

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

От авторката на **ГРАДИНАТА НА ЛЪЖИТЕ**

АЙЛИН ГОУДЖ

СЕСТРА МИ

Най-близкият понякога е най-далечен
и омразата се крие в любовта.

АЙЛИН ГОУДЖ СЕСТРА МИ

Превод: Гургана Шкодрова, Моника Христова

chitanka.info

В този роман блестящата Айлин Гоудж ни въвлича в сложната интрига между две сестри. Разяжданата от ревност Доли съсипва шеметната кариера на сестра си, прочутата филмова звезда Ив Диърфийлд, и заминава за Ню Йорк, където се впуска в успешен бизнес.

Но Доли може би ще изкупи греха си, и то по твърде необикновен начин...

ПРОЛОГ

*Холивуд, Калифорния
Септември, 1954*

Доли Дрейк слезе от автобуса на „Сънсет“ и „Вайн“. Тротоарът сякаш се люшна под нея в трептящия от горещината въздух, все едно беше застанала на палубата на кораб в морето. Стомахът ѝ се беше свил, главата ѝ пулсираше. Извитата стена на огромното здание на Ен Би Си отразяваше слънцето в очите ѝ — кълбо от бяла светлина и нажежени игли.

„Сигурно се разболявам — помисли си тя. — От грип... или може би от нещо друго.“

Но не, не беше болна. Не беше грипен вирус... беше нещо много по-лошо. Болеше я душата. Беше будувала цяла нощ, умореният ѝ мозък се въртеше в кръг като куче при пълнолуние, без да посмее да вземе решение по кой път да тръгне.

Доли си помисли за писмото. Погледна лачената си чанта, от чиято износена дръжка, праметната през рамото ѝ, висяха разнищени конци, и видя писмото толкова ясно, все едно имаше рентгенов поглед — голям бял плик, сгънат на две и после още на две.

Вътре имаше само един циклостилен лист, съдържащ детайли от среща на „Обществото на обикновения човек“. Датата в горния край на листа беше 16 юни 1944 г. Преди десет години.

И какво от това? Пиклив клуб на романтици, разпаднал се преди десет години, с никому неизвестни членове. С изключение на един. Избеяла, но все още четлива драскулка най-отдолу. Име, толкова добре известно на милионите американци, колкото и тяхното собствено. Име, което сенаторът Джо Маккарти във Вашингтон би се зарадвал да стъпче. На последния ред беше написано следното:

„Ивлин Диърфийлд
бул. «Ла Бри» 1233

Лос Анжелос, Калифорния“

Това, разбира се, беше много преди Ивлин да стане Ив и да се премести от „Ла Бри“ в Бел Еър. Преди да спечели „Оскар“ и да се омъжи за известния режисьор Дюи Коб. Преди да престане да дава пет пари за сестра си Доли.

Доли си пое дъх и ѝ се стори, че въздухът има вкус на топящ се катран. Помисли си за кадилака с климатик, който Ив караше сега, бял като девствена булка, с червени седалки и подвижен покрив. Представи си какво би било в момента да се намира в тази количка, да се плъзга по Сънсет Булевард с коса, развявана от топлия вятър, а хората да се взират любопитно, да се дивят със завист и да се чудят. „Коя е тази? Обзалагам се, че е известна.“

Въображаемата гледка беше грубо изместена от гръмкия клаксон на кола. После няколко бъдещи актриси — прекалено млади, прекалено руси и с очи на кошути, за да бъдат нещо друго, я избутаха, докато минаваха покрай нея и клюкарстваха тихо, а слънчевата светлина обливаше краката им, обути в копринени чорапи. Едната беше с леко различен чифт, без съмнение резултат от внимателно икономисване. Доли се усмихна мрачно и се сети за консервата от пилешка супа, която я чакаше в бунгалото ѝ в Уестуд. Като се смесеше с две чаши вода, вместо с една, заедно с малко кетчуп и солени бисквити, консервата с пилешка супа можеше да засити глада ѝ. Е... почти. И може би щеше да се почерпи с десерт в бар „Хърши“. Шоколадът беше единственото нещо, което почти успяваше да я развесели.

Но точно сега мисълта за храна караше стомаха ѝ да се свива. Да удари ли на Ив шамара, който тя заслужаваше? Можеше ли да го направи? Но как можеше нарочно да нарани и вероятно дори да провали малката си сестра?

Доли мислено се върна през прашните мили и годините назад в Клемскот и сякаш отново чу пастор Дагет да бумти от амвона: „Сложете Бог като ризница върху себе си, за да можете да се изправите срещу дявола...“

„Да, точно така — помисли си Доли. — А кой ме защитаваше, когато малката Ив отмъкваше всяка прилична роля, към която се

стремях? А също и гаджето ми... в град, пълен с мъже, тя се залепи точно за него.“

В гърлото ѝ започнаха да напират сълзи. Горчиви сълзи, които горяха като киселина. Избърса очите си с ръка и си пое дълбоко въздух. Дяволите да я вземат, ако се разреве на обществено място и се появи при Сид с подути и зачервени очи. Ако Мама Джо я беше научила на нещо в живота, то беше да не изкарва кирливите си ризи на показ.

Прекося улица и се отправи на север към „Вайн“. Горещият въздух сякаш я спираше; като че ли не вървеше, а си пробиваше път през нещо твърдо и лепкаво. Дали изобщо някога щеше да стигне? Засенчи очи с ръка срещу слънцето, докато минаваше покрай „Касъл Камерас“, погледна към часовника върху сградата на Ей Би Си и видя, че е почти два и петнадесет. Срещата ѝ със Сид беше за два. Е, такъв беше целият ѝ живот, нали така? Винаги закъсняваше. За всичко.

Ускори крачка, отворените ѝ лачени обувки потрепваха по нагорещения тротоар, главата ѝ пулсираше като барабана на маршируващ състав. Сид полудяваше, когато тя закъсняваше. Той мразеше да чака. Да върви на майната си, за това му плащаше. Само че като се замислиш, десетте процента на един агент от нищо... са всъщност нищо. Последният ѝ филм, „Свободни жени“, дори не беше излязъл по екраните, а оттогава беше участвала само няколко пъти като статистка и беше направила една телевизионна реклама.

Е, такъв беше жребият ѝ. Доли Дрейк завършваше на нула, а малката Ив имаше блестяща звезда и отпечатыци върху тротоара пред „Грауман“.

А сега и Вал.

Доли стигна хотел „Сенчъри Плаза“. Слънцето беше превърнало стъклата му в огледала. За миг видя отражението си — хубава жена в края на двајсетте, следващия май щеше да навърши тридесет, с руса коса, част от която се беше измъкнала от шнолите. Може би малко позакръглена, облечена в розова рокля на цветя от изкуствена коприна, най-хубавата ѝ в момента. Слънцето проблесна върху безопасната игла, с която беше закрепил подгъва си. Тя се намръщи. Виждаше се. Без значение колко много се опитваше да я скрие, беднотията си личеше.

Отново се сети за плика в чантата си и стомахът ѝ се обърна. Беше го получила с вчерашната поща, заедно с бележка от Сид.

„Помислих си, че може да те заинтересува. Изпрати ми го един стар «приятел» на сестра ти. Обади ми се.“

За първи път ѝ се случваше да се свързва с нея по пощата. Целият му живот беше свързан с телефона. Сега обаче беше различно. Сид също ѝ имаше зъб. Преди шест години Ив го беше зарязала, не само като агент, но и седмица преди да се оженят. Сид прекара две седмици в пиянство, без да вижда никого, дори без да вдига телефона, което за него беше все едно да си отреже езика. Оттогава беше станал по-рязък и студен.

Доли знаеше, че последното нещо на света, което Ив искаше, бе да свали американското правителство. „Тя е толкова червена, колкото и Мама Айзенхауер“ — помисли си Доли. Сигурно някой режисьор или помощник-продуцент я беше завел от срещата им на събранието и я беше накарал да се запише. Вероятно беше забравила всичко още на следващия ден. Иначе поне би споменала на Доли, нали?

Сега обаче нещата бяха съвсем различни от военните години. Прекрасното чувство, че хората се търсят един друг, че работят заедно, за да победят, беше изчезнало. Човек вече не знаеше на кого да вярва. Всеки би могъл да ти забие нож в гърба, особено тук, в Холивуд. Всеки, който беше дори леко розов или просто беше обвинен в това, дори прочути режисьори и продуценти, беше уволняван и попадеше в черния списък. За него нямаше работа в града. Като тиха смърт. Но сигурно смъртта беше за предпочитане. Поне на погребението ти хората казват добри неща за тебе.

А сега, ако тя докараше нещата докрай, една от тези бедни, опетнени души би могла да бъде Ив.

Едно нещо беше сигурно за Маккарти — обичаше големите заглавия. Колкото по-известно беше името, което захапваше, толкова по-голямо внимание получаваше от пресата. Ив беше от най-прочутите. И колкото по-известни бяха, толкова по-отвисоко падаха.

Доли усети пристъп на силна горчивина. „Добре ще ѝ се отрази. Да види какво е на мръсния тротоар, заедно с всички нас. И какво ще

си помисли за нея тогава Вал Карера?“

Доли стисна здраво чантата си, сякаш се страхуваше да не би проклетият документ да изпадне от нея. Цяла нощ се беше въртяла и се беше чудила какво да прави, и сега вече знаеше защо. Защото не искаше да погледне истината в лицето, затова. „А Ив, да не би да е премисляла преди да ми забие ножа в гърба?“

Със стисната уста Доли зави на запад по булевард „Холивуд“ и влезе в хладното мраморно фоайе на сградата на ъгъла. Е, не можеше да вземе окончателно решение, докато не поговореше със Сид. Когато му се обади вчера, той каза, че имал нещо да ѝ разказва, нещо наистина важно. Но боже мой, какво можеше да бъде по-важно от това?

— Това ще е направо... убийство — каза Доли.

Седеше на ниския диван срещу извитото бюро на Сид. Потта ѝ бързо изсъхваше от хладния въздушен поток, идващ откъм вентилатора на прозореца, а тя непрекъснато попипваше плика, който беше извадила от чантата си. Взираше се в него така, сякаш гледаше противно малко куче, готово да я ухапе. Неизвестно защо, тук той изглеждаше по-реален... и по-немислим... отколкото по пътя насам. Сърцето ѝ биеше силно, все едно беше изкачила четирите етажа пеша, а не с асансьора.

Тя огледа спретнатия кабинет на Сид почти с наслада. Никакъв безпорядък — никакви рафтове, отрупани със сценарии, никакви препълнени табли с неотворени писма, никакви пепелници, натъпкани с фасове. Само светлозелени стени, почти изцяло покрити със снимки в рамки — най-вече на Ив Диърфийлд. Ив, с ръка на хълбока, позираща пред замъка на Спящата красавица в новооткрития Дисниленд. Ив, наведена пред „Грауман“, с ръце в мокрия цимент. Ив, раздаваща ослепителни усмивки, Ив зад волана на чисто новия кабриолет „Бел Еър“, подарен ѝ от „Юнивърсъл“.

Шибан музей. Ив може и да беше напуснала Сид, но не и той нея.

Доли се втренчи в него. От оня тип хубавци, които Мама Джо би нарекла „мазник“... само дето започваше да се съсухря, слепоочията му побеляваха, върху горната му устна имаше малки бръчици. Седеше

и я гледаше, вдигнал крака върху отвореното чекмедже на бюрото, панталонът му от тънък сив шевиот беше безупречен — кафявите му очи бяха впити в нея. Доли имаше чувството, че гледа двуцевния дванадесетмилиметров „Уинчестър“ на баща си. Очите на Сид над издадения римски нос изглеждаха почти развеселени.

Определено агент на второразредни актьори, може би дори и понекадърен, но ако трябваше да бъде честна, не можеше да го обвинява за лошия развой на кариерата си — въпреки доста приличния приход от „Жени в окови“. Ако трябваше да го оцени като мъж, по-скоро би спала с вятъра.

Но чувствата ѝ към него в момента бяха доста по-силни от обикновена неприязън. Стиснала ужасния документ, който Сид беше поверил на нейните грижи, Доли направо ненавиждаше този мазник — ухилен като куче, изпило всички яйца в кокошарника, — защото познаваше сърцето ѝ, както момчетата познават покрайнините на родния си град. И защото ѝ даваше възможност за избор, каквато никога не би трябвало да има.

Защо просто не станеше и не си излезеше?

Но той беше казал, че има нещо важно за нея. Щом беше стигнала дотук, можеше поне да изчака и да чуе останалото.

— Защо аз? — притисна го тя. — Защо изпрати това нещо на мене, когато ти самият можеше да бъдеш големият патриот и да го дадеш лично на сенатор Маккарти... ако толкова мразиш Ив?

— Разбрала си ме погрешно. Това е работа, твоя работа, от моя страна няма нищо лично — отвърна безизразно той. Издаваше го само студеният блясък в очите. — Готова си да разговаряш, прав ли съм? Ще проведем ли разговора?

Тя се наведе напред, треперейки леко, и обхвана коленете си с ръце. Стомахът ѝ отново се бунтуваше.

— Добре, но не забравяй, че тя е моя сестра, за бога! — Доли се сети и за племенничката си, малката Ани. И двете бяха нейна плът и кръв.

— Първо ме изслушай — каза той с разумен, дори успокояващ тон — и тогава решавай. — Изчака, докато тя отново се облегне на мекия диван. — Така е по-добре. Доли, скъпа, знаеш ли какъв ти е проблемът? Ти си добра. А в този бизнес „добър“ е синоним на

„глупав“. Добротата може да ти носи морално удовлетворение, но няма да ти донесе главната роля в „Дяволска работа“.

Доли виждаше как устата му се движи, чуваше думите, но измина един безкраен миг преди да направи връзката. След това я удари в главата, все едно беше изпила един двоен бърбън. „Дяволска работа“: Маги Дюмон, ролята, към която се стремеше всяка звезда в града. Ив обаче вече я беше спечелила.

Обзе я гняв. Копеле мръсно! Защо я подмамваше? Нима можеше да предположи дори за секунда, че тя наистина ще се докопа до ролята?

После видя, че Сид е съвсем сериозен.

— Какво каза?

— Казах, че ако я искаш, съм осемдесет и осем процента сигурен, че мога да ти я осигуря.

Доли усети как нещо подобно на пружина я удари отвътре, почти мъртва надежда напираше да излезе. Изведнъж се сети — „Дяволска работа“ беше на Преминджър. А миналата година Ив игра във филма, заради който той получи „Оскар“ за най-добър режисьор.

— Дори Ив да отпадне от надпреварата, какво те кара да мислиш, че Преминджър ще се спре на мене? — попита тя. — Аз бях предвидена и за „Алея на бурите“, помниш ли? Ти дори беше започнал преговори по въпроса. По някакъв начин обаче Ив успя да получи ролята и вероятно за сто пъти по-голяма сума, отколкото биха платили на мене.

— Точно това имам предвид. Преминджър би направил всичко за Ив Диърфийлд. Луд е по нея. В неговото съзнание тя е Маги Дюмон. Помисли, скъпа Доли. Постави се на мястото на Ото. Ако не може да има Ив, кое е следващото най-добро решение?

Дали наистина беше така? Без съмнение тя и Ив си приличаха. Но ако имаше нещо, което да посочи като причина за провала си, то това беше именно тази прилика. С разлика само от шестнадесет месеца, на практика близначки, само дето Ив беше красива, а тя беше... е, да речем, хубавичка. Тя вдигна очи към снимката над главата на Сид и спря поглед върху косата на Ив — естествено руса, почти платинена. Нейната, под медната боя, беше с цвят на помия. И докато очите на Ив бяха с изненадващия цвят на индиго, тези на Доли бяха с избледнелия син цвят на стари дънки. Все едно някакъв художник

беше нахвърлил набързо една скица, а после, виждайки, че може да нанесе много подобрения, беше сътворил изящен портрет. „По-добре да бях грозна... така поне нямаше да ни сравняват.“ Единственото ѝ преимущество пред Ив бяха гърдите ѝ. До последната им година в „Клемскот“ тя беше тази, която момчетата преследваха като разгонени пръчове.

Не. По никакъв начин Преминджър не би се спрял на второкласна актриса, когато можеше да има най-доброто. Но ако Ив излезеше от играта...

Да предположим, че Сид беше прав. Не би стоял тук, ако вече не беше провел дузина телефонни разговори, не беше пуснал някакви пипала и не беше получил силна подкрепа. Защо иначе ще си губи ценното време с нея? В момента нямаше прочути клиенти, но все пак мнозина работеха в радиото и телевизията. Пък и подобна сделка, освен парите, би ги поставила в първите редици на бранша. Можеше да се окаже и големият ѝ шанс. Сид имаше достатъчно прилични клиенти, имаше и хъс, но му липсваше истинска звезда.

Така че, да, Сид се стремеше да спечели някой долар, да стане известен... но сигурно не беше забравил и начина, по който Ив го беше захвърлила като ненужен боклук.

— Мога да се престоря, че никога не съм виждала това. — Тя преглътна с усилие и потупа с плика по коляното си. Поповата лъжичка в стомаха ѝ се беше превърнала в голяма жаба, огромна и зла. — Какво ми влиза в работата, ако Ив е участвала в някакъв полукомунистически клуб преди сто години? Сигурно си е мислила, че помага за спасяването на света — седяла е в някоя задимена стаичка и е слушала куп глупави идеалисти. Сигурно много бързо ѝ е омръзнало. — Сърцето сякаш ѝ беше обвито с тънка ледена кора. — Ив си е Ив, всички я знаем.

Сети се за Вал и се изненада от силната болка, която почувства. Беше преди около година и тя го познаваше едва от няколко седмици, и още не... е, от съвсем недостатъчно време, за да скърби за разбитото си сърце.

Осъзна, че всъщност я беше наранила Ив. А не двойната игра на Вал.

— Можеш и нищо да не направиш — каза Сид, сякаш проблемът изобщо не го засягаше. Въртящият се стол леко изскърца, когато той се

облегна, вдигна ръце и сплете пръсти на тила си, покрит с толкова буйна и чуплива коса, че сякаш я тореше... което, като се има предвид колко гъста беше, може и да бе вярно. — Можеш, но не мисля, че ще постъпиш така.

Стомахът на Доли се сви.

— Все още не разбирам. Защо си правиш този труд? Защо просто не изпрати тридесетте си сребърника собственоръчно до Вашингтон? Не съм ти нужна.

— Права си, кукличке. Не си ми нужна. Ти си тази, която се нуждае от мене.

Тя стана и пликът полетя от скута ѝ към бежовия килим. Да върви на майната си! Макар да ѝ помагаше, можеше да се оправи и без него.

— Майната ти, Сид, изобщо нямам нужда от теб!

Усмивката отново се появи на лицето му, но този път беше толкова студена, че тя потръпна. Той се наведе напред и разпери ръце върху бюрото. Топлината на пръстите му замъгли блестящото стъкло.

— Доли, скъпа. Ти все още не разбираш, нали? — Говореше тихо, но всяка негова дума я удряше като капка от топяща се ледена висулка. — През цялото време си мислеше, че е Ив, нали? Че Ив е по-красива и по-талантлива? Но не е така, бебче. Това, което Ив има, а ти — не, са острите зъби. Тя би убила, за да получи роля, която и да е роля. А ти, Доли, си прекалено добра. В този бизнес трябва да действаш като баракуда. Вземай от там, откъдето можеш. Мамка му, да не мислиш, че Джейн Ръсел се чукаше с Хауърд Хюз заради кура му? — Той спря, изчаквайки я да осмисли думите му, после се изправи и отиде до писмото, което тя беше пуснала. Вдигна го и отново ѝ го подаде. Носеше на кутрето си златен пръстен с печат, който сякаш ѝ намигваше на фона на златистата прашна светлина, процеждаща се през венецианските щори. — Покажи ми колко много го искаш, скъпа. Покажи ми, че си готова на всичко, и наполовина ще си постигнала целите си. После... — той се усмихна, — ако нещо се случи на Ив, ако тя изведнъж се разболеє или забегне в Акапулко с този неин жребец... или просто попадне в черния списък, е, тогава какво според тебе ще си помисли Ото, ако влезеш в кабинета му с тази прилика с Ив, сякаш си нейна близначка?

Доли го слушаше с половин ухо. Изведнъж мислите ѝ тръгнаха в друга посока. Ясно, като на цветен екран, виждаше две слабички момичета с гуреливи очи да слизат от автобус. Дорис и Иви Бърдок, пристигащи чак от Клемскот, Кентъки, повлекли един-единствен очукан картонен куфар. Блажено ухилени и полупияни от изтощение и надежди. Чуваше сладкия глас на Ив да звъни през годините: „От сега нататък ще сме само аз и ти, Дори, като Мат и Джеф. Винаги ще бъдем една до друга... нищо няма да ни раздели.“

Тогава нямаха дори и сто долара, но нещата бяха съвсем различни. Беше по-добре, въпреки че не можеше да обясни точно защо. Доли си помисли за задушното едностайно апартаментче с изглед към катранените работилници, което през цялото лято миришеше като ауспуха на автобус. Нямаха дори телефон, трябваше да използват този на домоуправителя.

И когато събраха достатъчно пари за собствен телефон, първият, който се обади, беше Сид с новината, че Ив е получила малка роля във филм с малък бюджет, наречен „Мисис Мелроуз“. Ив беше толкова възбудена, че направо щеше да изскочи от кожата си, и се изхвърли с две бутилки шампанско, цяла нощ седяха прегърнати, разговаряха, крояха пиянски планове как само след няколко години и двете ще бъдат големи кинозвезди, а имената им ще бъдат разлепени на афиши в цялата страна.

И дори когато нещата не вървяха добре, те се бореха заедно, а веднъж обединиха незначителната сума, която тя беше спечелила като сервитьорка, и заплатата на Ив като продавачка в „Нюсбъри“, за да си купят една хубава рокля за двете и да могат да ходят на важните прослушвания.

Само че като се замислеше сега, не беше ли обикновено Ив тази, която носеше проклетата рокля?

Тя стисна очи, пулсът туптеше над окото ѝ.

М-да, Ив беше забавна и сладка... и дори понякога щедра. Проблемът беше, че колкото и да даваше, тя трябваше да получава двойно повече. И най-много искаше нещата, които бяха недостижими. Ив можеше да се противопоставя на предизвикателствата толкова, колкото и приливите на пълнолунието.

Доли отвори очи и видя, че Сид я наблюдава с нещо като съчувствие. Това беше дори по-лошо, отколкото да ѝ изнася

проповеди. Тя се изправи и каза:

— Ще си помисля.

— Мислиш прекалено много. Е, все пак това не е краят на света, нали така. Той лениво разгъна кльощавата си фигура от въртящия се стол и стисна ръката ѝ с влажната си длан. Доця ѝ се да се обърше в полата си.

— Цялата тази страхова невроза около Маккарти вероятно ще отзвучи след месец-два. Тя може да загуби няколко филма, но я познавам и съм сигурен, че ще стъпи на крака.

Може би беше прав... но какво щеше да стане, ако не е? Как щеше да се чувства да знае, че тя е провалила кариерата на Ив, а вероятно и целия ѝ живот? Не, нека си намери някой друг да заеме мястото на Ив, някой друг да забие ножа в гърба ѝ.

Едва когато се озова навън и на половината път към „Сънсет“, Доли осъзна, че все още стиска писмото. Помисли си да го скъса и да го хвърли в някое кошче за боклук. Но кошчета нямаше и тя пак го пъкна в чантата си.

— Лельо Доли, откъде се е взела тази пукнатина? — Ани седеше в кухнята на бунгалото на Доли в Уестуд и люлееше краченцата си между покритите с ръжда хромирани крака на високия стол.

Доли, която бъркаше яденето в някакъв тиган на печката, се обърна към племенницата си. Ани ѝ сочеше извивките на замазаната с гипс пукнатина, разполовяваща тавана. В средата имаше една гола крушка, която осветяваше претъпканата с какво ли не кухничка.

— Тази ли? Е, скъпа, това се нарича история. Тази стара барака е карта на всяко земетресение, случило се в района на Лос Анжелос, откакто са се срутили стените на Ерихон.

С очи, заковани в тавана, Ани облиза устни. Тънкият ѝ розов език беше чист като на котка.

— Ще се срути ли върху нас?

— Само не дишай прекалено дълбоко — засмя се Доли и отново насочи вниманието си към печката. Но когато пак се обърна, видя, че малкото личице на Ани е сгърчено от притеснение.

Доли отиде при нея и я прегърна.

— Не го казах на сериозно, мила. Разбира се, че няма да падне. Толкова дълго е издържал, трябва да издържи поне докато се навечеряме.

За Доли Ани беше не дете, а възрастен човек в тялото на тригодишно дете, разумна малка дама с индиговите очи на майка си и мургавата кожа и тъмната, права коса на баща си. Беше облечена в рокля на точки, с бяла яка като на Питър Пан, колосана като картон, и смъкнати бели чорапки, които контрастираха странно с тежките черни ортопедични обувки. „Горкото дете, колко нещастия ѝ се стовариха на главата.“ Миналата година баща ѝ беше загинал в самолетна катастрофа, а Ив беше отлетяла за Мексико да снима „Бандидо“ още преди цветята на гроба на Дюи да бяха изсъхнали. Ани беше отгледана най-вече от бавачки — шест ли бяха, или седем? Доли беше изгубила бройката им, последната беше изчезнала преди три дни с някакъв помощник-оператор, заминаващ в Рио на снимки. Ив ѝ се беше обадила паникьосана. Ще остане ли с Ани тази вечер? Ако не се нуждаеше от нещо, Ив почти не ѝ се обаждаше.

Доли беше решила да откаже, но когато се сети за Ани, сама в онази огромна къща в Бел Еър с някаква непозната бавачка, се съгласи. Обожаваше Ани и сърцето ѝ направо се късаше, когато си помислеше за самотата, с която детето трябваше да се примирява.

— Кога ще се върне Диъри^[1]? — попита Ани. Винаги я наричаше така, никога „мама“ или „мамче“.

— Не каза, скъпа.

— Къде отиде?

— Каза, че на гости. — Видя натъжената физиономия на Ани и добави: — Голяма звезда като нея трябва да посещава много тържества. Това е... нещо като част от работата.

— И Вал ли е част от работата? — Ани престана да люлее краката си и се втренчи в Доли с огромните си сини очи.

Буца заседна в гърлото на Доли. „Боже, помогни ми. Из устата на младенци и кърмачета...^[2]“

— Не точно — реши да рискува тя.

— Не харесвам Вал. — Личицето на Ани се сгърчи и смали. Имаше нещо неумолимо в изражението ѝ.

Доли си спомни как веднъж, Ани едва ли беше на повече от година, на кея в Санта Моника, където Доли я беше завела на разходка,

някакъв непознат мъж се наведе над люлката и завря лицето си почти до нейното. Повечето бебета биха се разплакали и отдръпнали. Но не и Ани. Поставяйки набръчканите си ръчички на лицето му, тя го беше отблъснала категорично и беше изпищяла с ясения си, като на възрастен човек глас: „Махай се!“

— О, съкровище, Вал няма да ти стори нищо лошо... той просто не ти е баща — успокой я Доли, като се надяваше да я развесели, макар да знаеше, че това няма да помогне. Тя въздъхна. — Спомням си, когато моят татко доведе за първи път Мама Джо вкъщи, след като истинската ми майка почина. Знаеш ли какво направих? Ухапах я.

На устните на Ани се появи лека усмивка, после тя се изхили тихо.

— По пищяла ли, като Тото?

— По бузата, когато се опита да ме целуне. Точно както би си отхапала от ябълка.

— Сигурно е побесняла.

— О, да... и татко ме напляска хубаво. Обаче знаеш ли какво, не съжالياх, че я ухапах. След като тя и татко се ожениха, Мама Джо взе всичките ми кукли и ми даде Библията, казваше, че безделието е дело на дявола. — Тя поклати глава. — Боже мой, защо ли ти разказвам всичко това? Хайде, помогни ми да сложим масата. Супата е готова. Обичаш ли масло върху сухарите?

— Тц — отвърна Ани, смъкна се от стола и се насочи към рафта с чиниите, отделен с перде от избелял памучен плат, забито с кабарчета към горния шкаф.

— Това е добре, защото нямам.

По-късно, когато вече се бяха нахранили, чиниите бяха измити и оставени да се изцеждат, Доли зави Ани в леглото в малката спалня, а самата тя се приготви да спи на дивана в дневната. Трябваше да подремне, докато можеше, защото Бог знае кога щеше да се върне Ив, може би чак на сутринта.

Облече старото си копринено кимоно и се сви на продължения стол до откренатия прозорец, да потърси прохлада. Вечерта преминаваше в нощ. Изведнъж се почувства натежала и уморена. Очите ѝ се затвориха. След няколко минути вече беше заспала.

Събуди я затръшване на врата. Тя изплува от дебрите на съня и примижа към блестящия циферблат на часовника върху очуканата

масичка за кафе. Шест и пет. Господи! Вратът ѝ беше схванат от притискането към облегалката, краката ѝ бяха изтръпнали. Едва ги разгъна.

Дръпна протърканото найлоново перде и надникна навън.

Ив се беше върнала. Клатушката се по напуканата бетонена пътека с прекаленото внимание на много пиян човек. На фона на млечната светлина на зората вечерната ѝ рокля от син сатен и без презрамки изглеждаше като течна, а платинената ѝ коса блестеше като излъскано сребро. Стигна до входа на бунгалото, олюля се до лющещата се каса на вратата и се облегна на нея с бялото си рамо.

— Никога няма да се досетиш. Никога, никога, никога — бърбореше възбудена тя. Дъхът ѝ имаше мирис на нещо сладко и пенливо, като орхидеи и шампанско. Засенчени от тясната покрита веранда, очите ѝ изглеждаха като огромни тъмни локви.

— Омъжих се!

— Какво?

— Идеята беше на Вал. На коктейла у Преминджър, още щом пристигнахме, на него му щукна тази идея и аз си рекох: „О, дявол да го вземе, защо не?“, и скочихме в колата. — Тя се кикотеше. Приличаше не точно на пияна... а на трескава.

Доли стоеше зашеметена и слушаше побърканото удряне на някаква нощна пеперуда, която се блъскаше до смърт срещу мъждукащата жълта крушка на верандата. Лицето ѝ гореше в хладния утринен въздух сякаш някой я беше шамаросал.

Ив размаха ръката си пред лицето ѝ и Доли видя, че на пръста, на който някога беше античната златна халка на Дюи Коб, сега блести крушовиден диамант.

Ив се залюля на прага — блещукане от синьо и сребристо; бледата ѝ кожа изглеждаше като мляко на лунната светлина.

— Знаеш ли, че в Лас Вегас бижутерийните магазини са отворени през цялата нощ? Можеш ли да си представиш какво би казала Мама Джо? Вероятно, че дяволът примамва грешниците по пътя към ада. — Тя се захили, после се разхълца. — Обзалагам се, че не знае, че съвсем сама съм открила този път. Аз и Томас Блис, в кокошарника, когато бях четиринадесетгодишна.

Доли си представи Ив, просната по гръб върху овеса, с вдигната рокля. Само че в съзнанието ѝ не Томи беше наведен над Ив, а Вал.

Стана ѝ зле.

— Мама Джо е мъртва — напомни тя на Ив. Единственото, което се сети да каже.

— Зная това, глупачето ми. Нали изпратих цял камион лилии на погребението ѝ. Помислих си, че старата крава най-после се е зарадвала, нали цял живот чакаше „Голямата“ награда.

От тротоара се чу нетърпеливото натискане на клаксона на белия кадилак на Ив. После от шофьорското място се показа главата на Вал.

— Хайде, скъпа — извика той. — След два часа трябва да си в студиото.

Доли се сети за първия път, когато беше срещнала Вал. Пробиваше си път през студиото на РКО^[3] към мястото, където снимаха „Свободни жени“. Докато прекосяваше улица „Уестърн“, с крайчеца на окото си забеляза някакво движение и вдигна поглед, точно когато едър мъж в кожени каубойски панталони скочи от покрива на макета на кръчма. Доли наблюдаваше с ръце, притиснати към гърдите си (както осъзна по-късно, досущ като героиня с разбито сърце от второкласен уестърн) как каскадьорът се приземява точно в центъра на една пълна със слама каруца.

Той улови погледа ѝ, изправи се грациозно и си проправи път към нея, като заобикаляше камери и кранове, прескачаше дебелите кабели, които се виеха като змии в тревата. Висок и мускулест, с изтъркани дънки, карирана риза, протрити каубойски ботуши и охлузена шапка „Стетсън“. Косата, която се показваше изпод шапката, беше бяла като сняг. Това беше най-странното нещо у него. Беше млад мъж, не повече от тридесетгодишен, мургав и изглеждащ като чужденец. Когато се приближи, тя забеляза, че очите му са черни. Не тъмнокафяви или наситено сиви. А черни като нощта.

Вал Карера беше най-красивият мъж, когото беше виждала. Тя го наблюдаваше, докато той повтори номера си още два пъти, а после, след като режисьорът го освободи, Вал я попита дали ще пие кафе с него в лавката.

Доли не се поколеба дори и за секунда, макар да знаеше, че ще закъснее за снимките си.

След кафето, а после и след пиенето и вечерята, те се върнаха в апартамента му в Бърбанк. И останаха в леглото цяла седмица. Когато накрая стана, Доли се чувстваше все едно някой я беше ударил по

свивките на колената с бейзболна бухалка. Едва можеше да се придвижи от леглото до банята. Не беше съвсем убедена дали това е любов, но със сигурност беше нещо особено. Вал вероятно беше на същото мнение, защото прекара почти цял месец неотлъчно до нея и през цялото време не можеше да не я докосва.

Докато не срещна Ив.

Сега, докато наблюдаваше сестра си да се протяга и прозява мързеливо като сиамска котка, току-що опустошила купа със сметана, Доли усети как странна слабост обхваща крайниците ѝ. Безмълвна и трепереща, тя я гледаше втренчено, неспособна да се помръдне. „Тя да не си мисли, че нямам чувства? Че нейното щастие е по-важно от моето?“ Вероятно беше така. Вероятно се предполагаше, че Доли трябва да изпитва съжаление към Ив и затова беше отстъпила: бедното дете, тя загуби Дюи... или вероятно просто защото тя беше Ив Диърфийлд, звездата.

Споменът за нощта, в която ги беше заварила в апартамента на Вал, се върна с трясък. Доли крещеше и ѝ обясняваше, че е гадна, егоистична кучка. Ив плачеше и казваше колко съжالياва и че не била искала нещо да се случи между нея и Вал, то просто се било случило. В устата ѝ това прозвуча като някаква неизбежна природна сила — подобно на ураган или земетресение. И някак си, независимо от гнева и болката си, накрая Доли беше тази, която прости и дори започна да успокоява сестра си.

Всичко това нахлу отново в ума ѝ — цялата болка, горчивина и неприязън. Ив не даваше пукната пара за нейните чувства тогава, а още по-малко сега. „Цялата свети като коледна елха, без да ѝ пука, че мога да ревнувам или да съм наранена.“

— Отидохме направо във Вегас и после се върнахме. — Ив се хвърли на врата на Доли и лепна една влажна целувка на бузата ѝ. — Радвай се за мене, Дори, моля те, радвай се за мене. — Когато тя се отдръпна, Доли видя, че страните ѝ са мокри, а очите ѝ блестят.

— Ани будна ли е? Нямам търпение да ѝ кажа!

— Шест часа сутринта е — отвърна мрачно Доли.

— Ще я събудя. — Ив се втурна покрай нея и минута по-късно се върна като водеше за ръка съненото момиченце.

Ани премигваше срещу майка си, лапнала палеца си. Тъмната ѝ коса се беше сплескала от едната страна, бузката ѝ беше зачервена от

топлата възглавница.

Доли ги наблюдаваше как вървят една до друга по пътеката сред падащите капки роса — жената в блестяща синя рокля и стройното момиченце, облечено в памучна нощничка и тропашките ортопедични обувки, стиснало под мишница дрехите си. Сърцето ѝ подскочи и тя усети пронизваща болка. Пред очите ѝ се спусна червена мъгла.

И тогава Ив спря, полуобърната, с най-блестящата си усмивка — онази, запазената най-вече за репортери и почитатели.

— О, забравих да ти кажа... Ото ми обеща Маги в „Дяволска работа“. Една малка роля обаче все още е свободна — сестричката на Маги. Казах му, че си идеална за нея. Кажи на Сид да му се обади.

Доли усети как нещо в нея — последната брънка на верността — се скъсва.

Изчака, докато задните светлини на кадилака изчезнат в мрака, хукна вътре и повърна над кухненската мивка.

После, движейки се като сомнамбул, отиде в малката си спалня, в която все още се носеше бебешкият аромат на Ани, и затършува в гардероба си, докато не откри плик. Написа адреса и сложи марка, после го занесе в дневната и извади циклостилния лист от чантата си.

Навън в студения въздух чуруликаха птички, от съседното бунгало се носеше миризмата на кафе, чу се глухото тропване на врата и старчески глас, който викаше: „Да не изхабиш всичката топла вода, чуваш ли?“

Все още по кимоно и чехли, стиснала в ръка писмото, Доли отиде до пощенската кутия на ъгъла и го пусна.

Пликът беше адресиран до сенатор Джоузеф Маккарти, Капитол Хил, Вашингтон Д.С.

Едва когато капакът на пощенската кутия издрънча, Доли се освести рязко, сякаш някой ѝ беше ударил шамар. Олюля се до студената ламарина, червената мъгла пред очите ѝ се стопи, кръвта ѝ като че ли се оттече чак в петите.

— О, Господи — прошепна тя задавено. — Какво направих! Какво направих!

[1] Миличка (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Библията, Псалм 8 — Б.пр. ↑

[3] Филмова компания в САЩ, прекратила дейността си през 1953 г. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

1966

Всички носеха фенерчета, но се страхуваха да ги запалят, за да не ги разкрият.

Луната светеше, макар от време на време облаците да я закриваха.

На половината път до пещерата Нанси внезапно спря и прошепна: „Някой ни следи“.

*из „Приключенията
на Нанси Дру“*

ПЪРВА ГЛАВА

Ани лежеше в леглото и се взираше в дракона на стената.

Не беше истински дракон, само неговата сянка. Всички подпори на балдахина на китайското ѝ легло бяха във формата на дракон, с опашки, започващи от матрака, извити, почти гърчещи се, завършващи с огромни ръмжащи глави с раздвоен език. Тя си спомни как майка ѝ беше изпратила леглото за петия ѝ рожден ден чак от Хонконг, където се беше снимала в „Пътуване до Китай“. Беше сигурна, че на Диъри изобщо не ѝ е хрумнало, че такова страховито нещо може да накара едно малко момиче да сънува кошмари. Но Ани не се беше уплашила. Още в мига, в който го видя извадено от сандъка и разопаковано сред пукането на сламата, се беше влюбила в него. Драконите не се страхуваха от никого и от нищо... и тя искаше да е като тях.

Но точно сега, отворила широко очи в тъмнината, Ани изобщо не се чувстваше смела. Имаше чувството, че е по-скоро на седем, отколкото на седемнадесет години — малко, изплашено дете, свито под завивките като зайче в дупката си, притеснено, че ще се случи нещо лошо.

Лежеше неподвижно и се заслушваше. Чуваше само бързото биене на сърцето си и нормалните скърцания в Бел Жарден. Едва сега до нея долетя звукът, който преди миг си беше помислила — не, беше се надявала да си е въобразила: тихото ръмжене на Алфа ромеото „Спайдър“ на Вал, фучащо по Кантили Роуд. Звукът от двигателя на спортната кола ставаше все по-силен, после позамря и накрая се задави леко, когато той превключи на по-ниска предавка. Сега се изкачваше по покритата с чакъл алея.

Вечерта, докато се приготвяше да си ляга, беше чула втория си баща да излиза и беше изпитала облекчение.

Беше се молила да се забави, дори цяла нощ. Но сега се беше върнал. От страх стомахът ѝ се сви на студена топка.

Тя седна в леглото, притисна възглавницата към гърдите си и засмука палеца си, чийто нокът беше почти изяден. Винаги се беше чувствала на сигурно място тук, в своята стая, а сега тя ѝ изглеждаше

по-скоро като клетка... или като бебешка кошарка. Хвърли поглед към стените, изрисувани с герои от Мама Гъска, към тоалетката със смачканата басмена пола и къщичката на куклите — точно копие миниатюра на Бел Жарден. С изключение на леглото с драконите стаята ѝ беше обикновена детска стая, пълна с неща, които тя беше надраснала отдавна. Дали Диъри беше престанала да забелязва, че тя расте... или просто, когато беше пияна, това не я интересуваше?

Ани се втренчи в светлосинята библиотека. На Лунната светлина тя изглеждаше бяла. Там бяха любимите ѝ детски книги. Как беше завиждала на техните героини. Безстрашната Елиза и изобретателната Мадлин. Авантюристката Пипи Дългото Чорапче. Лаура Ингалс, момичето — пионер. И нейният идол, Нанси Дру.

Нанси Дру сигурно щеше да знае как да постъпи. Ако Вал се опиташе да я закачи, тя би го ударила по главата и би уредила да го арестуват. Или пък щеше да се качи на спортната си кола и щеше да изчезне с трясък в нощта.

Само че Нанси Дру нямаше единадесетгодишна сестра. Сестра, за която Ани би сторила всичко, още откакто беше в пелени, и която обичаше повече от всичко на света. При мисълта да остави Лоръл сама тук с Вал стомахът ѝ заболяваше още повече и тя започваше да гризе още по-усилено палеца си. Усети вкуса на кръв, топла и солена.

За да се успокои, насочи вниманието си към плана, който беше начертала в ума си. Следващия път, когато Вал излезе на среща или по работа, тя ще събере два куфара — един за нея и един за Лоръл. После двете ще избягат. Беше взела шофьорска книжка миналата година, а внушителният стар линкълн на Диъри все още беше паркиран в гаража. Перлената огърлица и диамантените обици, които Диъри ѝ беше дала и които тя предвидливо беше скрила от Вал, си бяха нейни. Можеше да ги продаде и да използва парите за храна и бензин.

И къде ще отиде с този бензин? Какво ще правят след като пристигнат на някое място? Кой би ги скрил от Вал? Единственият роднина, за който Ани някога беше чувала, с изключение на чичо Руди, който не се броеше, защото беше брат на Вал и освен това беше още по-лигаво влечуго, беше леля Доли, с която не се беше виждала и разговаряла от десет-дванадесет години. Ани имаше неясни спомени за усмихнатата жена с лимоненожълта коса и блестящи червени устни,

която ѝ помагаше да изкопае дупка до Китай на слънчев плаж — Санта Моника, или май беше Пасифик Палисейдс.

Леля Доли.

Какво беше станало с нея? Отдавна, много отдавна, Ани си спомняше как беше дочула Диъри да казва на Вал с горчив, отвратен тон, че сестра ѝ Дорис се омъжила за богат съпруг, преместила се в голямата ябълка и заживяла щастливо. Ани си беше представила леля си като червей, пълзящ в гигантска ябълка. Едва в шести или седми клас откри, че Голямата ябълка е Ню Йорк. Но дали леля Доли все още беше в Ню Йорк? Дали би искала да види племенничките си? Вероятно не. Сигурно имаше основателна причина Диъри да ѝ е толкова сърдита.

А дори и да имаше къде да отидат, какво щеше да прави с Вал? Разбира се, тя не му принадлежеше, той не ѝ беше баща. Истинският ѝ баща беше починал при самолетна катастрофа толкова отдавна, че изобщо не можеше да си спомни как изглеждаше. Не, Вал нямаше да я преследва, ако избяга — те никога не се бяха разбирали. Дори не се харесваха. Но с Лоръл щеше да е различно. Лоръл беше негова плът и кръв. Не че ѝ обръщаше особено внимание. Тя беше като играчка за него, да си поиграе с нея десетина минути, докато му доскучае, и да я даде на някой друг. Минаваха седмици, през които почти не я забелязваше, а после изведнъж я взимаше в скута си и я гъделичкаше, докато не заплачеше, или я тъпчеше със сладолед, докато не се разболееше. И все пак той беше законният ѝ баща. Бягството на Ани беше едно, но ако вземеше Лоръл, Вал щеше да го обяви за отвлечане.

Вал можеше да се опита да издейства и арестуването ѝ и хвърлянето ѝ в затвора. При тази мисъл сърцето на Ани подскочи.

Но какво друго можеше да направи? Тя обичаше тази огромна стара къща, покрития с плочи покрив в испански стил и завъртулките от ковано желязо, бледо-жълтата гипсова мазилка, украсена с тропически храсти. На испански Бел Жарден означаваше „красива градина“ и дори отвътре, когато всички прозорци бяха затворени, можеше да се усети ароматът на орловите нокти и жасмина, както и на благоуханните, звездообразни цветове на лимоновото дърво под прозореца ѝ.

Болеше я да си мисли, че може да напусне не само Бел Жарден, но и добрите си приятелки Наоми Дженкинс и Малъри Гейлорд. Както

и че няма да започне следващата седмица ученето си в колеж, както беше планирала. Още от детската градина ѝ вървеше в училище и тя беше изпреварила толкова много съучениците си, че учителката ѝ в четвърти глас, по средата на годината, я беше преместила в пети. Мисълта за колежа и за живота след него — далече от Диъри и Вал — я беше крепила през всичките тези години подобно на някакъв нереален мираж, трептящ на ръба на безкрайна пустиня. На седемнадесет години тя беше най-малката във випуска в „Грийн Оукс“. Беше приета в Станфорд... но се беше отказала от него в полза на Калифорнийския университет в Лос Анжелос. Отчасти защото знаеше, че няма достатъчно пари за коледжите към най-добрите университети, но най-вече за да бъде по-близо до Лоръл.

Но да живее тук с Вал? Боже мой, не! По-добре да умре.

Сети се за предишната вечер и още по-силно се сви и разтрепери. Вал я беше последвал нагоре по стълбите, беше седнал на леглото ѝ и беше казал, че иска да поговорят. По гърба я бяха полазили тръпки само като го гледаше как се е настанил като огромна тромава полярна мечка. Не му беше мястото в нейната стая, заемаше прекалено много място и сякаш ѝ отнемаше целия въздух.

— Виж — започна направо той. — Няма да го увъртам, вече не си дете. — Огромната му длан се стрелна и я хвана за китката, а после, за неин ужас, я вдигна да седне до него на леглото.

— Работата е там, че сме разорени.

Смаяна, Ани замръзна. Той беше толкова близо, че усещаше миризмата му. Освен на одеколон миришеше и на пот, сякаш беше вдигал тежести. А начинът, по който я гледаше, опъваше още повече обтегнатите ѝ нерви.

— Трябваше да освободя Бонита — продължи той. — Всъщност тя напусна. Не съм ѝ плащал от три месеца.

Изведнъж Ани пламна от гняв.

— Пак си профукал всичко?

Той не я погледна.

— Не е така. Тия неща не стават толкова бързо. А и нямаме приходи. Майка ти... не се е снимала във филм от петнадесет години. И когато затвориха училището... — Той сви рамене. — Знаеш как става.

Вал, който имаше черен колан, преди няколко години беше учредил училище по карате, но като всичко останало, с което се захващаше — да бъде агент по недвижими имоти или дистрибутор на чуждестранни коли, — и то се беше провалило.

— Какво ще стане сега? — се насили да попита Ани. Мразеше да се чувства толкова безпомощна, да зависи от него за разни неща, дори за храна и джобни пари. Защо не беше достатъчно голяма, за да се разпорежда сама със себе си!

Той сви рамене.

— Най-вероятно ще продадем къщата. Руди казва, че можем да получим добра цена за нея, но тъй като дължим доста пари, няма да ни остане много.

Братът на Вал, Руди, беше с няколко години по-голям от него, нисък и грозен, но много по-умен — известен адвокат по разводите. Вал винаги го цитираше и никога не правеше нищо, без да поиска съвета му... но Диъри никога не беше харесвала Руди, нито пък му се бе доверявала, и слава богу, че беше достатъчно умна, за да постави под попечителство парите, които беше оставила на Ани и Лоръл — по петдесет хиляди на всяка. Единственото лошо нещо беше, че Ани не можеше да ги докосва, докато не навърши двадесет и една година. А в момента това ѝ изглеждаше след цяла вечност.

— Можем да потърсим нещо по-малко — каза Вал. — По-близо до центъра... откъдето ще можеш да хващаш автобус за работа.

— Аз ще уча — напомни му Ани. Опитваше се да запази спокойствие. — Мислех да се захвана с някаква почасова работа в университета. Може в някое кафе или в една от книжарниците.

— Виж сега. Руди е съвсем сигурен, че може да ти уреди нещо в юридическата си кантора. На цял работен ден. Можеш да пишеш на машина, нали?

Изведнъж тя разбра. Сега, след като беше пропилял всичките им пари, той искаше тя да заеме мястото на Диъри. Да ходи на работа, да забрави за колежа и да издържа и тримата. Дори не си правеше труда да го прикрива! Доця ѝ се да го удари, да размаже юмруците си върху самодоволната му мутра. Но можеше само да седи и да трепери безмълвно.

Вал сбърка безсилния ѝ гняв с тъга, прегърна я и започна да я потупва неловко, сякаш искаше да я успокои.

— Да, и на мене ми липсва — прошепна той.

Тя се опита да се измъкне, но той я притисна още по-силно. Прегръдката се превърна в нещо повече... той я галеше по гърба, по бедрото, грапавата му буза беше опряна до нейната, усещаше в ухото си горещото му забързано дишане.

Призля ѝ.

Ани се стегна, бутна го силно и скочи. В устата ѝ загорча. Помисли си, че ще повърне.

— Извини ме, но трябва да си измия зъбите. — Каза първото нещо, дошло ѝ на ум. После се втурна към банята и заключи вратата. Взе един горещ душ и остана там цял час, докато пръстите ѝ заприличаха на бледи стафиди.

Когато се върна в стаята си, Вал си беше отишъл.

През целия днешен ден беше успявала да го избегне. Но сега се беше върнал и ако отново му се приискаше да влезе в стаята ѝ... на вратата нямаше ключалка, която да го спре.

Сякаш в отговор на мислите си Ани чу как входната врата се трясва, а после и тихия тропот на обувки по покритото с плочки антре. Задържа дъха си, докато пред очите ѝ не се появиха червени петна.

Чуваше го как изкачва стълбите, чуваше тежките му стъпки, равномерни, но заглушени от ориенталската пътека. Точно пред вратата ѝ стъпките се забавиха... и спряха. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че беше убедена, че и той го чува.

След малко — след цяла вечност, тя чу Вал да продължава, чу шепота от обувките му върху килима да става все по-слаб. Вървеше към стаите си в дъното на коридора.

Ани пое дъх бързо и замаяно. Беше се зачервила и се чувстваше слаба, все едно имаше треска. И беше мокра от пот. Малко плуване — точно това се нуждаеше. Басейнът беше идеалното решение — толкова хладен и спокоен.

Насили се да изчака, докато се убеди напълно, че Вал си е легнал. След това се измъкна. Излезе на пръсти в коридора, само по нощница, и тръгна по дебелия килим към тясната стълба за слугите, която щеше да я отведе направо в кухнята и на покритата веранда, а после и във вътрешния двор.

Стигна до откритата врата на стаята на Лоръл и спря, после се вмъкна вътре. Докато гледаше сестра си, спяща по гръб, с ръце

скръстени върху одеялото, се сети за репродукцията, показана им от учителя ѝ по рисуване, господин Хоник, миналата година. Известна картина от художника Миле на удавената Офелия, чието лице плаваше над водата, дългата ѝ златиста коса се носеше като водорасли около неподвижното ѝ бяло лице. Усети буца в гърлото си и преди да успее да се спре, вече се беше навела и се ослушваше за дишането на Лоръл.

Дишаше, но толкова тихо, че приличаше на ветреца, нахлуващ през отворения прозорец. Ани малко се отпусна. „Не се тревожи, Лори. Няма да те оставя. Ще се грижа за тебе.“

Случаят, когато двегодишната Лоръл се разболя от скарлатина, отново нахлу в главата ѝ. Никога нямаше да забрави как онази сутрин погледна в креватчето на сестричката си и я откри да се бори за въздух, с посиняло лице и размахани малки ръчички. Ани, само на осем години, побъркана от страх, грабна Лоръл и затича из къщата, като крещеше и викаше Диъри. Усещаше как крехките гърди на Лоръл се напъват отчаяно, чуваше ужасните ѝ хрипове. Независимо от това колко малка беше Лоръл, тя все пак беше прекалено тежка за Ани и непрекъснато се изплъзваше от ръцете ѝ.

Най-накрая откри Диъри в безсъзнание върху дивана в хола, с празна бутилка от бренди на масичката за кафе пред нея, изтощена вероятно от прекараната в будуване нощ край Лоръл. Ани плачеше поуплашена откогато и да било, удряше я, буташе я, крещеше в ухото ѝ, опитвайки се да я събуди. Но Диъри не се помръдваше. Нямаше никого друго. Това беше свободният ден на Бонита, а Вал беше излязъл. Ужасена, Ани си мислеше: „Аз съм малка, не мога да направя нищо, не мога да спася Лоръл.“

А после един вътрешен глас изкомандва: „Мисли!“

Тя си спомни как преди много време, когато самата тя имаше лоша кашлица и се задушаваше, Диъри я беше натопила в димящата вана и това ѝ беше помогнало да диша по-леко.

Ани замъкна Лоръл в голямата баня на Диъри и пусна крана с топлата вода. После, седнала на тоалетната чиния, наведе Лоръл с лице към ваната и започна да я тупа по гърба, молейки се това, което я задушаваше, да излезе по някакъв начин. Не се случи нищо такова, но парата се кълбеше ли, кълбеше, мокрите кичури коса полепнаха по лицето на Лоръл и дишането ѝ постепенно започна да се нормализира, а ужасният морав цвят изчезна.

После изведнъж Лоръл започна силно да плаче. Щеше да се оправи. Лицето на Ани беше мокро — от парата, помисли си тя, но после осъзна, че тя също плаче.

След което разбра още нещо: тя беше истинската майка на Лоръл, Господ я бе изпратил да се грижи и да защитава сестра си. Винаги.

Надвеси се и леко целуна сухото, хладно чело на сестра си. Лоръл беше странна — никога не се потеше, дори и през най-горещите дни. От нея винаги се носеше свежият мирис на бебе, също като от малките тензухени торбички с изсушени цветя, които Бонита пъхаше между чаршафите в гардероба за бельо.

Ани се потеше като прасе. В часовете по физическо, когато играеше баскетбол, се притесняваше, защото само след две минути игра тениската залепваше за гърба ѝ. Когато имаше контролно, особено по математика, дланите ѝ се потяха, а обувките ѝ се превръщаха в блато. Дори косата ѝ се потеше, за бога! Веднъж, в четвърти клас, на вечерта, посветена на родителите, когато всички трябваше да се държат за ръце, докато пееха „Красивата Америка“, Джойс Леонарди пусна отвратен ръката ѝ и проплака: „Прихваща ме!“

Дори сега дланите ѝ бяха нотни. Ани прекара пръсти през косата си, малко шокирана от късотата ѝ. Беше я отрязала миналата седмица с ножиците за шиене на Диъри и все още не беше свикнала, че не е с дълга коса. Въпреки това не съжаляваше. По някаква причина се почувства по-добре, когато видя всичката тази тъмна коса на куп около краката си... сякаш сваляше старата си кожа и отваряше път на нова Ани: силна, смела, неотразима.

Слезе на долния етаж, на покритата тераса, която гледаше към вътрешния двор. Луната светеше през ниските палми в огромните теракотени саксии до френския прозорец и хвърляше остри издължени сенки върху пода, покрит с испански плочки. Ани излезе навън в сухата хладна септемврийска нощ и видя басейна, който блестеше в мрака; стъклената му повърхност примигваше с искри оранжева светлина, отразена от ниските електрически лампи.

Свали нощницата си и се гмурна.

Почувства се чудесно, когато студената вода проряза голото ѝ тяло. Преплува под вода половината басейн, после подаде глава на повърхността и пое жадно нощния въздух, изпълнен с аромата на

орлови нокти и слабия дим от подпалени клони някъде в каньоните. Усети лекия ветрец и чу шумоленето на хибискуса, заобикалящ двора — в горния край ливадата се издигаше и завършваше с ред палми. Под тях тревата беше покрита със сухи кафяви папратови листа. Отдавна никой не беше почиствал мястото. Хектор, градинарят, беше напуснал, а Вал не си помръдваше и пръста. Отново имаше някакъв план и се опитваше да събере група инвеститори, за да може да отвори собствен здравен санаториум. И този път щеше да се провали... както винаги.

Стомахът ѝ се сви. Хванала се за ръба на басейна, тя мърдаше с крака във водата. Трябваше да направи нещо... и то скоро. Иначе трябваше да остане с Вал, натъпкана в малка къща, където нямаше да има къде да се крие от него, и привързана към бюрото да печата писма за онзи мръсен трол Руди.

Спомни си как Руди гледеше втренчено Лоръл. Изпъкналите му очи неотменно я следяха, както крастава жаба следи дъгоцветно водно конче. Рядко се доближаваше до нея, но очите му винаги я наблюдаваха. По тялото на Ани премина тръпка. Какво искаше Руди от Лоръл? Същото нещо, което тя подозираше, че Вал иска от нея ли?

Не, беше прекалено долно... прекалено немислимо.

Независимо от това тя трябваше да се измъкне.

В ума си чу майка си, Диъри, с ясения ѝ глас, който си спомняше още от малка, да казва провлечено: „Добрият Господ е чудесен да му се молиш, малката, но когато нещата загрубеят, по-добре сама се залавяй и ги оправяй“.

Ани се ядоса. „О, така ли? Ами ти защо се самоуби тогава?“

Отблъсна се от хлъзгавите плочки с крака и яростно заплува из басейна. От спортовете най-много ѝ се удаваше плуването. Беше нещо, което можеш да правиш сам, без да зависиш от някой от отбора, който може и да те провали. И ако се потиш, никой няма да забележи.

Постепенно гневът ѝ се уталожи и премина в тъга. Ех, ако Диъри беше говорила с нея, преди да посегне към онези хапчета. Ако поне се беше сбогувала! Докато излизаше от басейна и обличаше нощницата си (защо не се беше сетила да си вземе кърпа?), изведнъж ѝ дойде наум, че сега наистина не зависи от никого.

Само да можеше да сложи ръка на парите под попечителство! Може би ще успее да поговори с господин Мелхер, да му обясни колко е важно. Утре ще се обади, ще си уреди среща с него.

Трепереща от студ, цялата мокра, тя тръгна по терасата и с крайчеца на окото си забеляза внезапно движение. Замръзна на място и вдигна поглед. Вал стоеше под арката, водеща от дневната към стълбите до терасата. Сенките около нея от черни станаха сиви и за миг тя си помисли, че ще припадне. Не се чуваше никакъв друг звук, освен тихото капене на водата, която се стичаше от мократа ѝ коса върху плочките.

Бавно и грациозно той слезе по четирите стъпала и отиде до нея. В оранжевата светлина на фенерите, която се процеждаше през широкия френски прозорец, широкото му загоряло лице, на райета от сенките, ѝ напомняше за тигър. Беше облечен в тъмносиня сатенена пижама с бял монограм — неговите инициали: ВК.

— Облечи нещо — каза той. — Ще настинеш.

— Тъкмо влизах вътре.

Звукът на собствения ѝ глас имаше ефекта на щракването на капан и я разтърси. Тръгна забързана към арката. „Боже, нека ме остави на мира.“ Усети погледа му върху себе си и осъзна, че с тази мокра нощница, прилепнала към тялото ѝ, все едно е гола. От притеснение ѝ стана горещо.

Влезе в пещероподобната дневна и тъкмо стъпи на килимчето пред камината — тъмна пещера, достатъчно голяма да изпечеш цял бивол, — когато усети ръката на Вал, изненадващо топла и суха, върху мокрото си рамо. Сърцето ѝ сякаш спря. Тя се завъртя рязко и удари коляното си в масивния резбован стол с щампована кожена дамаска. Болка проряза крака ѝ и сърцето ѝ заби силно. В лицето ѝ нахлу кръв, слепоочията ѝ запулсираха.

После видя, че той само ѝ предлага горницето на пижамата си, което беше свалил, докато тя беше с гръб към него. Почувства се объркана, не знаеше как да реагира. По присъщия му груб начин той се опитваше да бъде мил... но това само я накара да го намрази още повече. Защо не я оставеше на мира?

Ани стоеше и се взираше в протегнатата ръка на Вал, докато той не я свали. Пижамата се смъкна на малка купчина на килима. Черните му очи се свиха. Изразът на широкото му, плоско лице беше смесица от враждебност и гняв.

Тя се опита да мине покрай него, но той грубо я хвана, притисна я към себе си, придърпа главата ѝ и я погали тромаво.

— Дай ми малко време, дете. И на мене не ми е лесно.

Тя усети познатия мирис на алкохол. И се уплаши още повече. Вал не беше пияница като Диъри, но обичаше двойните уискита... а когато изпиеше две-три, ставаше злобен и доста луд.

Погледът и се спря върху стария куфар, който Диъри беше донесла преди години от някаква древна плевня. Огромен и обемист, с ръждив метален обков, пристягащ кожата, той миришеше на старост и на тъмни товарни трюмове. Като малка веднъж се пъкна в него да види как е вътре и капакът случайно се беше затвори и я остави в ужасна, миризлива тъмнина. Крещя дълго, докато накрая Диъри отвори капака и я измъкна.

Все едно отново беше в куфара, хваната в капан. Задушаваше се. Стомахът ѝ се сви при мисълта, че Диъри вече я нямаше, за да я спаси.

После гневът взе връх и тя се дръпна от Вал. Сви се и се разтрепери толкова силно, че трябваше да стисне устни, за да не ѝ тракат зъбите, и просъска:

— Ти си виновен! Никога не си я обичал! Оженил си се за нея, защото е била известна и богата. А после, когато... не можеше да работи повече, я третираше като... сякаш изобщо не съществуваше.

— Тя беше алкохоличка — изръмжа той и в зачервените му очи проблесна възмущение. — Още преди да я срещна. Както се казва: станеш ли пияница, винаги оставаш такъв.

Зад рамото на Вал, върху полицата на камината, лъщеше „Оскар“-ът на Диъри за най-добра женска роля, който беше спечелила за „Алея на бурите“. Ани си спомняше колко горда беше през онази далечна нощ: остана до късно, за да гледа майка си по телевизията, и видя как Грегъри Пек скъсва плика и обявява името на Диъри, а после самата Диъри — как се носи към сцената, обсипана със сияещи пайети, как благодари на всички и размахва триумфиращо блестящата статуетка.

В очите ѝ нахлуха сълзи, но тя се овладя. Нямахте да плаче пред Вал. Нямахте да му достави това удоволствие.

— Ти си виновен за пиенето на майка ми. — Може би не беше съвсем вярно, но изобщо не съжали, че го е казала.

— Милка кучка такава. — Вал я сграбчи, пръстите му се забиха под мишниците ѝ и я стиснаха. — Ти дори не ми даде шанс. Разглезена пикла с навирен нос, припкаща към онова скъпо училище, за да се учи

коя вилица да използва и как да язди кон като някоя английска госпожичка. Още от първия ден се настрои срещу мене! Малката принцеса Ани! Гледаше ме като че ли съм боклук.

Очите му проблясваха в тъмнината, черните им дъна отразяваха цял спектър от стари обиди.

Ани беше потресена. Никога не беше виждала Вал толкова разгневен, дори и онзи път, когато беше ударил Диъри. Усети опасност, сякаш из неподвижния, ароматен въздух пукаше статично напрежение.

— Качвам се горе — каза тя разтреперана и пак прехапа устна, за да не тракат зъбите ѝ. — Студено ми е.

Устните му се разтеглиха в студена усмивка, той се наведе и с месестия си пръст вдигна падналата на килимчето пижама. Хвърли я към нея.

— Облечи я. — Не беше предложение.

Ани се дръпна, сякаш ѝ хвърляше змия, и пижамата падна на пода.

Вал тихо изстена и пристъпи към нея.

Отначало си помисли, че ще я удари. И наистина, все едно я удари — устните я заболяха. Беше тъмно, главата ѝ се беше замаяла. През болката усети вкуса на кръв — нали беше ухапала устната си, за да не трепери. После осъзна какво става: той я целуваше.

Опита се да извика, да се измъкне, но той я държеше здраво. Сладкият аромат на одеколона му, смесен със застоялия мирис на уиски, внезапно я завладя и я задуши. В главата ѝ се въртеше някакъв глупав рефрен: „Има нещо в този мъж...“

В гърлото ѝ се надигна истеричен смях.

„Това не е истина. Боже, моля те, нека да не е истина.“

— Исках да ме харесваш — каза той с гласа на малко капризно момче. — Опитах се, но ти... ти не ми позволи. Щях да ти бъда добър баща. Аз... щях да те обичам.

Ужасена, Ани се помъчи да се измъкне.

— Моля те, пусни ме. — После измисли нещо ново. — Лори може да се събуди.

— Тя ме използваше — продължи той, сякаш не я беше чул. — Искаше ме, защото бях на сестра ѝ... Господи, трябваше да се ожения за Доли. Мислиш ли, че съм искал всичко да свърши така? Не знаеш какво ми беше на мене...

— Вал — молеше го Ани наистина уплашена.

Той я държеше здраво с едната си ръка, а с другата започна да я докосва. Обхвана гърдата ѝ, погали я със странна, непоносима нежност. Ани имаше чувството, че умира.

— Искях само да ме харесваш — повтори тъжно той.

Ани събра всичките си сили, изви се силно и някак си успя да се изскубне. Шмугна се покрай Вал, чувствайки се необичайно лека, като комета, обикаляща галактика, ръцете ѝ сякаш се протягаха напред безкрайно дълго, докато накрая пръстите ѝ обвиха нещо студено и твърдо — „Оскар“-а на Диъри. За миг пред очите ѝ отново се изправи майка ѝ, на сцената в Пантидж.

„... и най-вече искам да благодаря на малкото ми момиче, което пропусна времето си за лягане, за да ме гледа...“

Завъртя се и напосоки замахна с тежката златна статуетка. С крайчеца на окото си видя как Вал мръдва встрани. По-късно Ани осъзна, че ако той не се беше преместил, нямаше да го улучи: той беше толкова бърз, а нейното замахване толкова несръчно. Но го улучи. При сблъсъка рамото ѝ сякаш се разтърси от електрически удар. Беше толкова смаяна, колкото и Вал.

От дясната му вежда струеше кръв. Той замръзна, лицето му побеля като прясно сирене. Бавно, като насън, Вал докосна с пръсти челото си.

— О! — възкликна изненадан той, когато видя ръката си веднага да се обагрят в червено, после се стовари върху кожения диван. Ръцете и краката му отхвърчаха като на марионетка, чиито конци внезапно са се оплели. След миг Вал се прекатури на една страна и замря неподвижен. Ужасяващо неподвижен.

„Убих го“ — помисли си Ани.

Някъде в съзнанието ѝ я чакаше страхът. Но в момента се чувстваше само вцепенена, сякаш беше натъпкана с новокаин. Взряна в окървавеното, свито тяло на Вал, тя спокойно и разумно помисли: „Няма да събирам много багаж. Още един чифт дрехи, бельо, четка за зъби. И бижутата на Диъри. Ще взема малката чанта, няма да тежи много.“ Не можеше да вземе колата, това беше глупаво. Ако Вал не беше умрял, а само ранен, щеше веднага да изпрати полицията след тях.

Събирането на багажа беше лесно. Трудната част беше събуждането на Лоръл. Тя спеше като заклана. И когато най-после Ани я събуди, погледът ѝ беше стъклен, все едно не беше съвсем сигурна дали е будна, или спи. Взираше се неразбиращо в лицето на Ани, в дънките и пуловера, които тя вече беше навлякла.

— Хайде — друсаше я Ани. — Нямаме време.

Лоръл примигна. Изглеждаше точно като кукла, от онези, които се накланят назад и очите им се затварят. Кукла със зачервени бузи и сини очи, която нямаше и най-малката представа за какво говори Ани.

— Аз трябва да се махна — обясняваше тя нежно на сестра си. — Няма да се върна тук. Искаш ли да дойдеш с мене?

Стъкленото изражение изчезна. Лицето на Лоръл се сгърчи от ужас.

— Къде отиваме?

Множественото число я окуражи.

Опита се да измисли нещо, но не можа да намери никакъв отговор. Може би точно там беше проблемът, да не се опитва толкова внимателно да планира всичко, а да решават по пътя.

— На автобуса. — Най-умното, което можа да измисли. — По-добре побързай и се облечи преди... той да се събуди.

И тъй като Лоръл изглеждаше много притеснена и уплашена, Ани я прегърна.

— Всичко ще бъде наред — каза тя. — Всъщност дори ще бъде забавно. Истинско приключение. — На самата нея ѝ изглеждаше толкова забавно, колкото и спускането с варел по Ниагарския водопад.

Първо обаче трябваше да стигнат до автогарата. Дори не беше сигурна къде точно се намира тя, нито на кой автобус ще се качат. Е, все някак щеше да се оправи.

— Няма ли да ни трябва пари? — Лоръл вече беше станала и събличаше нощницата през главата си. — Искам да кажа, за билетите.

Ани не беше мислила за това. Нямаше да може да заложи огърлицата и обиците до утре сутринта, когато щяха да отворят магазините. А дотогава искаше да е на хиляди мили разстояние от Бел Жарден.

— Аз имам пари, Ани — изчурулика Лоръл. — Почти сто долара. Спомняш ли си коледното парти на Диъри, когато господин Оливър си помисли, че е загубил портфейла си с всичките си пари? Е,

аз го намерих под канапето... чак след седмица. — Тя се изчерви. —
Знам, че трябваше да ти кажа, но...

— Лори! Не си го задържала, нали?

Бледите страни на Лоръл се зачервиха.

— Разбира се, че не съм! Просто не ти казах за наградата, която
той ми даде. Аз... спестявах, за да ти купя нещо за рождения ден.
После Диъри... — Тя спря да закопчава блузата си. — Ани, не ми се
сърдиш, нали?

Ани отново я прегърна и по тялото ѝ се разля облекчение.

— Глупавичката ми Лори. Хайде, обличай се, защото иначе
никога няма да тръгнем от тук.

Лоръл ѝ хвърли продължителен поглед, прекалено обременен с
проблеми за единадесетгодишно дете.

— Заради Вал е, нали? — прошепна тя. — Нещо е направил? —
Не „татко“ или „тате“. Още от мига, в който беше проговорила, го
наричаше Вал.

Ани кимна със свито сърце.

— Ани — прошепна Лоръл стеснително, когато тръгнаха. —
Може ли да взема Бу? — Бу беше старото ѝ бебешко одеяло,
разпарцаливено и цялото на бучки от стотиците пранета. Не искаше да
признае, че все още спи с него, но Ани знаеше колко много означава Бу
за нея.

— Разбира се — отвърна тя.

На входната врата Ани се спря, защото се сети за още една скъпа
вещ. „Оскар“-ът на Диъри. Не можеше да понесе мисълта, че ще го
остави, но много се страхуваше да влезе. Какво щеше да стане, ако Вал
се беше съвзел и пак се опиташе да я нападне? И все пак не можеше да
си тръгне без онова, което означаваше толкова много за майка ѝ.

— Чакай тук — прошепна тя.

С разтуптяно сърце Ани се промъкна в хола, грабна „Оскар“-а от
килимчето, върху което го беше изпуснала, бързо отвърна очи от
неподвижното тяло, проснато на дивана, и изскочи навън. Лоръл я
гледаше ужасено. Ани погледна статуетката в ръката си и на мъгливата
светлина от входната лампа видя, че блестящата ѝ повърхност е
изцапана с кръв. О, Господи!

Без да промълви дума — огромните ѝ тъмни очи бяха като дупки
на тебеширенобялото ѝ лице — Лоръл взе статуетката от Ани и я

избърса с ценния си Бу. После ѝ я върна и Ани бързо я набута в издутата пътна чанта. Доверчивият поглед на Лоръл ѝ даде сили да отвори вратата.

След няколко минути, докато вървяха в тъмнината по дългата виеща се алея към портите от ковано желязо, Ани хвърли последен поглед към Бел Жарден. На слабата светлина на сърповидната луна къщата се издигаше като огромна бледа скала над вълнистото море от орлови нокти, олеандър и хибискус. Видя как първите проблясъци на зората докосват покрива и върховете на палмите, които обграждаха алеята, после се обърна и ускори крачка.

„Оскар“ -ът в тежката пътна чанта я удряше по крака. Смелостта ѝ отново се изпари. По дяволите, къде отиваше? И какво щеше да прави, когато стигне там? Какво щеше да стане, ако телефонът на спирката не работеше и нямаше да може дори да извика такси?

После усети как невидима ръка я побутва по гърба. Нежен гърлен глас провлечено ѝ каза: „Щом си решила да ходиш някъде, не си губи времето с връзките на обувките си“.

Ани се стегна, вдигна тежката чанта по-високо и закричи побързо. Хвана ръката на Лоръл — хладна и суха, за разлика от нейната потна длан. Усещаше ударите на сърцето си дори в ушите; беше ужасно уплашена и несигурна, но най-важното сега беше да заблуди Лоръл, че знае къде отиват и че изобщо не се страхува. Внезапно това се оказа най-важното нещо на света.

— Надявам се, че си си обула чорапите — заговори оживено тя на сестра си, която се тътреше безмълвно до нея, прегърнала дрипавото си бебешко одеяло, изцапано с кръвта на баща ѝ: бледо слабо момиче със златиста коса, облечено в розови панталонки и блузка с буфан ръкави. — Знаеш, че ти стават пришки, ако не носиш чорапи. А ни предстои дълъг път.

ГЛАВА ВТОРА

Ню Йорк

Лоръл бутна наденицата в края на чинията си. Може би ако я скриеше под препечения хляб, Ани нямаше да забележи. Беше ѝ твърде зле, за да изяде дори и една хапка повече, но последното нещо, което искаше, беше Ани отново да започне да ѝ натяква, че е прекалено кльоцава.

И то кой го казваше! Ани изглеждаше отвратително, със зеления кашмирен пуловер, провиснал около тялото ѝ, с изпитите си скули и черните кръгове под очите.

И защо Ани не си беше поръчала и нещо друго към препечения хляб? Изглеждаше толкова прегладняла, че сигурно беше готова да погълне всички стари понички в заведението.

Но не, Ани непрекъснато повтаряше, че трябва да стискат всяко пени, да спестяват за времето, когато намерят апартамент. Но кога щеше да стане това? Вече от две седмици бяха в Ню Йорк, а все още бяха забутани в една миризлива тъмна стая в Алертън. Лоръл продължаваше да вярва, че Ани ще оправи всичко. Но ако не успееше? Или ако нещо ѝ се случеше, например да се разболее или нарани?

Премисляйки лошите неща, които можеха да се случат, Лоръл се почувства като на влакче в увеселителен парк — все едно че лети по първата стръмнина и не знае дали ще се напишка в гащичките, или ще повърне, а може и двете. През целия си живот не се беше чувствала толкова уплашена.

В началото деветстотин и седемдесетте долара, които бяха получили срещу бижутата на Диъри, изглеждаха като кралско съкровище... но сега бяха почти на привършване. Всичко беше толкова скъпо! Ани не ѝ беше казала, че са почти пред фалит, но Лоръл беше забелязала угриженото лице на сестра си, когато предната вечер внимателно броеше седмичната сума за господин Манкузи на рецепцията. Виждаше го и сега в начина, по който Ани отхапваше по малко от препечената филийка и се опитваше да удължи яденето, като внимателно отпиваше от чая си между всяка хапка.

И как се връщаше всяка вечер, опитвайки се да изглежда весела, макар никъде да не беше получила работа. Още колко дълго щеше да продължава по същия начин? Животът в Бел Еър и ученето в „Грийн Оукс“ не бяха особено подходящи за една камериерка или сервитьорка. Ани обаче беше умна. Нали успя да убеди Манкузи да им даде стаята за пет долара по-малко седмично в замяна на всекидневното чистене на коридора и приемната?

Ани щеше да намери нещо. Винаги се беше грижила за всичко, дори когато Диъри беше жива. Както онзи път в парка „Палисад“, когато Диъри беше изпила прекалено много бири и тъкмо се приготвяха да се прибират вкъщи, когато тя припадна на волана. Ани я издърпа на задната седалка и благополучно ги откара у тях. Едва сега Лоръл осъзна, че Ани е била само на четиринадесет — твърде малка, за да кара кола. Откъде се беше научила какво да прави?

Искаше ѝ се да е силна като Ани.

„Де да бях по-голяма. Тогава и аз щях да започна работа и нямаше да се налага Ани да прави всичко сама.“

Но кой би наел единадесетгодишно хлапе, щом Ани, която изглеждаше по-голяма от седемнадесетте си години, засега не успяваше?

Лоръл наблюдаваше как Ани отваря още една пластмасова кутийка с гроздово желе и маже дебел слой върху остатъка от хляба си. Усети прилив на обич към сестра си. Поне имаше Ани. Ами ако беше сама? При тази мисъл стомахът ѝ се обърна и стаята сякаш се наклони.

Хвана се здраво за стола, като че ли иначе щеше да изхвърчи от него, и огледа останалите сепарета. Повечето бяха празни. През делничните дни тук обикновено беше претъпкано, но днес беше неделя. От другата страна на пътеката един мъж, облечен в дрехи с цвят каки и работни ботуши, пиеше кафе и пушеше цигара. На бара една жена с торбички под очите и прилепнала мини пола се беше навела над порция синьо сирене; високите токове на черните ѝ лачени ботуши бяха опрени на пречката на стола. Храната не беше особено добра, но беше евтино и никой нямаше нищо против, че всичко има вкус и мирис на пържен бекон — въздухът, салфетката, с която избърса устата си, дори млякото.

Ани я погледна и каза:

— Имам чувството, че днес ще бъде щастливият ни ден. — Гласът ѝ звучеше толкова весело и решително, че Лоръл ѝ повярва и се почувства по-добре. После си спомни, че Ани казваше същото всеки ден.

Лоръл бутна чашата си с мляко по полиетиленовата покривка.

— Ето, допий го.

Ани се намръщи и я върна.

— Ти имаш повече нужда от мляко от мене. А и аз се нахраних.

Лъжеше. Лоръл искаше да изкрещи на сестра си, да я помоли да престане да бъде толкова добра. Например да не ѝ поръчва яйца и наденици, след като самата яде само пържени тестени хапки. Ани ѝ мислеше доброто, но ѝ се искаше да престане да се отнася с нея като с двегодишна.

„Ако Ани ми позволи, обзалагам се, че и аз бих могла да помогна.“

Но всичко, което Лоръл каза, беше:

— Може ли да погледна вестника?

Единственото нещо, което трябваше да купуват всеки ден, беше „Ню Йорк Таймс“. Дебелото неделно издание, с днешната дата отгоре, 9 октомври, лежеше сгънато до чинията на Ани; тя все още не го беше прегледала. Обикновено започваше да преглежда обявите още щом го вземеха — това означаваше ли, че е загубила надежда? Лоръл почувства как всичко в стомаха ѝ се обръща.

Някои от апартаментите, които бяха огледали, бяха хубави, но твърде скъпи. Или пък бяха ужасни, в квартали, където тротоарите бяха покрити с препълнени боклукчийски кофи и трябваше да внимаваш, за да не стъпиш върху някое стъкло. А вътре — тъмни коридори и мирис на пикня, както в Алертън. В един от апартаментите, когато домоуправителят светна лампата, цяло шествие от хлебарки запрепуска по кухненския плот, а той замърмори и започна да ги трепе с един вестник.

Градът беше огромен. Може би Ани не търсеше на правилните места. Например Бруклин? Там бяха израснали Вал и чичо Руди. На картата изглеждаше близо, свързано беше с Манхатън чрез цветни линии, които отбелязваха различните маршрути на метрото.

Всъщност сега Лоръл искаше да си е вкъщи, в Бел Жарден.

Страшно ѝ липсваше нейната стая, поставката до слънчевия прозорец, натъпкана с плюшени животни. И най-добрата ѝ приятелка, Бони Пел, която знаеше наизуст всичките песни на „Бийтълс“ и винаги избираше първо Лоръл, когато трябваше да се делят на отбори.

По странен начин ѝ липсваше дори баща ѝ, макар че когато беше вкъщи, той почти не ѝ обръщаше внимание.

Представи си Вал да спи в голямото легло, което някога беше делил с Диъри, Хектор да коси тревата, а Бонита да прави палачинки на печката и да си пее испански песни с нейния висок, чуруликащ глас.

После гледката изчезна и тя виждаше само кръв. Кръвта на Вал. И тъмнината, която беше съпътствала нея и Ани по пътя през Шантили и Таркуто, покрай игрището за голф до „Сънсет“, където на жълтата светлина на уличните лампи беше забелязала петната от засъхнала кръв върху Бу. Спомни си как пусна старото си одеяло в първата срещната боклукчийска кофа и усещането, че всъщност тя е тази, която е изхвърлена. Сякаш предишната Лоръл ѝ беше приятелка, която се беше преместила, някой, когото едва си спомняше.

Ех, защо Ани не ѝ казваше какво е направил Вал онази нощ, за да я ядоса толкова много, че да го удари. Представи си Вал мъртъв, проснат на пода в локва кръв, и почувства как я полазват ледени тръпки.

„Не — каза си тя, — не е възможно. Вал не може да е мъртъв.“ Не искаше да е мъртъв.

Но ако беше жив, сигурно ги търсеше. Ани беше казала, че трябва да внимават да не ги хванат, защото иначе Вал ще ги раздели. А можело и да арестуват Ани за отвличане на дете.

Ани в затвора? Лоръл не можеше да понесе тази мисъл. Нито пък можеше да си представи да е разделена от сестра си. Така че трябваше да бъде много внимателна и да не говори много за себе си. На никого.

Обаче не ѝ се искаше и да стои залепена за Ани като бебе в пелени. Колкото и уплашена и зле да се чувстваше, не искаше да завлече Ани на дъното. Нямахше ли да е чудесно, ако бъдеха съдружници? Ако Ани поне от време на време разчиташе на нея?

„Трябва да ѝ покажа по някакъв начин... да я накарам да види, че съм достатъчно голяма, за да ѝ бъда от помощ.“

Лоръл се насили да не обръща внимание на хаоса в главата си, взе вестника и започна да го прелиства, докато не намери раздела за

недвижими имоти. Местеше пръста си по колоните за необзаведени студия и разглеждаше малките обяви. Преди две седмици не разбираше нищо от тези съкращения, но сега веднага знаеше, че „К/И“ означава климатична инсталация, а КТ — кухня с трапезария. Накрая откри една за 300 долара, най-високата сума, която Ани беше казала, че могат да си позволят, но когато ѝ я показа, сестра ѝ посочи, че Ийст Стрийт 116 е в Харлем, който е наводнен от крадци и наркомани.

Лоръл се почувства обезкуражена и някак глупава, като едно време, когато играеше софтбоул и веднъж имаше всички бази и изпорти най-лесната топка в света.

Междувременно Ани се беше заровила в раздела „Търси се“.

— Виж това — започна да чете на глас тя. — „Гал Фарадей. Компания за шапки търси енергична млада госпожица за сериозна работа.“ Виждаш ли? Нали ти казах? Обзалагам се, че съм идеална за това.

— Ами машинописът? Няма ли да се наложи да печаташ?

— Аз мога... само че не особено бързо.

— Но ако направят тест...

Ани я прекъсна и се усмихна насила.

— Последния път бях нервна. Следващият път ще се справя по-добре. Уверена съм, че ще мога. — Тя сведе поглед към чинията на Лоръл и се намръщи загрижено.

— Не си довършила закуската си? Да не ти е лошо?

— Не мога да ям повече. Защо не вземеш останалото?

Ани я погледна проникателно, с присвити очи, сякаш си мислеше, че Лоръл се преструва заради нея. Но ако някой се преструваше, помисли си Лоръл, това беше Ани. Тя изразяваше такова убеждение, че всичко ще се оправи, но само как бяха изгризани ноктите ѝ, още по-зле отпреди, зачервени и подути, на места покрити със засъхнала кръв.

Ани задържа погледа си върху нея още малко, после гладът надви. Грабна вилицата си и набързо изгълта бърканите яйца и наденицата. С последното парче хляб избърса чинията. Докато я наблюдаваше, Лоръл усети болката в стомаха ѝ да намалява.

Забеляза, че сервитьорката се насочва към тяхната маса — слабо момиче с черна коса, прихваната назад покрай пъпчивото ѝ лице. Изглеждаше долу-горе на възрастта на Ани. От червения лак на

ноктите ѝ не беше останало почти нищо, а отпред на сиво-синята униформа имаше петно, май от ягодово сладко.

— Това ли е всичко? — Каза го толкова бързо, че прозвуча като една дума: „твалиесичко“. И без да чака отговор, плесна сметката върху масата и се отдалечи, тропайки тежко.

Ани се наведе през масата и прошепна:

— Бясна е, защото последния път не ѝ оставих бакшиш.

После Ани изведнъж се разбърза, скочи и забърза след сервитьорката. Дънковата ѝ пола се вееше решително. Мина покрай редицата сепарета, настигна я и я спря. Лоръл видя как Ани пуска няколко монети в ръката на момичето, после двете заговориха.

Ани се върна ухилена.

— Спомняш ли си обявата на прозореца, когато влязохме? „ТЪРСИМ ОПИТНА СЕРВИТЪОРКА“. Е, в пет часа имам среща с шефа. — Мастиленосините ѝ очи блестяха, страните ѝ бяха леко зачервени.

— Но Ани, та ти не знаеш нищо за сервирането — избухна Лоръл. — Нали винаги ни сервираше Бонита. — Видя, че усмивката на Ани се стапя и ѝ се прииска да се ритне.

— Ами ще трябва да се науча, нали? — отвърна Ани все така решителна, както винаги, но вече не толкова весела. — Едва ли е много трудно да носиш на хората онова, което са си поръчали?

Лоръл понечи да ѝ припомни, че тя винаги губи, когато играят на съсредоточаване, но се отказа. За Ани не бяха важни детайлите, а „общата картина“ — например да се представи блестящо на най-трудните предмети в училище и да получи добри бележки вместо отлични по лесните. И надпреварата за най-добрите отбори независимо от това, че може да не си от най-талантливите играчи.

Но точно сега май щеше да е по-добре да може да различава сандвича с бекон, маруля и домати от бургера, отколкото да знае латински или да спечели състезанието по бягане.

— Сигурно си права — неубедително каза тя.

Ани замислено се взираше през запотения прозорец, сякаш беше изследовател, който проучва далечни планински вериги.

— Ще намерим и къде да живеем. — Тя погледна Лоръл с нов блясък в очите. — Обзалагам се, че ще открием нещо в кварталния

вестник. — Взе чантата си и стана. — Хайде, господин Синг на ъгъла ми разрешава да го прелистя, без да плащам.

На излизане, докато минаваше покрай бара за бърза закуска, Лоръл забеляза някакъв сгънат вестник, оставен в едно от сепаретата. Прекалено тънък беше, за да е „Таймс“. Грабна го и го пъкна под мишницата си.

Навън на ъгъла между Осма и Двадесет и трета улица, докато Ани влезе в магазина за бонбони на господин Синг, Лоръл разгърна вестника и видя, че се казва „Еврейска преса“. Дали щеше да има обяви за квартири в него? Е, нищо нямаше да ѝ стане, ако провери, нали така? Прелисти пет-шест страници и изведнъж видя: „Жилища. Необз.“ Още първата обява ѝ се наби в очи.

„Мидууд. 1 спалня. Горният етаж на двуфамилна къща с градина, тих квартал, 290 долара.
Шомер Шабат. 252–1789.“

Сърцето ѝ подскочи. Къде ли беше Мидууд? При тази цена вероятно беше в Бруклин. Дори и така обаче, звучеше чудесно.

„Смешно име — помисли си тя. — Шомер Шабат.“ Но почти всички в Ню Йорк имаха странни имена. Като нощния пазач в Алертън, господин Танг Бо.

Това можеше да бъде нейният шанс да покаже на Ани, че не само тя е смела. Първо обаче трябваше да се увери дали квартирата не е вече заета. Повечето пъти, когато Ани се обадеше, вече ѝ я бяха измъкнали под носа.

— Какво държиш? — попита Ани от вратата на магазина. За да изглежда по-голяма, носеше хубавите си лачени обувки, но както се клатушкаше с тях, всеки би разбрал, че не е свикнала да ходи с високи токчета. После Ани се наведе, за да провери дали лепенката ѝ отзад не е паднала.

Лоръл се възползва от момента и пъкна вестника под мишница.

— Нищо — отвърна тя. — Тъ... Току-що се сетих... забравих нещо на масата. Чакай тук, ще изтичам да го взема.

До входната врата на заведението имаше телефон, точно до закачалката. Тя измъкна монетата от джоба ма дънките си (Ани я беше накарала винаги да има в себе си по една, в случай че някога се загуби) и набра номера, който беше запомнила от вестника. След първото иззвъняване някой вдигна телефона.

— Не ме дръж в напрежение — пропя женски глас преди Лоръл да си отвори устата. — Купуваш ли ги или не? Казал е, че нови хладилници не растат по дърветата, обзалагам се.

Объркана и изненадана, Лоръл се смути, но успя да промълви:

— Ало?

Последва кратко мълчание, а после жената се разсмя с приятен, весел смях, който накара Лоръл да се сети за дебелата госпожа Потър, сестрата в „Грийн Оукс“, която винаги държеше готов запас от „Тутси Рол Попс“ в медицинското си шкафче.

— Вие не сте Фейги, нали? Кой е на телефона?

На Лоръл ѝ се прииска да затвори бързо, но гласът от другата страна звучеше толкова приятно, че тя се насили да заговори.

— На телефона е Лоръл... тъ... Дейвис. — Дали не беше Дейвидсън? Беше чувала Ани да казва толкова лъжи на хазяите и домоуправителите, които бяха разговаряли с тях, че вече не можеше да ги запомни. Започна да се паникьосва. Какво щеше да стане, ако случайно сбърка и тази жена заподозре нещо?

— За квартирата — започна направо тя. — Дали сте обява във вестника... Мога ли... искам да кажа... аз сестра ми да... Не е взета все още, нали?

— На колко си години, скъпа?

— На дванадесет. — Можеше да излъже за една година, но никой нормален човек не би ѝ повярвал, ако кажеше деветнадесет или двадесет. — Но сестра ми е на двадесет и една — добави бързо тя.

— Женена ли е?

— Тъ, ами, не... но е отлична студентка по всичко изключение на математиката и може да печата на машина. — Твърде много ли беше казал? Или пък погрешни неща?

— Значи тя работи, така ли?

— О, да... работи... в компания за шапки. В кантората им. Вижте, ние сме от... ъ, Аризона... и наистина, ама наистина се нуждаем от апартамент, особено такъв с градина.

„През слънчевите дни мога да сядам навън със скицника и да рисувам“ — помисли си тя. И може би тогава Бел Жарден нямаше да ѝ изглежда толкова далечна!

— Там има само бурени. До колене.

— О, нямам нищо против. Дори мога да ги оплевя ако искате. Хек... искам да кажа дядо ми ме е учил на всякакви неща, като торенето и как да се запазят розите през зимата.

Лоръл затвори очи и си представи жилавите кафяви ръце на Хектор, които внимателно загърляха пръстта около розовия храст и запълваха дупката с утайката от кафе, която Бонита беше събирала със седмици.

— Рози? Ще имам голям късмет! — Жената — госпожа Шабат? — се разсмя гръмко и звънливо.

Сърцето на Лоръл биеше силно. Дали не беше прекалила с лъжите? Е, поне онова за гледането на градината беше истина. Наистина можеше да го прави. Като Мери и Колин в „Тайната градина“. Щеше да я направи красива и да засади много цветя — божури и кученца.

— Бихме ли могли като начало да я разгледаме? — попита тя несмело.

— Виж, мила, ти и сестра ти имате ли пари за предплата?

— О, да. — После си спомни какво винаги казваше Ани и добави: — В брой!

Настъпи дълга пауза, през която сърцето на Лоръл сякаш щеше да изскочи.

После госпожа Шабат въздъхна и каза:

— Ако бъда сто процента искрена, не зная дали точно вие сте подходящите наематели за мене, но ти, изглежда, си добро момиче. Предполагам, че нищо няма да навреди, ако хвърлите един поглед. Сега ли ще дойдете, или по-късно?

Лоръл усети как ѝ олеква от облекчение. Почувства се като балон, толкова лека, че ако не държеше слушалката, щеше да се понесе към тавана.

— Прекрасно — каза тя като се опитваше да сдържа възбудата си. Колко време щеше да им трябва да отидат до тази част на Бруклин? Тя каза напосоки: — Ще ви бъде ли удобно след около час? Ще си бъдете ли вкъщи?

— А къде другаде? Аз съм в деветия месец, Лоръл Дейвис. Но слава тебе Господи, това бебе съвсем не бърза да излезе. Така че на път за насам можете да кажете една молитва да не чакам пак три седмици както с последното.

Лоръл не беше видяла и очите на тази госпожа Шабат, но не можеше да си спомни кога е харесвала някого толкова много още от първия път. Бързо взе адреса, чу упътванията, затвори и хукна навън да намери Ани.

— Защо се забави толкова?

— Мисля, че намерих квартира!

Обгърнала се с ръце, за да не полети, Лоръл разказа на Ани за телефонния разговор. Духаше студен вятър, но Лоръл гореше от възбуда.

Ани я прегърна силно.

— Лори, та това е страхотно! Да стискаме палци.

Лоръл никога не се беше чувствала така горда. Беше показала на Ани, че вече е пораснала и може да носи отговорности. Всичко щеше да се нареди чудесно, беше сигурна в това.

Лоръл и Ани слязоха от метрото на гара „Авеню Джей“. Не бяха изменили и две преки, когато Лоръл започна да се чувства все едно не им е мястото тук, все едно бяха запратени тук от циклон като Дороти и Тото в царството на Оз.

Не можеше да се въздържи и да не се зазяпа в две момчета на нейната възраст и няколко по-големи, струпали се под навеса на сергия със стоки, които бърбореха на някакъв непознат език. Всички носеха черни шапки и твърде големи черни костюми, а от коланите им висяха пискюли. От двете страни на лицата им висеше по една дълга къдрица.

После двете с Ани минаха покрай мургава жена, увита в нещо подобно на яркосиня блестяща завивка за легло. Двете ѝ китки бяха обвити от тънки сребърни гривни почти до лактите, а в центъра на челото си имаше червена точка. Държеше за ръка малко момиченце с плитка, облечено в набрана розова рокля и бели лачени обувки.

Лоръл беше толкова заета да се оглежда, че почти се сблъска с редица черни деца в предучилищна възраст, водени от закръглена жена, която крещеше:

— Ей, Руфъс... да, на тебе говоря... върни задника си отново в редицата, преди да съм те напердашила хубаво!

В почти новите си дънки „Ливайс“ и старата розова жилетка на Ани, избродирана с малки розови цветя, с дългата си руса коса, вързана на опашка, Лоръл изглеждаше като паднала от Марс.

Тя погледна сестра си. С големите си черни очи и изпъкналите скули, с мургавата си кожа и късо подстриганата черна коса Ани изглеждаше по-екзотична и сякаш се вписваше в заобикалящата ги обстановка. Лоръл я видя как хвърля поглед през рамо.

Вътрешностите ѝ се обърнаха и тя си помисли за Вал. Ами ако ги следеше? Ако ги откриеше и изпратеше Ани в затвора, това щеше да бъде отчасти по нейна вина, нали така? Защото тайно си беше пожелала да се обади на Вал или поне да му изпрати пощенска картичка, за да го успокои, че е добре.

Забеляза, че Ани само разучава някакъв пътен знак, и малко се успокои.

— Сигурна ли си, че това е правилното място?

— Четиринадесета Източна, така каза тя. Петата къща отляво.

Минаха покрай пекарна, пред която бяха изложени плодови пити, пълнеци устата със слюнка, покрай магазин за обувки, после покрай бакалница със сирена във формата на пъпеш и пръчки салам, големи като бейзболни бухалки, закачени на прозореца. На ъгъла с Четиринадесета имаше друг магазин, моден магазин на „Лана“, на чиято врата пишеше: „Без бебешки колички“. Забеляза, че тротоарите са претъпкани с колички. Сякаш всяка жена буташе по една, някои от тях за близнаци, и държеше за ръката поне още едно дете.

Лоръл отново изпита онова странно усещане в стомаха си. От мига, в който беше пристигнала в голямата мръсна автогара близо до Таймс Скуеър, се чувстваше все едно е погълнала риба, която продължава да шляпа из стомаха ѝ. В автобуса беше прекалено заета да гледа през прозореца табелките с номера, които профучаваха покрай тях и си сменяха цвета от синьо на зелено и после на жълто, докато прекосяваха границите на различните щати, нивите и кравите, горите, далечните планини, приличащи на кейкове, със сняг по върховете, магазините „Улуърт“ и знакът „А & Р“ на всички главни улици в стотици малки градчета. Дори ѝ харесваха сандвичите с риба тон, които прокарваше с кока-кола, допаднаше ѝ да се протегне и да заспива с бръмченето на двигателя като с приспивна песен. Или може би още не беше повярвала, че това наистина се случва. Като че ли онази нощ,

напускането на Бел Жарден, пътуването с автобуса, всичко беше част от някакъв дълъг, ненормален сън, и когато се събудеше, щеше отново да бъде в леглото си.

Накрая Ани и посочи небето над Манхатън. Влязоха в тунел под река Хъдсън и Лоръл си представи как в тунела има някъде пробойна, как ги залива вода и те се удавят още преди да стигнат Ню Йорк. Беше стиснала ръката на Ани, сърцето ѝ биеше лудо, а рибата в стомаха ѝ подскачаше като полудяла.

Сега, две седмици по-късно, стомахът ѝ все още не се беше успокоил. Понякога, както в този миг, тя се питаше дали постъпиха правилно като избягаха. Ами ако Ани беше избягала без нея? Тогава щеше да бъде ужасно... още по-зле, отколкото сега.

Вал. Да предположим, че трябваше да живее с него? Не се държеше лошо с нея, но почти не го виждаше. Без Ани щеше да бъде съвсем сама. Щеше да е отчаяна.

— Мисля, че стигнахме. — Гласът на Ани я върна към настоящето.

Лоръл спря и погледна натам, накъдето сочеше сестра ѝ: двуетажна дървена къща, боядисана в сиво, с неголяма веранда и малка ливада, обградена с добре оформен жив плет. Под голямо дърво, близо до тротоара, бяха събрани на куп падналите листа. Не беше като Бел Жарден, но изглеждаше добре и... ами, уютно. Забеляза велосипед с три колела, обърнат на пътеката отпред, а на верандата небрежно бяха наслагани столове. На табелката на вратата пишеше: „СЕМЕЙСТВО ГРУБЕРМАН“. Лоръл се оживи. Тук живееше истинско семейство.

Чакай. Името трябваше да бъде Шабат, а не Груберман. Да не би да бяха сгрешили къщата? А може би табелката е останала от предишните собственици?

— Не се надявай прекалено много — предупреди я Ани, но Лоръл виждаше, че самата тя е ентузиасирана.

— Вероятно ще бъде като последния път. Казаха, че сме прекалено малки и са нужни препоръки.

Въпреки това Лоръл стисна очи и се помоли: „Моля те, Господи, нека госпожа Шабат ни вземе“.

Усети Ани да я дърпа за ръката и да я тегли нагоре по пътеката.

— Е, да става каквото ще. — Тя натисна звънеца.

— Идвам, идвам. Ей сега! — извика им някой отвътре.

След малко входната врата се отвори и пред тях застана една жена. Върху огромния ѝ корем беше вързана карирана престилка, а около главата ѝ беше увита кърпа на цветя. Беше кръглолика, усмихната, с кафяви очи, около които имаше малки бръчици.

— Госпожица Дейвис?

— Да — отвърна веднага Ани.

— Ъъ?... Ъм, да — промърмори едновременно с нея Лоръл, изчерви се и бързо си затвори устата, защото се усети, че е по-добре да остави Ани да се оправя.

— Аз съм Ани... а това е сестра ми, Лоръл. Тя ви се е обадила.

— Аз съм Ривка Груберман. — Жената се усмихна на Лоръл. — Звучеше прекрасно по телефона, мила моя, но никога досега не съм срещала толкова млади момичета като вас да търсят квартира. Разбирате, че не мога да взема някой, който ще се нанесе, а после прас, и се връща при мама.

— Ние нямаме майка — отвърна тихо Ани. — Тя умря.

— О — възкликна Ривка и кимна няколко пъти, след което отвори широко вратата. — Е, по-добре хвърлете един поглед.

Ривка ги изгледа проницателно, докато ги въвеждаше в тъмния коридор, в който миришеше на готвени моркови, но не каза нищо. Поведе ги с пухтене по тесните стълби нагоре. Лоръл въздъхна облекчено. „Е, май не повярва Ани да е на двадесет и една, но поне няма да вдига много шум около това.“

Квартирата не беше голяма: малка кухничка с жълти шкафове, дневна с избелял зелен килим и спалня, не по-голяма от килера в Бел Жарден. Но жилището беше чисто и стените наскоро бяха боядисани в светлосиньо. Ароматът на прясно изпечен хляб привлече Лоръл към отворения прозорец и тя надникна да види откъде идва той. Оттатък покрития с плевели парцел видя огромен вентилатор, който се въртеше над малка сграда.

— Това пекарна ли е? — попита тя.

— Правят багели^[1] — обясни Ривка. — По цял ден и по цяла нощ, двадесет и четири часа не спират. И като че ли това не ни стига, ами какво носи съпругът ми всеки ден, когато се връща от шула^[2]? — Тя се изкикоти и махна с ръце.

Лоръл искаше да я попита какво е това багел, но Ани я погледна предупредително и тя преглътна въпроса си.

— Много хубава квартира — каза Ани. — Ще я вземем. — Говореше решително и зряло, но после в гласа ѝ се промъкна нотка на несигурност.

— Ако... разбира се, вие сте съгласна.

— Не зная... от Аризона... — каза Ривка и ги огледа внимателно. — Но преди да решите, не бихте ли искали да видите нашия шул, а?

Нещо не беше наред, Лоръл го усещаше. Стомахът я присви. И от начина, по който Ани гризеше палеца си, виждаше, че и тя е на същото мнение.

Ани се изчерви и повтори:

— Вашият шул?

Ривка я изгледа продължително, после внимателно каза:

— Елате, момичета, елате долу с мене. От Манхатън дотук е дълъг път, така че сигурно ще искате горещ чай и може би парче бабка^[3], да?

Долу, в жилището на Груберман, беше истинска лудница. Навсякъде имаше деца — куп по-големи момчета на дивана, които четяха високо на глас на същия чужд език, който беше чула на улицата. Две малки дечица с камииончета — играчки, които търчаха по килима на едри рози. Бебе, седнало в детска кошарка, удряше комплект пластмасови ключове по преградките ѝ.

Шумът беше невероятен.

— Тихо всички! Имаме си гости! — извика Ривка, докато си проправяше път, настъпвайки кукли и плюшени животни, но никой не ѝ обърна внимание.

В голямата уютна кухня тъмнокосо момиче с розови страни на възрастта на Ани точеше тесто на тезгяха.

— Най-голямото ми — каза Ривка, — моята Сара. — И махна с ръка към нея. Момичето кимна стеснително и пак се наведе над точилката.

Тази къща, тази жена напомняха на Лоръл за старицата, която живеела в обувка и имала толкова много деца, че не знаела какво да ги прави. Само че госпожа Груберман изглеждаше много щастлива. И много мила.

Лоръл и Ани седнаха на дългата маса, покрита с жълта карирана мушама. Лоръл се огледа и забеляза нещо странно: всичко беше по двойки. Две мивки, две шкафчета, дори два хладилника.

— Виждам, че гледаш хладилниците ми — отбеляза Ривка. — Знаеш ли защо имам два?

— Предполагам, защото имате голямо семейство — осмели се да каже Лоръл. Чувстваше се притеснена и уплашена, защото усещаше, че госпожа Груберман се готви да им даде отрицателен отговор.

— Не, скъпа, защото сме кашер. Месните и млечните произведения ги държим напълно разделени.

Лоръл искаше да попита защо, но това не ѝ се стори особено добра идея.

— Зная за кашер — намеси се Ани. — Майка ми веднъж ме заведе на Феърфакс Авеню да ядем хотдог. Каза, че били най-хубавите.

Ривка се подсмихна, докато се суетеше около печката, слагаше чайника и включваше котлона. После се обърна към тях, с ръце скръстени върху големия ѝ корем.

— И така, какво да ви правя вас двете? Вие дори не знаете какво означава „Шомер Шабат“. Права ли съм?

Сърцето на Лоръл се сви. Очевидно Шомер Шабат не беше името на съпруга на Ривка. И което беше по-лошо, Ривка Груберман нямаше да им даде квартира под наем.

— Ние не сме евреи — призна Ани.

Ривка въздъхна, после унило кимна.

— Мили мои, разбрах това, още щом ви зърнах. Ние не разрешаваме на нашите момичета да живеят сами, без баща или съпруг. — Смахът напусна лицето ѝ така внезапно, както облакът закрива слънцето.

— Съжалявам. Шомер Шабат означава съблюдаващи съботата.

— Няма да вдигаме никакъв шум в събота — примоли се Ани. — Сестра ми и аз нямаме нито телевизор, нито дори радио.

Ривка поклати глава и постави чашите с димящ чай пред тях.

— Изглеждате добри момичета. Моля ви, не го приемайте лично. — Тя сложи и чиния с бухнал сладкиш, покрит със стафиди и ядки, който миришеше така, сякаш току-що беше изваден от фурната.

Устата на Лоръл се напълни със слюнка. Очите ѝ също се навлажниха. Гладна и нещастна, тя си взе едно голямо парче.

— Имам пари. Мога да ви платя предплатата още сега — настояваше с отчаян глас Ани. — В брой.

— Моля ви, не става дума за пари — отвърна тъжно Ривка. — Става дума за начина на живот.

— Но... — започна да се моли Ани, но внезапно затвори уста и се стегна, с изправени рамене, сякаш невидима игла я бодеше по гърба. Лоръл познаваше този поглед... беше инатият поглед на Ани. Нямахше да се моли, независимо колко отчаяна беше.

— Всичко е наред — каза бързо тя. — Разбирам.

Лоръл отпи глътка горещ чай и си изгори езика. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Защо Ани не ѝ кажеше, че са търсили навсякъде и вече са прекалено изтощени, за да обикалят още? Защо не си признаеше, че е гладна? Лоръл забеляза, че Ани поглежда към чинията със сладкиша, но не, беше прекалено горда, за да си вземе.

Стомахът ѝ се разбунтува и за секунда Лоръл си помисли, че ще ѝ призлее.

Изведнъж ѝ хрумна една идея.

— Мога да гледам децата вместо вас — тихо предложи тя. — Няма да ви вземам никакви пари.

Ривка поклати глава със съжаление, обърна се към печката, взе онова, което вероятно беше оставила там при тяхното пристигане — покрити с брашно пилешки бутчета, и ги пусна в църкащата тенджерка.

Ани се изправи.

— Благодаря ви все пак, че ни показахте квартирата. Лори, мисля, че е време да тръгваме.

Прекъсна я висок писък от съседната стая. По-голямото момиче, Сара, хвърли умоляващ поглед на майка си и каза:

— Моля те, мамо, току-що ѝ дадох да яде. А и трябва да свърша това преди Рейчъл да дойде. Идва специално да ми помогне по алгебра.

— А аз — разпери брашнените си ръце Ривка — изведнъж станах с четири ръце, така ли?

Насочвана от инстинкта си, Лоръл се втурна към съседната стая и извади плачещото бебе от кошчето. То риташе и се въртеше, пицеше силно, кръглото му лице се беше сгърчило. Лоръл непохватно се опита да го успокои. Искеше ѝ се да знае повече за бебетата, но само веднъж беше помагала на Бони да се грижи за братчето си и тогава

малкият Джими също беше плакал, докато не му бяха сменили пелените. Може би и това се нуждаеше от същото.

Докато момчетата наблюдаваха запленени, Лоръл свали найлоновите гащички на бебето. Пелената отдолу беше прогизнала. Лоръл видя защо плачеше — една от безопасните на пелената се беше отворила и го бодеше.

Тъкмо беше извадила безопасната игла и беше махнала пелената, когато Ривка се втурна в стаята, бършейки ръцете си в една кърпа.

— О, какво има? Малкото ми момиче! — Тя вдигна бебето върху големия си корем и обви голото му дупе с кърпата. Усмихна се на Лоръл.

— О, значи можеш да се оправяш с бебета? Та ти самата си още бебе!

— Зная много за бебетата — излъга Лоръл като внимаваше да не срещне погледа на Ани.

— Една игла бодеше Шейни! — извика тъмнокосо момче с кръгло кепе, което се беше плъзнало на една страна така, че момчето изглеждаше кривогледо. — Момичето я измъкна.

Ривка покри бебето с целувки, после каза:

— Според съпруга ми е достатъчно, че по-големите момичета ми помагат. — Тя въздъхна. — Но повярвайте ми, със Сара, Шава и Лея, които са по цял ден на училище, и бебето, което ще се роди всеки момент, наистина ще ми е необходима помощ.

Лоръл погледна добродушното лице на Ривка и видя някаква неувереност — допреди няколко минути я нямаше. Усети прилив на надежда. Имаше ли все още някакъв шанс? Дали Ривка беше променила мнението си?

Тя си пое дълбоко въздух и си помисли: „Тук ще бъдем на сигурно място.“ Далече от крадците, гадните домоуправители и хлебарките. Далече от полицията и от Вал.

— Останете — тихо каза Ривка. — Останете и се срещнете със съпруга ми, Езра. Той скоро ще се прибере. Може би, ако се запознае с вас, ще промени решението си.

Лоръл изпусна дъха си с радостно облекчение. Беше горда. Защото на нея се дължеше всичко. Тя се усмихна на Ани, която също ѝ отвърна с усмивка.

По някакъв начин Лоръл беше убедена, че всичко ще бъде наред. Поне засега. Не искаше да мисли за утре или за вдругиден. Не искаше да мисли за ходенето на училище в този странен квартал, нито за това дали Ани ще си намери работа, или не, преди да се разорят окончателно.

По-късно, ако съпругът на Ривка кажеше, че могат да наемат квартирата, щеше да я попита за брадатите мъже с кръгли кожени шапки и къдрици. И за жените с червени точки на челото.

Виждаше, че има страшно много да учи.

[1] Твърдо руло, омесено с мая, с блестяща кафява кора (идиш) — Б.пр. ↑

[2] Шул — синагога (идиш) — Б.пр. ↑

[3] Сладкиш с мая и стафиди, обикновено във формата на висок цилиндър, глазиран и залят с ром (идиш) — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Ани се протегна към празната чиния на дебелия мъж. Мръсните чинии, които крепеше с другата си ръка, задрънчаха и се разклатиха и за един ужасен миг тя беше сигурна, че цялата мръсотия ще се стовари на пода. Някак си обаче успя да ги закрепя.

— Извинете — каза тя, като се мъчеше да е спокойна и любезна, докато събираше ножовете, вилиците и чиниите за гарнитура от пластмасовата маса. Дебелакът и още по-дебелата му жена довършваха обяда си.

— Вие извинете — изръмжа съпругата на дебелака, когато Ани случайно закачи рамото ѝ.

Ани забеляза, че госпожа Дебелана току-що беше омела двоен хамбургер със сирене с гарнитура от лук и салата от зеле и ягодов сладкиш с извара за десерт. „Вероятно е получила киселини от всичко това“ — помисли си Ани, но после се сети, че старата крава се беше заяла с нея още преди да започне да прибира масата, още когато Ани беше объркала поръчката ѝ и беше донесла салата от маруля и домати вместо от зеле.

Ядосана, Ани усети как по шията ѝ пропълзва червенина. По челото ѝ изби пот и тя се притесни, че не може да спре и да я избърше. Но после си помисли: „Вината е моя. Просто не ме бива за това“ — и гневът ѝ се изпари.

Вече цяла седмица работеше в „Партенон“, но все още не беше усвоила необходимите умения. Нещо по-лошо, чувстваше, че никога няма да успее. Как се справяха другите? Например Лорета. Едва малко по-голяма от Ани, тя правеше всичко да изглежда лесно... като ходенето и дъвченето на дъвка едновременно.

Какво ѝ беше казала Лорета през първия ден?

— Скъпа, аз съм родена за това. — И като огледа Ани от главата до петите и всмука пълните си бузи, добави: — Но не мога да схвана ти кво праиш тука.

В този миг и Ани се чудеше същото. Знаеше обаче, че без тази работа не би могла да купи никакви продукти, нито пък да спести

пари, за да плати наема за следващия месец.

Не, трябваше да се справи, или тя и Лоръл щяха да спят в някой подлез. Накрая щяха да ги арестуват и тогава Вал — ако не беше мъртъв — със сигурност щеше да ги намери.

По гърба ѝ пробягаха ледени тръпки. Точно сега, дори и в този миг, той може би ги търсеше. Ами ако беше отишъл на автогарата на фирма „Грейхаунд“ в Лос Анжелос и по някакъв начин беше открил, че са си купили билети за Ню Йорк?

— ... и аз му казах: „Ако не можеш да намериш по-добро извинение от това, младежо, по-добре си хващай пътя и...“

Пискливият глас на дебеланата стържеше като нокти по черна дъска. Ани беше обляна в пот. Беше едва обяд, а от мишниците ѝ вече капеше вода. Тази вечер пак трябваше да пере униформата си и да я закачи да се суши пред печката. И, Господи, щеше ли някога да се отърве от миризмата на гранясала мазнина? Косата ѝ, пръстите ѝ, дори чорапогащникът ѝ миришеше като вчерашен хамбургер. Току-виж някое гладно куче връхлети върху нея и си отхапе парче месо.

Разчисти чиниите, обърна се и изведнъж непохватно закачи ръба на масата. Кафената чаша на върха на наклонената ѝ кула се разклати и се плъзна. С разтуптяно сърце Ани я сграбчи, но тя изпадна от потната ѝ длан. Докато ужасена я наблюдаваше, времето сякаш спря като във филм на бавни обороти — бялата чаша падаше все по-надолу, а отпечатъкът от розовата устна на дебеланата почти ѝ се хилеше насреща. Тя се удари в масата, разпръсквайки остатъците от кафе с мляко, после изведнъж, подобно на билиардна топка, целеща се в странична дупка, се плъзна и се стовари точно в средата на изпъкналия skut на дебеланата.

Госпожа Дебеланата изпищя и започна неистово да трие петното върху лимоненозеления си полиестерен костюм.

— Глупачка такава! Погледни само какво направи! Съсипа ми костюма!

— Съжалявам — каза Ани, после разстроена грабна една смачкана салфетка и започна да попива мокротото петно, но само успя да добави ново леке от кетчуп.

Госпожа Дебеланата бутна ръката ѝ.

— Искам управителя! Доведете управителя! — Тя започна да мята мълниеносни погледи към съпруга си. — Не стой така, Ханк!

Направи нещо.

Ани имаше чувството, че цялата сцена става под водата. Наблюдаваше как гумените устни на жената се отварят и затварят, подобно на тлъст шаран, и как след това съпругът тромаво се изправя. Шум като от напиреща вода изпълни ушите ѝ, а светлината, която се процеждаше през запотените дебели прозорци, сякаш беше набраздена от вълни.

После шефът ѝ, Ник Димитриу, се приближи бързо към тях, а от околните маси всички ги зяпаха с вилици, застинали във въздуха. Искаше ѝ се да потъне вдън земя. Сърцето ѝ биеше силно, по врата и гърба ѝ се стичаше пот.

Щеше да се защитава. Щеше да им покаже. Не беше някое слабо момиче, което да се разпадне при най-малкия повод. Но Боже мой, Ник изглеждаше наистина разярен. Дебелите му вежди бяха свити, тъмните му очи святкаха застрашително.

— Хайде, изчезвай — изсъска ѝ той. — Чакай ме в кухнята. Аз ще се погрижа за тези хора. После ще си поговорим.

С пламнали страни Ани отнесе мръсните чинии и ги сложи в голямата кофа до миялната машина. В очите ѝ напиряха сълзи, но не можеше да си позволи да заплаче. Не и докато Лорета, Джей Джей и Спиро я наблюдаваха. Тя хвърли поглед към струята пара, която се издигаше над мивката, където косматият Джей Джей търкаше с четка една от огромните тенджери. От другия край на кухнята цвъртенето на нещо внезапно потопено в тигана с индустриални размери отекна в ушите ѝ като приглушен откос от картечница.

Лорета я докосна по рамото и Ани се сети, че сигурно е видяла цялата сцена.

— Не се притеснявай — успокой я тя. Светлосините ѝ очи бяха пълни със съчувствие. — Ник кипва от яд за секунди, но иначе е добър човек. И без това вината не беше твоя. Може да се случи всекиму.

Ани обаче знаеше, че не е вярно. Лорета не би изпуснала чашата. И да обърка всички онези поръчки — само вчера, на пета маса, супа от сушен грах вместо минестроне и добре изпечена пържола вместо недопечена. И всичко това трябваше да бъде хвърлено на боклука и да се приготви ново.

Не, Лорета може никога да не беше учила френски или тригонометрия, но когато ставаше дума за сервиране, беше гениална в

сравнение с Ани.

Ани изведнъж си представи как седи на дългата испанска маса в Бел Жарден и си взема ростбиф от подноса в ръцете на Бонита. Закръглената Бонита в черно-бялата си униформа, с блесналото си мургаво лице, сякаш предлагаше на Ани чудесен подарък. „А аз го приемах за дадено... никога не оценявах колко много работи тя.“

Усети болка от загубата. Бел Жарден ѝ липсваше много. Сълзите, които до този момент съдържаха, сега изпълниха очите ѝ. Толкова ѝ се искаше да зарови лицето си в някоя кърпа и да се наплаче. Знаеше обаче, че е невъзможно. Лоръл щеше да я чака в празната им квартира. В хладилника нямаше нищо, с изключение на кутия мляко и полупразна консерва риба тон — дори и една котка не можеше да се нахрани с това. Ако не получише достатъчно бакшиш днес, смяташе да поиска аванс от Ник, а после да купи някакви продукти на път за вкъщи.

Но сега, докато наблюдаваше рамото на шефа си през летящите врати, Ани усети как вътрешностите ѝ се свиват. Колко глупава и самодоволна беше, когато си мислеше, че работата ѝ ще е съвсем лесна.

Макар да ѝ се искаше да избяга през задната врата, тя се насили да остане и да се държи достойно. „Имам нужда от тази работа“ — помисли си тя.

Тя се приближи към шефа, жилав грък с морав белег, който започваше от дясното му око и стигаше до челюстта му. Беше работил като хамалин, докато събере достатъчно пари, за да започне свой собствен бизнес, ѝ беше разказала Лорета, и един ден някаква тел се скъсала и разрязала дясната му буза. Тъй като белегът опъваше ъгъла на устата му, той имаше непрекъснато намръщено изражение.

С разтуптяно сърце Ани се насили да го погледне право в очите. „Никакво хленчене, никакви неубедителни извинения“ — нареди си тя. Независимо от всичките си несполуки и болести, Диъри никому не позволяваше да хленчи, включително и на себе си.

— Съжалявам за случилото се — каза Ани. — Правя всичко по силите си, господин Димитриу.

Изражението му се смекчи и той поклати глава.

— Зная това... но, виж, бизнесът ми трябва да се развива. Мога да си позволя една-две грешки. Но ти, Ани... може би се стараяш

прекалено много. И така си създаваш проблеми. Създаваш и на мене проблеми. Онази жена, тя е редовна посетителка, иска да платя за почистването на дрехата ѝ. Аз се усмихвам и казвам: „Николас Димитриу винаги компенсира“, но това ли е начинът да се правят пари? Не, съжалявам, но трябва да напуснеш. — И се обърна.

— Чакайте! — извика Ани. Не искаше да го моли... и все пак не можеше да го остави да я уволни. Сподавените сълзи се надигнаха в гърдите ѝ и гласът ѝ прозвуча неестествено писклив и разтреперан. — Ще платя за грешките си. Удръжете ми го от заплатата. Господин Димитриу, с-страшно се нуждая от тази работа. Моля ви... дайте ми още един шанс. — За един ужасен миг всичко започна да се олюлява и сгорещява пред очите ѝ и тя се уплаши, че ще избухне в сълзи като идиотка.

Кривата уста на Ник се изви в тъжна усмивка.

— Давам ти добър съвет, Ани. Това не е място за момиче като тебе. — Стъписана, Ани наблюдаваше как той се обръща и изчезва през летящите врати.

Лорета се приближи към нея и я прегърна.

— Зная, че точно сега не ти се иска да го чуеш, но той е прав — каза тя. — Прекалено си умна за тази дупка. Обзалагам се, че си актриса или модел, която чака големия си шанс, нали? — Воднистите очи на Лорета станаха тъжни. Най-лошото на тази работа, веднъж се беше доверила тя на Ани, било, че трябвало да пропусне филма „Дните от нашия живот“.

Ани, която нарочно избягваше да говори за себе си, не можеше да не се почувства поласкана. Освен това беше благодарна на Лорета, че ѝ отвличаше вниманието. Не можеше обаче да избегне мрачните мисли в дъното на съзнанието си. Как щеше да си намери друга работа, да плати наема за следващия месец, да храни себе си и Лоръл?

В задното чекмедже имаше точно четиридесет и два долара и седемдесет и два цента — бакшишите, които бе спечелила досега и последните пари от продажбата на бижутата. Това, заедно със заплатата за тази седмица, трябваше да им стигне до края на месеца... ако беше много, много внимателна. Но после...

„О, боже, какво ще правя?“

Разтреперана като онзи път в Бел Жарден, пред камината, Ани взе седмичната си заплата от господин Димитриу и си тръгна.

На Осмо авеню, докато минаваше покрай един зеленчуков магазин с купища маруля, домати и ябълки, оставени на тротоара, тя се сети за онази сцена в „Отнесени от вихъра“, когато Скарлет вади репичката, а после вдига юмрук към небето и се заклева: „Никога няма да гладувам отново“.

Като си помисли колко прилича на филм затрудненото ѝ положение, Ани се изсмя рязко, после промърмори под носа си:

— А сега какво?

Все щеше да измисли нещо. Непременно.

— Барух ата адонай, елохену мелех ха-олам...

Ани затвори очи и се вслуша в гласа на Ривка, която монотонно припяваше благословията над свещите. Отпусна се, следобедната неприятност избледня в мислите ѝ.

Реши и тя да се помоли и промърмори:

— Моля те, Господи, нека си намеря нова работа. — „Нещо, което да мога да правя добре... да си намеря мястото.“

Отвори очи и започна да наблюдава как Ривка в спретнатата си прилепнала шапчица и роклята на цветя с дълъг ръкав заема мястото си на претъпканата маса точно срещу съпруга си, между Сара и Лоръл. Последва още припяване на иврит, което този път започна господин Груберман, после се присъединиха и другите и гласовете им се занаслагваха — нежните високи гласове на Сара и Лея и четиримата им братя, смесени с колебливия, стеснителен алт на тринадесетгодишния Мойше. Ани чуваше и тихото пригласяне на Лоръл, по някоя фраза тук-там. Изненадано погледна сестра си, наконтена в синьо-белия си кариран джемпър и моряшка жилетка. Кога беше научила това Лоръл?

Вероятно Ривка също го забеляза, защото се усмихна на Лоръл.

— Много добре, моето момиче. Сега ще ми помогнеш ли да кажа благословията над хляба, а?

Лоръл кимна стеснително и Ривка ѝ подаде големия нож. Танцуващите пламъци на свещите, поставени в сребърните свещници върху шкафа, се отразяваха в острието.

— Барух ата адонай... — Ривка и Лоръл започнаха заедно, после Ривка спря и кимна на Лоръл, молейки я да продължи. Лоръл се

поколеба, бледите ѝ страни се изчервиха. Вдигна поглед, огледа крадешком масата и когато видя, че никой не ѝ се присмива, пое дълбоко дъх и със запъване завърши:

— ... елохену... мелех... ха-олам... хамотци... ле-хем мин ха-оретц.

Сияеща, Лоръл дръпна снежнобялата ленена покривка, която покриваше обредния хляб, и изчака Ривка да отреже крайчеца на продълговатата сплетена на плитка франзела. По примера на Ривка тя отчупи късче от комата, който Ривка ѝ даде, и го пъхна в устата си, подавайки останалото на Ани. По този начин парчето хляб обиколи цялата маса, докато всеки не си отчупи от него и то не свърши.

Това беше вторият път, когато Ривка ги канеше на вечеря на Шабат. Миналия петък беше същото, спомни си Ани: светлината на свещите, после благословиите над виното и хляба. Тогава обаче Лоръл просто беше стояла безмълвна и по време на цялото припяване беше гледала в чинията си. А сега се беше присъединила, и то на иврит.

Ани знаеше, че сестра ѝ много бързо усвоява нови неща, особено игри на карти, и само след няколко седмици влачене подир Ривка беше станала вече и доста добра готвачка, но все пак не можеше да не се впечатли. Какво ли щеше да измисли следващия път?

Когато Ривка, Сара и Лея станаха и донесоха от кухнята димящите подноси с печено пиле, картофи, броколи и юфка, а момчетата си забъбриха на идиш, Лоръл бутна Ани и я попита:

— Хареса ли ти хлябът? Аз го правих.

— Ти си го правила?

— Е, през повечето време само помагах, но за този Ривка ме остави да омеся тестото и да го сплета. Блести отгоре, защото се намазва с белтъци.

— Белтъци — повтори Ани. Вгледа се в сестра си и забеляза колко по-спокойна и пораснала изглежда тя дори отпреди няколко седмици. Ето и косата и — беше престанала да я носи на плитки и на опашки; сега беше хлабаво вързана на тила. В очите ѝ имаше нов блясък.

Ани се сети как миналата вечер, когато се беше прибрала от „Партенон“, воняща на мазнина и пот, гладна и толкова уморена, че едва можеше да се държи на крака, беше заварила Лоръл в малката им кухня с вече приготвена вечеря — месо, печени картофи, които сама

беше приготвила заедно с малко увехнала салата. Месото беше леко изгорено и картофите бяха воднисти, но Ани ги изгълта и не излъга, когато каза на Лоръл, че това е най-вкусното ядене, което си спомня.

Още не беше казала на Лоръл, че е уволнена. Нямаше тази смелост. А Ривка? Какво трябваше да направи Ривка следващия месец, ако Ани не можеше да ѝ даде парите за наема — да ги остави на благотворителни начала? Не, Ани знаеше, че семейство Груберман с всичките тези деца има труден живот и едва свързва двата края. Нуждаеха се от наема.

Не, трябваше да намери нещо... и то бързо.

Междувременно обаче... о, колко чудесно беше просто да седи така и да поглъща хубавите, апетитни миризми, изпускани от отрупаните подноси и купи, които се слагаха на масата, и да чувства топлината и задружността, които изпълваха стаята. Дори пререканията между малките деца не можеха да нарушат очарованието.

— Мамо, Шаим ме рита под масата, кажи му да спре!

— Шаим, спри — нареди спокойно Ривка, без дори да вдигне поглед от пилето, което режеше на малки парчета заради Шейни, седнала на високо столче точно зад Ривка, а после добави: — Ей, Йонки, броколите са за устата ти, а не за салфетката.

Ани наблюдаваше петгодишния Йонкел, чието кепе пак се беше килнало върху късо подстриганите му къдри. Топчестите му бузи се зачервиха и той стеснително разгъна салфетката си и изтърси смачканите броколи отново в чинията.

— Аз няма да ям моите — заяви върлинестият Мойше, който изглеждаше много по-малък от тринадесетте си години, особено ако се изключеше прасковеният мъх по брадичката му. Парата от чинията замъгляваше дебелиите му квадратни очила. — Откъде да зная, че вътре няма буболечки?

— Буболечки? — остро го погледна Ривка.

— Ами, всъщност не съм видял нито една... но ако изям някоя по погрешка, те не са кашер.

— Кой казва така?

— Равинът Манделбаум.

— Слушай, ако равинът Манделбаум иска да яде на моята маса, тогава нека първо да дойде и лично да измие всяко парче броколи.

Дотогава, аз готвя, а ти ядеш. — Гласът на Ривка беше възмутен, но очите ѝ проблясваха развеселено.

— Виж, Мойше, аз ги ям — окуражи го Лоръл, набоде едно голямо парче на вилицата си и го лапна. — Наистина е много вкусно!

Всички на масата, с изключение на Лоръл и Ани избухнаха в смях.

— Ти можеш да ядеш всичко — изхили се Лея, тъмнооко петнадесетгодишно момиче с розови страни и гладка кестенява коса, навита на руло, по-малко и жизнено копие на по-голямата си сестра, Сара. — Ти не си еврейка.

— Мойше ги оставя, не защото е евреин — отвърна делово Лоръл. — Той просто не обича броколи.

На масата отново избухна смях.

Ривка се усмихна и се обърна сияеща към Лоръл:

— Умно момиче.

Ани се изпълни с уважение към Лоръл. Ето я, потопена в чужда среда, в непознат град, който със същия успех можеше да бъде и в Унгария, сред хора, с които нямаше нищо общо, и все пак някак си се оправяше, представяше се възможно най-добре... дори научаваше нови неща. И може би в същото време учеше и тези хора на нещо.

Товарът да се грижи за Лоръл, да се притеснява за нея и за това как ще оцелеят, изведнъж стана по-лек, отколкото този следобед. Май не само Лоръл зависеше от нея... май малко по малко тя също започваше да зависи от Лоръл.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Доли тресна слушалката на телефона.

Беше толкова ядосана, че чак фучеше. Цели четири дни! Тези кълвачи на митницата на летище „Кенеди“ разучаваха пратката толкова дълго, колкото е било необходимо на Мойсей да освободи израилтяните. Инспекторите, с които беше говорила, или не знаеха защо е задържана, или ги мързеше да проверят, или ги мътните да ги вземат!

Отново вдигна слушалката и започна да избира. Щеше да им се обади пак и да им прочете закона за нарушение на обществения ред. Този път нямаше да си губи времето с момчетата от митницата, а щеше да се обърне направо към Макинтайър, специалиста по вноса. Трябваше да уреди тези неща. Какво, по дяволите, трябваше да прави тя според него със страшно нетрайни шоколадови бонбони на стойност две хиляди долара, които посивяваха и омекваха в някакъв си митнически склад? А Денят на благодарността беше само след две седмици.

Внезапно си промени решението, пое си дълбоко дъх и затвори телефона.

„Не точно това те гризе, нали? Просто го използваш за отдушник...“

Спомни си телефонното обаждане на Лед Оливър преди няколко седмици — скъпият, умен Нед, беше толкова объркан. Беше й казал, че дъщерите на Ив са избягали от къщи — и остра болка проряза вътрешностите на Доли. Нед, нейният стар приятел, а също и на Ив, който през годините тайно беше осведомявал Доли за Ани и Лоръл, беше изпращал снимки и беше успявал да пробута като свои малките подаръци и дребните парични суми, които Доли им беше давала. Ако имаше възможност, щеше да им дава още повече, но това би възбудило подозрения у Ив.

Горките момичета! Сигурно вината беше у Вал. Беше му се обадила веднага след разговора с Нед. Преглътна неприязънта си и го помоли да й каже всичко, а то не беше много. Оттогава насам не

можеше да се отърси от чувството, че той крие нещо от нея. Може би не знаеше къде са отишли момичетата, но тя беше готова да заложил и последния си долар, че има много добра представа защо са избягали посред нощ.

Но защо обвиняваше Вал? Ако задълбаеше по въпроса, не беше ли тя виновната? Ако не беше забила нож в гърба на Ив, вероятно нещата нямаше да се развият така.

Започна да изпитва познатото чувство на пробиващ свредел и бързо се окопоти. Каква полза отново и отново да се самонаказва? Щеше да е по-добре, ако можеше да направи нещо...

Трябваше да намери по някакъв начин племенниците си.

Помисли си за частния детектив в Лос Анжелос, когото беше наела. Де да можеше да направи нещо друго, освен да стои тук и да чака О'Брайън да ѝ се обади с някакви новини.

Изгаряща от нетърпение, Доли грабна телефона и набра номера.

— О'Брайън — отговори той. Гладкият му приятен глас я караше да си представя по-скоро застрахователен агент или млад банков чиновник, не достатъчно закоравял, за да бъде частен детектив. Тя обаче знаеше, че десет години е работил в полицейското управление в Лос Анжелос.

— На телефона е Доли Дрейк — каза му тя. — Открихте ли нещо за племенничките ми? — Беше останала без дъх, сякаш беше говорила по телефона с часове, а не беше задала само един обикновен въпрос. При предишните ѝ обаждания той просто ѝ беше казвал да бъде търпелива и че ще се свърже с нея веднага щом научи нещо. Защо днес да бъде различно?

Но в този миг, Господи, той казваше нещо, което пося някаква надежда в нея.

— Странно, че точно сега се обаждате, аз тъкмо се опитвах да се свържа, но телефонът ви даваше заето. Вижте, не се радвайте прекалено много, но мисля, че зная къде са... поне най-общия район. Говорих с един от шофьорите в „Грейхаунд“, който разпозна снимките. — Детективът спря и тя чу как разлиства някакви листове. — Той твърди, че са се отправили за Ню Йорк. Но...

Ню Йорк? Тук? Сърцето на Доли подскочи.

— ... шансовете да се открият двама души, които бягат, в този голям град... трябва да ви кажа, че са един на милион. Децата просто

потъват вдън земя. Повярвайте ми, зная го от опит.

— Означава ли това, че се отказвате? — Беше като обезумяла, сърцето ѝ туптеше като хваната в капан птичка.

— Вижте, парите са си ваши. Но ако питате за моето мнение, по-добре се откажете. Рано или късно те ще се отчаят и ще се обадят у дома.

„Никакъв шанс — помисли си Доли. — И какъв дом?“ Той не познаваше Вал Карера.

— Не — каза тя на О'Брайън, — продължавайте да търсите. — После добави на себе си: „Дяволите да ги вземат разходите!“ Трябваше да продължи да се надява. Обаче когато затвори, изведнъж помръкна.

Не можеше да разчита на О'Брайън. Щеше да зависи от нея. Трябваше да измисли нещо. По един или друг начин, самата тя трябваше да ги открие...

„Заемай се с работа — каза си тя, — действай и може би ще ти дойде някаква идея.“

Доли се измъкна иззад бюрото в малката канцелария над магазина си и отиде до хладилника, в който се намираше излишъкът от стоки. През чистите стъкла виждаше кутиите, подредени по телените рафтове. Четиринадесет градуса, не достатъчно, за да има кондензация, но точната температура да запази ценните ѝ шоколади от стопяване или от посивяване. Хубавите шоколади, беше се научила тя, бяха като крехки цветя, орхидеи или гардении, трябваше да се глежат и да се грижат за тях. Какво значение имаха нейните предпазни мерки, когато стоката ѝ за следващите две седмици се разваляше в някакъв склад на летището, където вероятно беше или прекалено топло, или прекалено студено?

Прегледа списъка с поръчките, залепен пред шкафа. По дяволите, Bouchons почти привършваха — а тези черни шоколадови бонбони със сметана, масло и аромат на коняк бяха любимите на госпожа Ван Дайн. Всеки четвъртък, в дъжд или слънце, винаги усмихнатият шофьор-филипинец идваше с огромния стар „Пакард“ и вземаше един фунт. Беше чувала, че старата дама живее единствено на бонбони от „Жиро“ и шампанско. Какво щеше да каже на този чудесен раболепен шофьор утре? Щеше ли да вземе вместо тях от онези със сметана и бърбън?

И Petits Coeurs, с формата на сърце от горчив шоколад, пълни с кокос и creme fraiche — най-добре продаващите се бонбони и при това не само за Деня на влюбените. Трябваше да достави осем дузини за сватбено тържество в Карлайл идната събота, а точно сега нямаше дори и една пълна кутия.

Имаше недостиг от всичко — пралината Gianduja, Noix Caraque и онези прекрасни малки бонбони Escargot Noir с формата на охлюв и пълни с кафеен крем. А утрешната среща? Беше отнело почти година, за да я уреди. Как, за бога, щеше да омайва клиента на храни от „Плаза“, след като нямаше дори и един от трюфелите Framboise със знака на Жиро?

Заболя я глава, сякаш някакъв невидим палец я притискаше точно над носната кост. После си спомни нещо друго, нещо хубаво: Анри пристигаше днес. Самолетът му трябваше да се приземи на летище „Кенеди“ около пет часа. Трябваше да го помоли да вземе допълнителен куфар, пълен с шоколади, докато все още можеше. В неговия магазин в Париж оригиналните Le Maison de Girod — накратко „Жиро“ — се приготвяха пресни всеки ден.

После ѝ дойде наум друга идея — защо с един изстрел да не убие два заека? Можеше лично да се опита да придума Макинтайър да освободи пратката ѝ, а после да посрещне самолета на Анри.

О, щеше да е прекрасно да го види, да бъде отново заедно с него. И може би Анри щеше да измисли някаква идея как да намерят Ани и Лоръл.

Настроението ѝ се подобри и главоболието като че ли изчезна. Дали Анри щеше да бъде изненадан и доволен? Обикновено тя го чакаше в апартамента си, с изстудено шампанско и само черна коприна върху себе си. Е, с шампанското щеше да се справи, щеше да каже на Фелипе да вземе една бутилка „Кристал“. Но черната нощница? За момента щеше да му се наложи да се задоволи с черните копринени бикини и сутиен, които носеше под роклята си.

Доли видя отражението си в стъклената врата на хладилника. Черното беше прекрасно за бельо, но не искаше да умре в него. „Искам да бъда погребана в тъмночервено — мислеше си тя — или оранжево, или зелено... каквото и да е, но не черно.“ Роклята ѝ от „Блуми“ беше в доматеночервено с платка на точки отпред, която за по-шикозен вечерен вид можеше да се сваля и да открива по-голяма част от бюста

й. На ушите си носеше обици с рубини и диаманти, които Дейл ѝ беше подарил за тяхната пета, и последна, годишнина. Около китките си имаше една широка кована златна гривна и две по-малки. Дългите ѝ нокти бяха лакирани в предизвикателно яркочервен цвят.

Доли вярваше в ярките цветове по същия начин, по който някои хора вярват в талисмани и амулети. Някъде беше чела, че в психиатричните клиники боядисват стените в нежно светлосиньо и се предполага, че това спира депресираните хора да скачат през прозорците. Доли обаче се измъкваше от депресиите с ярки цветове, които направо се натрапваха — кървавочервено и жълто, оранжево, розово, тъмнолилаво. Обожаваше всичко, което блестеше и трептеше — кристални копчета, блестящи лачени обувки, огромни бижута. Дейл веднъж се беше пошегувал, че гардеробът ѝ прилича на тюрбана на Кармен Миранда. А според Доли светът беше достатъчно сив, за да се добавя още към мъката му.

Доли оправи перлените гребени във вдигнатата си коса с цвят на мед — два пъти седмично Майкъл се грижеше за сивите кичури, които бяха започнали да се появяват напоследък, и отново сложи яркочервено червило на устните си. О, тя знаеше какво клюкарят за нея вдовиците в сградата на Парк Авеню, а също и техните още по-благочестиви икономки и домакини. „Шумна, вулгарна, евтина — почти можеше да ги чуе как шепнат. — Покойният ѝ съпруг бил някакъв налудничав петролен магнат. Тя била сервитьорка, когато се оженил за нея. Похарчил цяло състояние, за да ѝ угоди... и пак никаква полза. Изглежда все така евтина.“ Е, и какво я интересуваше? Тези древни сноби с мрачните си дрехи и изящни перли — какво повече можеха да ѝ предложат от това, което изживяваше с Анри?

Анри.

Доли усети, че ѝ става горещо. Само мисълта за него я караше да се чувства все едно от студа навън е влязла вътре и се е протегнала пред пламтяща камина. Като започнеш от пръстите на краката ѝ, през цялото ѝ тяло преминаваше ярък пламък, галещ и секси. Толкова време беше минало, почти три месеца. О, не можеше да чака повече.

В същото време обаче беше неспокойна. Тази вечер трябваше да му даде отговор. Беше му обещала, че ще го направи.

„А ако кажа да? Ако се съглася да се преместя в Париж?“ Доли си представи двамата заедно, нощите в прегръдките на Анри,

разходките през уикендите из галериите на левия бряг или отиването на пикник в Шавил. Елегантен апартамент близо до Трокадеро и пресни кроасани всяка сутрин.

Но дяволите да го вземат, Анри все още беше женен. „Можеш да погледнеш магарето от десет различни ъгъла, но то никога няма да стане кон“ — обичаше да казва Мама Джо. Е, да, без значение как го наричаше, тя винаги щеше да си остане това, което беше сега — любовницата на Анри.

Какво щеше да стане с „Жиро“? Глория вероятно щеше да продължи да движи нещата тук, но не там беше въпросът.

Тя обичаше самостоятелния си бизнес, знанието всеки път, когато отключваше желязната решетка на „Мадисън“ 870, че магазинът е неин, че никой не може да я уволни или всичко просто да изчезне като още едни безнадеждни пробни снимки. Дейл не би я разбрал. „Защо, скъпа — сякаш го чу да казва, — можеш да притежаваш всичко, което сърце ти пожелае, защо трябва да стоиш зад тезгяха, след като можеш да наемеш някой друг да прави това?“ Но Доли знаеше, че поне доброто ѝ настроение, ако не прехраната ѝ, се дължеше по някакъв начин на този магазин.

Нуждаеше се от „Жиро“, от раздумката с клиентите, с момчетата от куриерските служби и пощенския раздавач, от сметките и поръчките, удоволствието от продажбата, забавлението да подрежда витрините. И, разбира се, божествените шоколади.

Спомни си за времето, когато за първи път реши да отвори магазин за шоколади. Един дъждовен пролетен ден, няколко месеца след смъртта на Дейл, когато мисълта да прекара остатъка от живота си сама едва не я повали на легло, тя изведнъж, без да се замисля, грабна туристическия си справочник и смачкания френски разговорник и избяга... в Париж.

Докато надничаше из елегантните магазини, попадна на La Maison de Girod. Беше спряла пред някакъв антикварен магазин и се наслаждаваше на едно купидонче — градински орнамент, когато забеляза на отсрещния тротоар млада майка с момченцето ѝ, което се влачеше след нея, да излиза от старомоден наглед магазин с витрини в рамки от блестящо тъмно дърво. Момченцето стискаше нещо в свободната си ръка, пълните му бузки бяха изцапани с шоколад, а на лицето му беше изписан екстаз.

Заинтригувана, Доли прекоси улицата и влезе вътре. Над вратата звънна месингова камбанка.

След около час — след като беше успяла да измоли да ѝ позволят да разгледа кухнята, където се правеха бонбоните, беше вдишвала аромати, които почти замаяха главата ѝ от удоволствие, и беше опитала неща, които бяха прекалено вкусни, за да бъдат създадени на този свят, тя научи, че мосю Батист с удоволствие би отворил представителство на „Жиро“ в Ню Йорк. Изведнъж Доли разбра точно с какво иска да се занимава, когато се завърне у дома.

Сега, пет години по-късно, нейният дом по скоро беше малкият ѝ магазин на Мадисън Авеню, а не мрачният апартамент на Парк Авеню. Можеше ли просто да го зарече и да му обърне гръб? Обичаше ли Анри достатъчно, за да се откаже от онова, което беше изградила с толкова усилия?

„Престани да се измъчваш... можеш да решиш, когато се срещнете.“

Нетърпелива да отиде на летището, Доли набра номера на апартамента си. Луела се обади и тя извика шофьора Фелипе и му нареди да пристигне в „Жиро“, колкото се може по-бързо, с бутилка изстудено шампанско.

Сега трябваше да измисли някакъв приятен начин да накара специалиста по вноса Джулио Макинтайър да се отпусне — не можеше да е направо подкуп, но все пак някакъв стимул. Трябваше да освободи пратката ѝ.

Доли се вмъкна в склада с размер на килер, долепен до канцеларията. Реши, че ще занесе на Макинтайър шоколадови бонбони. Какво друго можеше да предложи, което да не бъде очевиден подкуп? Но първо и трябваше кутия... нещо наистина специално. Погледът ѝ обходи купищата картонени листове, които тепърва щяха да бъдат сгъвани на кутии, украсени със златната релефна щампа на „Жиро“, наредени в кашони на пода. По рафтовете бяха специалните опаковки, онези, които самата тя събираше: едновременшни кутии за бисквити в стил Арт Деко, весело изрисувани мексикански кутии, кошнички, обсипани с раковини, подплатена със сатен касичка за бижута. Глория наричаше тази стая „гнездото на свраката“. Наистина то така и беше започнало — един ден погледът на Доли се спря на нещо, докато се мотаеше из битпазара на Двадесет и шеста улица —

ярка индийска кутия, обвита с плат и цялата в малки кръгли огледала. Следвайки прищявката си, тя я поръби със златисто фолио и я напълни с шоколадови бонбони, после ѝ сложи етикет с безбожна цена и я постави на видно място. След един час беше продадена.

Докато ровеше из съкровищата си, Доли се чудеше какво би могло да впечатли виделия всичко митничар.

После го забеляза. Идеално — кутия за сладки във формата на ябълка. Щеше да я напълни с карамелови бонбони „Рум“ и трюфели с шампанско... и щеше да изиграе ролята на Ева пред Адам — Макинтайър. Сценарият беше проработил в Библията. Защо не и сега?

С кутията под мишница Доли заслиза по най-тесните стълби в света — „Сигурно са ги правили за джуджета“ — помисли си тя, докато се навеждаше, за да не си удари главата. Но определено не за четиринадесети размер върху тринадесетсантиметрови точета.

Глория беше долу и наведена над тезгяха, сгъваше кутии. Тя се изправи и погледна Доли. Огромните ѝ месингови обици се клатеха и люлееха като камбани.

— Успя ли да изриташ някой задник в митницата?

— Нещо повече. — Доли вдигна кутията във формата на ябълка и се ухили дяволито. — Лично ще атакувам. Смърт от шоколад.

— Амин — разсмя се Глория.

Доли никога не беше срещала човек като Глория. В Клемскот негрите се наричаха цветнокожи и човек не можеше да ги види другаде, освен да чистят къщите по Шейди Хил Авеню или да работят в автомивката на Мейн. Глория обаче не свеждаше поглед, когато я заговореха, нито виждаше основателна причина да изправя косата си, която обкръжаваше главата ѝ като огромен облак. Гардеробът ѝ също отразяваше смелия ѝ стил — единия ден рокля, направена от съшити шалове, на другия — мъжки пуловер с деколте по врата, минипола и клин. Днес беше облечена с мъхест розов пуловер с деколте лодка, черни тореадорски панталони и ниски балетни обувки. Тя допълваше екзотиката на „Жиро“. Но щеше да бъде истинско щастие, ако не я търсеха толкова често в магазина. Тя имаше толкова много гаджета, колкото Заза Габор съпрузи.

Доли тъкмо беше напълнила кутията, когато забеляза Фелипе да спира неправилно на отсрещната автобусна спирка. Грабна пазарската си чанта, наметна си сакото с шала, напъхан в джоба — Анри ѝ го

беше подарил последния път, копринено копие на цветния витраж в Сен Шанел, и се втурна през улицата почти без да се оглежда, за да стигне до Фелипе. Едно такси, което като че ли изскочи отникъде, едва не я блъсна.

— Ако не се оглеждате, някой ден ще ви ударят! — смъмри я шофьорът-гватемалец, докато тя се мушваше на задната седалка. Доли видя широкото му лице със странно сплескан нос да ѝ се мръщи загрижено в огледалото за обратно виждане.

Сви рамене. Анри също непрекъснато ѝ натякваше за безразсъдното ѝ и неправилно пресичане, но в този град как иначе да се придвижваш?

Линкълнът напредваше бавно по магистралата Лонг Айленд, най-големият паркинг в света. Започна да вали — порой от големи капки, сякаш замерваха колата с яйца. Доли въздъхна, събу си обувките и подви крака под себе си. Предстоеше дълго пътуване.

Мислите ѝ се върнаха към Ани и Лоръл... някъде в неизвестното. Имаха ли пари? Място за спане? Достатъчно храна?

От години мечтаеше да стане част от живота им. Но се беше задоволявала с остатъци — неясни снимки, направени от Нед Оливър и добронамерените му, но разпилени спомени.

Боже мой, какво ли им е било през всичките тези години? С Ив, която пиеше все повече и повече без мярка, после идваха изтрезвителните периоди, когато понякога отсъстваше с месеци от къщи. Никакви приходи, непрекъснати икономии, докато накрая не беше останало почти нищо.

Толкова ѝ се бе искало да помогне на сестра си. Не беше минал и един ден, през който да не беше съжелявала за изпращането на онова проклето писмо. Но при всяко нейно обаждане някаква испанка, прислужница в дома на Ив, вдигаше телефона и казваше: „Г’спожа Диърфийлд не вкъщи“. Ив никога не беше отговорила на обажданията ѝ. Същото беше и в Брайъруд, нарежданията на Ив бяха изрични — никакви посетители.

Веднъж Доли все пак успя да се промъкне покрай рецепцията и да влезе в старта на Ив. Ив седеше на ръба на леглото, пушеше и се взираше през прозореца. Когато видя гърба ѝ в обикновения халат, на Доли ѝ се прииска да заплаче — беше толкова слаба, всяко кокалче на гръбнака, всяко ребро се очертаваше ясно. И косата ѝ, някога блестяща

като златен медальон, сега беше изтощена, провиснала и жълта, с цвят на слама.

Доли най-много се смая от това колко бързо беше рухнала сестра ѝ. Бяха изминали едва няколко месеца от категоричния ѝ отказ да каже дори и едно-единствено име на Маккарти. Холивуд все още обсъждаше заместването от Преминджър на Ив с Грейс Кели. Сид беше много далече от уреждането на Доли, както се оказа по-късно, но това сега изглеждаше като древна история. В момента искаше да накара Ив да разбере колко много съжالياва. Каквото и да ѝ беше направила Ив, колкото и празноглава и егоистична да беше, не заслужаваше това.

После Ив се обърна и я видя. Сините ѝ очи, в първия миг мътни и унили като индиго, изведнъж заблестяха. Тя се усмихна, но това беше ужасна усмивка, която накара Доли да потрепери. Цигареният дим се издигаше и обвиваше главата ѝ.

— Значи ме откри — констатира безизразно тя. — Ами, вече ме видя. Сега можеш да си вървиш. Работното време на зоологическата градина свърши. — Ив изгаси цигарата си в пепелника до леглото.

— Съжالياвам — каза Доли. Думите ѝ бяха несвързани, като камъчета, хвърлени в огромен океан. Но какво друго можеше да каже? Какво друго имаше значение? — О, скъпа, мислиш ли, че някога ще можеш да ми простиш? Никога не съм мислила...

Ив я погледна с пронизателните си очи и Доли изстина.

— Това ли искаш да чуеш? — отвърна със същия безизразен глас тя. — Ще си отидеш ли после? Добре тогава, прощавам ти.

Нещо в Доли се прекърши и тя се разплака. После осъзна, че няма кърпичка, нито дори салфетка. Ив също не ѝ предложи. Носът на Доли потече и тя го избърса с ръкава на сакото си.

— Как разбра, че аз съм го направила? — успя да изграчи Доли.

— Искаш да кажеш, че не знаеш? За Сид? — Ив се изсмя рязко. — Господи, това е забавно... наистина забавно. Обзалагам се, че ти е обещал живот в рая, ако ми забиеш ножа. А в същото време ти си била прецаканата. Всъщност и двете. За един-два мига той почти успя да ме убеди, че идеята е била твоя, че е надминал себе си, за да те откаже от нея. Големият герой. Непрестанна вярност, независимо от това колко лошо се държах с него. Залез, нашата героиня в немилост се разтапя нежно в неговите прегръдки и му обещава да стане добра съпруга. Само че не знаеше, че току-що се бях омъжила за Вал. Мислеше си, че

все още има шанс и че когато всички в града ме отритнат, когато стана миличка и скромна, той ще ме вдигне и ще съживи по някакъв начин кариерата ми. Какъв майтап, а?

Доли имаше чувството, че я удрят с юмруци в корема.

После сякаш тънката нишка, която държеше сестра ѝ изправена, се скъса рязко, Ив се прегърби, ръцете ѝ се отпуснаха вяло край тялото.

— Искаш ли да чуеш най-интересната част? — Гласът ѝ стържеше. — Бременна съм. Цялата тази история, че Вал умираше от нетърпение да се ожени за мене, беше пълна лъжа. Вегас беше моя идея. В сърцето си май оставам старомодно момиче. — С крива усмивка Ив се обърна към нея, така че Доли да може да види издутия ѝ корем под хлабаво завързания ѝ халат. После усмивката изчезна и с писклив шепот Ив я помоли:

— А сега би ли си отишла? Искам да остана сама.

Дванадесет години. Толкова бяха нужни на Ив да умре, но през цялото време точно това правеше. Умираще.

Докато гледаше през прозореца на колата си дъждовната сивота на магистралата и си спомняше тази сцена, Доли си помисли: „Тя беше убита с моя помощ. Аз го сторих, а не алкохолът и хапчетата. Те само я довършиха.“

А сега, заради постъпката на Доли, момичетата на Ив бяха някъде там, в неизвестното, може би под поройния дъжд, вероятно уплашени до смърт...

Доли закри лицето си с ръце и се разплака. Нищо добро не заслужаваше. Не заслужаваше Анри... нито онзи прекрасен мъж с огромно сърце, за когото се беше омъжила — Дейл, който беше попаднал на нея, докато сервираше в „Сиро“, беше я обсипал с любов и всякакви абсурдни луксове и беше умрял, оставяйки я добре осигурена.

Изведнъж у нея се обади здравият разум. Тя осъзна, че сълзите ѝ, също като пълненето на каца без дъно, са абсолютно безсмислени. Ни най-малко нямаше да помогнат нито на нея, нито на племенниците ѝ. Не, трябваше да измисли нещо, нещо, което Вал и О'Брайън бяха пропуснали, някаква следа, някаква нишка, която да я заведе при момичетата...

Затвори очи и напрегна ума си. Можеше ли Ани да има в Ню Йорк някакъв приятел, при когото да е отишла? Доли вече се беше обадила на всички, за които знаеше, че познават Ив... но повечето от тях казаха, че не били виждали Ив от години, и бяха крайно изненадани, че чуват Доли. Учителите в училището на Ани също не можаха да ѝ помогнат. Някаква стара кисела дама я отрязва с думите, че всичко, което знаела, вече го била казала на полицията.

Доли си позволи да помечтае, че се е събрала с племенничките си. Щяха да живеят с нея, разбира се. Ами ако бяха при някой друг, някой приятел? Или ако Ив им беше разказала за предателската ѝ постъпка и момичетата я обвиняваха, дори я мразеха? Е, щеше да намери начини да го компенсира. Първоначално кратки посещения, докато се опознаят, после може би да отидат на хубаво дълго пътешествие заедно. Париж. Да отседнат в Ланкастър. Щеше да им хареса градинката, облицованите с дърво стени, меките кроасани на закуска. Представи си трите под огромния стъклен свод на галериите Лафайет, как пробват обувки и шикозни дрехи, как избират изящни копринени шалове.

Настроението ѝ се повиши. Бог знае, че не можеше да замести Ив... но можеше да бъде нещо като майка на тези момичета, нали така? Копнееше за собствени деца, но след цяла година опити изследванията бяха показали, че броят на сперматозоидите на Дейл е невероятно нисък, с пенис на бик и топки на скопен кон — обичаше да се шегува той, макар че много страдаше от това). Никакви бебета...

Но нямаше ли това да бъде също толкова добре? Ако можеше да бъде майка на племенничките си, нямаше ли поне малко да компенсира стореното срещу Ив?

Пътното движение беше намаляло и зелените знаци за летището „Кенеди“ вече се виждаха през дъжда. След няколко минути спряха пред бетонната сграда във форма на куб на „Товарни превози“ и Доли се втурна през локвите с чанта под мишница.

Вътре изглеждаше още по-ужасно, отколкото отвън: жълти стени, протрит линолеум, мебелировка като в евтин мотел. На рецепцията попита за господин Макинтайър и отегчената невзрачна жена посочи към дъното на коридора, без дори да попита дали има уговорена среща.

Намери кабинета лесно — на вратата имаше пластмасова табелка с името на Макинтайър. Беше отворено и той беше на бюрото си, ровеше се из някакъв огромен куп листа. Мъж на средна възраст, с жълтеникава кожа: със следи от шарка, кафяви, леко дръпнати очи и рижа прошарена коса с цвят на ръждясало желязо.

Доли го изчака да запише нещо и щом той остави писалката си, тихо почука на отворената врата.

Той вдигна поглед, без да помръдне главата си. Когато видя привлекателна непозната жена, седна изправено и я огледа. „Одобрително“ — помисли си тя.

Въпреки че многократно бяха говорили по телефона, никога не се бяха срещали лично.

— Доли Дрейк — представи се тя и при неволното му потрепване се ухили. — Предполагам, че знаете защо съм тук. Вашите момчета задържат нещо, което ми принадлежи, и аз се надявам, че вие можете да ми помогнете.

Тя попита, като се опитваше да не преиграва с потрепването на миглите си, дали би имал нещо против да отдели една минута от заетото си разписание, за да прегледат нещата заедно. Когато той се изправи с готов да ѝ помогне вид, тя забеляза щедрото коремче, надвиснало над колана му. „Мъж със здрав апетит. Това е добре.“

Докато Макинтайър прекосяваше коридора, за да търси документите, тя измъкна кутията във форма на ябълка от чантата си и я сложи на бюрото му.

След няколко минути, които ѝ се сториха цял час, той се върна с някакви листа. Изглеждаше уморен, сякаш не носеше добри новини.

Тя сложи най-зашеметяващата си усмивка и каза провлечено:

— Донесох ви нещо. — И посочи кутията. — Хитро е, нали? Почакайте само да видите какво има вътре.

Усмивката на Макинтайър изчезна.

— Хайде сега. Знаете, че не мога да го взема. Не искате да ми донесете неприятности, нали?

Изведнъж ѝ стана горещо, засрами се, сякаш беше хваната от любимата си учителка да преписва на контролното. Така обаче нямаше да си помогне. „Покажи му репертоара си — нареди си тя. — Нали си актриса.“ Тя се насили да се усмихне ослепително и възкликна:

— О, господин Макинтайър, как можете да си помислите подобно нещо!

— Защото, Доли... — той повдигна документите, — се страхувам, че сте се разкарали напразно. Пратката ви ще бъде освободена след като дойдат лабораторните резултати.

— Лабораторни резултати?

— Стандартна процедура. Правим случайни проверки, за да се уверим, че алкохолът не надхвърля 0,005 процента в бонбон. Ако е повече от това, значи нарушавате разпоредбите.

Доли усети как от притеснение вратът ѝ се схваща. Мътните да го вземат, какво си мислеше той за нея, че е някоя малоумна, която не знае нищо? Тя познаваше закона, също и Анри. Та в бонбоните на „Жиро“ нямаше алкохол дори и едно коте да се опие!

Ами сега? Единствено гуменият печат на Макинтайър можеше да освободи пратката ѝ. И това трябваше да стане в момента... а не след седмица.

Внезапно ѝ хрумна една идея. Защо да чакат лабораторните резултати? Защо веднага да не направят теста?

— Джулио, ще ви помоля да направите на себе си и на мене една напълно легална услуга. Опитайте един. — Тя посочи кутията на бюрото. — Хайде, един-единствен, просто да му видите вкуса. Никой в историята на Съединените щати не е загубил работата си, защото е изял един шоколадов бонбон.

— Ама, Доли, работата ми е много сериозна.

— Аз също съм напълно сериозна. Искам честното ви мнение. Разработили сме нов аромат. — Тя вдигна капака на кутията и внимателно извади един от тъмните карамелови бонбони. — Опитайте го и ми кажете какво мислите.

И когато той отвори уста да протестира, тя бързо пъкна вътре бонбона.

Той се намръщи раздразнен. Все пак го дъвчеше, а не го глътна цял, нито пък го изплю в пепелника. Тя беше на тръни, сякаш наблюдаваше изражението на продуцента по време на прослушване. Той обаче продължаваше да дъвче, очите му се притвориха, лицето му се смекчи в доволство. Преживяше като крава. И, слава тебе господи, усмихваше се.

Макинтайър преглътна и посегна за още един.

— В тези няма алкохол — каза усмихнат той. — Но по дяволите, те трябва да бъдат забранени.

Главата на Доли се замая от триумф.

Пет минути по-късно, стиснала подпечатан както му е редът формуляр КФ 7501, тя се върна в колата и Фелипе подкара към „Еър Франс“, за да приберат пратката.

Следваше Анри.

При спомена за племенничките ѝ предчувствието за нещо приятно се изпари бързо. На срещата с Макинтайър се беше чувствала толкова силна и умна. По един или друг начин тя винаги успяваше. Но щеше да ѝ е нужно много повече от дребен служител, за да открие Ани и Лоръл.

Трябваше да стане някакво чудо.

— Доли? — повика я тихо Анри в тъмнината.

Доли вдигна погледа си от телевизора, в който се взираше, без наистина да го гледа. Даваха една от старите мелодрами на Лана Търнър, които те карат да се чудиш винаги ли са били толкова лоши, или просто си в лошо настроение.

Анри стоеше на вратата. Гъстата му коса с цвят на олово беше разрошена от съня. Халатът му беше подарък от нея — тъмночервен сатен с лъскави ревери и колан с пискюли, твърде луксозен за Анри, който харесваше по-простите неща. Все пак го носеше, за да ѝ достави удоволствие. В апартамента ѝ имаше негова самобръсначка, четка за зъби и няколко ризи. Когато беше на около пет хиляди километра, както всъщност през по-голямата част от времето, Доли го носеше, за да ѝ напомня за него с лекия си парлив дъх на цигарите „Голоаз“, които Анри пушеше преди сън.

— Не можах да заспя — каза Доли. Тревожеше се за Ани и Лоръл.

Сега обаче трябваше да помисли какво да прави с Анри.

По пътя от летището Анри ѝ беше казал делово, че е попаднал на най-очарователния апартамент с изглед към парк, близо до Place des Terres, на един хвърлей от „Жиро“, който бил идеален за нея, а и цената била съвсем приемлива. Дори бил оставил предплата, за да му

го запазят за една седмица. Разбира се, тя не била задължена да го взема. Но си мислел, че ако отиде и го види...

„Какво да му отговоря?“ Мисълта да живее с Анри, а не просто тук и там, между презокеанските ангажименти, се мержелееше в главата ѝ като зелен оазис в пустиня.

Но истината беше, че нещата се бяха променили, откакто му беше обещала да си помисли за преместване в Париж. Как можеше да тръгне сега? Не можеше. Не и докато не откриеше Ани и Лоръл. А дори и тогава, откровено да си го признаем, щяха да съществуват жената и децата на Анри.

Откъдето и да го погледнеш, все зле.

Анри седна до нея на мекия диван и я прегърна. Целуна рамото ѝ, краищата на мустаците му я погъделичкаха приятно. О, колко хубаво беше! След Дейл тя си мислеше, че никога няма да познае отново приятния гъдел в стомаха, който изпитва жената, когато я целуне някой мъж.

— Защо си станал? — попита го тя.

— Сънувах те — промърмори той като леко хапеше ухото ѝ. — Беше прекрасен сън. После се събудих и теб те нямаше. Толкова ли скоро ти омръзнах?

Доли се усмихна, спомняйки си за първия път преди две години в Париж. Когато се беше върнала в Ню Йорк, тя беше отишла в отдела за бельо в „Бергдорфс“ и беше стреснала възрастната продавачка с искането си:

„Покажете ми всичко, което е безсрамно“. Беше си купила бельо за близо хиляда долара, включително и облекло за проститутки по последна мода — пищна сатенена нощница, снежнобяла, с подходящи чехли, поръбени с пух от марабу, които носеше само за Анри, а това се случваше доста рядко.

Доли се огледа. Ако се преместеше в Париж, жилището нямаше да ѝ липсва с огромните си стаи с размерите на пързалки. Парк Авеню беше идея на Дейл, тя щеше да е по-доволна в една от уютните еднотипни къщи в Уест Вилидж. Но след като реши да купи „Матсън Шипинг“ (има повече пари в корабоплаването, отколкото в сондирането, Доли) и да се премести в Ню Йорк, където беше централата на „Матсън“, трябваше да бъде или панорамен апартамент на последния етаж, или нищо. Тя си спомни колко мрачен и задушен ѝ

изглеждаше в началото с ореховата си ламперия, пожълтелите тапети и под, който не беше полиран поне от Втората световна война. Предишните собственици явно бяха били богати... но богатството не е всичко, тя знаеше това. Какъв е смисълът да имаш пари, ако не ги харчиш?

Идеята да наеме Алдо, декоратор с лице на сатир, беше на Дейл. Той беше избелил ужасната ламперия до цвят на плавей и беше покрил стените с релефен бежов лен. Сивкави килими на пръски покриваха всеки сантиметър от паркета от стена до стена, модерни конусовидни лампи замениха старите претрупани полилеи.

Погледът ѝ падна върху абстрактната скулптура върху шкафа със стерео уредбата, за която Дейл беше платил цяло състояние и която според Доли изглеждаше точно като прегъната закачалка, забита в циментен постамент.

— Нощна полюция на декоратор-вълшебник — шеговито беше нарекъл Дейл апартамента, когато най-после беше завършен. Той толкова много се гордееше с него. За Дейл това беше възможност да покаже на бизнес партньорите си и на адвокатите от кантората „Кадуоладер, Уикаршъм и Тафт“, че въпреки осмокласното си образование и тютюна за дъвчене „Ред Ман“ той е човек, който различава стойностното изкуство от извита закачалка от пръв поглед.

В някои отношения Анри доста приличаше на Дейл. Притежаваше същата неутолима енергия. Анри не можеше да стои без работа, когато можеше да прави нещо, никога не се задоволяваше с второто място.

Тя си спомни първия път, когато го беше видяла, в мазето — кухня на сладкарския магазин, наведен над димящия бакърен котел с дървена лъжица, допряна до устните. Доли, обкръжена за първи път в живота си от шоколад — петкилограмови блокове в кутии, обвити със силиконова хартия, пластове шоколад, изстиващ в рамки, поднос след поднос с парчета с размерите на хапки, мек шоколадов пълнеж за трюфелите — имаше чувството, че е умряла и се е възкачила на небето. Невероятно, този мъж клатеше глава, мръщеше се, размахваше юмрук към тавана, ръмжеше на френски и после любезно ѝ превеждаше: „С кого си мислят, че имат работа тези глупаци, та ми пращат сметана от недохранени крави?“

А сега, сгушен до нея, Анри шепнеше:

— Без тебе леглото е студено. А ми липсва и хъркането ти.

— Хъркам като слон!

Анри се ухили.

— Exactement!

— Баба ми казваше: „Можеш да облечеш жабата в копринени гащи, но тя няма да престане да кряка“. — Тя леко го ръгна в ребрата. — Ей, някога ходил ли са на запад от Мисисипи?

— Когато бях малък, родителите ми ме водиха в Йелоустоун парк, за да видя, как го наричахте, Надеждния старец?

Тя се изкикоти.

— Надеждният старец? Звучи като боклуците, които Мама Джо поглъщаше преди да си легне, за да се раздвижели червата ѝ. Искаш да кажеш Верния старец^[1]?

Той се облещи и се разхили.

— Знаеш ли какво обичам в тебе, кукличке? — попита той. — Караш ме да се смея. Способността да разсмиват мъжа е рядко срещана у жените. Освен това — той целуна носа ѝ — обожавам те, защото си очарователна, мила и с голямо сърце... и имаш страхотен бюст.

Доли се засмя.

— Знаеш ли как ги наричаше Дейл? „Агитката на Кливланд“.

— Е, ще трябва посетя някой ден Кливланд... мисля, че много скоро. — През фината тъкан на нощницата си тя усети топлата му ръка да обгръща гърдата ѝ.

Доли се премести по-близо до него и се целунаха. Имаше чувството, че от устните към корема ѝ преминава електрически заряд. Изстена. Щеше да им бъде за трети път тази нощ. Вече леко я наболяваше отдолу. Сутринта щеше да се чувства все едно е яздила неоседлан кон през Скалистите планини.

— Не — промърмори тя и се отдръпна. — Анри, трябва да поговорим.

Тъмносивите му очи я изгледаха изпод рошавите вежди с... дали това не беше страх?

— Разбира се — каза той и кимна сериозно.

Решението, което цяла вечер отлагаше, изведнъж си дойде на мястото. После осъзна, че през цялото време е знаела, че ще стане

така. Изненада я болката, която изпита, силният спазъм, който сви сърцето ѝ.

Доли си пое дъх.

— Няма да се преместя в Париж. Поне не сега. Няма да бъде правилно, не и при... настоящото положение. Съпругата ти... — Тя преглътна, усещайки напирещите сълзи. Анри понечи да заговори, но тя протегна ръка да го спре: — О, знай, че не обичаш Франсин. Знай и причините, поради които не можеш да се разведеш — децата ти, религията ти, бащата на Франсин...

Анри наведе глава, кожата му изглеждаше толкова сива, колкото и косата му. Изведнъж четиридесет и седемте му години сякаш станаха с десет повече.

— Това, което не знаеш, е как ме презира тя — каза той накрая. — Твърди, че ако не бил баща ѝ, все още съм щял да бъда помощник-готвач при Фуке. Разбира се, не е вярно, но... — Типично по френски той сви рамене. — Факт е обаче, че докато старият пръч не се оттегли, аз оставам, както ти казваш, под неговия чехъл.

Веднъж, докато беше в Париж по работа, Доли беше видяла съпругата на Анри, неприветлива жена, която изглеждаше така, сякаш беше посветила своите повече от четиридесет години на усвояването на изкуството да се усмихва, без да помръдва устни. Повдигане на веждата, потрепване на клепача, като че ли по-далече от това не можеше да стигне. Безспорно изглеждаше добре — поне е изглеждала добре преди време със слабата си фигура и елегантни дрехи, с идеалната си кожа с цвят на сметана и с гъстата си тъмна коса, която носеше навита на руло, забодена на четири места с фиби от черупка на костенурка (Доли ги беше броила). Сега обаче, след двадесет години брак, Франсин приличаше на стол в музей, на който никой не смее да седне.

Доли усети как в стомаха ѝ като крастава жаба нараства неприязънта, огромно и много противно същество, цялото покрито с брадавици. „Защо продължава да стои при Франсин, след като аз съм тази, в която е влюбен? Защо просто не се разведе и не прати по дяволите татко Жиро и папата?“

Доли обаче добре съзнаваше, че това не е толкова просто. Ако Анри напуснеше Франсин, трябваше да напусне и „Жиро“. А за него „Жиро“ беше нещо повече от работа, това беше целият му живот.

Синът му вече беше отраснал, учеше в Сорбоната, но той направо душа даваше за единадесетгодишната си дъщеря, Габриела. А освен това бяха и католици. Беше ѝ казвал, че Франсин никога не пропуска неделната, нито пък първата петъчна литургия, често посещава и вечерните. Веднъж в месеца, като по часовник, признавала греховете си на отец Бонар. Без съмнение щеше да предпочете да бъде вдовица пред това да извърши светотатство и да се разведе.

Добре де, може би не развод, поне не веднага. Ако можеха само да сложат край на тази мелодраматична ситуация, да престанат да се крият и да започнат да се показват пред обществото.

Нямаше смисъл да прелива от пусто в празно. Бяха го обсъждали месеци наред.

— Не става дума само за твоето... положение — каза Доли и набързо му обясни за Ани и Лоръл, после го хвана за ръката. — Нали разбираш защо трябва да остана тук. Те са някъде там в неизвестното и се нуждаят от мене. Мисля, че освен Вал аз съм единствената им жива роднина. Трябва да ги открия. Разбираш ме, нали?

Анри се намръщи, сякаш се бореше с егоистичното си желание да продължи да я убеждава да се премести в Париж. Лицето му се сгърчи от усилие, но накрая той успя да се овладее.

— Естествено, че разбирам. Ти ще ги намериш, кукличке моя — отстъпи с тъга той. След малко се осмели да добави: — Но вместо да ги търсиш навсякъде и да не можеш да ги откриеш, защо не ги накараш те да дойдат при тебе?

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех си... да кажем за обява във вестника?

Доли обмисли думите му за момент и усети как започва да се въодушевява. Личните обяви? Да, можеше и да даде резултат. Ако Ани знаеше, че тя е в Ню Йорк и искаше да се свърже с нея — а пък телефонният номер на Доли не фигурираше в указателя — щеше да знае къде да я търси.

Обхваната от прилив на надежда, тя прегърна Анри. Първото нещо, което щеше да направи утре сутринта, беше да пусне обявата.

— Ти си гений. Как изобщо бих могла да се справя без тебе? — Обзе я непреодолимо желание да се увие около него, да бъде погълната от тялото му. — Хайде да се връщаме в леглото.

В огромното легло на Доли (правено по поръчка, за да съответства на размерите на Дейл) Анри внимателно развърза една по една трите панделки, които придържаха халата ѝ, и с благоговение смъкна презрамките от раменете ѝ, бавно плъзгайки ги по ръцете и лактите ѝ. Доли усети как гърдите ѝ се отпускат свободно без стегнатия корсет. От студения въздух и топлия допир на Анри зърната ѝ настръхнаха с почти болезнена неочакваност. Тя скръсти ръце пред гърдите си.

Анри нежно отмести ръцете ѝ и целуна първо едната, а после и другата ѝ гърда.

— От тук Кливланд изглежда прекрасно — прошепна той.

Тя сведе поглед към тялото му и се усмихна.

— В момента Верният старец изглежда още по-добре.

Миг по-късно той вече беше влязъл в нея и Доли забрави всичко останало, освен че се чувства чудесно, че я облива блажена топлина, сякаш се е гмурнала в гореща вана през най-студения ден. Тя го целуна, отваряйки устата си, за да може да поеме колкото се може повече, обичайки дори грапавия му език и боцкането на мустаците му. Имаше ли нещо по-хубаво от това? Мъж, който я обичаше. Който я смяташе за красива. Дори и да умреше в тази минута, щеше да знае, че не е пропуснала нищо.

Когато достигна до оргазъм, Доли изпита усещане сякаш пропадеше в пространството. Беше чудесно, но и малко страховито, защото по някакъв начин тя наистина беше умряла. Ако можеше да се носи така завинаги, без да слиза на земята... Скъпият Анри! Усети как се въздържа и овладява до мига, в който тя не стигна върха, и чак тогава свърши и той, като се извиваше от удоволствие.

По-късно в прегръдките му, докато слушаше дишането му, което ставаше все по-дълбоко и дълбоко със съня, тя изпита върховно задоволство.

— Обичам те, Анри — прошепна тя в нечуващото му ухо.

Достатъчно неща беше преживяла, за да знае, че шансовете не са на страната на всепобеждаващата любов. Това се случваше само във филмите, а и тогава оставаше само ехото, така че кой знае?

— Изглежда доста хитро — отбеляза Глория.

— Ако проработи. — Доли се „заклучи“ против уроки.

Беше разтворила „Таймс“ върху плота и се взираше в обявата, заемаща половин страница. Най-отгоре имаше описание на най-хубавите бонбони, заедно с обичайния материал за международните награди, получавани от „Жиро“ през последните седемдесет и пет години, включително и тазгодишната първа награда на годишния шоколаден панаир на списанието „Гурман“. Точно в средата имаше стара снимка на Доли от работата ѝ в Холивуд, със силно червило, гърди във формата на сладоледени топки, впит пуловер и всичко останало, най-странната реклама за шоколади в цялата история. Но се надяваше, всъщност се хващаше за сламката, че Ани може да я забележи и да я познае. Отдолу с големи букви беше изписано името ѝ: „ДОЛИ ДРЕЙК, собственица.“

От една седмица насам тя публикуваше реклами в „Таймс“, „Поуст“, „Нюз“, „Дейли“. Обаче без никакъв резултат.

Идеята за този огромен материал ѝ беше дошла наум, когато се връщаше от изпращането на Анри на летището. Прегръщайки го, тя му беше обещала, че „Агитката на Кливланд“ ще го чака следващия път, когато може да се отбие в Ню Йорк. Това ѝ припомни тази стара снимка за пресата. Защо да не даде огромна обява, в която да бъде включена и нейна снимка, запита се тя, докато си мислеше за племенничките си. По този начин, дори и само да прелистваше „Таймс“, Ани не можеше да не я забележи.

Сега най-важното беше да се свърже с тях, преди нещо да им се случи. Тя потрепери и дръпна ръкавите на розовия пуловер, наметнат на раменете ѝ.

— Ако не даде резултат, ще измислиш нещо друго — обади се Глория и прекъсна мислите ѝ. — И освен това, ако измислиш какво да правим с всичките великденски яйца, които ни изпратиха по погрешка, за тебе няма да е никакъв проблем да откриеш две момичета. — Тя намигна на Доли, после се отправи да поздрави току-що влязлата жена в кожено палто, която държеше под мишница въртящ се йоркширски териер.

Великденските яйца? Боже господи, съвсем ги беше забравила. Да, наистина трябваше да измисли нещо. При това бързо.

Тя отиде при витрината и започна да сваля изложеното през последния месец. Махна кошниците „Еймиш“, преливащи от червени

и златисти кленови листа, и стария рафт с ябълково вино, боядисан в зелено, за да подхожда на перваза на прозореца. После викторианския леген на цветя, пълен с позлатени орехи и марципанови ябълки, заедно с наведената кана, разпръскваща трюфели като рог на изобилието — горчиво-сладки бонбони с бренди и джинджифил, кафе с мляко, коняк и лешници, бял шоколад, изпъстрен със сицилиански шамфъстък, карамелов пълнеж, обвит с натрошени пралини.

Беше приятно да разчистваш старото и да даваш път на новото... въпреки че нямаше ни най-малка представа какво ще бъде то. Изпитваше странна сигурност, като виждаше призрачното си сюрреалистично отражение в малките квадратни стъкла на прозореца да плува напред-назад, проблясващите ръце, дланите, пробягващи като малки рибки.

Докато загребваше сухата дъхава трева, тя изведнъж се сети как да използва луксозните шоколадови яйца, изпратени ѝ вместо шоколадовите пуйки, които беше поръчала. На витрината щеше да изложи автентичното яйце „Фаберже“, което Дейл ѝ беше дал като сватбен подарък, и щеше да го обгради с шоколадовите. А в онези чудесни руски лакирани рамки, които беше купила в „Гъмнс“ при последното си посещение в Сан Франциско, щеше да сложи снимки на царя и семейството му на фона на стар бродиран шал. А можеше да вмъкне и един самовар, като онези в руската чайна. Представяше си го съвсем ясно. Клиентите ѝ щяха да бъдат заинтригувани. Щяха да разпитват. „А аз ще им кажа, че всяка жена, която прекарва деня си в готвене и миене на чинии или която се съсипва от работа, заслужава нещо повече от останки от пуйка...“

Е, беше малко налудничаво... но най-добрите идеи обикновено са такива. Колко щеше да хареса на Анри, когато му разкажеше! Настроението ѝ се подобри.

След като опразни витрината, тя спря и огледа онова, което беше създала през последните две години. Ами самото място беше едно малко бижу — бивша аптека, която някак беше оцеляла през двадесети век, с масивни орнаментирани вградени рафтове, предназначени за излагането на лекарства. Беше запазила само покрития със синьо-зелени плочки под, монтираните дъбови шкафове, разположени паралелно на витрината, които сега просветваха от прясната боя, с медни дръжки, полирани до блясък. По рафтовете и пролуките, сред

кутиите за подаръци на „Жиро“ и конфитюрите от овощните градини на „Жиро“ бяха мушнати разнообразни дреболии — набраздена карнавална купа, чифт оловни свещници, старо огледало за бръснене, порцеланова кукла със сламена шапка, украсена с избеляло щраусово перо. Преди векове, в по-бедните години, Доли беше прикривала неугледните си жилища с находките си от битпазарите и все още обичаше да се навира по битаците и да търси неоткрити съкровища.

Дори когато си нахвърляше наум новия аранжмент на витрината, Доли не преставаше да се притеснява за Ани и Лоръл. По радиото бяха казали, че днес може да вали. Представяше си как зъзнат на тротоара, свити над някой отдушник, за да се стоплят...

Сърцето ѝ се сви. Боже мой, с обява или без обява, какво правеше тя тук вместо да излезе да ги търси? Импулсивно се втурна в стаичката зад щанда и взе палтото си, което висеше на закачалката на вратата.

Снегът вече валеше обилно, когато таксито и стигна „Гранд Сентръл“. Огромни снежинки танцуваха във вихрушката, създадена от натовареното движение по Лексингтън авеню, и се въртяха шеметно, преди да кацнат върху палтото и косата ѝ. Доли се вмъкна вътре, доволна да се отърве от сковаващия студ.

Това беше центърът на града, но Ню Йорк имаше толкова много центрове. Докато си пробиваше път през просторната зала със сводест покрив, претъпкана с приходящи работници, които бързаха за своите влакове във всички посоки, тя се чудеше защо е дошла тук. Какво очакваше да открие? Всичките тези хора имаха една-единствена цел — да се приберат вкъщи, как можеха да ѝ помогнат? После забеляза, че не всички бързат. Близо до входа към една от железопътните линии видя клекнали мъж и жена в прашни дрехи да просят с картонена чаша в ръка.

Усети, че някой я дърпа за ръкава, обърна се и видя едно девойче в тъмносиньо късо палто и мръсни дънки, което я гледаше умолително. Сърцето ѝ подскочи. Толкова млада... съвсем дете... дали не беше...?

— Ани? — прошепна тя.

— Аха — измърмори момичето, а младото му лице изведнъж се ожесточи и за секунда сякаш остаря с десет години. За един ужасен

миг краката на Доли омекнаха, главата ѝ така се замая, че имаше чувството, че ще припадне. — Ани, Франи, Джени, ако ми дадеш четвърт долар, можеш да ме наричаш както искаш. — Тя протегна мръсната си ръка.

Разтреперана Доли бръкна в чантата си и извади една банкнота. Момичето я грабна от ръката ѝ и хукна, скъсаните пети на гуменките ѝ шляпаха по плочките.

Обзе я желание да се прибере вкъщи. Беше полудяла. Дори да видеше Ани, сигурно нямаше да я познае само от неясните снимки на Нед. Още преди да се усети обаче, Доли вече беше слязла на долното ниво и продължаваше да търси, да се оглежда за две момичета, прекосяваше релси след релси, тунели, където тропотът на високите ѝ токчета отекваше и се връщаше към нея като някои побъркан преследвач, а после отново се върна в чакалнята и започна да обикаля пейките. Уплашена, че няма да ги намери... и уплашена, че ще ги открие.

„Това е лудост — каза си тя след като беше огледала хиляди непознати лица. — Ще полудея точно като сестра си.“

От „Гранд Сентръл“ взе такси за автогарата „Порт“. Беше по-нова, по-добре осветена, но още по-ужасна. Взе ескалатор до платформата, където пътниците слизаха от автобусите. Забеляза един негър с дълго до глезените кожено палто, пръстен със скъпоценни камъни на почти всеки пръст... сводник на лов за свежи таланти. При мисълта за невинните момичета, които попадаха в украсените му с диаманти ръце, вътрешностите ѝ се обърнаха. Но той нямаше да се хване на въдицата. А и какво, ако знаеше нещо?

Тя се приближи към него и го потупа по рамото.

— Извинете... Търся племенничките си. — Тя извади от чантата си орфана снимка, която беше отпреди година, но най-хубавата, която имаше, и му я показа. — Да сте ги виждали? През последните три седмици.

Сводникът ѝ хвърли един поглед, после поклати глава и бързо се махна, очевидно решил, че тя е преоблечено ченге и се опитва да му лепне някакво обвинение.

Доли го наблюдаваше как се отдалечава, едновременно облекчена и отчаяна.

Върна се в магазина късно, изтощена, трепереща, с вкочанени крака в тънките велурени ботуши. Искаше само да се прибере вкъщи, да се накисне в горещата вана, а после да си сипе едно чисто бренди, а може и две.

Глория, която би трябвало да затвори магазина и да си е тръгнала още преди час, вдигна поглед от пакета, който опаковаше.

— Нямахте ли късмет? Е, погледни го и от тази страна... поне ще престане да те гризе отвътре.

Доли сви рамене, твърде обезсърчена, за да ѝ обяснява.

— Благодаря ти, че ме изчака. Време е да си тръгваш.

„Утре“ — каза си тя. Щеше да обиколи гарата „Пен“, след което щеше да започне да проверява младежките християнски организации. Щеше да продължи да ги търси дори да беше напълно безнадеждно.

Два дни по-късно снегът по тротоара се беше превърнал в мръсна киша. Депресирана от времето, Доли почти беше изгубила надежда да открие двете момичета. Преглеждаше приходите за деня, когато старият звънец над вратата издрънча. Тя вдигна поглед и видя висока, ъгловата девойка да се поколебава за миг на прага, а после, поела дълбоко дъх, да влиза в магазина. Момичето носеше тънко палто и мокасина, които, изглежда, бяха подгизнали. Тъмната ѝ коса до раменете не беше покрита дори и с шал.

Доли тъкмо щеше да се обърне и да я остави на Глория, когато нещо в момичето привлече вниманието ѝ. Дългата шия и високите скули, тези изумителни очи с цвят на индиго...

Момичето погледна право към Доли и Доли усети как сърцето ѝ се преобръща и сякаш започва да се търкаля по безкраен стръмен хълм.

— Ани — прошепна тя. — Ти ли си, скъпа?

— Лельо Доли?

Тя си помисли: „Ако това беше Библията, сега би трябвало от небето да се спусне светкавица и да ме порази на място“.

Нямаше обаче никаква светкавица. Само тишината, която изпълваше въздуха между тях подобно мириса на озон преди буря.

В ума ѝ изплува един спомен. Беше завела Ани на брега — Ани сигурно е била на не повече от три години — и се бяха отбили да хапнат в някакво заведение за миди. Когато сервитьорът се беше приближил до тяхната маса, малката Ани, седнала изправена, облечена

в карирана престилчица и бели обувки с малко смъкнати чорапи, се беше обадила: „Искам хамбургер. И пържени картофи, моля, но не ги поливайте с кетчуп. Обичам го отделно.“

Още тогава Доли беше забелязала характерното в нея — умната, упорита жена, в която щеше да се превърне.

И ето я сега... на практика вече голяма. И красива, каквато Доли си знаеше, че ще стане. Може би малко слаба, но тя щеше да се погрижи за това.

И изведнъж осъзна: „Тя наистина е тук“.

— Майчице мила — прошепна Доли и се разплака. — О, съкровище, страхувах се... Добре де, не стой така, ела тук и ме прегърни. — Доли притисна високото слабо момиче към себе си.

В началото Ани остана все така напрегната, после ръцете ѝ внимателно се вдигнаха и обвиха гърба на Доли; с въздишка тя положи глава на рамото ѝ като уморен пътник, който сваля тежък товар.

— Видях снимката ти във вестника — отдръпна се Ани с лека усмивка на устните. — Е, всъщност... Лоръл я забеляза. Но аз те познах.

На устните на Доли напираха наведнъж хиляди въпроси. Тя обаче зададе само най-важният:

— Добре ли си, миличко?

— Да.

Ани се скова и огледа уплашено магазина, сякаш очакваше някой да изскочи иззад вратата и да ѝ сложи чифт белезници.

— Не хапя — извика Глория, излезе иззад щанда и подаде ръка на Ани. — Здравсти. Аз съм Глория. Сигурно вие двете имате много за наваксване, така че защо да не затворя и да ви оставя да го направите.

Доли заведе Ани в кабинета си и включи печката до бюрото си, за да стане по-топло.

— Сега събуй тези мокри обувки — каза тя на племенницата си, — а аз ще ти направя чаша горещ чай. Обичаш ли шоколад?

Ани кимна, оглеждайки се наоколо с все още подозрително изражение.

— Добре, защото това е единственото нещо, което имам в изобилие. А ти изглеждаш така, сякаш можеш да прибавиш някой и друг килограм. Сигурно ти е било доста тежко, а?

— Моля те... не казвай на Вал — тихо я помоли Ани. Ясните ѝ тъмносини очи гледаха Доли с изплашено, отчаяно изражение... но Доли съзираше и още нещо там, някакъв стоманен блясък.

Не знаеше как да отговори. Не искаше да дава обещание, което няма да изпълни, но в същото време чувстваше, че една погрешна дума ще накара Ани да подскочи като уплашена сърна. През цялото време имаше лекото усещане, че не всичко е наред, що се отнасяше до Вал. Защо иначе, след като беше научила, че момичетата вероятно са в Ню Йорк, се беше въздържала да му се обади?

— Защо не ми разкажеш всичко и да ме оставиш аз да реша — предложи Доли. — Мисля, че е честно?

Ани не продума известно време, после отвърна:

— Сигурно е така.

Доли свари вода на котлона в склада, приготви чай и го занесе на Ани в дебела керамична чаша. Ани я държеше върху коляното си, без да пие от нея, само беше обгърнала с пръстите си чашата — Доли видя, че са посинели от студ. После започна да разказва.

Първоначално колебливо, а после с нарастващ гняв тя разказа на Доли за Ив, за смъртта ѝ, за погребението, направено набързо, на което бяха присъствали само няколко души. И после Вал, който през следващите седмици се държал странно... и накрая за онази нощ, нощта на бягството им...

— Не можех да остана — каза Ани и се наведе напред с блеснали очи и леко зачервени страни. — Той щеше да... Е, не спрях да го обмислям задълбочено. Просто грабнах Лори и...

— Той твърди, че си я отвлякла.

Цялата кръв се отдръпна от лицето на племенницата ѝ като се изключеха трескавите петна на бузите.

— Не е вярно! Лори искаше да бъде с мене! — Ани я погледна така студено, че Доли се смути. — Нямах да дойда и при тебе. Дори да знаех как да те намеря. Не и ако наистина не се бях отчаяла. Аз... мислех, че няма да ни искаш.

Доли почувства как честните ѝ думи удариха право в целта, тъп удар в центъра на стомаха ѝ. „Е, разбира се, та аз на практика съм ѝ напълно непозната. Защо трябва да ми се доверява след ужасните неща, които вероятно Ив ѝ разказала?“

— Казвала ли е... — Тя облиза устните си. Сърцето ѝ биеше така силно, че направо щеше да изскочи. — Казвала ли е майка ти нещо за мене?

— Имало е някакво спречкване между вас, нали? Така и не ми обясни за какво е било.

Доли усети тялото ѝ да се отпуска от облекчение. „Слава на небесата, тя не знае цялата истина.“

— Понякога хората казват... или правят нещо лошо, за което после съжаляват. И колкото повече обичаш човека, който те е предал, толкова повече те боли. — Тя въздъхна, старата болка отново изплува.

Ани я гледаше, а тъмните ѝ очи сякаш казваха: „Няма да настоявам да разкриеш тайните си, ако и ти запазиш моята“.

Но можеше ли да даде подобно обещание? Дори след разказа на Ани — да, тя ѝ вярваше, но все пак фактът, че Вал е баща на Лоръл, си оставаше. Беше ли правилно да разделя бащата от дъщеря му? Все пак не беше чула версията на Вал...

После погледът ѝ срещна сините очи на Ани, които толкова приличаха на тези на Ив, че сърцето я присви, и се чу да казва дрезгаво:

— Не е нужно Вал да знае. Остави всичко на мене. А сега си изпий чая, преди да изстине, а после да решим какво да правим с тази бъркотия преди да е станало още по-зле.

[1] Един от най-известните гейзери в националния парк Йелоустоун — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Ани, защо да не можем да прекараме Коледа у леля Доли? — Лоръл спря на средата на тротоара и погледна сестра си.

У Ани се надигна раздражение. „Колко пъти трябва да го обсъждаме с нея? Защо просто не ми се довери?“

Но тя преглътна грубите думи. Не, Лоръл не беше виновна. Защо ще иска да стои в голия, празен апартамент, когато можеше да има елха и купища подаръци у Доли?

Ани хвана ръката на сестра си, пъхната в ръкавица, и я стисна.

— Виж, Лори, не можем да отидем в апартамента ѝ, защото не е безопасно — обясни кротко тя. — Ще ни видят разни хора и може да стигне до Вал.

Ами ако в този миг Вал беше в самолета, на път за Ню Йорк? Ани беше сигурна, че не му пука особено за Лоръл, но за да ядоса нея, щеше да я отведе още на минутата.

Лоръл сведе поглед и не каза нищо повече. Ани се чудеше дали не ѝ се иска да е в Бел Жарден, с Вал, вместо с нея. Вътрешностите ѝ внезапно изстинаха подобно на напуканите ѝ, зачервени от студа ръце. Дали да не разкажеше на Лоръл всичко, което се беше случило през онази нощ с Вал, истинската причина, поради която беше избягала?

Не, прекалено противно ѝ беше да говори за това. Ани искаше да го изтика от съзнанието си.

„Господи, как мога да ѝ обясня колко се страхувам? Та тя е още дете.“

— Но ти работиш за леля Доли — спореше Лоръл. — Какво му е безопасното на това?

— В магазина никой, освен Глория не знае, че ми е леля — обясни Ани. — Но в апартамента ѝ има портиери, домоуправители, любопитни съседни. Ако започнем да се появяваме често там, скоро всички ще научат. — Тя побутна леко сестра си. — Хайде побързай, защото иначе ще закъснееш за училище.

През повечето дни Лоръл ходеше на училище заедно с една съученичка, Руна Бахдриш, която живееше на тяхната пресечка, но

днес Руна си остана вкъщи, защото беше болна от грип. Естествено Лоръл беше достатъчно голяма да отиде и сама, но Ани обичаше да ѝ прави компания. Само че сега ѝ се прииска да беше отишла направо на работа.

Лоръл я погледна гневно.

— Не ме интересува! Мразя това жилище! Толкова студено и отвратително... и... и... — гласът ѝ потрепери — ще бъдем съвсем сами на Коледа.

— Ами семейство Груберман?

— Те не празнуват Коледа. — Големите очи на Лоръл заблестяха от напирещите сълзи.

Тъй като не искаше Лоръл да види сълзите, които изпълваха собствените ѝ очи, Ани отмести поглед от нея и се втренчи в тротоара, с редиците паркирани коли, мръсните плочки и бразди от сол след снеговалежите последната седмица, потъмнелият сняг беше изпъстрен с жълти дупки от пикалите навсякъде кучета.

— Да, разбира се, те не вярват в Коледа — каза тя, като се стараеше да говори спокойно. — Нали са евреи. — От устата ѝ излизаха малки облачета замръзнала пара.

— За тях това не е никакъв празник! — избухна Лоръл. — И Христос не е никакъв Бог! — Тя изрита една смачкана картонена чаша и я запрати към бордюра. — По-добре да бяхме евреи, след като няма да имаме дори елха.

Ани не можа да измисли нищо в отговор на това. Тя също искаше елха, не само заради Лоръл. Дали трябваше да приеме парите, които Доли ѝ беше предложила? Сети се за първия ден в магазина на Доли, когато Доли ѝ беше пхнала няколко сгънати двадесетдоларови банкноти в ръката и я беше молила да ги вземе. Но Ани просто не можеше. Дори когато Доли беше казала, че това ще бъде просто заем. Кога щеше да успее да се изплати на Доли? А и ако приемеше щедрия жест, нямаше ли по този начин да предаде Диъри? Веднъж майка ѝ беше нарекла Доли „двуглава змия“. Означаваше ли, че на Доли, независимо колко мило се държеше, не можеше да се вярва?

Вместо това тя се беше съгласила да работи за леля си и беше приела малка сума като аванс. Но оттогава бяха изминали три седмици, а тя все още не беше спестила достатъчно, за да купи всичко, от което

се нуждаеха. Списъкът изглеждаше безкраен — дълго бельо, топли дрехи, здрави ботуши. Чинии, чаршафи, кърпи.

Тя погледна към Лоръл, облечена в палто с капюшон от Армията на спасението, чиито ръкави не достигаха до китките ѝ. Светлата коса на Лоръл беше разпиляна като слънчево сияние под червената плетена шапка, нахлупена на главата ѝ, но устните ѝ и върхът на носа ѝ бяха посинели.

— Не ти ли е студено? — Ани трепереше в собственото си палто от габардин, което се ветрееше около глезените ѝ.

— Добре съм — отвърна Лоръл. — Отдолу имам пуловер. Ривка ми даде един от пуловерите на Шава, които вече не ѝ стават.

По-вероятно беше Ривка да е видяла, че Лоръл има нужда от пуловер, и да е изнамерила някой, който да ѝ стане. Ривка беше толкова добра, на практика беше причислила двете с Лоръл към голямото си, шумно семейство и Ани не можеше да не ѝ бъде благодарна за старите дрехи, за допълнителните одеяла, за прясно изпечения кугел^[1] и франзелите бял хляб, замесен с мая и яйца, които им изпращаше.

— Чудесно — отбеляза тя, докато завиваха по Авеню К, което беше по-широко и беше обградено от жилищни сгради от червена тухла.

— Знаеш ли какво? Днес след училище Ривка ще ми покаже как се шие и когато се усъвършенствам, ще ти направя нещо... — Гласът на Лоръл заглъхна и тя погледна Ани изпод червената си шапка с виновно изражение. — Ани, съжалявам, че ти се ядосах. Но би било хубаво да имаме една малка елхичка или поне няколко клончета.

— Да... наистина би било хубаво. — Ани се насили да го каже весело, но се чувстваше отвратително.

Странно, но приемаше по-леко избухването на Лоръл, отколкото кроткото ѝ примирение. Ани жадуваше да подари на сестра си една хубава Коледа. Но боровите дръвчета, които докарваха в града от северната част на щата, бяха много по-скъпи, отколкото Ани си беше представяла. Украшенията също струваха цяло състояние. Не, въпросът не подлежеше на обсъждане.

Миналата година по това време бяха карали Коледа в Бел Жарден с Диъри. За разнообразие майка им тогава беше в добра форма. Бяха прекарвали толкова добре, докато украсяваха елхата, Диъри пееше

„Рудолф, еленът с червения нос“, а Лоръл пригласяше с измислени от нея безсмислени стихчета. Окачваха цветни светлини и украшения, подготвяха детските ясли за Мария и Йосиф, тримата влѣхви, магаре, няколко овце и разбира се, бебето Исус. Само че един от пластмасовите крака на Исус беше счупен, така че Диъри извади тубата с лепило и каза: „Ще те залепим, за да можеш някой ден да вървиш по вода, малки човече. Ами че ти имаш да вършиш цял куп чудеса.“

Ани си пожела сега да се случи някакво чудо, например от небето внезапно да падне елха.

На пресечката между К и Шестнадесета прекосиха направо през ливадата на ъгъла пред спретнатата тухлена къща, на чийто комин беше кацнала накриво изрязана фигура на Дядо Коледа. Замръзналата трева скърцаше като счупено стъкло под мокасините на Ани. На средата на пресечката, на отсрещната страна на улицата, Ани видя държавното училище №99, масивна мрачна тухлена сграда, заобиколена с висока ограда с вериги. Толкова различно от „Грийн Оукс“ с неговите ливади, игрища и тенис кортове. А тук имаше само бетонен двор и предпазни заграждения. Нещо като затвор. Не ѝ харесваше, че Лоръл трябва да идва тук всяка сутрин.

Ани си спомни идването си тук да запише Лоръл. Беше толкова нервна, когато обясняваше, че е настойничка на Лоръл и че нейните училищни документи са изгорели при пожар. Секретарката на училището не беше никак подозрителна, а само отегчена. Сега Ани знаеше, че е така, защото повечето от децата бяха нелегални, с родители от Хаити и Никарагуа, които нямаха дори зелени карти.

Ани усети, че Лоръл малко изостава и забавя крачка, сякаш стъпваше по лед и трябваше внимателно да подбира пътя си. „Сигурно мрази училището“ — помисли си Ани и отново беше на път да се разплаче.

— Коледната пиеса на класа ни ще бъде в петък вечер — каза Лоръл, когато стигнаха бетонните стъпала, водещи към няколко покрити с рисунки и надписи врати. — Аз отговарям за декора. Ще бъде наистина хубаво.

— Нямам търпение да го видя.

Лоръл беше толкова артистична. Ани си спомняше прекрасните картички, които рисуваше за Диъри в болницата — учудващо живи

кучета, маймунки, катерички. Имаше усет и към цветовете, като онзи ден, когато спаси стария вълнен шал, който Ривка искаше да изхвърли, защото забеляза колко много ще подхожда на тапицерията на овехтелия им диван.

— Мислиш ли, че Доли също ще дойде?

— Мога да я попитам. Обзалагам се, че ще ѝ бъде приятно. — С престорена оживеност Ани добави: — Виж, Лори, що се отнася за Коледа... Защо не поканим Доли у нас? Ще вземем клончета зеленика и ще окачим имел. И ще изпеем всичките коледни песни.

— Семейство Груберман ще ни чуят. — Ани забеляза, че в ъгълчетата на устата ѝ се прокрадва лека усмивка.

— Нека — заяви Ани с приповдигнато настроение. — Нека всички в Бруклин ни чуят!

— Не, скъпа, виждаш ли как си го изкривила? Дай да ти покажа.

Ривка придърпа един стол и седна до Лоръл, която се бе навела над стария „Сингер“ в ъгъла на претърпаната дневна. В скута на момичето бяха прострени парчетата плат, които Ривка ѝ беше дала да се упражнява да шие. Тя показа на Лоръл как да премери шева и да го отбележи с карфици, а после как да го закрепил здраво под иглата, докато натиска педала, за да задвижи машината.

Лоръл кимна и опита отново. Пръстите ѝ бяха побелели от усилието да натиска плата, докато тропосваше, така че да не се получат гънки.

„Горкото момиче — помисли си Ривка, забелязвайки източените ѝ ръце, които стърчаха от прекалено голямата тениска, тънки и прави като карфиците, придържащи парчетата плат, които шиеше. — Толкова много се стареа. Истинска малка женичка!“

Беше като Сара на нейната възраст, въртеше се около Ривка в кухнята, късаше парчета тесто да го точи, нетърпелива да счупи яйцата, да натопи в брашно пилешките крилца, дори да обели картофи за кугел. А въпросите ѝ бяха направо нескончаеми!

„Ривка, защо изхвърляш това яйце?“

„Скъпа, ако има кръв по белтъка, значи не е кашер.“

И вчера:

„Ривка, защо твоите матзох стават толкова бухнали, а моите приличат на топки за голф?“

„Има малка тайна. Вместо вода, в тестото слагам сода. Освен това всяка матзох трябва да оформяш нежно, все едно вдигаш новородено бебе.“

Сега Лоръл беше решена да се научи да шие и Ривка не се съмняваше, че ще успее. Имаше хъс. Не толкова, колкото по-голямата си сестра, не като войник, който отива на война. Да, Лоръл беше тиха, но беше и умна. Виж как успя да приласкае мълчаливия Шмуели и да го извади от черупката му, просто като го помоли да я научи на иврит. Лоръл беше забелязала онова, което никой не беше видял — че деветгодишният Шмуели, по средата между деспотичния Шаим и шумния Яков, също имаше нужда да бъде изслушан и да му бъде обърнато внимание.

Лоръл вдигна поправения си шев, за да го види Ривка.

— Така по-добре ли е?

Ривка кимна.

— Идеално. Утре ще те науча как да режеш по кройка. — Тя се обърна да вдигне Шейни, която пълзеше в краката ѝ. — Какво имаш в устата? — попита тя и извади макаратата, която бебето смучеше, после извика: — Яков! Колко пъти да ти казвам да не оставяш игрите си разпилени?

Лоръл вече беше протегнала ръце да поеме Шейни, която започна да шава.

— Искаш ли да я сложа да поспи?

— Истинска кукла си. Май ми четеш мислите, а? — каза Ривка като си мислеше за шолента^[2], който трябваше да приготви за следващия ден и за купищата латке^[3], и с благодарност ѝ подаде бебето.

Докато наблюдаваше как Лоръл отнася Шейни, която щастливо се сгуши в прегръдката ѝ, у Ривка се надигна прилив на нежност към момичето. Кой би си помислил, че само за няколко кратки седмици това малко девойче ще стане почти част от семейството?

Малко по-късно, докато Ривка режеше лук в кухнята, Лоръл влезе с нещо под мишницата — изглеждаше като скицник.

— Шолент — обясни Ривка на Лоръл, която надничаше през рамото ѝ — трябва да се пече на много слаба фурна цяла нощ, за да

може на Шабат, когато не готвим, да бъде готов, топъл и вкусен.

— Ще ми покажеш ли как се прави? Може би ще успея да изненадам Ани. — Снисшавайки глас, тя добави поверително: — Не ми се ще да го казвам, но Ани е ужасна готвачка. Загаря всичко. Ако не готвя аз, ще умрем от глад.

Ривка се засмя, когато видя проблясването в очите на Лоръл. Това синееко русокосо дете не преставаше да я изненадва.

Лоръл отвори скицника си и седна на кухненската маса.

— Ривка, ти си толкова добра — започна срамежливо тя, като извади от спираловидната тел на скицника един молив. — Аз... искам да направя нещо за тебе. Тъ, мога ли да те нарисувам? Нещо като портрет?

Ривка разпери ръце.

— Да ме рисуваш? Кога сядам достатъчно дълго дори за снимка, бих искала да попитам?

— О, не е нужно да стоиш на едно място. Просто се преструвай, че мене ме няма тук.

Ривка чуваше момчетата, които се караха в съседната стая, а Шава им крещи отгоре да престанат, защото имала да учи. Въздъхна и си помисли, че откакто беше осемнадесетгодишна булка, застанала в колосаната си бяла рокля пред фотографа, никой не беше гледал на нея другояче освен като на чифт ръце, топъл скут, рамо, на което да си поплаче. А това момиченце искаше да я рисува!

Около час по-късно, когато лукът ѝ доматиите вече къкреха, Ривка изми ръцете си и ги избърса в престилката. На масата Лоръл все още беше наведена над скицника си, моливът ѝ се движеше бързо — беше толкова погълната от рисуването, че не забеляза как Ривка се промъкна зад нея.

Ривка видя рисунката, закри с ръка устата си и тихо възкликна:

— Ами, че туй съм аз!

На парчето хартия Лоръл я беше уловила съвсем точно. Не като Мона Лиза, боже опази... но още по-добре. Беше предала изражението ѝ, изтормозено и зачервено, с малките къдрици, които се показваха изпод шала ѝ, дори и петното от брашно на бузата ѝ, и виж как жената на рисунката сякаш наистина се движеше.

Развълнувана и изпълнена със страхопочитание, Ривка разсеяно избърса брашното от страната си. После се наведе и целуна

блестящата глава на Лоръл.

— Значи ли това, че ти е харесала? — Огромните очи на Лоръл се вгледаха в лицето ѝ.

— Да, харесва ми.

— Някой ден ще стана художничка — каза тя. — Ще продавам картините си и ще печеля достатъчно пари, за да не се налага Ани да работи.

— Истински Пикасо — усмихна се Ривка.

— Мислиш ли, че ще успея?

— Скъпа, можеш да постигнеш всичко, което си наумиш.

— Голяма късметлийка съм — цитира Лоръл един от любимите изрази на Ривка.

— Само внимавай да не станеш клюкарка като мене. — Ривка се разсмя като си спомни тревогите си как ли ще се справят Ани и Лоръл, толкова млади момичета, без баща и майка. Сега обаче виждаше, че ще успеят. Двете, щяха да се оправят чудесно.

Ани провери листа с поръчката, закачен върху стоките.

2 дузини пралинови костенурки

1 дузина черен шоколад с лешници и ром

1 дузина бял шоколад еспресо

4 дузини трюфели с шампанско

1,4 кг горчив шоколад с бадемова глазура

1 Coquille St. Jacques

Всичко това беше подредено в пластмасови форми и после поставено в голямата златистокафява кутия на „Жиро“ на щанда пред нея. Всичко с изключение на Coquille St. Jacques — те бяха опаковани отделно, в по-малка кутия.

Тя я извади от долния рафт. Никога досега не беше виждала Coquille St. Jacques — специалитета на „Жиро“ — като се изключеше снимката в каталога, и затова сега изгаряше от любопитство. Внимателно повдигна капака. Чудесен вкусен аромат — смесица от шоколад, ванилия, кафе, ядки — се понесе от кутията. Нежно махна вътрешната покривка от гофрирана хартия.

Беше изключително.

— О! — тихо възкликна тя.

Раковина от млечен шоколад, излята във формата на гигантска мида и запълнена с по-малки раковини. Горчиво-сладки мидички. Спираловидни охлюви. Шоколадови миниатюрни охлювчета. Изпъстрени с петна раковини. Морски кончета от млечен шоколад. И — нещо от пещерата на Али Баба — перлена огърлица, нанизана от мъниста бял шоколад.

Само ако можеше Лоръл да види всичко това! Ани се надяваше, че човекът, на когото щеше да ги занесе, който и да беше той, щеше да ги оцени така както сестра ѝ.

Тя погледна към фактурата — Джо Доуърти. Адресът беше на ресторант — „При Джо“, улица „Мортън“.

С този неин късмет. Да ходи чак до Вилидж. А навън валеше силен сняг. Е, поне щеше да е в топло такси. И може би, тъй като беше почти четири часа, Доли щеше да я освободи да се прибере вкъщи щом достави пратката.

Тя отиде в тесния склад под стълбите, за да вземе палтото си, и тъкмо го обличаше, когато чу Доли да вика:

— Господи, така ще умреш от студ!

Доли се втурна и смъкна палтото ѝ преди да е успяла да го закопчее.

— Мила, не можеш да се разхождаш в подобно време с палто, тънко като носна кърпичка — смъмри я Доли. — След като не ми позволяваш да ти купя ново, поне ми позволи да ти дам назаем моето. Никъде няма да излизам, освен ако спешно не се наложи.

Ани проследи погледа ѝ, видя тротоара и улицата зад него, които изглеждаха като сплескана торта след рожден ден на четиригодишни: цялата белота и красота бяха стъпкани и смазани.

Доли взе своето палто, закачено небрежно на гвоздей на стената — луксозно самурено палто дълго до глезените, което сигурно струваше цяло състояние. Сърцето на Ани се сви. Щеше да се чувства като глупачка в него, като просякиня, маскирала се като дукеса.

— Не, благодаря... По-добре не. Ще го изцапам.

— Глупости. — Доли ѝ подаде палтото. — Ако се тревожеш за всяко петънце, което сложа на дрехите си, би трябвало да се разхождам чисто гола. Много повече съм загрижена да си здрава. Хайде, сега го облечи.

Ани знаеше, че леля ѝ проявява добрина, но това сякаш я задушаваше. Искаше ѝ се Доли да престане да ѝ подарява свои вещи, като онзи шал миналата седмица — да, наистина, тя имаше нужда от него, но защо трябваше да е от кашмир? Същата работа щеше да свърши и шал от обикновена вълна.

Но какво щеше да ѝ стане, ако го вземе на заем? „Няма да умра, а и Доли ще бъде доволна.“

Въпреки това Ани се обърна и се престори, че изведнъж е много заета с листа с поръчката, закачен върху пазарската чанта с шоколадовите бонбони.

— Може би не е зле да го погледнеш, преди да тръгна — каза тя. — Приех поръчката по телефона, но от другата страна имаше толкова силен шум, че не съм сигурна дали съм записала всичко. Всичко наред ли е според тебе?

Доли се разсмя.

— Шумът приличаше ли на този от автомивка? Идвал е от кухнята му. Не вярвам Джо Доуърти да е излязъл от там, откакто взе това запуснато старо място.

— Ти май доста добре го познаваш — отбеляза Ани, доволна да отвлече вниманието на леля си от темата за палтото.

— Най-вече покрай баща му, Маркъс Доуърти. Той и Дейл имаха общ бизнес — Дейл купи част от една сграда с адвокатски кантори. Тесногръд, твърдоглав човек — много тежко преживя факта, че собственият му син прекъсна следването на право, за да отвори този ресторант. Добро момче, наистина успя. — Очите на Доли заблестяха. — Хей! Обзалагам се, че вие двамата ще си допаднете. Джо не е много по-голям от тебе, може би с три-четири години. — Тя намигна на Ани. — И не изглежда никак зле.

Ани повдигна вежди. М-да, точно от това се нуждаеше в момента — от принц Чаровник с бяла готварска шапка. Между магазина, грижите за Лоръл и притесненията около Вал едва ли ѝ оставаше и по половин свободен час на седмица.

Гадже? Не можеше да си го позволи по никакъв начин.

— Е, май трябва да тръгвам — каза тя, като се надяваше да се измъкне преди Доли за втори път да започне да настоява за коженото палто. — Аз...

Лъхна ги студен въздух — един мъж, облечен като Дядо Коледа, влезе клатушкайки се в магазина. Фалшивата му брада беше увиснала като на стар козел, ботушите му бяха целите в сняг.

— Хо! Хо! Хо! Ч'стнтаапрклетаколеда!

Той се спъна и падна върху щанда. Миризмата на вкиснато, която се носеше от него, накара Ани да се отдръпне рязко, тъй като и напомни за майка ѝ. Но той насочи вниманието си към Глория, която беше заета да връзва вълнени карирани панделки на новопристигналите пратки от шоколадови шотландчета.

— К'во стаа? Не обичаш ли Коледа? — Зачервените очи на Дядо Коледа се втреничиха злобно в нея.

Глория пусна макарата с панделки и толкова силно плесна с длани по мраморния плот, че главата на пияния подскочи като на марионетка.

— Окей, Дядо. Какво искаш първо — да бъде лоша или добра? Щото по-добра от това няма да стана, а ако до две секунди не си се омел от тук, ще стана наистина лоша.

Лицето му се сгърчи и той я погледна укорително.

— Пр'сто исках да к'жа на сички в'села Коледа.

— Ако още малко се развеселиш, човече, ще те тикнат в затвора.

Той се изправи, опита се да изобрази възмутена стойка, но се олюля и се наклони напред като сочеше с пръст към тавана.

— Дай ми с'мо една пр'клета минута!

После се приближи Доли в червеното си болеро и черни обувки на висок ток и Ани си я представи как сграбчва Дядо Коледа за яката и го изхвърля на снега.

Но Доли го прегърна през раменете и бавно каза:

— Хей, Бил. Помниш ли ме? Аз съм Доли. Доли Дрейк. Слушай, кажи на шефа си в „Мейсис“, че според мен вършиш страхотна работа. Сигурно е тежко цял ден да слушаш куп дечица да вият за Джи Ай Джо и Барби.

Ани се слиса. Защо леля ѝ се държеше така мило със стария пияница?

— Едно мръсниче ме ухапа! Попитах го кво иска от стария Дядо Коледа, а то ме ухапа. — Бил дръпна червения си ръкав, за да покаже кръг от лилави отпечатъци от зъби на подутата си ръка. — Не сти'а

дето тря'а да нося тоя лайнян костюм. — Кървясалите му очи се напълниха със сълзи.

— Искаш ли да ти извикам такси? — попита заговорнически Доли.

Дядо Коледа поклати глава, изкуствената му брада се закачи на едно копче и увисна, разкривайки набола сива четина. По бузата му се стече една сълза.

— Искам само едно питие. Вън е 'тудено. Пр'клетият сняг е навсякъде... в ботушите ми, в очите ми.

Доли се замисли за миг, после го потупа по рамото и каза:

— Изчакай ме тук, Бил. Имам точно това, от което се нуждаеш.

Тя изчезна в задната стая и след малко се появи с опакована като подарък бутилка вишновка, която един клиент ѝ беше донесъл предишния ден.

— Весела Коледа, Бил. — Тя му я подаде. — А следващия път, когато някой елф те ухапе, му отвърни със същото. — И му намигна.

Той погледна Доли продължително и напълно трезво, с благодарност, а после с олюляване се отправи към вратата и със звъна на камбанката изчезна в снежната вихрушка. Ани се обърна към Доли.

— Наистина ли го познаваш?

Доли сви рамене.

— Виждала съм го да се шляе из квартала, когато не работи, а е така почти постоянно. Добър човек. Просто пие повече, отколкото трябва.

— Защо тогава му даде тази бутилка?

Доли ѝ се усмихна тъжно.

— Както каза той, навън е студено. — Очите ѝ заблестяха и за миг Ани си помисли, че ще се разплаче. После леля ѝ вдигна фината си ръка, мека като пухче, и докосна бузата на Ани. — Има всякакви грехове на този свят, мила... но да ти се иска да ти е топло не е един от тях. Ако Бил някога се откаже, ще бъде когато той реши, а не когато аз му кажа.

Ани се засрами и внезапно се изпълни с уважение към леля си. Защо Диъри толкова много я мразеше? Какво толкова ужасно беше направила Доли?

Отиде и взе самуреното палто на Доли, което леля ѝ беше метнала на един стол.

Доли запляска с ръце от удоволствие, пръстените, които покриваха ръцете ѝ, забляскаха.

— Хей, виж се... направо като кинозве... — Тя се усети и довърши колебливо: — Като модел.

„Дали е права? — почуди се Ани. — Приличам ли на Диъри?“

Но преди да се замисли за това колко много ѝ липсва майка ѝ, Доли вече я прегръщаше и ѝ казваше оживено:

— Хайде, хуквай. И предай на Джо поздрав от мене.

Ани не погледна надолу, докато слизаше от таксито, а когато го направи, вече беше твърде късно. Кракът ѝ се плъзна по заледения бордюр и тя падна. Приземи се по задник със силно тупване, което я раздруса; чантата с бонбоните изхвърча от ръцете ѝ.

Докато се изправяше и вдигаше златистата чанта, тя се молеше бонбоните да не са пострадали. Господи, чувстваше се като глупачка и без да се налага да дава куп обяснения и извинения.

Заведението на Джо се оказа в стара тухлена къща във федерален стил, типична за Вилидж, тясна като комин, с няколко стъпала, които водеха към тапицирана врата с овално стъкло. Под покритото със сняг прозорче Ани видя знак, който сочеше към друго стълбище, което слизаше надолу към мазето.

Мина през порта от ковано желязо, после през някаква врата, влезе в тесен коридор и веднага усети мириса на прясно изпечен хляб. В дъното се виждаше кухнята, тенджери от неръждаема стомана и мед висяха над тежките черни кухненски печки. Чу гласове, тракане на съдове, съскане на пара.

А после трясък от глинен съд, разбиващ се в пода.

— Дяволите да те вземат! — изрева един глас. — Тъп задник такъв! С две леви ръце!

Ани подскочи.

Гласът, идващ от кухнята, отекна и се насочи сякаш право към нея. Ани се сви, спомняйки си за Оз, който крещи на Дороти: „Коя си ти да разпитваш големия и страшен Оз!“

Появи се някаква фигура, висока сянка, която затанцува върху отворената врата към кухнята, следвана от собственика си — слаб мъж на около двадесет години. Височината му накара Ани да се почувства

нисичка със своите метър и осемдесет. Беше със сини дънки, мръсна престилка и избеляла блуза с навити ръкави. Въздългата му коса беше прибрана зад потното чело, а очите му гледаха мрачно иззад запотените очила. Все пак не беше големият и страшен Оз.

Ани се поотпусна, въпреки че той не се усмихваше. Лицето му беше зачервено, върху изпъкналите му високи скули сякаш с креда беше нарисувано по едно червено петно.

— Какво искате? — изръмжа той.

— Аз... — За миг всичко се изпари от главата ѝ и преди да успее да продължи, той избухна:

— Вижте, страшно съм зает. След няколко часа пристига група от двадесет и четири души, една от фурните току-що ме изпръска с мазнина, двама от сервитьорите ми са болни, а подът изглежда все едно е избухнала бомба, така че, за бога, казвайте по-бързо какво искате.

Нещо прещрака в Ани.

— Не искам нищо — каза тя с най-надменния си глас и бутна чантата в ръцете му. — Ако вие сте Джо Доуърти, просто се подпишете на тази глупава фактура и веднага ще се махна от тук.

Той се вгледа в нея, влагата по очилата му започна да се изпарява и откри нежни, големи кафяви очи, обградени с такива гъсти мигли, че всяко момиче би му завидяло. Червенината се отдръпна от бузите му. Той изглеждаше огорчен.

— О, Господи. Съжалявам. Виж, може ли да започнем отначало? — Той прекара дългите си пръсти през кестенявата си коса и се усмихна смутено. — Аз съм Джо Доуърти и имах такъв ужасен ден, че няма да ми повярваш. Май излязох извън релси.

Ани си помисли за бедното момиче, без съмнение някоя миячка на чинии, която се опитваше да живее с петдесетте цента на час и на която преди малко той беше крещял. Дори господин Димитриу в „Партенон“ не би я нарекъл задник. И ако той... щеше да му отвърне със същото. Не вярваше на сегашното му добродушно държане.

— Добре. — С решителен жест тя му подаде фактурата. — Подпиши тук. — После се сети, че бонбоните може би са пострадали, преглътна и каза: — Чакай. По-добре провери дали всичко е наред. Аз... се подхлъзнах и паднах на идване и някои може и да са се начупили.

Чакаше го отново да избухне, но след един напрегнат миг той я изненада, разсмя се. Спокоен, тих смях, който я накара да се усмихне.

— Май че и за тебе този ден не е бил от най-хубавите — кротко отбеляза той. — Съжалявам за падането... и престани да ме гледаш така, сякаш ще те нарежа и ще те сервирам за вечеря. Наистина съжалявам, че се развиках. Може и да не ми повярваш, но аз всъщност съм благ човек. Доста съм търпелив, но когато избухна, наистина става напечено.

— Страхотно. Но какво ще кажеш за бедното момиче, на което крещеше?

Доуърти я погледна учудено, после се ухили и след миг вече се превиваше от смях. С тресящи се рамене той се облегна на стената и свали очилата си, за да избърше сълзите от очите си.

— Аз изпуснах чиниите. Псувах себе си. — Той поклати глава, все още смеейки се. — Извини ме за нецензурния ми език, но не знаех, че си тук.

Ани се почувства пълна глупачка. Не знаеше какво да каже. После и тя се разсмя.

— Защо не отидем в канцеларията ми и да видим щетите — предложи Джо и я поведе по слабоосветения коридор към друга врата, от която се влизаше в малка неугледна стаичка. — Погледни от друг ъгъл: едва ли би могла да забъркаш по-голяма каша от тази, която направих аз.

Той остави чантата върху бюрото, отрупано с хартии, и покани Ани да седне на стола, заклещен между шкафа и празния аквариум, в който имаше стъклени пепелници.

— Между другото, аз съм Джо Доуърти — каза той.

— Всъщност май вече го казах?

— Зная.

— А ти си... — Той я погледна въпросително.

— Ани — изтърси тя, без да се замисля, въпреки че в „Жиро“ използваше само средното си име, Мей. Защо сега го беше пропуснала?

— Сигурно отскоро работиш за Доли — отбеляза той.

— Започнах миналата седмица.

— Странно, бих те оприличил по-скоро на студентка. „Васар“ или „Сара Лорънс“.

Ани сви рамене.

— Ами, щеше да сгрещиш — отговори равнодушно тя. Колежът, за който преди мечтаеше, сега ѝ изглеждаше на светлинни години.

— Ей, ама и аз какви ги приказвам. Зарязах ученето по право, за да отворя това заведение. А най-невероятното е — той се ухили, — че независимо от кавгите, аз го обичам. Моят старец си мисли, че това е временна лудост. Дори пази място за моето име върху табелата на вратата на старата му кантора. „Пот, Ван Гелдер, Доуърти и Блудният Син.“

— Баща ти адвокат ли е? — От разказа на Доли беше решила, че бащата на Джо е някаква голяма клечка в бизнеса с недвижими имоти.

— Беше. Сега е съдия. Почитаемият Маркърс Доуърти. — Той свали очилата си и започна да ги бърше с престилката си. — Ами, това е. Целият ми живот се състои от две половини. Както виждаш, не си единствената, която бяга.

Ани се смръзна. От къде знаеше? Дали Доли не му беше казала? Насили се да се усмихне.

— Кой е казал, че бягам? — Лицето ѝ сякаш щеше да се пропука от напрежение.

Джо сви рамене и качи крака си на въртящия се стол пред бюрото си.

— По един или друг начин, не бягаме ли всички ние от някого или от нещо? Искам да кажа, не е ли това целта на този град? — Без очилата му тя видя, че очите му всъщност не са кафяви: бяха някаква смесица от зелено и кафяво, променливо лешникови.

За малко беше пропуснал да стане красавец — не обикновен красавец, а истински, зашеметяващ красавец, като филмова звезда. Само дето нито една от чертите му не изглеждаше точно на място. Едната му скула се издигаше малко по-високо от другата, носът му беше извит леко наляво (дали не беше чупен?). Усмивката му също беше незабележимо крива, като че ли не можеше да реши дали да се усмихне, или не. Не, не като филмова звезда, помисли си тя, по-скоро като рок идол. Мик Джагър, Джордж Харисън или Питър Нунън. Някои от тях бяха направо грозни, но притежаваха и някаква... енергия. Стремителна, рязка, почти груба енергия, която побъркваше девойките.

Ани се усети, че се е втреничила в него, и бързо отмести поглед.

— Да. Сигурно е така. — Усети облекчение, той нямаше лично предвид нея. — Идването тук прилича на присъединяване към цирк, нали?

Джо се разсмя.

— Да, нещо като да вървиш по въже. Една погрешна стъпка и с тебе е свършено. — Той взе фактурата от ръката ѝ и се подписа със замах. — Зарежи бонбоните. Дори някои от тях да са смачкани, времето е твърде гадно, за да се връщаш за нови.

— Ще се чувствам по-добре, ако поне провериш — настоя тя, защото не искаше да се чувства благодарна в случай, че не е станала беля. — Бих могла да кажа на Доли да не ти ги пише в сметката.

Джо сви рамене и взе чантата.

— Щом настояваш...

С първата кутия всичко беше наред, само няколко бонбона с бадемова глазура се бяха смачкали. Но когато Джо отвори кутията с Coquille St. Jacques, Ани едва не се разплака. Всичките красиви крехки раковини бяха сплескани, огърлицата с перли от бял шоколад беше скъсана и разпиляна.

Джо погледа останките известно време, после вдигна рамене.

— In arena aedificas. На латински означава: „Ако построиш къщата си върху пясък, бъди готов да се срути“. Както и да е, няма да отидат на боклука. Персоналът ми ще изяде всичко, което не пълзи.

Като видя колко много се старая да компенсира предишното си държане, Ани започна да се усмихва.

— Отскоро си в Ню Йорк, нали? — попита той. Беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

— Защо... личи ли си?

— Усмивката ти определено е от отатък Мисисипи. — Значи беше забелязал.

— Как се усмихват нюйоркчани?

— Не се усмихват.

Тя се изхили.

— Става ли изобщо някога по-лесно?

— Не. Само че постепенно се свиква. Ще видиш сама.

Ани се изправи.

— По-добре да тръгвам. Трябва да се прибирам вкъщи. — На вратата тя се спря и се обърна. — Ами... благодаря.

Беше вече в коридора, когато чу да вика:

— Чакай!

Какво имаше пък сега?

Джо се втурна покрай нея, а после по стълбите вляво, които вероятно водеха към ресторанта, и след минутка се появи с голяма пластмасова кутия. Връчи я на Ани така, все едно съдържаше скъпоценна корона.

— За да се извиня, че се държах като идиот — каза той. — Весела Коледа.

Ани чу слаб стържещ звук и надникна вътре. Голям рак, с вързани с гумени ленти щипки, мърдаше немощно сред малко вода и водорасли. Беше толкова изненадана, че едва не изпусна кутията.

Погледна Джо, красивото му, неправилно лице и зеленикавокафявите му очи, които бяха изпълнени с добри намерения. Не, не беше шега.

Но какво, за бога, щеше да прави с... този рак? Нямахше дори и тенджерата, в която да го сготви. Сети се за някои от нещата, от които имаше належаща нужда и които искаше... но това... ами, беше толкова далече в списъка, че беше направо смешно.

— Тъ, благодаря — успя най-накрая да каже тя, леко изчервена. — Сигурна съм, че... ще бъде... страшно вкусно.

— С малко масло и лимон.

— Ами... благодаря.

— Няма защо. И, виж, отбий се някой път.

Докато се мъкнеше под падащия сняг към метрото на Уест Форт и се чудеше как да обясни на Лоръл, която изпитваше болка, ако някой случайно настъпи мравка, че ще трябва да сварят това създание живо, забеляза някакъв мъж да продава коледни елхи от един камион. Сърцето ѝ се сви.

Ех, ако можеше да си позволи да купи. Иронията в цялата ситуация беше, че ако си го беше купила в магазина, този рак щеше да струва много. Поне колкото една хубава елха.

После я осени идея.

Приближи се към камиона. Мъжът беше едър, брадат, облечен в червена карирана риза на дървар и прикрепваше една кръстачка към стъблото на гъсто борче. Размаха чука за поздрав.

— Какво мога да направя за вас, госпожице?

„Хайде, карай направо“ — каза си тя.

— Ами... чудех се дали... ще искате да замените една от елхите за... за...

— Кво имаш тук? — Той пусна чука.

Ани отвори кутията и му показа.

Мъжът я погледна така, сякаш му беше предложила парче зелено сирене от луната. Но след като побутна рака и видя, че е жив, а тя се съгласи да вземе най-неугледното му дръвче, за което той едва ли щеше да получи добра цена, сделката стана.

На Уест Форт тя слезе внимателно по покритите с киша стъпала към метрото и докато непохватно влачеше след себе си елхичката, си помисли колко радостна ще е Лоръл и как ще украсят елхата с хартиени ленти, пуканки и звезди от станиол.

Може би все пак Коледата щеше да бъде хубава.

[1] Традиционно еврейско печено ястие, подобно на суфле или пудинг. — Б.пр. ↑

[2] Печено ястие от месо и боб. — Б. пр. ↑

[3] Палачинка с картофи. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Дори и в Лос Анжелос зимата беше отвратителна.

Докато плуваше в басейна, се опитваше да не обръща внимание колко студена е водата и как главата му пулсира и да не мисли за агентката по недвижими имоти и нейните лайняни клиенти, които сигурно обикаляха в момента къщата му, надничаха в шкафовете и сочеха пукнатините в гипса.

Вместо това Вал мислеше за Ани.

Гадна малка кучка.

Тя беше виновна за това.

Защо? Беше ли я наранил по някакъв начин?

„Добре де, бях изпил няколко питиета онази нощ... не можеш да разпънеш на кръст човек за това.“ Що се отнася за казаното или направеното от него, едва ли е било много. Ако беше вдигнал ръка срещу нея, значи си го е заслужавала. Без значение каква беше причината, тя нямаше право да го удря по този начин. Петнадесет шева. Господи!

Малката кучка беше още по-побъркана от старата. Обвиняваше го, че е убил Ив. Каква вина имаше той, че тя беше нагълтала онези хапчета?

Ако изобщо някой беше виновен, това беше Ив — остави го в такъв критичен момент да се грижи за две заядливи деца. Само да не беше толкова безпаричен! Нямаше пари дори за самолетен билет до Ню Йорк, за да се види с Доли, да разбере дали е искрена с него. Спомни си последния си телефонен разговор с нея, начина, по който Доли беше изпаднала в сантименталност, сякаш беше отдавна загубилият се брат, а не влечугото, което я беше зарязало заради сестра ѝ. Дали знаеше нещо за момичетата? Дали знаеше къде са?

Ани не го интересуваеше, тя можеше да ходи където си иска. Десет минути, само толкова му трябваша с нея. Десет минути да ѝ покаже с длан по дупето, че не може да се измъкне безнаказано след такова отношение към него.

С Лоръл обаче беше различно. Ако успееше да си върне дъщерята, сигурно щеше да се намери начин да сложи ръка на нейния влог. Беше споменал за това на един адвокат в карате клуба, а онзи му беше обяснил, че при това затруднено положение наистина може да внесе подобна молба.

Вал си представи една хубава къща, не толкова грандиозна като тази, но стилна, в Уестуд Вилидж или Пасифик Палисейдс. Познаваше и един човек, с чиято помощ би могъл да удвои, ако не и да утрои парите си.

Но първо трябваше да намери Лоръл. Без нея нямаше да има никакъв шанс да се докопа до парите под попечителство.

И когато си я върнеше, щеше да направи всичко възможно, за да е сигурен, че Ани Коб никога няма да може да я види отново. М-да, това щеше да бъде великолепен начин да я научи, че не може да се изпречва на пътя му.

Петдесет дължини. Вал се хвана за въжето и се измъкна от басейна. Дишаше тежко, сърцето му биеше силно, кръвта препускаше по вените му.

— Господи, как може да плуваш в тая мръсотия? — Стържещ глас проникна през червения порой, който бушуваше в ушите му. — Трябва да го изчистиш.

Вал присви насълзените си от хлора очи и ги фокусира върху ниската фигура, просната на близкия шезлонг. Както винаги, изпита недоверие. Никой не би си помислил, че Руди е негов брат. С около тридесет сантиметра по-нисък, тантурест, плешив и грозен — много по-грозен, отколкото Вал можеше да си представи дори и в най-лошите си кошмари.

В хавайската си риза и розови шорти, с кръглото си лице и къси крака, зачервени под блестящия пласт плажно масло, Руди му напомняше за печено прасе.

— С какво? — Вал грабна една хавлия и се излегна на най-близкия шезлонг. — Да не мислиш, че старата ми остави нещо? — Той посочи покритата с плевели ливада във вътрешния двор. — Да не мислиш, че за Алфа Ромеото и линкълна ще взема кой знае колко? Дори и тази къща е идиотска тъпотия. Докато изплатя останалата част от ипотеката заедно със сметките и старите данъци на този мавзолей, няма да ми остане и едно гърне, в което да се изпикая. Ако Лоръл все

още беше при мене, нещата можеха да бъдат различни, но... — Вал спря на средата на изречението при вида на Руди, който скочи и важно се приближи към шезлонга, където се беше излегнал Вал.

— Забрави за парите — отрязва го Руди. — Дори ако можеш да им сложиш ръка, за което не съм сигурен, докога мислиш, че ще изкарат? Ако имаше малко акъл, щеше да си си оплел кошницата още преди Ив да умре.

В кръглите стъкла на слънчевите очила на брат си Вал виждаше отражението си. Всъщност две еднакви отражения, не по-големи от мухи.

— И как е трябвало да го направя?

— Има си начини. Винаги има начин. Кана мартини и после: „Скъпа, какво ще кажеш да подпишеш тези дребни документи?“ Бум! И имаш правата на пълномощник.

— Ив беше алкохоличка, но не беше глупава.

— Е, и? Никога ли не си чувал за пестене? — Той погледна многозначително диамантения пръстен с печат, който проблясваше на ръката на Вал. — М-да, виждам, че си чувал. Боже господи, само това ли можеш да покажеш след дванадесетгодишен брак — един проклет пръстен и куп костюми, не по-хубави от тези на някой сводник? Страшно трогателно, знаеш ли? — Гласът му се сниши до странно нежно ръмжене и той започна леко да масажира рамото на Вал. — Понякога не зная защо изобщо се занимавам с тебе.

Вал измъкна рамото си.

— Да, и аз също. Тогава защо просто не се разкараш от тук? — Болеше го от думите на Руди, но по някакъв странен начин му действаше и добре — като йод върху рана.

— Отпусни се — каза Руди. — След седмица — две момичетата ще останат без пари, хамбургерите „Биг Мак“ ще им омръзнат и ще ги намериш да дращят на вратата ти, за да ги пуснеш. Колко далече мислиш може да стигне двойка разглезени пикли от Бел Еър?

— Не зная. — Вал попипа белега над веждата си. Все още го наболяваше, а под сбръчканата рана се усещаше твърд ръб. — Ако има при кого да отидат, може би няма да бързат да се върнат.

— Като например?

— Може би Доли.

— Какво те кара да мислиш, че ще я потърсят, след като знаят чувствата на Ив към нея.

— Просто предчувствие — вдигна рамене Вал. — Държането ѝ по телефона — страшно мила, сякаш не смърдя целият. Не мога да обясня защо, но имам странното чувство, че може да знае нещо и не ми казва. — Той удари с юмрук по отворената си длан. — Господи, само ако имах пари, щях да отида там и да проверя сам. — Помисли си да помоли Руди да му заеме няколко стотачки, но после се сети, че вече му дължи почти хилядарка. А и Руди се беше изразил пределно ясно: нищо повече, нито цент.

Усмивката на Руди като че ли малко помръкна, сякаш той знаеше какво си мисли Вал, и в черните му очички се прокрадна стоманен блясък. После той отново започна да масажира рамото на Вал.

— Трябва ти едно питие — каза той. — Искаш ли да приготвя две Блъди Мери?

По-късно, докато отпиваха от водката си под магнолията в открития бар, Руди каза:

— Извинявай за резкостта ми. Напоследък съм доста изнервен.

Руди? С блестящата си адвокатска практика и с толкова пари за какво се притесняваше пък той?

— Става дума за настоящото ми дело — продължи Руди. — Не съм излизал на въздух от месеци. — Той отправи поглед в далечината и разтърка брадичката си. — Карфици за пелени. Кой се сеца за човека, изобретил карфиците за пелени? Превръща лайната на бебетата в империя на стойност стотици милиони долари. Три бивши съпруги, осем деца, а после зарязва моята клиентка, съпруга номер четири, заради двадесетгодишна кукличка. Сега ще му го завре хубаво, ще ме извиниш за думите. Можеш да видиш досиетата и молбите до съда. Осем месеца, а те още не са се договорили за датата на делото. — Той прекара пръст по вътрешността на яката си. — Господи, дори и в облачен ден изгарям. — После погледна почти празната чаша на Вал. — Искаш ли още едно?

— Не, благодаря. Ще пия нещо по-слабо.

За минута-две Руди се загледа в някаква птичка, после заяви:

— Тя е точно твой тип.

— Кой?

— Моята клиентка. Бъдещата бивша — номер четири. Хубава жена. С цици като дини. Страхотна е, казвам ти. — Той отпи голяма глътка от питието си и се втрени във Вал. — И е богата. Поне ще бъде, когато приключим с делото.

— За какъв ме мислиш, по дяволите, за човек, който ще спи с някоя само заради пари?

Руди продължи да го гледа невъзмутимо, после сви рамене и каза:

— Че какво толкова?

Вал си спомни за погледите, които му хвърляха в клуба, за тихите разговори, които често спираха в мига, в който той влезеше в сауната — „Зная какво говорят, че съм използвал Ив, че съм я затрил“ — и нещо в него се пречупи. Той сграбчи брат си за ризата и го вдигна от столчето. Все едно вдигаше дете. Руди се мяташе и гърчеше, удряше с юмруци и го риташе. Лицето му се зачерви от яд като сварено.

— Вземи си думите обратно! — настоя Вал.

— Пусни ме! Не исках да те обидя, за бога!

Вал пусна Руди и го стовари толкова рязко върху стола, че той едва не се прекатури. Лакътят на Руди закачи чашата, тя се хлъзна по ръба на бара, поля с доматиен сок ризата му, падна и се счупи в обраслите с трева тухли на двора. Малките парченца се разхвърчаха като искри около глезените на Вал. Ситуацията му напомни абсурдно за една телевизионна реклама: „Какво ще кажете за един хубав хавайски пунш?“

Гневът му се стопи и той съжали, че се е отнесъл грубо с Руди. По своя странен начин Руди сигурно се опитваше да му помогне.

Господи, ако не беше Руди, сигурно още щеше да обикаля отвратителния тротоар на Таймс Скуеър и да прави задни салта и да върви на ръце за жълти стотинки. Идеята за каскадьор в Холивуд беше на Руди. А после прекосиха цялата страна на автостоп и Руди по някакъв начин успя да мине покрай охраната в „Юнивърсъл“ и два часа по-късно намери работа за Вал. Майчице, как само умееше да приказва. Но не и когато ставаше дума за жени.

Майка им, Господ да успокои капризната ѝ душа, не беше направила и наполовина на това за Вал. Представи си как Шърли го гледа, чу дрезгавия ѝ пьянски глас: „Виждате ли? Винаги съм казвала, че ще свърши зле...“

Руди беше умен, главата му беше като шибана енциклопедия. Знаеше всичко за цветята и дърветата, знаеше как се правят атомни бомби и всичките петнадесетбуквени думички, които си разменяха адвокатите. Партньор в голяма фирма, къща в Брентуд, мерцедес, вила в Малибу. Единственият проблем на Руди, според Вал, бяха жените.

Вал предполагаше, че Руди се чука само, ако си плати за това. Вероятно си мислеше, че е прекалено нисък или прекалено грозен, за да си падат жените по него. А всъщност му липсваше самочувствие.

Руди подсуши ризата си с една салфетка.

— Майчице, няма нужда да се държиш като лайно! — Той хвърли прогизналата от кетчуп и водка салфетка. — Чисто нова риза. Никога няма да се изпере.

— Натопи я в мляко.

— Откъде знаеш подобни неща? — Руди го погледна учудено.

— Изглежда като изкуствената кръв, с която ме заливаха когато бях каскадър — страшно трудно излиза. Научих трика с млякото от вестниците. Нали знаеш, „Съвети за добрата домакиня“.

От устата на Руди започнаха да пръскат слюнки, все едно се беше задавил. Звукът приличаше на хъркането на извънбордов мотор, който има затруднения при запалването. Едва след малко Вал осъзна, че брат му се смее.

Руди го потупа по рамото.

— Знаеш ли, братче, понякога ме шашваш. Наистина. Мисля, че ти и Роберта ще си допаднете.

— Роберта?

— Виж, мисли за това като за милосърден акт. Ще ѝ направиш услуга. Нейният съпруг сигурно не я чукал като хората от потопа насам. А ако в замяна на това тя поиска да ти изкаже благодарността си, е, за какво са приятелите? Ти на мене, аз на тебе. Това е американският стил.

— Милосърдие ли? — Вал погледна грапавото лице на Руди и усети, че започва да се пали от идеята. Може би за разнообразие щеше да му се случи нещо хубаво. — А ти какво ще получиш? Защо изведнъж се загрижи толкова за сексуалния ми живот?

Руди се опита да се престори на невинен, но брат му го познаваше по-добре от всеки друг.

— Е, истината е, че Роберта мисли да отстъпи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, той толкова е промил мозъка й, че тя го мисли за цар на вселената и е почти готова да подпише каквото и лайняно споразумение да й предложи той и така може да изпусне милиони.

— И твоят тлъст хонорар се изпарява, така ли?

Руди вдигна рамене.

— Е, аз получих голяма предплата.

Вал усети, че има и още нещо, защото забеляза странния, стоманен блясък в погледа на брат си. Ставаше дума за нещо друго, а не само за спадането на хонорара му. Може би самият той си падаше по Роберта и беше решил, че след като той не може да я чука, най-приемливо е да го направи брат му. По този начин, тъй като мускулестият Вал галеше наистина добре, тя нямаше толкова да бърза да се откаже от богатството.

Вал изви ръката си, възхищавайки се на блясъка на диаманта върху малкия си пръст, и си помисли, че този дребосък, брат му, наистина е куражлия.

— Ще си помисля — каза той. — Само това мога да ти обещаю. — Но вече беше изкушен. Без съмнение парите нямаше да му се отразят зле. А и какво друго му оставаше в момента?

— Можеш да се срещнеш с нея на чашка, докато го обмисляш — настоя Руди. — Без ангажменти.

— Майната ти, Руди. — Вал усети, че отново му става кофти. — Надявам се, не си забравил, че имам и някои други проблеми.

— А... да. — Очите му се присвиха и почти изчезнаха сред гънките плът около тях. — Наистина ли мислиш, че Доли може да знае нещо?

— Както вече ти казах, само имам такова чувство.

— Знаеш ли какво? — започна Руди с тих, почти змийски глас. — Вдругиден ще летя до Ню Йорк, за да видя един клиент и да взема някои показания. Дело за попечителство — бившата съпруга на моя човек се опитва да му попречи да вижда детето си, защото бил педераст. Трябва да докажа на съда, че независимо, че носи женско бельо, той все пак си остава най-добрият татко. Няма обаче да ми отнеме много време. После мога да се отбия при Доли и да проверя разказа й.

Вал го погледна недоверчиво.

— Ще го направиш ли? Ей, това е страхотно. — Как можеше да се съмнява в Руди? Когато положението станеше напечено, Руди не се ли притичваше винаги на помощ? С пресипнал глас Вал добави: — Благодаря.

Руди вдигна рамене.

— Стига де, не се размеквай. За какво са братята?

След два дни, щом се настани в „Пиер“, Руди тръгна към магазина на Доли с едно такси, което подскачаше из дупките на „Мадисън“. Дали Вал беше прав? Дали Доли знаеше къде са Ани и Лоръл? Той се оживи, изпълни се с надежда и почти се сгърчи на седалката... но стомахът му беше свит на топка.

А ако Доли нищо не криеше?

Ако не успееше да измъкне нищо повече от това, което вече беше казала на Вал?

Вал. Независимо от възбудата си, Руди се усмихна при спомена как беше изработил брат си. Накарал го беше да си мисли, че старият Руди му прави голяма услуга, първо като го урежда с Роберта, която да държи Вал зает в леглото и извън него, така че той да се заплесне, и второ като му предлага съвсем между другото да отиде при Доли. На напълно егоцентричния му брат, никога не би му хрумнало, че Руди прави това не заради него, а заради Лоръл.

Руди си представи племенницата си, застанала на вратата в Бел Жарден — сладкото ѝ личице и тези големи сини очи. Знаеше, че се плаши от него. Но как можеше да я вини? Кое дете не би се уплашило?

Само да можеше да ѝ покаже, че няма да я нарани за нищо на света. Чувстваше се толкова непохватен и глупав в нейно присъствие. Както онзи път, когато ѝ беше подарил кукла — най-скъпата в „Бълрокс“, направена от порцелан, облечена в копринена рокля с волани, без да съзнава, че е прекалено крехка за едно дете. Спомни си как Лоръл, едва на шест години, случайно я изпусна върху покритата с плочи веранда. Наблюдаваше ужасена как се разбива на хиляди парченца, а после избухна в сълзи.

Тогава му се беше приискало да я прегърне, да избърше сълзите ѝ, да ѝ купи хиляди други кукли, от тези, които трябва. Но знаеше, че ако го направи, тя вероятно ще се разплаче още повече. А там беше и

Вал, който винаги го наблюдаваше и изпитваше съжаление към него. Горкичкият сантиментален Руди, който не може дори да си уреди среща за събота вечер, камо ли да се надява за жена и собствени деца.

Така че я беше оставил да плаче. После се беше отдръпнал... и я беше наблюдавал от безопасно разстояние.

Сега всичко се беше променило.

Руди си спомни безумното обаждане на Вал, бръцоловенето му за „малката кучка“, която го била ударила, и усети как стомахът му се свива. Още докато успокояваше Вал и го водеше да го зашият, Руди почувства как в него бавно се надига гняв. Усещаше, че това е станало по вина на Вал. Егоцентричното копеле. Още от самото начало пет пари не даваше за тези момичета, дори за Лоръл, собствената си дъщеря. Макар Вал да настояваше, че не е направил нищо, което да изкара Ани извън релси, Руди подозираше, че е било точно така — и сигурно е било лошо, нещо наистина лошо, за да накара разглезената тийнейджърка да изчезне посред нощ в неизвестността и да взема малката си сестра със себе си.

Докато се вглеждаше в антикварните магазини и бутиците за дрехи, покрай които профучаваше, Руди си мислеше: „Той не заслужава Лоръл“.

Ако по някакъв начин откриеше племенниците си, нещата щяха да бъдат различни. Ани не го интересуваше — с жестоките си очи и резки жестове тя винаги го беше карала да стои по-далече от нея. Не, тя можеше да прави каквото си ще. Той се притесняваше за сладката Лоръл. И ако я откриеше, щеше да намери начин да я задържи само за себе си, далече от Вал и неговия ламтеж за парите ѝ.

„Ами Лоръл? Дали ще се радва да ме види? Или ще ме погледне с огромните си очи, сякаш съм някакво чудовище?“

Колата едва пълзеше, пробивайки си път през натовареното движение по Мадисън Авеню — свиреха клаксони, шофьорите крещяха през прозорците си, свистяха спирачки. Руди беше далече от всичко това. Спомняше си една случка от гимназията, станала преди векове, която обаче беше отпечатана в ума му като гравюра.

Марлен Къркланд. Хубава, руса, известна. Как изобщо бе могъл да си помисли, че има някакви шансове за успех с нея? Марлен, около чието шкафче винаги имаше поне половин дузина момчета, момчета с къси коси, чортови ботуши и маркови пуловери. Марлен, която носеше

тънка златна верижка около хубавия си глезен и чиято гривна — талисман леко подрънкваше в тихата класна стая, можеше да накара в гърлото ти да заседне буца.

И все пак — заради Вал, който го подбуждаше и дори го наставляваше какво да каже, Руди се беше осмелил да покани Марлен на училищния бал. Уплашен до смърт, той се беше престорил на невъзмутим и дори груб, докато се приближаваше към масата на Марлен в кафенето със своите петдесет и шест сантиметра, треперещи в кубинките му.

— Чух, че няма с кого да отидеш на бала — изгърси той, забравил всичките изискани фрази, на които го беше учил Вал. — Тогава защо не дойдеш с мене?

Руди никога нямаше да забрави изумлението върху красивото й лице. Приятелките й около нея започнаха да се кикотят. Руди усети как се изчервява, как изгарящата го топлина стига до корените на намазаната му с брилянтин коса. Видя как тя хвърли поглед към Вал, който стоеше наблизко, после очите й се присвиха и Руди осъзна, прекалено късно, за да се измъкне, че тя смята всичко за някаква шега.

Марлен го погледна право в очите и каза:

— По-скоро бих прояла лайна.

Всяка дума, дори и сега, беше като дупка, издълбана в сърцето му.

Дали Вал беше нагласил всичко? Руди никога нямаше да узнае със сигурност.

Но беше сигурен, че никога не иска да види подобно презрение в погледа на Лоръл.

Усети как таксито рязко спира. „Мадисън“ и Седемдесет и втора — магазинът на Доли беше малко по-надолу по пресечката. Той плати на шофьора, слезе и се попрегърби, за да се скрие от дъждеца, който пръскаше по лицето и палтото му. Въпреки че беше още ранен следобед, улицата изглеждаше мрачна като пещера. Беше забравил колко тъмен става градът, когато е облачно, с всичките тези високи сгради, които спират светлината и те карат да се чувстваш като буболечка в кутия. Мина покрай модните магазини, претърпани със скъпи дрехи, шапки, антики, бижута и за миг се почуди дали не губи времето си. Дали не беше напразно търсене, както в Лос Анжелос, когато цели два дни помагаше на Вал да търси момичетата.

Накрая, между претенциозен бижутерски магазин и магазин за мъжки дрехи, забеляза „Жиро“. Табелата беше със златист надпис на зелен фон. Имаше стъкло, но никакви цветя, нищо освен купчина мръсен сняг, останал от последната виелица. Миниатюрна коледна елхичка, осветена с малки бели лампи и украсена със златисти бонбони, блещукаше на витрината. Напомни му за Коледата, която го чакаше у дома — сам, изтрезняващ от прекалено многото уискита, които щеше да изпие в кантората на коледното тържество.

Сърцето му се сви. Защо Вал имаше всичко, а той нищо? Вал, толкова погълнат от себе си и от парите, че не осъзнаваше, че оставя най-голямото съкровище да се изплъзне от ръцете му.

„Ако Лоръл беше моя дъщеря, всичко щеше да е различно.“

По дяволите, той избързваше. Първо трябваше да разбере дали Доли знае нещо. В момента всичко зависеше от нея. Дали беше казала на Вал истината? Или просто параноята на Вал го правеше подозрителен?

А ако знаеше нещо? Със сигурност нямаше да му каже тайната. За нея, без съмнение, беше все едно да го каже на Вал.

Е, ако лъжеше, веднага щеше да усети. Беше много добър в четенето на мислите на хората. Когато някой клиент не беше откровен с него, веднага познаваше това по изражението му. Както например, когато Роберта Силвър му се беше заклела, че е била сто процента вярна на съпруга си по време на брака им. Да-да, ще ѝ повярва той.

Да, щеше да разбере. И щеше да проследи Доли и рано или късно тя щеше да го отведе при Лоръл.

Настроението му отново се подобри и Руди отвори стъклената врата.

СЕДМА ГЛАВА

Лоръл надникна през процепа между завесата и стената. От тъмния край на сцената, където стоеше, можеше да види цялата публика. Всеки сгъваем стол беше зает, отзад гъмжеше от хора, облежнати на стените.

Погледът ѝ обхождаше ред по ред, но Ани и леля Доли все още не бяха пристигнали. Къде ли бяха? Беше почти шест и половина и пиесата беше по средата! Дали не им се беше случило нещо? Вчера по новините чу за онази ужасна автомобилна катастрофа на Оушън Паркуей, при която бяха загинали шест души. Дали и те не бяха ранени и не лежаха край пътя целите в кръв, или...

Не. Това беше прекалено ужасно. По-добре да спре. Ставаше ѝ лошо. Стомахът ѝ сякаш се тресеше като желе. Ами ако ѝ станеше толкова лошо, че да ѝ се доповръща?

— Четвърта група — чу тя шепота на госпожица Родригес. — Кити, Лоръл, Хесус... вие сте следващите. Подредете се ей там, когато ви дам знак.

Тя погледна зачервената си учителка, която събираше всички заедно. Лоръл с неохота се присъедини към останалите и се промъкна до Хесус.

„Пппррр!“ Хесус беше пхнал ръката си под мишницата, мърдаше я и издаваше звуци подобни на пърдене.

Лоръл искаше да го ръгне със скиптъра си от папиемаше, но не посмя. Вчера, по време на играта по правопис, при първото си излизане той сбърка думата „конституция“, а когато тя спечели и се връщаше към чина си, се опита да я спъне. По-предния ден открадна парите ѝ за мляко и я заплаши, че ако го издаде, ще я пребие от бой.

Учителката ги погледна навъсено и вдигна пръст срещу Хесус.

— Престани, Хесус. Ако ми потрябват звукови ефекти, ще ти се обадя.

Госпожица Родригес, пълничка и с продълговато лице, с огромни кротки очи, опулени от изненада, напомняше на Лоръл на пони. Но понякога беше наистина добра. Лоръл си спомни първия си ден: беше

толкова уплашена, че повърна на пода в банята. Госпожица Родригес задържа всички навън, докато не почистиха, така че другите деца да не ѝ се подиграват.

— Искам всеки от вас — продължи госпожица Родригес с тих, делови и строг тон — да помни, че майките и бащите ви стоят там и очакват да ви видят в най-добрата ви светлина. Зная, че искате и те да се чувстват толкова горди с вас, колкото съм и аз...

Докато госпожица Родригес ги агитираше, Лоръл отново се измъкна да надникне през завесата.

Нищо, освен едно размазано море от лица. В сумрака те сякаш плаваха като мехури, поклащаха се и се люлееха. После Лоръл започна да различава отделните лица, майки с бебета, които се въртяха в скутовете им, бащи все още с работни дрехи, баби от провинцията с черни дрехи и кърпи. Но не и Ани. Не и ярко облечената леля Доли.

Тя започна наистина да се плаши, стана ѝ горещо, сърцето ѝ се разтуптя, сякаш напираше да излезе и се удряше в ребрата ѝ.

А ако наистина се е случило нещо? Ако са ранени? Или пък ако Вал е открил Ани и... този път Ани не е успяла да се измъкне?

Тогава се сети за чичо Руди, как я гледаше, сякаш искаше да я излапа. Лоръл потрепери. Дали чичо Руди не търсеше и нея?

Тази мисъл беше толкова ужасна, че започна да ѝ се вие свят, а главата ѝ се носеше като балон, завързан на връв.

— Моята майка не е тук — тихо каза Хесус зад нея и накара Лоръл да се обърне бързо. — Тя си е вкъщи.

— Е, може би просто е закъсняла — предположи госпожица Родригес, после се извъртя и изсъска: — Лоръл, какво правиш там? Иди на мястото си.

Лоръл се отдръпна от завесата с плувнали в сълзи очи. Чувстваше се ужасно. Мисълта, че Хесус ще ѝ се подиграва, беше единственото нещо, което я възпираше да не заплаче.

— Тъ, тя си спи — отвърна Хесус с подчертано безгрижие. — Рече ми да не я закачам.

— Защото знае, че щъ я притесниш — високо прошепна Руна Бахдриш и сръга Хесус с патерицата си. Руна играеше ролята на Малкия Тим, носеше размъкната блуза и панталони до коленете, а дългите ѝ тъмни плитки бяха прибрани под плетена шапка.

— Шшт, тихо! — Госпожица Родригес плесна тихо с ръце. — Педро, изправи короната си. На път е да падне.

— А, госпожице Р... така не е гот.

— Духовете не изглеждат гот, Педро. Ти си Миналата Коледа, а не Елвис Пресли. И трябва да кажеш „не е хубаво“, а не — „не е гот“.

Надзъртайки иззад сгъваемия параван, който отделяше групичката ѝ от ярко осветената сцена, Лоръл можеше да види Анди Макалистър, който играеше Скрудж, облечен в нощница и шапчица на райета, да се клатушка по сцената точно както правеше и в училищния двор през междучасията.

— Ти си просто ня'ква капчица соус! Ъ... ъ... малко петно от гурчица! — измуча той с носовия си бруклински акцент и на Лоръл ѝ се прииска да се разхили независимо от всичките си тревоги.

Тя прехапа устни. След минута идваше нейният ред на сцената.

Лоръл беше Духът на коледния подарък. Носеше червена плюшена рокля, толкова дълга, че се влачеше по пода, и корона, направена от изкуствени листа от зеленика. Трябваше да произнесе цели шестнайсет реплики. Ако обаче през цялото време си мислеше за сестра си и леля си, как щеше да си ги спомни?

А декора — колко много се беше старала за него! Нейна беше идеята за чукалото на Скрудж — лъвска глава с пръстен в устата — направена от станиол, който беше залепила върху кашон от хладилник (донесен от бащата на Марта Соседо, който работеше в магазин за мебели, и боядисан така, че да прилича на врата). За рога на изобилието на Духа на коледния подарък беше събрала ябълки, портокали, грозде, дори и тиква, беше ги напръскала със златиста боя и ги беше натрупала в огромната стъклена купа за пунш, която училището използваше, когато се канеха родителите на празненства или открити уроци. А също и костюмите — високата черна шапка на Скрудж, която беше взела на заем от господин Груберман, и роклята на Бел, която беше направила от комбинезон на волани и Шава ѝ беше помогнала да я боядисат розова.

Когато госпожица Родригес ѝ предложи да измисли декорите, тя се почувства много несигурна. Но госпожицата беше харесала рисунките ѝ в клас и я увери, че ще се справи. Сега Лоръл трябваше да признае, че учителката беше права. Толкова се беше радвала. Мислеше си колко изненадана ще е Ани, когато дойде и види какво е направила.

Но Ани я нямаше.

А не би забравила, не можеше да забрави нещо толкова важно, освен ако...

Ако не е станало нещо лошо, Лоръл беше сигурна в това.

— Кого търсиш, Бобче? — иронично пошепна в ухото ѝ някакъв глас. Уф — Хесус! Още първия ден в училище той я беше нарекъл „Фасулче“, а после стана „Бобче“. — Президента ли?

— Н-никого — заекна Лоръл и се изчерви. Мразеше Хесус. Защо не я оставеше на мира?

Той се приближи още повече. Миришеше на вкиснато, все едно отдавна не се беше къпал.

— И твоята ли майка не е дошла, а? — Гласът му стихна до заговорнически шепот. За кърви път ѝ прозвуча... е, мило.

— Майка ми е мъртва. — Лоръл беше шокирана, че е признала истината.

— Аха, и мойта. Винаги казва това, за да я оставим аз и брат ми на мира. Непрекъснато е уморена.

— Защо?

— Работи. Денем в пицарията на Сал, а след туй ходи да чисти в „Съни вю“ — нали знаеш, на Кони Айлънд Авеню, дето всичките старци седят като мумии? Щото баща ми е кучи син.

— Какво общо има той?

Тъмните очи на Хесус заблестяха презрително.

— За човек без мама и тати ти си пълна дупка, Бобче.

Лоръл замръзна и го погледна гневно. Каква глупачка беше да си мисли, че Хесус може да се държи приятелски.

— О, я се разкарай.

Хесус сви рамене и пъкна ръце в джобовете си.

— Аха, и тя туй му вика. И сега го няма. И никога няма да се върне. — Той беше заковал поглед в пода, забил брадичка в гърдите си, гъстият му черен бретон се вееше над челото.

Лоръл го погледна. Изведнъж разбра, че той не се преструва. Всичко останало, гадните неща, които правеше, те бяха преструвка. Но сега беше истинско.

Тя го докосна по ръката.

— Недей така...

Хесус подскочи, сякаш го беше убола с игла, и рязко вдигна глава. На бузите си имаше червени петна като на клоун, черните му очи блестяха.

— Радвам се, че се махна — изсъска той. — Мразя този кучи син.

Лоръл се сети за собствения си баща. Спомни си как веднъж, в детската градина, му беше направила подарък за Свети Валентин — кутия от пури, която беше обвила с хартия и я беше покрила с блестящи лентички. Беше прекарала часове в рязане, лепене и украсяване. Искаше да стане красива. За да я хареса Вал, а да обикне и самата нея.

Той изглеждаше много доволен, когато му я даде, целуна я и каза, че страшно много му харесва.

После един ден тя я откри в дъното на гардероба му, полусмачкана под някакви кутии за обувки. Извади я и я изхвърли в кошчето за боклук. Толкова беше наранена, че дори не можеше да заплаче. Никога не каза на Вал за това, а и той не я попита.

Да, тя разбираше Хесус. Но той сигурно щеше да се притесни, ако му го кажеше.

Тя го побутна.

— О, що не се разкараш?

— Върви на майната си — ухили се той.

— Шшт. — Госпожица Родригес се намръщи и сложи пръст на устните си. В средата на сцената Дики Думбровски монотонно мърмореше рецитацията си.

— Странен глас го извика по име и го покани да влезе...

Госпожица Родригес махна с ръка към Лоръл.

— Твой ред е!

Лоръл усещаше лицето си като гумено, очите и пламтяха. Всеки момент щеше да се разплаче. А всички щяха да я гледат. О, Господи!

— Вижте Духа на коледния подарък... — оповести Дики Думбровски с жабешкия си рев.

— Виж ми кура — измърмори Хесус, докато Лоръл се промъкваше покрай него и тя, изненадана от самата себе си, се изхили. Желанието да се разплаче изчезна.

Излезе на сцената. Беше почти благодарна.

Гласът на Руди се носеше нагоре по стълбите. Към нея. Ани лежеше свита в тясното пространство между бюрото и стената в кабинета на Доли. Не можеше да чуе думите му, а само безизразното му ръмжене, подобно на стържеща машина. Всеки миг очакваше да чуе скърцащите му стъпки по малките стълби. Без значение колко се свиваше или колко по-навътре се вмъкваше зад бюрото, той щеше да я намери. И щеше да хукне и да каже на Вал... а Вал щеше да дойде и да отведе Лоръл.

В главата ѝ нахлуха спомени — седеше в часа по английски на госпожа Померанц, взираше се в слънцето, което хвърляше отблясъци върху пропитата с роса ливада, и слушаше плочата, пусната от учителката, на която някакъв смахнат британски актьор четеше „Издайническото сърце“ от Едгар Алън По. Чуваше как Сузи Бел се хили на някои наистина страховити места, които звучаха доста тъпо в светлата класна стая, а през прозореца нахлуваше мирис на прясно окосена трева.

Но тук, на близо пет хиляди километра от Бел Еър, свита, с притиснат към стената гръбнак и с изтръпнали колене, Ани се чувстваше като участник в тази история... чуваше силното туптене на онова сърце... само че в случая бумтеше нейното сърце. Сякаш тресеше бюрото, а дюшемето под краката ѝ подскачаше. И, о, боже, Руди сигурно също го чуваше!

Но може би нямаше да я открие. Слава Богу, че беше горе, когато той дойде. Всъщност тъкмо беше тръгнала надолу, когато чу звънеца на входната врата, а после и познатия дрезгав глас, който извика:

— Здравсти, Доли! — Тих смях. — Хей, не е ли чудесно? Без майтап, радвам се да те видя. Добре изглеждаш, направо страхотно. Хващам се на бас, че си изненадана да ме видиш, а?

Ани хукна обратно по стълбите и се свря в скривалището зад огромното бюро на Доли.

От кога беше тук? Като че ли от часове. Но едва ли бяха минали повече от петнадесет минути. Страшно много ѝ се пишкаше, но не смееше да помръдне. Господи, за какво ли си говореха толкова време той и Доли? Дали Руди знаеше нещо? Затова ли го е изпратил Вал?

В известен смисъл Ани се страхуваше повече от Руди, отколкото от Вал. Защото Руди беше много по-умен, а Вал го слушаше и го

следваше. Както когато Диъри започна много да пие и Руди убеди Вал да я изпрати в „Брайъруд“ и дори подготви всички юридически документи. Тя прекара там три месеца и когато излезе, приличаше на зомби, седеше с часове на едно и също място и се взираше в нищото. След месец и половина Ани я откри на пода в банята, студена като лед, бездиханна, в мивката над нея имаше празно шишенце аналгетик. Два дни по-късно я погребяха.

И начинът, по който Руди гледаше Лоръл. Беше толкова гаден. Не говореше много с нея, дори не се опитваше да си поиграе... просто непрекъснато я гледаше втренчено, като дебел сом, наблюдаващ дребна рибка.

Беше много по-трудно да излъжеш Руди, отколкото Вал. Дали Доли щеше да се справи? Искаше ѝ се Глория да не си беше тръгнала толкова рано, тя поне можеше да осведомява Ани за развитието на събитията долу.

Една нова мисъл я накара да се разтрепери. Какво щеше да стане, ако Доли не се сдържи и му каже всичко? Изглеждаше толкова добра и мила, но Ани все още си спомняше думите на Диъри, че на сестра ѝ не бива да се вярва.

Ани започна да трепери, зъбите ѝ тракаха, сякаш замръзваше от студ. Но всъщност цялата гореше, от нея течеше пот, стичаше се по челото и в очите ѝ, солена и щипеща. Ризата ѝ беше залепнала за гърба, а отдолу сутиенът и бикините ѝ бяха ужасно влажни, все едно беше облякла дрехите върху мокър бански костюм.

Всеки миг сега... да, беше сигурна в това... Руди щеше да запълзи по стълбите, а кръглата му блестяща глава с редките зализани черни коси щеше да се покаже на етаж.

Щеше да се опита да я накара да му каже къде е Лоръл, но тя нямаше да го направи, никога. Дори и ако я заплашеше, че ще я затвори. Защото ако Руди кажеше на Вал, Вал щеше да отведе Лоръл.

„Моля те, Господи, не сега... точно когато нещата започнаха да се оправят.“

Харесваше ѝ да работи в „Жиро“, дори повече, отколкото си мислеше в началото. А и Лоръл сякаш най-после свикваше с училище. Цяла седмица не беше говорила за нищо друго, освен за коледната пиеса...

Боже мой, пиесата! Ако не тръгнаха веднага, в тази секунда, щяха да закъснеят. Дори можеха да я изпуснат. Но точно сега не можеше да изприпка надолу и да припомни на Доли.

Какво щеше да си помисли Лоръл? Щеше да е ужасно разочарована... и вероятно уплашена до смърт.

„Трябва да ѝ съобщя, че съм добре...“

Добре ли?

Ривка! Можеше да се обади на Ривка и да я помоли да изтича до училището и да каже на Лоръл, че ще закъснее. Ани се притесняваше да я помоли, но Ривка винаги беше толкова мила. Освен това ситуацията беше критична и Ани знаеше, че тя няма да има нищо против.

И изведнъж се сети, че не, днес беше петък вечер, Шабат. На Ривка беше забранено дори да светне лампата. Ривка никога, ама никога не излизаше на Шабат, с изключение до синагогата. Ани дори не можеше да ѝ се обади. След залез-слънце Ривка изключваше телефона.

Мислите ѝ се пренесоха в миналата петъчна вечер, когато тя и Лоръл седяха на масата у Ривка и ядяха традиционната вечеря. Представи си как Ривка пали свещите, две от тях в тежки старовремски сребърни свещници, как закрива очи с ръце и започва да пее молитва на иврит. Ани не разбираше нито дума, но молитвата звучеше свещено, древно и успокояващо, като ромола на поточе, което тече от стотици години и ще продължи да тече още толкова.

Затвори очи и се опита да върне спокойното, хубаво усещане, което беше имала на масата на Ривка, с ръце сгънати върху снежнобялата покривка, с лицата на децата около себе си, блестящи като лъснати лъжици на светлината на свещите, с устни, произнасящи молитвата...

А сега тя също се молеше.

В страха си беше доволна, че никой не може да я види в този момент, свита като уплашена мишка. Какво щеше да стане, ако Лоръл разбере, че тя често се чувства така? Дали малката ѝ сестричка все още щеше да има вяра в нея, ако знае, че понякога нощем, дори без причина, Ани се буди изпотена, с разтуптяно сърце, уплашена от нещо ужасно, което непременно ще се случи?

Осъзна, че Руди е спрял да говори.

После чу гласа на Доли, тих и оживен, с лек акцент от Тенеси, като шепот на трева. Странно, в този момент той ѝ напомни на молитвата на Ривка над свещите и ѝ подежда успокояващо. Почувства как топката в стомаха ѝ се отпусна.

Наложи си да се изправи бавно. Ставите ѝ изпукаха, мускулите ѝ, свити толкова дълго в една поза, я заболяха. Все още трепереща, тя се пресегна за телефона на бюрото и отиде на пръсти до малката тоалетна — Доли винаги го носеше там, когато Анри се обади от Париж, сякаш тя и Глория не знаеха за него.

Имаше още един човек, на когото можеше да се обади освен на Глория и на Ривка. Не го познаваше добре... всъщност истината беше, че почти не го познаваше. Но имаше чувството, че всичко ще е наред.

Спомни си топлата усмивка на Джо Доуърти, когато вчера се беше отбил да ѝ каже здрасти. Беше обяснил, че е тръгнал за среща с някакъв доставчик, но не изглеждаше да бърза особено. Ани се почувства леко напрегната в очакване да спомене на Доли за смачканите шоколади, но той не каза нищо. А после, когато я покани на обяд... дали беше просто от любезност? Може би, но в малкия гастроним зад ъгъла, където се натъкнаха с пастърма и си дърдориха повече от час, тя започна да си мисли, че е спечелила приятел.

Толкова ли беше идиотско да смята, че той няма да откаже да ѝ помогне?

После се сети как я беше срязал при първата им среща. Какво щеше да стане, ако сега се ядосаше, че го безпокои точно преди вечеря? А и защо ще иска да ѝ прави услуги? Нищо не ѝ дължеше.

И все пак...

Ани взе телефонния номер от бележника на Доли и го избра бързо, преди да промени мнението си.

На другия край на жицата телефонът започна да звъни. Звънеше отново и отново. А ако там нямаше никого?

Сетне запъхтян женски глас изписка:

— Ресторант „При Джо“.

Чуваше шум, гласове на хора, дрънчене на чаши. Помъчи се да говори спокойно и овладяно и попита:

— Джо там ли е? Джо Доуърти?

— Изчакайте.

Измина минута, която ѝ се стори цял час. Сърцето ѝ отново се разтуптя.

После чу гласа на Джо, задъхан, като че ли беше изкачвал стълби. Може и така да беше.

— Ало. Джо е на телефона. — Не ѝ се струваше ядосан, просто запъхтян.

— Ани е. Ани Коб — избъбри тя. — Джо... зная, че ще прозвучи смешно, но... имам нужда от помощта ти.

Пое си дъх и разказа накратко част от историята, така че той да разбере защо е толкова отчаяна. Почувства се много странно, сякаш беше останала без опора под краката си като се разкриваше пред него и му доверяваше тайната си, но нямаше кой знае какъв избор, нали?

Настъпи продължително мълчание и Ани изведнъж се уплаши, че ще ѝ каже, че е прекалено зает. Или още по-лошо, ще я посъветва да говори с Руди, да му обясни как стоят нещата, така че той да я разбере. О, Господи, защо не кажеше нещо? Каквото и да е!

Усети как слушалката се изплъзва от потната ѝ ръка. Черната тишина сякаш нарастваше и я поглъщаше.

После Джо отсече решително:

— Имаш късмет. Тази вечер се появи целият ми персонал, така че сме готови с подготовката. Ще бъда в училището на сестра ти след около половин час, ако пътното движение не ме убие. Ще я заведа у вас и ще те изчакаме там.

После попита за адреса и затвори телефона.

Ани захлипа и придърпа пуловера върху лицето си, за да не я чуе Руди. Е, все още не бяха съвсем спасени, но след като знаеше, че Джо е готов да помогне, се чувстваше като в края на дълъг път.

Лоръл се поклонил заедно с всички и наведе ниско глава, така че дългата коса да закрие лицето ѝ. Никой нямаше да я види, че плаче.

Пиесата беше доста ужасна, но аплодисментите бяха бурни и продължителни. Изглежда, на никого не му пукаше, че Хесус е забравил повечето от репликите си или че Мери Дрискол изпусна картонената коледна пуйка и тя се изтърколи в скута на някакъв татко на първия ред. Всичките майки и бащи, сестри и баби бяха във възторг.

С наведена глава и замъглен от сълзите поглед Лоръл не можеше да различи нито един отделен човек в публиката, но беше убедена, че Ани не е там.

Хесус не изчака аплодисментите да спрат, а нададе див крясък и изчезна от сцената. Сигурно и той се чувстваше отвратително. Но силно момче като него по-скоро щеше да повърне пред всички, отколкото да се разплаче. Лоръл искаше да го последва и да му каже, че знае как се чувства... но реши, че той не би искал това.

После всички майки, бащи и баби извадиха фотоапаратите си и започнаха да правят снимки. Премигващите светкавици правеха всичко да изглежда сиво и замъглено.

Лоръл се измъкна и се запрепъва по стълбите, които водеха към салона. Останалите шестокласници се спускаха към залата, за да се присъединят към семействата си. Ехтеше от поздравления, но никой не си пробиваше път към нея да я прегърне или да я снима. Лоръл видя родителите на Мери — и двамата почти толкова ниски и дебели колкото и шоколадената Мери — да се спускат към нея и да я прегръщат така силно, че очите ѝ насмалко да изскочат от орбитите.

Лоръл избърса очите и носа си с увисналия ръкав на роклята и се запромъква по коридора. Надяваше се да стигне до банята на момичетата преди някой да види колко е отчаяна, но изведнъж някаква огромна ръка я сграбчи за рамото.

Лоръл се обърна и видя висок мъж с избелели дънки и синя фланелка, прана толкова пъти, че изглеждаше почти бяла. Носеше очила като директора, господин Мос — квадратни черни рамки с дебели стъкла, които се смъкваха от носа му. Само дето господин Мос беше стар и гаден... а този мъж беше млад. Въпреки светлината, която се отразяваше в стъклата му, тя можеше да види, че очите му се усмихват.

— Лоръл? — запита той.

Лоръл кимна, но беше нащрек. Учител ли беше, за да я познава? Може би. Но дори и тъпите дечица от детската градина знаят, че не трябва да се разговаря с непознати.

Тя започна да отстъпва, но мъжът не се опита да я спре, а се усмихна.

— Аз съм Джо. Сестра ти каза да търся най-красивото момиче на сцената и реших, че това си ти.

Каква лъжа! Тя изглеждаше ужасно, знаеше го. И все пак той изглеждаше мил и вероятно казваше това, за да я успокои. Сигурно беше забелязал, че е плакала. Тя подсмръкна шумно.

— Ето, вземи — каза той, извади от задния си джоб сгъната носна кърпичка и ѝ я подаде.

— Благодаря — отвърна тя и си издуха носа.

— Как мислиш, дали може да намерим някакъв стол и да поседнем? Ани ме изпрати да ти кажа, че двете с Доли са добре. Ще ти обясни всичко, когато се прибере.

Не, този мъж не ѝ приличаше на непознат. Само като го погледнеш можеше да каже, че не е лош човек.

След това нещо ѝ прищрака в главата: Джо... мъжът с омарите? Сигурно беше той, с тези очила и къдрава русокестенява коса, която изглеждаше така, сякаш беше прекалено зает да направи нещо друго, освен да прекара пръстите си през нея. Беше точно такъв, какъвто го беше описала Ани.

Топката в стомаха ѝ се отпусна. Внезапно Лоръл се почувства уморена.

— Наистина ли Ани е добре? — попита тя. — И леля Доли? — Мъчеше се да не се прозине.

— Разбира се. Просто... просто имат работа. Няма за какво да се тревожиш. Ани обеща, че ще си е вкъщи още преди да се усетиш. Така че хайде да те прибера и ще я почакаме заедно. Какво ще кажеш?

— Окей — прозя се Лоръл. — Тъкмо ще видиш елхата ни. Нали ти ни я подари.

— Елха... каква елха?

— Онази, дето Ани взела срещу омара.

Джо я погледна, после се засмя.

— Сериозно? — Той поклати глава. — Сестра ти наистина е голяма работа. — Джо клекна, за да може да я гледа в очите, и сложи ръце на раменете ѝ.

— Тя ми каза за... за това, че сте напуснали дома си и сте дошли тук. Мисля, че сте много смели.

Лоръл отново изтръпна. Той знаеше! Ани му е казала? Само леля Доли трябваше да знае.

— Ще ни издадеш ли? — прошепна тя.

Джо продължи да я гледа със сериозен и твърд поглед, какъвто беше и погледът на госпожица Родригес, когато се изправеше пред класа да каже Клетвата за вярност.

— Не — заяви той. — Няма да ви издам.

И тя му повярва.

Той отново се изправи, все повече и повече, и сякаш стана дори по-висок отпреди. Тя погледна нагоре към него и ѝ се замая главата. Той протегна ръка и тя я хвана без колебание. Голяма, топла и суха, ръката му обви нейната и това я накара да се почувства в безопасност.

Сети се за Дядо Коледа, дебел дух в червен костюм с бухнала бяла брада, когото мислеше за истински човек. Сега ѝ хрумна, че ако Дядо Коледа е истински, може би не изглежда точно така. Не стар, нисък и белобрад. Може би е висок и млад, не по-възрастен от Ани, носи избелели дънки и синя фланела, прана толкова пъти, че изглежда почти бяла, с очила, които се смъкват от носа му, и очи, които се набръчкват в ъглите, когато се усмихва.

Доли гледаше как Руди излиза от вратата и се чудеше: „Дали ми повярва?“

Почувства се замаяна и се отпусна върху тезгяха, разкъсвана между облекчението и тревогата. Дали не беше преиграла? Не беше ли прекалено услужлива? След като му каза, че няма и най-малката представа къде са племенничките ѝ, трябваше ли да продължава и да му обяснява всичките места, където биха могли да отидат? Като се държеше толкова приятелски, направо престаравайки се, дали не беше изострила вниманието му? Бог знаеше, че никога не беше харесвала Руди... и навремето изобщо не се беше опитвала да го скрие.

Спомни си за нещо. Ходеше с Вал и бяха отишли на голям прием в Бевърли Хилс. Когато Вал ѝ представи това грозно, подрязано джудже като свой брат, беше сигурна, че се майтапи. Двамата изобщо не си приличаха. По-късно Руди я заклеци на верандата, където беше излязла да се спаси от мъжете, които я бяха нападнали. Беше пил прекалено много, но дори и тогава тя забеляза лукавия блясък в свинските му очички.

— Губиш си времето с Вал... той е влюбен в друг човек — подметна Руди.

Тя се изчерви, но преди да успее да се спре, го попита:

— В кого?

Руди се ухили и гаврътна питието си.

— В себе си. В кого другиго? И повярвай ми, не можеш да се състезаваш. Никой не може.

Сега, в магазина си, обгърнала се с ръце, за да не трепери, Доли си мислеше: „Той е груб... но изобщо не е глупав. Дали пък Вал не го е изпратил нарочно?“ Беше чувала Вал да казва за Руди, страхотния адвокат, че е майстор в разпитването на свидетели в съда: хващал ги в противоречие и ги карал да признаят неща, които иначе не биха изrekli.

Дали не се беше изпуснала за нещо, без да разбере? Или може би той беше забелязал как поглежда към стълбите, откъдето, ужасяваше се тя, всеки момент можеше да се появи Ани?

„Не — убеждаваше се тя, — бях внимателна. Все пак съм била актриса, нали?“ А дори и такава неудачница от второразредни филми като нея можеше да се справи и да се престори, че не знае къде може да са две тийнейджърки, които се предполагаше, че не е виждала от години.

Макар че последните думи на Руди все още бръмчаха в главата ѝ като муха покрай прозорец.

— Ще ми се обадиш, когато чуеш нещо за тях, нали?

„Разбира се — беше обещала тя. — Естествено.“

Но сега, докато се изправяше и тръгваше към стълбите да извика Ани, изведнъж се сети: Руди всъщност не беше казал „ако чуеш за тях“...

Беше казал „когато“.

Грешка на езика? Или това означаваше нещо?

И в двата случая дребният страхотен Руди и неговият влюбен в себе си брат щяха да чуят нещо от нея на куково лято.

ОСМА ГЛАВА

Джо не откъсваше поглед от пресечения сос бешамел. Стисна зъби, за да не се разбеснее наистина. Холт беше оставил соса да се вари — за кой ли път! — и сега той беше безвъзвратно развален. Ега ти историята!

Исусе Христе, къде беше прекарало това хлапе двете си години в Кулинарния институт — може би в тоалетната, където беше и сега?

Ех, да беше тук Рафаел. Заместник-главният му готвач беше зачезнал в Пуерто Рико, за да се грижи за някакво си болно куче. Не друго, а расов питбул. Джо не знаеше какво правят Рафи и братята му с тези кучета, освен че ги отглеждат. Но когато ставаше въпрос за забъркването на *sabayon*, *bearnaise* или *beurre blanc*^[1], той беше абсолютно сигурен, че Рафаел има божествени способности.

Сега обаче му трябваше нещо повече от Рафи, трябваше му двойна доза късмет. Защото горе, след малко, Нан Уедърби щеше да потопи лъжицата си в супата от сладки картофи „Навахо“.

Забеляза критичката по ресторантите, когато се качи горе да помогне на Марла да сервира на група от осем души, дошли без предварителна резервация. Не се предполагаше, че някой ще разпознае арбитъра по ястията на „Метрополитън“, но той си спомняше нейния тръбящ смях и тънките линии с молив на мястото, където трябваше да бъдат веждите ѝ, още отпреди години. Тогава сигурно още бе работила на парче; беше интервюирала баща му за статия за апелативните съдии в щата Ню Йорк. Дори беше грабнала неговата снимка заедно с тази на баща му. Естествено, не би се сетила за него, тогава той беше на дванадесетина години.

А сега можеше да го погуби само с едно изречение. И често повтаряните предупреждения на баща му щяха да се сбъднат.

В стомаха на Джо сякаш се въртеше желязна бургия, все по-нагоре и по-нагоре, и оставяше в устата му горчив вкус.

„Господи, само се успокой, чу ли? Ти си добър готвач. Не велик, може би... но страшно добър.“ Ако нещата тръгнеха добре... ако Холт

не сгафеше пак... ако Бърк и Марла можеха да обслужват масите горе без Нунцио, който беше болен. Ако, ако, ако...

Е, тогава може би... само може би... той щеше да се справи успешно.

По дяволите, трябваше!

Първо, сосът бешамел. Уедърби беше поръчала като основно ястие съомга. Нямаше друг избор, освен да го приготви наново.

Грабна тигана с разваления сос от печката. Горещата дръжка го опари. Божичко! Но не го изпусна, а го обърна и го изсипа върху чистия плот. После обля със студена вода туптящата си от болка ръка.

Отвори хладилника в другия край на кухнята и измъкна картон с яйца. Занесе го на централната маса. Докато ги чупеше, си мислеше за Клоета, готвачката вкъщи от Сътворението насам — фигура без възраст, наведена над стария, покрит с плочки тезгях в кухнята. Видя големите ѝ груби тъмни ръце, които чупеха яйца в жълтата купа, после насочваха неговите малки ръчички, бледи и непохватни, да направят същото.

Да, Клоета вярваше в него, без значение колко пъти се беше провалял. С времето се беше научил. Беше научил всичко, което големите тъмни ръце правеха в кухнята, където тя беше цар и господар. Питателна, вкусна бамя от Вирджиния. Бисквити с яйца, леки като перце. Пикантна гъска с мирис на карамфил и глазура от мед и мармалад. Печена наденица, подправена с копър и кимион, увита с хрупкава кора от царевично тесто.

И винаги без рецепта — тя не можеше нито да чете, нито да пише. Ето защо всичко, на което беше научила Джо, беше още по-ценно. Нищо написано, само лекотата на докосването, как да премерваш с очи и как да познаеш точния момент, в който сосът се надига.

Докато разбиваше белтъците, Джо се насили да си представи бляскавото бъдеще.

Три звезди от Нан Уедърби, или дори две (да не сме алчни), щяха да му осигурят заявките, от които се нуждаеше. Представяше си го. „Белгравия“, „Лазиег“, „Пъриъл Броколи“. Защо не е и „При Джо“?

Четири хиляди за наем след тринадесет дена, а би могъл да изкара и повече. Можеше да приключи дори с няколко хиляди за харчене!

Зарадва се, но само за миг. Нан Уедърби, спомни си той с болка, даваше най-отрицателните рецензии. За Льо Маре беше писала жлъчно: „Осветлението беше погребално, което, като се имаше предвид тъжно клюмналата салата и неубедителното извинение за покриването на разложената пъстърва с bearnaise, сигурно беше истински късмет...“

Льо Маре, един от най-добрите, беше фалирал само след месец и половина.

Гласът на баща му, сух и сдържан, бръмчеше в главата му: „Не мога да те спирам, Джоузеф. Баба ти остави тези пари на твое име и ти можеш да правиш с тях каквото искаш. Но ще ти кажа едно нещо: ще се провалиш. До една година ще фалираш. Не правя просто догадки... това е факт. Ще провалиш нас и себе си, както провали онова бедно момиче в Йейл, съвсем безпричинно.“

Карин.

През целия ден споменът за нея го преследваше странно настоятелно и изведнъж той се сети: днес щеше да бъде рожденият ден на Карин, двадесет и четвъртият...

Стисна очи. Усети как пулсирането на изгорената му ръка преминава към гърдите.

Не, не трябва да мисли за Карин. Не сега. Нямаше време.

Откачи един чист тиган и изсипа в него разтопено масло, в което разби няколко лъжици брашно. После добави горещ рибешки бульон от огромния алуминиев чайник на задния котлон. Когато сместа завря, добави още няколко чаши бульон. Сега идваше най-трудната част — хем да бърза, хем да чака.

Докато бъркаше и чакаше соса да се сгъсти, Джо огледа кухнята. Продълговата и тясна, като вагон, със стари тухлени стени с цвета на изсушени от слънцето домати, черно-бели плочки на пода с гладка вдлъбнатина в центъра, с таван от ламаринени плоскости. Спомни си как баща му я видя за първи път и каза: „Този коптор трябва да се срути“. Вътрешно Джо се беше свил, но само за миг. Той вече се беше влюбил в дълбоките емайлирани мивки, в тежките печки с осем котлона и в огромната зидана пещ, която заемаше единия край на стаята.

„Грешиш, татко — мислеше си той. — Няма да се проваля. Но дори това да стане, ще се струпа на моята глава. Можеш да си съвсем

сигурен, че няма да дойда да ти се моля.“

Представи си Ани Коб, спомни си обаждането ѝ онази вечер — само преди седмица ли беше? — упорития, дори достоен начин, по който беше помолила за помощта му. С една фурна извън строя и пълен ресторант, как беше изоставил всичко, само защото някакво момиче, което едва познаваше, го беше помолило?

Не можеше да обясни това, дори и на себе си. Нещо в Ани го трогваше. С огромните си очи тя му напомняше за гладна улична котка — твърда, независима, но и малко отчаяна.

Сега Ани и сестричката ѝ го мислеха за голям герой. Какъв майтап! Щеше да бъде истински късмет, ако днес не се провалеше.

Върна се към реалността, щом зърна тромавия червенокос Холт да се вмъква в кухнята, бършейки ръцете си в престилката. Независимо от гнева си заради пресечения сос, Джо изпита жал. Холт Стетсън. Господи, с това име на каубой от филмите и лице и тяло като на герой от комиксите, сигурно непрекъснато беше прицел на подигравки.

— Холт! — Помъчи се да не крещи и посочи разваления сос. — Какво очакваш да направя с това... да лепя тапети ли? За бога, човече, имам десет минути да сервирам чудо на Нан Уедърби, а ти се почесваш по задника!

Холт се изчерви.

— Съжалявам, Джо, аз такава...

— Дръж. — Джо му връчи телта за разбиване. — Смени ме, докато пека съомгата. И не забравяй лимоновия сок.

— Ей, Джо! Миялната машина пак дрънчи! — извика Джулио от малката стаичка отзад.

— Сигурен ли си, че оня я е оправил?

Боже, той също го чуваше, слабия потропващ звук сред съскането на горещата вода и тракането на порцелана. Мътните да го вземат!

В същия миг през двойните врати влетя Марла, сякаш беше хвърчило, понесено от силен вятър.

— Край. Напускам!

Метна чинията с недокосната храна върху месарския тезгях и вдигна среден пръст към тавана.

— Копелето му с копеле! Да ме обарва всеки път, щом се обърна, а сега и това! Поръчва си добре опечена пържола, а после ми казва, че я искал сурова. Някой трябва да направи неговата мутра на пържола! — Слабото ѝ лице се беше зачервило, изрусената ѝ коса стърчеше на клечки.

Дявол да го вземе, само това му липсваше! Прииска му се да я разтърси, та налетите ѝ гърди да се люшнат, а стегнатият ѝ задник да задрънчи.

После се овладя.

— Уф... почивка. — И наистина я стисна за раменете, но леко. — Искаш да го премажа от бой, така ли? Да го тресна с прочутия удар на Доуърти ли? В Йейл имаше момчета, които бягаха, когато им подадях ръка за приятелско ръкостискане.

Очите на Марла се разшириха.

— Да не си бил борец?

— Гребец. — Той се ухили. — През хиляда деветстотин шестдесет и трета спечелихме регатата Хенли.

— О-о! — Тя му хвърли възмутен поглед.

— Виж, говоря сериозно. Намери ми едно гребло и ще му размажа физиономията. Всъщност по-добре да го завържа за мачтата и да го наложа с камшика.

Почти я беше успокоил. Усещаше как на лицето ѝ се прокрадва усмивка.

Тя се дръпна и измърмори:

— Майчице, колежанчета.

Но всичко щеше да е наред. Виждаше как червенината се отдръпва от изпитите ѝ страни.

Джо си пое дъх, отиде до хладилника и извади филето от съомга, което стоеше в марината от лимон и чесън. Огънят в голямата камина беше спаднал до розова жарава и от нея на блестящи талази се носеше топлина. Откри ъгъл на решетката, където не беше толкова горещо, така че повърхността само леко да се овъгли, а вътрешността да остане розова и сурова.

— Какво пие онзи, дето те ядосва? — подхвърли той през рамо към Марла, докато начукваше прясното филе.

— „Манхатън“. Вече е на третия и е почти готов да падне от стола.

— Занеси му още един. За сметка на заведението. Ако имаме късмет, докато пържолата му стане готова, ще му бъде толкова зле, че няма да я различи от задник на плъх. А, и още нещо, Марла. Запиши си името му, когато плаща сметката. И ако някога се обади за резервация, му кажи, че заведението е запълнено за следващите десет години.

Марла се ухили.

— Готово. — И изхвърча от кухнята, завъртяла доволно малкото си задниче.

След няколко минути Джо нежно пусна съомгата в нагорещената чиния и я поля с току-що приготвения сос бешамел, добавяйки украса от пържен чесън и хрупкав суджук „Санта Фе“, направен от ситно смляно бяло солено месо с парченца леко лютививи чушки и сирене „Чедър“. Кавалерът на Нан беше поръчал пържола от еленско месо, която той сложи в керамична чиния върху друга чиния и я гарнира с млади червени моркови и царевични питки с размера на хапки.

Огледа се, но нямаше следа нито от Марла, нито от Бърк. Страхотно. Докато поръчката стигнеше до Нан Уедърби, щеше да е почти изстинала. Дяволите да го вземат!

Но той също можеше да занесе, нали? Защо не? А после можеше да зърне израза на Уедърби, когато лапнеше първата хапка — и може би някакъв намек за това дали ще живее, или ще умре.

След секунда Джо беше вече горе и се промъкваше между претъпканите маси. Беше обзавел трапезарията в стил, който наричаше Ранен квакерски — обикновени изтъркани чамови дъски, дървени маси и пейки с високи облегалки, тапицирани с ярка басма. Над бюрото за резервации висеше леко избеляло старо ковчорче, което беше открил на търг в провинцията. Бродирани кърпи в рамки и нащърбена детска шейна висяха по варосаните тухлени стени от двете страни на залата. Вместо свещи на всяка маса беше сложил стара газена лампа. Просто и чисто — също както му се искаше да бъде и животът.

Забеляза меденорусата прическа на Уедърби — истински шлем от коса, непробиваем дори и за ядрена атака. Срещу нея седеше шкембест мъж на средна възраст, жълтеникав и кисел, сякаш беше ял нещо, което не му беше понесло. Стомахът на Джо се преобърна.

Насили се да изглежда спокоен, дори усмихнат, и сложи чиниите на ръчно изтъкваните покривки пред жената — дракон и нейния

кавалер.

Отстъпи назад, погледът му обходи останалите маси и се прицели точно в пропуските — незабелязана вилица на пода, неизправна крушка, която трептеше на фона на битовия калаен полилей, петно на бялата блуза на Марла, вероятно от доматен сос. После отново впи поглед в Уедърби и не откъсна очи от нея, докато тя поднасяше първата хапка съомга към устата си.

Никога през живота си не беше искал нещо толкова много, както сега искаше да види усмивката на Нан Уедърби. Докато опитва сготвеното от него.

Вилицата на Нан се вдигна, хапката изчезна в устата ѝ.

Джо задържа дъха си, изпълнен с надежда. Кръвта туптеше в ушите му.

Мамка му! Тя не се усмихваше. За бога, та тя изобщо не реагираше.

Усети, че скърца със зъби, че го обхваща отчаяние.

После си спомни как Клоета казваше: „Нищо в живота не е само черно и бяло, като изключим цвета на кожата ни, Джо“.

Окей, не всичко беше черно. Тя все пак ядеше, нали? Поне не се отказваше от яденето. Може би просто трябваше да понамали изискванията си. Една звезда — приятно място и добри цени — можеше да не е целувката на смъртта. Можеше да оцелее и да продължи работа, а клиентите щяха да научават за заведението от уста на уста. Досега това беше вършило работа. Повечето вечери можеше да разчита поне половината маси да бъдат пълни.

Във всеки случай след няколко седмици щеше да знае. И нещастията му щяха да свършат. „Така че сега се връщай в кухнята — каза си той — и забрави за всичко.“

Докато слизаше по стръмните служебни стълби, отново се сети за Ани Коб и за елхата, която беше взела срещу омара. Коледа беше вдругиден. Дали двете с Лоръл щяха да я прекарат в Бруклин... сами? Щеше да бъде кофти. Особено за Лоръл. Едва ли Дядо Коледа щеше да остане за дълго, ако изобщо се отбиеше у тях.

Спомни си за часа, който прекараха заедно в малката им, оскъдно обзаведена квартира на Четирнадесета улица в Бруклин, докато чакаха сестра ѝ да се прибере. Отначало Лоръл изглеждаше изнурена и свита, но постепенно се отпусна и започна да бърби, сякаш

бяха стари приятели. След малко дори извади тестве орфани карти и го убеди да играят руми. И дяволите да го вземат, ако това крехко дете с ангелско лице не му беше влязло под кожата.

Утре, на Бъдни вечер, заведението му щеше да е затворено. Сигурно можеше да заведе някъде Лоръл, например да погледа витрините на „Сакс“. Като се изключеше странното дрънчене на трансмисионната кутия, старият додж вървеше чудесно, така че нямаше да има проблем да я вземе. Вероятно щеше да се зарадва много. А може и да се отбие да ги види, ако си бъдат вкъщи. М-да, би искал да го направи. Може би ако играеше ролята на големия батко, щеше да забрави по-лесно Карин.

Но споменът, който се опитваше да изтрие от паметта си, непрекъснато се връщаше. В края на стълбите Джо се облегна на стената, а онази прокълната нощ отново премина пред очите му. Чу безизразния глас на Карин по телефона, видя се как тича по улица „Йорк“, покрай колежа, покрай Драматичното училище, покрай колежа за Изкуства и Архитектура... а сърцето му щеше да изхвъркне. Прекоси улица Колидж, стигна до сградата, където тя имаше малко студио, и изкачи на бегом трите етажа...

Откри я свита на пода, тялото ѝ още не беше изстинало, но беше преbledняло, дори посиняло. Кръвта... беше навсякъде. Беше опръскала завивките и килимчето, беше сплъстила дългата ѝ черна коса и все още се процеждаше от разрязаните ѝ китки...

А после дойдоха линейката и полицейските коли, с виещи сирени, и червените отблясъци сякаш обляха с още повече кръв тъмната улица и бледите лица на съседите на Карин. И през цялото време последните ѝ думи по телефона се въртяха в главата му като развалена плоча: „Няма проблеми. Не се притеснявай, Джо.“

За бога, аборт! Какво друго можеше да си помисли? Какво друго би си помислил един нормален човек? Бяха говорили много за това, и да, истината беше, че тя не беше особено запалена по тази идея, но той мислеше... е, че след известно време ще си промени мнението.

Беше си променила мнението, задник такъв, беше тотално откачила.

Толкова се страхуваше. Но защо? От какво? Защо не я беше послушал? Тя беше толкова забавна, умна и сексапилна. Беше я обичал, мамка му, наистина я беше обичал. Но женитба, деца, къща в

предградията... На двадесет години? Не можеше дори да си помисли за подобна лудост.

Видя я как се отпуска на каменната пейка пред библиотеката „Стърлинг“, точно след като му беше казала, че е бременна, а гарвановочерната ѝ коса беше заблестяла на майското слънце. Беше плакала, очите ѝ се бяха подули, млечнобелите ѝ страни се бяха зачервили.

— О, Господи, Джо... какво ще правим?

И какво беше направил той?

Беше се ухилил като пълен идиот.

В моряшкото си костюмче от пола-панталон и бяла блузка тя изглеждаше толкова малка и някак си не се вписваше в ситуацията. Как можеше да е бременна? Дори и малко. Сигурно е станала някаква грешка.

След това разбра. Сериозна беше. Беше съвсем сериозна. Усети как колената му се подгъват, сякаш някой беше измъкнал ставите, които ги свързваха. Искаше му се да се отпусне до нея, но не го направи.

Сега Джо разбираше, че тогава несъзнателно, но явно се е отдалечавал... разграничавал се е от нея... от това. Но в онази ситуация беше толкова зашеметен, че не знаеше нито какво прави, нито какво мисли.

Едва когато се беше разплакала, той беше седнал на пейката до нея и неубедително се беше опитал да я успокои: „Ще се оправим някак“. Тя обаче беше разбрала, че той изобщо не може да овладее положението.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш? — И го изгледа гневно, обвиняващо.

— Виж, няма да те зарежа, ако си мислиш това.

— Да ме зарежеш? — Тя повтори думите, сякаш до този момент не ги беше чувала никога. — Не... Не съм си помислила това. Мислех си, че... О, няма значение.

— Какво смяташ да правиш? — попита я нежно той.

— Имам ли избор?

Усещаше, че очаква от него да каже нещо, да предложи нещо. Но какво можеше да предложи?

— Смяташ ли... нали не мислиш да го раждаш? — Представи си пелени, бебе, което вреци цяла нощ, докато той се опитва да завърши курсова работа. Господи!

Карин погледна в далечината, закривайки очите си с ръка от слънцето. Той обаче видя сълзите, който се стичаха по бузите ѝ, и му се прииска да я прегърне. В същото време се почувства обкръжен, хванат в капан, а слънцето сякаш го притискаше с тежката си ръка.

— Не мисля, че... поне при тези обстоятелства... — Усети надутия тон на баща си да се промъква в гласа му, засрамено спря и започна отново: — Искам да кажа, че си мислех, че някой ден може да се оженим... но не по този начин. За бога, Карин, аз дори не зная какво ще правя със собствения си живот, след като се дипломирам, още по-малко с твоя и с... този на някакво бебе. — Ето. Каза го. Каза го.

Карин се изправи, приглади полата — панталон с кратки, резки движения. Отново и отново, сякаш искаше да остърже кожата от дланите си. После застана неподвижно, висока като статуя, а косата се вееше пред лицето ѝ и почти го скриваше от погледа му.

— Карин... — Той протегна ръка, но тя се отдръпна сякаш беше посегнал да я удари.

— Според тебе трябва да го убия, нали?

Твърде разстроен, за да лъже или да измисля по-заобиколни думи, Джо изтърси:

— Да... така е.

Въжето, което ги свързваше, като че ли изведнъж се скъса. В едната половина беше цялата любов, която бяха изпитвали... а в другата — само горчивина и обвинения.

През следващата седмица се беше опитвал да я открие по всяко време на денонощието, тропаше на вратата ѝ, мъчеше се да я намери на лекции. Никакъв отговор. Никаква Карин. Никой не я беше виждал. Джо дори се обади на родителите ѝ в Плейнвю.

Къде се беше крила цялата седмица, как беше успяла да се промъкне обратно в стаята си, без никой да я забележи, той така и не разбра. Само това обаждане: „Няма проблеми“.

Да, по-късно беше научил от потресените родители на Карин, че е посещавала психиатър и че като гимназистка е била в болница заради нервни разстройства. Сигурно можеше да намери куп извинения и да

свали вината от себе си... но вътрешно знаеше, че ако беше подходил по друг начин, Карин щеше да е жива.

Сега, застанал в подножието на стълбите в ресторанта си, Джо прокара трепереща ръка пред очите си, като че ли да ги запази от ярка светлина — ако я погледнеше, щеше да ослепее. После пое дълбоко дъх, стегна се и влезе в кухнята.

— Ей, приятел, какво се готви? — Уейн се засмя на собствената си шега. Джо се ухили, затъкнал телефонната слушалка между ухото и рамото си — жицата минаваше през цялата стая до мястото, където месеше тестото за хляба. Приятна изненада, обаждане от стар приятел. Не се бяха виждали от доста време, но Уейн, редактор в „Метрополитън“, сигурно знаеше на какъв огън се пече Джо. Вероятно беше виждал много от младите надежди да бъдат съсичани от брадвата на Уедърби. Дали ресторантът на Джо беше следващият? Бяха изминали повече от две седмици и ако статията щеше да се публикува, трябваше да бъде в тазседмичния брой. Дали затова се обаждаше Уейн, да му изкаже съболезнованията си?

— Отврат — отвърна той. Стараеше се да изглежда весел, въпреки че целият се беше стегнал. — Рагу от мърша.

— Огризки за гладните, а?

— Нещо подобно.

— Виж, точно за това се обаждам. Уедърби е писала статия за ресторанта ти. В тазседмичния брой, току-що го разпратиха. Днес или утре ще се появи по вестникарските будки.

— Беше ли... — почна Джо, но гърлото му се стегна и той не можа да довърши.

— Секира ли? А бе, надявам се, че не е. Не съм я виждал още... само чух, че е включена в броя. Помислих си, че ще е по-добре да я прочетеш лично и да се позабавляваш.

— Благодаря — насили се да отвърне той.

— Може би следващия път ще ми позволят аз да напиша рецензия за тебе. Ще кажа, че никога не си ме тровил. — Отново смях, но този път Джо не се усмихна.

— Ами... благодаря ти още веднъж.

— Няма защо. За какво са приятелите иначе?

Джо затвори и умът му се втурна напред. Щеше да провери при господин Шамик, който държеше вестникарската будка през две къщи,

кога ще пристигнат вестниците. Ако дойдеха по-късно, щеше да помоли Ани да купи — нали щеше да дойде от работа да вземе Лоръл, която беше наел да напише менютата му.

Тестото се надигаше. Джо извика Рафи, който тъкмо се беше върнал от Пуерто Рико, да го наглежда и се измъкна навън, и тича половин пресечка в ледения дъжд, само за да чуе от господин Шамик, който беше достатъчно любезен да се обади на дистрибутора си, че „Метрополитън“ ще пристигне чак към четири. Дотогава оставаха часове! Как щеше да издържи?

Е, налагаше се. Може би след като го прочетеше, щеше да му се иска да не го е правил.

Прибра се и отиде при Лоръл. Намери я в стаичката отзад, точно където я беше оставил преди няколко часа. Беше се надвесила над масата и до единия ѝ лакът имаше купчина готови менюта. Само един поглед му беше достатъчен, за да види, че е направила нещо необикновено. Беше поискал само да напише прегледно мезетата, предястията и десертите и техните цени. Но това...

Взе едно готово меню от купчината и видя, че всеки ъгъл и всяко празно място са запълнени с изящни, фини рисунки с мастило. По полетата се виеха грамофончета. Птиче гнездо с малки петнисти яйца. Извита лъжица, от която сърбаше мишка с цилиндър. Джо усети как го обзема възхищение.

Преди години, при някаква екскурзия в Мексико заедно със съквартиранта си от колежа, в една прашна крайпътна кръчма, където двамата с Нийл отпиваха от питиета си и трепеха мухите, беше видял едно момче-инвалид с китара — дете на не повече от дванадесет години, при това сляпо. Докато Джо и Нийл седяха, момчето започна да свири най-прекрасната музика, която Джо беше чувал — „La Malaguena“, Вила Лобос^[2], дори Вивалди — и прахът, горещината и мухите сякаш изчезнаха. Джо не го беше забравил и понякога чуваше божествената музика на момчето в главата си.

Както сега.

Беше толкова впечатлен, че забрави за рецензията в „Метрополитън“. Боже мой, Лоръл ли беше направила това? Та тя беше още дете. Все едно бяха творби на Тениел^[3] или на Биатрик Потър^[4]. Всяко меню беше уникално — кошница с диви цветя, божи кравици на пикник, коали, надничаци палаво иззад пелена от

евкалиптови листа, кръг от крилати феи, които танцуват върху слънчоглед, малки маймунки, извити по такъв начин, че да образуват различни букви от азбуката, бяла мечка с цяло ескимоско семейство на гърба.

Имаше ли някаква представа колко талантива беше?

Рисунките ѝ го накараха да се сети за Коледа. Първо задължителната среща с мама и татко, на която, както обикновено, мама се правеше на весела примадона, докато татко разказваше безкрайни тъпи вицове на така наречените приятели, на съседите и на един втори братовчед, когото той почти не познаваше, и разопаковаше всеки подарък с изключение на книгата за Ван Гог — подаръка на Джо. И изведнъж Джо видя шофьора им Сами с ризата, която беше подарил на баща си миналата Коледа, и преди да успее да каже или да направи нещо, за което щеше да съжалява, измърмори някакво извинение и се измъкна, вземайки и опакования си подарък. Баща му дори не забеляза, че излиза.

А Джо тръгна към Бруклин с намерението да изненада Ани и Лоръл. Изненадан обаче беше той. Щом влезе в мизерната дневна, се почувства много добре и веднага беше обгърнат от топлината и коледното настроение. Доли беше пристигнала преди него, натоварена с цяла планина от подаръци. Когато обаче той подаде своята чанта с подаръци на Лоръл, тя го беше погледнала така, сякаш ѝ поднасяше луната на сребърен поднос. Беше забравил за книгата по живопис, която беше бутнал в чантата заедно с парфюма за Ани и „Монополито“ за Лоръл, но щом разкъса хартията, Лоръл не можа да скрие радостта си. С широко отворени очи тя разгръщаше страниците и възторжено замря на „Звездна нощ“, неговата любима картина.

— Тази — посочи тя с такъв тон, сякаш беше в магазин и избираше ново палто или чифт ръкавици.

Погледът на Джо срещна очите на Ани и в тях видя нещо съвсем различно. Благодарност, да. Но също и някаква развеселена умора. Като че ли го питаше защо, щом е решил да похарчи толкова пари, не ѝ е подарил нещо по-практично? Оглеждайки оскъдно обзаведената стая, с овехтял диван и един стар стол, освежавана единствено от тънката коледна елхичка, украсена с гирлянди от цветна хартия, върви от пуканки и станиолови звезди, Джо се почувства глупаво. Каква

полза от Ван Гог, когато ти трябват ръкавици, дебели одеяла, чаршафи и кърпи?

Но когато отново погледна Лоръл, погълната от очарованието на Ван Гог, разбра, че този подарък е по-важен за нея от всичко друго.

Сега, докато я наблюдаваше как рисува — съвсем неподвижна, с изключение на движението на автоматичната писалка, Джо се поразил от красотата ѝ. Един слънчев лъч се беше промъкнал през високото прозорче над масата и я обливаше със сребриста светлина, от която кожата на Лоръл изглеждаше почти прозрачна.

— Лори — тихо я извика той с галеното име, с което я наричаше Ани. Тя вдигна поглед и премигна. С блесналите си сини очи и зачервени бузи изглеждаше така, сякаш я беше вдигнал от дълбок сън. Джо взе едно меню.

— Наистина са страхотни. Сериозно. Кой те е научил да рисуваш така?

Лоръл се изчерви, но той виждаше, че ѝ е приятно.

— Никой. Сама се научих. Рисувам това, което е в главата ми.

— Имаш невероятно въображение.

Тя се изчерви още повече.

— Ани казва, че мечтая прекалено много и ако прекарвам поне половината от това време в учене, ще имам само шестици.

Джо помисли върху думите ѝ и каза:

— Може би... но аз мисля, че мечтите също са много важно нещо. Когато Ван Гог е рисувал „Звездна нощ“, едва ли си е мислил колко е осемдесет и седем делено на шест.

— Е, рисуването не е единственото нещо, което мога да правя — побърза да го осведоми тя. — Сега се уча да шия. Сама си уших това. — Тя гордо приглади карираната си пола.

Той подсвирна.

— Впечатлен съм. Сестра ти ли ти показва как да я направиш?

— Ани? — Лоръл се разсмя и повдигна вежди. — Единствения път, когато се опита да ушие нещо, се убоде и изпоцапа всичко с кръв. Казва, че нямала търпение да шие.

Джо си помисли колко неспокойна изглежда винаги Ани — дори когато седеше, не можеше да остане неподвижна, жестикулиреше, непрекъснато кръстосваше крака, тактуваше... А очите ѝ на улична котка...

— Не съм изненадан — усмихна се той. — Но ти... — Той потупа купчината готови менюта. — Трябва да се издадат в книга или да висят на нечия стена. Прекалено добри са за тук.

Лоръл сведе поглед. Дългите ѝ ресници наистина хвърляха сянка върху бузите ѝ — тя имаше най-дългите мигли, които беше виждал. Господи, след няколко години щеше да стане страхотно гадже.

— Благодаря за думите ти, много си мил — отвърна тя официално, сякаш се беше учила на обноски от някоя книга по етикет. Гласът ѝ стихна до шепот. — Но това е само за забавление. Просто си драскам. Когато госпожица Родригес ме хване в час, започва да ми крещи. Мисли, че не слушам. Знаеш ли... — тя отново го погледна с широко отворените си сини очи — мисля по-добре, когато рисувам. Разбираш ли, Джо?

— Да. И аз се чувствам по този начин, когато правя омлет.

— Какво?

— Не просто някакъв си омлет, имай предвид. Говоря за „Омлет а ла Джо“. Ела в кухнята и ще ти покажа. Гладен ли си, дечко?

Лоръл се поколеба.

— Ани каза да не ти се пречкам.

— Виж сега, не говорим за ядене. Но да знаеш как се прави омлет е много важно. Защото какво ще стане, ако попаднеш на пустинен остров?

— Глупчо — изхили се Лоръл.

Джо се направи на сериозен — сви устни и намести очилата си.

— Искаш да кажеш, че никога не си яла яйца от чайка? А знаеш ли, че от едно щраусово яйце може да се приготви омлет за десет души?

Лъчезарната ѝ усмивка го стопли.

В топлата тухлена кухня Джо ѝ показа как да чупи яйца с една ръка, без да изпуска парченца от черупката в купата. Докато Рафи и Холт чистеха раци за супа, Джо стоеше до месарския тезгях и наблюдаваше Лоръл, която сръчно разбиваше яйцата.

Гледаше светналото ѝ лице и почти — почти, но не съвсем, по дяволите — забрави, че кариерата му като собственик на ресторант може скоро да залезе.

През тракането на телта за яйца чу звънеца на служебния вход.

Отиде да отвори и една висока фигура с мокро палто почти го блъсна. Ани. Защо беше излязла толкова рано от работа?

— Джо, няма да повярваш! Невероятно! Уф... Без дъх останах. Вали като из ведро. Тичах шест пресечки без спиране. — Тя разтърси мокрите си коси и опръска лицето му с ледени капчици.

Изчака я да си поеме дъх, макар че сърцето му биеше лудо от нетърпение, белите му дробове поемаха въздух, сякаш самият той беше тичал през шест улици. Добри новини? Сигурно... иначе не би била така щастлива.

Лицето на Ани беше зачервено и потно. Тя разкопча орфаното си прогизнало палто. Отдолу беше с пола и блуза, с мокасини и три четвърти чорапи, които се бяха смъкнали до глезените. Краката ѝ бяха ожулени от ледения вятър и бръснещия дъжд. Забеляза навитото списание под ръката ѝ и усети как сърцето му подскочи.

Искаше му се да го грабне, но се въздържа.

— Три звезди! — извика най-после тя и го прегърна. Усети лекия мирис на мокра вълна, примесен с аромата на шоколад. — О, Джо, толкова се радвам за тебе! Не е ли чудесно? — Тя се отдръпна и размаха списанието. — Само чуй това: „Щом прекрачите прага, все едно попадате в уютна провинциална гостилница, към което се прибавя обилна и вкусна храна... Стридите «Рокфелер», макар и клише, са перфектно приготвени, печената съомга и пикантната еленска пържола са достойни примери за национални кухни, издигнати до големи висоти...“

Джо не можеше нито да проговори, нито да помръдне. После с шеметна бързина си представи какво означава това: наема, ведомостта и просрочените сметки за вината. Ще може да плати всичко. А някой ден може би ще има възможност да вземе и още един етаж...

Звук, подобен на лудо биене на камбани, изпълни главата му.

— Джо! — Ани го дърпаше за ръката, за да привлече вниманието му. — Телефонът! Звъни!

Джо се втурна в канцеларията и вдигна слушалката. Вероятно първата резервация след рецензията. Боже мой, новините наистина летят бързо.

— Джоузеф? Ти ли си? — Никой, освен майка му не го наричаше Джоузеф.

Джо се стегна и се сви също като морска анемония, когато я ръгнеш.

— Скъпи! — Тя продължи забързано, без да го изчака да каже нещо. — Татко ти и аз току-що видяхме. Чудесно е, нали? Прегръдки, целувки и така нататък. Можеш ли да се сетиш кой се обади ей сега... преди минута? Франк Шелбърн. Познаваш Франк, винаги търси вратичка в данъците. Е, когато прочете рецензията, веднага се поинтересува дали ще се съгласиш да продадеш ресторанта. Казах му, че ще говоря с тебе и може би двамата ще успеете да се срещнете. Джоузеф... чуваш ли ме?

— Чувам те, майко. — Но радостта му се беше изпарила. Чувстваше се унищожен, смазан. — Много добре те чувам — повтори вяло той.

— Обещай ми, че поне ще помислиш върху това предложение — каза тя. — Татко ти казва, че все още не е твърде късно да те вкара следващия семестър в Йейл. Ще поговори с...

— Майко, имам работа — прекъсна я Джо по възможния най-любезен начин.

Спомни си грозната сцена след смъртта на Карин, когато им беше казал, че напуска Йейл. Баща му му чете конско, а майка му подсмърчаше: „Как можа, след всичко, което сме направили за тебе?“ Както винаги бяха в центъра на сцената. Всичко, което правеше той, трябваше да се върти около тях. И всичките тези години, през които се беше сдържал, беше задоволявал изискванията им, както онзи път — беше десет — единадесетгодишен — когато майка му го беше накарала да върне колието, което беше решил да подари на Клоета за рождения ѝ ден, малко златно кръстче, за което беше пестил с месеци от джобните си пари, защото според нея било прекалено екстравагантно и само щяло да притесни Клоета. Но този път им се разкрещя, обвини баща си, че иска син, когато да покаже като трофей на приятелите си от Апелативния съд. А после, в бързината да се махне, случайно беше блъснал и счупил любимата статуетка на майка си.

Насили се да говори безизразно, дори учтиво.

— Виж, искаш ли да запазя маса за тебе и татко тази седмица? Ако дойдете тук, може и да се изненадате. Мамка му, може дори да ви хареса.

— Джоузеф, що за думи?! — Можеше да си представи как прехапва начервените си устни, а между идеалните ѝ вежди се появява неodobрителна гънка.

Джо сподави сухия смях, който напираше в гърлото му.

— Ще кажа една молитва за покаяние — каза той. — И „Аве Мария“, за да се разплатя напълно. Това все ще задоволи голямата клечка горе. За всеки случай обаче кажи някоя добра дума за мене следващия път, когато говориш с него по телефона.

— Джоузеф! Ако можеше да те чуе баща ти! Знаеш, че твоята непочтителност го наранява. И няма никаква полза да се преструваш, че не полагаш всички усилия, за да го ядосваш. — Усещаше сълзите в гласа ѝ: напирала, бяха готови да рукнат. — Би трябвало да се съобразяваш с болното сърце на баща си. Е, сигурно си прекалено зает с начинанието си, за да обръщаш на него или на мене дори и най-малкото внимание. Знаеш ли, понякога си голям егоист.

— Зная — отвърна тихо той. — Майко, наистина трябва да свършваме. Дочуване.

Бавно и внимателно затвори телефона. Стоеше в малката си претъпкана канцелария и се взираше през миниатюрния сутеренен прозорец с железни решетки. Някаква жена с високи токчета пристъпваше несигурно по тротоара.

Странно. Спомни си за Карин и се почуди какво ли щеше да стане, ако Карин не беше умряла, ако беше родила бебето. Той — ако беше момче — сега щеше да е почти на пет години, достатъчно голям, за да разбира. Може би достатъчно голям, за да открие, че майките и бащите понякога могат да бъдат истински говеда. Господи, каква ужасна мисъл!

Изведнъж усети някакво докосване и стреснат, почти подскочи. Беше Лоръл. Беше го хванала за ръката и се взираше в него, сякаш знаеше точно как се чувства. Но как можеше да знае? Прозрачен ли беше?

Джо беше трогнат... и леко паникьосан. Изпитваше силно желание да се махне, да избяга бързо и надалече от тези доверчиви сини очи и от тънките деликатни пръсти, обвити около неговите. Чуваше звъntenето на силния глас на Ани в кухнята — тя поздравяваше Рафи и Холт, и му се искаше да се потопи в освежителното присъствие на Ани като под студен душ.

Беше поканил Лоръл в живота си. Беше я убедил да му се довери. Но сега го беше страх. Нямаше ли накрая да я разочарова? Може би не днес или утре, но... някой ден? Ще разбере ли това, което Карин беше разбрала — че на Джо Доуърти не може да се разчита?

- [1] Френски сосове с различни подправки — Б.пр. ↑
- [2] Бразилски композитор — 1881–1959 — Б.пр. ↑
- [3] Английски карикатурист и илюстратор (1820–1914) — Б.пр. ↑
- [4] Английска писателка и илюстраторка (1866–1943) — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Осем дузини... девет... десет. — Ани спря да брои и погледна нагоре към таблите с шоколад, наредени една връз друга в претъпкания склад в магазина на Доли.

— Доли, как ще се оправим с всичко това?

Тя взе един бонбон — млечен шоколад с пълнеж от крем, специално поръчани за тържеството Бар мицва на Давид Леви. Всеки бонбон трябваше да бъде опакован в малка кутийка, обвита със станиол. Само дето печатарят беше сгрешил. Трябваше да изпише „Мазел тов, Давид!“, а беше изпратил двеста осемдесет и две кутийки с надпис „Джеф и Джан, вечна любов“. Тържеството беше утре и беше твърде късно да се напечатат нови.

— Ще трябва да намерим нещо, в което да ги сложим — каза Доли. — Как можа да се случи подобно нещо! — Тя нервно подръпваше крайчето на шифонения си шал. За двата месеца работа при „Жиро“ това беше първият случай, в който Ани виждаше леля си толкова разстроена. — Я да видим... да ги увием във фина хартия и да ги вържем с панделка? Не, не. Твърде обикновено. Семейство Леви ще се разсърдят. Обещах им нещо наистина особено.

— Какво ще кажеш за сребърно фолио? — попита Ани.

— Ще изглеждат като целувките на „Хършиз“. Не, не... трябва да е нещо... нещо, което всички ще забележат. Спомняш ли си онези малки шоколадови сърца, увити в червено и повесени на сребърни нишки за сватбата на Нанси Евърсън?

— Да. Бяха с картинката с младоженците на гърба. Как мога да ги забравя?

— Ето, това е. Хората помнят. Оттогава четирима от гостите се обърнаха към нас за свои тържества.

Доли погледна през отворената врата към предната част на магазина, където Глория обслужваше една дама с прошарена коса и бежов дъждобран.

— Клиентите в магазина, разбира се, са важни... но истинската печалба идва от тържествата и договорите с хотелите.

— Като плочите... — каза замислено Ани.

— Плочи ли?

— Помислих си току-що, че можеш да пееш една и съща песен сто пъти, но... докато не запишеш плоча и не продадеш много, много копия от нея, няма да забогатееш.

— Добре разбираш нещата, Ани, но това не ни помага да разрешим проблема си.

Доли прекара ръка — сребърните ѝ гривни звъннаха по таблите с шоколад, които Ани разопаковаше. Маникюрът ѝ беше добре оформен и боядисан с ярък червено-лилав цвят.

Загледана в светлата, ушита на верев рокля на Доли, Ани си спомни чудесния рожден ден, който Диъри беше организирала в нейна чест, когато беше може би на шест или седем — малките сандвичи с изрязана коричка, тортата във форма на клоунско лице, смешния чичко с малката маймунка с червена каишка...

И една пинята. Ярко оцветеното картонено магаренце, напълнено с бонбони и провесено от тавана в гостната.

Спомни си как с превръзка на очите замахваше да го удари с една дълга пръчка и все не улучваше, докато най-накрая успя и от разкъсаното магаренце потекоха бонбоните. Децата се сборичкаха, с писъци и смях да ги събират, а тя се почувства толкова развълнувана, сякаш беше направила на приятелчетата си чудесен, вълшебен подарък.

— Имам една идея — каза Ани с глас, пресекващ от вълнение. — Можем да ги увием във фолио или хартия, или каквото и да е... и да ги сложим в три-четири пиняти. Децата ще се веселят, докато ги скъсат, а на родителите им ще е приятно да ги гледат.

Каза го и се зачуди дали не трябваше да се замисли повече, преди да предложи идеята си. Мексикански пиняти на Бар мицва? Но нали само преди две седмици леля ѝ беше харесала нейното предложение за благотворителния банкет: да се боядисат мидени черупки, които тя беше купила на безценица от рибния пазар, със златиста безвредна боя, да се сложи във всяка от тях по един трюфел и да се увият в пъстроцветен целофан, превързан с тънка златна връзчица.

Но този път леля ѝ очевидно не беше убедена. Доли се мръщеше леко и докосваше брадичката си с показалец. Вероятно се опитваше да измисли по-учтив начин, за да каже колко глупава е идеята.

— Пиняти — повтори замислено Доли.

И се усмихна. После тялото ѝ, прищипано с широк колан, се затресе от силен и сърдечен смях.

Ани се изчерви. Е, добре! Значи е глупаво. Трябваше да си мълчи.

В този момент обаче Доли, докато бършеше очите си, извика възторжено:

— Браво! Чудесно е! Но откъде, дявол да го вземе, ще намерим пиняти буквално в последната минута?

Умът на Ани работеше трескаво.

— Обзалагам се, че Лори може да ги направи. Веднъж тя направи картонена маска, изобразяваща лъвска глава. Бихме могли да направим каквото пожелаем животно.

— Прекрасно! Но все пак нека първо се обадя на госпожа Леви.

Доли бързо се запъти към телефона и когато се върна, не можеше да сдържи радостта си:

— Беше много скептична в началото... но като ѝ казах колко си талантива и какъв голям успех пожънаха твоите позлатени черупки, се съгласи, че пинятите вероятно ще се окажат добро решение.

Ани я погледна и каза:

— Спомних си, че Диъри, когато бях малка, организира един мой рожден ден с пиняти. — Преглътна, завладяна от спомена, и рязко попита: — Доли, какво се случи между теб и мама?

Въздишката на Доли беше безкрайна — приличаше на изпускане на въздух от гума или балон. И в същото време тя самата като че ли се смаляваше: лицето ѝ се помрачи и набръчка, раменете ѝ се отпуснаха, сребърните гривни спряха да подрънкват.

Ани я гледаше как докосва с показалец слепоочието си, сякаш за да натисне невидимо копче и да изключи неприятния спомен.

— Господи... беше толкова отдавна.

Опита да се усмихне, но вместо това се получи гримаса:

— Майка ти и аз... ами, виждаш ли, имахме някои проблеми.

— Това го знам. Но за какво всъщност ставаше въпрос?

— Всичко започна с Вал, струва ми се. Въпреки че като си помисля сега, майка ти ми направи голяма услуга, като ми отне Вал и се омъжи за него.

— Вал? — Ани се вторачи в Доли и потръпна от изненада. — Ти и Вал?

— О, както и да е... — Доли успя да се усмихне и притисна с ръка пълните си гърди. — Както казах, това беше толкова отдавна... Честно да си призная, не си спомням какво точно изпитвах към него. — Тя се поизправи с видимо усилие. — Сега, за тези пиняти. Защо не се обадиш на сестра ти, за да видим дали ще свърши работата?

Ани погледна часовника си — беше три и половина. Лори трябваше вече да се е прибрала от училище, така че можеше да ѝ се обади.

Лори каза, че идеята е чудесна, прие с радост и продиктува на Ани списък на необходимите материали.

Ани грабна палтото си и тръгна към вратата, после спря и се върна да прегърне Доли. Доли се просълзи.

— Благодаря — каза Ани тихо.

— За какво? — Доли, изглежда, наистина не знаеше какво има предвид племенницата ѝ.

— За... — Искаше ѝ се да каже: „затова, че те има, затова, че ми даваш работа, затова, че си толкова мила към Лори и към мен“, но каза само: — ... за всичко.

Някой я следеше.

Отначало го забеляза, когато си тръгна от магазина в шест. Добре сложен мъж с измачкан шлифер, който се помаиваше около пощенската кутия. А сега, като погледна през рамо, го видя да пресича булеварда и също като нея да се отправя към спирката на метрото на Седемдесет и седма улица. Значи я беше следил доста продължително. Защо? Какво ли можеше да иска?

Ани усети сърцето ѝ да се смразява.

„Не ставай смешна“ — помисли си тя. Десетки хора се отправяха към метрото по същия тротоар — защо трябваше да си въобразява, че този човек е тръгнал точно след нея! Дори да беше така, вероятно беше безобиден — от оная странна порода мъже, които следят момичетата по улиците.

Скоро щеше да му омръзне да върви подире ѝ. Ако не, тя лесно би могла да му се изплъзне.

Дълбоко в себе си обаче знаеше, че се залъгва, и само след миг пулсът ѝ се ускори и краката ѝ омекнаха. „Полудявам като Диъри.“ От онази вечер, в която се беше появил Руди, Ани беше с изострени сетива — подскачаше при всеки шум, оглеждаше се непрестанно. Но това беше глупаво. Вал се намираше на хиляди километри от нея, а в момента същото се отнасяше и за Руди. А и Доли ги беше убедила доста успешно, че доколкото се отнася до нея, те са на погрешна следа.

Ами ако се заблуждаваше?

Вмъкна се в първия магазин, който ѝ се изпречи. Обиколи от щанд на щанд, без да бърза, и накупи всичко, което ѝ беше поръчала Лори — балони, тънък картон, бои. Оставаше да вземе кола за приготвянето на специалната паста от бакалницата на авеню „Джей“.

На опашката на касата се опита да забрави за мъжа с шлифера. Вероятно щеше да е изчезнал, когато излезе от магазина — сякаш изобщо не го е имало. Защо трябваше да реагира така невротично? Под ярката светлина на флуоресцентните осветителни тела приятни обикновени хора купуваха обичайни стоки — шоколад, картички, филмчета за фотоапарати. Почувства се глупаво, задето си беше представила, че я преследва някакъв тъмен субект като онези от телевизионните криминални сериали.

Нямаше причина Вал или Руди да са по петите ѝ. Бяха изминали три месеца, откакто тя и Лори бяха пристигнали в Ню Йорк, и един от посещенията на Руди.

Оттогава Доли не беше чула нищо за тях. Въпреки това Ани не бързаше и продължително търси в портмонето си точната сума, за да плати на касата.

Излезе от магазина и отначало не го забеляза никъде. После, с крайчеца на окото си, го мерна пред отсрещната будка за вестници да се преструва, че чете заглавията. Беше вече доста тъмно, а и меката му шапка беше нахлупена ниско и затова тя не можа да види лицето му. Позна шлифера му обаче. Този човек със сигурност я наблюдаваше.

Кръвта нахлу в главата ѝ, слепоочията ѝ запулсираха като стегнати от желязна ръка. Коленете ѝ се подкосиха и тя за малко не блъсна една забързана жена.

Мина покрай вестникарската будка, но не посмя да погледне натам — страхуваше се, че няма да може да продължи, ако го направи. Но той беше там, тя го знаеше. Кожата на ръцете и врата ѝ се изпъна,

като че ли се беше свила с три размера. По стълбите към станцията на метрото тя се хвана за перилото, за да не се препъва. Краката ѝ бяха странно натежали.

Той сигурно беше свързан с Вал и Руди. Частен детектив, може би. Иначе защо би я следил така упорито?

Помисли си за Лори, която беше сама в квартирата. Какво щеше да стане, ако я проследеше дотам? Ще трябва да напуснат преди Вал и Руди да ги открият и да отведат Лори. При мисълта, че ще трябва да напусне Доли, Джо и Ривка, гърлото на Ани се сви. Освен това ще трябва да започне всичко отначало, да се настани в някой мизерен хотел, докато намери друга квартира...

Съвсем ѝ прималя и трябваше да събере всичките си сили, за да продължи.

Станцията беше претъпкана. Може би щеше да успее да се измъкне. Беше пиков час и отвсякъде прииждаха пътници. Влакът току-що беше пристигнал. Ако можеше някак си да прелети до него, преди да затворят вратите, щеше да успее да се отскубне. Пред нея обаче имаше много хора. Нямаше да успее, освен ако влакът не изчакаше, което почти никога не се случваше...

Импулсивно Ани се хвърли напред, стиснала здраво пакета с покупките и чантата си. Полата ѝ се закачи за нещо; тя усети как се разкъсва. Дявол да го вземе, всичко ще се провали! С внезапна сила обаче, тя продължи да тича към вратата, преди тя да се е затворила.

— Ей! Ти там... спри! — чу някой да се провиква. Господи, викаше по нея. След миг видя тъмносинята униформа с проблясваща значка на фона на стената, покрита с бели фаянсови плочки.

Замръзна. Полицията трябва да се уважава. Спомни си за миг как в пети клас ги бяха водили в полицейското управление в Бевърли Хилс. Един възрастен побелял офицер в изгладена синя униформа им беше раздал по една близалка на раздяла.

„Не! Ако ме хване, ще изпусна влака. А може би ще открие коя съм и ще ме арестува... и... о, боже...“

Ани се втурна отново напред, но точно когато стигна до влака, вратите се затвориха под носа ѝ. Искаше ѝ се да пици, да блъска по тях с юмруци. Не беше честно!

Полицаят и мъжът в шлифера енергично си проправяха път към нея. Беше хваната като в капан. Кой ли щеше да я стигне пръв. Усети

как ѝ прилошава.

И тогава стана чудо.

Вратите се отвориха рязко и тя чу кондуктора да вика: „Влезте навътре! Освободете вратите! Влакът няма да тръгне, докато всички не минете още навътре!“ За част от секундата Ани се хвърли напред и успя да се натъпче във вагона. Вратите се затвориха с трясък.

Усети как влакът се разтърси и потегли с все по-голяма скорост към тунела. Притисната с рамо към стъклото на вратата, Ани видя платформата да минава бързо пред очите ѝ и да остава все по-назад като лош сън. Мъжът с шлифера беше на ръба на перона. Беше я изпуснал само на косъм. Видя лицето му под периферията на шапката — бледосини очи, червеникав мустак, отпуснати устни. После той изчезна и влакът влетя в черния тунел — блестящото му електрическо осветление създаваше впечатление за магическа закрила. Ридание задуши гърлото ѝ и само това, че пое дълбоко въздух, спря сълзите ѝ. Ани опря чело в запотеното стъкло и затвори очи. Беше почти благодарна за натиска на чуждите тела върху нея. Влажният мирис на вълна, шалове, шапки, пакети, кожени чанти дразнеше обонянието ѝ и държеше сетивата ѝ изострени.

Мислеше си за Джо. Искаше той да е с нея в този момент. Той щеше да знае как да я накара да се почувства по-добре. Както миналия уикенд, когато ги беше завел с Лори на зимната пързалка в центъра „Рокфелер“. Джо търпеливо учеше Лори, прихванал я с една ръка през кръста, докато тя самата, без да има кой да ѝ помага, падаше често и ставаше с мъка. Едно от паданията беше особено лошо — дъхът ѝ спря, удари си лошо крака и въпреки усилията да се изправи, кърките вървяха накъдето си искат. И точно тогава — сякаш ръката на Бог я повдигна и я изправи — тя усети как се носи волно като хвърчило, прегърната от Джо. Вълненият му шал леко потрепваше и докосваше бузата ѝ. За първи път от смъртта на Диъри се почувства така чудесно защитена — като дете. И малко уплашена също, защото да си дете означава да не можеш да вземаш решения сам, да не владееш положението. Но да бъдеш сам беше още по-тежко. Тя имаше Лори, разбира се, но това влошаваше положението в известен смисъл.

Първо, защото Лори зависеше изцяло от нея, и, второ, защото тя беше причината за цялата тази тайнственост, криеница и преследвания.

Не че се оплакваше от сестра си. Не, ни най-малко. Но понякога... като сега... не можеше да не си представи колко по-малко главоболия щеше да има без нея. Почувства се леко виновна. Боже, какви са тези мисли? Без Лори тя би била нещастна и самотна. Кого ще обича?

После си спомни Доли и Ривка... и Джо — те също бяха привързани към нея.

В съзнанието ѝ изплува привлекателното му лице, лешниковите му очи. В тях имаше и болка. Тя беше я усещала неведнъж. С Джо понякога се чувстваше както с Диъри — зад шегите и крайната прямота и у двамата прозираше вътрешна борба. За разлика от Диъри обаче, поне според нея, Джо щеше да намери изход.

Може би това я привличаше към него, чувството, че те заедно си проправят път напред като Нанси Дру и Нед Никерсън, пълзящи в тъмното из гробищата със запалени фенерчета. С тази разлика, че каквото и да измъчваше Джо, то нямаше нищо общо с тайнствени преследвачи или със сърдити полицаи.

Ани отвори очи и видя на вратата издраскан надпис: „Долорес Кристо обича Рамон де Вега, 1964“. Почти като епитафия. Къде ли са сега тези двамата? Дали са се оженили млади и вече имат едно-две дечица? Или се разминават в училище или на улицата като непознати? По някаква неизвестна причина Ани се надяваше все още да са заедно. Мисълта, че единствената следа от тяхната любов е издрасканото в метрото, я натъжи.

„Когато се влюбя, ще бъде завинаги.“

Колко нелепо. Току-що едва се беше измъкнала от преследване и арест и да бленува за любов.

Но само след малко, сред трясъка на влака в тунела, Ани отново си помисли за Джо и си представи своето име, изписано до неговото на металната врата.

— О, чудесно, че си идваш, Ани. Такива добри новини, само чакай да чуеш! — каза Ривка още на външната врата. Сияеше от радост.

Ани огледа малката всекидневна и забеляза, че нещо е различно. Сара, която току-що беше навършила осемнадесет, стоеше в средата на

стаята, облечена в плисирана пола до колената и розов пуловер с дълги ръкави и висока яка. Беше четвъртък вечер и нямаше никакъв еврейски празник, доколкото ѝ беше известно.

Сара се бе изчервила и криеше лицето си с ръце. На един от пръстите ѝ блестеше малък диамант.

— Сара ще се жени! — радостно извика Ривка и я прегърна. — Днес се уреди всичко. Представяш ли си? Нашата малка Сара ще бъде булка! Чудесно, нали?

Ани погледна Сара смаяно. Ами че тя беше съвсем малко по-голяма от нея! И кое беше момчето? Никой никога не беше споменавал дума за него. Скромната тиха Сара, преди да разбере, ще има пълна къща с деца. Тя и Ривка изглеждаха много щастливи, но за Ани новината беше все пак доста изненадваща.

Опита се да се престори, че също е щастлива. Може би това щеше да я накара да се почувства по-добре и не след дълго да свикне с новината, но в момента беше доста напрегната.

Ани пристъпи напред, прегърна Сара и си помисли колко полесно беше да прояви привързаността си към дъщерите на Ривка, отколкото към синовете ѝ. На момчетата не беше позволено да докосват жена или дори да се здрависват. Ривка ѝ беше обяснила, че понеже жената може да е в цикъл, това би я направило ритуално нечиста. Ани си спомни деня, в който беше протегнала ръка, за да се здрависа с господин Груберман, и как той се беше отдръпнал, сякаш беше прокажена.

— Честито! — поздрави тя Сара. — Кой е младоженецът? Едва ли го познавам.

Сара се засмя свенливо и не каза нищо.

— Запознах се преди няколко седмици — каза Ривка. — Нещата се уредиха веднага и понеже Ицхак заминава за Израел следващия месец да учи Талмуда при един известен равин, не искаха да отлагат.

— Искаш да кажеш... ей така, направо? Срецнали се вчера и... днес ще се женят.

— Виждахме се почти цял месец — каза Сара, сякаш един месец е време, достатъчно за опознаване. — Ицхак е много способен, така казва учителят му.

Нито дума за това колко е мил или че ѝ е подарил цветя, или колко романтично е било брачното му предложение.

Ривка сви рамене и се наведе да вземе малката Шейни, която се опитваше да излезе от кошарката си.

— Не си мисли, че стана толкова бързо, както може би ти изглежда. Най-напред имаше двама други кандидати.

— Двама други? — Ани съвсем се обърка. Как така?

Представата за свенливата и мила Сара, която се среща с няколко мъже... беше просто невероятна.

— Ела, седни. Ще ти направя чай и ще ти разкажа всичко.

Ривка я избута леко към кухнята, в която Ани беше прекарала вероятно повече време през последните месеци, отколкото в своята стая на горния етаж.

— Сега ще донеса чаши — каза Сара.

Лори остана във всекидневната да наглежда Шейни и петгодишния Йонкел, който си играеше с подарените му на празника Ханука играчки. На шивашката маса в ъгъла стояха кройките и платът за роклята, която Ривка ѝ помагаше да ушие.

Ани чу как гальовно говори Лори на децата в другата стая и си помисли, че някой ден сестра ѝ сигурно ще стане добра майка. Дори сега Лори вършеше по-голямата част от къщната работа в квартирата им. Беше успяла вече да нареже ленти от вестник, с които да изработи пинятите.

Докато Ривка пълнеше чайника и слагаше на масата домашен сладкиш, Сара нареди чашите и чиниите. Движеше се сръчно, точно, с новата увереност на съпруга, а не на пъргава девойка.

Ани се вгледа внимателно в лицето ѝ, за да открие нещо особено, което да я отличава от връстничките ѝ, но наистина нямаше нищо — най-обикновено момиче. Или... тя можеше да съм аз. Аз можеше да съм тя.

Тази мисъл я обезпокои толкова силно, че тя едва не си разля чая. „Със сигурност не искам да се женя. Поне не сега. Може би не и след десет години. Може би никога.“

— Първите двама, както и Ицхак, се свързаха с нас с посредничеството на шачан — поясни Ривка и се настани удобно в креслото срещу Ани. Сара изтича в другата стая да види защо плаче едно от децата. — Виждам, че не си чувала за шачан.

Тази вечер Ривка беше с вталена риза, подчертаваща възстановената ѝ елегантност, и вместо шал носеше шайтел — къса

кафява перука, сресана на стегнат кок. Ривка бе обяснила, че ортодоксалната еврейка носи такава перука след като се омъжи и я сваля само пред съпруга си, така че единствен той да я види най-привлекателна. Ани се чудеше обаче колко привлекателна можеше да изглежда една коса, цял ден мачкана и запарвана от перука.

— Шачан значи сватовница — продължи Ривка. — Ние взехме Естер Грийнбаум. Тя урежда тези неща, показва снимки, прави запознанства. Какво чудо настана само, когато трябваше да снимаме Сара! Човек можеше да си помисли, че се готви за конкурса „Мис Америка“. А кое момче би пренебрегнало такава лице, колкото и лошо да излезе на снимката!

— И какво стана? Не хареса първите две момчета ли? — усмихна се Ани.

— Като видя първия и избухна в плач. Трябваше да го видиш — зъби ей дотук. Естер се кълнеше, че цял да бъде отличен съпруг за което и да е момиче, но Сара не го погледна повече. Не я виня. Трябва ли да имам внуци с магарешки зъби? Следващият не изглеждаше зле, но не обели повече от две думи, когато се запозна със Сара. А ти знаеш, че и тя не е много приказлива. С тези двамата сигурно ще съм мъртва, преди да видя първия си внук, си рекох.

— Ами... — Ани се поколеба, докато си спомни името.

— Ицхак — каза нежно Сара.

Ривка живо вдигна глава и й се усмихна.

— Солиден, стабилен, много ученолюбив. Ама и той си има кусури сигурно. Е, за по-добър не може да се мисли. Баща му е равин. Много учен човек.

Ани искаше да попита Сара как й се е видял на снимката, но си помисли, че сигурно ще е грубо. За щастие Ривка сама го описа.

— Между нас да си остане — каза тя шепнешком, — Ицхак не изглежда лошо. Направо си го бива. Но да не забравяме, че и Сара не е за пренебрегване.

Лапна парче сладкиш, облегна се, погледна с гордост Сара, която в момента стоеше на прага с най-малкото дете на ръце, и попита:

— Ами ти, Ани? Ти също трябва да се замислиш по този въпрос. Не е добре така — само момиче, без семейство, без съпруг. Какво ще кажеш за младия мъж, който наминава да ви види с Лори?

— Джо ли? — Гласът на Ани прозвуча малко пискливо, издайнически. Тя усети, че се изчервява. — О, той е просто... приятел. Минава всъщност заради Лори. Нещо като по-голям брат.

Ривка я гледаше, леко вдигнала брадичка. Вярно, можеше да води затворен живот, но знаеше всичко за света на човешките отношения и добре разбираше, че Ани не е съвсем искрена.

След като Ани разбра, че може да вярва на Ривка, тя ѝ се довери за Вал, така че ако някога се появеше, да я прикрие. Сега искаше да ѝ разкаже и какво се бе случило тази вечер, но реши, че може да изплаши Лори и да помрачи радостта на цялото семейство. По-добре беше да мълчи.

— Гледай какви ги говоря — засмя се Ривка. — Като истинска клюкарка. Искаш ли още чай? Ще ти наля. Вземи си от тези сладки — току-що ги извадих от пещта.

Чуха, че господин Груберман се прибира, и Ривка се втурна да го посрещне. Възбудените гласове в съседната стая накараха Ани да се чувства уютно и сигурно.

Може би човекът, който я беше преследвал, беше бързал просто да хване метро и разочарованието, което се четеше по лицето му, се дължеше на това, че го беше изпуснал. Вероятно си въобразяваше, че са я преследвали.

И си повярва. Почти.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Доли седеше в тъмния салон на филмотечното кино в Ийст Вилидж. Стомахът ѝ се бе свил на топка. Толкова силно стискаше ръце, че ноктите се бяха впили в дланите ѝ.

Седеше ли той някъде наблизо, или чак на първите редове? Тя не можа да го забележи, когато влизаше, но сигурно се беше промъкнал след като филмът беше започнал.

Беше пожелал да се видят след прожекцията във фойето. Странно място за среща. Някаква носталгия ли го мъчеше?

Кинотеатърът не беше препълнен. За да не познаят хората, че е вече застаряваща звезда от екрана, Доли беше седнала на последния ред, близо до изхода. Но защо беше толкова нервна? Младежите около нея сигурно са били в пелени, когато тя беше снимала „Жени в окови“. Така, както изглеждаше сега, можеше да мине за майка на това сладурче на екрана с широко отворените очи.

Проклето нещо — да наречеш един филм култова класика. Означаваше, че с времето се превръща в обект на подигравки. В началото и се струваше, че се смеят на нея, като ги слушаше да прихват на репликите, в които тя бе изляла сърцето си преди толкова много години. После обаче започна да вижда хумора в тях и дори и тя се засмиваше от време на време. Някои от репликите наистина бяха смешни.

Точно в момента се виждаше, пристегнатата здраво в корсет, да се навежда и буквално да изсипва бюста си в скута на своя адвокат и да казва: „Как се забърках във всичко това?“

Смееше се и това я караше да се чувства добре. Имаше толкова общо с тази жена от екрана, колкото зелен домат с гарга. Разбира се, актьорското ѝ майсторство може да беше и шега, но тя доста се беше променила оттогава.

Мислите ѝ се отправиха към това, което предстоеше — празника на Свети Валентин, две сватби и набирането на средства за музея „Метрополитън“. А вчера един братовчед на госпожа Леви, който беше присъствал на тържеството Бар мицва предишната седмица и много се

беше впечатлил от пинятите на Лори, се обади и ѝ поръча да му доставя шоколади на едро.

В салона беше вече светло — филмът беше свършил. Хората бавно се обличаха и без да бързат, се отправяха към изхода.

Доли не помръдна. Беше се вдървила от мисълта за срещата във фойейето.

Руди Карера.

Какво можеше да иска? Нали му беше казала, че не знае нищо и че не се е чувала с Ив и момичетата от години? Потрепери при мисълта за нощното му обаждане. В гласа му имаше нещо... нещо, не... всъщност нещо липсваше. Не ѝ се стори любопитен или измъчван от желание да открие нещо. По-скоро сякаш вече знаеше.

Отначало тя се опита да се измъкне от срещата, но той беше упорит като куче. В края на краищата реши да се срещнат, за да разбере какво всъщност знае Руди за племенничките ѝ. Ами ако не знаеше нищо? Тогава поне за малко щяха да си отдъхнат.

Тя се изправи вдървено и взе палтото си. Как ли беше издържала на едно място цели две прожекции? Но пък каква сладка тръпка беше да види Ив на екрана така блестяща, нахакана и жива, истинска звезда. Не приличаше изобщо на нещастното смазано същество, което беше станала накрая.

Ами онзи момент, в който героинята на Ив — мръсница със сърце от злато — се връща при Джино и му казва, че умира от рак, а след това го прекарва да стреля по нея, за да бъде обвинен в опит за убийство? Боже, колко сърцераздиращо! Как ли беше успяла да го изиграе така естествено? В края на филма Доли беше чула някои от седящите до нея да подсмърчат и хлипат тихо в кърпичките си. Тя също си поплака. Може би обаче причината при нея беше друга.

Доли огледа киното — раздърпани столове, избелели завеси, лющеща се позлата. Ив, бедната Ив, сигурно щеше да се поболее от всичко това и от мисълта, че е изпаднала до равнището на една съзливо-сантиментална звезда.

Беше видяла обявата за ретроспективата в „Таймс“: „Сестрите от сребърния екран“. Филмите представяха известни (е, в нейния случай не толкова известни) холивудски сестри. Оливия де Хавиланд с „Да задържиш зората“, наред с Джоан Фонтейн в „Подозрение“.

Рекламираха и два наистина стари филма с Лилиан и Дороти Гиш. Следваха нейното име и името на Ив.

Поличба. Лоша поличба.

И след това един Господ знае откъде се появи Руди Карера.

Сигурно беше за пари. Защо иначе ще ѝ се обажда? Нали ако знаеше как да се добере до Ани и Лори, нямаше да има нужда от нея.

Докато се изправяше, Доли видя, че не е сама. Приведеният мъж на първия ред също не бързаше — тръгна бавно по пътеката с наведена глава, така че тя не можеше да види лицето му. Имаше обаче нещо в това дребно и леко гротескно тяло, нещо в преднамерено наперената походка, което я накара да потрепери.

— Руди.

Почти се задушаваше.

Той спря и вдигна глава, за да я погледне в очите.

— Здравей, Доли, радвам се да те видя!

Хилеше се и я гледаше лукаво като куче, което току-що е изляло яйцата от полозите. На по-висок мъж дрехите му сигурно щяха да стоят стилно — светли панталони, обувки в два цвята, шарена спортна риза с разкопчана яка. С праметнато през ръка палто. Но Руди беше толкова дребен — макар да бе на високи токове, темето му достигаше едва до брадичката ѝ, че елегантните дрехи му стояха комично. Това я накара да го сравни с Мики Руни, който се мотае насам-натам толкова наперено, сякаш е висок два метра. С тази разлика, че в Руди Карера нямаше нищо симпатично. За миг Доли дори съжали някогашното момче, което всички са тормозели. Сигурно е било трудно да израснеш покрай красивия си по-малък брат.

— Знаеш ли, изобщо не бях гледал „Жени в окови“ — каза той спокойно и със задоволство.

— Всъщност не го гледаха много хора.

— Много лошо. Страшна си в него.

— Благодаря. Затова ли си тук? За да видиш как съм изглеждала?

— Не точно. Но виждаш ли, това все пак беше донякъде моята цел. — Той бръкна в джоба на ризата си, измъкна една дъвка, разопакова я, сгъна я на две и бързо я пхна в устата си. — Ти си била истинска актриса — продължи той и измляска. — И при това добра. Нещо, което моят брат, мисля, е пропуснал, когато е говорил с теб по

телефона. — Въпреки адвокатската му рафинираност, думите му прозвучаха грубо.

Доли усети, че е попаднала в капан. Трябваше да премине в офанзива, и то бързо.

— Стига глупости — отвърна тя рязко. — Какво искаш?

Руди се огледа. Разпоредителката стоеше на вратата и ги гледаше втренчено. Искаше да излязат час по-скоро, за да може да заключи. Беше почти полунощ.

— Хайде да излезем — каза Руди. — Знам едно място наблизо, където ще можем да поговорим.

След малко в един денонощен деликатесен магазин Руди поръча кафе и закуски и докато чакаше сандвича си, запали цигара, облегна се, присви очи, вгледа се в Доли през кълбата от дим и каза:

— Намерих ги.

Доли се почувства така, сякаш си беше пъхнала пръста в контакт. Събра цялата си воля, за да запази спокойствие и за да не отмести очи от хладния поглед на Руди. Притисна длани към долната страна на масата, за да не треперят.

— Не те разбирам.

— Виж, хайде да не се будалкаме. Знам, че ме излъга преди, а и ти го знаеш много добре. Един мой приятел детектив проследи онзи ден Ани до дома ѝ. Умна хлапачка — първия път успяла да му се измъкне. Втория път просто бил по-внимателен. — Руди потупа джоба на ризата си. — Ето тук е адресът. Четиринайсета източна, Мидууд, Бруклин. Не лошо място за две бегълки, както каза моят човек.

Внезапно я обзе силно желание да зашлеви този нещастник. Усети как се зачервява, как по гърба ѝ полазват тръпки. Е, няма що, беше излишно да се прави повече на невинна.

— Какво искаш?

Преди той да ѝ отговори, келнерката донесе кафетата и неговия безобразно голям сандвич. Руди отхапа голямо парче с настървение и толкова дълго го предъвква, че на нея ѝ се стори, че мина цял час преди да преглътне. Най-накрая преглътна, откъсна парче салфетка от кутията на масата и го повлече през устата си. Загледа се в нея, свинските му очички сякаш я пробощаха.

— Нищо не искам. Нищо. Съвсем нищо.

Истина ли беше това? Или някакъв пазарлък? Тя би му платила всичко, което можеше, но разбира се, нямаше да му го каже направо.

— Виж — настоя тя, — кажи ми какво искаш... нещо в разумни граници все пак. Ако е по силите ми, ще го имаш.

Той сигурно имаше добър собствен доход, но може би имаше дългове от хазарт или беше направил лоши инвестиции. Руди се ухили, избърса капчица горчица от ъгъла на устата си и каза:

— О, разбрах как си се оженила. Хитър ход. Но в края на краищата винаги съм си мислил, че си умно бебче. Поне толкова умно, че не се ожени за брат ми.

— Не си ме извикал тук, за да ме четкаш, нали? — каза Доли и присви очи. — Какво искаш?

— Ами онази работа там със сестра ти — продължи Руди, сякаш тя не беше казала нищо. — Как си я подредила само... дявол да го вземе, за това наистина се иска кураж. Признавам ти го, Доли. Когато научих, си помислих, че бих дал всичко, за да имам такава жена на своя страна.

На Доли ѝ се дощя да натика сандвича в гърлото му и да го задуши.

— Ти... ти откъде знаеш за това?

Думите с мъка излизаха от устата ѝ, като че ли я бяха стиснали за гърлото.

— Сестра ти накара Вал да мълчи. Но да ти кажа, наистина му беше гадно. Тя не искаше всеки да знае, че нейната скъпа сестра я е предала. И се е срамувала, предполагам. Сигурно се е страхувала, че хората ще си помислят, че е наистина ужасно лош човек, щом собствената ѝ сестра е готова да направи такова нещо. — Той замълча, достатъчно дълго, за да постигне ударът целта си. — Вал дойде при мен веднага след смъртта на Ив с идеята, че все още не е късно нещата да се обърнат в негова полза. Например нещо от сорта на това да те осъди и да те накара да платиш голяма сума. Но аз му казах, че няма да стане. За тези неща има давност.

Доли трепереше толкова силно, че дори не смееше да повдигне чашата с кафето си.

— Окей, Руди, изплюй камъчето. Какво целиш? Какво искаш от мен?

— Какво искам от теб ли? — Той съсредоточено присви очи. — Само малко сътрудничество. Това е всичко. Да ми уредиш среща с дъщерята на Вал — Лори. Не искам да я изплаша, като се появя внезапно.

Доли задиша учестено, гърдите я стягаха като че ли я бяха напъхали отново в стегнатия корсет от „Жени в окови“. Сега вече наистина я плашеше. Мина цяла минута преди да се успокои и да каже:

— И защо да го правя?

— Защото знам, че те е грижа за тях. Искаш най-доброто за тях, затова. — Той се наведе и се вгледа в нея така, че тръпки я побиха. Сякаш беше докоснала отровна змия. — Защото от начина, по който действаш, бих предположил, че се чувстваш страшно виновна за това, което си направила на Ив. Искаш да се реабилитираш пред децата ѝ, нали така? Искаш всичко да бъде добре за тях... и за теб. — Той издуха пушека от цигарата си в очите ѝ. — Прав ли съм?

Доли се почувства без дрехи. Гола. И то съблечена от кого? От Руди! Искаше да се махне, да остави това влечуго в прахта и никога да не го види повече. Но си наложи да запази спокойствие. Знаеше, че трябва да го направи. Беше заради Ани и Лори, не заради нея.

— Ами Вал? — попита тя. — Той защо не е тук?

— Това не се отнася до Вал — каза Руди и загаси цигарата си в чинийката, като пренебрегна пепелника до лакътя си. Доли потрепери цялата. За бога, какво си беше наумил той? Възможно ли беше да е нещо... нещо мръсно? Нещо като навремето в Клемскот, когато хванаха Поп Фарадей в аптеката, че се опитва да прелъсти малката Нанси Ъндъруд? Обзе я свирепо желание да впие ръце в дебелия му розов врат.

— Слушай, копеле такова, най-добре да не ти се въртят в главата разни извратени идеи за...

— Чакай, чакай! — Очичките му я гледаха с упрек. — Мислиш, че съм от онези негодници ли? Избий си го от главата. Просто искам да видя хлапето. Да поговоря с нея, да я опозная малко. Нали ми е племенница.

— Защо сега? Никога не съм чувала да се интересуваш от нея или Ани преди.

— Преди! Преди нещата бяха много по-различни. Сега си е сега.

Той присви очи и се загледа към бара, където едно момиче в розова униформа режеше парче лимонов пай, украсен с целувки.

— Ами Вал? — попита Доли.

Руди извърна рязко очи, погледна я и каза:

— Забрави за Вал. Това няма нищо общо с него. Той не знае нищо и аз възнамерявам така и да си остане.

— Не разбирам. Изобщо не разбирам защо би трябвало да ти помагам.

— Виж, нека да изясним един въпрос. Ти не ми трябваш, правя всичко това заради нея. Помислих си, че може би ще е по-лесно за момичето, ако ти ѝ обясниш ситуацията, така че да не припадне като ме види.

— Защо си толкова сигурен, че няма да ги предупредя? До утре по това време може да са в друг град или дори в друга страна.

— Знам, че няма да го направиш — усмихна се той, — защото ти искаш това, което искам и аз. Защото ти и аз, дълбоко в себе си, сме еднакви.

Доли пак потрепери. Не можеше да отрече думите му. Да, тя беше себична. Тя искаше да бъде близо до Ани и Лори. Да им бъде като майка. Толкова ли ужасно беше това? Добре тогава, може би това, което искаше Руди, също не беше чак толкова ужасно. И все пак само при мисълта, че Лори се разхожда с него или дори го вижда за кратко, направо я втрисаше.

„Трябва да го накарам да се върне в Лос Анжелос и да забрави за нея.“

Но Руди не беше като Вал. От него човек не можеше да се отърве просто като му затвори телефона. По-добре беше да стреля направо от упор.

— Кажи си цената. Хайде! Знам, че не правиш всичко това за пари, но с парите, които ще ти платя, ще можеш да си намериш някоя хубавелка, която ще ти угажда във всичко и по два пъти на ден ще ти казва колко приличаш на Пол Нюман.

Лицето на Руди потъмня, ръцете му се свиха в юмруци и за момент тя си помисли, че ще я удари, но той се овладя и се засмя.

— Виж, предлагам ти нещо малко по-различно. Твоето мълчание в замяна на моето. Танто за танто.

— К-какво? — заекна тя.

— Аз така или иначе ще говоря с Лори, а ти не би искала да се разбере кой точно е предал майка ѝ в ръцете на сенатора Маккарти, нали? В замяна на това няма да кажеш и дума на Ани за нашето малко споразумение.

Сякаш източваше и последната ѝ капка кръв.

— Ти... негодник такъв! — едва помръдна устни Доли. — Искаш да си го върнеш на Вал, нали?

— Не, не позна, изобщо не е това. — Той се наведе напред, бузите му се зачервиха. — Не искам да си връщам на Вал.

„Искам само част от това, което е негово!“

— Ами Ани? Как мислиш да скриеш всичко това от нея?

— Остави на мен. Имам си план.

Доли разбра, че е загубила. И че още веднъж ще бъде въввлечена в измама и предателство. Трябваше да излъже Ани, да уреди среща на Руди с Лори зад гърба ѝ. Защото ако Ани разбере, щеше да направи нещо ужасно. Щеше да грабне Лори и да избяга с нея. Кой знае къде. Искаше ѝ се да отпусне глава на масата и да заплаче. Не, не би могла да каже истината на Ани. Докато Анри беше в Париж и докато нямаше никаква надежда да получи развод, тя не можеше да понесе дори мисълта да остане без племенничките си.

„Аз предадох сестра си и това раздира сърцето ми, а сега ще трябва да извърша предателство и спрямо нейното дете.“

— Защо трябва да е тайна?

Лори погледна чичо си Руди в зеленикавия полумрак. Бяха в аквариума на Кони Айланд — смешно място за среща. Но леля ѝ Доли, която често я извеждаше в събота, ѝ каза, че не било по-различно, отколкото в зоологическата градина или ѝ парка. По пътя насам в линкълна, управляван от шофьора, Доли беше обяснила, че чичо ѝ Руди няма да ѝ направи нищо лошо, нито да я поучава — просто щял да се види с нея, за да се увери, че е добре. Но ако беше така, тогава защо лицето на леля ѝ изглеждаше подпухнало и зачервено, като че ли беше плакала? И защо чичо Руди я караше да запази срещата им в тайна от Ани?

Искаше Доли да е тук. Но леля ѝ остана в колата и каза, че ще се върне след час да я вземе. Отначало Лори се изплаши много, но чичо

Руди беше мил: поведе я по осветените в проблясващо зеленикава светлина пътеки между аквариумите и започна да ѝ показва рибите. Разпита я подробно за училището ѝ, за Бруклин и за семейство Груберман. Не се беше опитал да я прегърне или дори да я хване за ръка — и по-добре, защото щеше да ѝ е неприятно. И не каза нито дума за това, че тя и Ани бяха избягали. Поне до този момент.

— Повярвай ми — каза той, — по-добре е така.

— Но ако леля Доли знае, защо да не знае и Ани? — попита тя шепнешком, въпреки че в този ранен час сутринта наоколо нямаше никого.

— Сестра ти... няма да разбере — каза той, отмести очите си от нейните и въздъхна така, както правят големите, когато се въздържат да кажат нещо, което смятат, че не е за ушите на деца. Малко я беше страх от него, но тя го погледна настойчиво и някак си гуменото му лице ѝ заприлича на безформената морска крава, която плуваше зад него в аквариума. Досега не беше мислила за чичо си по никакъв повод. Той просто беше смешният дребосък, който идваше при Вал и почти не ѝ обръщаше внимание, като се изключеха странните му погледи, които я притесняваха. За пръв път ѝ говореше и, изглежда, наистина се интересуваше от нея, така че може би все пак не беше чак толкова лош.

— Ако ѝ кажа, ако ѝ обясня, че ти...

— Виж — прекъсна я той. — Ти си голямо момиче и ще бъда откровен с теб. — Той се наведе към нея — бяха почти еднакво високи — пълният му врат надвисна над измачканата яка на шлифера, малките му черни очи блеснаха. — Вал... баща ви... онази вечер, когато избягахте... беше много зле. Докато го откарам в болницата... не знам с какво го е ударила Ани, но със сигурност е повредила нещо в главата му. Лекарите направиха всичко възможно, но... той издъхна.

Руди се загледа встрани.

„Мъртъв? Баща ми мъртъв?“ Изведнъж ѝ стана горещо, зави ѝ се свят, а хотдогът, който той ѝ беше купил по пътя насам, се качи в гърлото ѝ и я задуши. И изведнъж тя си спомни, че леля Доли ѝ беше казала, че е говорила с Вал по телефона. Как можеше да е мъртъв тогава?

— Не е вярно! — извика тя. — Не е мъртъв! Леля Доли щеше да ми каже!

— Леля ти Доли е добра жена. Тя се грижи за теб и за сестра ти... също както и аз. И знае какво ще стане, ако нещата излязат наяве. Ако полицията разбере, че Ани...

Лори потрепери като си спомни кръвта по статуетката на Диъри и по нейното одеялце, и изхлипа:

— Ани не го направи нарочно. Сигурна съм!

— Разбира се, знам. — Той непохватно я потупа по рамото. — Точно това казах и на лекарите и на полицаите, когато дойдоха дадушат... че е било нещастен случай и че се е подхлъзнал и си е ударил главата.

— Значи не си им казал за...

— За Ани? Разбира се, че не. Виж, мила, точно това се опитвам да ти обясня. Аз съм на твоя страна. От сега нататък ще се грижа за теб и няма да позволя да ти се случи нищо лошо. Когато идвам в Ню Йорк по работа, ще се виждаме, и ако някога се нуждаеш от нещо, колкото и малко да е то, просто ми се обади. За моя сметка. Това ще бъде нашата малка тайна. Разбираш ли ме?

Лори преглътна сълзите си. В слабо осветената пътека между аквариумите се чувстваше като потопена във вода, бореща се за глътка въздух.

— Но защо... защо Ани да не знае? — каза тя задавено.

— Искаш да знае, че е убийца? Как мислиш, че ще се почувства? Виж сега, Вал не беше цвете, но сестра ти не би искала да се случи това, което стана, нали?

— Но...

— Ти обичаш сестра си, нали? — Гласът му беше приглушен, но сериозен. Тя усети топлия му, миришещ на цигари и дъвка дъх в лицето си. — Не искаш да я разстроиш, нали? Едно такова нещо може да смачка човек... а може дори да го тласне към пропастта.

Като Диъри. Той има предвид, че тя ще се почувства толкова лоша, като нея и че може би...

Не, не, Ани не беше такава. Тя никога не би посегнала на себе си. Но можеше от тревога да се разболее.

Лори усети как по страните ѝ се стичат сълзи. Морската крава зад стъклото я гледаше — с тъжни, големи и някак призрачно човешки очи.

Спомни си как мечтаеше да направи нещо наистина значимо, а не само да готви и пере. Сега ѝ се предлагаше случай, но тя не искаше да го приеме. Не искаше да пази тази ужасна тайна. Но ако каже за Вал, Ани ще се почувства ужасно. И може би ще забрави, че е било само нещастен случай, и ще започне да вярва, че наистина е искала да го направи. Може би Руди беше прав — тази мисъл нямаше да ѝ дава мира и тя можеше да свърши като Диъри. Лори си спомни за ноктите на Ани — изядени до кръв. И как понякога, когато се събуждаше посред нощ, я виждаше седнала на леглото си, загледана в нищото.

— Няма да ѝ кажа!

Не се чувстваше вече толкова зашеметена и мракът в аквариума не я задушаваше така остро. Всъщност дори изпита известно задоволство от себе си. Дори Ани да не знаеше, тя щеше да знае, че прави нещо важно и че не е едно малко, нещастно дете, което само пречи на сестра си. Чувстваше, че по особен начин поема грижата за Ани, също както Ани винаги се беше грижила за нея.

ВТОРА ЧАСТ

1972

*„Царицата се ужасила и предложила на
човечето всичките съкровища на царството,
само и само да се откаже от детенцето ѝ. Но
човечето казало:*

*— Не, не, не ми трябва съкровища. Искам
нещо живичко.“*

из „Румпелшилцхен“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Божичко, задушавам се... ще припадна...

Ани погледна момичето, което седеше до нея на задната седалка в лимузината. Проблясъците на фаровете я правеха да изглежда по-млада от деветнайсет години и уплашена.

— Не се плаши — каза ѝ Ани. — Нали си пяла тази ария сто пъти. При това не е нужно да я изпееш цялата. Просто началото, та господин Донато да се впечатли.

— Нямам това предвид. — Момичето завъртя очи. — Проблемът е в роклята... Стяга ме и е толкова дълга... Ще взема да се спъна. Как ли са ходели някога жените с такива рокли?

Тя оправи гънките на роклята си от виненочервено кадифе.

Да се спъне? По-скоро щеше да се случи нещо по-лошо. Очите на Ани се спряха на корсажа на ученичката на Жилар — гърдите на момичето доста обезпокояващо се показваха над роклята — и за един кратък миг Ани си представи как Сузан поема дъх да започне арията си и в този миг корсажът се разпаря и гърдите ѝ изскачат.

Боже, каква сцена ще бъде! Донато и мъжете на партито ще зяпнат, жените ще се изчервят и ще засушукат, че това е направо скандално. А всичките гости щяха да бъдат най-големите търговци на едро и дистрибутори. Ако това се случеше и Донато разбереше кой тайно е вкарал тази надарена певица на партито, „Жиро“ нямаше да има никакъв шанс.

Не, всичко трябваше да мине добре. Новият магазин на Донато, клон на известната фирма „Донато“ от Милано, със своите мраморни подове и изписани тавани щеше да е най-елитният магазин за хранителни стоки в източната част, а може би и в целия град. Щяха да го открият през есента. Ани искаше „Жиро“ да бъде между избраните производители на шоколад, чиято продукция да се продава там. И щеше да направи всичко, за да го постигне.

Разбира се, можеше да постъпи по обичайния начин: да изпрати мостри и след това да се обаждат по телефона, но така правят всички. Защо да стои, да чака и да бъде само една от тълпата.

Не, по-добре да опита... Да опита нещо, което да привлече вниманието на Донато. Ако успееше днес, хранителният магнат нямаше да забрави „Жиро“ до края на дните си.

Гресира се скърцащото колело — нали така казва Доли. И през шестте години работа в „Жиро“ не беше ли го доказала много пъти? Ани си спомни за къдрокосия брадат Нат Кристиансен, който купуваше храни и напитки за „Карлайл“. Беше го преследвала месеци наред, беше му изпратила безброй писма, беше му се обаждала непрекъснато и дори го беше завела на обяд, но Нат, въпреки че се държеше приятелски весело, въпреки че се смееше на шегите ѝ и дори флиртуваше по малко с нея, в крайна сметка не се съгласи да сключи никакъв конкретен договор. Изпусна се да каже обаче, че е голям почитател на Г. К. Честъртън. И за късмет, докато преравяше антикварните книжарници, един ден тя намери едно първо издание на негов криминален роман с автограф, уви книгата в цветна хартия и я изпрати на Кристиансен с цял плик бонбони от „Жиро“. Само след седмица беше негов гост за обяд и докато се хранеха и бърбеха, постигнаха договореност „Жиро“ да доставя шоколадите, които хотелът дават на клиентите си след вечеря.

Защо да не успее и сега? Момичето, Сузан Макбрайб, ученичка на Жилар, пееше като ангел. И приличаше на ангел със свежия прасковен цвят на лицето си и червената си коса. А Донато, както беше успяла да научи Ани, за престоя си в Ню Йорк, свързан с отварянето на новия магазин, беше купил не един, а два сезонни абонамента за Метрополитън Опера. Какъв по-добър начин да се грабне вниманието му от този една красива млада жена да се появи неочаквано и да му изпее най-известната серенада от операта „Ромео и Жулиета“.

— Не се безпокой. — Ани потупа студената влажна ръка на момичето. — Всичко ще бъде наред. Просто, докато влизаш, си повдигни малко полата.

Роклята наистина беше доста дълга, но нямаше време да се правят корекции, освен това беше взета под наем. Една приятелка на Глория, която работеше в магазин за даване под наем на театрален реквизит на Бродуей, я беше намерила и Ани ѝ беше обещала да я върне на следващия ден. В момента линкълнът на Доли завиваше по Петдесет и седма улица и след малко стигна до една голяма къща, обрасла с бръшлян. Ани се измъкна първа и помогна на Сузан да

излезе, като придържаше роклята ѝ отзад, за да не се повлече по тротоара. В другата си ръка носеше сребриста чанта с емблемата на „Жиро“. Докато потреперваха от вечерния хлад и чакаха да им отворят, Ани усети как силно пулсира кръвта в слепоочията ѝ. Захапа нокътя на палеца си. Какво щеше да стане, ако просто не ги приемеха? Или ако Сузан се изплашеше пред всички тези непознати и не можеше да запее? Ани си пое дълбоко дъх, приглади роклята си — семпла черна жарсена рокля, достатъчно елегантна за партито, но без да може да се сравнява с ослепителния костюм на сопраното, взет под наем.

„Аз май ще припадна... и след този провал ще се простя с възможността да отида в Париж.“ За един трепетен миг Ани си позволи да си помисли за обещанието на Доли да говори с Анри за нейното стажантство. Цели три месеца в Париж, да се учи как се правят шоколади — ех, само да можеше да замине! Работата при Доли не беше скучна, но тя вече беше научила на практика всичко необходимо за управлението на един магазин, за аранжирането на витрините, за опаковките, за привличането на клиентите. Това, за което си мечтаеше, беше да отвори свой собствен магазин. А какъв по-добър начин да се научи как да прави шоколади от този да стажува при обучението в Швейцария господин Помпю, който работеше за Анри? Същият този господин Помпю, който вече петдесет години произвеждаше великолепни шоколади за „Жиро“.

Значи така, тя просто трябваше да успее. Ако Донато харесаше нейната малка изненада и предпочетеше „Жиро“, Анри, разбира се, щеше да се впечатли, защото това означаваше да удвои продажбите си в САЩ. Това, че беше племенница на Доли, не беше достатъчно, както сам той ѝ беше казал веднъж. Стажантите се избираха само по заслуги.

Вратата се отвори. Пред тях стоеше млад мъж в тъмен костюм и раирана копринена връзка. Не приличаше на иконом, а и веселите му тъмни очи показваха, че не е.

— Здравейте — поздрави той. — Аз съм Роберто... Роберто Донато.

Очите му заблестяха при вида на роклята на Сузан и той повдигна вежди учудено.

— Аз съм Ани — каза Ани и се поколеба да влезе, уплашена, че той ще им поиска поканите или още по-лошо — ще попита защо Сузан

носи такава абсурдна рокля. Но преди младият мъж да успее да каже нещо, добави: — Изглежда сме позакъснели.

Но младият мъж, когото вероятно бяха накарали да посреща гостите, очевидно беше твърде отегчен от това и само им кимна да влязат.

— Всички са горе — каза той. — Изпуснахте голямата реч на баща ми.

— Няма значение — усмихна се Ани, — ние сме тук за биса.

Стисна здраво ръката на Сузан и я издърпа през мраморния вестибюл в една кръгла стая, пред класическа бронзова статуя в цял ръст, поставена в основата на вити стълби.

Чу гласове, смях и музика да се носят от горния етаж, погледна Сузан, която изглеждаше още по-бледа, и я стисна още по-силно.

„Само да посмееш да провалиш всичко... само да посмееш!“

Горе голямата двойна врата на залата беше широко отворена. Гласовете на елегантно облечените мъже и жени се смесваха и извисяваха над мелодията на пианото. Ани усети как Сузан се дърпа.

— Не очаквах... Божичко, колко много хора... Искам да кажа, в училище пея пред хора, но тук е различно. Нямах представа, че... — Изглеждаше съвсем паникьосана.

Ани я стисна за лакътя и прошепна:

— Ще се справиш. Само помни какво ти казах... Донато е онзи висок мъж с прошарената коса, с големите мустаци. Тя посочи към мъжа, когото познаваше от снимките в „Таймс“. Той стоеше изправен до черна мраморна камина и говореше с няколко мъже — единият от тях беше Стенли Забар, чийто световноизвестен магазин в Горен Бродуей Ани редовно зареждаше с трюфели и малки марципанени плодове. Стори й се странно, че гласът й звучи толкова спокойно. Въпреки че не беше вечеряла й беше тежко, сякаш беше преяла с пържени филии със сирене. Насили се да мисли за това колко доволни ще останат Доли и Анри, ако успее да спечели тази поръчка, и побутна Сузан напред. Кой знае защо си спомни за Лори, която щеше да навърши осемнайсет години само след три дни — бяха почти на една възраст с това момиче. Спомни си я като малка, седемгодишна, как се учеше да кара летни кънки. Спомни си ожулените й крака и как тя храбро ставаше след всяко падане и продължаваше. На мястото на това момиче Лори никога нямаше да я провали.

Слава богу, като пристъпваше внимателно с натруфената си кадифена рокля, за да не се спъне, Сузан тръгна напред. Докато пресичаше стаята, гостите спираха да говорят, вперваха очи в нея и отстъпваха, за да ѝ направят път до Донато. Понесе се лек шепот — всички се питаха един друг кое е това девойче, накипнено като ренесансова принцеса.

Сузан спря на метър-два от Донато и отвори уста. В първия момент не се чу никакъв звук и сърцето на Ани замря. След това чудесният, сладък, невероятно чист глас на сопраното се извиси над всичко.

Донато не можеше да откъсне очи от нея. Устата му, малка и розова под огромните мустаци, зяпна от изненада.

Сърцето на Ани затуптя отново. Можеше и да се получи — Сузан беше добра. Но след първия момент на изненадата щеше ли той да бъде очарован... или просто обезпокоен от това натрапване?

Сузан изпя последните ноти от арията и в залата се възцари пълна тишина. Ани сякаш плуваше в безтегловност. Струваше ѝ се, че подът се накланя под краката ѝ ту на едната, ту на другата страна. Донато не беше помръднал. И не се усмихваше.

След това дойдоха аплодисментите. В началото съвсем приглушени, след миг силни, възторжени. Донато също ръкопляскаше и се усмихваше широко. Ани се отърси от унеса си и сякаш отново стъпи на земята. Пое дълбоко дъх, пристъпи напред и живо си проправи път към Донато.

„Всичко ще бъде наред... всичко ще бъде наред...“

Извади от чантата красив малък порцеланов супник, производство на прочутата английска фирма „Уеджууд“ — едно от антикварните открития на Доли, — пълен, с трюфели и други бонбони, и му го поднесе с усмивка заедно с визитната си картичка, на която беше изписано: „Комплименти от Жиро“. След това бързо и с възможно най-голямо спокойствие се обърна кръгом и се измъкна от стаята, хванала Сузан за ръка.

Ани, свита в люлеещия се стол във всекидневната на Джо, гледаше как Лори разопакова нейния подарък за рождения си ден — красива лакирана кутия с водни бои и набор фини четки.

— Японски са — каза ѝ Ани. Спомни си миниатюрното ориенталско магазинче на улица „Бароу“, където ги беше намерила, и въззрастния китаец, който я беше обслужил. Когато му каза, че ги купува за сестра си, която навършва осемнайсет, той ѝ даде и едно руло оризова хартия към комплекта.

— О! — възкликна Лори, като прокарваше пръст по нежнорозовия капак на кутията. — О, Ани... прекрасни са.

Седеше с кръстосани крака до дивана, на който беше седнал Джо, рамото ѝ почти докосваше коляното му. В момента се бе извърнала към него и му поднасяше да види кутията, но така, сякаш това не беше подарък за нея, а за него.

— Джо, виж, не е ли прекрасна?

— Прекрасна — съгласи се Джо и Ани изведнъж забеляза, че той не гледа кутията, а Лори.

Босонога, с избелели дънки и бродирана мексиканска блуза, с разпилени блестящи коси, Лори изглеждаше толкова лъчезарна, толкова хубава, че Ани усети как я пробожда завист.

И внезапно осъзна, че Лори е влюбена в Джо.

Цялата стая изведнъж стана по-светла — ореховото канапе и столовете, индианската черга, свещниците от ковано желязо върху ниската секвоена маса — всичко изведнъж се увеличи, като че ли гледаше през телескоп: Доли в разкроената си зелена рокля и сребристи ламени токчета — досущ шарен папагал, кацнал на стола до радиатора; Ривка, седнала на канапето до Джо — усмихваше се ведро и изглеждаше невероятно млада за майка, родила девет деца. Джо с вечния тъмносин пуловер и избелелите от пране дънки се усмихваше на Лори, наведен напред, с лакти, опрени на коленете.

— Помислих си, че ще са ти полезни — каза Ани, прокашля се и добави: — Радвам се, че ти харесват.

И бързо наведе очи към тъканата черга и се загледа в един черен жребец, или в нещо, което приличаше на жребец и което се подаваше изпод крака на масата. Знаеше, че ако погледне сестра си, няма да може да овладее нито мислите, нито думите си.

— Да ги харесвам ли? Обожавам ги — усмихна ѝ се лъчезарно Лори. — Ти винаги избираш идеалното нещо и то винаги ми е от полза.

— Нали затова сте сестри — намеси се Доли. — Лелите са тези, които подаряват чудесни, но безполезни неща, които човек не би си купил никога сам. Ето, заповядай. — Тя ѝ подаде малка синя кутийка, превързана със сатенена панделка. Беше от „Тифани“, Ани позна от пръв поглед. — Честит рожден ден!

Ани се усмихна като си помисли за малките сини кутийки като тази, наредени в собствената ѝ тоалетка. Бяха шест и във всяка имаше малка сребърна игла или гривна, или медальон, или чифт обици — беше ги получавала за всеки рожден ден, откакто беше дошла в Ню Йорк. Гледаше как Лори развързва и отваря кутийката. Вътре блестеше златен медальон във формата на сърце с мъничък диамант в средата. Красиво, но твърде сладникаво някак си. По-скоро подходящо за малко момиче. Лори сигурно си помисли същото, защото въпреки че усмивката не слезе от лицето ѝ, лъчезарността ѝ видимо се позагуби.

— Права си — засмя се тя. — Никога нямаше да си го купя, нямаше да мога и да си го позволя, но много ми харесва. Много мило, че си се сетила да го купиш.

Докато гледаше как сестра ѝ прегръща Доли, Ани си помисли колко добре се преструва Лори — Доли никога не би предположила, че тя не харесва подаръка. „Де да можех да приличам повече на нея в това отношение... Е, не толкова пряма и малко по-мила с Доли.“ Ани не можеше да се отпусне с леля си — винаги я гризеше някакво подозрение, че Доли не ѝ е казала всичко за онова, което се е случило между нея и Диъри, и това някак си помрачаваше всички чудесни неща, които леля ѝ беше направила за нея.

— Моята Сара има същия медальон — каза Ривка. — И носи в него снимка на съпруга си, на Ицхак. — Тя хвърли многозначителен поглед на Лори. Ако Лори беше нейна дъщеря, сигурно нямаше да я пусне в колежа в Сиракуза за още един семестър. Дъщерите трябва да се омъжат и да създават дом. Вероятно на двадесет и четири години Ани вече ѝ се струваше стара мома. Сякаш прочела мислите ѝ, Ривка въздъхна и каза: — Все още не мога да свикна, че живеете толкова далече.

— Говориш така, като че ли Манхатън е друг континент — засмя се Ани.

— За тебе може и да не е, но аз трябва да пътувам цял час с метрото, за да видя моите две калифорнийчета.

Ани също тъгуваше за Ривка. Виждаха се от време на време, но вече не беше същото, както когато тя и Лори живееха в Бруклин. През последните пет години двете живееха под наем в един малък апартамент над този на Джо.

— Следващия път аз ще дойда да те видя — обеща тя.

— А следващия път, когато аз дойда в Манхатън — каза закачливо Ривка, като помахна закачливо с пръст, — ще бъде, за да танцувам на сватбата ти.

Ани усети, че се изчервява, и едва се сдържа да не погледне към Джо. Ривка стана от канапето, оправи някаква невидима гънка на бялата си блуза и каза:

— Кой иска кейк?

Беше го приготвила сама и беше, разбира се, кашер.

— Няма ли първо да духам свеци? — попита Лори.

— Не и преди да си отворила моя подарък — каза Джо, стана и отиде в спалнята. След малко се върна с пакетче, увито в хартия и превързано с дебел червен вълнен конец. Лори бавно го разопакова и извади малка, ръчно боядисана кутийка. В кутийката имаше плетена гривна от сребро.

— Индианците в Мексико ги правят — обясни Джо. — Наричат ги кръстове на приятелството.

Лори мълчеше и не сваляше очи от гривната, прокарваше пръсти по нея, омагьосана от проблясващата повърхност. Беше навела глава и косата ѝ скриваше лицето ѝ, така че Ани не можеше да види изражението ѝ. После Лори бързо погледна нагоре и пак сведе очи, и Ани видя защо не скача да прегърне Джо и дори защо не му казва колко много я харесва — в очите ѝ блестяха сълзи и бузите ѝ се бяха зачервили, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Мина почти цяла вечност. Накрая Лори се изправи и отиде до Джо, наведе се и го целуна, но не по бузата, а по устните — преднамерена се забави за част от секундата повече, отколкото изискваше учтивостта.

— Благодаря ти, Джо — промълви тя.

Джо изглеждаше доволен, но малко смутен. Дали само ѝ се струваше, че беше отвърнал на целувката на Лори?

Мислите, които се мъчеше да отхвърли не само тази вечер, а от месеци, много преди Лори да замине за колежа, нахлуха в главата ѝ. Появиха се различни картини — слабичката дванайсетгодишна Лори,

която тича по тротоара да го настигне; Лори в неговата кухня да меси брашно заедно с него; Лори, сгушена до Джо на неговото легло, докато гледат „Нашествието на похитителите на тела“ по телевизията, заравяща лицето си в рамото му на страшните сцени. След това си спомни сестра си на тринайсет — височко кльощаво девойче — да се подхлъзва и да пада в парка. От коляното ѝ рукна кръв, чорапът подгизна, а Джо я грабна на ръце и се втурнаха към улицата. Стояха и чакаха, а Ани отчаяно махаше, за да спре такси. Шофьорът обаче видя кръвта, включи на скорост и понечи да тръгне, а Джо посегна и го сграбчи за ризата, почти го измъкна от прозореца и студено и спокойно му обясни, че Лори е само на тринайсет и я боли, и че ще му плати допълнително, за да почисти колата. Пребледнелият шофьор поклати глава, съгласи се и без повече приказки ги закара до входа на болницата за бърза медицинска помощ, където Лори, мигайки през сълзи, трябваше да изтърпи да ѝ направят осем шева на коляното.

Но не шевовете и кръвта запомни Ани в този ужасен ден, а начина, по който Лори гледаше Джо от тогава насетне — гледаше го така, сякаш беше убил сто дракона и се беше изкачил на кула, висока колкото Емпайър Стейт Билдинг, за да я спаси.

„Тя го обича.“ Тази мисъл звучеше в главата на Ани отново и отново като натрапчива рекламна песен и тя не можеше да се отърве от нея. Всъщност винаги го беше знаела, нали? Разликата сега беше, че Лори не беше вече хлапе с ударен крак... и Ани не можеше повече да се преструва, че това е просто едно неузряло увлечение. Но не това я притесняваше всъщност. Това, което караше сърцето ѝ да засяда в гърлото, беше внезапната пареща мисъл, че Джо може би също се влюбва в Лори. И защо не? На осемнайсет Лори изглеждаше много по-голяма от повечето момичета на нейната възраст. Все още малко отнесена от време на време, но като цяло толкова уравновесена и мила и толкова сръчна — например в рисуването и шиенето на дрехи. „Аз, разбира се, се грижех за нея, но много често тя се оправяше сама. Може би Ривка неслучайно я наричаше «моята малка женичка». И какво от това, че Джо е на трийсет и една? Много мъже харесват по-младите жени.“ Пък и напоследък Джо все по-често говореше, че трябвало да си намери съпруга и да създаде семейство, и се шегуваше, че щял да има поне половин дузина деца.

„Стига, не ставай смешна. Джо сигурно обича Лори, но не по този начин. Той я обича така, както се обича малка сестра.“

„По начина, по който обича теб.“

Усети остра болка в гърдите. Така ли гледаше той и на нея — просто като на добър приятел, сестра или нещо такова?

Спомни си деня и даже точния момент, когато за пръв път осъзна, че е влюбена в Джо. Преди четири месеца, докато се прибираще вкъщи със Стив Хоган от кино, върху нея внезапно връхлетя някакъв откачен колоездач, точно когато слизаше от бордюра, на крачка пред Стив. Тя падна на платното, удари си главата и си обели колената. Но най-лошото не беше болката, нито онзи идиот, който дори не спря, а това, че тя не можеше да спре да се смее. Ако до нея беше Джо, щеше да я грабне на ръце и да я притисне до себе си, така както беше направил с Лори, когато си удари коляното. Щеше да знае, че тя е в шок и почти в истерия. Но Стив, този мил, отличен студент по право в университета в Ню Йорк, с когото тя излизаше вече цяла година и за когото мислеше, че може да се ожени, просто приклепна на платното и я потупа по гърба, сякаш се опитваше да успокои малко дете. И тогава тя разбра — сякаш колелото, което я беше блъснало, внезапно ѝ бе донесло просветление, — че единственият мъж, когото иска в този момент и завинаги, е Джо.

Но още не беше посмяла да му го каже. Имаше още време. Може би след няколко дни, след великденската ваканция, когато Лори щеше да е заминала в колежа...

— Честит рожден ден! Честит рожден ден! — Силният контралт на Доли прекъсна мислите ѝ. Присъедини се и Джо, и Ривка с колебливото си сопрано: кръглото ѝ лице бе огряно от светлината на потрепващите свещи на тортата, която носеше от кухнята: — Честит рожден ден, скъпа Лори. Честит рожден ден!

Лори си пое дълбоко дъх и с очи, вдигнати към Джо, духна свещите.

Не ѝ трябваше кристална топка, за да познае какво си пожелава. Ани се почувства виновна, че си пожелава същото в този момент, но, дявол да го вземе, защо Лори трябваше да има повече право на Джо, отколкото тя? Все едно, Лори бързо щеше да го забрави. В Сиракуза сигурно имаше десетки момчета, които щяха да хукнат подир нея и преди да се усети щеше да се влюби в някое, и Джо, разбира се, щеше

да се върне в ролята си на по-голям брат. Докато Ривка нарязваше великолепната кокосова торта, а Лори раздаваше парчетата, Ани отиде и седна до Джо.

— Как мина снощи? — попита тя. — Имам предвид партито ти. — Джо отскоро се беше насочил и в нова област — зареждане с храни, и тя знаеше, че още не всичко е изгладено докрай. Ресторантът обаче вървеше добре и беше пълен почти всяка вечер. През последните шест години се беше превърнал в своего рода местна атракция.

— Не лошо, само спиртникът се повреди и Рафи ходи да придума една съседка да ни заеме нейния. И тя, представи си, нахълта при официалните ми гости със спиртника в ръка и по шорти и маратонки.

Ани се усмихна и завъртя очи.

— Повярвай ми, разбирам те.

— Така ли?

— Вчера предлагам една мостра на купувач, който ме предупреди, че е алергичен към ядки. Казвам му да не се безпокои и като знам абсолютно сигурно, че трюфел „Фламбоаз“ не съдържа ядки, му предлагам един. И той отхапа от него, стана бял като платно и хукна към тоалетната.

— Аха — намигна Джо, — оплескала си работата.

— Не съвсем. Права бях за „Фламбоаз“, но по погрешка му дадох друг трюфел.

Ани си спомни колко силно се смути и колко дълго се извинява, но с Джо сега можеше да се посмее. Винаги, когато му разказваше за неприятностите си в работата, те не изглеждаха вече толкова лоши.

— Още ли си твърдо решена да отвориш собствен магазин? — Очите му проблеснаха леко предизвикателно иззад кръглите стъкла на очилата с метални рамки, с които беше заменил старите правоъгълни.

— Да... ако изобщо успея да се организирам. Имам да се справя с някои малки детайли, като например как се прави шоколад и откъде да намеря достатъчно пари.

Тя сви рамене и се постара гласът ѝ да не звучи напрегнато, защото не искаше нито той, нито който и да е друг да разбере колко отчаяно желае това. Какво щеше да стане, ако Анри, въпреки нейния, триумф при Донато, не и предложеше желаниа стаж? И дори това да се случеше, какво щеше да стане, ако парите от наследството на Диъри,

на които тя толкова разчиташе, бяха изчезнали по някакъв начин — например откраднати от Вал, чието мълчание през всичките тези години я безпокоеше почти толкова, колкото и поведението му някога?

— Не се страхувам за теб — каза Джо. — Знам, че ще намериш начин да постигнеш всяко нещо, което наистина искаш.

Очите на Джо, тези зелено-кафяви очи, излъчващи спокойно задоволство, я успокоиха и я изпълниха с приятна топлина. Щеше ѝ се да протегне ръце и да го прегърне, да зарови лицето си в пуловера му и да чуе как бие сърцето му, за да провери дали бие така силно, като нейното.

„О, Джо, ако знаеше какво си пожелавам точно сега, пак ли щеше да си толкова сигурен, че ще го получа?“

Трябваше да му каже какво изпитва и да престане с това бебешко бленуване; дори ако той не изпитваше същото, поне щеше да знае чувствата ѝ и да се справи някак си с положението.

„Ще му кажа вдругиден, когато Лори си замине и ще мога да го направя спокойно. Ако той ми отговори със същото... е, Лори просто ще трябва да разбере. Тя е голямо момиче, ще го преживее. Нали винаги съм ѝ давала всичко? Този път поне не заслужавам ли аз да бъда първа?“

— Я да видим какво си шепнете вие тук? — Ани вдигна глава и видя Лори, застанала пред тях с две чинии. Усмиваше се, но очите ѝ бяха леко присвити.

— За теб, разбира се — подразни я Джо. — Чудех се дали сега, след като си вече на осемнайсет, ще ни запознаеш с мистериозния си приятел.

— Какъв приятел? — погледна го тя, докато им подаваше чиниите.

— Този, с когото се измъкваш винаги.

— Не знам за какво говориш! — Лори се опитваше да се засмее, но руменината по бузите я издаваше.

Нейната тайнственост не беше нищо ново, но Ани се почуди, както и десетки пъти какво всъщност криеше тя. Много пъти, когато се връщаше у дома от работа, Лори още не се беше прибрала, нямаше я и у Ривка. Лори винаги казваше, че е писала домашни при своя приятелка или че е останала до късно в библиотеката, но при тия обяснения все криеше очите си и се изчервяваше. Когато веднъж Ани

сподели това с Доли, тя предположи, че по този начин Лори може би показва своята независимост. Може би наистина ходеше в дома на своя приятелка, но с мълчанието си искаше да покаже на Ани, че вече е голяма и не иска да я проверяват като малко дете. Още преди години Джо беше започнал да я закача за нейния мистериозен приятел. Лори винаги се преструваше, че не знае за какво говори, но може би тайно ѝ ставаше приятно, че Джо проявява внимание към нея и е заинтригуван.

— Тогава защо се изчервяваш така? — попита я направо Джо с дяволита искрица в очите.

— Не е вярно! — Лори сложи ръце на зачервените си бузи. Усмиваше се пресилено и погледна Ани някак странно и отчаяно.

Какво криеше?

Джо, вероятно усетил, че е отишъл твърде далеч, се опита да заглади нещата.

— Окей, окей. Взимам си думите обратно — каза той, повдигна вежди и добави с нисък, подигравателно прелъстителен тон: — Може би просто ревнувам. Може би те искам само за себе си.

Ани усети, че ѝ става много горещо, а след това изведнъж много студено. Но защо се разстройваше толкова много? Джо просто се шегуваше с Лори, както винаги... Какво толкова различно имаше сега?

„Ти знаеш, дори ако Джо отказва да види.“

Достатъчно. Тя трябваше да му каже какво изпитва преди Лори да бъде наранена.

Още тази вечер. Веднага щом Лори се качи в стаята си. Нямахте да чака сестра си да замине.

Доли стана и взе чантата си и Ани се обърна към нея. Тръгваше ли си вече?

— Искам да направя едно малко съобщение — каза леля им, погледна Ани и се усмихна като хлапе, готово да издаде някоя чудесна тайна. — Знам, че днес е големият празник на Лори, но, скъпа, имам нещо и за теб. — Тя извади един плик и го подаде на Ани.

В плика имаше самолетен билет до Париж. Ани го гледаше онемяла от изненада.

— Говорих с Анри — не се стърпя Доли, — всичко е уредено. Ще работиш под ръководството на господин Помпю. Той е стар пръч, трябва да те предупредя, но това, което знае за шоколада, може да изпълни цяла дузина томове.

В този миг Ани видя датата на билета — беше само след седмица!

— Толкова... скоро? — отрони тя с почти вдървени устни.

— Съжалявам, че не можах да те предупредя по-рано, но другият стажант започва работа след седмица и Помпю иска да започнете по едно и също време. — Вцепенението отстъпваше и чувствата отново я овладяха. Обхвана я необузdana радост. Париж! Най-накрая щеше да стане истински майстор, а не просто помощник-управител на магазин. Но радостта ѝ на свой ред отстъпи при мисълта, че три и половина месеца ще бъде без Джо. Това ѝ се струваше безкрайно дълго.

Вече нямаше значение дали ще му каже какво изпитва. Все едно ще бъдат разделени. А Лори... е, Сиракуза беше много по-близко от Париж. Лори щеше да се вижда с Джо през почивните дни и по празниците... И може би като я нямаше да им пречи, той и тя щяха...

— Е, кажи нещо, за бога! — каза Доли и вдигна ръце. — Ако аз трябва да загубя най-добрия управител, който съм имала, ти поне можеш да бъдеш само щастлива от това.

— Аз... не знам какво да кажа... Толкова е... — Ани стана и прегърна леля си. — Не знам как да ти благодаря.

И наистина ѝ беше благодарна, но не можеше да не си мисли, че Доли е избрала най-неподходящия момент, за да влезе в ролята на добрата орисница.

Чу да обявяват полета на „Ер Франс“ и се обърна към Джо.

— По-добре да вървя.

Наведе се да вземе ръчния си багаж, но Джо я изпревари и го вдигна.

— Ще те изпратя до изхода.

— Не е нужно.

Чувстваше се неловко да стои с Джо в залата за международни полети, с всичките тези забързани хора около тях. Двамата се държаха по-скоро като непознати, отколкото като най-добри приятели. Внезапно ѝ се прииска да го прегърне и да извика пред всички, че го обича. Но, разбира се, нямаше да го направи. Вместо това тръгна сковано до Джо, поглеждайки го с крайчеца на окото си, без да се обръща към него. Джо беше облечен както винаги — с памучни

панталони, закопчана догоре риза и късо кожено яке. Косата му беше добре пригладена и сресана. Само очилата му бяха леко килнати. Тя почувства как сърцето ѝ се свива. Защо не кажеше нещо, каквото и да е, за да ѝ покаже какво изпитва и дали изобщо ще му липсва?

Но Джо не проговори. Стигнаха до терминала и той остави куфара ѝ на един от пластмасовите столове, после се обърна към нея леко я докосна по бузата.

— Няма да ти обещаю, че ще ти пиша, защото само ще те разочаровам. Не съм много по писмата.

— Нищо, аз бездруго ще бъда много заета, та да ти отговоря. — Ани сведе поглед, за да не види разочарованието в очите ѝ.

— Ани... — Той повдигна брадичката ѝ, погледна я и тя усети, че ѝ става топло в полото и вълнената пола, които Лори ѝ беше ушила. — Това не значи, че няма да ми липсваш.

— Така ли? — „Боже, каква глупост казах!“

— Кой сега ще ме буди в неделя сутрин като тропа по вратата и ми крещи: „Ставай! Последните новини!“

— Ами иначе господин Абдула щеше да е разпродад вестниците преди да се измъкнеш от леглото.

— Аз пък си мислех, че просто обичаш да ме гледаш по пижама. Тя се засмя и се почувства по-добре.

— Не се ласкай. Виждала съм и по-атлетични тела.

— Ани, наистина ще ми липсваш. — Усмивката му угасна и очите му станаха сериозни.

— Джо, аз... — Тя усети остра пулсираща болка в гърлото си, като че ли някой я натискаше с палец. Точно в този момент по високоговорителя викаха за последен път пътниците за Париж. Залата вече беше почти празна — ... Трябва да вървя — каза тя едва чуто и понечи да се обърне.

И изведнъж той я взе в прегръдките си и я притисна до себе си — толкова близко, че тя усети да я залива някакво странно усещане, което почти я просълзи и остави сладко-горчив вкус в устата, ѝ, като от зелена ябълка.

И я целуна. Плътно и силно — целувка, която прободеше сърцето ѝ. Устните му бяха нежни и тя усети как върхът на езика му докосва зъбите ѝ. Вдъхна мириса на Джо — мирис, за който ѝ напомняше

пуловерът, който тя все взимаше назаем от него и в който толкова обичаше да се сгушва. Джо я притисна още по-силно в обятията си.

„Боже, боже, мили боже, наистина ли се случваше всичко това?“

Заля я радостна топлина, почувства се натежала, връхчетата на пръстите ѝ изтръпнаха. Главата ѝ се замая.

Зашеметяващо и романтично като във викториански роман. Ани леко се отдръпна и прочете в очите на Джо, че зад спокойната му външност също се крие вълнение.

„Кажки, че ме обичаш, кажи, че ме желаеш.“

Но той каза само:

— Довиждане, хлапачко.

Докато вървеше към самолета, Ани наполовина го мразеше за това, че я беше целунал и я беше пуснал да замине в Париж, където тя щеше да си мисли за тази целувка седмици наред, без да знае какво е означавала.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лори се взираше в голия мъж, който лежеше пред нея.

Тъмната му коса стигаше до раменете и бе превързана с лента на челото, стегнатото му мускулесто тяло беше с цвят малко по-светъл от цвета на сиена постела, с който го скицираше. Никога не беше виждала мъж, който... но какво ли всъщност знаеше тя? Колко голи мъже беше имала възможност да наблюдава? Мъже, модели като този, разбира се, да, но последният, когото трябваше да рисуват в часа по рисуване от натура, беше кльощав и блед.

Но в този младеж — почти на нейната възраст — имаше нещо особено... някаква острота... някаква трептяща напрегнатост... като струна, натегната докрай. Тя скицираше бързо, смело, с широки щрихи. Ето, получаваше се. Малко ще засили тук... ще оправи малко сянката тук...

Улови се, че мисли за Джо, и си представи, че рисува него. След по-малко от час щеше да си тръгне за вкъщи. И тъй като Ани беше в Париж, за първи път щеше да разполага сама с апартамента... и с Джо... Когато му се обади предишната вечер, за да го предупреди, че ще дойде, той не беше отговорил и сега тя се молеше да се е прибрал.

Усети топлина в гърлото си.

Щяха ли нещата между тях да станат по-различни? Щеше ли да започне да я вижда в нова светлина?

„Ще го накарам да ме види в нова светлина. Ще му покажа колко много го обичам и колко добре може да бъде всичко.“ Докато си мислеше как може да постигне това, топлината пропълзя и по бузите ѝ. Тя се помъчи да се концентрира върху скицата на статива си и върху модела. Той се беше изтегнал на една страна на пейка, покрита с чаршаф, в средата на класната стая, подпрял главата си с една ръка и с едно повдигнато коляно. Караше я да си мисли за Тарзан, който се пече на скала.

Едва сдържа кикота си и без да иска, натисна твърде силно постела и той се счупи с рязък звук. В напрегнатата тишина на класната стая звукът отекна силно и няколко от нейните колеги

вдигнаха глави, за да видят какво става. Лори усети, че се изчервява, а когато погледна отново към модела, видя, че той също я гледа напрегнато с тъмнокафявите си очи.

Изглеждаше ѝ някак познат, но не можеше да се сети нищо определено. Тези очи... Студент ли беше? Не беше колега от курса, но може би го беше срещала в района на университета. И изведнъж си спомни — да, беше го виждала... миналата седмица пред студентския център да раздава листовки за антивоенен митинг. Но ако беше студент, защо беше дошъл да позира? Или може би това беше като нейните уроци два пъти в седмицата в местната гимназия — нещо, с което, да изкарва джобни пари. След часа, докато прибираще моливите и пастелите си в кутията, младежът надникна през рамото ѝ.

— Не е лошо — каза той, докато оправяше косата си.

— Благодаря — отвърна Лори с облекчение, като видя, че вече се е облякъл — дънки, изпъстрени с кръпки, и тъмносиня фланелка. Въпреки това ѝ беше неудобно да си бърби с него, след като се беше взирала във всяка извивка на тялото му цели четиридесет и пет минути. Още повече, че не я напускаше чувството, че го е виждала преди, и то не само пред университетския център.

— Опитваш се да си спомниш откъде ме познаваш, нали? Но още не можеш.

Лори повдигна очи. Той я гледаше все така прямо както преди. Откъде беше разбрал какво си мисли?

— Познай от два пъти... Бобче. — Пълните му устни се разтеглиха в усмивка. Той вдигна брадичка и в присвитите му черни очи заискриха дяволити пламъчета.

„Бобче“... — старият ѝ прякор от основното училище. И изведнъж си спомни. Това беше съученикът ѝ от шести клас, при госпожица Родригес, момчето, което вечно я тормозеше.

— Хесус! — извика тя — Господи, нищо чудно, че не те познах. Последния път, когато те видях, ти беше висок само метър и петдесет и...

— И носех дрехи — усмихна се той някак подигравателно, сякаш знаеше, че откритата му голота я е накарала да се чувства неудобно.

Лори усети как се изчервява дори по врата. Толкова ли беше очевидно? Можеха ли момчетата само като я погледнат да разберат, че

тя няма никакъв опит в отношенията си с тях? И затова ли Джо се отнасяше с нея като с дете?

Вгледа се в Хесус и си спомни за коледната пиеса, след която бяха станали приятели... в известен смисъл. Хесус почти не й говореше, но спря да я тормози... и дори се биеше с другите момчета, ако я закачаха. Но после майка му умря и той се премести. В дом за сираци, както беше казал някой.

— Как...

— Сега съм Джес, а не Хесус — прекъсна я той. — Джес Гордън. Семейство Гордън ме отгледаха и даже ме осиновиха. Макар че се чудя защо... В онези дни бях направо непоносим, не ми пукаше от нищо и от никого.

— Да, знам.

— Биваше си те, Бобче. Харесвах те. — Той се усмихна спокойно и сърдечно. — Ама че начин да се срещнем отново.

— Е, радвам се, че все пак ти е провървяло.

— Аз също. Моят баща... ще го харесаш. Той сега е пенсионер, но преподаваше литература в една малка гимназия в Нюбърг, там живеехме. Наблъска ми в главата всичките граматики и правописи — спомням си как ме побеждаваше във всяко състезание по правопис, нали?

— Не беше трудно. Ти щеше да отпадаш винаги пръв, ако не заплашваше децата, че ще ги биеш, ако не грешат нарочно.

— Но ти не се страхуваше от мене.

Тя сви рамене и махна на кърдросата си приятелка Шари Маколив, която се беше запътила към вратата с огромната си черна папка под мишница. Беше четири без десет и вече трябваше да тръгва към автобусната спирка на „Грейхаунд“, за да хване автобуса до Манхатън. Но Джес с чудните си очи и подигравателната си усмивка някак си я задържахше.

— Имаше други неща, за които да се безпокоя тогава — каза тя.

Помисли си за чичо Руди... и за тайната, която беше запазила от Ани през всичките тези години. Всичко беше започнало с Вал... но сега чичо Руди се беше превърнал в нейния „мистериозен приятел“. От първата им среща, а след това в прогимназията и после в колежа по музика и изкуства Руди идваше три-четири пъти годишно, в училище, и я развеждаше с лимузина, карана от шофьор. Разпитваше я за

учителите ѝ, за приятелите и за враговете ѝ, за любимите ѝ състави и дори за любимите ѝ телевизионни програми. Един ден дори ходиха до Ривърсайд Парк, близо до езерото с лодките, седяха на една пейка и хвърляха трохи на гълъбите и фъстъци на катеричките. Чичо Руди никога не говореше за себе си. Беше странен в това отношение... Искаше да знае само за нея. А понякога тя го улавяше да я гледа толкова напрегнато, като че ли беше ученик, който се взира в черната дъска, за да запомни какво домашно има за другия ден. Никога не я докосваше, нито я прегръщаше, нито я държеше за ръка. Винаги я поздравяваше само със: „Здравей, хлапе“. И след това ѝ отваряше вратата на колата.

Тази година за рождения ден ѝ беше подарил красива малка фигурка на Мадоната от слонова кост. Беше стара и сигурно струваше много. Странно за чичо Руди, който изглеждаше толкова груб, да избере толкова изтънчен подарък. Може би тайно в сърцето си беше религиозен или мислеше, че тя е. Все едно, това я трогна. Но когато тя леко го целуна по бузата, Руди я погледна така, сякаш му беше дала нещо безценно.

— Ти беше много смело момиче.

Думите на Джес я стреснаха толкова, че тя пусна рисунката, която навиваше. Тя падна на пода, покрит с изтрит линолеум, и се разви. Лори я вдигна и го погледна объркано, все едно че той говореше за някого другиго.

— Аз ли? Да ти кажа, умирах си от страх!

— Е, има различни видове смелост — каза той.

— Сигурно си прав.

Помисли си за Ани и за това как тя успяваше да се справи с всичко — работеше до късно в магазина на леля Доли, пресмяташе внимателно парите. Това, което Лори изкарваше като бавачка на деца, едва ли можеше да се брой за нещо, но Ани винаги говореше за „нашите“ пари. И винаги намираще достатъчно за нея — за дрехи, за обувки, за бои и дори за кино с приятелите ѝ.

Лори изпита внезапна нежност към сестра си, която се държеше толкова добре с нея и показваше такава твърдост и смелост... каквито тя никога не би могла да има.

— Слушай — каза Джес, — аз... ние организираме един антивоенен митинг следващата седмица. Може би си чула за това?

— Да, май видях плаката.

— Това интересува ли те?

— Може би.

Тя, разбира се, беше против войната, но в момента единствено искаше да се прибере вкъщи при Джо. Слава богу, Джо беше късоглед и не му бяха изпратили повиквателна.

Джес стоеше пред нея небрежно, с палец пъхнат в разръфаната гайка на колана, очите му проблясваха и я оглеждаха.

— Имаш ли една минута? Да прием по едно кафе и да поговорим.

— Бих искала, Хесу... Джес. Но точно в момента бързам. — Тя видя, че класната стая е почти празна и че само две момчета си прибират рисунките и нещата. Преподавателят — господин Хенсън, стоеше на вратата с напръсканите си с боя дънки и измачканата си риза и говореше с Еми Лий — тихо и срамежливо китайско девойче, чиито рисунки с ъгловатите си ярки петна винаги ѝ изглеждаха в контраст с нея.

Помисли си, че двете с Еми много си приличат — външно едни, вътрешно — съвсем други. Ако можеше и Джо да види това.

Мислите на Лори се отправиха напред. Тя си представи Джо и учуденото му изражение при нейната поява. Щеше да му каже, че идва за изложбата в Мет. Срядта беше почивният му ден, тя много добре го знаеше, и щеше да му предложи да отидат заедно на изложбата... а след това може би на вечеря, на кино и...

Лори видя, че Джес се взира в нея с тъмните си очи. Тя се вгледа в изпъкналите му скули, в блестящата черна коса, в избелялата червена превръзка на челото му и потрепери от внезапен страх.

Страх от Джес ли?

Може би не Джес я плашеше, а Джо, мисълта за това, което можеше да направи или каже, когато тя... когато тя...

Господи, би ли могла? Би ли могла наистина да направи така, че всичко да се случи? Би ли могла да накара Джо да я обича точно по този начин?

Джес сви рамене, наведе се и вдигна раздърпаната си раница иззад стола.

— Няма проблем — каза той и ѝ намигна лукаво, сякаш можеше да прочете мислите ѝ. — По всяко време. Можеш да дойдеш да ме видиш по всяко време, Бобче.

— Лори, какво правиш тук?

Джо я гледаше учудено. Тя носеше индианска памучна дреха в малиненочервен цвят, обшита с малки кръгли пайети, които блестяха на светлината на лампата.

— Джо! — Тя го прегърна и го целуна по бузата. — Изненадах ли те?

— Е, нека кажем, че не те очаквах.

— Това значи ли, че няма да ме поканиш да вляза?

— Всъщност тъкмо излизах. — Като видя разочарованието, изписано на лицето ѝ, той обясни: — При майка ми. Обещах ѝ, че ще отида за откриването на първата изложба на неин приятел в Сохо. Искаш ли да дойдеш?

— С най-голямо удоволствие.

Видя как очите ѝ светват и усети кратко и рязко стягане в гърдите.

Познаваше този поглед, всъщност го отбягваше от доста време. От месеци, може би от години се преструваше, че не разбира какво означава той, и отказваше да приеме значението му... и това, което евентуално трябваше да предприеме самият той. Сега тя беше тук и в интерес на истината това беше ли чак такава изненада?

Тя не му беше казала, че ще дойде точно тази вторник вечер, но нима той дълбоко в себе си не знаеше, че ако не тази, то някоя друга ще дойде? Трябваше да се изправи лице в лице с това и то колкото порано, толкова по-добре.

Обвиняваше се, че е страхлив и че бяга от отговорност, точно както беше направил с Карин.

Само дето Лори не беше Карин — разликата беше прекалено голяма. Тя говореше тихо и понякога изглеждаше отнесена в мечтите си... но можеше да държи на своето. Не така рязко като Ани, но по свой начин, Лори можеше да е също толкова решителна, колкото сестра си.

Той знаеше, че тя няма да се откаже от това... от тази идея... не и преди...

... той да направи нещо.

И какво, дявол да го вземе, се очакваше от него? Какво би могъл да каже, което не би разбило сърцето ѝ или не би я накарало да го намрази?

Но той не искаше това. Не можеше да понесе мисълта, че Лори ще го мрази.

— Мислех, че не се разбираш с родителите си — каза Лори, докато пресичаха Двайсет и втора улица към Седмо авеню, където можеха да хванат такси към града. Пръскаше съвсем слабо и ситни капчици замъгляваха леко очилата му, което придаваше на уличните лампи допълнителни приказни пръстени от светлина. Той усещаше близостта на Лори с цялото си същество. Тя беше наметнала едно старо негово кадифено сако и го държеше за ръка.

— Майка ти сигурно има нещо предвид с тази покана.

— Нека не правим от това голям въпрос. Всъщност да, предполагам, че нещата са се нормализирали малко. Знаеш ли, миналата седмица майка ми и великият Маркърс Доуърти най-последно благоволиха да ядат в моя ресторант. Мисля да сложа възпоменателна табелка на масата, на която седяха.

— Не се шегувай с това. Мисля, че е добре, че са дошли.

Странно, но в момента му заприлича на Ривка. Той и Ани винаги се смееха затова, че му се кара и се държи с него като майка, като че ли не беше с единайсет години по-голям от нея. „Единайсет години“ — каза си той и му се отця да се засмее. Напоследък непрекъснато си мислеше, че не бива да забравя за тази разлика в годините.

— И аз така мисля. — Беше му приятно... или по-скоро изпитваше облекчение. Тази война на нерви между него и родителите му беше продължила твърде дълго и той не се зарадва ни най-малко от това, че беше спечелил. Ако изобщо можеше да се каже, че е спечелил. Просто му беше приятно, че всичко е свършило. Беше усетил, че и баща му се чувстваше по същия начин. След кафето и двата арманяка Маркърс бе станал почти забавен. Може би се размекваше, а може би и двамата се размекваха...

— Щеше да е по-добре, ако беше оставил бакшиш. Трябваше да дам на Марла пари от джоба си.

— Може да е забравил.

— Баща ми ли? Никога. Това е неговият начин да каже: „Не мисли, млади момко, че само защото съм дошъл тук, съм те пуснал от

кукичката“. Предполагам, че ми напомни също така, че банковите адвокати изкарват много пъти повече от ресторантьорите.

Лори се засмя.

— Баща ти ми харесва. Има... характер.

— На нас, от семейство Доуърти никога не ни е липсвал характер.

Наближиха ъгъла. Едрият сърдечен господин Де Мартини разопаковаше портокали върху сергията си на тротоара. Изглеждаха ярки и сочни.

Това напомни на Лори, че не беше яла почти нищо.

— Яла ли си? — попита Джо — На изложбата сигурно ще поднесат някакво вино, но почти нищо за ядене.

— Не се безпокой — каза тя. — Изядох един сандвич в автобуса. Изобщо не съм гладна.

— Хайде, след такова дълго пътуване сигурно умираш от глад, почти седем часът е.

— Наистина. Джо, аз...

Той се пресегна към сергията на Де Мартини и взе чепка червено грозде — знаеше, че тя много го обича. Грабна и една жълта роза от една наполовина пълна кофа и ѝ подаде и плода, и цветето. Очите ѝ се разшириха от възторг. Докато тя отхапваше, той си помисли, че наистина е много красива. Сини очи, гъсти тъмни клепки, класически нос.

И устните ѝ...

Осъзна, че иска да я целуне, и то много. И си помисли, че сигурно си загубва ума.

— Защо не ми се обади да ми кажеш, че ще дойдеш? — попита той. Преструваше се, че посещенияето ѝ е случайно.

— Опитах се снощи, но те нямаше.

Наистина предишната вечер нямаше много клиенти и реши да затвори по-рано. Беше наминал един негов стар приятел от Ексетър. Къртис Френч, и бяха отишли да гледат два стари филма с Ив Диърфийлд. Всъщност беше отишъл заради Ани. Наистина ли откриваше Ани в лицето и в гласа на Ив Диърфийлд? Беше гледал всички тези стари филми по телевизията като дете, но не и откакто познаваше дъщерите на Ив. Напоследък след работа изобщо не пускаше телевизора. Но снощи се беше почувствал, сякаш наистина

беше видял Ани. Усещането беше необяснимо, даже някак призрачно. Двете нямаха физическа прилика, но в движенията, в жестовете, в начина, по който Ив накланяше глава като говореше, или в начина, по който издаваше едното си рамо напред, когато говореше сериозно, имаха нещо много общо. Или онзи прекрасен момент от филма, когато тя прати Стюарт Гренгър по дяволите, а след това си изгаси цигарата в шампанското. Толкова да приличаше на Ани в този момент... и Ани би направила същото.

Ани. Той я обичаше... липсваше му... и дявол да го вземе, наистина я желаше. Цялата, дори с нейната рязкост и остротите ѝ, които вечно го бодяха, като колосана яка на риза. От месеци, дори от години все отлагаше да ѝ го каже. Смяташе, че е много рано. Че не е готов за нещо сериозно. Ресторантът още не бе утвърден и той работеше здраво, за да свърже двата края. Но постепенно животът му потече в обичайно русло и тогава възможността да има семейство не изглеждаше част от неопределеното бъдеще. Той започна да гледа Ани с нови очи, чудеше се как ли ще реагира тя. Дали го обичаше? Може би. Но той знаеше, че Ани не върши нищо наполовина — а беше ли готова тя да се справи със семейство, къща и деца, освен със собствения си бизнес? Не — тя гореше от желание да се докаже по някакъв начин... като че ли не го беше направила досега. И Джо си наложи да чака, докато тя е готова и наистина пожелае съвместен живот точно толкова, колкото и той.

Но защо, ако обичаше Ани, беше така привлечен от Лори сега? Какво имаше в нея, че изпитваше желание да я прегърне и да се потопи в нея, като в хладна спокойна вода?

Наложи си да се овладее, защото действието не се развиваше на кино. Всичко беше истинско и някой можеше да пострада наистина лошо.

Само след час-два, на връщане от изложбата, Джо осъзна, че един от тези, които може да пострада, е той.

Възнамеряваше да завършат вечерта с приятелска целувка за лека нощ и с обещанието да правят нещо заедно на другата сутрин. Но в момента, в който той отвори вратата на апартамента си, Лори се притисна до него и прошепна:

— Нека да остана при теб тази вечер, Джо.

Гласът ѝ беше спокоен и контролиран, но той усещаше, че леко потреперва. Познаваше я много добре и знаеше, че когато тя е наистина уплашена, действа най-хладнокръвно. По това наистина си приличаха с Ани.

Усети, че дъхът му спира. Беше ли чул добре?

— Лори, аз... — Гласът му пресекна. Той се покашля и хвана ръката ѝ. Беше съвсем суха, за разлика от ръката на Ани, която винаги беше леко влажна.

— Виж, имам чувството, че каквото и да кажа, няма да се получи, и освен това...

Беше му на устата да каже, че обича сестра ѝ, но наистина ли имаше предвид това?

Но как беше възможно да обича Ани, ако се чувстваше така привлечен от Лори?

— ... не искам да те нараня — завърши той. Чувстваше се слаб и страхлив. Чу някой да слиза от горния етаж и леко я дръпна през прага и затвори вратата. Беше тъмно, но той не посегна да запали.

— Ти не ме обичаш — каза тя и издаде звук, който беше нещо средно между хлипане и смях. Отметна глава и на слабата светлина, която се процеждаше под вратата, той видя в очите ѝ да блестят сълзи. — О, разбирам.

— Аз...

— Обичаш ме, но не си влюбен в мен.

Това, че в такъв момент тя успява да се държи така храбро и да се владее толкова добре, го накара да се чувства още по-зле. Ако се беше разплакала или избухнала, щеше да му е много по-лесно да ѝ каже колко е трогнат от нейните чувства и да я успокои, че все някой ден ще го преживее. Но явно, без той да забележи, Лори беше пораснала.

— Исках да ти кажа, че нещата биха могли да бъдат различни — почна той меко и внимателно, — ако те срещнеш за първи път след десет години. Но тогава аз ще бъда на четирийсет и няколко, косата ми сигурно ще пада или може би ще бъда съвсем плешив, ще пуша пури и ще чета „Уолстрийт Джърнал“. А ти... сигурно няма да искаш дори да ме познаваш.

— Ти никога няма да четеш „Уолстрийт Джърнал“ — усмихна се тя и с незнайно откъде появила се дързост продължи: — Джо, това не е

детско увлечение. Аз те обичам. Винаги съм те обичала. — Очите ѝ меко блестяха.

И преди да успее да я спре или да спре себе си, тя обгърна ръце около врата му и го притегли към себе си. Той усети хладното ѝ, сякаш копrienено тяло да се притиска към него и докосна устните ѝ, тръпчиви като диви плодове. Те ставаха все по-меки и по-сладки и той... той трябваше да я откъсне някак си от себе си, за да не го отвлича в погрешна посока.

Каза си, че тя е само дете, но знаеше, че не е вярно. Лори не беше дете, никога не беше била дете. Поне откакто той я познаваше. Понякога се смееше, понякога беше сериозна, но винаги малка жена. Същата тази Лори, която никога не забравяше през лятото да сложи кедрови стърготини в малки торбички и да ги нареди между своите пуловери и пуловерите на Ани. А пък през зимата винаги слагаше семенца на первазите за птиците. Обикновени неща... но и не съвсем обикновени, защото във всичко, което правеше, изпъкваше нейното диво, чудесно въображение, също като причудливите неща, които се появяваха изпод молива или четката ѝ.

Но той трябваше да спре, и то точно сега. Преди да е станало твърде късно. Преди да е поел по пътя, който винаги щеше да го отдалечи от Ани.

Джо се отдръпна, едно от копчетата на ръкавите му откъсна един от пайетите ѝ с рязък звук. Той усети, че трепери и че е на прага да направи нещо, за което винаги ще съжалява. Трябваше да спре. Сега. Веднага.

— Лори, това не е... не е така. Просто... Просто не...

— Ани ли имаш предвид? — Гласът ѝ трепереше и той усети, че тя всеки момент ще се разплаче. — Мислиш, че всичко това е защото Ани е заминала? Че аз някак си... че като сме сами сега... че аз просто преигравам?

— Не, това няма нищо общо с Ани. — Но по начина, по който го погледна, той разбра, че не му вярва.

— Добре тогава. — Тя посегна към вратата и я отвори рязко. — Добре. Е, лека нощ. — И му се усмихна измъчено.

После излезе и той чу токетата ѝ по стълбите. Заболя го. Измъчваше се от желание да я повика. Да я сложи в леглото си, да я

прегърне, да се люби с нея. Но ако го направеше, нямаше ли да я нарани още повече?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Париж

Ани наблюдаваше как дребничкият побелял мосю Помпю наднича в съда с глазурата, която тя разбъркваше. Старият майстор бързо докосна разтопения шоколад, за да провери температурата с опакото на пръстите си, защото, както ѝ беше обяснил, те били почувствителни от върховете. Тя задържа дъха си с разтуптяно сърце. Беше ли всичко наред? Въпреки школовката си при „Жиро“ тя все още се затрудняваше с едно наглед толкова просто нещо като разтопяването на шоколада и все загаряше дъното на съда, или пък какаовото масло ставаше на бучки. Дали пък водната баня не беше твърде гореща? Помпю казваше, че температурата не трябва да надвишава 89 градуса. Но измерването на температурата беше най-трудната част. Той не вярваше в термометрите — според него те не бяха достатъчно точни. До момента шоколадът — или глазурата, както я наричаха, изглеждаше добре, тъмнокафява и блестяща. И все пак тя усети, че е напрегната, когато Помпю потопи дългата лъжица от неръждаема стомана в съда и я доближи до устните си. Опитването беше само първата проверка, преди тя да добави горещата сметана, която да превърне сместа в ганаж — пълнежа на трюфелите. Майсторът всъщност проверяваше нея. Днес следобед, когато Анри Батист пристигнеше от Марсилия, Помпю със сигурност щеше да му докладва как се справя. И щяха ли и на нея да покажат вратата, както на двамата предишни стажанти — на разсеяния италианец, който все обърквал лешниковата паста с бадемовата и вместо коняк сипвал контро в бонбоните с ликьор; или на младата францужойка с двете леви ръце, която все изтървявала всичко? Стажът при „Жиро“ беше безценен и чакащите нямаха край. Само след седмица-две, ако човек не покажеше желание и упоритост за работа и необходимата сръчност, го заменяха. А ако Помпю дадеше неблагоприятна оценка за нея, Анри щеше да я освободи. Дори това, че беше племенница на Доли, нямаше да ѝ помогне.

Ани гризеше ноктите си и се молеше горещо да я оставят, защото искаше да учи. В противен случай цялата брилянтна кариера, която си представяше, щеше да отиде по дяволите. И как щеше да се изправи пред Джо? Щеше да се е провалила преди още да е започнала. И той щеше да разбере, че не е достатъчно умна и талантлива за него.

Но ако успееше сега, щеше да ѝ се отвори възможност да открие свой магазин и да прави свои, ръчно приготвени шоколади. След малко повече от година щеше да получи парите, които ѝ беше оставила Диъри. Достатъчни, за да наеме собствен магазин и да оборудва малка кухня при нисък наем.

Набръчканото лице на Помпю се напрегна, докато той церемониално опитваше глазурата. Ани усети, че дори смее да се надява. Такова просто нещо — как можеше да не се получи?

Всеки ден по сто, а може би и по хиляда пъти си повтаряше рецептите. Помпю я следеше като ястреб и я критикуваше на всяка крачка. Нищо не беше достатъчно добре за него. Ганажът не бил лош, но не точно какъвто трябвало да бъде — твърде много ликьор и недостатъчно сметана. Или глазурата, от която правеха обвивката на трюфелите, не била достатъчно твърда; лешниците не били смлени достатъчно ситно; за изливането на шоколадовия крем използвала неподходящи форми и т.н. и т.н. Вчера, когато тя изливаше горещ ганаж в неръждаема тава за охлаждане, той се беше развикал пискливо, че го излива, сякаш е бетон. Налагаше се отново и отново да му отвърща, че прави най-доброто, на което е способна. Но какво ако най-доброто, на което е способна, просто не е достатъчно? Разбира се, имаше и други места, където можеше да се учи, но в нито едно от тях нямаше да може да се превърне от Пепеляшка в принцеса.

Не, все някак си трябваше да успее.

Анри Батист, когото не беше виждала през двете седмици, откакто беше пристигнала, трябваше да дойде днес. Връщаше се от фабриката на „Жиро“ в Марсилия, където какаовите зърна от фамилните плантации в Антилите се изпичаха, смिलाха и формоваха в блокове натурален шоколад, а след това се изнасяха на едро за Холандия, освен, разбира се, онази част, която заминаваше за Париж. Анри беше заминал на юг, за да наблюдава изграждането на нов склад. Ани гореше от желание да го види. Спомняше си го от неговите посещения в Ню Йорк, като сърдечен и открит човек, който все

жестикулира и се смее гръмогласно. Но как ли щеше да реагира, ако му кажеха, че не се е оказала достатъчно добра? От историите, които беше чувала, можеше да си представи какви неща се случват в „Жиро“. Доли ѝ беше разказвала как Анри изгонил един стажант, защото имал мръсни нокти — заявил, че въпросното момче имало толкова шансове да стане майстор, колкото и миньор да стане бижутер.

О, боже, ами ако изгонеше и нея?

Помпю хвана с език една капка разтопен шоколад от върха на лъжицата и тъжно заяви:

— Не, не! Букетът си е отишъл.

Ани се вцепени. Студена, жужаща празнота изпълни главата ѝ. Сякаш отново стоеше в омазаната кухня на гръцкия ресторант и господин Димитриу я уволняваше. Като че ли всичките години, през които беше работила за Доли, бяха изчезнали.

Огледа кухнята. Почти очакваше да види, че всички са замръзнали като нея, че целият свят е спрял да се движи. Но не, всички фигури около нея, облечени в колосани бели престилки, оживено вършеха нещо, а отраженията им играеха по блестящите сини фаянсови плочки, с които бяха покрити стените. Цялото помещение беше изпълнено с шумове, свързани с производството; от време на време се чуваха откъслечни реплики на френски.

— Допуснали сте да се образува пара, виждате ли? И затова е станало като кал. Ето, погледнете!

Нямаше как, трябваше да погледне. И видя, че той има право. Капчици вода се стичаха по вътрешната страна и шоколадът беше започнал да става на бучки.

— Съжалявам — каза тя като се бореше да не заплаче, — мислех, че го правя точно така, както казахте...

Помпю я прекъсна с жест.

— Не, не! Думите, които ви казвам, думите в книгите — те са само думи. Трябва да знаеш кога шоколадът е станал ето с това. — Той потупа гърдите си. — И с това. — Той докосна с пръст пухкавото си бяло слепоочие. Сините очи проблеснаха на розовото му, някак майmunско лице.

— Позволете ми да започна отначало. Ще го направя както трябва. Аз...

Той отново я прекъсна — този път махна с полата на бялата си престилка, вече зацапана с шоколад, въпреки че беше рано сутринта. Отпъждаше я като улична котка, която му се мотае в краката. Ани усети слепоочията ѝ да пулсират; бузите ѝ горяха. От другия край на барплота Емет улови погледа ѝ и я насърчи с жест. Слава богу, че го имаше Емет — винаги да я подкрепи с намигване или усмивка. Медночервената му коса грееше в помещението, изпълнено със стомана и керамика. Спокоен, уверен, той винаги ѝ разправяше с провлачения си тексаски акцент за чудесата на Париж — за отровните водни лилии на Моне в Оранжерията; за уличния музикант пред Халите, който свирел Моцарт като ангел, за някакво магазинче, където се продавали само лули от морска пяна, оформени като главите на най-известните хора на света.

Видя го, че налива кафе в две големи порцеланови чаши. Почивка. В девет и половина Помпю им разрешаваше лукса от десет минути почивка. Емет ѝ помахна. Но възможно ли беше да е толкова късно — вече девет и половина? Беше започнала работа в шест сутринта и ѝ се струваше, че е изминал само един час. Внезапно се почувства много уморена, сякаш невидими торби, пълни с пясък, теглеха надолу китките ѝ и тежаха на глезените ѝ. Погледна месинговия корабен часовник, окачен на вратата, която водеше към горния етаж. Трябваше да побързат преди нуга сиропът, оставен на печката, да изври. Ани последва Емет в малкия склад вдясно от редицата хладилници. Той ходеше бодро и накуцването му почти не личеше. Носеше по една чаша в големите си кафяви ръце и държеше главата си изправена. Беше с червена жарсена риза, опъната по здравето му тяло, избелели дънки и каубойски ботуши, които потропваха по плочките на пода сякаш в ритъма на импровизиран танц. Ако не ѝ беше казал за осакатения си крак, тя най-вероятно щеше да си помисли, че си е изкълчил глезена и скоро ще му мине. Когато го питаше обаче как е станало, той ѝ отвърщаше с усмивка, широка като Тексас, и провлачваше:

— Единственият ми недостатък са луничките, проклети да са. Като малък си умирах да зяпам слънцето през някое решето.

Ани харесваше луничките на Емет. Харесваше всичко, свързано с него, дори начина, по който говореше — тексаския му акцент, който той нарочно преувеличаваше, когато се шегуваше, и всичките му

южняшки изрази, които ѝ напомняха за Диъри, а и за Доли. Въпреки цялата му откритост обаче, в известен смисъл той си оставаше загадка.

Когато го попита за първи път откъде е, той ѝ отговори, че е по малко отвсякъде. След време тя разбра, че е израсъл в Тексас, където се установила майка му с втория си съпруг след смъртта на баща му, когато Емет бил още малко момче. След като напуснал дома си обаче, беше работил къде ли не: в едно ранчо в Ел Пасо, на петролните полета в Оклахома и в Луизиана, беше ловил скариди, беше строил кораби и беше готвил на един търговски кораб. По начина, по който говореше, изглеждаше, че е преживял достатъчно, за да бъде на петдесет вместо на двайсет и девет, на колкото беше. Но когато го попита дали е бил във Виетнам и дали там е пострадал кракът му, Емет само се усмихна и каза:

— Чувала си приказката, че алигаторите не хапели, а хапели само крокодилите, нали? Е, не ѝ вярвай.

Не беше сигурна кога се шегува и кога не. Работеха тук вече две седмици и... въпреки всичките истории, които ѝ беше разказал за себе си, тя все пак чувстваше, че има нещо, което прикрива.

За разлика от Джо, който беше като дълбока река тук-там със силни бързеи, Емет беше като концентрични кръгове от хвърлен камък и човек можеше в даден момент да вижда само един от тях, без да знае какво става в другите. Неясно беше например как беше успял да изкопчи този стаж, след като десетки други кандидати, някои с дипломи от реномирани кулинарни институти и опит в първокласни ресторанти, бяха отпаднали. Беше ѝ разказал всичко за раците — от това как се залага серкмето до това как се завързват щипките им, но не ѝ беше разказал как е дошъл тук.

Настаниха се на два от плетените столове до една дървена масичка, която, изглежда, беше от времето на щурмуването на Бастилията. Модерни метални прегради и полици бяха наредени по стените, запълнени с петкилограмови тави с най-различна глазура. До тях стояха наредени съдове с цели ядки, зърна ванилия и кафе и четирилитрови кани с ликьор, портокалова вода и цели кестени в сироп.

Емет сложи сакатия си крак на един стол и се намръщи леко. Тя видя, че го боли, въпреки че не го показваше открито.

— Изглеждаш като милая разоран път — каза той. — Отпусни се малко, Коб. Повярвай ми, старият Помпю не е толкова лош... просто изглежда така. Обзалагам се, че пие мляко, преди да си легне и спи на запалена лампа. Обикновен стар котарак.

— Май повече му отива ролята на надзирател.

— Проблемът не е в Помпю, а в теб самата — засмя се Емет. — Моето предположение за това, което те яде отвътре, е, че сигурно е два пъти по-висок от този старик и изглежда десет пъти по-добре от него. Приятел у дома, нали?

— Винаги ли си пъхаш носа, където не ти е работа?

— Ами да — ухили се той.

— Е, тогава няма да имаш нищо против и аз да те поразпитам малко, нали?

— Казвай направо.

— Никога не си ми казал как попадна тук. Искам да кажа как се спря на шоколада?

— По-добре е, отколкото да теглиш рибарски мрежи — сви рамене той.

— Ето, пак започваш — въздъхна тя. — Пак нарочно не ми казваш нищо.

— Аз ли? — Емет повдигна вежди — Е, за мен разправят, че с приказките си съм бил способен да накарам Ван Гог да отреже и другото си ухо.

— Нямам предвид това — усмихна се тя и отпи от кафето, много по-добро от това вкъщи. — Ти говориш, но нищо не си ми казал за себе си.

— Ако искаш, ще започна съвсем отначало. Роден съм в Северна Каролина, Форт Браг. Войнишко хлапе. После, след войната са ме занесли в Осака. Бил съм още в пелени.

— Сериозно?

— Да. Полковник Камерон е имал честта, струва ми се, да бъде последният американски офицер, загинал от японска ръка, промушен при свада в една чайна, по-скоро известна като публичен дом.

— О... съжалявам.

— Няма защо. Майка ми, Бог да я поживи, успя през годините да канонизира това клето копеле. Ако се появи отнякъде, тя сигурно ще го потопи във флуоресциращи бон и ще го закачи пред къщата. Според

Райдъл той е умрял като герой, защитаващ истината, справедливостта и американския начин на живот.

— Райдъл ли? Така ли се казва майка ти?

— Родена е в Атланта и е кръстена на прапрапрадядо си, известен герой от Конфедерацията.

— Все още не си ми казал как попадна тук.

— О... това ли? Няма какво много да се каже. Работех като помощник главен сладкар в „Командър Палас“... Сигурно си чувала за него.

— В Ню Орлеан. Известно място. — Тя си спомни, че Джо ѝ беше споменавал за него.

— Може и така да се каже. Обаче изведнъж излиза, че Прюдом и Батист са стари приятели. И преди няколко месеца Батист идва на конференция на Американската кулинарна федерация и старият Пол му подшушва няколко думи, и хоп, следващото нещо, което се случва, беше да пея „Марсилезата“ и да ям кроасани.

— Сигурно е трудно да вършиш и двете едновременно — засмя се Ани.

— Сакатко като мене ли? Аз мога да върша сто неща наведнъж. Нали знаеш, който не може, е по-упорит.

— Емет, аз... не исках...

— Когато някой казва, че няма нещо предвид, обикновено има предвид точно него.

— Нямах предвид крака ти. Но тъй като ти спомена за него, ще ми кажеш ли как се случи?

— Чувала ли си някога поговорката „Не дразни лъва“?

— Аз не си пъхам носа — обясни тя. — Просто... се интересувам от теб.

И щом се чу да го казва, Ани усети, че я облива топлина. Не беше искала да каже точно това. Защо все казваше погрешните неща?

Клепачите на Емет се притвориха, на устните му се изписа леко саркастична усмивка, която сякаш казваше, че му е ясно към какво се стреми тя, но че няма да ѝ е лесно.

— Как да ти кажа, опитах се да дам един урок на един тип, който си го заслужаваше. — Усмивката му изчезна и сините му очи потъмняха. — Дебелоглаво копеле. Аз, разбира се, щях да успея, ако

той нямаше автоматичен „Уинчестър“. И с един куршум отнесе половината ми ходило.

Ани го погледна и си помисли, че каквато и да е била причината за случилото се, той сигурно би постъпил отново по същия начин. Това беше само чувство. Емет Камерон, въпреки цялото си шегобийство, не биваше да се възприема повърхностно.

— Майка ти сигурно е била много разстроена... след това, което се е случило с баща ти.

Той отново отмести очи, а тя се улови, че го гледа все по-напрегнато. По някаква причина винаги беше смятала луничките за недостатък, като безволевата брадичка и стърчащите уши, но на Емет те някак си му отиваха. Приличаше ѝ на нещо средно между Хък Фин ѝ Джеймс Дийн. С тъмносини очи и мъжествени черти. Представяше си го облегнат на оградата на някоя ферма, взиращ се в далечината, качил единия си окалян ботуш на най-долната пръчка.

— В известен смисъл... да. Разстроена от това, че са ме ранили преди да мога да замина за Виетнам. По-малкият ми брат замина през шейсет и девета. Беше слабичък, с писклив глас и само на осемнайсет. И също като стария си отиде. Само че от дизентерия. Но ако чуеш как Райдъл разказва за това, ще си помислиш, че е загинал, щурмувайки щаба на противника, а не проклетите тоалетни зад спалното. — Очите на Емет се насълзиха и той, без да се срамува, прекара ръка по тях. — Бедният Дийн.

В напрегнатата тишина, изпълнила малката стая, Ани започна да различава познати звуци — тихото прещракване на електрическата опаковъчна машина, бученето на хладилниците и тракането на металните колички по теракотения под.

— Все още не мога да те разбера.

— Какво не можеш да разбереш?

— Изглежда, че си могъл да се заемеш с цяла дузина други неща. Защо това? Защо тук?

Емет сви рамене и се усмихна:

— И на мен, както и на теб, ми се ще да имам свой бизнес в скоро бъдеще.

— Според мен май имаш и други идеи.

— Може би. Знам, че две седмици не е много време, за да разбереш дали ще се справиш, или не, но започвам да си мисля, че това

ще е още едно от нещата, които ще зарежа.

— Защо не се откажеш тогава?

— Засега ми е добре.

— А после?

Той свали крака си на пода и се наведе към нея толкова близо, че тя усети топлия му дъх, миришещ на горчиво кафе. Взря се в очите ѝ, разпери големите си ръце и проговори с такова напрежение, че я стресна:

— Земя. Собственост. Сгради. Старият не е притежавал нищо и много се е гордеел с това. Било му е добре в армията. Обаче тъкмо се установявали някъде с Райдъл и трябвало пак да се местят. С втория ми баща беше съвсем различно, но в крайна сметка завърши по същия начин. Нют притежаваше къща в Ел Пасо, или поне така си мислехме преди да умре. — Очите му проблеснаха трескаво. — Когато един ден наистина се заселя някъде, а аз все едно ще го направя някога, ще пусна толкова дълбоки корени, че да излязат чак в Китай.

— Но да имаш собственост не значи да живееш. Това не е нещо, което правиш всеки ден — настоя Ани.

И в същото време си помисли за Бел Жарден и изпита носталгия по дома на своето детство. Дори стомахът ѝ се сви от болка, като че ли беше изпила кафето твърде бързо.

— Собствеността — отвърна Емет, като изрече думата толкова внимателно, сякаш беше бижутер, който оглежда диамант с дефекти, — по начина, по който аз гледам на нея, има това предимство, че колкото е повече, толкова по-свободен те прави в ежедневието.

Ани разбра. Сигурност. Нещо, което тя не бе имала никога. Винаги се бе чувствала отговорна. Като че ли дори на любовта на Диъри не можеше да се разчита. Може би затова ѝ беше трудно да повярва, че Джо би могъл да я обича. Като че ли любовта беше нещо, което всеки би могъл да има, нещо като да откъснеш ябълка от дърво.

Спомни си как Джо я целуна и колко чудесно се почувства, и как топлина заля корема и гърдите ѝ.

Е, да, може би в някои отношения любовта наистина беше лесна. Но да се довериш беше трудно. Може би хората не казваха истината, когато се уверяваха един друг, че си имат доверие. Може би дълбоко в себе си всеки се страхуваше, също като нея, от това, че има твърде голяма нужда от някого.

Ани изведнъж усети, че розовото ѝ настроение се изпарява. Ами ако Джо срещнеше някоя друга, докато тя беше далече? Ами ако беше прочела в целувката му повече от това, което той беше вложил в нея? Ами ако се окажеше, че изобщо не я желае?

Усети, че Емет е млъкнал и я гледа.

— Ами ти? Какво правиш тук?

Но преди да успее да му отговори, чува крясъците на Помпю:

— Нугата! Нугата!

Ани се втурна към кухнята, Емет я последва. Помпю вече изливаше горещия карамел и ядките в тавите върху мраморната маса с метални крака.

— Бързо! — викаше той и махаше с черпака на мъжете да се размърдат. Погледът му премина през Ани, сякаш без да я забелязва — това беше мъжка работа.

Видя ѝ се смешен. Тя можеше да свърши два пъти повече работа от него с една ръка. И все пак направи път на Емет, който заедно с двама от щатните работници се хвана за работа. Единият беше слабичкият Тиери, с вързана на опашка коса, а другият беше Морис, който винаги изглеждаше полузаспал. Нищо чудно, защото Морис ставаше всяка сутрин преди изгрев, за да напазарува продуктите, необходими за деня — днес това бяха пресни череши, малини и ягоди. Мъжете потупваха горещата нуга с метални бъркалки, за да я изравнят преди да се охлади и да стане твърде крехка за работа.

Уханието на карамел и ядки я накараха да си спомни за карнавалите и фойерверките в детството си. Гледаше как Емет нарязва топлатата изравнена нуга на квадратчета с „китарата“ — голям инструмент с метални жички, който наподобяваше огромна резачка за яйца. Внезапно осъзна, че Помпю се взира в нея с малките си сини очи изпод рошавите си сиви вежди. Отчаянието, което беше изпитала преди малко, отново я обзе и сви стомаха ѝ.

Защо не можеше да е като Лори, на която неща като готвене и печене се удаваха по най-естествен начин? Доця ѝ се да захвърли престилката и да избяга от тази кухня и тези неодобряващи очи, които отразяваха самопрезрението ѝ. Но изведнъж нещо в нея я накара да се стегне, да изправи рамене и да тръгне към стария мъж с мисълта, че не всичко е по негова вина.

— Покажете ми — каза тя твърдо. — Моля ви. Още веднъж. Искам да се науча.

За нейна изненада Помпю не ѝ обърна гръб, а просто сви рамене и повдигна вежди. Крайчетата на устата му се извиха надолу — изражение, което тя вече разпознаваше като типично френско.

— Лесно е — каза той меко. — Хайде, ще ви покажа пак. Понякога е необходим един провал, за да се научи човек.

Тя се намръщи, но го последва до готварския плот — редица от газови котлони под блестящ стоманен абсорбатор. Помпю започна да пуска големи колкото тухла шоколадени блокове за разтопяване и да ѝ обяснява как трябва да се прави това — внимателно, както се къпе бебе. Ако дори една капка пара докосне сместа, какаовото масло ще се отдели на бучки. Следваше сметаната, винаги от Елзас, защото съдържаше по-малко мазнина. Той изля сметаната в отделен съд, загрея я и когато тя почти завря, я прецеди в разтопения шоколад. И накрая идваше ред на парче сладко масло от Шарент, съвсем малко, повече за вкус, отколкото за обогатяване.

Помпю внимателно разбърка ганажа, докато той стана равномерно гъст и с цвят на кафе, след това вдигна тавата и я занесе на един от рафтовете, направени от дървени врати.

— Това го измисли мосю Анри. Хитро, нали? Не можахме да измислим подходящи полици, затова намерихме тези стари врати от разрушени сгради.

Ани го слушаше и се надяваше, че не се е провалила. Започваше отначало. Представяше си, че върви по пуст плаж и следите от стъпките ѝ остават по мокрия пясък. Вече знаеше всичко, което ѝ показваше Помпю, но това не се броеше. Днес беше днес и тя се преструваше, че научава всичко за пръв път.

— Ето, виждате ли — продължи Помпю. — Няма бучки, няма парченца, отлично. Сега ще се охлади, а след това ще го опаковаме.

На другите врати изстиваха тави, пълни с различен на вкус ганаж, от който щяха да бъдат направени световноизвестните трюфели „Жиро“. В неговите ръце всичко изглеждаше лесно, разбира се, но би ли могла тя сама да се справи? Щеше ли някога сама да бъде способна да създава такива чудеса? Помпю прекъсна мислите ѝ като я хвана за лакътя и я заведе до машината за темперране.

— Сега идва ред на кувертюра — продължи лекцията си той. — Това е най-важният момент. Без него трюфелът е като бедно грозно момиче със сърце от злато. Кой ще се ожени за такова момиче?

Ани се засмя на шегата му и се престори, че ѝ е смешно, въпреки че я беше чувала поне десетина пъти. Тук беше по-лесно, защото в случая машината щеше да свърши цялата работа — нямаше да има никакви ликьори, сметани и масло.

— Виждаш ли, необходимо е кувертюрът да се охлади леко — в началото до двадесет и девет градуса, а след това бавно да се затопли отново до тридесет и три градуса, така че да се образуват подходящите кристали. Това е решаващо. Ако не се оформят необходимите кристали, по трюфелите ще се образуват бели нишки... катастрофално. — Гласът му потрепери леко при мисълта, че някой негов трюфел може да бъде сполетян от такава съдба. — Процесът на темперирание осигурява блестящия тъмен цвят на трюфелите и ги предпазва от разтопяване при стайна температура. След това машината полага кувертюра върху блокчетата ганаж на конвейера.

Докато гледаше как металните лопатки разбъркват кувертюра, Ани си спомни каква идея ѝ беше хрумнала само преди минута. Да създаде съвсем нов вкус, такъв, за какъвто Помпю дори не е помислял, и да го направи толкова добре, че дори Анри да се впечатли. Прехвърляше мисълта в ума си като сребърен долар, намерен на тротоара — човек не може да повярва, че е истински. Можеше и да стане. Можеше и да се окаже провал. И какво от това? Щеше да изглежда още по-голяма глупачка в очите на Анри и той още по-бързо щеше да я изпрати да си събира багажа. Но не беше ли поемала още по-големи рискове? Някъде в дълбините на паметта и зазвуча сухият смях на Диъри, далечен и дрезгав, като от плоча на седемдесет и осем оборота. Спомни си думите ѝ: „Давай напред с пълна пара. Трябва да се хвърлиш с главата надолу, иначе изобщо не си заслужава.“

Не можеше да се съсредоточи. Цялата работа беше почнала от малкото бистро, където бяха вечеряли с Емет предишната вечер. Круши. За десерт келнерът беше донесъл кошница с круши — най-хубавите, които беше вкусвала. Вече беше сита, но изяде две, и то лакомо като хлапе. Шоколад и круши. Щяха ли да си подхождат? Може би. Или може би щеше да е по-добре да комбинира шоколада с крушов ликьор? Беше виждала бутилки ликьор с цели круши вътре. Бяха ѝ

казали, че бутилките се прикрепят на дървото, когато плодовете са още в зародиш. Истинско чудо. Истинско чудо щеше да бъде, ако успееше в осъществяването на тази си идея.

Разбира се, трябваше да пита Помпю. Но как? Нямаше значение. И то веднага. Със свито гърло тя все пак успя да го попита, като през цялото време беше сигурна, че ще ѝ откаже, или още по-лошо, че ще ѝ се присмее. След една дълга минута обаче, в която той потупваше с показалец долната си устна и се вглеждаше в нея, като че ли беше състезателен кон, на който трябва да се реши да заложи, той кимна.

— Е, добре. Но да се създаде нов вкус е по-трудно, отколкото си представяш. Вероятно ще го разбереш като опиташ.

„Надява се, че ще се проваля.“ Стори ѝ се, че за миг прочете в очите му съжаление. Изглежда, не искаше сам да я отблъсне. Изглежда, реши, че е по-добре тя сама да стигне до заключението, че не я бива.

И може би това беше истина.

Ани охлаби връзките на престилката си и после ги стегна толкова силно, че се впиха в ръцете ѝ. Стягането я накара да се поизправи и да си спомни коя е.

Каза си, че е Ани Коб. Може би не беше гений, но Господ все пак ѝ беше дал мозък и гръбнак. Трябваше да ги използва — на всяка цена.

Макар и със свит стомах тя се почувства по-добре и отиде до склада, за да вземе блок шоколад.

Емет тъкмо сваляше една тава с топъл кувертюр от машината, когато видя Ани да се носи към кухнята като галеон с издути платна, на път да открие новия свят. Мислено я поздрави и си помисли, че ще успее. Вярно, беше твърдоглава и не ѝ беше ясно какво точно да прави, но имаше качества и желание. Напомняше му за Линдберг, който страшно искал да прелети пръв Атлантика. По същия начин и той искаше да притежава нещо — къща и земя, а може би дори небостъргач. Защо не? Защо и двамата да не получат това, което искат?

Спомни си за Атланта и за всичките черни, които маршируваха и искаха да щурмуват щатския capitoлий на Джорджия. Всички скандираха: „Джулиан Бонд“. Някакви загубени политици бяха изхвърлили Бонд от законодателното тяло и те искаха да бъде

възстановен. Хората се блъскаха и крещяха с изкривени от ярост лица. Атмосферата беше нажежена, миришеше на барут и омраза. Имаше и много бели. Млади, стари, мъже, жени, тийнейджъри, надигащи се като вълна срещу барикадите на униформената полиция. Крещяха обиди, хвърляха камъни, бутилки и всичко, което им попаднеше под ръка. Отвсякъде се носеше: „Мръсни негри! Маймуни! Назад! Не знаете да напишете проклетите си имена, а сте тръгнали да завладявате света!“

Черните лица бяха мрачни, но все пак горди, въпреки страха. Между тях се виждаха и бели.

Той си спомни, че искаше да затвори очи, да обърне гръб, да запуши здраво ушите си, за да се отърве от свирепите крясъци и обиди. Не искаше да бъде част от всичко това. Та той дори не живееше в Атланта. Това беше родният град на майка му, където тя се беше преместила, след като Нют почина. Той не беше живял с нея от петнайсетгодишен, когато беше напуснал дома, за да работи в петролните полета, където му се налагаше да вдига варели и сандъци горе-долу с неговото тегло. Някога ръцете му бяха меки, но в деня на случката бяха загрубели като платно, оставено на соления вятър.

Имаше и други неща, които искаше да забрави. Цял живот Райдъл насаждаше семейната догма в него с тих и благоговеещ глас — героизмът на баща му, богатото наследство на благословената Америка. Искаше да забрави и Дийн, погребан в Арлингтън, клинично умрял от дизентерия, но всъщност заради Райдъл — тя беше изсмукала истината от него и го беше напълнила с лъжи.

При тази си визита тя се беше опитала да направи същото и с него. Неспирно му натякваше за неговия дълг към флага, за добрите момчета във Виетнам, за паметта на баща му и брат му. Не й беше достатъчно жертвата на единия и син, та сега искаше и неговата кръв. Два гроба един до друг, като трофеи.

Знаеше, че е дошло времето да й каже, че има предвид някакъв друг син, момче, което изглежда и говори като него, но не е той. В този ден той не изпитваше принадлежност към нито една от двете групи — бели или черни, той просто искаше да си върви по пътя, да намери свое място и с времето да пусне истински корени.

Но точно тогава, с всичките тези крещящи хора около него, виещите сирени, трошащите се бутилки, Емет не можеше да се

престори, че е някъде другаде. Райдъл, огромна като валяк, облечена в копринени чорапи, с направена червена коса, блестяща на слънцето като рицарски шлем и съвсем бяло лице, се обърна към него и зашептя в ухото му с негодувание: „Няма причина за всичко това, няма никаква причина. Бели боклуци, това са тези хора. Бели боклуци и селяндури. Истинските хора знаят как да се отнасят с цветните и винаги са го правели дори преди войната. Да се отнасяме с тях почитено, ни учеше твоят татко. Ние винаги така сме правили, нали знаеш. Какво пък, Кловис беше на практика член на нашето семейство! А Руби — спомняш си Руби, нали, сине? — тя плака на погребението на дядо ти, сякаш изпращаше някой от своите...“

И тогава той видя нещо, което го накара да забрави за думите на майка си — едно черно момче на не повече от дванадесет-тринадесет години лежеше на паважа, а един грамаден мъж го налагаше с приклада на пушката си. На няколко метра от тях стояха двама полицаи, които преднамерено гледаха в друга посока.

Емет усети, че нещо го тегли да се намеси, усети как майка му го хваща здраво за ръката и му казва, че това не е негова работа и не бива в никакъв случай да се меси.

За бога, според нея целият негов живот не беше негова работа.

За миг всичко дойде на мястото си и той разбра защо не се интересува от нищо. Беше се крил и не беше искал да признае, че мрази майка си. Че я мрази заради всичките глупости, с които беше тъпкала главата му, и най-вече за това, че беше изпратила брат му на смърт.

Не, той нямаше да бъде като нея и нямаше да стои и да слуша брътвежите ѝ, докато онова момче ставаше на кайма.

Отскубна се и се хвърли напред. Кръв. Спомняше си, че най-напред го удариха по устата, а след това бели ръце се протягаха отвсякъде и започнаха да дерат гърба и ръцете му. Човекът с пушката не приличаше на човек въобще... широко лице, изпъкнали очи, без врат... с глава, сякаш побита на раменете. Момчето също не му изглеждаше истинско — приличаше му на захвърлена кукла.

Кръв се стичаше по лицето и дрехите му. Боже милостиви, що за човек беше този с пушката? Тук не ставаше въпрос за раса или цвят, а за убийство на беззащитно, малко момче.

— Мръсно копеле! — изкрещя Емет и се хвърли с юмруци напред. С ударите си обаче не постигаше нищо, сякаш удряше тухлена стена. След това чу оглушителен трясък и изпита внезапна, ужасяваща безчувственост в крака си. Чу се женски писък. Беше майка му. После писъкът се превърна в грохот, който отекна в главата му като излитащ самолет.

Сигурно беше припаднал, защото следващото нещо, което си спомняше, беше болничното легло и Райдъл, надвесена над него като арктическа луна, начервена с ярко червило. Тя пак шептеше: „... изрязаха половината от костта на глезена ти. И три пръста. Някои мускули и нерви също... но не се безпокой, докторите казват, че ще ходиш отново, обаче трябва да забравиш за армията. Няма да те вземат. Господи, какво направих, за да заслужа това? Винаги съм искала да бъда добра майка и да давам за пример на моите момчета техния баща, но изглежда, че каквото и да кажа, никой не ме слуша... и ето докъде я докарахме...“

Една твърда, но внимателна ръка извади Емет от унеса му. Той се обърна и видя Ани. Беше съвсем слаба и с огромни сини очи, без грим, но не ѝ и трябваше. Носеше прави дънки и черна ватирана блуза. Никога не носеше миниполи или къси панталонки.

— Дай да ти помогна — каза тя и се пресегна да хване дръжката на тежката тава.

Съжаление? Помощ за сакатия? Емет усети, че изпитва неприязън, но след миг реши, че тя сигурно няма това предвид.

Той се усмихна и каза:

— Благодаря, ще се оправя и сам.

Ани не се отмести. Стоеше толкова близо, че той усещаше парфюма ѝ, силен и ориенталски, примесен с натрапчивата миризма на шоколад. Имаше малко шоколад и на бузата. В един миг му се прииска да го близне от там.

Боже господи!

Обзе го лека паника. Що за чувства? Та той не беше тийнейджър, той нямаше нужда от нея. Беше имал работа с много жени... преди и след като пострада кракът му. Спомни си за омъжената жена от Ньюили, която се беше захласнала по него само защото беше сакат. Като че ли това беше някаква нова мода. Но тя беше просто развлечение, а и той беше същото за нея.

Внезапно разбра, че ако се остави на чувствата си, ще се влюби в Ани, и то много силно. Тя също имаше нужда от нещо, но не от наполовина осакатен скитник, разбира се. Каквото и да търсеше тя в момента, то беше повече, отколкото би могъл да ѝ даде един мъж. Тя се движеше по неведомите пътища на душата си, за които няма карта. Емет тръгна с тавата, а Ани го последва в другата стая до машината, където той внимателно изсипа кувертюра в едно корито от неръждаема стомана.

В края на конвейера Тиери нареждаше тъмнокафявите блестящи трюфели.

— Искаш ли да излезем на вечеря? — попита тя с нисък глас. — Намерих едно чудесно малко кафене. Правят най-прекрасния омлет на света. И е евтино. А ако си наистина беден и музикален, ми казаха, че позволяват да си изкараш вечерята като посвириш малко. О, кажи да, Ем... ще бъде толкова хубаво!

Очите ѝ просветнаха, но той усети, че това не е заради него. Тя беше развълнувана от своето откритие и от идеята си, за която я беше чул да разговаря с Помпю. Разбра, че не бива да я разочарова или да се издава, че не е шегобиецът, на който се прави.

— Разбира се — каза той със сияеща усмивка. — Дори ще донеса хармониката си.

Ани се вгледа в малката метална кутия в ръцете си. В нея лежеше само един трюфел, покрит с кувертюр и смлени печени горчиви бадеми. Беше ли добър? През последната седмица беше направила четиринайсет пробни партиди и всички, които бяха опитали нейния трюфел, бяха казали, че им харесва. Но Емет, Тиери и Морис не се брояха, защото бяха нейни приятели. На нея ѝ харесваше, но как можеше да е сигурна, че точно този, който беше избрала, е най-добрият? При последната проба Емет се беше захилил и си беше въртял очите в екстаз, но когато тя го притисна и призна, че почти не прави разлика между двете проби. Добре че Помпю беше обещал да не докладва на Анри за нейната работа, преди да е опитал и той новото производство, за което нищо не знаеше. Той щеше да бъде съдията... и в крайна сметка единственият, чиято дума щеше да тежи.

Ани изкачи тясната стълба, водеща от кухнята до магазина. Ръцете ѝ потреперваха леко, но тя се стараяше да върви бодро. Стъпваше точно в средата на всяко стъпало. Приглушеният глас на Анри Батист достигна до ушите ѝ и се смеси с бученето на кръвта. Ами ако не го харесаше? Ами ако наистина не беше нещо особено?

Тази мисъл усили паниката ѝ. Ако опитът беше напълно неуспешен, това пак нямаше да е толкова зле, защото можеше да се приеме, че е имала лош ден. Но ако кажеше, че е обикновен, това вече щеше да е истинска преценка. Но дори така да беше, това не биваше да я отчайва.

Изкачи стълбите и сви наляво, където червендалестата Мари-Клер в безупречно бялата си престилка, шапчица и ръкавици сръчно нареждаше готовите трюфели в кутии с кафяво-златистия знак на „Жиро“. Над главата ѝ на полиците бяха наредени още неопаковани кутии, метри сатенени панделки във всеки цвят, дебели рола златиста опаковъчна хартия, лепенки със знака на „Жиро“, кафяви картонени кутии и какво ли още не. Ани кимна на Мари-Клер, а тя ѝ отвърна с усмивка, без да прекъсне работата си дори за секунда.

Ани мина през тясната врата, влезе в магазина и както винаги се спря на прага малко объркана. Магазинът на „Жиро“ беше чудесен — дори този на Доли не можеше да му съперничи. Беше застлан с ориенталски килим и пълен с прекрасни произведения на изкуството от цял свят, изработени в различно време. Над витрините, в които беше изложена продукцията, имаше рафтове с наредени ръчно боядисани дървени кутии. Капакът на всяка кутия беше украсен с различна сцена — букет цветя, плодове, преплетени лози, птици, играещи деца. Любимата сцена на Ани беше една жена, която пъди гъските от прага на опасаната си с рози къщичка. Мари-Клер ѝ беше казала, че клиентите могат да получат шоколадите си, опаковани в една от тези уникални кутии, срещу хиляда франка.

Но това, което Ани най-много обичаше, бяха самите шоколади. Те бяха навсякъде: изложени в сребърни подноси като скъпоценности или в изящни кошнички, или в кристални съдове. Освен трюфелите имаше и малки сладкиши, които мосю Помпю печеше сам. Те напомняха на Ани за изящни кутийки за бижута, украсени с виолетки, миниатюрни сребърни звънчета и златни листенца.

Но точно в момента Ани трябваше да мисли за Анри, защото ѝ предстоеше разговор с него. Той стоеше изправен до Сесил, високата слаба жена, която отговаряше за магазина, когато него го нямаше. Тъкмо тази жена беше създала правилото никога да не се пита дали шоколадите се купуват за подарък — всяка покупка от „Жиро“ беше подарък.

В сравнение с елегантната дама, Анри изглеждаше неугледен в измачкания си костюм и с разрошената си коса. Приличаше повече на професор, отколкото на управител на шикозен магазин. Не беше красив — широкото му сурово лице напомняше на Ани за селянин, нарисуван от Ван Гог. А и от това, което ѝ беше разказвала Доли, тя знаеше, че Анри не би се поколебал да запретне ръкави и да се захване с черна или тежка работа. Можеше да си представи защо Доли се е влюбила в него, женен или не.

Анри я видя и се усмихна, мустаците му се извиха леко нагоре.

— А, как върви, Ани? — извика той, а след това, като гледаше зад нея, добави: — О, Бернар, на какво държим честта да се изкачиш по стълбите посред бял ден?

Ани се стресна от мисълта, че Помпю я е последвал крадешком. Разбира се, старият всезнайко не беше устоял на изкушението да види в какво глупаво положение ще изпадне. Бузите ѝ горяха, но тя си наложи да не се обърне — нямаше да му достави удоволствието да види колко е нервна. Съсредоточи вниманието си върху Сесил, която се беше върнала зад щанда и подреждаше няколко кошнички. Звънчето дръпна и една едра жена плахо влезе в магазина, сякаш смутена от неговата изисканост. Сесил ѝ кимна окуражително.

Ани чу Помпю да се смее тихо и дрезгаво зад гърба ѝ.

— Може и да съм на възраст вече, но все още се чувствам силен, а след няколко седмици, когато направя баните в Баден-Баден, ще стана като момченце. А вие?

Анри въздъхна и лицето му се помрачи. Ани се вгледа внимателно и забеляза колко много е уморен. Не беше обикновена умора... той някак си се беше свил и остарял.

Липсваше му Доли. Беше сигурна, защото често забелязваше същото тъжно изражение и на нейното лице. Те се виждаха горе-долу през месец и дори писмата и телефонните обаждания в

промеждутъците не бяха достатъчни, за да запълнят празнината между срещите им.

Въпреки че беше тъжен обаче, Анри решително се бореше да не му личи. Той се здрависа сърдечно с Помпю и го потупа по рамото. След това целуна Ани и по двете бузи, очевидно зарадван, сякаш не я беше виждал от години, а не просто от няколко месеца.

— Господин Анри — попита Помпю, — мина ли всичко добре в Марсилия?

— В Марсилия ли? Да. Но току-що научих, че имаме проблеми в Гренада, в плантацията.

— Не сериозни, надявам се.

— Счупени прозорци, пожар в склада. Саботажи, както разбрах. Имам сведения, че са дело на комунистите. А и правителството, такова, каквото е, също създава само неприятности. Изглежда, че ще трябва да отида там, за да установя на място колко са големи щетите и дали политическата ситуация е толкова лоша, колкото казват. Господин Жиро казва, че трябва да продаваме!

Той, изглежда, се вгълби в мислите си, но след миг преодоля мрачното си настроение и ведро и сериозно се вгледа в Ани.

— Прости ми, задето дори не попитах за теб. Има ли нещо, за което искаш да говориш с мен? Надявам се, че господин Помпю не те е тероризирал до степен да си загубиш гласа?

Сивите му очи излъчваха внимание и добросъщност. Ани усети как свитият ѝ от страх и ужас стомах се отпуска. Анри не беше Помпю. Дори и да трябваше да я освободи, той не би го направил жестоко.

Не, Анри нямаше бързо да се освободи от нея, но щеше ли да е по-добре това? Нямаше да понесе неговото съжаление! А на всичкото отгоре и той самият не се чувстваше добре. Но как ли щеше да оцени един трюфел точно сега, дори да беше добър?

— Господин Анри, не искам да ви отнемам повече времето — започна Помпю, без да поглежда към Ани, — но госпожица Коб...

— Създадохме нов вкус — прекъсна го рязко Ани. — Искаме вашето мнение.

Ако Анри не го одобрише, нека вината да бъде само нейна.

Анри сбърчи чело и Ани усети, че сърцето ѝ отива в петите. Внезапно си представи как изглежда в очите на Анри — облечена в

дънки и памучна фланелка, с влажна разрошена коса, без грим и дори без червило. Защо трябваше да я взима на сериозно?

Тя му подаде кутията с разтуптяно сърце. Анри се вгледа в самотния трюфел продължително, като доктор, който изучава кокоши трън. Струйки студена пот обляха Ани. Емет беше казал, че е хубав, но можеше и да преувеличава. А Помпю беше отказал да го опита, като заяви, че не иска да влияе на Анри със собственото си мнение.

В момента отхапваше от твърдия външен кувертюр, поръсен с горчиви бадеми. Дали не трябваше да използва друг вид ядки? Но тя ги беше опитала всичките и най-добре според нея подхождаше горчивият бадем.

Гледаше с изпънати нерви как Анри лапна целия трюфел и как замислено задъвка. И тъкмо когато ѝ се струваше, че не може да понася неизвестността и миг повече, Анри се усмихна.

— Отлично! Чудесен състав и вкус... прекрасен е. Complimenti, Бернар. Това е постижение. И ще бъде добре приет от нашите клиенти, сигурен съм.

Помпю! Беше си помислил, че той го е направил! Стана ѝ лошо. Какво да прави сега? Как можаха нещата да се извъртят така?

— Виждате ли... аз... всъщност... — Ани гледаше как Помпю се изчервява и заеква. Стана ѝ по-леко. Помпю беше тиранин, но не беше подлец — щеше да каже на Анри истината.

И изведнъж ѝ хрумна нещо. Може би да остави нещата така щеше да е по-добре за нея. Как казваше Диъри — за всяко нещо си има начин.

— Господин Помпю е истински майстор — каза тя бързо. — За мен е голяма чест да работя при него.

Здравата се подмазваше, няма що.

Не прекаляваше ли? Май не — видя как възрастният човечец гордо се изпъчи и ѝ хвърли поглед, изпълнен с истински възторг. Добре, беше направила правилния избор. Ако беше настояла, че трюфелът е нейно създание, Помпю сигурно щеше да се смути и да се настрои срещу нея, а в крайна сметка тя се сблъскваше всеки ден с него, а не с Анри. А ако Помпю решише да се отнася благосклонно с нея и да я вземе под крилото си, тя наистина щеше да научи много от него и нямаше да остане само с тази малка победа.

А когато този стаж свършеше, тя вече щеше да е нещо.

Усети прилив на щастие, който като че ли я изпълни с ярка светлина. Оранжево слънце заблестя в гърдите ѝ и я стопли с лъчите си. Тя беше вълшебна. Нищо не можеше да я спре.

Да, за всяко нещо си имаше начин.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Май не ти харесва — прошепна Емет в тъмнината.

Ани се почувства виновна. Отдавна бяха подготвяли това посещение на камерен концерт в Сен Шанел, а тя проваляше всичко. От всички страни ги заобикаляха прочутите готически стъклописи, проблясващи в полумрака като тъмни рубини. Пред тях челистът свиреше Моцарт и музиката се разнасяше с непозната за нея яснота. Но тя не можеше да се концентрира, не можеше да не мисли за Джо.

Два месеца, два месеца и единайсет дни, ако трябваше да бъде точна, му бяха необходими, за да отговори на нейното писмо и нейните картички. Не се беше обаждал и по телефона. И ето, най-накрая, тази сутрин нейната хазайка — мадам Бегбеде, ѝ беше донесла желаното писмо заедно с писмата на Лори и Доли. Беше го познала веднага по едрия почерк на Джо и в желанието си да го прочете по-бързо, направо разкъса илика. Бил щастлив, че тя напредва така добре в „Жиро“, питаше я дали ѝ харесва Париж през май и дали е разгледала Халите и другите забележителности.

Нито дума за това, че му липсва или че не може да чака повече. Не пишеше нищо за себе си, освен че е зает с ресторанта и че Рафаел бил ухапан лошо от едно от кучетата си.

Беше толкова разочарована, че ѝ се искаше да заплаче.

Дори сега, в компанията на Емет, който беше толкова забавен, тя изпитваше дълбока носталгия. Вероятно и мястото оказваше своето въздействие, ангелската музика също. Твърде голямата красота или твърде голямата любов можеха да разбият сърцето също както и отсъствието им.

— Личи ли ми? — прошепна тя на Емет.

— Не е нужно да стоим до края.

— Но...

И преди тя да успее да му припомни колко пари е похарчил за билетите, той я затегли навън. Измъкнаха се по тясната пътека. На слабата светлина Ани се препъна в неравния старинен каменен под и щеше да падне, ако Емет не я беше задържал. Ръката му беше здрава и

сигурна и тя се почувства окуражена. Дори неговият мирис — мирис, който тя свързваше с лагерни огньове, есенни листа и стара кожа, излъскана до блясък от носене, я караше да се чувства добре. На двора тя се обърна към него и каза:

— Ем, няма абсолютно никаква причина да пропуснеш концерта заради мен. Мога да се прибера у дома и сама.

— Слушай, Коб, аз имам още по-добра идея — намигна ѝ той и я прегърна. — Знам едно кафене наблизо. Когато на човек му е лошо, едно „Перно“ и едно рамо, на което да поплаче, са за предпочитане пред Моцарт.

— Престани да бъдеш толкова мил! Караш ме да се чувствам още по-виновна.

— В такъв случай ще ти позволя да платиш за питиетата.

— Окей — засмя се тя. — Става.

Докато се разхождаха в меката лятна нощ покрай дебелите каменни стени, Ани започна да се чувства не само егоистка, но и даже малко смешна. Вероятно правеше от мухата слон. Имаше ли значение какво беше написал Джо? Важното беше, че беше писал. А и нейното писмо до него също не беше толкова открито.

Ани погледна към Емет, който беше облечен в сиви панталони, бежев блейзър и бяла, закопчана догоре риза. Изглеждаше много привлекателен и можеше да мине за млад адвокат или борсов посредник, ако не бяха ботушите му. Ани не го беше виждала без тези стари каубойски ботуши от потъмняла кожа, вече доста оръфани и износени. Те му придаваха онази особеност, която тя толкова много харесваше, сякаш с тези ботуши искаше да каже, че е човек, който много обича да пътува, така че по-добре никой да не се привързва към него.

Беше му благодарна, че е приятел... и че в същото време изобщо не я задиря. След всичките тези седмици на работа заедно, след прекарванията в бистрата, той дори не я беше целувал за „лека нощ“. Беше ли привлечен от нея? Понякога тя усещаше нещо помежду им... някаква енергия, някаква топлина... А друг път не беше сигурна какво точно изпитва той, освен че му е добре с нея.

Докато пресичаха Сена по моста Сен Мишел един старец, който продаваше картички, ѝ изпрати въздушна целувка и Ани се зачуди какво ли ще е, ако Емет я целуне.

„Господи, какво става с мен? Мислех си, че става въпрос за Джо, не за Емет.“

Кафенето беше съвсем близо до моста, с малки масички и столове, препълнено с хора, които бърбеха весело, жестикулираха и създаваха впечатление, че са гости на весело и шумно парти, на което е поканен всеки. Ани и Емет трябваше да почакаят няколко минути, докато една двойка освободи масичка наблизко. Седнаха.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Емет.

— Да, доста.

— Ще ми кажеш ли какво е?

— Не мога — каза тя.

— Толкова ли е лошо?

— Не, просто... просто е глупаво. Всъщност няма какво да кажа.

— Нека се опитам да позная — висок, кестеняв и красив?

Въпреки хладния въздух Ани усети, че се изчервява.

— Има само две неща, по-твърди от стоманен пирон — женската воля и мъжкото сърце.

Ани го погледна и видя, че се усмихва закачливо, с проблясващи сини очи, сякаш искаше да ѝ прочете мислите. Но тя усети съчувствието зад усмивката и се приближи до него, привлечена от топлината му, подобна на лагерен огън в студена нощ.

— Няма причина... абсолютно никаква причина той да изпитва чувства към мен, само защото аз съм тук, а той е там — каза тя забързано, повече да убеди себе си, отколкото Емет. — Искам да кажа, че ние сме просто приятели, добри приятели. Защо трябва изведнъж да започне да ми пише любовни писма, след като дори не ме обича?

— Но ти го обичаш — каза Емет леко предизвикателно.

— Не! Искам да кажа... може би. Господи, Емет, вече не знам. Колко дълго можеш да обичаш някого, без той да изпитва същото към теб?

— Доста дълго, струва ми се — каза той с присвити очи, сякаш гледаше срещу слънцето.

Ани знаеше, че не говори само за нея, но преди да може да се увери, че това е така, един забързан млад келнер се появи и Емет поръча питиетата.

Ани както винаги се учуди на доста сносния френски, който говореше. Той ѝ беше казал, че не го е учил в училище, а в Нови

Орлеан. Докато тя, въпреки четирите години, прекарани във френско частно училище, едва можеше да си поръча кроасан, без да си преплете езика. Но за Емет това беше нещо естествено. Той лесно се приспособяваше към нещата и към хората. Ето например онзи ден — бяха спрели да позаяпат красивите гълъби, които една жена хранеше в парка, и само за няколко минути Емет научи цялата ѝ история — за мъжа ѝ, който участвал в съпротивата през войната; за тримата ѝ синове, който била надживяла; за ревматизма, които не ѝ давал мира в студените нощи; за гълъбите, които хранела всяка сутрин и които била кръстила на прочутите Генерали на Франция. После възрастната жена, трогната от вниманието на Емет, посочи един красив гълъб с тъмночервени пера и каза, че ще го нарече на него. Емет се беше засмял и беше казал: „Има и по-лоши неща, отколкото да си гълъб“.

Леко унесена от перното, Ани внезапно каза:

— Преди малко излъгах като ти казах, че не съм сигурна дали обичам Джо. Обичам го. Защо е толкова трудно човек да признае това? Защо се чувствам така, сякаш признавам някакво ужасно престъпление?

Усети, че отново е на ръба на плача.

— Защото се страхуваш да не изглеждаш глупаво — каза той. — И не само ти, Коб. Повечето хора предпочитат да ги блъсне автобус, отколкото да се покажат глупави. Особено в любовта.

— Само да знаех какво изпитва той... тогава бих могла... Е, тогава ти не би седял тук и не би слушал тези глупости.

— Сигурна ли си, че той не показва чувствата си? Да не би да си ти?

Ани усети, че думите му улучиха целта, и наведе очи към чашата си. Усети, че е леко пияна. Господи, щеше ли сега да се покаже още по-глупава?

— Мисля, че е по-добре да си тръгвам — каза тя. — Не знам за теб, но на мен ми е трудно да ставам всяка сутрин в пет, ако не си лягам вечер в десет.

След няколко минути, докато пресичаха отново реката, Ани се сети, че само след няколко седмици ще бъде в Ню Йорк, а Емет... кой знае къде щеше да бъде? Може би никога нямаше да се видят отново. Мисълта ѝ беше неприятна и тя бързо я отхвърли. В момента той беше тук и тя му беше благодарна за всичко, което правеше за нея. Спряха

на моста да погледат една баржа, украсена с феерични светлини, и Ани импулсивно се наведе и леко целуна Емет по устните. И неочаквано Емет я целуна толкова силно, че тя не можеше да се откъсне от него. С едната си ръка я притискаше през кръста така че тя не би могла да се измъкне, дори да искаше... макар че тя не направи дори и опит. Усети, че кръвта се отдръпва от главата ѝ и я обзема шемет. Господи... как можеше да се чувства така, след като желаше Джо, а не Емет? И Емет наистина ли искаше точно нея? Или имаше някоя, която го чака у дома... някоя, за която не ѝ беше казал?

Емет се отдръпна и залитна, и ѝ се стори, че той също е леко пиян. И щеше ли всичко това да се случи, ако бяха съвсем трезви? Тя се вгледа в него, усети топлия му дъх на бузата си и си помисли, че точно от това е имала нужда вече толкова време. Може би наистина имаше нужда от уверение... уверение, което Джо не ѝ даваше, доказателство, че заслужава да бъде обичана и желана.

— Господи — промърмори Емет, — къде да отидем сега?

— Не и в моята квартира — каза тя и се усмихна леко. — Госпожа Бегбеде ще ни изхвърли и двамата. — Обзе я внезапна безразсъдност. — Ти какво предлагаш?

— Мисля, че е ясно, нали? — Той отстъпи назад, а след това грабна ръката ѝ и я стисна силно.

И преди Ани да разбере какво точно става, седяха в едно такси и се носеха по булевард „Сен Жермен“ към площад „Виктор Юго“, където живееше Емет. Ани усети, че е едновременно превъзбудена и странно отпусната... като че ли се беше качила на увеселително влакче и тъй като не можеше да слезе в движение, трябваше да стигне до края.

Емет отвори масивната дървена врата и се заизкачваха по витите стълби. Той палеше лампите на всеки етаж, защото докато стигнат до следващия, лампата загасваше.

— С часовници са — обясни той, — така че никой да не може да ги забрави запалени. Умно, нали? Само ние — тъпите американци, се държим така, сякаш електричеството, петролът и газта са в такова количество, че винаги ще ги има.

Как можеше да е толкова спокоен? На нея краката ѝ се подкосяха и сърцето ѝ биеше толкова бясно, че тя едва изкачваше стълбите. „Не трябва да съм тук! Трябва да си тръгна веднага.“

Стори ѝ се, че Емет изглежда малко не на място с каубойските си ботуши сред диваните, тапицирани със сатен, креслата в стил „Ампир“ и малката кръгла масичка, покрита с дантела и отрупана с порцеланови статуетки.

Въпреки че накуцваше, Емет се движеше учудващо ловко в тази обстановка.

Тя продължаваше да се пита какво прави тук. Нали не го обичаше.

И в същото време усещаше, че той я привлича, и дори си представи как сваля дрехите ѝ и я покрива с целувки. Не, тя не го обичаше... Но, дявол да го вземе, наистина го желаше. Искаше го точно сега, в този момент, без значение, че не можеше да си обясни защо и без да мисли за възможните последствия — по начина, по който изгладнял човек иска да яде.

Но би ли могла да го направи?

Емет, усетил объркването ѝ, се приближи до нея, прегърна я и леко я целуна по челото. Усмиваше се. Може би защото... намираше нещо детинско в нея? Ани се смути и се ядоса и на себе си, и на Емет.

— Емет, не трябваше да идвам тук. Това е... лудост. Аз не те обичам, а и ти не ме обичаш.

— А и не си такова момиче, което би легнало с някой само за развлечение, нали? — каза той подигравателно.

— Не и ако искам след това да останем приятели.

— За нас ли се тревожиш, или за онзи у дома?

— Джо — каза тя името му, сякаш за да го използва като щит. После излъга: — Не, това няма нищо общо с него.

Тон сви рамене, отстъпи една крачка и се захлади:

— По дяволите, Коб, можеш да си излезеш от тук веднага и ти обещавам, че никога отново няма да отворя дума за чувства.

— Ем...

— От друга страна — добави той спокойно като подпря брадичката и с показалец, — ако останеш, ти обещавам нещо много по-добро.

Целуна я отново и на Ани ѝ се стори, че я пронизва лятна светкавица. Помисли си, че всъщност няма нужда от Джо, и изпита малък себичен триумф. След това луната, която блестеше през прозореца, се разрасна, нахлу в стаята и ги погълна.

— Ани — прошепна Емет, заровил лице в косите ѝ.

Ани. От първия ден при „Жиро“ не я беше наричал по друг начин освен Коб. За първи път я наричаше Ани. Какво искаше да каже с това? Какво искаше от нея?

Ани потрепери и усети, че изгубва контрол, сякаш влакчето, на което се беше возила, вместо да спре, беше паднало от края на света. Ами Джо? Защо, след като си мислеше, че не му дължи нищо, ѝ се струваше, че го е предала?

— Няма защо да ходим никъде, Ани — каза Емет нежно и погали косата и врата ѝ. — Вече пристигнахме.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доли усети, че самолетът се снижава, погледна надолу и видя острова. Беше толкова зелен! Не се виждаха пътища или постройки, сякаш там не живееше жива душа. Изобщо не приличаше на Бермудите, където Дейл я беше завел на сватбено пътешествие. Там беше като в типична английска провинция — каменни стени, миниатюрни голф игрища, подстригани ливади, добре оформени огради от храсти. Въпреки всичко това обаче гледката изобщо не можеше да се сравни с Гренада. Зачуди се дали Райската градина е била нещо подобно, протегна се в седалката и си помисли за Анри — очакваха я цели четири дни в рая! После си спомни, че това би могло да е последното им прекарване заедно. Усети, че стомахът ѝ се свива, сякаш самолетът беше пропаднал внезапно надолу.

„Трябва да му кажа. Така не може да продължава. Не мога повече да се промъквам зад гърба на жена му и да го виждам само пет-шест седмици в годината. Твърде много го обичам.“

Бързо отхвърли тези мисли и си представи изненадата на Анри, когато се покажеше в плантацията. Колко възхитен щеше да бъде. И малко обезпокоен също, може би. Нали я беше предупредил да не идва? Доли си припомни разговора по телефона миналата седмица, когато Анри ѝ каза, че му се налага да лети до Гренада, за да оправи нещата в плантацията. Беше решила да не пропуска случая да прекарат един уикенд в тропиците, само той и тя. Но Анри беше отказал. Страната била в хаос и групи на крайно левите призовавали към неподчинение. Можело да бъде опасно. Доли не се страхуваше от физическата опасност и не даваше пет пари за комунистите или за бандитите, плашеше я само перспективата да загуби Анри. Как ли щеше да понесе това? Но можеше ли да не му каже?

Чу, че нещо се счупи — беше стиснала чашата толкова силно, че тя беше станала на парчета. Студени капки и парченца лед поръсиха лимонената ѝ пола.

Не трябваше да му каже направо. Гренада... един остров... един друг свят... където щяха да бъдат заедно без „Жиро“, без нейните

племеннички, без Франсин и децата на Анри. Едно спокойно място, където човек може да забрави всичко на света и където тя би могла да отложи поне още малко ужасното съобщение, което ѝ предстоеше да направи.

Погледна часовника си — беше два и четири минути. След малко кацаха. Като че ли не го беше виждала сто години. Преди три месеца и половина бяха прекарвали една нощ на изложението на сладкарите в Монреал — няколко откраднати часа между посещения на павилиони, срещи с клиенти и потенциални купувачи, обсъждане на нови продукти.

По телефона в магазина винаги беше едно и също — говореха какво се продава най-много, за колебанията на валутата, за новите договори с хотелите... и никога за това колко си липсваха един на друг. Дори когато ѝ се обаждаше у дома, обикновено късно нощем, тя се чувстваше така, сякаш изпълняваше старинен менует — казваше му колко много ѝ липсва, колко много го обича, но не споменаваше това, което не ѝ даваше мира, това, че след осем години той беше толкова близо до развод, колкото и в началото... а тя със сигурност не се подмладяваше.

Самолетът вече кръжеше над летището и Доли забеляза пътища, сгради и купчини боклуци, разхвърляни из полето. Не без ирония се поздрави за пристигането си в Рая. Минути след приземяването — с доста подскоци по неравната писта, се изсипа пороен дъжд и мокра до кости тя се скри в бараката, която служеше за терминал. Хвана един носач да ѝ занесе багажа до такситата, паркирани отпред, и избра това с най-малко изкривени ламарини.

Пътуваха в дъжда по път, който беше толкова тесен и изровен, че ѝ се струваше, че всеки момент ще изхвърчат в канавката. Минаваха през палмова гора; тук-там се виждаха малки къщи, боядисани в розово и жълто.

Скоро щеше да е с Анри. След час Бартоломю — управителят на Анри, щеше да я вземе от хотела. Тя му се беше обадила предварително и му беше казала, че иска да изненада Анри, но че не иска да се изгуби в джунглата в опити да открие плантацията. Бартоломю се беше съгласил да я вземе и да запази тайната ѝ. Щеше да има един час на разположение, за да си смени мокрите дрехи, да вземе душ и да се приготви за срещата.

Сърцето ѝ подскачаше. Как ставаше така, че след толкова години и това огромно разстояние, което ги разделяше, дори мисълта за Анри я вълнуваше?

И ако се чувстваше така сега, преди още да го е видяла, как, за бога, щеше да намери сили да го погледне в очите и да му каже, че всичко е свършило?

Джипът спря и Доли свали ръце от очите си: беше ги закрила, за да не гледа как колата подскача, вземайки безкрайната поредица от опасни планински завои. Далече в полето се виждаха безкрайни редици бананови плантации.

— Стигнахме, госпожице — засмя се старият човек, сякаш не беше карал по опасен хлъзгав път, а се бе возил на колички в лунапарк. От земята се издигаха струйки пара и въздухът ухаеше чудесно. Както ѝ обясни Бартоломю, това било от подправките, които се отглеждали навсякъде.

Но навсякъде тя виждаше само банани.

— Къде са какаовите дървета? — попита тя, като произнесе думата „какао“ провлачено, както я беше научил Анри.

Бартоломю се засмя и цялото му лице се покри с бръчки.

— Бананите пазят сянка на какаовите дръвчета — обясни той, поклащайки мъдро глава.

Доли се вгледа по-внимателно и наистина видя проблясващите на слънцето листа на какаови дървета. Сега беше сезонът за прибиране на реколтата, както и беше казал Анри.

Анри. Вече толкова близо!

Доли слезе от джипа, за да може да се огледа по-добре. Беше задушно, но на нея ѝ се струваше дори прохладно, защото изгаряше от желание да види вече Анри. Все още не можеше да си представи как ще живее без него. Бартоломю докосна рамото ѝ и каза:

— Хайде, госпожице, време е да слизаме надолу.

Качиха се в джипа и поеха по разкаляното изровено отклонение към плантацията.

— Хубаво миришеше, а? — Бартоломю посочи цветята край пътя.

— Никога не съм усещала толкова приятен мирис — каза Доли. — Как се казват?

— Прегръдки и целувки — усмихна се той и златните му зъби блеснаха на слънцето.

Доли се изчерви, а след това му намигна, за да му покаже, че цени помощта му.

Най-сетне пристигнаха и от пръв поглед Доли разбра, че е трябвало да обуе нещо по-практично — всичко беше потънало в кал.

Навред се виждаха какаови дървета, някои високи едва по метър, други — два-три пъти нейната височина. От клоните висяха леко пурпурни плодове с размер на футболна топка.

Доли се спря да погледа как един местен работник, гол до кръста и с мачете в ръка, сече плодовете и ги нарежда в една ръчна количка.

— А колко са големи зърната? — попита тя.

В отговор Бартоломю накара работника да среже един плод на две, после извади едно от бледите семенца, наредени в кръг около белезникавата средина.

— Нужни са много, много такива семенца, за да се направи едно малко парче шоколад.

След това Бартоломю се впусна да обяснява особеностите по отглеждането на какаовите дървета и най-накрая подчерта, че едно дърво дава само около два и половина килограма какао годишно. Дърветата в тяхната плантация били от вида „Криоло“, донесени от Венецуела, и давали по-малък добив, отколкото вида „Алемондо“. Качеството обаче било по-добро и това беше една от причините шоколадът на „Жиро“ да е световноизвестен.

Наблизо се виждаше напоителен канал, а отвъд него сгради, наподобяващи хамбари. Бартоломю й каза, че сигурно ще намерят Анри някъде там.

Доли усети, че ще се разплаче, и извади слънчевите си очила — не искаше първото нещо, което Анри да види, да са нейните подути и зачервени очи. Все още се надяваше, че той някой ден ще се ожени за нея.

Не че тя нямаше и други възможности. Например Рийз Хатауей, библиотекаря в Колумбийския университет, този сладък смешен мъж, с когото засега поддържаше само приятелски отношения. Усещаше обаче, че ако го окуражи дори и в най-малка степен, той ще си загуби

ума по нея. Или Кърт Прейджър, оплешивяващият адвокат, с когото се сблъскаше в асансьора и който все я канеше да пият по едно в неговия апартамент, като изобщо не криеше намеренията си.

Бедата беше, че нито един от двамата, нито пък който и да било друг не я караше да се чувства така добре, както се чувстваше с Анри. А твърде скоро него нямаше да го има.

Как можеше да не заплаче?

— Може да е вътре — проговори Бартоломю и я върна към настоящето.

Докато вървяха към входа на един от големите складове, той ѝ разказа, че миналогодишната реколта била добра — почти двайсет тона, докато тазгодишната щяла да излезе по-лоша, заради дъждовното време и „лошите хора“.

— Тези момчета са луди — каза той ядно. — Мислят си, че ще оправят света. Колко какао погубиха. Ето го и моя син Дезмънд — посочи той гордо към един хлапак на около седемнайсет години с млечнокафяв цвят на кожата.

— Приятно ми е — каза Доли.

Момчето се дръпна назад и се усмихна, като прикриваше устата си с ръка. Тя бързо разбра защо се дърпа — липсваха му доста предни зъби. Какъв срам. Ако момчето беше с всичките си зъби и беше малко по-налято, щеше да е направо красиво.

— Хубаво момче. Защо не отиде на зъболекар. — Знаеше, че това може би звучи грубо, но искаше да види каква ще е реакцията на Бартоломю.

Старият човек сви рамене и потупа развлечените си панталони.

— Слушай — каза Доли нетърпеливо, разбрала всичко, — можеш да си мислиш, че съм прекалено настойчива, и ако ти харесва, дори ми откажи, но те моля да вземеш моята визитна картичка. Заведи детето на добър зъболекар и ми изпрати сметката. Ти се отнесе мило с мене и искам да ти се отблагодаря по някакъв начин.

Бартоломю само се ухили и мушна картичката в джоба на ризата си. Добре, че не се наостри. За нея това не беше повече от един щедър бакшиш, докато за него беше прекрасен подарък.

— Бартоломю! — прозвуча дълбок глас някъде иззад Доли. — Къде се бавиш толкова? И с кого си дошъл?

Тя позна гласа му. Сърцето ѝ подскочи. Анри!

Докато се усети, той стоеше пред нея и я гледаше объркано. Руменина заля лицето му. Беше по бяла риза с къси ръкави, с разкопчана яка. Повдигна едната си ръка да защити очите си от слънцето и се вгледа още по-напрегнато в нея.

— Анри — прошепна тя едва чуто.

Той не отговори. Гледаше я сякаш не вярваше на очите си, на лицето му не потрепваше нито един мускул.

„Ядосан е, че дойдох.“

После, докато старият Бартоломю гледаше развеселено отстрани, Анри нададе кратък радостен вик и я грабна в прегръдките си, зарови лице в косите ѝ и зашепна името ѝ толкова унесено, сякаш вече изобщо нямаше да се откъсне от нея.

— Анри, трябва да поговорим.

Трябваше да му каже.

— Предпочиташ да говорим или да се любим отново? — подразни я Анри.

Доли затвори очи, за да задържи сълзите си.

— Аз съм сериозна, Анри, аз...

Но Анри без съмнение смяташе, че тя се разстройва заради предстоящата раздяла за нови два-три месеца, и я накара да замълчи с целувка.

Предишния ден се беше опитвала да заговори отново и отново, но той все я прекъсваше с целувка. Но вече нямаше време нито за отлагане, нито за извинения. Никога вече нямаше да лежи до Анри по същия начин. Никога нямаше отново да се люби с него. И кого щеше да обича тогава?

Само племенничките си ли?

Тя си помисли за писмата, които Ани ѝ беше изпратила от Париж и които преливаха от ентузиазъм и топлина. Но не се ли заблуждаваше Доли в Ани, както в Анри през всичките тези години? Господ ѝ беше свидетел, че обичаше това момиче. Беше готова да си отреже някой пръст заради нея, но Ани никога не се отдаваше докрай. Не беше толкова резервирана, както някога, но всеки път, когато Доли се опитваше да бъде съвсем открита с нея, Ани леко се отдръпваше. Зад усмивките и прегръдките ѝ винаги се четеше, че е нащрек.

Лори също беше много мила, но откакто замина да учи, Доли я виждаше вече твърде рядко.

Доли винаги беше искала да ги превърне в свои дъщери. Те обаче бяха и щяха да си останат момичетата на Ив. Сърцето ѝ трепна от завист.

„Ето я историята на живота ми. Вечно втора. С Анри също. Той никога няма да се разведе с Франсин. Никога няма да остави децата, въпреки че Жан-Пол отдавна живее самостоятелно, а Габриела е омъжена и очаква дете.“

Не всичко се коренеше в Анри. Тя се беше променила... Не беше вече младата и несигурна вдовица, срещнала го преди много години в Париж. Сега можеше да се каже, че има свое семейство и свой бизнес. Беше човек с положение и беше осъзнала, че връзката ѝ с Анри не ѝ дава достатъчно. И чувствата ѝ към него може би ѝ пречеха, да намери някого, с когото би могла да има всичко.

Значи трябваше да се стигне до това — един последен откраднат миг от истинския живот, който всеки един от тях водеше. Едно дълго и прекрасно сбогуване, което вече свършваше.

— Анри, има нещо, което искам да ти кажа от известно време и което трябва да бъде казано.

— И какво е то, кукло моя? — Той се обърна на една страна, подпря се на лакът и се усмихна толкова слънчево и невинно, че тя почти загуби куража си.

— Ти никога няма да се разведеш с Франсин. — Това беше констатация и нямаше нужда от отговор.

— Работата не се свежда само до развод — каза той. — Ако я напусна, ще загубя всичко — работата на живота си. Бизнесът е собственост на Огюстен, въпреки че на практика аз го управлявам. Той има властта, правото по закон да вземе... — Той прекъсна за миг и разтри очите си. — Но, виждаш ли, старият Жиро се интересува не от закона, а от нравствеността. Аз знам, че ме уважава, дори, че ме обича, но негова първа грижа винаги ще остане дъщеря му.

Тя беше чувала всичко това и преди, но трябваше да го чуе отново, за да се увери, че няма надежда и че постъпва правилно. Изведнъж, грабната от внезапно и отчаяно желание, тя каза на един дъх:

— Бихме могли да започнем всичко отначало, нали? Да започнем наш бизнес! Ще запазим моя магазин, ще сменим само името. Ще

намерим друг доставчик. И ще правим шоколадите сами. Бихме могли...

Анри бавно и тъжно поклати глава.

— Доли, „Жиро“ е моят живот, но да речем, че дори напусна, как ще живеем? За да се изгради бизнес като този, трябва много, много пари. А Франсин е права. Ако си тръгна, ще имам само дрехите на гърба си. Доли, ангел мой, помисли. Помисли за какво всъщност ме обичаш. Без моята независимост и моята гордост аз няма да съм този мъж, когото обичаш.

По дяволите, ами нейната гордост? Тя нищо ли не значеше?

— Аз наистина те обичам и по някакъв странен начин дори те разбирам, но, Анри, аз... аз не мога повече така. Всичко това... ме убива.

— Ако се съ согласиш да дойдеш в Париж... — започна той.

Тя поклати глава и заплака.

— Няма да стане и ти го знаеш. Дори да те виждам по-често, аз все ще искам нещо, което ти никога няма да ми дадеш. Не разбираш ли, Анри? Ако не се ожениш за мен или ако поне не можем да живеем заедно... тогава аз... тогава ще е по-добре да остана без теб.

— Но ти имаш любовта ми — каза той с пресекващ глас.

— Да, знам... и това е, което ме убива.

— Доли, аз разбирам, че досега не съм могъл да ти дам това, което и двамата желаем, но не може ли да намерим начин да...

Тя решително тръсна глава и го прекъсна:

— Не, ще се чувствам... виждал ли си някога човек да води престаряло куче, само защото не може да понесе да го изостави?

— Не разбирам какво...

— Така ще бъде по-добре, не виждаш ли? По-добре е да оставиш едно такова животно да умре, отколкото да продължаваш мъките му. Но хората не мислят така, нали? Те все искат всичко да продължава, без значение на каква цена. Понякога това има смисъл, но понякога е по-добре да нямаш нищо, отколкото част от нещо, което обичаш и което те наранява.

— Не мога да си представя, че бих могъл да обичам някоя друга жена така, както обичам теб.

Доли затвори очи и остави думите му бавно — бавно да проникнат в нея, за да може да си ги спомня отново и отново през

самотните дни, които я очакваха.

И не, всъщност не Доли Дрейк обичаше той, а Дорис Бърдок — жената с платиненорусата коса. Жената, която в сърцето си все още беше малкото момиче от Клемскот, което обичаше с часове да разглежда шарените каталози и да мечтае за красива къща и за чудесен, красив мъж, който да живее с нея там. Само че Хенри очевидно нямаше да сподели нейната мечта.

Доли отново почувства, че губи нещо ценно, което всъщност никога не е притежавала. Но след това си помисли, че не всичко е свършило още, поне не, докато не се е качила на самолета.

— Стига думи — каза тя. — Ела при мен. — Тя се усмихна през сълзи и макар че сърцето я болеше, протегна ръце към него. — Самолетът ми отлита чак след три часа — цяла вечност.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ани огледа пълната с гости всекидневна на Доли. Нищо не се бе променило за месеците, докато я нямаше. Белият кожен диван, който винаги ѝ напомняше за огромна стъпкана бяла ружа, беше на обичайното си място — срещу камината. Зад него, във формата на буквата Г към трапезарията се простираше мокрият бар с кожена тапицерна с копчета — една реликва от началото на шейсетте, която я накара да се усмихне. Представи си Рок Хъдзън в смокинг, опрял лакът върху лакираната повърхност, да отпива от сухо мартини с маслина. Извитата закачалка, прикрепена върху къс бетон — най-грозната скулптура, ако изобщо можеше да се нарече така, я накара да почувства носталгия.

Всъщност нещо се беше променило. Самата тя.

По същия начин се бе чувствала, когато преди години посети началното си училище. Частица от нея принадлежеше на това място, а друга му бе съвсем чужда. А не бяха ли изминали само три месеца и половина? Гледаше как Доли — елегантна в дългия си кафтан от червено кадифе, украсен с малки кристалчета — се спуска към гостите като някакъв екзотичен папагал. Сякаш я наблюдаваше във витрина.

Огледа се, взирайки се в лицата, които се въртяха край нея. Търсеше само едно, единственото, което би могло да я накара да се почувства наистина у дома си.

Джо.

Къде е той? Вчера, когато се върна, бе толкова изтощена, че не искаше да види никого, преди да се наспи. След това, късно този следобед, бе изтръгната от прегръдките на съня от обаждането на Доли, която ѝ каза, че точно след час нейният шофьор ще дойде да я вземе и да се облече по-секси. Леля ѝ, изглежда, организираше малко тържество в чест на завръщането ѝ — последното нещо, от което тя се нуждаеше или искаше, но тъй като всичко бе вече уредено, как би могла да откаже? Дължеше на Доли толкова много.

И как, за бога, би могла да очаква Доли да знае, че Джо е единственият, когото желае, а не всички тези хора, някои от които дори

не познаваше? Копнееше да бъде някъде далеч само с него и да...

„Всяко нещо с времето си“ — си каза тя. Ами ако той не искаше да сподели нейните планове? Или ако беше тръгнал с друга, докато нея я нямаше?

Прониза я пристъп на ревност, а после си спомни за Емет. Скрита топлина се съживи в гърдите ѝ, под дантеления подгъв на сатенената камизола с цвят на слонова кост, подарък от него. „Коя съм аз, за да обвинявам и ревнувам?“

Имаше разлика... тя не обичаше Емет... или поне не по начина, по който обичаше Джо — с цялата си душа и сърце.

Погледна часовника си. Почти девет и тридесет. По дяволите, къде е той? Ако още някой я попита дали ѝ е харесал Париж, ще се разкрещи. Звънецът, известяващ пристигането на всяка нова тълпа гости, беше онемял преди малко. Красиво подредените плата със скариди, раци и пълнени гъби, които двама сервитьори в смокинги разнасяха из оживената гостна, бяха вече на привършване.

Ани улови блестящото си отражение в огромния прозорец, откриващ гледка към Медисън и Пето, и към Сентръл Парк. Не беше ли преиграла с тази рокля? Какво ще си помисли Джо?

Не беше в нейния стил, наистина, но беше шик, „Très Parisienne“, черна креп рокля, която прилепваше плътно по бедрата ѝ и стигаше малко над колената, украсена единствено с наниз изкуствени перли, прикрепени точно под извитата линия на врата ѝ. Беше я носила последната вечер с Емет в Париж. Спомни си неприлично скъпата вечеря в „Taillevent“, за която той бе настоял, хубавото вино... бяха пили прекалено много, а след това, когато се върнаха в апартамента на Емет... Боже, наистина ли беше направила онова с кубчето лед? Емет ѝ бе показал как, но защо се бе съгласила? — дори сега чувстваше ледът да вкочанясва пръстите ѝ, силния спазъм, който разтърси Емет, когато тя пъкна кубчето под чатала му, точно когато той...

Изведнъж осъзна, че трепери и че лицето ѝ гори. Бързо отклони съзнанието от спомена.

Емет. Той я бе накарал да почувства неща, да извърши неща... неща, които тя дори не знаеше, че съществуват. Отново и отново я тласкаше към границата, където тя губеше контрол... Това я вълнуваше, но и плашеше. Сутрин, когато изплуваше от съня, чувствайки се наранена и засрамена от нещата, които бяха правили

предишната нощ, и отчасти ужасена от нещата, които все още не бяха правили, тя все пак се прокрадваше към него, прегръщаше го, желаше да го почувства в себе си.

Но ще го види ли някога отново? Беше казал, че може да наминем към Ню Йорк, но не каза кога. Пък и да дойде, какво щеше да се промени? Каквото и да бяха преживели в Париж, то не можеше да бъде част от живота ѝ тук — в Ню Йорк. Все пак при мисълта, че може да не го види вече, Ани почувства остро съжаление... заедно с детинското желание да съживи изключително сладките усещания, които ѝ бе разкрил.

„Добре, правихте невероятен секс с Емет. Но това не променя чувствата ти към Джо.“

Изключи Емет от съзнанието си, пресече стаята и отиде към бара. Усещаше тихото шумолене на пепелявосивите си копринени чорапи, съвсем истински, от „Aux Trois Quartiers“. Дали Джо щеше да я познае? Беше подстригала косата си наистина прекалено късо.

Доли ѝ беше казала, че прилича на Одри Хепбърн във филма „Сабрина“. И за да завърши новия си външен вид, си бе купила чифт огромни висящи обици, изтънчено съчетаващи сребърни нишки и стъклени мъниста, от един амбулантен търговец. Сега се люлееха на ушите ѝ като полилеи. „Той ще ме погледне и ще се почуди дали съм същата. Той...“

До нея долетя бурен смях. Тя погледна наляво и видя една жена, явно пияна, да се смее на някаква шега заедно с Майк Драйзър, който купуваше за „Пиер“. Той бе солиден мъж със сиви мустаци и не можеше да откъсне поглед от Доли, която бе кацнала до стъклената масичка за кафе, на няколко крачки от него, ухажвана от неколцината мъже на канапето. Музикантът, нает от Доли, импровизираше на пианото джазова версия на един хит на „Стоунс“.

„Стига съм се разтакавала — каза си Ани. — Трябва да отида да поговоря с някого.“ Но с кого? Онази слаба жена в кашмирена рокля в наситено кремаво не беше ли Битси Адлер, която бе играла в „Жени в окови“ заедно с Доли? Разговаряше с един дебел, забол очи в земята мъж, който и изглеждаше смътно познат. Изведнъж се сети — това беше Бил, пияният Дядо Коледа. Благодарение на Доли сега той работеше в тази сграда като портиер. Да, никой не можеше да обвини Доли в снобизъм. Но на Ани не ѝ се разговаряше.

Промушвайки се през тълпата (кои бяха тези хора?), тя взе една ледена чаша шампанско от бармана и изведнъж забеляза Лоръл в другия край на бара. Обезпокои се. В залата за посрещачи на летище „Кенеди“ сестра ѝ изглеждаше щастлива, че я вижда, но в колата на път за дома не обели и дума.

„Нещо не е наред с Лори! Толкова е отслабнала.“ Ани го бе забелязала веднага, но едва сега го осъзна напълно. Сестра ѝ изглеждаше изпита и някак трескаво ярка, което тревожеше Ани, но също по някакъв тайнствен начин правеше Лоръл още по-красива. Без никакъв грим и бижута, с проста рокля с цвят на праскова, която може би си бе ушила сама, и копринена орхидея в косите, Лори засенчваше всички жени в стаята.

Само веднъж беше виждала Лоръл да сияе така, да има такова блестящо излъчване — веднъж, когато на шестгодишна възраст се бе разболяла от пневмония. Спомни си, че Лоръл не бе пожелала да закуси сутринта.

„Вероятно грип“ — си бе казала тя.

Разположи се на високия стол до сестра си.

— Какво има? Не изглеждаш в настроение. Не ти харесва тук, а? Няма „Грейтфул Дед“, няма пъстри светлини, няма хипари...

Лоръл вдигна рамене и леко се усмихна, за да покаже, че знае, че Ани просто я дразни:

— Вероятно не съм на мястото си.

— Entre nous — ѝ довери Ани. — Аз също.

— Това парти е в твоя чест. Ти си главният гост.

— Виж, сигурна съм, че Доли е имала добри намерения. Обикновено е така. Много мило от нейна страна. Но...

— Но? — повтори Лоръл.

— Спомняш ли си бялата лимузина, която нае за твоя абитуриентски бал?

Лоръл трепна.

— Червени седалки. Бонбонено червени. Почти умрях от срам. И барче. По пътя до ресторанта Рик просто седеше и гледаше през прозореца така, сякаш иска да отиде до тоалетната, а тя е заета. Ужасно! Ако Джо не беше...

— Да, спомням си — засмя се Ани. — Появи се точно навреме, за да те спаси с очукания си форд.

Беше слушала тази история толкова пъти, че имаше чувството, че е била там — как Лоръл излиза от ресторанта и вижда Джо, който със съучастническа гримаса дава на Рик ключовете от своята кола, а след това се качва в лимузината и изчезва. Няколко часа по-късно Лоръл се бе завърнала от бала с порозовели бузи и блясък в очите, които, както подозираше тя, надали имаха отношение към Рик Уорнър.

— Виждахте ли се често с Джо това лято? — Опита се да зададе въпроса небрежно, но гласът ѝ прозвуча фалшиво и прекалено високо.

Оказа се, че не е подготвена и за реакцията на Лоръл. Сестра ѝ се изчерви и отклони погледа си. Остави чашата си и започна да гони мехурчетата в нея с показалец.

Паника обзе сърцето на Ани. Дали Джо не се вижда с друга? Това би обяснило защо Лоръл се чувства обезпокоена. Боже, да — тя ревнува!

Колко глупаво е от нейна страна да е толкова наивна да мисли, че това, което Лоръл чувства към Джо, е само глупаво моминско увлечение. Кога Лоръл се беше държала глупаво или превзето с някое момче? В гимназията, когато всичките ѝ приятелки мечтаеха с часове за Пол Макартни и Мик Джагър, тя беше вече зряла жена, което личеше повече в очите ѝ, отколкото в малкото ѝ моминско тяло, и повече се интересуваше от бебетата на Ривка, отколкото от рок звезди.

„Тихата вода е най-дълбока“ — пословица, създадена сякаш точно за Лоръл.

— Джо ли? — промърмори Лоръл. — Не много често. Бях заета.

Облиза капчица шампанско от пръста си и успя да се усмихне.

— Въпреки че никой не ми беше казал, че да стажуваш в творческия отдел на рекламна агенция означава преди всичко да остриш моливи, да изхвърляш кошчета и да правиш кафе.

— Предполагам, че Джо също е бил много зает... с ресторанта имам предвид.

— И аз мисля така.

Ани я чакаше да продължи, но Лоръл изглеждаше някъде далече, погълната от свой собствен свят.

— Не знаеш ли, дали...

„... не се вижда с някоя? Спри, не можеш да го кажеш. Как би прозвучало? Освен това Джо никога не крие жените, с които има среща; ако се среща с някоя, ще си каже сам.“

— ... има намерение да дойде тази вечер? — бързо завърши тя. Беше казал на Доли, че ще намине, но нещо, някакъв проблем в ресторанта може би го бе задържал в последната минута.

— Не знам. — Лоръл погледна Ани и с рязко движение отметна назад косата си. Очите ѝ блестяха на фона на порозовялото ѝ лице. — Не сме си говорили от доста време.

Ани вдигна рамене.

— Предполагам, че са го задържали.

— Вероятно. Сигурно.

С периферното си зрение Ани улови едно познато лице — Глория Де Вит, помощничката на Доли. Приличаше на коледна елха: с яркорозова минипола, огромни сребърни обици и диадема — и ентусиазирано ѝ махаше от другия край на стаята. Откога не бяха се виждали?... Четири години, откакто Глория беше напуснала „Жиро“, за да продава телевизионни реклами на „Voice“. Вероятно вече бе станала шеф на фирмата.

— Ще те оставя за малко — обърна се Ани към Лоръл. — Ще поговорим по-късно.

Плъзна се от стола и си проправи път към Глория, която обгърна раменете ѝ така небрежно, сякаш от последната им среща бяха изтекли часове, а не години.

— Как се чувстваш тук отново? Не остави ли сърцето си в Париж, както се пее в песента?

— Сантиментална песен... а аз бях прекалено заета, за да ставам робиня на такива неща — каза тя и се засмя. Всъщност беше отчасти вярно... бе се чувствала като робиня на Помпю.

— Сещам се за една песен, в която се пее: „Никой не обува гащи в слънчевата Южна Франция“. Кажете ми, наистина ли е така?

Ани се засмя. В съзнанието ѝ изплува образът на Емет — гол, с изключение на каубойските ботуши, леко разкрячен пред леглото, докато тя коленичеше пред него и...

„Господи, само за секс ли можеш да мислиш?“

Помъчи се да не обръща внимание на топлината, пълпеща по врата ѝ, и си наложи да се концентрира върху разговора с Глория.

Глория обаче вече се взираше над рамото ѝ.

— Я познай кой е дошъл?

Сърцето на Ани подскочи и тя се обърна така рязко, че почти разля високата чаша шампанско, която държеше.

Тъкмо влизаше откъм покрития със стъкло вестибюл, усмихваше се и поздравяваше гостите. Висок, леко непохватен, почти копие на Грегъри Пек, с избелели, но чисти панталони, кремава риза и старо авиаторско яке от Втората световна война, праметнато на едното му рамо. Стъклата на кръглите му очила с метални рамки бяха покрити с капки септемврийски дъжд — дъжд, който още повече бе накъдрил чупливата му кафява коса. „Лек валеж — беше прогнозата за времето — Бури не се очакват.“ Но за нея появата му беше като ураган.

Погледът му срещна очите ѝ и тя усети, че нещо я тласка към него... сякаш не се движеше тя, а двата края на стаята се приближаваха като корици на затваряща се книга.

И изведнъж той бе толкова близо, че можеше да го докосне, да усети мириса на есенен дъжд, който се носеше от него. Но тя не протегна ръце, за да го прегърне. Спря, сякаш някаква непоносима тежест я прикова на място.

„Той не ме желае. Никога не ме е желал.“

Обзе я паника. Цялата изтръпна.

Чу се да произнася първите глупави думи, които се появиха в главата ѝ:

— Вече се чудех дали ще дойдеш.

— Забавих се — каза той. — Задръстване, повреда във водопровода в парка... наистина всичко е наопаки. Зарязах колата и вървах пеша последните няколко преки.

Прекара пръсти през мокрите си къдрици, разлетяха се капчици вода.

— Как се чувстваш отново тук? — Думите му прозвучаха сковано, точно така, както се чувстваше самата тя.

Видя го да хвърля поглед към Лоръл, след това отново се обърна към нея. Какво ставаше?

— Добре — каза тя. — Все още съм малко уморена. Нещо като махмурлук, след като си пил много *vin ordinaire*.

— Изглеждаш чудесно. — Гледаше я втренчено.

Тя отвърна на погледа му.

— Пуснал си си коса.

— А ти си се подстригала.

Ръката ѝ несъзнателно посегна към врата ѝ.

— Харесва ли ти? Почти заплаках, когато се видях. Добре че фризьорката не говореше английски. Страхувах се, че ще си помисли, че съм изпаднала в нервна криза.

— Не. Изглеждаш фантастично. Сериозно.

— Да ти донеса ли шампанско?

Искаше ѝ се да избяга от този разговор. Гласът ѝ придоби смешна, приповдигната нотка, като на млада стюардеса, която чурулика: „Нещо за пиене, господине?“

— Какво ще стане, ако откажа?

Джо, изглежда, бе усетил нейната нервност и се опитваше да я успокои. Усилията му имаха резултат... поне отчасти.

Тя се усмихна.

— Гръм и трясък, ако Доли забележи, че нямаш чаша.

— В такъв случай по-добре да излезем от тук. — Той стисна ръката ѝ с хладните си пръсти и я помъкна към трапезарията.

Там няколко души стояха около масата — огромна стъклена плоча върху мраморен подиум, която сякаш плуваше върху синия китайски килим като леден къс в Арктическо море. Старата орехова ламперия беше непокътната, но боядисана в сребърно-бяло. Един полилей висеше над масата като огромен букет от електрически свещи, от всяка от които се провесваше наниз от кристали, блещукащи като пъстри слънчеви отражения върху водна повърхност. Млади сервитьори в кремави ризи бързо изнасяха платата с храна за вечеря. Един от тях забеляза Джо и вдигна ръка до челото си за поздрав.

— Виждам, че сте ги получили — каза Джо на един нисък младеж с угрижено лице и черна коса, вързана на опашка, и посочи разтворените стриди, положени върху счукан лед. — Не бях сигурен дали ще ги доставят навреме.

— В последния момент — отговори младежът, вдигна рамене и тръгна към кухнята.

— Значи ти си доставчикът? — прошепна Ани. — Доли не ми каза.

— Искаше това да е част от изненадата.

— Впечатлена съм. Всичко е чудесно... всичко, което опитах досега.

Истината беше, че бе прекалено нервна, за да опитва деликатеси, с изключение на една хапка кейк с раци.

— Нещата с доставките тръгват наистина. Единственият проблем е, че кухнята е прекалено малка, така че я разширявам.

— Да, ти говореше за това, но няма ли да струва скъпо? Ти дори не притежаваш помещението.

Да се върне на старите теми за разговор беше като да обуе старите си пантофи. Почувства се по-спокойна. „Това все още не е хепиенд — напомни си тя. — Нека засега бъдем просто приятели.“

— Е, всъщност вече...

— Джо! Наистина ли?

— Е, по-голямата част е притежание на банката, но се води на мое име. Имах късмет. Собственикът бързаше да се отърве... имаше нужда от пари за друга инвестиция. Щях да ти пиша, но всичко стана миналата седмица. Не исках да ти казвам нищо предварително, в случай че се проваля.

Ани направи бързо няколко изчисления наум.

— Но дори и така плащанията по ипотеката ще са доста... плюс тези за сградата...

Видя, че Джо се намръщи, и разбра. Правеше го отново — опитваше се да се намесва навсякъде и във всичко.

— Всъщност предполагам, че знаеш тези неща по-добре от мен — завърши тя тихо.

— Повярвай ми. Време е. Пукаме се по шевовете.

Той свали очилата си, които все още бяха замъглени, и ги избърса с носната си кърпа. Ани едва се пребори с абсурдния импулс да се протегне и да помилва розовия връх на носа му.

— Ами ти? Кога ще започнеш самостоятелен бизнес?

— Веднага щом банката в Лос Анжелос освободи кредита ми.

Беше получила две писма от „Уелс Фарго“ от Лос Анжелос — парите ѝ бяха все още там, двадесет и пет хиляди, плюс лихвата за последните години. И тъй като само след няколко месеца щеше да навърши двадесет и пет, нейният попечител, господин Кроуфорд, се беше съгласил да освободи парите ѝ веднага щом документите станат готови.

Той хвърли поглед към Доли, която се бе запътила към кухнята.

— Да не навлезеш в нечия чужда територия.

— Доли ми даде благословията си. Казва, че конкуренцията я поддържала във форма.

— Разбира се, имаш и моята благословия. Въпреки че се съмнявам, че ще имаш нужда от нея. Би могла да поемеш националния дълг и да се справиш.

Ани почувства леко раздразнение. Какво означава това, че е свръх жена ли? И само защото е решителна и способна, значи ли това, че не може да е слаба и изплашена? Знае ли той, че тя има проблеми? Големи проблеми. И че понякога я е толкова страх, че стомахът ѝ се свива на топка и ѝ се иска да остане в леглото цял ден и да се завие презглава.

И сега беше уплашена. Не можеше ли Джо да разбере? Не можеше ли да чуе как лудо бие сърцето ѝ?

Сълзи напълниха очите ѝ.

И тогава той изведнъж я дръпна през летящата врата в едно тясно помещение, навремето сигурно килер на иконома. Беше празно, с изключение на вградените шкафове, където преди време вероятно са били държани чиниите и покривките и където сега Доли държеше вълнените си дрехи през лятото. Беше тъмно, само тънък лъч светлина се промъкваше през прозореца. Миришеше на нафталин и полирпаста, но това не я интересуваше. В мрака я заля близостта на Джо, миризмата на есенен дъжд и топлината на тялото му, така близо до нейното.

Той докосна бузата ѝ и докосването му бе тъй нежно, че Ани едва се сдържа да не заплаче.

— Не съм си представял, че ще стане така — каза той тихо. — Предполагам, че когато очакваш нещо толкова много, така упорито и когато накрая го достигнеш, си като парализиран и не можеш да направиш и движение.

— О, Джо. — Тя се опита да каже още нещо, но гърлото ѝ се сви. Почувства как сълзите ѝ намират, горещи и обилни. Засмя се — дрезгаво и пресекнало.

— Не ми казвай, че съм ти липсвала, защото ще се разплача. Наистина ще го направя. Цели ведре. Ще си помислиш, че никога няма да излезеш от дъжда. — Сграбчи го за ризата и прошепна с отчаяна настойчивост: — Не, кажи го! Ако не го кажеш, ще плача, когато се

прибера... а не знам кое е по-лошо. Дори аз ще го кажа първа. Джо, липсваше ми. Липсваше ми толкова много, че мислех, че ще умра.

Той я хвана за раменете, но не я целуна. Тя се успокои, дори се зарадва, защото знаеше, че ако го бе направил, нямаше да иска той да спре. Видя, че и в неговите очи има сълзи.

— Виж, предполагам, вече знаеш, че не се преструвах, когато ти казах, че не мога да пиша писма. Ако ти бях казал колко много ми липсваш, щеше да прозвучи така, сякаш съм го преписал от някое списание, „Вояджър“ например. — Той се усмихна смешно — краищата на устните му се извиха надолу — и добави тихо: — Искам първо да видя, да разбера дали ти...

Тя започна да се смее беззвучно и се облегна на стената. Беше ѝ олекнало от облекчение.

— А аз през цялото време мислех...

— Какво?

— Ами, просто... о, сега изглежда толкова глупаво... но мислех... мислех, че се срещаш с някоя друга, докато ме няма.

Очите му се откъснаха от нейните.

— Какво те наведе на тази мисъл?

— Не зная... самата аз може би.

— Няма друга, Ани.

Казваше ли истината? Имаше нещо в гласа му, точно сега... и в очите му...

Почувства пристъп на ревност, но си каза бързо: „Добре, какво, ако се е срещал с някоя, ако дори е преспал с нея? Коя съм аз да го съдя след всичко, което се случи с Емет?“

— Обичам те, Джо.

Ето. Най-последно. Каза го. Почувства лицето си зачервено и горещо, сякаш беше стояла прекалено близо до огън и се бе изгорила.

Прегръдката на Джо се отпусна. Той посегна и хвана нежно китките ѝ... много нежно. Тя усети, че сърцето ѝ ще се пръсне като чаша, пълна с вряла течност. Джо вдигна ръцете ѝ и допря дланите ѝ до бузите си. Страните му бодяха... и бяха много топли... не, горещи... сякаш и той също гореше.

Беше си мечтала за този миг толкова време, че сега дори не ѝ изглеждаше съвсем реалност, а сякаш сън. След това съвсем ясно усети тялото му срещу своето и дългите му пръсти да гаят шията ѝ.

Нещо се преобърна в стомаха ѝ, почти болезнено. Тя се притисна в Джо. Нуждата ѝ от него бе толкова голяма, че си помисли, че би умряла, ако не може да го има.

— Много мислех за това как ще бъдем заедно — каза той прегракнало. — Само за това мислех.

Привлече дланта ѝ до устните си и я целуна... Ани си помисли, че може и да умре от толкова много щастие наведнъж.

Не можеше да мисли за Лоръл, за това колко наранена ще е сестра ѝ. По-късно. За всичко щеше да има време по-късно. Тук, сега, тя искаше всичко за себе си. Изглежда, най-важното беше да вземе всичко, преди да ѝ се е изплъзнало... да се изплъзне, както всички хубави неща, които бе имала.

— Ани?

Ани почистваше грима от лицето си, когато Лоръл влезе в малката баня и седна на ръба на ваната. Ваната беше старомодна, с крака във вид на лапи и Ани винаги си представяше, как някакъв старик казва: „Да... вече не ги правят както едно време“. И беше вярно. Пълнеше се цели петнайсет минути, но пък какво удоволствие беше да се изтегнеш. Лоръл беше боядисала краката в червено и златно и бе добавила пера, така че краката приличаха на лапи на средновековен грифон, и бе нарисувала семейство диви патици — цяла редица, с дъждобрани и яркочервени ботуши. Седнала на изпития ръб на ваната, с мъжка фланелка, стигаща почти под коленете ѝ, Лоръл изглеждаше дори по-мрачна, отколкото преди час, когато се бяха прибрали от партито.

— Хммм? — отвърна Ани и се обърна към широката овална мивка. Шкафчето над нея беше отчасти отворено и в огледалото му тя видя отражението на Лоръл, бледото ѝ лице и слабичките ѝ рамене. Под флуоресцентната светлина на лампата кожата под очите ѝ изглеждаше синкава.

— Бременна съм. — Тихият глас на Лоръл отекна в тишината като експлозия.

Ани почувства как през тялото ѝ преминава удар като от ток, сякаш бе докоснала оголен електрически кабел. Обърна се към сестра

си и се подпря на мивката. Усети хладния порцелан на кръста си. Шумът от капещия кран я оглуши като грохот на водопад.

— О, Лори! — Не можа да каже друго. Загледа втренчено сестра си. Усещаше как цялата изстива.

— Изглеждаш по-зле, отколкото аз. — Лоръл успя да се усмихне слабо, което я направи да изглежда още по-нещастна. — Май ще е по-добре да седнеш.

— Права си.

Влязоха в малката спалня, където се бе пренесла, когато Лоръл постъпи в колежа, и Ани успя да се овладее. Седна на леглото и се втренчи в Лоръл, която се сви в едно кресло до прозореца, опряла колене до гърдите си.

— Откога? — попита Ани, твърдо решена да бъде мила.

— Три месеца. Прекалено късно за аборт, ако това имаш предвид.

— О, Лори, не исках... Боже, защо не ми каза веднага?

— Самата аз разбрах преди два дни. Разбирам, че звучи глупаво, но знаеш, че мензисът ми винаги е бил нередовен. Мислех си, че съм пропуснала един, после станаха два...

— Сигурна ли си?

— Бях на лекар.

— Добре... — Ани пое дълбоко дъх. Чувстваше, че ще се справи с положението, ако всички факти ѝ бъдат изложени и ги анализира един по един, като статистик, преброяващ населението. — Ще ми кажеш ли как стана?

Лоръл се засмя тъжно.

— По обичайния начин. Както стават тези неща.

— Знаеш какво имам предвид.

— Искаш да започна от самото начало? Добре, какво ще кажеш за „Имало едно време едно момиче, което се казвало Лоръл. То обичало много един мъж и си мислело, че и той ще отвърне на любовта ѝ, ако тя...“

Лоръл спря и изведнъж опънатото ѝ лице се отпусна. Сълзи изпълниха огромните ѝ очи и започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Видя озадаченото лице на Ани и ѝ се прииска да извика: „Исках Джо да ме обича. И може би дълбоко в себе си съм мислила, че като

преспя с Джес, ще накарам Джо да види, че вече съм достатъчно голяма за него.“

Но някаква причина, която самата тя не разбра, я накара да замълчи...

Ани приседна до сестра си, за да я утеши, както когато Лоръл беше малко момиченце. Но в изражението на Лори имаше нещо непристъпно, което я накара да се отдръпне.

Огледа стаята и погледът ѝ се спря върху нощното шкафче в ъгъла, където стоеше „Оскар“-ът на Диъри. Не го беше избърсала от прахта и сега той изглеждаше потъмнял — като смътен, неясен братовчед на онзи магичен, блестящ, малък мъж, който си спомняше от детските години.

— Той знае ли? — попита тя внимателно. — Каза ли му?

— Питаш ме, дали наистина не съм станала пълна глупачка? — каза ядосано Лоръл. Изглежда, това ѝ помагаше да се владее. — Както ѝ да е, той няма нищо общо с това.

— Как така? Повярвай ми, който и да е той, каквото и да мислиш за него, той дели отговорността наравно с теб.

Лоръл я прониза с поглед.

— Не знаеш нищо — каза тя. Понечи да продължи: „Не е Джо“, но не го каза.

— Добре, разбира се, аз не... ти не ми казваш нищо. Като например, кое е това момче? И ако го обичаш толкова много, защо не му кажеш?

Лоръл само тръсна глава, загледана в килима.

Ани се почувства едновременно наскърбена и ядосана.

— Стига си ме разигравала. За бога, Лори, та аз искам само да ти помогна.

— Добре, тогава може би трябва да поговориш с него. — Очите на Лоръл проблеснаха.

— Кой?

Още преди Лоръл да отговори, Ани почувства, че ще чуе нещо, което не желае. В пространството, което ги делеше, се оформи невидим тунел и гласът на Лоръл се понесе по него към нея като свистенето на студен вятър.

— Джо — каза сестра ѝ.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не смееше да погледне Ани. Гледаше надолу към килима, избелял на места и износен на други. В съзнанието си обаче живо можеше да си представи ужасеното ѝ изражение. Не беше срамът това, което я караше да крие поглед от сестра си, а нещо по-лошо. Имаше отвратителното желание да се засмее.

Ето кое я караше да се срамува. От коя ли черна част на душата ѝ идваше този импулс? Как можеше да иска Ани да страда? Как можа да я накара да мисли, че е бременна от Джо?

Отначало не желаше Ани да мисли така... но след това, като разбра какво казва и до какво ще доведе то, не можеше да върне думите си или да се извини за лъжата. Сега усети, че по някакъв начин това, което бе направила, дори ѝ харесва. Ами да си представим, че е истина! Не е невъзможно. Да предположим, че Джо е спал с нея. Може би не я обича, но я желае... тя беше почувствала това, когато бе отвърнал на целувката ѝ онази нощ. А оттогава няколко пъти бе го забелязвала да я гледа по особен начин...

По дяволите, защо той обичаше Ани повече от нея? И защо сестра ѝ да има повече права над него?

„Видях ги на партито у Доли. Видях го как гледаше Ани...“

Онази нощ тя, Лоръл, на практика му се бе предложила. Унизително. Несъзнателно съживи ужасния момент, когато ги бе последвала в трапезарията и ги бе видяла да се вмъкват в килера на иконома, ръка за ръка; очите на Ани изпиващи неговите с погледа на давяща се жена, гледаща своя спасител. И още по-лошо — нежността, с която я гледаше Джо. Не я бяха забелязали, сигурно нямаше да я забележат дори ако бе застанала пред тях. Имаше чувството, че се бе смалила колкото напръстник. И беше така смаяна, и усещането, че мускулите ѝ се отпускат и няма власт над тях, бе така отчайващо...

„Той я обича. Той желае Ани. Ани, Ани, Ани...“

„Хайде, нима не го знаеше? Знаеше всичко много отдавна, но не искаше да го признаеш пред себе си. Не искаше, а и не можеше.“

А сега истината я гледаше право в лицето.

Спомни си, че веднъж бе прочела в „Поуст“ за един мъж, който изял цял автомобил. И го записали в книгата на рекордите „Гинес“. Направил го малко по малко, разбира се... от джантите за закуска до гумите за вечеря. Но най-трудно ѝ бе да си представи как е изял стъклото. Как ли се чувства човек с всички тези остри стъкла в себе си?

Сега вече знаеше.

„Мислех, че има надежда. Мислех, че мога да накарам Джо да се влюби в мен... някога.“

Но вече нямаше никаква надежда. Никаква.

„Не е честно. Защо Ани привлича най-хубавите мъже? Тя казва, че аз съм по-красивата, но виждам как всички я гледат, как я желаят. Ами Джо... той я предпочита пред мен.“

— Джо? — чу тя гласа на сестра си. Пресекнат, сякаш току-що ѝ бяха изкарали въздуха. — Джо?

Лоръл се бе вторачила в килима. Беше ѝ горещо и имаше чувството, че цялата е обвита в пара.

„Да ѝ кажа ли? Истината?“

Изведнъж я обзе срам и неочакван прилив на любов. Как можеше да нарани Ани? Тя обичаше сестра си. Ако не беше Ани...

... щеше да бъде в Бел Жарден и да яде грейпфрут, току-що откъснат от дървото, и да гледа през прозореца зелената трева и дърветата, вместо бетон и боклук.

„Не, не е вярно“ — каза си тя. Вал беше планирал да продаде Бел Жарден, нали сестра ѝ, ѝ беше казала. Както ѝ да е, Ани просто искаше да я защити от него.

„Сигурна ли си?“ Или Ани бе разбрала, че е убила Вал, и затова бе настояла да избягат?

Лоръл вдигна глава към блестящата златна статуетка върху скрина в ъгъла. „Оскар“-ът на Диъри. Спомни си как избърса кръвта от него със старото си одеялце, което след това трябваше да изхвърли, защото бе цялото в кръв...

Знаеше ли Ани, че Вал е мъртъв? Възможно ли бе да е знаела и да го е запазила в тайна, точно както беше направила с чувствата си към Джо?

„През всички тези години си мислех, че ѝ помагам като спазвам обещанието към чичо Руди, но излиза, че просто съм била глупава.“

Още по-глупава се чувстваше сега, защото бе допуснала да забременее.

Но няма това беше вина на Ани?

Не, трябваше да й каже за Джес.

Лоръл се отдаде на спомени. Спомни си как стана всичко, с най-малки подробности, дори кучето с червената кърпа и растенията, избуяващи сред шасито на стария форд, който ръждясваше в задния двор. Искаше да си припомни всичко, за да може да обясни на Ани.

Първия път, когато отиде на гости в разнебитената къща, където Джес живееше с още пет момчета, забеляза, че отдавна посивялата боя се лющи на големи парчета, подобно на мъртва кожа, а верандата е подпряна от една страна с куп нахвърляни тухли и прилича на килната лодка. Няколко оплетени един в друг велосипеди бяха захвърлени до стар разкъсан фотьойл, чийто пълнеж висеше на големи мръсни валма. На вратата боята се беше олющила по начин, който смътно напомняше контурите на Африка. До нея, задъхано от юнската жегла, лежеше голямо златисто ловджийско куче с прашна червена носна кърпа, завързана около врата. То вдигна глава, като я чу да се качва по стълбите, и замаха опашка от радост.

Лоръл се чудеше дали Джес си спомня, че я е поканил, за да решат какво да правят с плакатите. С Джес никога не можеше да бъде сигурна. Да определи поведението му беше равносилно да предрече кой ден следващия месец ще вали.

Той беше различен... изглеждаше по-възрастен от другите момчета на неговата възраст, с които Лоръл се срещаше в училище. Беше й казвал, че е пътувал из страната с товарни влакове, че е брал праскови и портокали, а миналата година прекарал цяло лято в Калифорния и участвал в организирането на сезонните работници. Веднъж й каза, че щял да се запише в Корпуса на Мира, ако преди това не го викнали в казармата.

От онзи час по рисуване се бяха виждали няколко пъти. Веднъж се сблъска с него в студентския център и седнаха и поговориха около половин час. Друг път пиха кафе и когато той чу, че тя дава частни уроци, я покани да се присъедини към тяхната група, която подготвяше студенти и ученици за предстоящите изпити. А иначе не беше нищо сериозно. Никога не се бе опитвал да я целуне или дори да я хване за ръката. С Джес винаги беше приятно и необвързващо.

В този смисъл Джес беше като Джо — изглеждаше, че не иска нищо от нея. Но имаше нещо в Джес, което караше сърцето ѝ да бие по-бързо, нещо, което я караше да настръхва, както при допир на нокът до черната дъска или виенето на полицейска сирена в мрачна улица. Джес не го показваше, но тя знаеше, че това нещо е там, в него.

Лоръл се наведе и потупа кучето преди да почука на вратата. Изчака, но никой не отвори. Слава богу, че вратата имаше голямо стъкло, през което се виждаха хора, насядали в ъгъла на гостната. Не можеше да види Джес, но поне имаше хора. Почука отново, този път по-силно.

Накрая едно босо момиче с дълги плитки, обуто в джинси, ѝ отвори и я погледна странно.

— Защо не влизаш направо? Помислих, че е заключено — каза то.

— Съжалявам, не знаех — отвърна Лоръл.

— Тук никой не заключва — каза момичето, сякаш Лоръл бе извършила ужасно груба грешка. — Не сме такива хора.

— Тъъ... Джес вкъщи ли е? — попита Лоръл, леко уплашена. А все още дори не бе прекрачила прага.

— Гор е, мисля — отвърна момичето, махна с ръка към стълбата и пак отиде при другите.

Докато се казваше по разкривените стълби, Лоръл се почуди каква ли е причината Джес да не е със своите съквартиранти... може би е с някое момиче? Спря по средата. Чувстваше се неудобно и несигурно. Но той ѝ беше казал да дойде. И какво, ако е с някоя? Просто щеше да си тръгне.

На горния етаж се чуваше да тече душ. И преди тя да продължи, водата спря и вратата на банята се отвори. Джес се появи в облак от пара, който сякаш сграбчи потока слънчева светлина, процеждащ се през един висок прозорец.

Беше гол с изключение на една хавлиена кърпа, увита около кръста му. Черната му коса беше мокра, ситни капчици блестяха по гърдите и ръцете му.

— Здравсти — поздрави тя. Не знаеше какво друго да каже. Захили се глупаво, след това се сети... плакатите. — Каза да намина, за да поговорим за плакатите.

— Какви плакати?

— За благотворителния проект.

— А, да, разбира се. Изчакай малко да облека нещо.

И изчезна в една от спалните, но остави вратата наполовина отворена, така че тя успя да види как се вмъква в чифт протрити дънки. След това ѝ извика:

— Хайде, влизай.

Стаята му беше малка, но подредена. Няколко плаката бяха забодени с кабари по стените: на Джоан Бейз и един на Джери Рубин, облечен в риза, направена от американския флаг, и знаме, на което пишеше: „Освободете Чикагската седморка“. Една пластмасова касетка за мляко до леглото служеше едновременно за нощно шкафче и библиотека, а над нея имаше малка лампа. На лавиците по стената бяха наредени още книги и прилежно сгънатите му дрехи. Иначе беше голо... почти монашеска обстановка. Единственият признак на излишен разкош беше цветното стъкло на прозореца, останало може би от предишен наемател. Светлината, нахлуваща в стаята, имаше розов, приветлив оттенък. Прозорецът гледаше към запуснат, наред който имаше ръждясал стар форд, обрасъл с цветя в бурени двор.

Изведнъж тя разбра, че Джес я гледа някак особено. Той стъпи върху мократа кърпа, която лежеше смачкана на топка в краката му, и се приближи към нея. Обгърна я с хладната си влажна ръка през кръста и я целуна.

Обзе я усещане за топлота и нежност... и тя се отдръпна като ужилена.

Не! Тя желаше Джо, а не Джес. Но си спомни, че той не я желаше. Беше я отпратил онази нощ, след като се целунаха. И не ѝ ли каза в лицето, че не могат да бъдат нищо друго, освен приятели? Приятели! Тя отново почувства болката да изпепелява душата ѝ. Седмици след това не можеше да мисли за нищо друго. В клас, учейки за изпит или пред статива, внезапно, като останки от разбит кораб, в съзнанието ѝ нахлуваха спомените — устните на Джо, допрени до нейните, единият ъгъл на рамките на очилата му, допиращ скулата и, лекият, приятен дъх на джин и тоник, който беше пил в галерията. След това нежната решителност, с която я отстрани, и погледът, който сякаш казваше: „Не си създавай никакви илюзии, ние сме просто приятели!“

Спомни си колко отчаяна беше тогава... и как искаше да избяга колкото е възможно по-бързо. Сега се чувстваше по същия начин.

Джес очевидно разбра, че тя не изгаря от страст. Тъмните му очи я фиксираха с хладен интерес и тя още веднъж се порази от това колко много се различаваше от всички момчета, с които бе излизала, от техните непохватни прегръдки и целувки.

— Не си свикнала така, нали? — попита той и се засмя лениво. — Друго си е първо малко музика, малко „Крийдънс“ или Джони Уинтър, а след това може би качествена трева, купена с парите, изпратени от къщи. Виж, нямам уредба и нямам време, нито пари за дрога — продължи той с подчертано латиноамерикански акцент. Усмихна се широко. — Но имам време за теб. Ако искаш...

Той ѝ се подиграваше. Лоръл се обърна и даже малко се ядоса.

— Мисля, че е по-добре да си вървя — каза тя вдървено.

Той не понечи да я спре. Само я наблюдаваше и усмивката не слизаше от лицето му. Какво ставаше? Защо не можеше да се помръдне?

— Обзалагам се, че си била от онези деца, които са изяждали всички сладки и накрая са получавали наградата от опаковката — каза той. — Никога не съм го разбирал. Ако искаш нещо, защо да вървиш по трудния път? Просто посегни и го вземи!

Лоръл почувства, че кожата ѝ гори там, където пръстът му описваше линия по лицето ѝ. След това Джес я целуна и този път тя не се отдръпна.

За своя изненада откри, че целувките му ѝ харесват. Устните му бяха невероятно меки, но когато почувства зъбите му, леко потрепери. Те се впиха силно в нея, но не я хапеха. Усети ръцете му върху тънката си памучна блуза. Бяха едновременно влажни и опитни.

Лоръл, без да иска или да има намерение, започна да си представя, че целува Джо... и че неговите пръсти шарят по тялото ѝ.

Джес с ритник затвори вратата. Лоръл усети нужда да каже нещо.

— Момичето долу каза, че тук не заключвате вратите.

— А, това е примамка — засмя се той. — Лесно влизаш, трудно излизаш. Има нещо, което искам да зная още от шести клас. Ти наистина ли си толкова бяла навсякъде?

Като в транс Лоръл започна да се съблича. Блузата падна в краката ѝ, последвана от полата и сандалите, накрая от сутиена и бикините.

Застана пред Джес съвсем гола, обляна само от розовата светлина. Някъде долу чу да лае куче. А през прозореца, точно зад дясното рамо на Джес, видя пурпурната главица на едно растение — грамофонче, което сякаш кимаше на яркото слънце. С изключение на тези малки житейски доказателства тя смяташе, че това не е истина... че е само сън... и че след няколко минути ще се събуди в стаята си.

Джес, изглежда, за пръв път загуби самообладание. Устата му зейна, очите му гледаха широко отворени.

— Божичко! — прошепна той, изпускайки дъха си в дълга благоговейна въздишка, след това с едно движение смъкна джинсите си. Тя го беше виждала гол и преди... в часовете по рисуване, когато позираше... но сега беше различно... той беше...

Втреченият му поглед сякаш разсея нейната замечтаност и я разтревожи. Не беше ли по-добре да спрат веднага, да му каже, че не го е правила никога досега. Не че не беше имала възможност, но винаги в сублимния момент нещо се случваше — или викаха в ухото ѝ „Обичам те“ така силно, че да я оглушат, или издаваха смешни звуци, подобни на хленч, или ципът на дънките ѝ заяждаше, докато се опитваха да го отворят. Но всичко това беше само предлог и всичко беше заради Джо. Тя искаше първия път да го направи с него.

Болката от това, че Джо я отблъсна, беше толкова силна, че не можеше да се пребори с нея. Знаеше, че не е правилно и е детинско от нейна страна, но не можеше.

Джес се наведе над гърдата ѝ и леко я захапа. Тя потрепери от остро сладко усещане.

— Звярът и Красавицата — каза той с усмивка. — А ти, скъпа, си най-красива между красивите. Бедата е, че много рядко общувате с нас, простосмъртните.

Постави ръка си между бедрата ѝ — жест, който я стъписа — но не я раздвижи, нито я натисна... просто я държеше там. Непозната топлина започна да облива тялото ѝ.

След това с изненадваща нежност той я вдигна и я занесе до леглото.

Докато гледаше обърканата Ани, Лоръл осъзна нещо странно — възможността да забременее никога не бе минавала през ума ѝ. Нито веднъж. Въпреки че някъде дълбоко в себе си знаеше на какво се излага и тайно искаше нещо такова да се случи... нещо фатално, превратно.

Случилото се обаче бе останало тайна и за нея самата. Единственото, което знаеше, бе, че не беше искала да забременее. Сега обаче, вече в четвъртия месец, не можеше да се преструва, че не е станало нищо.

Не беше казала на Джес, а и не възнамеряваше. Бебето не беше свързано с него — бяха се любили няколко пъти, но после цяло лято не ѝ се беше обадил. От началото на учебната година преди две седмици го беше виждала само веднъж. Така че започна да мисли за бъдещото си дете като за рожба на Джо, зачената от нейната любов към него.

Но трябваше да каже на Ани какво всъщност се беше случило.

— Той... — Ани преглътна с усилие. — Джо знае ли? Казала ли си му?

— Не.

— Защо?

„Защото бебето не е негово.“ Думите бяха на езика ѝ.

И тъкмо щеше да ги произнесе, когато нещо вътре в нея я възпря.

— Не съм казвала на никого — каза тя, удивена и ужасена от собственото си лукавство.

Не лъжеше. Или поне не съвсем. Тогавя защо се чувстваше така виновна? И защо ѝ се повдигаше? В началото въобще нямаше проблеми — това беше друга причина, поради която не бе отишла на лекар. Но сега се чувстваше ужасно.

— Не вярвам — каза Ани. — Джо не би могъл...

Гласът ѝ секна.

Лоръл мълчеше, стиснала устни, притиснала колене до гърдите си.

— Отдавна ли... отдавна ли се срещате?

Ани беше толкова разстроена, че гласът и странно променяше височината си, като звук на изкривена грамофонна плоча. Ясно обаче се долавяше горчивината ѝ.

— Не — отвърна Лоръл. — Бяхме заедно само няколко пъти.

Ани дишаше тежко. Накрая, сякаш взела важно решение, каза:
— Добре тогава. Просто трябва да му кажеш.

Студена пот обля Лоръл. Искаше ѝ се да изтича до тоалетната, но не го направи. Насили се да остане на мястото си. Трябваше да каже на сестра си истината. Не беше честно да я кара да си мисли, че Джо е виновен. Освен това тя щеше да разбере още при първия разговор с него.

„Но успя да я накараш да си мисли това, което искаше, нали?“
Всъщност това не беше лъжа. Ани бе изтъкувала сама нещата по този начин. Ако вярваше на Джо, не би трябвало да се съмнява в него.

„Не — сепна се тя. — Не бива! Това ще разбие сърцето ѝ. Така както е разбито твоето.“

Изведнъж Лоръл ясно осъзна двете възможности, които стояха пред нея. От една страна, да се прости с Джо завинаги, да се прости с мечтите си и да заживее с болката. Да разкаже на Ани не само за Джес, но да ѝ покаже, че знае за любовта ѝ с Джо. Щеше да ѝ бъде много трудно. Най-трудното нещо на света... но можеше да го направи. Ако искаше, можеше.

Обзе я странна, необичайна бодрост... и за един кратък миг тя сякаш успя да види жената, която би могла да бъде... жената, която щеше да бъде, ако го направеше.

Но си спомни как ги видя на забавата у Доли, спомни си и болката, която изпита. И как се чувстваше година след година, винаги следвайки сигурните стъпки на Ани. И сега това — единственото нещо, което наистина някога бе желала, а Ани ѝ го бе отнела. Целият ѝ копнеж и злоба изригнаха.

— Не мога да мисля за това точно сега. — Контролираше се достатъчно добре, за да го каже. — Прилошава ми.

— Но... — започна Ани и спря.

— Не можем ли да поговорим утре сутринта? Наистина искам да си легна.

И изведнъж разбра колко е изтощена. Вече не ѝ се повдигаше, но бе така уморена и натежала, че едва се държеше на крака.

„Ще ѝ кажа утре“ — помисли си тя.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стиснала здраво перилата на стълбището, Ани бавно слизаше към етажа на Джо. Площадката беше място, през което бе минавала хиляди пъти, но никога не бе забелязвала. Тази вечер тя изглеждаше мръсна, стъпалата — протрити, а въздухът — кисел. Почувства се слаба и крехка, сякаш през последния половин час бе остаряла. Защо всичко бе толкова объркано? Крушките на горните и долните етажи светеха, но тя имаше чувството, че слиза в някаква пещера.

„Бебето на Джо.“

След стотиците часове, прекарани заедно, дали поне веднъж бе забелязала тази негова черта — че би могъл да е нечестен? Не го ли знаеше досега?

Джо... очарователно импулсивният Джо... човекът, когото беше сигурна, че обича — възможно ли бе в него да живее друга личност, човек, който да ѝ засвидетелства своята любов, след като е спал със сестра ѝ?

Не. Не и Джо. Не е възможно.

Само преди минути би могла да се закълне за това в живота си. Но сега...

Представи си Лоръл, бяла като платно, изплашена и едновременно с това предизвикателна, сякаш го защитаваше. Защо трябваше да лъже? Защо трябваше да измисля нещо толкова ужасно?

Коленете ѝ се подкосиха. Тя се опря на парапета, закри лице, за да прикрие риданието си. Как можа да ѝ причини това? И на Лоръл! Как?

А Лоръл, по дяволите, как е могла тя? С него! Да е толкова глупава, толкова наивна? Да забременее на осемнайсет!

Свлече се и седна на едно от стъпалата, и си представи как се е случило всичко: Лоръл, изповядвайки сърцето си пред него, а той любезен, приемащ всичко, за да не нарани чувствата ѝ. Но след това сигурно е започнал да я вижда в друга светлина... не така, както първия път или дори втория... може би по-късно — след седмица, месец... постепенно осъзнавайки колко красива е станала. Колко

изкушаваща! А след това вероятно покана за кино или вечеря, както навремето, когато бяха тримата, без да подозират какво ще се случи... и след това просто е станало...

Яростта, която се надигна в нея, я погълна изцяло. Почувства, че се изправя на крака, сякаш не сама, а под въздействието на някаква експлозивна топлина.

„Дявол да го вземе, как смее! Как смее да ме кара да мисля, че все още ме обича... че ние... о, боже!“

Или може би си е мислил, че тя няма да разбере? Че това ще си остане малка тайна между него и Лоръл, незначителен гаф, който той ще се погрижи да не повтори? И всъщност, ако Лоръл не беше забременяла, тя наистина нямаше да разбере.

Едно... две... три... четири. Броеше стъпалата, сякаш това щеше да ѝ помогне да проумее всичко, да открие ключа към решаването на тази загадка.

Стигна до вратата на Джо и се взря в шарената кафява боя и кръглата стъклена шпионка, която я гледаше като изцъклено, мъртво око. Почука, След това натисна звънеца. После отново почука. Заблъска вратата, докато кокалчетата на ръката я заболяха.

Джо се появи така тихо, че тя не разбра кога вратата се е отворила. Беше бос, държеше кана с кафе и все още бе облечен с дрехите, с които беше у Доли. Имаше чувството, че го гледа отдалече, но в същото време сякаш през мощен телескоп — всяко косъмче от брадата му, дори златните петънца на ирисите му бяха увеличени до нереална яснота. Чуваше се музика. Джаз. Стенли Тарентайн. Но как би могла да знае това? Тя не слушаше музиката на Джо — предпочиташе рокендрол. Не можеше да се отърве от усещането, че сетивата ѝ са изострени до крайност.

— Ани! — Джо я погледна изненадано. — Ани, какво се е случило? Господи, добре ли си?

Тя кимна, но не успя да отговори.

— Нещо с Лори ли? Не беше весела. Сякаш нещо я безпокоеше.

С тези думи той сякаш я сграбчи, разтърси и отприщи гласа ѝ и думите ѝ се изляха като порой.

— Тя наистина беше разтревожена. — Ани го прониза с леден поглед. — Бременна е.

— Господи!

Джо отстъпи назад, сякаш да ѝ позволи да влезе, но след това се олюля, загубвайки за момент равновесие. Повдигна ръка, за да се подпре, и част от кафето се изплиска върху орфаната изтривалка и върху стената.

— Господи! — повтори той.

Ани мина покрай него и едва когато усети влагата от разлятото кафе, се сети, че е забравила да си обуе чехлите. Все още бе по пижама под палтото, което бе наметнала преди да излезе. Вероятно изглеждаше ужасно. Никакъв грим, косата ѝ бе разпиляна на влажни кичури там, където се бе опитала да се срещне на път. Но какво значение имаше това сега? Нямахше да прави любов с Джо, не точно сега, по-точно никога.

Тя се мушна от вестибюла в гостната, без да си даде труд да свали палтото или да избърше мокрите си крака. Чу вратата да се захлопва след нея, обърна се и видя, че Джо стои на прага, без да направи опит да я последва. Следите от стъпките ѝ по пода сякаш сочеха към него и го обвиняваха.

Само с три крачки той се озова до нея и протегна ръце, за да ѝ помогне да свали палтото. Ани се отдръпна и се удари в таблата на леглото. Навсякъде около нея имаше остри ъгли — на огромния дъбов шкаф, на малката стъклена масичка със свещника от ковано желязо — всичко бе създадено сякаш да ѝ причини болка. Един стар филмов плакат на Хъмфри Богарт с шлифер и цигара, подаваща се от устата му, сърдито я гледаше от стената.

— Недей! — каза тя.

Ръцете на Джо се отпуснаха. Изглеждаше озадачен. Не, повече от това — стъписан, дори смаян. Като че беше свалила маска и под нея той бе видял лице, различно от това, което винаги е познавал — лицето на непознатата.

Неочаквано я обхвана чувство на дива надежда, че всичко е плод на някаква абсурдна грешка или на лош сън. Не си ли бе внушила, че Лоръл ѝ е казала, че е бременна? Или сама си бе въобразила, че Джо е бащата на детето...

— Ани, за бога, какво става? — Той се опита да я хване за лакътя и тя почувства как пръстите му я стискат и парализират. — Слушай, не мислиш, че съм знаел, нали? Затова ли си толкова ядосана? Мислиш, че Лори ми е казала, а аз съм го скрил от теб?

— Спри — изсъска тя. Не можеше да повярва на ушите си — да лъже и да се преструва, че не знае нищо.

— Да спра какво? Дори не знам за какво говориш, по дяволите.

— Как можеш просто... да стоиш тук... и да се правиш, че не знаеш? Негодник такъв!

Видя как той почервения, как очите му светнаха и погледът му се промени, като че ли не можеше да повярва на ушите си. С видимо усилие той пусна ръката ѝ и възвърна самообладанието си. На стената зад него, до червено-черната абстрактна картина, имаше една помалка, направена преди години. Екземпляр от менюто, предлагано в ресторанта на Джо и богато украсено с рисунки на Лоръл, преди всичко с изображенията на птици — двойка скърбящи гълъби, едно синьо рибарче, един паун и ято мънички врабчета. Той навярно го бе сложил в рамка и закачил на стената, докато нея я нямаше. Господи, може би наистина я обичаше. Почувства гореща, остра болка да я пронизва в гърдите.

— Добре, виждам, че не си в настроение да седнем и да поговорим спокойно, но имаш ли нещо против да ми кажеш защо, по дяволите, се държиш така? — Той говореше бавно, произнасяйки всяка дума така, сякаш искаше да успокои самия себе си. — Искам да кажа, че ако трябва да бъда обесен, не трябва ли първо да ми бъде предявено обвинението?

— Лори ми каза. За теб и... за всичко.

Ето. Това виновно премигване. В очите му, точно сега. Не би могла да греши. Така, значи е искал да го скрие от нея. Искаше ѝ се да го удари, да го нарани, да го накара да страда така, както страдеше тя.

— Какво „всичко“? Какво има за казване? — Лицето му стана непроницаемо. — Бях сигурен, че един ден ще се случи. Бях сигурен, че след като срещне красив, артистичен момък, тя ще се влюби и ще забрави увлечението си по мен и всъщност дори ще се чувства неудобно. Виж, не знам защо това те вълнува толкова. То е между Лоръл и мен. Няма нищо общо с теб.

Нямало нищо общо с нея! Огромното напрежение напираше в главата ѝ, сякаш щеше да пръсне черепа ѝ.

— Виж, Ани. — Джо я гледеше сериозно и неумолимо. — Да започнем отначало. И този път по-бавно. Лоръл е бременна? — Той разреши косата си с пръсти. — Сигурна ли си? Имам предвид, че ако

тя и някое момче са отишли твърде далеч и цикълът ѝ закъснява, не е ли твърде рано да...

— Джо! — Ани имаше чувството, че крещи, но гласът ѝ беше почти нормален, дори странно глух, сякаш биеше увита с шал камбана. — Джо, не мога да повярвам, че... че се преструваш, че не си ти. Знаем, по дяволите!

— Ти мислиш, че аз... — Той спря и наведе глава на една страна. Гледаше я с невярващото изумление на човек, когото са арестували за престъпление, което не е извършил. Тръсна глава и малки квадратчета светлина затанцуваха в стъклата на очилата му.

— Не мисля. Знаем. И ако някога се доближиш до Лори отново, ако се опиташ да ѝ проговориш, да ѝ се обадиш по телефона дори... ако само направиш жест за поздрав... кълна се в бога, ще намеря начин да те затворят. Ще накарам Лори да каже, че е била изнасилена. Ще кажа, че ти си я изнасилил. О, Господи, Джо, как можа? Как можа да направиш това? — Тя се разрида, преви се на две и се подпря на стената с дясната си ръка. — Вярвах ти! Лори ти вярваше! Как можа да го направиш точно на нас?

— Не съм...

— Спри! Недей да лъжеш!

— По дяволите, няма ли да ме изслушаш?

Изневиделица, като падащ метеор, юмрукът на Джо се извиси над нея и струя въздух целуна бузата ѝ, а след това ръката му удари стената, само на сантиметри от главата ѝ. Чу се глух тътен, последван от падащи парченца мазилка, които се посипаха по лицето ѝ, и тя дори долови тебеширения им мирис. Усети в устата си вкуса на едри пясъчинки.

Бе прекалено зашеметена, за да реагира. Почувства, че се свлича, но успя да се задържи, притискайки се до стената. Беше вцепенена.

„Този удар бе предназначен за мен! Той искаше да ме удари! О, боже, как можа всичко да се промени само за няколко часа?“

Спомни си как веднъж в Сан Франциско спирачките на трамвая, с който се спускаха по един стръмен хълм, отказаха. Чу се ужасен стържещ звук, всички закрещяха, а един мъж скочи в движение. Много ѝ се искаше да скрие лице в полата на Диъри, но знаеше, че това няма да помогне, и се насили да гледа, замръзнала в ужас, как колите бягат от пътя им, а паважът реве и се надига към нея като огромна морска

вълна. И най-лошото от всичко — прерязващата болка в стомаха, предизвикана от безизходицата.

По божията милост, или поне така каза тогава Диъри, те се удариха в някаква широка камионетка и успяха да спрат. И по чудо, освен човека, който бе скочил в движение, никой друг не беше наранен.

Но сега никакво чудо не можеше да спре този трамвай. Тя и Джо бяха в него и той беше без спирачки. И да скочиш, и да останеш — който и път да изберяха, спасение нямаше.

Две стъпала... три... пет... седем... осем. Броеше ги, докато ги изкачваше. Стигна на площадката пред техния апартамент. Ключът не я слушаше и не искаше да отвори. Най-сетне успя да влезе и щракна лампата. Лоръл, заспала на дивана в гостната, скочи и запремигва с подутите си очи.

— Ани! — извика тя. — Какво се е случило? Изглеждаш като пребита. Къде беше? Какво има?

Всичко изведнъж заплува пред очите ѝ. Тя се олюля, свлече се на стола до дивана и закри с длани лицето си, за да защити очите си от светлината, която сякаш искаше да ги пониже.

— Джо... казах му. — Гласът ѝ идваше на бързи, прекъснати стонове. — Но той... той каза... — Тя спря, спомняйки си погледа, изпълнен с болезнена обърканост, който бе видяла на лицето му.

И тогава разбра, че всичко е кошмар, защото чу Лоръл да казва с тих и ужасен глас:

— О, Ани! Не исках да те карам да мислиш, че е Джо, наистина не... поне не в началото... просто така се получи. Джо... той не е... той никога... — След това странен предизвикателен лъч проблесна в очите ѝ, гласът ѝ стана по-силен, по-уверен. — Не, всъщност исках. Желаех да е той. И все още го желая.

Ани не можеше да повярва на ушите си. Вдигна поглед, опитвайки се да го фиксира върху сестра си. Бавно, за да няма абсолютно никаква грешка този път, тя попита:

— Да не би да казваш, че Джо не е баща на твоето бебе? Че ти и той не сте имали връзка?

— Беше едно момче от училище — каза Лоръл. — Джес Гордън. Познавам го от Бруклин. Беше само... не съм влюбена в него, не изпитвам нищо към него.

— Но си влюбена в Джо.

Лоръл издържа погледа ѝ и вдигна брадичка, сякаш я предизвикваше.

— Да. — Никакво извинение. Никакво съжаление.

— Защо излъга тогава? Защо ми каза... — Задъха се, но стисна устни преди да се разридае.

„Дори не му дадох шанс да ми обясни. Не му повярвах. Боже, о, боже, дали някога ще ми прости?“

Тихо, с ясен глас, в който не се чувстваше никакво съжаление, Лоръл отговори:

— Ани, не съм ти казвала, че той е бащата. Не съм го казвала.

Обхвана я гняв — остър, изпепеляващ гняв. Изправи се, сякаш я издигна невидима сила.

— По дяволите, Лори, не ми прехвърляй вината! Не смей! Може да не си го казала с думи, но искаше да повярвам, че е Джо!

— Не съм го искала. Но когато осъзнах, че си разбрала погрешно думите ми... — Гласът на Лоръл секна, очите ѝ се присвиха. Ани видя, че тя трепери. — Ти го обичаш, нали? Искаш го за себе си. Не се безпокоиш за мен, че съм бременна. А за Джо. Бясна си, защото смяташ, че си го загубила. Не е ли така? Кажй де, не е ли? — Тя почти пищеше.

Преди да успее да се овладее, Ани се наведе, сграбчи слабите рамене на Лоръл и я разтърси.

— Как можа? Боже, как можа? Не съм ли се грижила винаги за теб, не съм ли правила всичко за теб? Как можа да го направиш точно на мен? Как?

Контрастирайки с абсолютната белота на лицето, огромните, ясни очи на Лоръл като че ли пронизваха Ани чак до тила.

— Никога не си ме питала — каза тя с горчивина, която съвсем не бе присъща на онази Лоръл, която Ани познаваше досега. — Винаги си смятала, че където и да отидеш, аз ще те последвам... но, Ани, ти никога не си ме питала. Винаги си правила това, което си искала. Така че сега може би е моят ред. Може би и аз веднъж ще бъда първа.

Ани отстъпи назад, зашеметена от силата на внезапната омраза, която изпита. Как можеше да мрази собствената си сестра толкова много? Но точно сега наистина го чувстваше. Така силно мразеше Лоръл, че трябваше да притисне ръцете си до тялото, за да не я удари.

— Прави каквото искаш тогава — отговори тя троснато, — но не очаквай да съм при теб, когато наистина имаш нужда от мен.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ани се беше вторачила в празния склад. Върху закованите прозорци имаше надпис: „Дава се под наем“. Определено кварталът не беше нещо особено — Девето авеню между Четиринадесета и Петнадесета улици, а самото помещение бе забутано между една мрачна бръснарница и сервиз за електроуреди с два стари телевизора, хвърлящи мигащи, синкави отблясъци върху заснежения тротоар. Би ли могло това да е мястото? Потръпвайки от всеки порив на силния вятър, Ани погледна адреса, който ѝ бе дал Емет и който бе надраскала на гърба на една касова бележка от бакалницата. Това беше, нямаше грешка. Но, боже, какво сметище! Забеляза празните четвъртлитрови бутилки, нахвърляни пред вратата, и сърцето ѝ се обърна.

Бивш магазин за кафе, ѝ беше казал Емет, и имал голяма кухня. Може би не беше толкова зле, колкото изглеждаше. Може би след като ѝ го покажеше отвътре, нещата нямаше да се окажат толкова лоши.

Последното помещение, което беше разгледала, на Хъдсън Стрийт, изглеждаше почти идеално. Имаше чудесно местоположение и едва ли се нуждаеше от обновление. Но затова пък наемът беше три пъти по-висок.

Ани погледна часовника си. Дванадесет без четвърт. Емет щеше да се появи всеки момент. Изведнъж усети, че няма търпение да го види. Да чуе гласа му да обяснява как тази или онази стена трябва да се махне и какво прекрасно пространство ще се получи.

Не за пръв път през последните четири месеца Ани се учуди какво щастливо обстоятелство беше появата на Емет Камерон точно когато животът ѝ бе стигнал най-ниската си точка. Спомни си неговото обаждане две седмици след онази ужасна нощ с Джо. Каза ѝ, че е в Ню Йорк; че е получил работа във фирма за недвижими имоти на приятел на негов приятел, благодарение на връзките, които установил във Франция, и би ли могла тя да вечеря с него същата вечер в хотел „Челси“?

Като го видя да я чака с бира в ръка на масивния старомоден бар с каубойската си ухилена физиономия, тя почувства, че някакъв товар

се смъква от плещите ѝ и сякаш вече можеше да слезе от неустойчивата платформа, върху която се бе опитвала да запази равновесие.

Час, а може би два... дали ще успее да избяга от всичко за толкова време? И тогава Емет я посрещна, прегърна я, беше толкова солиден. Ани се почувства сигурна, здраво стъпила на земята, а същевременно странно заредена; всяка клетка на тялото ѝ оживя и настръхна.

След това в сепарето на кана вино обсъждаха всичко... страхотната сделка на Емет с обзаведеното студио на улицата точно срещу Лъндън Терас и големия шанс да се включи в бизнеса с недвижими имоти, където много хора на неговата възраст вече били направили милиони от даване под наем на офис помещения.

Той не съжеляваше за времето, прекарано при Жиро. Самият живот в Париж си струваше робския труд. Но правенето на шоколад било нещо, с което никога нямало да се захване.

Тя, от своя страна, му бе казала колко е развълнувана, че започва свой бизнес и за изтощителното и безрезултатно до момента, търсене на подходящо помещение. Емет не знаеше дали ще може да помогне, но каза, че щял да говори с момчето от фирмата, което специализирало продажби на дребно.

Оттогава го бе виждала много пъти. И Емет, слава богу, не я напругаше. Държеше се, като че беше загърбил онези диви ноци в Париж. Това бе голямо облекчение, защото в момента всичко, което можеше да му даде, бе едно необвързващо приятелство. Този, когото все още желаше, когото обичаше, бе Джо... и той много ѝ липсваше. Океан по-широк дори от Атлантическия ги разделяше сега — море от ледена учтивост, в което тя се давеше всеки път, когато се разминаваше с Джо на стълбите или когато му промърморваше „здравей“ при пощенските кутии.

Два пъти се беше опитвала да се извини, но чувстваше, че това няма да е достатъчно. Усещаше, че Джо не се опитва да бъде лош или да я накаже. Не, беше по-лошо, по-дълбоко. Тя беше счупила нещо ценно, нещо, което за разлика от дупката, която Джо бе пробил в стената с юмрука си, вероятно никога не би могло да се поправи отново.

— Здравсти, ранобуднице!

Ани се обърна и видя Емет да се приближава към нея: червеникавата му коса бе побеляла от сняг, дъхът му излизаше на дълга бяла струя. Яката на палтото му бе вдигната, но иначе изглеждаше, сякаш се разхожда по огряна от слънчева светлина ливада. Самата тя почувства топлина като го видя.

— Страхувах се да не те накарам да чакаш. — Тя се засмя. — Историята на моя живот.

— Пак си направила онази физиономия — каза той.

— Каква физиономия?

— Дето я правеше пред Помпю — че не си съгласна, но все пак ще направиш каквото искат от теб.

— Ами...

Той леко сложи пръст върху устните ѝ — докосването му бе изненадващо топло, въпреки че не носеше ръкавици.

— Искам само да не казваш нищо, докато не видиш отвътре. Разбрахме ли се?

Емет измъкна връзка ключове от джоба си и отключи металната ролетка, а после и входната врата.

— Не гледай така мрачно, Коб — каза той, когато влязоха вътре. — Второ качество е, но не е южен Бронкс!

Ани погледна празните кръгли дупки пред бар плота, където бяха стояли високите столове. Фасове и целофанови обвивки бяха разпилени по изтритите разкривени теракотени плочки, а край стената, където омазненият грил стоеше като древна ковачница, видя мишовина — или може би просто мръсотия — пръсната навсякъде.

Разочарованието ѝ нарасна и тя се обърна към Емет.

— Не е точно това, което имах предвид. — Каза го меко, та той да не си помисли, че не оценява усилията му.

— Виж, това наистина е дупка. Но не разбираш ли, че точно това я прави свършена — увери я той. — Най-малкото би могла да бъде. По дяволите, една добра бригада чистачи и няколко пласта боя и почти си стигнала целта.

Това би могло да е вярно, но дори обновено, това място бе далеч от обстановката на Медисън Авеню. Или дори от Хъдсън Стрийт. От друга страна, нищо, което тя можеше да си позволи, не се намираше на Медисън Авеню. И откъдето и да започнеше, бизнесът ѝ трябваше да работи на едро. Вече бе говорила с купувачи от няколко универсални

магазина и Мъри Клайн при „Забар“. Някои бяха учтиви, други не й отделиха и по две секунди, но всички се бяха съгласили да опитат мострите й — ако започнеш да ги произвежда.

А пък Емет изглеждаше така уверен, сякаш едно движение на четката щеше да реши всичко. Вече разбираше как е успял да уговори синдиката на Уестчестърските лекари да купи онази сграда с тавански помещения, която дори шефът му не успял да продаде. В крайна сметка нали се бореше за собствената си комисиона. А скоро сигурно щеше да продава собственост и сам.

А също и край на дрипите. Сега бе облечен в шикозно палто от камилска вълна и добре скроен костюм от фин сив плат, за който сякаш бе платил прескъпо, въпреки че познавайки Емет, тя знаеше, че го е взел на сметка някъде по Пето авеню. Около врата му самодоволно бе вързана яркочервена вратовръзка от плътна коприна. Единственото нещо, което напомняше за стария Емет, бяха каубойските му ботуши — жълто-кафяви, набръчкани от времето, с шевове, скъсани на няколко места, но лъснати и с нови токове. Той обичаше да казва, че е израснал в тях, както филодендронът расте в саксията си. Нестандартните му стъпала нямало да знаят какво да правят с нови обувки. Често твърдеше, че дори спи с ботушите си... но тя знаеше, че не е вярно.

Въпреки това си го представи заспал, проснат на леглото само с ботуши: токовете набръчкали чаршафа, а квадратните върхове — вирнати към тавана. Почувства да я облива топлина. „Съжалявам“ — каза на самата себе си. Тази част от отношенията им бе приключила.

— Сравнено с моето студио, това място има размерите на Медисън Скуеър Гардън — продължи той. Дъхът му излизаше на замразени облачета. — Трябва да го видиш... може би хамстер би се чувствал добре там. Отиваш в тоалетната, където би трябвало да е душът, а го намираш в кухнята. Голямо пестене на време... Мога да мия чиниите, докато се къпя.

— Радвам се, че виждаш веселата страна на нещата. — Ани прекара пръст по мръсния, потънал в прах бар плот.

— Виж, когато си прекарал почти целия си живот с раница на гърба, се научаваш да цениш тези малки домашни неудобства.

— О, Ем, не знам... толкова е... — Тя отново се огледа, после влезе в банкетната зала отзад. Повечето столове бяха напукани, от

разкъсаната тапицерия се подаваха снопчета сива вата, като някаква странна плесен.

— Просто се чудя — толкова работа и разходи... и за какво? Само за да започна, а след това да се местя на по-добро място, и то ако бизнесът въобще потръгне.

— Аха, значи не харесваш квартала?

Тя погледна през мръсния прозорец и видя на отсрещния тротоар опашка от унили хора, които чакаха за безплатна супа.

— Виж — продължи той, — ще ти кажа една тайна. Планира се цялата част на юг от тук да бъде преустроена с огромни сгради стил Джон Портман... знаеш, фойета с изкуствени водопади и може би онези стъклени панорамни асансьори. Все още е тайна, тъй като не са приключили преговорите за няколко по-големи стари здания, но и тях ще вземат.

Сините очи на Емет блестяха. С близнатия си стърчащ перчем, бръкнал дълбоко с ръце в джобовете си, той и напомняше на непослушния Том Сойер, когато се опитва да убеди приятелите си, че боядисването на оградата е забавление, а не работа. — Ще се обзаложа с теб на долар срещу десетцентовата монета, че този квартал ще израсне като райграс от тор преди да се усетиш.

— Ем, ти наистина имаш подход — засмя се Ани. — Да, това представя ситуацията в нова светлина. Аз определено ще си помисля. Първо обаче ще намина и ще огледам отново с предприемача.

— Докато мислиш, какво ще кажеш да хапнем заедно някъде? Знам един чудесен деликатесен магазин само на няколко преки от тук. Дават киселото зеле и краставичките направо от кацата.

Ани се изкушаваше. Беше планирала да намине към ресторанта на Джо, за да види обновленията, които вече би трябвало почти да са завършени. Разбира се, това бе просто предлог — тя просто искаше да го види. А в ресторанта той не можеше да се измъкне или да я пренебрегне.

Спомни си последния път, когато го засече във фойето на блока им. Помоли го да ѝ повярва колко съжالياва, умоляваше го. Е, може би „умоляваше“ беше прекалено силно. Но той би трябвало да е видял колко нещастна е тя и как иска да оправи нещата. Беше ѝ казал, че закъснява за някаква среща, и бързо се бе отдалечил. Само очите му в

мига, когато се обърна, бяха казали истината и сякаш питаха: „Какъв е смисълът отново да градим разрушеното?“

Стомахът ѝ, който се бе успокоил след появата на Емет, сега отново се преобърна. Не, трябваше да отиде да види Джо.

Все още не можеше да направи нищо, за да не се чувства така разкъсвана. Тя харесваше Емет, харесваше го много. И по свой начин дори го обичаше. Или поне си мислеше, че би могла да го обича... ако не беше Джо.

— Благодаря ти, Ем, но имам друга среща. — Тя сведе поглед, изведнъж неспособна да го гледа в очите. — Трябва да се срещна с един сладкар, който се отказва от бизнеса и продава оборудването си. Може би ще успее да взема на добра цена някои неща, от които имам нужда.

— Ако искаш, бих могъл да свърша тази работа вместо теб — предложи той. — Ще бъдеш сигурна, че няма да се насадиш на пачи яйца. Много съм добър в машинариите, ако помниш.

Ани не знаеше какво да каже. Срещата ѝ беше чак след четири. Но как да каже на Емет точно сега, че трябва да види един мъж, който не знае за нейното идване и който вероятно няма да иска да я види?

— Благодаря, може би ще те взема. Но нека първо сама да видя как изглежда.

Емет вдигна рамене и излязоха. Докато заключваше, той попита:

— Между другото, как е сестра ти? Не приближава ли датата?

— Не преди края на другия месец. — Ани не искаше да говори за Лоръл и за бебето. Разговорите за нея винаги ѝ напомняха за Джо... и как Лоръл я беше измамила. Въпреки това тя чувстваше как малкият злобен шиш, забит в сърцето и, започва да се върти и да я изгаря.

— Все още ли мисли да... — Емет спря, колебаейки се дали да повдигне щекотливата тема.

— Да даде детето за осиновяване? — Ани почувства внезапна силна болка да я пронизва по-дълбоко дори от тази, причинена от предателството на сестра ѝ. — Спомена за това, но още не е решила. — Не си даваше сметка колко силно е стиснала ръце, докато не усети как ноктите се забиват дълбоко в дланите ѝ!

Искаше ли тя Лоръл да задържи бебето? Биха ли могли да поемат такава отговорност? Въпреки че Лоръл бе толкова способна, това щеше да стовари огромен товар върху нея. Не... да... не...

— Хей, Коб! Успокой се, а! — Осъзна, че Емет докосва ръката ѝ. — Не е необходимо да поемаш на плещите си всички световни проблеми, поне докато не бъдеш избрана за Бог, нали? Точно сега би трябвало да се съсредоточиш върху бизнеса. — Той се усмихна. — Ако си заета за обед, какво ще кажеш за вечеря? У дома? Бас държа, че никога не си яла броколи, варени под душ.

Тя поклати глава.

— Бих искала, но ще ходя на брис.

— На какво?

— Сара, дъщерята на моята приятелка Ривка, има бебе. Трето... момче е. След обрязването има малко тържество. Искаш ли да дойдеш?

— Не. Католик съм. Църквата на съвременното морално падение.

— Какво значение има това?

Емет повдигна вежда, а едното ъгълче на широката му уста се изви надолу.

— Морално пропаднал или не, самата идея някой касапин да обрязва в семейна обстановка ме прави малко нервен.

— Аз винаги затварям очи.

— Да, ти можеш да си го позволиш.

Ани си помисли за бебето на Лоръл. Момче или момиче? Можеше и никога да не го види... и това вероятно би било най-доброто... въпреки че тя не знаеше как Лоръл би живяла с този факт.

Напоследък много неща относно Лоръл я тревожеха. Например, че беше помолила Джо да посещава с нея курса за родилки. С Джо до себе си — ѝ беше казала Лоръл — щяла да се чувства като останалите бременни жени. Омъжените бременни жени.

А Джо, по дяволите, се беше съгласил! Но Ани си мълчеше. Коя беше тя да казва кое е правилно?

Какви права имаше върху Джо?

Погледна часовника си.

— По-добре да тръгвам. Иначе ще закъснея. — Почувства се виновна, че лъже Емет. И се учуди защо въобще се тревожи.

Изчака отвън, докато Емет свърши със заключването. Две резета на вратата и нагънатата като акордеон рулетка пред цялата фасада. Кварталът може и да беше перспективен и да предстоеше да бъде обновен, но видът му все още бе далеч от желаното.

Емет спря едно такси, отвори ѝ вратата и каза:

— Успех.

За миг тя си помисли, че ѝ пожелава късмет с Джо, и усети угризение на съвестта. След това се сети, че има предвид оборудването на сладкаря от Йорквил.

— Благодаря — каза тя, мислейки за Джо, и сърцето ѝ ускори ритъма си. Наистина ѝ трябваше късмет.

Ламперията бе почти готова. На някои места вече я бяха закачили, на други имаше само трупчета и между тях се подаваха жици и тръби. Ани се разхождаше из най-голямата от трите стан, която бе свързана директно с кухнята. Дърводелците мереха, нивелираха, режеха летви, забиваха пирони. Острият, сладък мирис на дървени стърготини изпълваше ноздрите ѝ. Обзе я радостно чувство на надежда. Тук всичко миришеше на ново начало.

— Не мога да повярвам — каза тя на Джо. — Миналия път, когато бях тук, това място приличаше на буни щец.

— Един от братята на Рафи е предприемач — каза той и добави със смях: — Ще се учудиш колко бързо се уреждат нещата, ако имаш връзки с пуерториканската мафия. — Хвана я за лакътя леко, толкова леко, че тя едва усети докосването му, и я поведе покрай една голяма тръба. — Би трябвало да сме готови с чешмите другата седмица, а след това остава само мазилката и боядисването. — Той спря, сякаш я чакаше да каже нещо.

Ани кимна. Не можеше да откъсне поглед от Джо. Това беше той... и сякаш същевременно не беше. Имаше чувството, че не го е виждала от години. Странно, колко е лесно да отбягваш човек, дори когато живееш с него в една сграда. Той не се качваше при тях. Когато Лоръл се виждаше с него, а това напоследък ставаше често, винаги тя слизаше в квартирата му.

Джо изглеждаше същият... така че какво се бе променило? Докато ѝ обясняваше как ще изглежда всичко, тя внимателно го наблюдаваше. И изведнъж разбра: той се държеше на разстояние. Буквално. Те, които бяха толкова близки... а сега Джо явно поддържаше дистанция. Преди минута, когато я хвана за ръката, тя си помисли... добре, няма значение. Но след това той се отдръпна така

деликатно, така естествено, че в началото тя дори не забеляза колко преднамерена е постъпката му.

Той стоеше срещу нея, небрежно опрял ръка на стената. Беше със стари избелели дънки, износена риза от рипсено кадифе и високи обувки. Кафявата му коса бе цялата в дървени стърготини. Улови погледа ѝ, свали очилата си и бавно ги изтри с чиста носна кърпа, която извади от задния си джоб.

Ани отново бе поразена от странната красота на леко неправилните му черти — от начина по който носът му се изкривяваше в основата си и как скулите му се извиваха под различен ъгъл, което създаваше илюзията, че очите му не са на едно ниво. Изпод гъстите си ресници Джо наблюдаваше всичко около себе си с лека почуда и подозрение.

Някъде дълбоко в гърдите си почувства необичайно усещане за нещо изплъзващо се. „Можеш да направиш две великански и три миши стъпки.“ Сякаш се върна в трети клас, когато играеха „Царю честити, колко е часът?“ в училищния двор.

А сега от чие разрешение се нуждаеше, за да премине разстоянието, простиращо се между нея и Джо? Като че ли не трябваше да върви дълго... само две или три крачки. Но не можеше да се реши да направи съдбовната стъпка.

Джо сложи отново очилата си и каза весело:

— Знаеш ли, тук е доста шумно. Да влезем вътре на спокойствие. Искаш ли кафе?

Ани кимна — не смееше да се довери на гласа си.

В кухнята Джо напълни две големи керамични чаши и ги качи в трапезарията, която бе пуста, с изключение на двама тъмнокожи сервитьори, които слагаха покривки и салфетки. Джо избра едно сепаре под репродукция на Уайт, изобразяваща събиране на тикви.

— Всичко наред ли е с Лори? — попита той предпазливо и отпи от кафето като човек, на когото всъщност не му се пие кафе, но просто трябва да прави нещо.

„Не съм дошла тук, за да говорим за Лоръл“ — искаше ѝ се да извика.

— Лори е добре — каза Ани и веднага съжали за твърдостта в гласа си. — А ти? — добави тя бързо — Как си ти, Джо?

— Добре. Добре съм. — Зелено-кафявите му очи се обърнаха към нея с въпросителен поглед, сякаш питаха: „Защо си дошла?“

— А баща ти? Чух, че е в болница?

Джо се изсмя сухо, което не скри напълно притеснението, което явно изпитваше.

— Маркърс? Една сърдечна криза не може да го сломи. Ще се оправя.

— Джо, аз... — Ани искаше да му каже колко ѝ е липсвал, но думите не идваха. Господи, беше по-лесно, когато бяха разделени от три хиляди мили океан.

— Как върви търсенето на магазин? Намери ли вече нещо? — попита той бързо... прекалено бързо.

— Мисля, че да — отговори тя. — Но все още не съм решила. Малко е мръсно.

— Трябваше да видиш това място, преди да го взема. Абсолютен коптор — каза той. — Изглеждаше като след новогодишна забава на ангелите на ада.

Но това, което Ани виждаше в момента, беше една дупка, пробита в стената на една всекидневна. Дупка с точния размер на юмука на Джо, с парчета мазилка по неравните краища и тънки пукнатини по стената — като мънички светкавици, а до нея, като изблик светлина след експлозия, лицето на Джо, някак си осветено — като лице на пророк от ренесансова картина. Нещо в изражението му в този миг беше възбудило дълбоко и остро съмнението ѝ и тогава тя се беше почудила: „Боже, дали не ми казва истината за Лоръл?“

Сега, след три месеца и двадесет и един ден, седнала срещу Джо под прозорец, загледана в лъскавата повърхност на масата, Ани си помисли: „Дали не е прекалено късно? Наистина ли разрушихме всичко между нас?“

— Ако съдя по местата, които видях досега, мога да си представя — каза тя, отхвърляйки болезнения спомен. Стисна ръце и почувства как ноктите ѝ се забиват в плътта ѝ. Дланите ѝ бяха влажни и горещи.

Джо се наведе към нея и смръщи лице.

— Ани... добре ли си?

— Да, разбира се... — Тя се съвзе. — Не, не съм добре. Джо, мисля, че не съм добре от септември. Не знаеш колко пъти исках...

наистина исках да поговорим за това, да ти обясня, но може би беше прекалено рано. Може би...

Странно изражение премина по лицето на Джо, изражение, което не можеше напълно да разчете, но това я изплаши и я накара да спре.

— Виж — каза той, — ако това въобще означава нещо за теб... Аз... не трябваше да избухвам по такъв начин.

— Как не е трябвало? — извика тя. — Как ти... след всичко, което направих и казах?

Сега, след като всичко се бе изяснило, обвиненията ѝ изглеждаха още по-нечестни. Преди всичко тя не му беше казала за Емет. Дори Джо да бе спал с Лоръл, това по-лошо ли беше от нейната връзка с Емет?

— Ти просто каза това, което мислеше, че е вярно. — Той вдигна рамене. — Не се измъчвай. Винаги си била по-строга към себе си, отколкото към другите.

Ани се почувства странно изненадана. Как може да е толкова благороден? Или може би просто не го е грижа и не иска да се нервира... и е загърбил цялата случка, извървял е дълъг път напред, толкова дълъг, че тя никога не би могла да го настигне?

— Джо... — почувства, че гърлото ѝ се свива, и трябваше да спре, за да поеме дъх. — Не исках. Не исках да кажа онези ужасни неща. Не бих могла да те виня, ако не можеш да ми простиш.

— Но аз ти простих. — Той почти се усмихна. — Простих ти много отдавна, Ани. Не си говорим за това, нали? Защото мисля, че ти също го знаеш. Никога не е било въпрос на прошка, нали?

И тя разбра, че е грешила като е мислела, че Джо не изпитва нищо. Погледът му, въпреки че бе твърд и външно любезен, изглеждаше ужасно напрегнат.

— Това, което казвам, не променя нищо — продължи той. — Да простиш не е същото като да забравиш, Ани. Знам това по-добре от всеки, повярвай ми. — За миг той се втренчи в пространството, сякаш обърна взора си навътре, опитвайки се да види нещо в себе си. След това, фокусирайки я отново, изкриви устните си в бавна, тъжна усмивка — Моля те, не ме разбирай погрешно. Мисля, че така стана по-добре.

Ани се почувства крехка като яйчена черупка. Нищо, с което се бе сблъсквала в живота досега, не бе я карало да се чувства така

безпомощна и изоставена. Дори когато беше малка и висеше на тротоара пред училище, загледана в растящите сенки: тогава чакаше Диъри да я прибере и се молеше дано не е забравила или дано не е прекалено пияна...

— По-добре? — прегракнало каза тя. — Как можа да го кажеш? Джо, имам нужда от теб.

— Нямах нужда от мен, Ани... ти нямах нужда от никого. Мисля, че сегашната ситуация е поради факта, че се влюбих в теб, но може би също заради това, че не можех да си призная дълго време. Твоята сила, твоята решителност... те са като този огън в теб, който те кара да грееш, и всеки иска да е по-близо до теб. Но истината е, че не можеш да влезеш в огъня, без да се изгориш. — Той я погледна с безкрайна тъга. — Ани, няма да стане — това между мен и теб.

Сълзи напълниха очите ѝ, с усилие на волята тя успя да ги задържи да не рукнат. Искаше да му каже, да го убеди, че греши... странно греши... че наистина има нужда от него, че единствената причина да е силна е че трябва да бъде такава. Кой друг щеше да се погрижи за нея и за Лоръл? Но погледът в очите му казваше, че е прекалено късно.

— Обичам те, Джо — каза тя вместо това. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Лицето му се изкриви сякаш от болка... след това той се стегна и тръсна глава.

— Не, просто си мислиш, че е така. Не разбираш ли... любовта и доверието вървят заедно, две неща с цената на едно. И не можеш да ги разделиш. Ако се опиташ... всичко се разпада.

Заболя я — остра болка в гърдите, жесток спазъм в стомаха. И в същото време си помисли: „Той е прав“. Това беше ужасната истина. Той беше прав, абсолютно прав... с изключение на едно нещо. Ако тя никога не беше го обичала, както казваше той, тогава защо сега се чувстваше като прободена в сърцето?

— Мисля... че и двамата казахме достатъчно — каза тя. — Най-добре е да тръгвам. — И тежко стана от пейката.

Джо не се опита да я спре.

— Кажи на Лори, че ще я взема утре в седем — извика той след нея.

Точно така. Утре беше техният курс за бъдещи майки. Тя почувства бърз и неочакван пристъп на злоба. Всичко беше така удобно... също като истинска брачна двойка. Всеки би си помислил, че това бебе е на Джо. И изведнъж ѝ мина през ума: „Може би Джо се влюбва в нея?“

„Защо не? Лоръл е красива, талантива, привлекателна. Защо да не се влюби?“

От тази мисъл я заболя още по-силно. Защото да изгуби Джо заради Лоръл означаваше да изгуби и самата Лоръл... те бяха двамата, около които се въртеше целият ѝ живот, единствените, които наистина обичаше. И как щеше да живее след това?

Ани гледеше как облеченият в бяло мохел^[1] — благ мъж към четиридесетте с къса тъмна брада, оголи малката главичка на бебето с някаква щипка и рязна препуциума само с едно точно движение. Чу как Сара лекичко писна и с периферното си зрение я видя как скрива бледото си изпито лице в рамото на съпруга си. Трепна. Знаеше как се чувства Сара... искаше да поеме болката на сина си върху себе си.

Всъщност и тя се отнасяше към Лоръл по същия начин, или поне така бе в началото. Сега всеки път, когато погледнеше големия корем на сестра си, зараждащите се чувства на любов и съчувствие биваха прерязвани от пристъп на яд. Все още не можеше да ѝ прости. Ако не беше Лоръл, сега тя, Ани, щеше все още да е с Джо. А Лоръл, дявол да я вземе, дори не съжаляваше. „Ами да — помисли си Ани. — Тя се радва, че скъсахме с Джо. Не я е грижа колко много ме нарани.“

„И по начина, по който се държи, затвърждава мнението, че бебето е на Джо.“

— Виж колко е храбър! Само изцвърча — прошепна ѝ Ривка. Кръглото ѝ лице сияеше. — Да не са му уроки, но с това дете ще се гордеем един ден, чувствам го.

Бебето Юселех се разнищя. Мохелът внимателно уви парче хартия около току-що обрязания му пенис и сръчно го пови в чиста пелена. После подаде бебето на развълнувания дядо Езра и започна монотонно да произнася благословии, клатейки се напред-назад на пръсти.

Всички погледи на двадесетината присъстващи бяха насочени към малката звезда на шоуто. Освен този на Ани. Тя наблюдаваше Лоръл, която стоеше настрана от гостите, струпани около покритата с драпирана покривка маса. Изглеждаше мрачна и измъчена. Дали не си мислеше, че никога няма да държи своето бебе, както в момента Сара прегръщаше и успокояваше малкия Юселех?

Искаше да отиде при сестра си. Лори сигурно се чувстваше ужасно. Искаше времето някак си да се върне назад и тя да утеши Лори, както когато Лоръл беше бебе.

В душата ѝ се надигна горчива вълна. Защо, питаше се тя за стотен път, защо Лоръл искаше да я нарани като се престори, че бебето е от Джо?

Защо?

Видя как Доли отиде до Лоръл и прегърна тънките ѝ рамене. Испита ревност. Или беше злоба? Тя беше тази, която трябваше да утешава Лоръл, а не Доли. Защо не можеше да го направи? Защо не можеше да прости на Лоръл? Защо не можеше да повярва, както Лоръл настояваше, че щяла да ѝ каже истината за Джо, ако Ани се била овладяла и не била хукнала да се кара с него?

Видя как Лоръл склони глава на рамото на Доли: дългата и коса закри лицето ѝ. Дали не плачеше? Почувства се наранена както малкия Юселех, само че раната и бе в сърцето. С леки, колебливи движения тя се запромушва през малката стая, претъпкана с брадати мъже в тъмни дрехи и меки шапки и жени в рокли с високи яки и дълги ръкави. Картината се допълваше от развълнувано море от бебета, които пълзяха в краката ѝ, току-що проходили деца, които залитаха и се удряха в коленете ѝ, а също малки момчета и момичета с безброй камиончета и пумпали.

Глупаво беше да води Лоръл тук. Трябваше да предвиди, че на Лоръл ще ѝ дойде прекалено много да гледа всички тези щастливи деца, които ще ѝ напомнят какво ѝ предстои да изгуби. Определено трябваше да я убеди да не идва.

Сега Лоръл изглеждаше нещастна, а Ани не можеше да превъзмogne обидата си и да я утеши. Защо Доли трябваше да се намесва? И всъщност какво правеше тук? Ривка и Доли не бяха близки, а просто познати. Вероятно се беше самопоканила.

Ани се спря, почти препъвайки се в едно дебело русо бебе в син гащеризон от рипсено кадифе, което се мъчеше да се покатери по крака на масичката за кафе. „Доли само се опитва да бъде любезна“ — помисли си тя. И беше страхотна с Лоръл, наистина. Нито някакъв укор, че е забременяла... и винаги готова да я закара при акушера или до магазина за шивашки изделия, или до „Истърн Артистс“ за хартия за рисуване, моливи и постели.

Само да не се месеше толкова! Самото ѝ присъствие изглеждаше прекалено, и щедростта ѝ — също. Можеше ли любезността на някого да бъде толкова голяма, така както от прекалено много сладки неща може да ти накарат да ти стане лошо?

Освен това една част от нея копнееше да бъде приласкана от Доли. Какво ли щеше да е да сложи глава на едрите ѝ меки гърди и да почувства как пухкавата ѝ, обсипана с пръстени ръка гали косата ѝ?

Но докато стигне до тях, Лоръл и Доли тръгнаха по коридора към спалните. Ани се поколеба, след това ги последва.

Откри ги в стаята на Шейни, седнали на леглото върху намачканата розова кувертюра, осеяна с цял зоопарк от препарирани животни. В ъгъла стоеше детското креватче на Шейни, което Ривка пазеше за внуците си. Ани се спря на вратата. Чувстваше се неловко, сякаш се натрапваше. Не, не беше така! Та тя познаваше Лоръл най-добре! Тя ѝ беше майка повече от всеки друг!

Доли я погледна с ослепителна усмивка и Ани дори се почувства виновна, че е така критична в мислите си. Лоръл, в красива червена широка рокля, която сама си бе ушила, дори не вдигна поглед. Ани копнееше да седне до нея, но нещо я възпря.

— Е, всеки ще се притесни — продължи Доли прекъснатия им разговор. — Да гледаш това бедно малко детенце да лежи проснато като на заколение. Трябва да си от камък, за да не му съчувстваш. Не знам как майка му...

— Не е това! — Лоръл тръсна глава и по бледите ѝ бузи изби червенина. — Изобщо не е това.

— Защо не ми кажеш тогава? — попита Доли нежно, но твърдо. — Може би мога да помогна.

— Заради моето бебе е. — Лоръл склочи ръце около корема си, сякаш той беше балон, който трябваше да задържи или иначе ще

отлети. — Не искам да го дам... но се страхувам да го задържа. Не се чувствам готова да бъда майка. Просто не знам какво да правя.

Ани отвори уста — искаше да каже на сестра си да не се безпокои. Но не излязоха никакви думи. Почувства се разкъсана — едновременно беше и ужасно ядосана на Лоръл, и я съжаляваше. От месеци се беше опитвала да поговори с Лоръл за бебето и все си мислеше, че това ще стане насаме, когато са само двете. Защо Лоръл не можа да изчака още няколко часа, докато се приберат вкъщи?

— Ох, лошо, лошо — засуети се Доли като квачка, пъкнала Лоръл под крилото си. Ани ги наблюдаваше безпомощна и разстроена. И внезапно гневът срещу леля ѝ се стопи — видя сълзи в очите на Доли.

— Знам, че досега не съм го показвала, но се притеснявах за теб. И за този... този ужасен избор, който трябва да направиш. И се страхувах също от това, че ще ти дам лош съвет. От... това, че ще ти повлияя.

— Какво би трябвало да направя според теб? — попита Лоръл толкова тихо, че Ани трябваше да наостри уши.

Доли прехапа устни, сякаш водеше борба със самата себе си, после, изглежда, взе решение.

— След като обърках собствения си живот, не бих посмяла да кажа на друго живо същество какво би трябвало да прави. Всичко, което знам, е, че ако аз бях на твое място... ако по някакъв начин бях благословена с чудото на сътворението... но не, не съм човекът, който ще отговори.

— Мислиш, че трябва да го задържа?

Една сълза се търкулна по силно гримираната буза на Доли.

— О, скъпа, ако го направиш... не казвам, че трябва... то ще бъде най-обичаното бебе в цялата вселена! От теб, мен и Ани... не бих могла да искам по-голяма благословия на този свят.

Ани почувства, че в гърдите ѝ се надига ридание. По някакъв начин, въпреки смешното си суетене, Доли бе намерила точните думи, за да облече с тях това, което Ани чувстваше в сърцето си... че въпреки факта, че Лоръл няма съпруг, дори приятел, въпреки че образованието ѝ щеше да пропадне, а може би и животът ѝ... въпреки всичко това би било неправилно, би било ужасно да се даде това дете за осиновяване.

— Доли е права — каза тя на сестра си колкото можеше по-ясно и твърдо, после седна до нея. Протегна ръка и докосна хладните ѝ спокойни пръсти. — Ще се справим някак си. Винаги сме успявали, нали?

— Ти си успявала винаги, Ани.

В гласа ѝ се усещаше обвинителна нотка, но много бегла. Това, което преобладаваше, бе тъгата.

— Чуй — добави Доли. — Знам, че ще е трудно, но това не означава, че трябва да се откажеш от училището. Можеш да се прехвърлиш в Нюйоркския университет или в „Купър Юниън“, или още по-добре в „Парсънс“. Бих могла да помогна... мога да наема бавачка.

И хвърли на Ани бърз, извинителен поглед.

— Засега не искам да чуя и дума против. Всичко правиш съвсем сама... точно както трябва да бъде... и аз ти се възхищавам. Аз никога не бих се справила, като теб. Но това е друго. Смятам, че не трябва да се самодоказваш, като казваш „не“.

— Това не е работа на Ани. — Лоръл изгледа Ани така, че тя се смръзна. — Това е моя работа. — Изправи се и добави: — Трябва да отида до тоалетната. — По лицето ѝ грейна едва забележима усмивка. — С това бебе ми се пикае през пет минути.

Лоръл излезе, а Ани се вторачи в детското креватче в ъгъла. То бе отгледало девет бебета, както казваше Ривка, а и му личеше. Емайлт на таблите беше издраскан и нацърбен, орнаментите във вид на мечета в основата бяха така избелели, че едва личаха, а летвите бяха изгризани от поникващи зъбчета. Тя се почувства... предадена. Въпреки че никога не бе искала това да е състезание или борба. От друга страна, нали тя и Лоръл трябваше да са от един отбор?

Спомни си, как когато Лоръл беше бебе, а самата тя дете, се бореше с неудобните безопасни игли на пелените ѝ. Веднъж, докато я преобличаше, ѝ обърна гръб само за секунда... а Лоръл някак си се праметна от масата. Ужасена, Ани се протегна слепешката и по някакво щастливо стечение на обстоятелствата успя да я хване за глезена, точно преди тя да удари глава в пода. Усети леко дръпване, сякаш бе изпуснала разтягащ се акордеон. Изведнъж видя, че главата ѝ, малката ѝ мека главичка се люлее само на сантиметър от една дървена

играчка с остри ръбове. Чу силен плач и си помисли, че плаче Лоръл... но след това разбра, че плаче тя.

Плачеше ѝ се и сега.

Почувства, че Доли докосва рамото ѝ.

Ани се обърна към нея.

— Защо никога не сте имали деца? — попита тя с неочаквано любопитство. — Имам предвид ти и твоят съпруг.

— Опитвахме. Но Дейл... ами всичко си имаше, но предполагам, че някъде нещо е липсвало. А по-късно, с Хенри, мислех, че...

Тя спря, сви рамене и натисна слепоочията си с тъмночервения си маникюр, сякаш споменаването на Хенри ѝ носеше главоболие.

— Все още го обичаш, нали? — каза меко Ани. Това наистина не бе въпрос. Знаеше как се чувства Доли.

Доли отново вдигна рамене, но Ани видя, че устните ѝ треперят.

— Ние, от семейство Бърдок, не се предаваме лесно.

— Значи и аз съм същият инат — каза Ани със сух смях.

Доли се обърна към нея и стисна раменете ѝ така силно, че Ани почувства ноктите ѝ да се впиват в тях. Платинените фиби се бяха измъкнали от френския кок на Доли и на оранжевата светлина на включената нощна лампа с образа на Патока Доналд тя изглеждаше като луда. „Доли никога не е била красива“ — помисли си Ани. Хубава — да. Но никога изключително красива, каквато беше Диъри. Но любящите чувства, които се излъчваха от нея, бяха дори по-мощни от красотата... и привличаха хората, като магнит. Дори и Ани, която ѝ се съпротивляваше толкова дълго, вече не можеше да устои на мощното привличане на обичта ѝ.

Ако само можеше да си позволи да я прегръща от време на време, да ѝ позволи да я утешава. Спомни си думите на Джо: „Ти нямаш нужда от никого“, и почувства, че нещо вътре в нея почти се прекършва. Ако успееше да го направи — да се освободи поне малко от собствената си суровост и самостоятелност, тогава може би щеше да успее да намери начин да поправи и нещата между себе си и Джо.

Сякаш буташе огромен невидим камък... буташе го с всичка сила. Усещаше ръцете, краката, цялото си тяло, и ума си също, да се напрягат, за да го поместят. Но независимо колко усилено се опитваше, той не се помръдваше. Защо, боже, защо? Може би беше изплашена... изплашена, че ако го отмести, няма да може да го спре?

Камъкът беше тук, точно пред нея... ако можеше да разбере точно какъв е, щеше да го избута, нали?

Несръчно прегърна леля си — всъщност леля й я прегърна с топла, мека прегръдка... — но въпреки това не можа да се отпусне напълно.

Шансът, осъзна тя с болезнено разочарование, се беше изплъзнал още веднъж.

— Мислиш за Лори, нали? — каза Доли. — Трудно е да си на задната седалка, след като си била зад волана.

— Да, нещо такова.

Доли я изненада — сграбчи я така силно и здраво, че дъхът й секна.

— Веднъж направих грешка — каза Доли с дрезгав напрегнат шепот. — И никога няма да забравя урока, който научих. Най-важният урок от всички. Ти и твоята сестра. Не позволявай на нищо... и на никого... да застане между вас, защото ще съжаляваш цял живот.

[1] Религиозно лице, което извършва обрязването на бебетата от мъжки пол при евреите — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Руди се втренчи в играчката, която висеше над празното детско кошче. Най-красивата играчка в магазина — наниз от малки пухени мечета, всяко от които държеше миниатюрна въдица, от чието влакно висеше друго мече. В най-долната част на играчката имаше музикална кутийка. Руди дръпна връвчицата и се заслуша в познатата мелодия.

— Иска ми се да идвам тук следобедите, когато съм изморена и не съм в състояние да рисувам — тихо каза Лори. — Обстановката ме кара да се чувствам някак си... свързана. Сякаш наистина ще имам това дете. И че наистина ще ставам майка.

Сърцето на Руди спря. Очите ѝ, които сякаш бяха станали още по-красиви (ако това въобще беше възможно), синевата в тях, която му напомняше на бебешки пелени, го обгърна... а после изведнъж изчезна, както омарата сутрин, когато слънцето напече. В широката работна риза и дънкова пола и с отчаяното си изражение, което не успяваше да прикрие напълно, тя изведнъж му заприлича на майка си — беше досущ като Ив, когато беше бременна с нея.

Майка? Господи, сериозно ли иска да задържи това бебе? Последния път, когато беше говорил с нея по телефона, а това бе само преди две седмици, тя беше твърдо убедена, че не може да се справи с такава тежка отговорност.

Сърцето му се свиваше само като си помислеше за какво трябваше да я уговори и как беше дошъл чак до Ню Йорк и беше оставил на произвола на съдбата две сериозни дела. Беше я помолил да се срещнат някъде, като си мислеше, че тя ще избере някое кафе или онзи ресторант, където се бяха видели за последен път. Тя обаче бе избрала този детски магазин. Руди беше изненадан. Но какво от това? В крайна сметка в действията ѝ имаше резон. Една бременна жена в детски магазин. На кого би му направило впечатление?

Сега оставаше да я убеди... да я убеди колко по-добре ще е за нея...

Но трябваше да бъде изключително внимателен. Ако тя разбереше, че той иска детето за себе си, никога не би се съгласила.

— Лори, я по-весело! — Той взе едно пухено зайче от кошчето и лекичко я побутна с него. — Недей така. Клиентките ще си помислят, че те малтретирам или нещо от този сорт. — Той кимна към жените, които се бяха скупчили около панерите с бебешки дрешки.

— О, чичо Руди, не си виновен ти — отвърна Лори с въздишка.

Едва ли имаше нужда да му се казва. Божичко, ясно му беше, че в момента не ѝ е до него. Тя го харесваше, беше ѝ винаги приятно да го вижда, но нищо повече от това... дявол да го вземе, беше точно като онези добри духове в бутилките, които се показват от време на време, за да изпълнят по някое и друго желание. Руди си спомни как беше намерил два билета на черно за концерта на „Ролинг Стоунс“ на Медисън Скуеър Гардън и как ги даде на нея и приятелката ѝ. Струваха му по сто долара единия, но си заслужаваше да види блясъка в очите ѝ. Тогава тя беше само на шестнайсет...

Заболя го под лъжичката, сякаш бе тичал прекалено много. Детенце! Негово собствено. Това е нещо съвсем различно. Когато хората го погледнат, няма да виждат някакво нищожество или добрия дух от бутилката, а просто... един добър позастарял татко.

— Ти за какво идваш тук, да разгледаш или за нещо друго? — попита той, надявайки се да не му каже, че вече си е купила някои от тези неща и ги е подредила вкъщи за бебето.

— Не, просто гледам. — Тя вдигна едни сини ританки, преметнати върху един от панерите. — Какъв е въобще смисълът да купувам подобни неща, ако... — Тя спря изведнъж и пое дълбоко въздух. После тихичко продължи: — Преди две седмици си бях уговорила среща с една дама от агенцията за осиновяване, но в последната минута реших да не отида. Помислих си какво би станало, ако го оставя? Бебето, искам да кажа. Пак бих могла да ходя на вечерно училище или на нещо подобно... и... и... знам, че ще бъде много егоистично от моя страна... искам да кажа, че едно дете трябва да си има родители... и майка, и баща, но какво да правя като искам да го имам? — Сините и очи се разшириха, тя прехапа долната си устна, за да спре напирещите сълзи.

Руди се наведе напред. Господи, точно това беше шансът му.

— Виж, мисля, че мога да ти помогна.

— Ти? По какъв начин?

— Може ли да говорим? Тук?

— Разбира се, че можем. Никой не ме познава.

— Не че е нещо тайно... просто... — Той си пое дъх и се изправи в цял ръст, доколкото му позволяваха неговите метър и петдесет и шест. Понякога го правеше в съда, когато се стараяше да изглежда по-внушителен пред някой свидетел. — Лори, имам един човек, който наистина би се заинтересувал и...

— Искаш да кажеш да осинови детето? — Гласът и премина в шепот. Очите ѝ се устремиха отново към него — големи, изплашени очи.

— Да.

— Семейство?

Руди усети, че започва да се изпотпява под вълненото сако и шалчето. Сякаш бе на плажа в Малибу.

„Кажи ѝ, че си ти! Обясни ѝ, че ти си най-добрият баща, който едно дете може да има... няма да има нещо, което да му липсва на този свят — къща в квартал с престижни училища, вила на брега на морето, най-добрата бавачка, а когато му дойде времето, ще има и кръжоци, и клубове, и уроци по музика, всичко, каквото ти дойде на акъла. Но най-важното, че ще го обичаш като истински баща... не въпреки факта, че е дете на Лори, а точно заради това...“

— Виждаш ли...

— Защото трябва да бъде семейство — поясни тя. — Иначе не бих и помислила за подобен вариант. Искам да кажа, че ако детето ми няма да бъде отгледано в стабилно семейство... в истинско семейство... защо да го давам?

— А какво ще кажеш, ако съм аз? — подхвърли той сякаш на шега. — Ако го осиновя аз?

— Ти? О, чичо Руди! — Лицето на Лори се разведри и за момент тя дори се засмя, закривайки устата си с ръка.

От къде можеше да знае, че той говори съвсем сериозно? И все пак това го нарани. Точно зад този неин смях той улови следа от нещо, което не можеше да отгатне напълно... дали не беше отвращение? Отвращение от мисълта, че той може да държи детето ѝ в ръцете си. Устата му се напълни с горчилка.

Дявол да го вземе, дори и да намереше идеалната двойка, тя пак можеше да се откаже, и после какво? Не можеше да я принуди. Не че

би искал да го направи. Всъщност никога не би го направил. Кого другиго обичаше на този свят освен нея?

„Стой! Ти си добър адвокат, най-добрият в семейните дела в Лос Анжелос... и ако в деветдесет процента от случаите успяваш да надхитриш и безразличното жури, и твърдоглавия съдия, с това ли няма да се справиш?“

Пое си дълбоко въздух.

— Искам да кажа, че те нямат деца и не могат да се почувстват истинско семейство... но са най-приятната двойка, която човек може да си представи — започна той. — Мъжът се занимава с недвижими имуществва, имат голяма хубава къща, много пари, обожават децата. Всяка събота прекарват с едно копе... с едно мексиканче, за което се грижат като за родно детенце. Дори са го научили да играе шах. Жената пък гледа кученца в задния си двор. Много сладки кученца. Цялата къща е пълна с кученца. От години се опитват да имат дете, но прогнозите на докторите хич не са обнадеждаващи. Трябваше да видиш лицето ѝ, докато ми обясняваше, че иска да си има детенце... направо сърцето ми се късаше. А иначе са чудесни хора. Биха били много добри родители.

— Каза ли им? Искам да кажа за мен? — Тя изглеждаше впечатлена.

— По дяволите, не, разбира се. Никога не бих и помислил да го направя преди да говоря с теб.

Тя беше толкова близо до него, че той усещаше аромата ѝ... аромат на розова вода и лосион. Мирис на бебе. Вътрешният му копнеж изведнъж стана остър до болка, забушува в черепа му, накара кръвта да свисти в ушите му. Но гласът му остана спокоен.

— Дон е един от важните клиенти на фирмата, повече заради сделките с недвижимо имущество, но тъй като аз се занимавам със семейните дела, той реши, че може да успее да му помогна, така да се каже, да си намери дете за осиновяване.

В действителност той му беше дал номера на един човек в Пасадена, който се занимаваше с доставка на деца за осиновяване от Бразилия и Колумбия. Напълно законно. Което решаваше проблема на Дон... а, от друга страна, Дон беше идеално алиби за Руди.

Личеше си, че Лори се бори вътрешно. Много добър ход от негова страна, че намеси Дон и жена му. Звучеше напълно

правдоподобно. Съвсем друго е да познаваш хората, на които ще дадеш детето си, а не само да гледаш списък с имена, който не ти говори нищо. А може би по начина, по който бе представил нещата, той ѝ бе направил услуга, защото поне не я натоварваше с излишни грижи. Беше ѝ нарисувал розова картинка, в която бебето ѝ пълзи из разкошен дом, а осиновителите му се радват на всяка нацапана пеленка, сякаш е някакъв безценен подарък.

— Не знам... — Погледът на Лори се зарея към дрънкулката с мечетата. Тя я подръпна лекичко и малките животинчета зазвънтяха и затанцуваха. Тя се мъчеше да не заплаче.

„Сега му е времето, давай“ — помисли той. Трябваше да се възползва, докато тя все още се бореше с дилемата и не се бе отказала. По същия начин както с онова дело преди няколко години. Руди си спомни как бе погледнал съдията Уивър и бе разбрал, че той все още не е взел решението си въпреки всички показания, обвинения и искове. И че ако той не каже или не направи нещо, Уивър ще се оттегли от залата и в крайна сметка ще заключи, че не може някакъв си дрипльо да получи права на пълноправен баща. Тогава му дойде една блестяща идея и той взе един лист, надраска една-единствена дума: „Плачи!“ — и го бутна пред очите на клиента си. Горкият човечец, можеше въобще повече да не види дъщеря си, освен в случай че не е придружена от назначен от съда попечител, и въпреки това сдържаше чувствата си точно както го бяха учили в снобските училища, които беше посещавал.

Човек би си помислил, че този Ашгуд е актьор, а не потомък на първите заселници в Америка. Разрида се като на сцена. Дадоха му шест седмици годишно за визитации, при това без попечители или каквито и да било надзиратели. Е, не бяха дванайсет, както поиска Руди... но бяха много повече от това, на което въобще се беше надявал.

— Направи го заради детето, не заради семейството — обърна се той към Лори. — И за себе си също. Ти си млада, ще имаш и други деца... по-късно, когато се омъжиш и имаш хубава къща с ливада и овощна градина, и така нататък. Защо ти е да си объркваш живота сега, когато си толкова млада, и да усложняваш нещата не само за себе си, но и за детето? Тези хора са наистина подходящи, Лори. Помисли си. Говоря ти сериозно.

— Аз мисля — погледна го тя невероятно сериозно. — Мисля всеки ден. Не мога да спя при мисълта какво ще стане, ако си дам детето на някои непознати. И искаш ли да ти кажа нещо наистина ненормално? За първи път се радвам, че баща ми е мъртъв. Може и да не е бил най-добрият баща на света, но ужасно би го боляло, ако знаеше, че се намирам на място, където не би могъл да ми помогне.

Бодежите под вълненото му шалче станаха непоносими и го накараха да се пресегне и да потърка врата си, но от това го засърбя още повече. Вал! Боже Господи! Той не спираше да го притеснява. Обади се и миналия месец да го моли за пари, при положение че му дължеше вече пет хилядарки. Спомена, че щял да напуска здравния център — собственикът бил тъпанар и непрекъснато го преследвал и го карал да върши най-мръсната работа, обаче на него му писнало. Обеща да му върне парите веднага щом се захване с нещо ново.

„Да-да, когато ми цъфнат нальмите!“ — помисли си Руди. Напуснал? По-скоро го бяха изхвърлили, а шефът му беше „тъпанар“, защото Вал сигурно не се бе появявал в половината от часовете, които е трябвало да води... а може и да си е паднал по някои от ученичките.

Е, не му беше за пръв път. Беше се случвало толкова често през всички тези години, че Руди се чудеше защо брат му си прави въобще труда да измисля оправдания. И все пак му беше написал чека, нали? Нещо като кръвен данък. Вал не знаеше, че Руди му е длъжник, а не обратното — за Лори и за цялата топлина и благодат, които тя бе внесла в живота му. Не че по принцип бе отнел нещо на брат си. Вал никога не бе искал да има деца и не можеше да поеме отговорността да бъде баща. Може би защото бе прекалено ядосан на Ани. Да, Вал беше бесен, защото го бяха изиграли.

Искаше му се да каже на Лори, че няма нужда да тъжи по баща си, но как би могъл да го стори, без да си признае, че я е лъгал през всичките тези години?

— Виж, няма да го дадеш на съвсем непознати хора — каза той. — Детето ще е много добре. И ще му дадеш страхотен шанс в живота. Ще му осигуриш нормален живот. Двама родители, които го обичат, вместо един.

— Защо правиш всичко това? Защо се грижиш толкова много?

Очите на Лори се свиха подозрително. Той усети, че по челото му избива пот. Божичко, само това оставаше — да започне да се поти

като прасе и да му проличи, че крие нещо... най-скъпото си.

„Спокойно, не се напрягай. Не прищпорвай нещата, защото може да изгърмиш.“

Руди сви рамене и пусна синьото зайче в кошчето.

— Е, ако е престъпление да се грижиш за най-близките си и да се опитваш да им помогнеш...

Тя докосна рамото му.

— Чичо Руди, не исках да кажа, че...

— Знам, знам. — Той се усмихна. — Предполагам, че ти е много тежко. Господи, само като си помисля за онзи, дето...

Той спря и нервно пхна ръце в джобовете на сакото си. Ако започнеше да мисли за момчето, което бе докарало тази беля до главата на Лори, сигурно щеше...

— Не го обвинявай — каза бързо Лори. — Той дори не знае за бебето. Въобще не съм му казвала.

— Защо?

— О, има много причини. Но не е това, което може би си мислиш. Щеше да помогне, ако знаеше. Дори нещо повече... щеше да го обърне на... на нещо като преследване. — Тя потръпна и се присви. — Не искам това. Повярвай ми, така е много по-добре.

— Окей, не му бери грижата тогава. Но ти? Ти какво искаш? Каж ми. Каквото и да е, ще ти помогна. Просто ми кажи! — Той проточи врат към нея като костенурка. — Страх ме е да не сбъркаме нещо и...

Наблюдаваше я как гризе долната си устна и надеждата му отново се пробуди. Искаше му се да изкрещи, че той ще е бащата на детето и че ще се грижи по-добре за него, отколкото който и да било друг.

Но точно сега едва ли можеше да очаква от нея да проумее колко много се нуждае той от това дете и колко много ще го обича.

— Мога ли да си помисля?

— Разбира се — отвърна Руди. — Те ще почакаат, докато вземеш някакво решение.

— Дали ще има някаква възможност да се срещнем?

Стомахът на Руди се сви, но лицето му остана безизразно.

— Да, и на мен това ми беше първата мисъл, но после си помислих, че не съм запознат с тези неща. И се консултирах с един-

двама души, един психотерапевт, с който се познавам, и още един приятел адвокат, който се занимава точно с такива дела непрекъснато, и те ме посъветваха едно и също нещо. Казаха ми, че ще стане голям гаф, ако те оставя да се видите. Повярвай ми, Лори, те са минали през много такива случаи и знаят какво е най-добре за теб. Най-доброто за всички. Довери ми се.

— Добре, обаче...

— С какво мога да ви помогна? — Една едрогърдеста продавачка с посивяла коса, събрана на кок, се приближаваше към тях по тясната пътека между двата реда кошчета.

„По дяволите — помисли си Руди. — Беше готова. Почти я бях убедил.“ Идеше му да изрита тази стара кучка затова, че ги бе прекъснала.

— Не, благодаря — отвърна Лори и леко се изчерви. — Може би по-късно.

— Видях, че гледате кошчетата. — Старата дама не се отказваше, а напротив, нахално упорстваше за повече внимание. — Ако смятате, че мога да съм от полза с каквото и да било, повикайте ме. Нали знаете, че има разпродажба. Всичките модели на този етаж са с двадесет процента по-евтини, но това е само до края на месеца.

— Много мило — каза Лори.

— Първото ли ви е? — попита продавачката и погледна корема на Лори.

Лори кимна, бузите и пламнаха.

— А вие вероятно сте дядото. — Жената намигна на Руди. — Имам си шест внучета и не бих заменила никое от тях за каквото и да било на света.

Дядо? На Руди му се искаше да откъсне пухената тапицерия по ръба на кошчето и да я напъха в гърлото на тази дърта кучка.

— Кога ти е терминът, мила?

— През март — промърмори Лоръл и още повече се изчерви.

— Надявам се, че е в края на март. Нали знаеш старата поговорка, че март идва като лъв и си отива като агънце. Ти вероятно искаш едно малко агънце, нали?

И се забърза към друг клиент, като подхвърли през рамо:

— Ако искате нещо, обадете ми се.

— Дай да се измъкваме от тук — прошепна Лори.

Излязоха на Седмо авеню и Руди сви очи срещу слънцето, блестящо в млечносивкава омара. Лори, увита във вълнената си пелерина с качулка в същия наситено син цвят, както и очите ѝ, задуха в шепа, за да се стопли.

— Искаш ли кафе? — попита той.

— Благодаря, но по-добре да се прибирам — отвърна тя, без да го погледне. — Казах ли ти, че учителката ми изпрати мои рисунки на една своя приятелка-издател? И сега издателката иска да илюстрирам една книга... детска книжка. След един час имам среща с нея и трябва да си подредя нещата.

— Та това е чудесно! Сериозно ти говоря. — Руди наистина се радваше за нея — всъщност с нейния талант тя си го заслужаваше, но подозираше, че истинската причина за бързането ѝ е, че иска да остане сама. — Ще те изпратя.

Макар че квартирата ѝ се намираше само на няколко пресечки, Руди спря такси. Може да не искаше кафе, но не можеше да му откаже да я изпрати.

Само след няколко минути спряха пред осаждената фасада на блока ѝ.

— Ще ти се обадя утре — каза той. — Помисли си за онова нещо.

— Добре — каза тя и Руди си помисли, че отново ще заплаче. — Наистина ще си помисля, чичо. — Очите ѝ бяха пълни с болка. Той знаеше, че му казва истината — щеше да мисли, и то съвсем сериозно. Поне това бе успял да постигне.

Плати на шофьора и се върна в магазина за играчки. Дрънкулката с мечетата все още се полюшваше лекичко над кошчето. Той си помисли за детето — син или дъщеря, — което скоро щеше да е негово. Идеше му да се пръсне от страх... или от щастие? Руди се приближи към старата продавачка и посочи дрънкулката.

— Загънете ми я.

— Добри са, Лоръл, наистина са много добри. — Лиз Канавил вдигна поглед от купчината рисунки, разстлани на масата пред нея. — Мисля, че тук наистина си напипала нещо.

Лиз — прошарената ѝ коса не съответстваше на младежкото ѝ лице и стройната ѝ фигура — стана от масата. Странно, Лори се чувстваше като у дома си в този офис с лавици, претъпкани с рисунки, ръкописи и какво ли още не. Не беше както в нейния апартамент, където се чувстваше като гост, който прекалено дълго е натрапвал присъствието си на домакините. Там бе издигната невидима стена — берлинска стена от неизречени обвинения между нея и Ани. Това беше едва второто ѝ посещение тук, но тя чувстваше, че на това място може да се отпусне и да се чувства като Лоръл художничката, а не само като бременната Лори.

— Естествено ще трябва да ги покажа и на хората от отдела по изкуствата и съм убедена, че те също ще имат предложения по оформлението — обясни Лиз, — но не виждам никакъв проблем да те насърча да продължиш в същата посока. Лори, от години не съм виждала такава добра работа като твоята. Особено от човек, който е — тя спря и се усмихна, — който е, така да се каже, сравнително неопитен.

Лори почувства, че започва да се изчервява, но беше твърдо решена да не издава факта, че се чувства неловко. Какво би си помислила Лиз, ако разбере, че с изключение на заглавните страници за програмите на театралния отдел в училище това бе първият ѝ сериозен ангажимент? Лори се изправи и приглади полата си. Тя бе облякла най-строгата си рокля, подходяща за наедрията ѝ фигура; беше яшила сама — черна, с дълги ръкави и бели маншети. Яркото копринено шалче около врата ѝ бе завързано само и само за да отвлича вниманието от големия ѝ корем. Надяваше се, че с коса, прибрана назад, може да мине за двадесет, двадесет и една годишна.

— Радвам се, че ги харесваш — отвърна тя. — Е, те естествено са само пробни. Крайният вариант ще е много по-добър... Ако прибавя някой и друг цвят... как мислиш?

— Ами... — Лиз почукваше стъклото на роговите си очила с молива си. Устните ѝ се присвиха. — Бюджетът ни е много ограничен специално за този случай — един преразказ на приказка не би могъл да излезе в голям тираж още от първия път, ако трябва да съм откровена. А с цветове... ще излезе доста по-скъпо. Но ще се опитам да изчисля горе-долу колко би струвало. Междувременно можеш да направиш някои цветни, за да може да ги сравним.

— Няма проблеми — каза Лоръл.

— Какво ще кажеш за края на другата седмица?

— Почвам ги от понеделник сутринта — обеща тя. — И ще приготвя окончателния вариант след месец и половина. Така става ли?

— Не прищпорвай нещата. Все още не сме определили нищо. Вероятно няма да влезе в печатница преди лятото, за да е готово точно за Коледа. — Тя спря за момент, погледна издутия корем на Лоръл и се засмя. — Май ти ще си готова преди това.

Лоръл се изчерви. Двойно — и за предния път, когато бе успяла да се сдържи. Лицето ѝ гореше, сякаш я осветяваха с прожектор. Чувстваше се като балон — куха и мека въпреки издутия си корем, наедрелите гърди и подпухналите глезени. Имаше чувството, че всеки момент ще пробие тавана и ще литне над шарените галерии и витрини. Божичко, защо всички трябваше да ѝ го напомнят? Защо всеки трябваше да я бие по главата с този факт в момента, в който се покажеше навън?

— Знаеш ли, винаги съм се чудила как майките успяват да се справят — продължи Лиз. — Искам да кажа да работят вкъщи с дете на ръце. Сигурно ще бъде голяма промяна.

— О... ще се оправя. — „С дете, на ръце! Ако само знаеше...“ Лори отчаяно се опита да насочи разговора в друга посока. — Какво ще кажеш, ако нарисувам мечката малко по-страшна? — Тя посочи най-крайната рисунка на бюрото на Лиз.

Това бе доста стара история, преразказ на „На изток от слънцето, на запад от луната“, една от любимите приказки на Лоръл. Тя се бе постарала да улови най-подходящото настроение, но в същото време да не рисува прекалено реалистично, за да не плаши малките читатели.

— Смятам, че си го уловила идеално — заяви Лиз, след като се вгледа внимателно в картинката. — Автентична и естествена е, точно както в картинките на Уолт Дисни. Може би малко по-малко зъби тук... но иначе ще се придържам към това, което си направила. — Лиз хвърли поглед към часовника сп. — Охо! Много съжалявам, че толкова бързо трябва да приключим, но имам още една среща.

Лиз стана да я изпрати, но Лори махна с ръка.

— Моля те, не се притеснявай! Няма нужда да ме изпращаш.

— Добре, тогава ще се видим в понеделник.

— До понеделник.

Лиз се засмя.

— Крайните срокове... не те ли притесняват?

Докато слизаше с асансьора, Лори си мислеше за крайните срокове. Не срокът до понеделник я притесняваше, а този до утре. Трябваше да даде отговор на Руди. Във фойето, облицовано с полиран мрамор я обзе паника.

„Как ще го направя? Как ще си дам детето?“

„Трябва да го направиш — й подсказваше един вътрешен глас. — Това е единственото разумно решение, което можеш да вземеш.“

Но ако наистина бе така, защо се измъчваше? Защо й се струваше, че ако послуша разума, ще разбие сърцето си?

Може би трябваше да каже на Джес. Но това нямаше да промени нещата. А освен това вече се беше опитала да го стори.

Докато си пробиваше път към метрото през тълпата на тротоара, Лори си припомни този ден. Тя седеше на тревата пред рала „Хил“, а Джес висеше на главата и като някои разярен пророк от Стария Завет — въздухът около него направо свистеше. Убиецът от прословутото масово клане в Май Лай беше оправдан. Тия в правителството бяха пълни идиоти. А той лично искаше да вдигне във въздуха целия Вашингтон.

— Джес. — Тя дръпна края на тениската му, която се беше показала от изтърканите му дънки. Тениската беше черна, с отрязани ръкави, които откриваха мускулестите му загорели ръце.

— Този човек е касапин, шибано животно! — Джес продължаваше да се гневи, без въобще да я чува. — Да, ясно е, че той е действал по заповед на Медина. Но какво от това? Коли също е виновен, но той е повече изкупителна жертва. Не, не мога да повярвам!

— Джес, самата война е идиотска. Моля те, не се вживявай чак толкова.

Той я погледна и ръцете му се отпуснаха.

— Не може да си стоим просто така и да бездействаме!

— Съгласна съм с теб, но трябва да мислим и за нас самите. Спомни си кога за последен път сме си говорили за нещо друго, освен за сменянето на системата?

Той й хвърли един гневен поглед, който явно значеше: „А какво друго има значение?“

Сетне изведнъж осъзна, че тя има право, и седна пред нея на тревата с крака, разперени около нейните. Усмихна и се с широката си усмивка, която навремето стопяваше всякаква съпротива в нея, но сега почти бе загубила ефекта си. Лятото, което беше прекарала далеч от Джес, ѝ бе дало възможност да го погледне в друга светлина — той изглеждаше по-голямо дете, отколкото беше мислила в началото, беше просто едно хлапе, което се бунтува заради самия бунт. А и защо не ѝ се бе обаждал, нито и бе писал цели три месеца?

— Хей, Бобче — каза той и се пресегна да навие кичур от косата ѝ на дългия си загорял показалец. — Може би си права... може би наистина не трябва да се връзвам толкова много. Хайде да отидем у нас... и после ще си поговорим за каквото искаш.

Това беше моментът. Той седеше тихичко до нея и тя щеше да му го каже. Но точно тогава група негови приятели се изсипа от библиотеката и се приближи с викове и шумотевица. Джес ги попита чули ли са за Медина и те започнаха да крещят и да псуват Никсън. Лори се измъкна и беше сигурна, че никой дори не забеляза.

Откакто беше напуснала училище, Джес се бе обадил само веднъж да ѝ каже, че е в града, и да я попита дали може да намине. Но тя го беше отрязала. Какъв смисъл имаше? Нищо не можеше да направи. Не искаше нищо от него. Още повече, че нямаше никакво желание да се омъжва за него.

Божичко, защо не беше Джо? Ако той беше бащата на детето, хич нямаше да я интересува дали я обича. Защото ако беше готов да ѝ даде поне малко шанс, тя щеше да го накара да я заобича. А може би дори не беше и така, защото напоследък беше улавяла един такъв поглед в очите му... сякаш я виждаше в нова светлина и дори си представяше как би могъл да живее с нея. Всеки път когато виждаше този поглед, тя добавяше още една сламка към купчината надежда, която тайничко трупаше.

Когато пристигна на спирка „Бродуей-Лафайет“, Лоръл си припомни, че това все пак не е дете на Джо. Освен това имаше време до утре да реши какво да прави с него.

„Недей да мислиш за това — каза си тя. — Имаш още време. Не е нужно да решаващ на минутата.“

Когато се прибра вкъщи, се учуди, че заварва Ани наведена над нещо като купчина оценки на клиенти. До лакътя ѝ имаше кана с кафе,

късата ѝ коса бе сплескана там, където бе облягала глава на дланта си. Носеше рипсен оранжев пуловер с ръкави, запретнати до лактите, и широки синкави панталони. Тя премигна при внезапната поява на Лоръл, после се съвзе и замисленото ѝ изражение се промени — тя се стегна, макар че промяната бе толкова неуловима, че единствено Лоръл можеше да я усети. Тя видя погледа на сестра си и нещо в нея също се затвори.

„Все още не ми е простила. Пък и защо ли?“

Знаеше, че Ани още е влюбена в Джо. Как да ѝ прости тогава?

Но какво можеше да направи Лоръл по въпроса? И беше ли въобще отговорна за това, което се бе случило? Щеше да каже на Ани за Джес... но Ани, както винаги прибързана, просто бе изтичала надолу по стълбите, за да се срещне открито, лице в лице с Джо, без да даде никаква възможност нито на нея, нито на него за обяснение. Добре, наистина, чувстваше се виновна за това, но нейна ли бе грешката, че Ани и Джо дори и сега, след цели три месеца, почти не си говореха?

Може би така е било писано да стане. Дори и да не беше забременяла, може би нещата между Ани и Джо никога нямаше да потръгнат.

От друга страна, ако си помисли човек, с какво право се ползваше Ани пред Джо в сравнение с останалите? Лори си спомни целувката му, толкова прясна в съзнанието и, сякаш се бе случило преди секунди, а не преди месеци — първоначалното стягане на устните, после блаженото чувство на отпускане, как ѝ отвърна... той я желаше, макар и да не искаше да си го признае. Божичко, защо този момент не можеше да се върне, за да му покаже, че няма нищо лошо в това да я желае?

Не че оттогава не се държеше приятелски. Не, той си се държеше по същия начин както преди — шегуваше се, не се дърпаше, когато го прегръщаше съвсем приятелски. И въпреки това тя усещаше напрежението помежду им, недомлъвките около това какво тя искаше от него и какво той бе склонен да ѝ даде. Ако само...

— Здравсти — каза Ани.

— Здравсти. — Лоръл хвърли палтото си на плетената облегалка на един от кухненските столове. — Какво правиш толкова рано вкъщи? Мислех, че си още навън с клиентите.

— Бях — промърмори Ани и прелисти листата пред себе си. — Можеш ли да повярваш? Единадесет проучвания и най-ниското е около два пъти по-високо от това, което бях изчислила.

— Защо не си го направиш сама?

— Искаш да кажеш да събарям стени, да инсталирам електрически кабели, водопроводи и тем подобни? Ако можех, сигурно бих го направила. — Тя се изсмя, но Лори не се шегуваше.

— Не исках да кажа това. Имах предвид защо да плащаш на някой си, вместо да контролираш нещата сама? Така или иначе ще висиш над главата на всеки. Освен това по този начин би могла да намалиш разходите си с петнадесет до двадесет процента.

Ани зяпна от изумление, но бързо дойде на себе си и се изхили:

— Трябва да призная, че съм учудена. Какво знаеш за строителството и предприемачите?

В момента, и който изрече тези думи, усмивката ѝ изчезна и температурата в стаята сякаш спадна с десет градуса. Тя явно беше отгатнала причината: Джо.

Лоръл си помисли, че Ани знае, че тя прекарва повече време с Джо, не само това в часовете за бъдещи майки, но и в ресторанта... с предприемачите, строителите, бояджиите...

Лоръл сви рамене.

— Какво си мислиш? Не си пиляя времето. И аз знам туй-онуй.

— Не се и съмнявам. — Ани ѝ хвърли един пронизващ поглед, събра нещата си и стана. Столът ѝ изскърца зловещо по линолеума. — Време е да слагам за ядене.

— Яденето е в печката — каза Лоръл. — Пълнени патладжани. Сготвих ги тази сутрин преди Ру... — тя се усети — ... преди да свърша с рисунките.

— Как мина срещата?

— Добре беше. Хареса скиците ми.

— Щях да се учудя, ако не ги беше харесала. Наистина са чудесни. — Каменното изражение на Ани омекна и в теменужените ѝ очи блесна гордост. Сърцето на Лоръл се сви — така ѝ се искаше да преодолее тази пропаст помежду им.

Спомни си за Джо. Щеше да го види след по-малко от час. Часовете им започваха в осем. Да, наистина ѝ се искаше отношенията ѝ с Ани да не са толкова обтегнати. Но как, от друга страна, да

съжالياва за това, че влошаването на отношенията между Джо и сестра ѝ я бяха сблизили с Джо?

— Пригответи масата, а аз ще стопля яденето — предложи Лоръл. — Само да си събуя обувките. — Тя седна, изхлузи ниските си мокасини и разтрива подутите си крака. — Ако продължавам със същата скорост, глезените ми ще заприличат на бурета.

— Това е добре. Поне ще престанеш да ми носиш обувките. Истинско проклятие е да имаш по-малка сестра, която носи същия номер обувки. — Нищо не се каза за бебето, но Лоръл усети как напрежението леко спадна. Ани се приближи до нея и Лоръл по стар навик опря глава на слабото ѝ рамо. Ани започна да разтрива стегнатите мускули на врата ѝ. Лоръл си спомни времето, когато бяха само двете — две оцелели в една и съща лодка, които гребяха отчаяно към брега.

Как стана така, че хоризонтът се замъгли дотолкова? Какво се случи, че се отдалечиха така една от друга? Въпреки допира на Ани, а може би точно заради това, Лоръл започна да усеща как очите ѝ се пълнят със сълзи. Този кратък момент щеше да приключи много скоро, нямаше смисъл да се лъже.

Усети как бебето се размърда — отначало леко се завъртя, после я прободде, сякаш бяха забили нож в корема ѝ. „Не мога да оставя това дете. Ще е глупаво. Егоистично.“ И сега дори и на сестра си не би позволила да я убеждава и утешава. Ани искаше да ѝ помогне, то си личеше, но нещо я спираше. Презрение? А може би си мислеше, че ако се предаде, ще загуби и Джо завинаги?

Сестра ѝ се отдалечи от нея и тръгна към редицата яркожълти шкафове, които Лоръл бе изрисувала преди години в стил Салвадор Дали с разни чинии, купички, чаши, ножове и кошници с плодове и зеленчуци. Докато гледаше как Ани сваля чиниите и чашите, усети как сълзите ѝ се стичат по бузите. Защо, по дяволите, си бяха толкова чужди точно сега, когато толкова много се нуждаеше от подкрепата ѝ?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Емет старателно обърса мокрите си ботуши в изтривалката на вратата. Ани му махна от щанда, където обслужваше една клиентка, да я почака за минута.

— Ще взема едно от тези. Само едничко. — Пълната жена в палто от видра посочи към един от подносите с шоколадови десерти. Не бяха толкова изискани колкото трюфелите на „Жиро“ — тези бяха с големината на топка за голф. Една грешка, която Ани бе направила при поръчките за доставки и която в крайна сметка се оказа не грешка, а сполучлив ход. Жената се изсмя нервно. — Би трябвало да съм на диета.

— Защо винаги става така, че жените, които няма защо да се притесняват за теглото си, се подлагат на диети? — усмихнато се обади Емет.

Ани му хвърли един бегъл поглед. Беше се облегнал небрежно на мраморната плоча на щанда до касовата машина. Той забеляза погледа ѝ и ѝ намигна. Ани усети как се изчервява, наведе глава и продължи да опакова трюфела — първо в малка винена хартийка, след това в пликче с надписа на магазина.

Подаде го на жената, която се беше изчервила и се усмихваше от удоволствие. Ани се радваше да види Емет, но същевременно се дразнеше от него.

Беше се съгласила да се срещнат и да вечерят заедно, но не тук, а в „Паоло“. Беше шест без четвърт и още най-малко петнадесет минути трябваше да стои в магазина. А после трябваше да се оправя със сметките за днес, да види какво има в наличност в подносите на витрината и в хладилника и да пресметне какви продукти ще са ѝ нужни за утре. А трябваше да провери и дали Дъг е оправил охладителя за утре.

Дявол да го вземе този Емет! Много добре знаеше, че точно сега тя няма време да приказва с него. Защо тогава ѝ се усмихваше така загадъчно... сякаш имаше да ѝ каже някоя голяма тайна. А тя беше съвсем наясно с нещата.

Бузите на Ани се затоплиха, когато си спомни как Емет тихичко, почти между другото, я бе поканил да заминат нанякъде през уикенда. Тя му отказа, а той просто сви рамене, сякаш искаше да покаже, че е въпрос на време да се съгласи. В крайна сметка какво я спираше? Някога бяха любовници, защо да не станат и сега?

Не бе в състояние да му го обясни. Дори тя самата не знаеше какво точно я спира. Когато беше с Емет, тя го усещаше... това желание, дори тласък да го докосне, да почувства как неговата длан покрива нейната; да погали брадичката му, където острата покарала брада отстъпваше място на гладка като велур кожа. И да, по дяволите, тя си спомняше моментите, прекарани с него в леглото, мускулестите му крака, широката му тъмна фигура, надвесена над нея. Чувстваше го вътре в себе си, пламтящ, пулсиращ... когато всяко движение все повече я приближаваше до приятния бяс на оргазма...

Божичко, трябваше да спре тези фантазии на колежанче. Тя не обичаше Емет — и не беше възможно, защото иначе едва ли щеше да е още толкова привързана към Джо.

„Сексът“ — помисли си тя. Неконтролируем като приливите или слънцето. Но в нейния случай сексът щеше да развали едно идеално приятелство и да я върне към онези неща, които бе по-добре да остави в Париж.

Но с Емет имаше и друго, освен секса. Макар че, ако трябваше да си го признае, сексът играеше голяма роля — Емет беше невероятен любовник. Но беше и много добър приятел. Не по начина, по който се държеше Джо — като по-голям, внимателен брат; Емет я дразнеше и я караше да е постоянно в напрежение. Той... той просто влизаше някак си под кожата ѝ... а това хич не беше приятно понякога.

Емет знаеше за нея неща, които тя не искаше да се знаят от никого и това я изнервяше. Както сега например. Как ставаше така, че дори и когато не показваше и най-малък признак, че започва да влиза под кожата ѝ, Емет го разбираше?

Топлината, избила по бузите ѝ, се измести нагоре и стисна главата ѝ като обръч. Една част от нея искаше Емет просто да си отиде... и да престане да я кара да чувства неща, които тя не искаше да чувства... а пък другата част бе доволна, че той е тук и е така настойчив. Ако не беше Емет, тя вече щеше да се връща вкъщи, после да се помотае и да си ляга. Сутрин ставаше в пет, отиваше до пазара и

купуваше пресни плодове на едро, после идваше тук, приготвяше нещата за работа през деня, непрекъснато следеше двамата си помощници, Дъг и Луиз, да не запалят нещо или да не заспят, докато бъркат глазуриите в големите котли, после обикаляше цял ден и обслужваше търговците на дребно или пък ходеше на разни срещи с хотелиери и снабдители на универсални магазини. Така че по това време на деня вече беше готова да се срути. И въпреки всичко появата на Емет беше като хладен ветреца през задушен ден. Някак си я съживяваше.

— Подранил си — каза тя, когато закръглената дама излезе.

— Трябваше да покажа едно таванско помещение в Трибека и си помислих, че може да намина да видя дали няма нещо за помощ. — Той хвърли поглед към слабичката Луиз, която приличаше на Туиги с късо подстриганата си коса и минипола. Луиз улови погледа му, изчерви се и сведе очи. — Но, изглежда, всичко е наред. А какво стана с онова кранче, дето ми каза, че тече?

— Дъг сигурно го е оправил преди да излезе.

— Имаш ли нещо против, ако го погледна?

— С тези дрехи? Ще се омажеш целия с шоколад.

Но Емет вече бе свалил блейзъра и запретваше ръкави. Погледна я и се ухили.

— Е, значи ще имам невероятен вкус. И няма да ми откажеш да прекараме заедно уикенда. — Той отново ѝ смигна. — А ако пак ми откажеш, ще те изнудвам. За твое собствено добро. Преди да си загинала от работа. Между другото и с мен, и без мен, заслужава си да видиш Кейп Мей. Усещането е, че сякаш се връщаш обратно във времето.

— Мислех, че е летен курорт. — Ани затвори подвижната врата на хладилната витрина.

— Сменяш темата. Но да, права си. Само че никой ли не ти е казал, че най-подходящото време за посещение на летни курорти е през зимата?

— Защо мислиш така?

Емет сложи ръка върху рамото ѝ.

— Защото е студено и ветровито и за да не умреш от студ, влизаш на топличко. И освен това ще сме едни от малкото посетители.

Тя понечи да каже нещо.

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Не сега. Не е нужно да решаваш веднага. Ще говорим, когато отидем на вечеря. — Той се отдръпна с усмивка толкова сигурна и бавна, колкото изгревът рано сутрин. — Но ще те оставя да си помислиш, докато отида и видя какво става с онова кранче.

Докато го наблюдаваше как излиза през вратата към кухнята, Ани си мислеше: „И какво ще му кажеш тази вечер? Не бива, защото не съм влюбена в теб, но нали разбираш каква е работата — с удоволствие бих се оставила да ме свалиш.“

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лежеше във ваната, когато почувства тежест в корема си.

Не я болеше много — усещането не би могло да се нарече болка. Определено не и родилна болка. Всъщност чувстваше тежестта цяла сутрин, но беше сигурни, че това не е голям проблем. Сали Мънроу от класа за бременни, която беше бременна с второто си дете, ѝ беше казала, че да родиш дете е като да се облекчиш от цяла диня, а тази слаба болка не би могла да е следствие дори от една-едничка динена семка.

Тя се взря в огромния си корем, показващ се над водата като гърба на кит, в опънатите, леко набраздени мускули. Сети се за Скарлет О'Хара и за невероятно стегнатия ѝ корсет. Той сигурно би причинявал болка. Сега, освен болката, тя почувства студенина, съсредоточена в една малка точка на гърба ѝ, сякаш температурата на водата там беше спаднала рязко.

В съзнанието ѝ започнаха, като на филмова лента, да се появяват ражданията на стотици жени преди нея: първите заселнички, които, за да не крещят от болка, са стискали между зъбите си ивици сурова кожа; разтревожени бащи, крачещи напред-назад из фоайетата на болниците; жени с диви очи, крещящи и мятаци се от болка.

А това усещане не се доближаваше с нищо до описаните сцени. Не, не би могло тази болка да е родилна.

Спомни си за ръководителката на курса, която казваше, че лъжливата родилна болка се среща често — контракции, които не са много болезнени и идват на неравномерни интервали. Неравномерни ли бяха тези? Беше преброила няколко, но те непрекъснато променяха честотата си: на десет минути, после на шест, след това отново на десет. Беше прекалено напрегната — това беше всичко. Реши, че ваната ще я облекчи.

Но сега, за да е сигурна, може би трябваше да телефонира на доктор Енстайн.

Започна да се надига от ваната и внезапно тежестта в стомаха ѝ изчезна. Тя се отпусна отново в топлата вана и почувства облекчение,

изпълващо цялото ѝ тяло.

„Защо да тревожа доктора, когато явно остава още много време? Той ще ми каже да отида в болницата и ако болката е родилна, ще започнат да ме дупчат с игли и да ме опипват с пръсти отвътре. След това, когато бебето се появи...“

„Не, не мисли за това!“ Беше като алармена система, която завъня в съзнанието ѝ, предупреждавайки я да се отърси от всичките си мисли за бебето. Грабна гъбата и я стисна толкова силно, че изплиска стените и плочките.

„Те ще ми го вземат... Дори веднъж не ще го прегърна!“

Почувства остра болка, но този път в гърдите си. Заедно с болката с цялата си тежест се стовари и мисълта: „То вече няма да е мое!“

Една жена щеше да дойде в болницата, за да поиска детето ѝ, и щеше да ѝ го вземе. Тази жена и съпругът ѝ, добри хора, щяха да се грижат нейният син (някак си беше сигурна, че ще е момче) да бъде винаги нахранен, преоблечен и нежно приспан. А когато порасне, те ще го водят на плаж, на бейзбол и в Дисниленд. Ще му правят чай с лимон и мед, когато е болен, ще го слушат, когато свири на пиано или саксофон, ще му помагат с домашните по математика. И ще го обичат.

Докосна корема си и прошепна:

— Ти дори няма да ме познаваш! Ще забравиш, че някога си бил част от мен...

Отметна глава и сълзите започнаха да се стичат по страните ѝ, оставяйки влажни следи. Представи си бебето, свило се в корема ѝ като малко спящо котенце, с пухкава косица и мънички розови пръстчета.

— Моля... — прошепна тя, без сама да осъзнава кому и за какво се моли. — Сама реших така — каза Лоръл високо. Никой не я беше принуждавал да се откаже от детето си. Руди просто я беше убедил, че това е за нейно добро.

Спомни си за неговото обаждане в деня след срещата им в магазина — как успокояващо ѝ беше подействало то и как достигна до това решение. Отново и отново той я уверяваше, че така прави най-доброто... най-доброто за бебето, а също и за себе си.

И оттогава тя непрекъснато си повтаряше, че той е прав, но вече не беше толкова сигурна.

„Ако това беше бебе на Джо...“

Може би той я обичаше... поне малко. И може би щеше да я обича повече — много повече, — ако не беше Ани.

Ани. Всичките ѝ мисли се насочиха към нея. Лори не можеше да се освободи от чувството, че ако престане да обича Джо, ще измами сестра си. Лежеше в изстиващата вода и се питаше: „Защо всичко е толкова трудно? Защо трябва да избирам между двама души, които обичам?“

Сълзите отново напълниха очите ѝ. Тя опипа корема си с разперени пръсти.

За един сладък миг — знаеше, че не бива да си го позволява — си помисли какво би станало, ако променеше решението си и задържеше бебето. Чичо Руди и леля ѝ щяха да са разочаровани със сигурност, но щяха да го превъзмогнат. Не след дълго и онези хора щяха да открият друго дете, което да осиновят, и може би точно това, от което се нуждае техният хубав дом. А тя щеше да вземе своето бебе у дома. Щеше да му купи онази дъбова люлка, която бе видяла на витрината на един магазин на Осмо авеню, и да я сложи точно до леглото си. И когато бебето заплачеше, щеше да го взима при себе си. А когато пораснеше, щеше да му показва вечерницата, също както Ани я беше показвала на нея, така че всяка вечер то да си пожелава нещо.

Обзе я приятна лекота, сякаш водата я издигаше и издигаше и тя се носеше по повърхността ѝ като перце.

„Бих могла да си намеря работа, може би да работя за леля Доли — нещо, с което да плащам сметките, докато получа хонорара за илюстрациите, след това да завърша колежа, когато то тръгне на училище. Като спестя достатъчно, ще намеря самостоятелна квартира... или Ани може би ще се изнесе и ще ни позволи да задържим тази. И тогава ще бъда близо до Джо.“

„Но ако Ани наистина се изнесе, как ще плащам наема?“

През тези четири години в училище защо не научи нещо практично? Да, наистина можеше да рисува доста добре, можеше да готви и да пише красиво, но това го могат хиляди други хора. Лоръл изведнъж завидя на своята съученичка Хилари Амброзини. Спомни си колко досадно и отегчително и се беше сторило да премине летния курс по машинопис към една правна фирма. Но сега Хилари можеше да си намери добре платена работа, ако въобще имаше нужда от нея.

Спомни си и че години наред, когато повдигаше въпроса да си намери почасова работа, за да помогне на финансовото им положение, което винаги беше почти отчайващо, Ани я поглеждаше особено. Кожата на слепоочията ѝ се сбръчкваше, очите ѝ ставаха огромни, а чертите ѝ се изостряха. Взираше се в Лоръл и казваше: „Ако имаш толкова свободно време, няма ли да е по-добре да посещаваш някой от училищните клубове? Чух, че клубът по история на изкуството организира чудесни посещения на музеи... ще имаш много по-голяма полза от това, нали?“

Така и правеше. Колко много време беше обикаляла из най-големите галерии.

Разбира се, миналото лято имаше стаж и при „Блустейн и Фруик“, но каква творческа дейност бе свършила за два и половина месеца, освен тичането за бои и носенето на кафе?

Книгата за издателство „Феърплей Прес“, която илюстрираше, беше това, което искаше да прави, това, в което наистина бе добра.

И двете хиляди и петстотин долара, които щяха да ѝ платят, бяха нещо чудесно, неочаквано, фантастично.

Но трудно можеше да разчита на още един такъв шанс. Не и освен ако наистина не си пробиеше път по начина, по който го правеше Ани — всеки ден, всяка минута.

Лоръл се хвана за ръба на ваната. Погледна изтичащата вода и мръсната пяна. Изправи се, стъпи на пухкавата розова изтривалка, протегна се за хавлията и отново почувства неприятната тежест в корема си. Застана неподвижна, стиснала хавлията, докато болката отmine. Беше ли си въобразила, или тази контракция беше по-дълга от предишните? Знаеше, че трябва да ги измери, за да разбере дали стават по-ритмични.

Доктор Енстайн непрекъснато обясняваше, че първата контракция като че ли траела векове. Ако наистина беше така, не би трябвало да се тревожи и би било глупаво да бърза.

Чаша чай. Чаша чай щеше да я успокои. След това трябваше да седне и да довърши последната рисунка за „На изток от слънцето, на запад от луната“. Другите бяха готови, но от тази нито тя, нито Лиз Канавил бяха доволни, затова тя обеща да я прерисува.

Лоръл избърса капчиците вода от тялото си и се уви в плюшената роба, която само допреди няколко месеца ѝ изглеждаше огромна. Но

сега краищата ѝ едва се срещаха, въпреки че коремът ѝ изглеждаше нормално голям.

Това, което ѝ се струваше нереално, бяха гърдите ѝ. Бяха наедрели от размера на ябълки до размера на зрели пъпеши.

„Животът не е справедлив.“ Тя се усмихна горчиво.

За първи път изглеждаше така женствена, а нямаше на кого да се похвали.

Взе каната с димящ чай от лайка и се сви върху голямата червена кадифена възглавница до прозореца. Слънчевите лъчи се прокрадваха през железните решетки на прозорците и хвърляха сенки върху килима. Обичаше тази стая, окъпана от дневна светлина, с висящи растения, обичаше дебелите възглавнички и любимите мебели.

Ани денонощно правеше бонбони и Лоръл на практика живееше в квартирата почти сама, което беше чудесно. Никой не я безпокоеше, нямаше кавги, нямаше чинии за миене — и можеше да използва цялото си свободно време за рисуване.

Тромаво коленичи и издърпа скицата от най-долния рафт на дъбовия остъклен шкаф. Разгърна листовете, пълни с незавършени скици на мечки.

Седмици наред взимаше претъпканото метро до зоопарка в Бронкс и сядаше на пейките срещу островчето на белите мечки, улавяйки величествените животни в различни пози, докато пръстите ѝ не вкочаняваха от студ.

На скицата мечокът се беше изправил на задните си лапи в дива ярост, току-що открил, че неговата любима неволно го е предала.

Рисунката беше наистина много добра, дори Лоръл трябваше да признае това. Беше отразила яростта на мечката много добре. Но начинът, по който момичето — неговата любима, лежеше свита от ужас, не изглеждаше достоверен. Нямаше ли да скочи на крака, за да моли за прошка и да докаже любовта си?

Дори физиономията ѝ изглеждаше блудкаво нещастна, мекушава — в крайна сметка слабохарактерна, да, точно такава изглеждаше.

Изведнъж Лоръл проумя как точно трябва да я нарисова. Грабна гумата и с няколко резки движения изтри част от крака, ръката и половината лице. След това започна да скицира отново. Моливът ѝ сякаш летеше. Съзнанието ѝ беше изпълнено с образа на изплашена, но решителна жена, решена да върне на всяка цена своя принц. Загуби

представа за времето, усещаше само леките разтърсвания на контракциите, които идваха и си отиваха, обливайки я като морски вълни.

Отпи от чая, който беше на пода до нея, и откри, че е изстинал.

Слънчевите лъчи изпълзяха до края на килима, а след това изчезнаха в сянката. Тя се концентрира... мислите ѝ почнаха да придобиват форма върху писта — една девойка, която беше... която беше достойна за своя принц.

А как иначе читателят щеше да проумее, че тя е прекарала години от живота си, преобръщайки целия свят, за да го намери? О, да! Ужасът в очите ѝ, гордо вдигнатата глава. Тя вече пресмяташе как да си върне обратно любимия.

Силна контракция, много по-силна от предишните, я разтърси така жестоко, че тя изпусна молива. Тръпнеща от болка проумя, че не просто го е изпуснала, а го е запокитила към стената — където счупеният графит бе оставил черна следа върху перваза.

Сви се напред, обхващайки корема си. Господи, болеше! Наистина болеше. Трябваше да се обади на доктор Енстайн. Стига е отлагала.

Изчака контракцията да премине. Имаше чувството, че продължи цяла вечност. Но когато се опита да се изправи, краката ѝ се огънаха.

Колко дълго беше седяла тук? Достатъчно, за да изтръпнат.

Видя, че утринната слънчева светлина се бе сменила със следобедни сенки. Обхвана я панически страх. Нещо ставаше.

Кръвта в краката ѝ лека-полека се раздвижи, но тя се чувстваше все още прекалено слаба, за да стане. Успя да се изправи на колене и запълзя към телефона. Движеше се тежко като мечка, като бяла мечка, дори по-тежко от мечка. Пръстите на босите ѝ крака се закачаха в килима и го нагъваха на малки хълмчета.

Усети, че приближава друга контракция, този път много по-мъчителна от последната. Имаше чувството, че е пристегната през кръста с въже.

„Мили боже, помогни ми!“ Пот се стичаше по лицето ѝ... а тя никога не се потеше. Беше уплашена. Ами ако имаше кръвоизлив? Ами ако бебето ѝ се задушаваше в пъпната връв? Помощ. Имаше нужда от помощ.

Успя да стигне до ученическото бюро, където стоеше телефонът. С последно, усилие сграбчи слушалката.

Поспря, за да поеме дъх. Погледът ѝ попадна върху бюрото, на което десетилетия наред бяха издълбавани и рисувани инициали, прободени сърца, формули и очертанятията на нещо, което можеше да бъде или пенис, или паметникът на братската могила във Вашингтон.

Нова контракция я разтърси, докато набираше номера. Тя се сгърчи в агония, а телефонът падна на пода и издрънча. Дали не се беше счупил?

— Ох! — проплака тя и обгърна корема си с ръце. Ножове. Сякаш ножове я пробождаха в гърба и слабините.

Нещо не беше наред. Не предполагаше, че толкова ще я боли, не и толкова скоро.

Болката най-накрая утихна, но Лоръл вече не мислеше нито за доктор Енстайн, нито за Ани. Имаше само един човек, само един, когото искаше сега.

Нуждаеше се от него. Набра номера, който знаеше наизуст, и зачака в сладка надежда. Телефонът звънеше ли, звънеше.

„Господи, нека да е там! О, моля те!“

— Джо Доуърти — прозвуча гласът му — неговият глас. Гърлото и се стегна и тя почувства, че всеки момент ще се разридае, но си спомни рисунката си и успя да потисне надигащите се вопли. Стисна очи и пое дълбоко дъх. Когато най-после заговори, в гласа ѝ не се долавяше отчаяние. Беше само леко задъхана.

— Джо, аз съм — Лоръл — каза тя. — Мисля, че раждам.

Джо видя, че входната врата не е заключена и дори е леко открената. Блъсна я и влезе.

— Лоръл!

Никакъв отговор. Сърцето му биеше лудо.

Изведнъж си помисли, че е дошъл късно. Почувства се така, както през онази адска нощ, когато трябваше да отиде при Карин. В сънищата си всеки път тичаше към нея, а бръсначът вече бе прерязал вените ѝ и кръвта се стичаше от бледите ѝ китки.

— Лоръл!

Извика отново. Стори му се, че чу тих отговор. Огледа се из притъмняващата вече всекидневна и видя рисунката на пода. Голяма бяла мечка, изправена на задните си лапи, канеща се сякаш всеки момент да разкъса момичето, което я гледаше предизвикателно с разперени ръце. Широките ръкави на роклята падаха назад, чак до лактите. Беше чудесна, а също и невероятно достоверна. Наистина изглеждаше великолепно. Но това, което всъщност го впечатли, беше поразителната прилика на момичето с Лоръл. Така ли тя виждаше себе си... обречена да умре?

За момент картината като че ли го хипнотизира, после се сети защо е дошъл. Не може да намери такси в пиковия час и пробяга почти миля без спиране под дъжда. Сега стоеше на килима, облечен в стария си зелен анорак, целият потен. Дишаше толкова тежко, че чак ребрата го боляха. Очилата му се бяха запотили и стаята му се виждаше изпълнена със зловеща мъгла.

„Господи, какво да правя?“. Защо, вместо да се лута като муха без глава, не се бе обадил за линейка? Лоръл може би наистина беше в беда.

— Джо...

Чу гласа ѝ от другия край на малкия апартамент. Беше слаб, но отчетлив.

Винаги си беше мислил, че спалните са място за временно пребиваване на хора със сродни души — като двама пътници, пътуващи в различни посоки, случайно останали да пренощуват на непозната гара. Но сега, щом зърна вещите на Ани и Лоръл, изведнъж си помисли колко различни са тези две сестри... и колко необяснимо е, че ги обича и двете.

Лоръл лежеше на една страна, свита на леглото. Халатът ѝ някак странно се беше засукал и набрал по нея. Дългата ѝ коса висеше раздърпана на влажни кичури. Лицето ѝ беше много бледо, като от порцелан. С изумление разбра, че изглежда така, защото е потна. Никога не беше виждал Лоръл да се поти. Сравни я с Мадоната на Рафаел, сгърчена в болезнен екстаз. Сграбчи я за ръката. Сърцето му биеше бясно.

— Лори, тук съм. Не се бой!

С усилие се опита да прогони паниката, която премрежваше съзнанието му. Мъчеше се да си спомни всичко научено в родилния

курс, който Лоръл го беше накарала да посещава заедно с нея.

— Кога започнаха контракциите? Колко са чести?

Лоръл тръсна глава и изстена през стиснатите си зъби:

— Без интервали.

„Без интервали“ — това означаваше, че е в последната фаза. Господи, защо не се беше обадила по-рано? Джо почувства нарастващо раздразнение. Защо, по дяволите, го беше повикала? Как щеше да се справи с всичко това? Защо, когато го беше помолила да посещава с нея родилния курс, не ѝ отказа? И последно — имаше ли смелостта да си признае, че главната причина да се съгласи беше за да нарани Ани?

„Стига вече! Не Лоръл те въвлече в това! Направи го, защото си загрижен за нея и все още си!“ Трябваше да престане да мисли за себе си и да се съсредоточи.

И щом се бе заловил с всичко това, какво право имаше да се сърди на Ани за обвиненията ѝ? Трябваше да признае — това бебе много лесно би могло да бъде и негово. Мислите му отново го върнаха към онази нощ, когато Лоръл го целуна, и как част от него искаше веднага да я занесе в леглото. Оттогава, наблюдавайки разхубавяването ѝ с напредващата бременност, той отново и отново чувстваше това дълбоко желание. Нарастваше и възхищението му към нея. От начина, по който тя се справи с всичко, без хленчене или опит да прехвърли отговорността върху някого. Дори решението да остави бебето беше взела сама, без стон, хленч или плач на нечие рамо.

Засрамен от мисълта да избяга, Джо като обезумял захвърли анорака си и допря ръка до корема на Лоръл. Усети движението в него, опънатите мускули под дланта си. Уплаши се, сякаш предусети земетресение — силно, неконтролируемо. Почувства се така безпомощен, сякаш наистина започваха земни трусове. Какво да прави?

Не беше лекар, дявол да го вземе! Къде беше доктор Енстайн? Дали Лоръл му се бе обадила?

Усети болка в ръката си, сякаш нещо се бе забило в плътта му. Обърна се и видя, че Лоръл се е вкопчила в него с всичка сила — пръстите ѝ бяха побелели, почти прозрачни, сякаш рентгенови лъчи преминаваха през тях и разкриваха фините ѝ кости:

— Джо, страх ме е — прошепна тя.

— Мен също, миличка. — „Наистина съм уплашен, по дяволите.“ — Какво каза лекарят?

— Аз... не съм се обадила. Само на теб и... трябваше да легна. О, Господи! Много боли! — Тя се присви, лицето ѝ се сгърчи в агонизираща гримаса.

— Къде му е телефонът?

— В... в малкия син тефтер... в бюрото под телефона.

— Връщам се веднага. Дръж се!

Намери синия тефтер там, където Лоръл му беше казала — в най-долната преграда, където преди много години десетки ученици бяха държали учебниците си и сандвичите с фъстъчено масло и конфитюр.

Откри номера на доктор Енстайн, но ръката му трепереше толкова силно, че трябваше да върти няколко пъти, докато най-после успее. Отегчен женски глас го попита иска ли да остави съобщение, или е спешен случай.

— По дяволите, разбира се, че е спешно! — изрева той.

Минута по-късно докторът се обади и му каза да докара Лоръл в болницата „Свети Винсент“ веднага. Той щял да изпрати линейка — нямало да се забави повече от пет минути.

Джо набра номера на магазина на Ани. Гласът на младо момиче, прекалено младо, за да е продавачка, го информира, че Ани я няма. Той ѝ остави съобщение, че е с Лоръл на път за болницата, а момичето му обеща, че ще направи всичко възможно, за да намери Ани.

Докато се заслушваше за линейката, си спомни облога с най-добрия си приятел от училище, Тед Плаурайт, който заложи цял долар, че Джо няма да може да стои на главата си повече от пет минути. Уверен в себе си, той прие облога, мислейки: „Пет минути — голяма работа!“ Щеше да остане и десет минути, за да му докаже какво може. Но когато вдигна краката си и кръвта нахлу в главата му като камион с пясък, ушите му забучаха и очите изпъкнаха, той разбра, че пет минути могат да се сторят по-дълги и от година.

Така се чувстваше и сега — като че ли трябваше да стои на главата си пет безкрайни минути.

Върна се при Лоръл и я завари да лежи по гръб, обхванала коленете си с ръце. Коремът ѝ се показваше от разгърнатия халат. Застана до леглото, чувствайки, че мястото му не е тук, сякаш тя бе

ангажирана в някакъв странен атавистичен ритуал, забранен за мъже. Всичко бе странно спокойно, като че ли Земята бе спряла да се върти и просто висеше в Космоса. Почувства топлина и се сети, че все още не си е свалил пуловера. Съблече го и го захвърли, очаквайки да го види да лети над килима, като че ли гравитацията е изчезнала.

— Линейката ще е тук всеки момент — каза той. — Доктор Енстайн ще те очаква в болницата.

— Мисля, че не мога да... чакам... О, Господи!

Джо се помъчи да си припомни упражненията за правилно дишане, които бяха учили в курса за бъдещи майки. Там му казваха, че щял да стане добър асистент.

— Дишай дълбоко — каза той, навеждайки се така, че устните им почти се допряха. Усети дъха ѝ — топъл и сладък, с металически привкус на паника. — Дишай дълбоко, за да преодолееш болката. Така, чудесно... Справяш се великолепно!

Лоръл се справи за минута-две, но болката се появи отново и тя се вкопчи в ризата му, като удавник в сламка. Той погледна надолу и видя синьо-червената си риза да се подава между пръстите ѝ като сюрреалистичен букет.

— Не! — изкрещя тя. — Не мога да го направя. О, Господи! Не ме карай да го правя.

Джо за момент се почувства обезсърчен. Шокът го шибна като с камшик. Олюля се на стола, отдръпна се за миг, а след това инстинктивно сграбчи Лоръл за раменете.

— Можеш — каза той. — Можеш да го направиш!

— Джо... — Тя беше съвсем близо. Усещаше устните ѝ да се движат до неговите и това вълнуващо чувство накара сърцето му да подскочи. — Никога не съм спирала да те обичам. Моля те... съжалявам... не исках да лъжа Ани... Аз просто... исках то да е твое... това бебе да е наше. Мразиш ли ме?

— Не, Лори, никога не бих могъл да те мразя! — Погали я по главата. Косата ѝ беше топла и влажна. Какво ли точно чувстваше? Не можеше да определи какви емоции предизвиква Лоръл у него. Влюбен ли бе в нея? Не. Но това, което чувстваше, беше нещо повече от братска привързаност.

— Не го обичах — продължи тя задъхано. — Джес, той беше просто... никой... — Тя изстена. — Той не знае за бебето. Не съм му

казала.

— Страхуваше се, че ще те изостави ли?

Джо си спомни онази сутрин на стълбите на библиотеката с Карин и усети студенина в сърцето си. Докосна бузата ѝ, махайки кичур коса, който беше залепнал за устните ѝ.

— Не... той... — Тя замълча, подръпвайки ризата му. — Той не е такъв. Щеше да ми помогне... Просто исках... — Тя се задъха и устните ѝ се разтеглиха в ужасна гримаса. — Идва... Джо... чувствам го...

— Изчакай линейката — започна той, сякаш раждането беше нещо, което можеше да се отложи. Но то щеше да стане, осъзна той, независимо дали линейката беше тук, или не.

За бога! Това не бяха го учили в курса за родилки. Какво трябваше да направи?

Във филмите докторите и акушерките винаги казваха, че трябва да се стопли вода. Но какво се правеше с водата след това, той нямаше представа.

Пот изби на челото му и започна на вадички да се стича по врата му. Лещите на очилата му се замъглиха. Това чувство му беше познато от гимназията, когато участва в квалификациите на 400 метра на щатско ниво. Помнеше лудото биене на сърцето си, потта, която се стичаше в гуменките му, карайки пръстите му да се плъзгат в тях, а ходилата да го сърбят.

Но сега дори не можеше да се сети как беше пробягал разстоянието този ден и дори дали се беше класирал за финалите. Всичко, което си спомняше, беше безкрайната агония преди пистолетът да даде старт.

„Къде е тази линейка! Трябваше вече да е тук. Господи, какво си мислят те? Да не ги викаме заради изкълчен глезен!“

Но поглеждайки часовника си видя, че от разговора му с доктор Енстайн са изтекли само четири минути.

Лоръл изкрещя. Кръвта нахлу в лицето ѝ и то стана тъмночервено. Джо разбра, че раждането наистина започва.

А ако бебето се беше обърнало, или нещо друго... Ако започнеше силно да кърви?

Главата му бучеше. Той изтича до банята, грабна една чиста хавлия от закачалката, върна се при Лоръл и я сложи под нея. Не

знаеше какво друго да направи.

— Всичко е наред. — Думите му звучаха странно тихо. — Напъвай се, ако трябва!

— Господи!

С първия напън между краката ѝ бликна вода. Беше чувал, че това трябва да се случи, но сега гледката го шокира. Коленичил до леглото, за да види какво става, той замръзна.

Леглото и хавлията бяха подгизнали. Вече нямаше време да сгрыва вода, да търси друга кърпа — никакво време. Между разкрачените ѝ бедра видя тъмно влажно кълбо — главата на бебето? Почувства се замаян, объркан, като че ли част от него стоеше встрани и просто наблюдаваше какво става. Дали Господ беше наблюдавал сътворението на света по този начин? Кръглото нещо се увеличи. Чуваше пъшкането на Лоръл — все по-силно при всеки напън. Сякаш нещо накара ръцете му да се протегнат напред, готови да поемат детската главичка, която бавно си пробиваше път към света. Но... нещо не бе наред... раменцата на бебето изглеждаха заклещени. Сега видя и кръвта, канеща върху подгънатата под Лоръл хавлия. Господи!

Обхвана го паника. Представи си как пъпната връв се е увила странно около бебето и не му позволява да излезе. Ами ако Лоръл получише кръвоизлив? Смътно си спомни един филм, който бяха гледали в курса за родилки, за това, че бебетата в това положение трябва леко да се завъртят. Внимателно, толкова внимателно, сякаш държеше пеперуда, Джо прихвана детето и го завъртя, докато почувства, че раменцата му полека се освобождават. След това се появи и телцето, което изглеждаше като насапунисано, с две сбръчкани червени крачета. Джо въздъхна силно, почти изпъшка.

Придържайки с едната си ръка главичката на бебето, а с другата повдигайки малките му крачета, той извика:

— Момче е... виж, пикае!

Струйка урина се изви като дъга от пишката му, която не можеше да се сравни дори и с малкия пръст на Джо.

Бебето нададе кратък писък... след това започна да плаче, размахвайки ръчичките и краченцата си като начинаещ плувец, случайно попаднал в дълбоки води. Кръвта покриваше лицето и телцето му на неравномерни шарки.

Джо погледна Лоръл и разбра, че кръвта, която толкова много го беше изплашила, идва от разкъсването, получено при появата на бебето.

Почувства, че го обзема спокойствие. Тя се нуждаеше от няколко шева, но не изглеждаше да е застрашена от сериозен кръвоизлив.

Изведнъж усети, че отново се връща в реалния свят. Свръхестественото измерение, в което се намираше, отново придоби реален вид: Лоръл, която лежеше изморена и дишаше тежко, и той, хванал нежно това новородено човешко същество, което допреди малко беше част от нея — беше му все още трудно да мисли за него като за индивид, като за истинско дете.

Държеше малкото влажно детско телце, гърчещо се в ръцете му; малкото момченце, на което бе успял да помогне благополучно да се появи на белия свят — и това така го развълнува, че започна да се смее. После, без причина, заплака. Видя, че Лоръл също се смее, а заедно с това по лицето ѝ се стичат и сълзи.

Погледна бебето, все още свързано с Лоръл чрез пъпната връв, която всъщност не бе толкова грозна и отвратителна, каквато си я беше представял. И може би за първи път в своя тридесет и две годишен живот се почувства свързан с нещо много по-велико от себе си. С Бога? С тайните на Вселената? Не, с нещо сравнително по-малко... с едно биещо сърце, с един нов живот, с едно благоговеене.

Беше му предоставен шансът да докаже на себе си, че би направил същото и за Карин, ако беше оцеляла. Накъде щеше да го отведе съдбата от тук, той не знаеше. Но това, което знаеше, бе, че Джо Доуърти е мъж, на когото може да се разчита.

Бебето беше спряло да плаче. Две сини очички го гледаха втренчено, една малка ръчичка се склочи около пръста му. Джо изпита неочаквана радост, която го разтърси целия. И преди да се усети, се чу да изрича:

— Адам. Той ще се казва Адам!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Във фоайето на болницата „Свети Винсент“ Вал попита черноокото момиче на рецепцията в коя стая е Лоръл Карера. Докато тя търсеше в регистрационната книга, той хвърли поглед към чакащите, насядали по пейките, и към зелените плочки, протрити от безкрайното влачене на обувки. Какво въобще правеше тук? Сигурно той беше последният човек, когото неговото малко момиче, пораснало вече и самото то станало майка, искаше да види. Не беше ли показала красноречиво отношението си към него още от нощта, когато си тръгна дори без целувка за раздяла, а и през всичките последвали години?

— Няма регистрирана Лоръл Карера — каза момичето зад рецепцията. — Съжалявам, господине.

„По дяволите!“ Той потри наболата си брада и се сети, че не се е бръснал тази сутрин. Дали не се беше регистрирала под друго име? „И какво, ако е? Тя няма да иска да те види, така че защо не се обърнеш и веднага не се изметеш от тук?“ За седем години нито едно писмо, нито едно телефонно обаждане, нито дори една пощенска картичка. Ако не беше видял в списанието „Лос Анжелос Таймс“ статията за магазина на Ани, дори нямаше да знае дали са все още живи.

Но вече беше бил целия този път, беше пропилял последните си сто долара, за да дойде до Ню Йорк. По дяволите, не можеше да си тръгне просто така.

— Бихте ли проверили за Лоръл Коб?

Може би напразно, но си заслужаваше да опита.

Момичето прелисти книгата, след това го погледна насмешливо.

— Трети етаж, стая 322.

Вал се опита да преглътне, но устата му бе пресъхнала въпреки всичките кафета, които беше изпил. Беше почти обяд, но беше на крак фактически цялата нощ й тази преди нея — петчасов полет от Лос Анжелос, плюс още един, в който самолетът кръжеше над летище „Ла Гуардия“, без да може да кацне поради гъстата мъгла. И през цялото това време не бе затворил очи дори за минута. Мислеше за Лоръл. Чудеше се как изглежда и дали ще се зарадва да го види.

Таксито, което беше взел за Куинс, пълзеше през гъстата мъгла и натовареното движение. Шофьорът беше арабин или някакъв друг мохамеданин, слушаше странна музика по радиото и дори не говореше английски. Трябваше да му повтори три пъти адреса на магазина на Ани. И когато най-накрая се добра до него, трябваше да чака навън в студа целия ден, почти до вечерта, докато най-сетне Ани се появи.

Като я видя в елегантното палто и мекия вълнен шал около врата, едва се сдържа да не се изправи пред нея и да размаха юмруци. Но се овладя, защото знаеше, че ако го направи, ще му е два пъти по-трудно да намери Лоръл. Тръгна след Ани към метрото и я проследи чак до един жилищен блок. „Дали живее тук, или просто идва да посети някого?“ След няколко минути той също влезе, за да провери табелките с имената на живущите в сградата. Намери името ѝ — А. Коб — и почти подскочи от радост. Най-сетне, най-сетне нещата започваха да си идват по местата.

Натисна бутона, на който пишеше „Домоуправител“. Една жена на средна възраст, с повесени бузи и мокра четка, прехвърлена през рамо, най-вероятно съпругата на търсеното лице, отвори вратата на вестибюла. Когато попита дали Лоръл живее тук заедно със сестра си, жената се ококори.

— О, пропуснахте най-интересното! — каза тя, явно развълнувана. — Вчера... вчера вечерта. Свалиха я по стълбите на носилка, беше бяла като платно, с бебето, а пъпната връв все още си стоеше. Наистина голямо събитие!

Вал беше толкова смаян, сякаш беше преминал през стъклена врата, без да я види. Дете! За бога! Самата Лоръл беше все още дете!

Жената го насочи към болница „Свети Винсент“. На път за болницата Вал имаше време да осъзнае факта, че Лоръл е станала майка. Но все още му беше трудно да го приеме. Бяха го държали настрана от всичко. Чувстваше се някак си измамен.

Сега, докато се качваше с асансьора на третия етаж, отново почувства, че е изигран. Ако Лоръл не беше избягала, последните седем години сигурно щяха да протекат, по съвсем различен начин. Щеше да има дете, което да го уважава, и това щеше да осмисли живота му. Заедно с Лоръл щяха да си купуват храна и дрехи, да живеят под един покрив и беше сигурен, че щеше да уреди заем от банката. А вместо това трябваше да слуша празните обещания на разни

всезнайковци и да се реди на опашка за социална помощ за безработни.

Ако не беше Руди... Руди, винаги му натякваше грешките, когато беше най-отчаян, нещо, което напоследък се случваше все по-често.

Триста двадесет и втора стая беше в дъното на коридора, последната отдясно. Вратата беше оставена отворена. Вътре имаше две легла, но едното бе празно. На другото седеше подпряна с възглавници слаба жена. Дългата ѝ руса коса беше вързана на опашка. Гледаше втренчено през прозореца и не го видя, така че той имаше време да я огледа добре.

Лоръл? Тази млада жена е неговото малко момиче!

Сърцето му като че спря, въздухът стана тежък като гъста мъгла. Сети се, че е по джинси и блейзър, измачкан от пътуването. Господи, тя щеше да го вземе за някой скитник!

Лоръл носеше болнична нощница; лицето ѝ беше чисто, без никакъв грим. Но дори така тя изглеждаше като филмова звезда. Не, по-скоро изглеждаше като една от онези кълтри певици, момичетата с дълги коси и дълги пръсти, чиито гласове ромоляха като планински ручей. Не всички бяха красиви, но Лоръл беше... беше най-красивата жена, която бе виждал. Слънчевите лъчи падаха върху скулите ѝ, но той можеше да се закълне, че светлина излиза от самата нея. И тези очи. Очите на Ив... Господи, човек можеше да бъде заслепен от тях.

— Лоръл? Детето ми! — успя да прошепне Вал и прекрачи прага.

Тя се обърна и от движението на главата ѝ, с което завъртя дългата си шия, той видя колко е грациозна — като балерина. „Тя е моя. Аз съм я създал.“ Почувства се по-силен, по-уверен. Тя беше негова, частица от плътта и кръвта му. Как можа да го отхвърли?

Тя се вторачи в него, очите ѝ бяха огромни и неразбиращи. След това го разпозна и кръвта се дръпна от лицето ѝ. Долната ѝ челюст увисна.

— Вал? — извика тя прегракнало. — Господи, ти ли си? — Притисна длани до устата си и проговори през белите си пръсти, които се плъзнаха по бузите ѝ. — Но ти... ти си... Мислех, че си мъртъв!

Вал залитна.

— Мъртъв! Господи, къде научи това?

През главата му бяха минали хиляди причини за желанието ѝ да не се виждат, но никога тази.

— Чичо Руди ми каза, че си умрял същата нощ, когато избягахме. Че Ани...

Спря, преглътна шумно и потрепери. Сякаш някой беше отворил прозорец и полъх леденостуден въздух бе нахлул вътре.

— Т... той ме н... накара да о-обещая, че няма да к... казвам на никого.

Руди? Той ѝ беше казал това? Краката му се подкосиха, тъпа болка се разля из цялото му тяло. Но защо? Защо ще го прави?

Нямаше смисъл. Абсолютно никакъв смисъл. Както мишка се опитва да се измъкне от капан, така умът му се луташе в различни посоки, без да достигне до някакво решение.

— Как... как ме намери?

Той разбра, че тя също се опитва да проумее всичко това. Ръцете ѝ се отпуснаха и той видя червените следи, оставени върху лицето ѝ от пръстите ѝ.

— Прочетох за сестра ти във вестника.

Успя да запази гласа си спокоен, но мислите бушуваха в главата му. Това не му бе идвало наум, когато прочете статията, но сега разбра, че от самото начало Руди е знаел къде живеят Ани и Лоръл.

— Ани ли ти каза, че съм тук? — Гласът на Лоръл беше пълен с недоверие.

— Не точно... Аз... я проследих от магазина до апартамента ви. Жената на домоуправителя ми каза къде да те намеря.

— Ох!

Радваше ли се тя, че го вижда? Не можеше да каже. Може би след като шокът отминеше...

— Изглеждаш чудесно — каза ѝ той. — Чух, че имаш бебе.

— Така е.

Очите ѝ се насълзиха и за миг той си помисли, че тя ще заплаче. Нещо лошо ли беше казал?

Опита се да си спомни как изглеждаше Ив, когато се роди Лоръл... но всичко, което си спомняше от онази нощ, бяха многото цигари, които изпуши, първо в болницата, а след това в „Ръждясалия пирон“ на булевард „Сънсет“, където се напи до забрава заедно с една тумба приятели.

— Момче или момиче? — се сети да попита.

— Момче.

Не личеше да е много щастлива. Дали не беше искала да е момиче?

Вал се ухили:

— Охо, значи съм дядо. Какво ли знаеш ти? — Замълча. Усмивката му изчезна. — Измина много време. Мислех, че си ме забравила.

— Щях да ти пиша, но...

Гласът ѝ заглъхна. Челото ѝ се сбърчи, като че ли изведнъж се сети, че е излъгана от Руди.

Ярост се надигна у него и го удари в слепоочията. Стаята изглеждаше като окъпана в червени шестоъгълници. Руди... Този мръсник! Де да беше тук сега! Щеше да смаже лицето му в... и това щеше да е само ордъовър. Дали Руди и Ани бяха замесени в това заедно? Да, сега разбираше. Руди ѝ е давал пари, помогнал ѝ е да си намери квартира. Какъв идиот е бил, за да попадне в клопката на брат си.

Почувства ръцете му да се свиват в юмруци и положи огромно усилие, за да се отпусне. Не трябваше да допуска Лоръл да види колко е ядосан. Само щеше да я изплаши.

— Виж, най-важното е, че съм тук сега.

— Аз... аз не знам какво да кажа.

— Какво ще кажеш да прегърнеш стария си баща? Измина толкова много време.

Вал се приближи към нея и седна на ръба на леглото. Малко несръчно я придърпа и обгърна с ръцете си. Отначало тя като че леко се съпротивляваше, но после той почувства как се отпусна в ръцете му и как напрежението ѝ изчезна. Чудеше се дали вече не е късно да се опита да ѝ бъде баща. За момент през съзнанието му премина мисълта, че може би още не е толкова късно да промени живота си в положителна посока, и това малко го засрами.

Лоръл се отдръпна и като малко дете изтри носа си с опакото на ръката.

— Чичо Руди се занимава с осиновяването — каза тя и подсмръкна. — Той... дори е намерил семейство. Каза, че били много добри хора. — Направи малка пауза, за да поеме дъх. — Затова ме

оставиха тук, в тази стая, вместо в отделението за майки. Не трябва да бъда заедно с другите майки. Сигурно си мислят, че ако видя другите жени с техните бебета, ще скоча през прозореца или ще направя някоя друга глупост, а те не искат да носят отговорност за това.

Така... Без съпруг. Детето беше копеле. Също като него и Руди. Вал се замисли.

„Руди! Ще го убия! Ще съсипя това гадно животно!“

— Как се отнасяше с теб Руди! — попита той по-грубо, отколкото бе възнамерявал.

— Беше добър с мен — отвърна Лоръл, като че се опитваше да се защити, после сграбчи чаршафа, който я покриваше, и започна да го навива, докато най-накрая не заприлича на усукан карамел.

— Идеята за бебето беше моя. Имам предвид... той не каза, че трябва да се откажа от него. Той просто... ох, по дяволите...

Брадичката ѝ потрепери безпомощно и очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха по свършените ѝ бузи.

Всичко си дойде по местата. Бебето... същото, за което Руди беше казал, че осиновява. Тогава, когато брат му го спомена, Вал си беше помислил, че е много странно някой да разреши на един самотник на средна възраст като Руди да осинови дете... но си представи, че Руди като печен адвокат сигурно има всякакви връзки. А през цялото това време той е имал предвид детето на Лоръл. Неговото собствено внуче.

Да, той беше жестоко измамен. Два пъти. Но в сравнение с Руди това, което Ани беше направила, бе съвсем нищожно. Най-малкото тя никога не беше го заливала с куп глупости, претендирайки, че е на негова страна. Прииска му се да грабне тежкия стол до леглото и да го хвърли. Не искаше да го признае, но през цялото време дълбоко в себе си нима не бе знаел какво лайно е Руди?!

Затвори очи. Беше отново на четиринайсет години. Спомените му се върнаха в онзи задимен от цигари и вонящ на алкохол апартамент, където беше израснал. Помни си как стоеше и гледаше Шърли, която умираше на леглото. Лицето ѝ бе... странно посиняло... и Господи, цялата ѝ възглавница беше напоена с кръв. Помни си как се беше почувствал... като че ли всеки момент щеше да повърне. И беше толкова уплашен! Много пъти тя беше изпадала в кризи, беше повръщала на леглото, на пода... но никога кръв. Почувства, че го

обзема паника. Но Руди бе с него. Той сигурно знаеше какво да прави. „Не трябва ли да повикаме някого? — беше попитал Вал. — Някой да помогне!“ Но Руди беше поклатил глава и бе казал: „Не!“. Ако я закарали в болницата и се окажело, че няма нищо сериозно, просто щели да заприличат на двама глупави ревльовци и... когато Шърли се оправела, щяла да им се кара. „Но кръвта? — попита Вал и се разплака. Спомни си колко зле изглеждаше Шърли напоследък, почти не се хранеше и непрекъснато се оплакваше от болки в стомаха.“ Но Руди само се изсмя: „Давай, извикай лекар, извикай скапаната линейка, но откъде ще вземеш пари, за да платиш?“

Вал се почувства уплашен, но в същото време не намери какво да каже на Руди, който изглеждаше толкова сигурен в думите си, така че не му остана нищо друго, освен да последва брат си извън стаята и просто оставиха Шърли да лежи на леглото.

А след няколко часа, когато наистина се обади и линейката пристигна, Шърли вече бе мъртва.

Чак сега Вал разбираше. Руди сигурно е знаел през цялото време, че тя умира. И е искал тя да умре.

Тази мисъл го разтърси. Разбира се, тя не беше идеалната майка, но да бъде оставена да умре? Господи! Само ако знаеше...

Но Руди е знаел.

Също както е знаел и за Лоръл.

„През цялото това време той е знаел къде е Лоръл... и го е криел от мен!“

Ръцете му се сключиха около металната табла на леглото толкова силно, че побеляха. Имаше чувство, че ледени иглички се забиват в пръстите и китките му. Представи си, че стиска врата на Руди, и почти чуваше пукането на всеки прешлен... звукът, който издава огромна хлебарка, когато я смачкаш с пета.

Тогава разбра нещо важно — Лоръл не знаеше, че Руди планира да задържи бебето за себе си.

Най-после успя да проговори и сам се учуди от твърдостта на гласа си.

— Нека да ти кажа някои неща за добрия чичо Руди — започна той.

Докато чакаше куфара си на лентата за багаж, Руди не можеше да спре да си подсвирква. Какъв ден! Какъв прекрасен ден! Мислеше да доведе Алисия, детегледачката мексиканка, която беше наел, но след това разбра, че не иска никого около себе си. Просто той и малкият Ник, това бе името, което щеше да му даде — Никълас Карера. Искаше неговият син да се запознае с баща си без намесата на никакви бавачки, защото Ник трябваше да знае кой се е появил пръв в живота му.

Ами нещата на бебето? Дали беше взел всичко? Нямахше да си губи времето в Ню Йорк, за да купува един куп неща, и затова взе всичко със себе си. Мислено провери списъка на вещите — памперса, одеялцата, бибероните, шишетата, пелените, обувчиците с цип, ританките, камизолките, кутиите с детски храни. И... разбира се, „Доктор Спок“! Беше заспивал на два пъти в самолета, опитвайки се да прочете книгата. Сега вече на всяка цена щеше да го направи. Той и бавачката, двамата трябваше да се справят с всичко.

Докато наблюдаваше как скъпият му куфар с месингови ъгълчета се търти по лентата, му хрумна, че след по-малко от час ще държи на ръце малкия Ник — своя син.

Обзелото го вълнение така повдигна духа му, че трябваше да погледне надолу към краката си, за да се увери, че те все още докосват земята. Но след минута, докато нагласяваше куфара на малката сгъваема количка, която носеше със себе си, отново започна да се безпокои.

Може би трябваше да се обади на Лоръл в болницата. Тя преживяваше труден момент. Бедното дете... да роди сама вкъщи. По дяволите, не можа ли да го направи в болницата! По този начин щяха да й отнемат малкия Ник, преди да го е видяла. И може би нямаше да й е толкова трудно да се раздели с него.

Руди се молеше на Господ да можеше да й каже истината... но ако го направеше, тя вероятно щеше да се откаже. И как не? Кой би желал самотен стар ерген да отглежда детето му, когато са му обещали Ози и Хариет? И още повече, тя щеше да разбере, че той я е лъгал. Не, не можеше да си го позволи. Да вземе Ник — само това искаше. Нямахше нищо по-важно от това.

Скоро, може би след година-две, когато осиновяването приключеше, все щеше да намери начин да й каже истината. А

дотогава тя може би ще разбере, че е взела правилно решение. Това, че синът ѝ е във възможно най-добрите ръце, с един баща, който го обича повече от всичко.

Руди намери телефон и бръкна в джоба си за дребни. Ръцете му трепереха, докато пускаше монетата в процепа. Господи, защо беше толкова нервен? Всичко бе уредено, нали? Това, което трябваше да направи, беше само...

Телефонът даваше свободно.

— Болница „Свети Винсент“ — носово се обади операторът от другия край.

— Стая триста двадесет и втора, моля.

— Момент... Ще се опитам да ви свържа.

Чу се прещракване и телефонът отново зазвъня. Звънеше и звънеше... И тъкмо когато си мислеше, че Лоръл е до тоалетната или някъде другаде, и когато сърцето му заби толкова лудо, че имаше чувството, че ще изскочи навън, слушалката се вдигна.

— Ало? — Гласът на Лоръл, но звучеше някак различно, толкова приглушено, сякаш беше настинала или бе плакала.

Нещо не беше наред. Чувстваше го по силното бучене в ушите си и мириса на изгоряло в ноздрите си.

— Аз съм чичо Руди — каза той.

Мълчание. Би си помислил, че е затворила, ако не чуваше учестеното ѝ дишане.

— Да, знам — най-накрая каза тя. Гласът ѝ беше леденостуден.

— Какво става? — започна той, но сякаш буца заседна в гърлото му и се чу само хриптене. Трудно му беше да си поеме дъх. Имаше чувството, че диша под вода.

Тя проговори отново, думите ѝ бяха накъсани.

— Знам всичко. Ти ме излъга. Ти... ти ми каза, че той е строителен предприемач, а тя... тя отглежда кучета... и от години искат да имат дете. Разказа ми за голямата им къща близо до плажа. И много други неща. О, чичо Руди, как можа? Как можа да направиш това?

— Лоръл, скъпа, ти не разбираш. Само ако ме изслушаш...

— Не. Не искам да те слушам! — Тя се разрида. — Ти излъга! Ти просто ме използваше, за да ми вземеш детето. Вал ми каза всичко.

— Вал? — „Господи, какво общо има пък той с всичко това? Как я е открил?“

— Лоръл, моля те, изслушай ме. Ще ти обясня всичко.

— Както ми обясни за баща ми.

— Това беше...

— Стига! — прекъсна го грубо тя. — Не искам да те слушам. Няма никакво извинение за лъжа като тази. Господи! Аз бях на единадесет. Можеш ли да си представиш как съм се чувствала, мислейки, че баща ми е мъртъв, че моята собствена сестра го е убила?

— Не съм искал да те нараня. Аз... — Той се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото му. Не можеше да си спомни кога за последен път е плакал, но сега имаше чувството, че всеки момент сълзите ще потекат от очите му. — Аз те обичам.

Никога през живота си не беше казвал тези думи. На никого. Дали значеха нещо за нея? Въобще значеха ли нещо?

— Сбогом — каза тя.

Чу се щракване и връзката прекъсна.

Руди се опря на стената на телефонната кабина. Подът сякаш се надигна, а хората, бързащи край него, нарамили куфарите си, се сляха в едно. Почувства толкова силна болка в гърдите, че не можеше да мръдне от мястото си. Имаше чувството, че хиляди студени иглички се забиват в ръцете му. Дали не беше сърдечен пристъп? Господи! О, Господи!

След няколко минути болката поотмина... но мъката му беше огромна, непоносима. „Изгуби всичко“ — помисли си той. Ники, Лоръл. Всичко, което беше желал, всичко, за което го беше грижа и което бе обичал.

И всичко заради Вал... всичко заради него.

Този празноглавец не го беше грижа за Лоръл ни най-малко. Всичко беше заради неговото самолюбие. Като че ли дъщеря му беше някаква награда, която той беше поставил на пиедестал. Защо ли Руди не можеше да я накара да разбере, че ще бъде по-добре без Вал? Защо ли не можеше да разбере, че той, Руди, е единственият, който се опитва да я предпази?

Той се свлече разтреперан върху скамейката в кабината. Дишането му бавно се нормализира, съзнанието му се избистри. Една

мисъл се загнезди в главата му, трептейки като капка отрова върху опашката на скорпион.

Някой ден, някак си, той ще успее да намери начин да се отърве от Вал и когато това стане, всичко ще бъде чудесно.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Донесете ми бебето!

Лоръл чу думите да отекват така силно, като че ли крещеше. Сестрата дори не вдигна поглед от термометъра, в който се вираше на слабата светлина, идваща от малката лампа над леглото. Лоръл прочисти гърлото си, опитвайки се да бъде любезна, но настойчива.

— Искам да видя бебето си, моля!

Сестрата вдигна поглед, взря се в Лоръл със същия интерес, с който наблюдаваше термометъра, и каза:

— Добре, но защо точно сега? Защо не се опиташ да поспиш? Ще се почувстваш по-добре сутринта.

— Сега е сутрин. — Лоръл мразеше сестрата в този момент, мразеше ледения ѝ глас, мразеше услужливостта ѝ.

Закръглената млада жена с бледа червеникаворуса коса и син пластмасов етикет, на който пишеше „Карен Конловиц“, погледна часовника на ръката си и каза ведро:

— Да, така е.

Според часовника на Лоръл беше 5:30 часът. Тя беше лежала тук в полутъмната стая, втренчила поглед в тавана, слушайки слабите звуци от движението по улицата долу през цялата нощ. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени. А сега тази сестра беше нахлула в стаята, за да измери температурата и кръвното ѝ, без дори да я попита дали е будна и има ли нещо против. Като че ли беше пъпеш в супермаркет, който го стискат, за да разберат дали е узрял.

Но по-лошо от сестрата, по-лошо от парещото усещане между краката ѝ и сгърчения стомах беше ужасното чувство за празнота, което изпитваше дълбоко в себе си.

Чичо Руди. Как можа да направи всичко това? Не само се опита да ѝ отнеме Адам, но и да я накара да повярва, че баща ѝ е мъртъв.

Спомни си вчерашния шок, като видя Вал да влиза в стаята. Беше толкова объркана, че просто не знаеше какви чувства изпитва... толкова много години беше мислила, че е мъртъв. Седяха един до друг и разговаряха близо час и скоро, вирайки се в него, тя откри колко е

остарял. Кожата му бе набраздена от множество бръчки. Спомняше си твърдата му буйна коса, която сега беше оредяла, всъщност имаше цвета на пожълтелите клавиши на старо пиано. Все още се обличаше добре. Коприненият му блейзър изглеждаше скъп, но беше смачкан, поизбелял и вероятно на повече от десет години. Погледът ѝ попадна и на маншетите на ризата му, които бяха започнали да се оръфват. И той нито веднъж не спомена къде живее или какво работи.

Освен за чичо Руди единствената друга тема за разговор беше нощта, в която тя и Ани избягаха. Каза ѝ колко разстроена била Ани за Диъри и как, когато се опитал да я успокои, се разбесняла, почти изпаднала в истерия и го обвинила в убийството на майка си. Дори ѝ показва бледорозовия белег на челото си, където Ани го бе ударила с „Оскар“-а на Диъри. Изглеждаше толкова развълнуван от разказа си, че очите му се наляха със сълзи. Каза ѝ, че всичко, което иска, е те отново да са едно семейство, да се съберат заедно.

Сега, премисляйки всичко, Лоръл разбра, че освен радостта, че е жив, тя изпитва и съжаление към него... а също и вина, като че ли отчасти е отговорна за начина, по който неговият живот се е провалил. Въпреки това беше сигурна, че за тази история има и друга гледна точка. Със сигурност знаеше, че Ани щеше да ѝ даде друго обяснение. Но защо, за бога, никога досега не ѝ бе споменавала нищо?

Може би, ако бяха останали в Лос Анжелос и Ани се беше разбрала с Вал, тя нямаше да е тук в тази болница и всичко това може би нямаше да се случи. „Аз им вярвах — помисли си тя, — вярвах на Ани и чичо Руди... и ето докъде ме докара това.“

Но един друг глас се обади в нея: „Какво всъщност е направил Вал за теб? А виж какво е направила Ани. Ако искаш истинското обяснение за случилото се през онази нощ, попитай Ани!“

Но всъщност дали всичко това имаше значение сега? Всичко, което знаеше, всичко, от което се интересуваше, беше това, че поради серия ужасни обрати бебето ѝ беше отнето. Лоръл започна да чувства тежест в гърдите. Знаеше, че не трябва да се поддава на паниката. Беше сигурна, че не е подписвала никакви документи и може би не беше толкова късно... тя все още можеше да промени решението си. Или можеше да намери подходящо семейство, което да осинови Адам. Всяка агенция за осиновяване сигурно разполагаше със стотици, дори хиляди добри хора, които мечтаеха да осиновят здраво дете.

Но тя трябваше първо да го види... Докато не го вземеше в ръцете си, не искаше да взема решение. Не можеше. Нямаше да е честно. Раждането на Адам беше станало толкова бързо. Когато се опитваше да си го спомни, сякаш всичко се покриваше с мъгла. Виждаше Джо — преbledнялото му лице, надвесено над нейното, показвайки ѝ пътя като светец фар в тъмната нощ. И непоносимата ужасна болка, сякаш я разкъсваха на парчета. И накрая нещо, което се плъзна между краката и — малкото влажно телце се показа на белия свят, ритайки с крачетата.

И когато Джо го постави до нея, тя почувства как бебето утихна. Усети устните му да докосват кожата ѝ като крилцата на пеперуда. От допира му гърдите ѝ щръкнаха и сякаш частица от сърцето ѝ се откъсна.

Спомни си болницата — как някакъв младеж, който изглеждаше на шестнайсет години, с акне и мъх над горката устна, прерязва пъпната му връв; и как след това сестрата с бързо движение грабна Адам и го качи нагоре по стълбите. Не беше го виждала оттогава. Цели два дни. Сега млякото напираше. Гърдите ѝ бяха станали твърди. Изглеждаха толкова неестествени като тези от пластмаса на куклата Барби, а когато се опитваше да легне по корем, я боляха. Но това беше нищо в сравнение с жестоката болезнена нужда, която изпитваше. Не можеше да търпи и минута повече. Трябваше да види Адам, да го прегърне.

— Не ме интересува колко е часът — каза тя на сестрата, която се изненада от твърдостта в гласа ѝ. — Искам да видя детето си. Донесете ми го или аз ще си го взема сама.

До този момент, независимо в каква ситуация и независимо какви думи бе използвала, те винаги звучаха блудкаво и бледо. Тя винаги ужасно се бе притеснявала да не обиди някого, дори и напълно непознатите, които не ѝ беше грижа дали ще я засегнат. Или да предизвика сцена и да стане център на внимание от страна на другите.

Но сега — не, вече не! Сякаш с раждането на Адам се бе родила и новата Лоръл. Малкото затворено пространство, в което се помещаваше душата ѝ, някак си бе изчезнало. Имаше чувството, че излиза на прага на нов открит свят, там, където всичко е възможно, абсолютно всичко, било то ужасно или прекрасно.

— Искам си детето — повтори тя.

Сестрата се намръщи.

— Ами, честно казано, аз не...

Лоръл провеси краката си от леглото. Трепереше и цялото ѝ тяло се тресеше като огромен варен пудинг. Рязкото движение предизвика внезапно бликването на нещо топло между краката и. Тя имаше кръвотечение и доктор Енстайн я беше предупредил, че може да става само за да отиде до банята. Но точно сега това не я интересуваше. Бебето, нейното бебе — това беше единственото нещо, за което се вълнуваше.

— Махни се от пътя ми — извика заповедно Лоръл.

— Хайде да не се увличаме. — Конловиц отстъпи назад, сякаш мислеше, че тя може да я удари. „И ще го направя — помисли си Лоръл, — ако не се махне!“

— Защо не почакайте тук, докато не видя какво мога да направя?

Сестрата се втурна навън, вратата се затвори зад гърба и с трясък.

Лоръл изчака минута, после я последва в коридора. Силната флуоресцентна светлина я накара да притвори очи и подът сякаш се наклони на една страна, като приземяващ се самолет. Трудно успя да запази равновесие. Тръгна по коридора като се подпираше с една ръка на стената, за да не падне. Чувстваше как нощницата, която ѝ бяха дали от болницата, зее разтворена на гърба ѝ. Студеният въздух пронизваше цялото и тяло. При всяка крачка пластмасовата катарамна на санитарния колан се забиваше в плътта ѝ.

Забеляза един санитар, който буташе количка с бельо за пране, и си помисли, че сигурно му изглежда като луда. Косата ѝ висеше на мазни влажни кичури около лицето ѝ, от нея се разнасяше силна миризма на пот, болест и лепкава кръв, с която бе омазана цялата ѝ нощница. Веднъж, през една ваканция край езерото Ероухед, разхождайки се в гората заедно с Ани и Диъри, тя мушна главата си в една празна лисича бърлога. Миризмата беше толкова силна, като че имаше зъби и козина. Ето така се чувстваше сега, като настръхнала лисица, оголила зъби. Достигна вратата на асансьора и усети нов изблик на въодушевление. Още само минута-две и щеше да е при детето си. Но кой бутон да натисне — горния или долния? Тъкмо се чудеше, когато вратата се отвори и един разтревожен мъж в бяла

лекарска престилка, със стетоскоп, подаващ се от предния му джоб, пристъпи напред.

— Извинете — сграбчи го тя за колосания ръкав, — на кой етаж е детската стая? Къде са бебетата?

Той я погледна с любопитство, но преценявайки, че няма време да прави оценка на външния ѝ вид, отговори почти механично:

— Осми. — Вдигна пръст нагоре и бързо премина край нея.

Лоръл влетя в асансьора секунда преди вратата да се затвори. Беше празен и тя видя, че тръгва нагоре. Слава богу! Натисна бутона за осмия етаж, подпря се на стената и затвори очи.

Секунди по-късно вече се клатушкаше в един оживен коридор, в който припряно тичаха сестри и санитарии. Толкова много хора и то в 5:30 сутринта. Дори някои пациенти бяха станали и се разхождаха. Една жена с раздърпана нощница премина край нея, бутайки поставка, от която висеше банка с разтвор, свързан с китката ѝ. На стените около Лоръл имаше големи оцветени стрелки, които показваха пътя до различните крила. Но коя сочеше към детската стая?

Почувства се дори още по-замаяна.

— Дръж се — изсъска тя, но в ушите си като че ли дочу гласа на Ани да произнася тези думи.

Мобилизира волята си и продължи с бавни малки крачки. После видя нещо пред себе си — едно стъкло, вградено в стената на коридора и осветено точно като витрината на магазин. Това трябваше да е детската стая. Тя се насили да върви по-бързо, независимо от парещата, пулсираща болка между бедрата си.

Миг след това вече се взираше през стъклото в множеството редици ярко бели креватчета; във всяко от които имаше по едно мъничко безценно бебе. И едно от тях беше нейното. Нейното бебе. Нейният син.

Опита се да отвори вратата, на която с големи червени букви пишеше: „Вход за външни лица — забранен!“ Оказа се отключена. Отвори я и влезе. За нейна изненада никой не се опита да я спре. Изглеждаше, че има само една дежурна сестра — висока мургава жена, която сменяше пелените на едно червендалесто бебе върху специално пригодената за това маса до срещуположната стена. Жената вдигна очи, видя Лоръл и така се стресна, че се ококори точно като в анимационните филми. Лоръл я напуши смях.

— Достъпът до тази стая е разрешен само за персонала на болницата — заяви строго жената. — Трябва да ви помоля да напуснете!

И се изправи, хванала току-що преповитото бебе като щит, царствена като масайска принцеса. Лоръл изплашено започна да се моли:

— Ако обичате, аз само исках... — Устата ѝ щракна, като че мощен лост, контролиращ челюстите и, я беше затворил. Загледана в редиците бебета, пъхнати в малките легълца, тя изправи рамене и каза:

— Дойдох за бебето си. Коб... Адам Коб.

Беше ѝ неудобно да признае, че не знае как изглежда детето ѝ. Беше го зърнала само веднъж за кратък миг. „Боже, защо тази жена не побърза?“

— Това е абсолютно забранено — отвърна сестрата. — Според режима бебетата не трябва да се хранят по друго време. Моля, върнете се в стаята си, госпожо.

— Госпожица съм — я прекъсна Лоръл, издавайки брадичката си напред, — и няма никъде да отида, докато не ми разрешите да го видя.

— Ще трябва да говорите с лекуващия лекар.

— Той не е тук.

— Тогава, боя се, че ще трябва да извикам доктор Таубман... той е дежурният лекар. Ако имате проблем...

— Нямам проблем. Само си искам бебето.

Кафявите очи на сестрата проблеснаха.

— Тук си имаме правилник, млада госпожице. И той не е въведен без причина. Не можем да позволим на всяка, която иска, да нахълта тук, без да се е измила, без маска и Бог знае с какви микроби...

— Аз не съм всяка... аз съм неговата майка! — Почувства, че нещо в гърдите ѝ се откъртва, съвсем определено усети, че белите ѝ дробове и сърцето ѝ сякаш се разпадат. Очите и се напълниха със сълзи. Чувстваше се ужасно изморена. Краката ѝ трепереха от усилието да се държи права, а бе изгубила и много кръв. — Аз съм неговата майка — повтори тя. — Моля ви, искам просто да го прегърна. Само за няколко минути.

Сестрата я погледна в упор, след това видимо се умилистави.

— Добре. Но тук. Не мога да ви позволя да го вземете в стаята си.

— Това не ме интересува — каза Лоръл, почти припадайки от облекчение. — Мога ли да седна?

Сестрата ѝ посочи люлеещия се стол в ъгъла. Лоръл потъна в него благоговейно, затваряйки очи за момент. Когато ги отвори, видя чифт мургави ръце да протягат към нея едно пухкаво бяло вързопче. Едно обло червено лице се взираше в нея от свободния край на иначе здраво пристегнатата пелена. Сърцето ѝ се преобърна.

— Ох — пое въздух тя.

— Повиваме ги по-стегнато първите два-три дни — обясни сестрата. — Това ги кара да се чувстват по-сигурни.

Лоръл протегна ръце. Слабостта ѝ се изпари, мускулите ѝ укрепнаха, тя усети неподозирана сила. Всичко си дойде на мястото. Всичко беше наред. Сълзите ѝ, стичайки се по брадичката ѝ, капеха върху пелената, образувайки малки сиви кръгчета.

Той я гледаше. Кръглите сини очички я фиксираха с внимание, което предизвикваше трепет в гърдите ѝ. Носле, не по-голямо от напръстник и мънички устни, присвити в съзерцание, сякаш преценяващи я. И толкова много коса! Когато махна одеялцето от главичката му, кичур черна коса щръкна като козината на котенце.

— Адам — прошепна тя.

Опита се да си представи как ще го даде на някой непознат и ще си тръгне, ще се върне в училище, а след това ще го забрави. Не, не можеше да направи такова нещо.

Ако се откажеше от него, всичко щеше да се разпадне. Без него тялото ѝ щеше да стане прекалено леко и несръчно. Представи си, че ако го изостави, кръвта ѝ ще продължи да изтича между бедрата, докато стане празна като хралупа. Беше мислила, че ако Джо го няма, ще ѝ е трудно... но това беше много, много по-лошо. Липсата на Адам щеше да я убие.

„Но как ще се грижа за него? Ами Ани? Ще трябва да намеря друга квартира, където да живеем. Място, където Ани няма да може да ръководи живота ми и този на Адам също.“

Тя наведе поглед към него. Той се взираше в нея, направо я пронизваше с поглед. „Сякаш се опитва да запомни лицето ми“ — помисли си тя и сърцето ѝ отново започна да се къса при мисълта, че

може би това е последният път, когато той я вижда, освен, разбира се, в сънищата си. Не можеше да го изостави. Не и сега. Никога.

Не я беше грижа какво трябва да направи... какви жертви ще трябва да даде. Той ги заслужаваше.

Моят син. Моят.

Адам обърна пухкавата си главица към гърдите ѝ и я зарови в нейната нощница. Лоръл я повдигна и усети устните му мигновено да се вкопчват в гърдата ѝ, започвайки лакомо да сучат. Почувства остра болка, когато венците се заключиха около нежното зърно. Облегна се и затвори очи. Силно дръпване я разтърси от главата до петите и млякото потече към бебето.

Тя започна да разбира... майчината любов, любовта, която прави от чувствителните хора глупаци, а от плахите — тирани. Ако трябваше да го нарисува, щеше да ѝ е необходимо платно, по-голямо от плакат на „Милки Уей“. И Адам щеше да бъде точно в центъра, като първата вечерна звезда, тази, на която изповядваш своите желания.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Още преди да чуе глас по телефона, пращането и бръмченето по презокеанската линия накара сърцето на Доли да подскочи.

— Анри — извика тя, — ти ли си?

Беше толкова отдавна... седмици бяха минали от последното му обаждане, месеци — от последната им среща... Месеци, които ѝ се бяха сторили като сто години.

Мама Джо имаше навика да ги нарича кучешки години, такива, при които времето така се точи, че вместо една година имаш чувството, че са минали седем от кучешкия живот.

Не че Доли бе прекарала всичките тези месеци, потънала в мечти по Анри. Всъщност миналата Коледа бе най-доходната Коледа, която някога бе имала, и оттогава бизнесът не бе показал признаци на замиране. През последния месец бе ходила с Бил Нюкъм на цели две представления — на „Тоска“ и на новата постановка на „Целуни ме, Кейт“. Той най-сетне бе престанал да се старае да ѝ продаде някоя осигуровка и бе по-мил от всякога. Беше взела участие в събирането на средства за движението за Бангладеш, а също и в комитета на благотворителния бал, на който събраха четиристотин хиляди долара. После, миналия месец, щандът на „Жиро“, който Помпю бе оформил с нейна помощ, получи втора награда на годишния преглед на шоколада в „Плаза“.

О, да, беше развила наистина бурна дейност.

Толкова бурна, че вечер, когато най-сетне се мушваше в леглото, се чувстваше самотна като кученце, оставено навън в студа... така беше дори в редките нощи, в които не беше сама.

— Кукличката ми, да не те събудих? — дочу тя слабия и изкривен от смущенията по линията, но толкова скъп глас.

— В никакъв случай. — Тя погледна меко светещия циферблат на малахитовия часовник над камината, който показваше един и половина през нощта. — Абсолютно невъзможно ми беше да заспя. Може би преядох на вечеря — каза тя и само второто беше лъжа.

В действителност бе седяла в тъмното, с подвити крака, в един от старинните си столове и се бе любувала през големия прозорец на милионите приказни светлини на „Зелената таверна“ в далечината след Сентръл Парк. При това пиеше коняк, от който беше сигурна, че ще ѝ стане още по-зле.

Колко странно съвпадение! Дали не бе някакъв знак на съдбата, че Анри се обади тъкмо когато тя бе с любимата му нощница — лъскава, сатенена, с цвят на праскова — цветът на сингапурска кърпа за глава, с презрамки като спагети и с деколте, способно да докара пневмония или да излекува импотентност, в зависимост от това дали го носиш, или го съзерцаваш. Кожата ѝ тръпнеше от допира на материята.

— Всъщност съм си организирала самосъжалително парти.

— Не те разбрах?

— Самосъжалително парти. Нали разбираш — седиш си и много се самосъжеляваш. За предпочитане е наоколо да няма никой, който да те напляска и да ти каже: „Абе, госпойце, стига с тея глупости“.

— Искане ми се да бях там — каза той, явно развеселен.

— В такъв случай това нямаше да е никакво самосъжалително парти. Щеше да е... е, прекалено съм възпитана, за да кажа какво щеше да е. Поне не по телефона.

Тя се усмихна и доближи слушалката до устата си, като почти я целуна. Конякът явно оказваше своето действие — тя усещаше как разлива топлина вътре в нея. Или пък може би гласът на Анри имаше такъв ефект?

Тя се молеше Анри да се обажда с добри новини, защото и бездруго през последната седмица ѝ се бяха случили повече неприятности, отколкото можеше да понесе. Бебето — по-точно това, че Лоръл бе решила да го задържи, бе благословия. Господ е свидетел, че тя наистина мислеше така. Но този факт със сигурност я беше поставил в пълна безизходица, без никакъв избор.

Ами Вал Карера, който като черен гологан беше изникнал след всичките тези години и точно когато Лоръл бе най-зле, бе връхлетял върху нея — най-вероятно с цел да създаде колкото е възможно повече проблеми. Само при мисълта за това я побиха тръпки.

— Ами базарът? Доволна ли си от резултатите?

За миг Доли не разбра въпроса. После се сети, че той няма представа за Лоръл... нито за малкия Адам... нито за Вал. Едно време

тя би побързала да му съобщи новините; тогава всяка подробност изглеждаше еднакво важна и следваше да бъде обсъдена с него. Нима вече са толкова далече един от друг?

— Ах, да, базарът... — сепна се тя. — Трябваше да дойдеш. Беше супер.

— Много ми се искаше да дойда. Все пак, след като ти си оформила щанда, а Помпю е бдял над него като квачка, отсъствието ми не е било толкова фатално, нали?

Тя почти видя как той вдига рамене по типичния за французите начин.

— Освен това не можех да оставя дъщеря си. Децата бяха толкова зле, че Габриела не беше на себе си...

— Разбирам. — Тя все още не можеше да възприеме Анри в ролята на дядо. — Божичко, изобщо не се чувствай виновен. Децата по-добре ли са вече?

— Малкият Филип отново започна да наддава, обаче Бруно... Габи се притеснява за него — той вечно е болнав. Мисля, че с времето ще му мине, но... тя е майка, а майките все се притесняват, нали така?

— Е, да, предполагам — отвърна Доли и си помисли, че тя никога няма да стане майка... но с това бебе на Лоръл май вече беше нещо като баба. С нетърпение очакваше мига, когато ще прегърне малкия Адам — с мокрите му пеленки и всичко останало.

Сега обаче Анри чакаше отговор.

— Както и да е, та за базара. Клариса Хонкинс беше един от арбитрите тази година, макар тази стара търгашка да не разбира нищо от шоколад. Дори съм убедена, че не яде друго, освен лимони — от най-киселите. И Роджър Дилън — помниш ли го Роджър? — та той каза, че „Жиро“ щял да излезе на първо място, ако не били кестените, които Клариса ненавиждала. Колко гениално от моя страна — да сложа на централно място тъкмо глазираните кестени!

Анри се изсмя и Доли почувства облекчение — той като че не се сърдеше за второто място, макар че три пъти за последните пет панаира „Жиро“ бе заемал първо място. За някои производители на шоколадови изделия, особено за по-дребните сладкари, които се бореха просто за да изплуват, наградите на списание „Гурман“ бяха трамплин за място на пазара и за по-големи продажби, и за тях това бе всичко на света. Анри обаче, изглежда, мислеше за други неща.

— Добре, обаче не се обаждам в седем и трийсет сутринта — знам, че при теб сега е среднощ, — за да говорим за работа — каза той. Гласът му звучеше напрегнато. — Откъде да започна?

— Предлагам да пропуснем началото. — Тя също започна да се напруга. — Тази част вече сме я минавали доста пъти. Знам я наизуст.

— Добре тогава — как го казвате — щастливия край?

Сърцето на Доли подскочи в гърдите ѝ като полудяло.

— Анри, какво точно се опитваш да ми кажеш?

Последва пауза. Тя чуваше неравното му дишане.

Накрая той каза:

— Доли, ела в Париж.

— Анри, това вече го опитвахме и...

— Не, този път е различно. Аз и Франсин се разделихме.

Стори ѝ се, че хиляда волта преминаха с прашене през линията. Едва не изпусна слушалката.

— Какво каза? — хлъцна тя.

— Франсин току-що ми показва вратата — каза той меко, но с нотка на триумф. — Всичко бе много възпитано. Тя дори ми стегна куфарите, макар да ми се струва, че го направи само за да е сигурна, че няма да отнесе нейни неща.

Веднъж и Доли да изгуби способност да говори... Тя остави коняка на масичката до себе си и тумбестата чаша извъня върху стъклената повърхност, преди да замре неподвижно. Сетне стана и закрачи напред-назад по дебелия вълнен килим пред камината заедно с кремавия телефон. Сатенената нощница се увиваше около глезените ѝ с приятен хлад.

— Анри, без майтап? Сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил по-сериозен, мила. Изглежда, жена ми си е намерила любовник. — Гласът му звучеше така радостно, както преди няколко месеца, когато ѝ беше съобщил за раждането на внуците си — близнаци. — Както може да се очаква, тя е много дискретна, що се касае до това кой е. Няма да съм особено изненадан, ако се окаже нейният свещеник.

— Не може да бъде! — Доли дори се възмути.

Той се изсмя.

— Е, може би преувеличавам. Но знае ли човек? Не че ме вълнува, дори да беше папата. — Гласът му стана сериозен. — Обаче

съм длъжен да съм честен с теб. Развод няма да има — Франсин няма да се съгласи. В това отношение, струва ми се, тя е истинска робиня на свещеника си.

Стори й се, че гласът на Анри се чува все по-слабо, сетне си даде сметка, че не телефонната връзка се влошава, а пулсът й бие с такава сила, че й пречи да чува.

— Какво всъщност ми предлагаш, Анри?

— Предлагам аз и ти... да живеем заедно. Искам да кажа — в днешно време това е нормално, нали? После... — Гласът му замря. Не беше нужно да казва онова, което знаеха и двамата: че би се оженил за нея на мига — стига да настъпи момент, в който да може да го стори.

— Ами тъстът ти, той знае ли?

— Той е стар, обаче не е сляп. Спор няма, че би направил всичко, което е по силите му, за да ни събере отново с Франсин. Но, от друга страна, си дава сметка, че силите му не са неограничени. Той се безпокои за фирмата, а и годините му си казват думата, тъй че сега имаме ново споразумение.

— Споразумение? Какво имаш предвид?

— Уговорката ни е да получа контролния пакет след смъртта му. Разбира се, длъжен съм да издържам Франсин и занапред. Но всичко е направено редовно, със свидетели, подписи и адвокат. За мен това е великолепа сделка, дори бих казал избавление.

— О, Анри! — Радостни сълзи напълниха очите й. Той го заслужаваше повече от всеки друг. Колко ли се е борил със стария Жиро, за да постигне такава гаранция?

— Скъпа, ти не отговори на моя въпрос — трезво продължи Анри.

Доли се срина обратно в креслото и пушна телефона в скута си. Виеше й се свят, вече не знаеше какво да мисли. Можеха да бъдат заедно непрекъснато, да живеят заедно! Не беше ли това всичко, за което бе копняла, за което бе мечтала едва ли не откакто се помнеше? Бракът е хубаво нещо, но можеше да се живее и без пръстен, стига Анри да й принадлежи.

Обаче трябваше да се премести да живее в Париж.

Париж бе красив и много й харесваше, но домът й бе Ню Йорк. Не можеше да го напусне, особено сега. Лоръл щеше да има нужда от много помощ. Освен това дори да постъпеше като егоистка, как щеше

да бъде истинска баба на скъпоценното бъдещо бебе от пет хиляди километра?

Защото колкото и да копнееше за Анри, още повече копнееше за истинско семейство, а това бебе щеше да я свърже с Ани и Лоръл както нищо друго досега.

Ами бизнесът? Тя се бе убивала от работа, за да го изгради, и той се бе превърнал в нещо повече от начин за изкарване на пари — бе създавала уютно местенце, където клиентите се чувстваха като у дома си.

Постоянните посетители идваха за своите обичайни поръчки, а сетне оставаха да си побъбрят и неусетно изливаха душите си. Нора Мългрю, чийто съпруг зъболекар имаше връзка с медицинската си сестра, не можеше да реши дали да го напусне, или не. Рамзи Бърк, отчайващ скандалджия, който всяка сутрин на път за работа се отбиваше за един-единствен трюфел, постоянно водеше полемика дали да се откаже от посещенията си при психоаналитика, след като все едно не правел нито крачка напред в борбата с ужасния си страх от височини, самолети и асансьори.

О, разбира се, те щяха да преживеят и без нея — всички до един. Но всъщност въпросът съвсем не бе в това. Истината бе, че на нея ѝ бе приятно да вижда всичките тези хора и обичаше да си представя, че и тя означава нещо в техния живот — нещо, па било то и съвсем незначително.

С кого щеше да си приказва в Париж? Френският ѝ не стигаше да я отведе по-далеч от първата спирка на метрото. Освен това, ако работеше за Анри, нямаше да е същото, както да работи в своя магазин. Щеше да е просто работно място, начин да е по-близо до Анри.

Тя обичаше Анри, бе луда по него. Все пак дали някога се бе замисляла сериозно какво би означавало наистина да се пресели в Париж... Сети се за старата поговорка: „Пази боже от сбъднати мечти“.

Толкова дълго беше мечтала за това, че сега, когато мечтата бе станала достъпна, се чувстваше някак измамена, като че ли току-що ѝ бяха съобщили, че през цялото време е мечтала не за това, за което е трябвало да мечтае.

А може би работата бе там, че искаше и вълкът да е сит, и агнето да е цяло: Анри и животът тук.

— Къде си сега? — попита тя.

— Взел съм стая в „Ланкастър“. Смятах, че може би до една-две седмици ще избираме заедно жилище.

— Анри, знаеш ли...

— Ако има нещо... имам предвид, ако има друг...

— Не, не, вярвай ми, не това е причината.

— Значи не си престанала да държиш на мен?

— Не, за бога.

— Тогава за какво спорим? Доли, говоря с лекота за това, че съм напуснал дома си, но трябва да ти кажа, че след толкова години не е толкова лесно. Имам нужда от теб, скъпа, повече от всякога. Имам нужда да сме заедно.

— Не разбираш ли, Анри? — опита се да обясни тя. — Ти искаш от мен съвсем същото... да оставя дома си и семейството си, дори страната си. Всъщност, обзалагам се на чифт каубойски ботуши от змийска кожа, че няма жив американец, на който да не му се свива гърлото, щом чуе химна.

— Е, ще свикнеш и с „Марсилезата“, не е толкова безнадеждно — пошегува се той, но тя долови в гласа му умора и отчаяние и сърцето ѝ се сви.

Отново усети колебание. Преди години, когато Анри не можеше да ѝ предложи нищо по-добро от живота в полутонове и полусенки — животът на любовница, агонията от незнанието какво да направи бе непоносима. Сега той предлагаше много повече, а все още нещо я спираше. Коя бе причината — дали чувствата ѝ към Анри се бяха променили, или нейният живот в Ню Йорк ѝ бе станал по-скъп?

Каквато и да бе истината, заради него, а и заради собственото си аз тя трябваше да вземе решение на трезва дневна светлина, с глава, която да не е замаяна от коняк.

— Анри — каза тя твърдо, — ще реша утре сутринта. Недей да си мислиш, че ме е страх да ти кажа какво мисля сега. Истината е, че не знам точно какво мисля. Знам само, че каквото и да кажа сега, няма да има грам смисъл. Можеш ли да почакаш до утре?

— Имам ли избор? — въздъхна той.

— Никакъв.

— В такъв случай, скъпа, приятни сънища. Обичам те.

Доли затвори телефона. Главата ѝ бучеше. Помисли си, че да заспи след всичко това е толкова вероятно, колкото и да се разходи до Луната.

— Прилича ми малко на вуйчо Хърби.

Ани откъсна очи от бебешките креватчета зад стъклото и се обърна да види леля си, сияеща в смарагдовозелен костюм от вълнено букле и овързано около врата шалче — един от нашумелите модели на „Хермес“. Доли бършеше очи с изцапана с червило кърпичка. На златната верижка с миниатюрни талисмани около китката ѝ подрънкваха тенис ракета, шотландско коли, костенурка, свирка, катинарче и други дребни фигурки, сред които Ани забеляза талисмана, който тя и Лоръл ѝ бяха подарили миналата Коледа — мъничка златна бонбониера във формата на сърце.

Ани си спомни как Доли бе изпаднала в сълзливо умиление, докато отваряше кутийката, и удоволствието, примесено с неудобство от врявата, която леля им бе вдигнала около малкия подарък.

„Хайде, пак се започва“ — помисли Ани с неудобство. Този път леля ѝ явно имаше намерение да се дави от сълзи на умиление от най-сладкото и най-скъпоценно бебе в цял свят; доколкото я познаваше, Доли щеше да се суети около тях и бебето по двадесет и четири часа на ден.

— Ив разправяла ли ти е за вуйчо Хърби? Беше брат на майка ни — продължи да бърбори Доли. — Беше с много гъста черна коса и зачервен нос, който с годините ставаше все по-морав. Мама ми казваше, че това било от бурен живот и аз започнах да се крия под леглото при всяка буря... — Тя се засмя. — Божичко, какъв образ беше! Държеше кухненската врата отворена и мръсните му кокошки щъкаха навсякъде, а той ги хранеше с остатъците от храната си, като че бяха кучета.

— Мисля, че прилича на Диъри — каза Ани, като отново насочи вниманието си към бебешкото отделение.

— Виж му брадичката как е заоблена и има трапчинка.

Всички бебета спяха, но не и Адам — той беше буден и махаше с юмручета. Мъничкото му розово краче изрита одеялцето.

Тя усети как Доли до нея се стегна и леко въздъхна.

— Може и да си права. От друга страна, на тази възраст е трудно да се прецени, нали?

— Иска ми се Диъри да можеше да дойде и да види внука си.

Ани отдавна не се бе сещала за майка си и се изненада от внезапната си мъка при мисълта, че майка ѝ трябваше да бъде тази, която да стои до нея в този момент, а не Доли.

Сетне почувства угризения. Горката Доли, тя толкова се стараше. Сигурно не ѝ беше лесно — без съпруг и собствени деца. Дали още се виждаше с Анри, или всичко беше свършило завинаги? Всъщност можеше ли да има такава „завинаги“, когато си толкова влюбен, колкото Доли бе влюбена в Анри?

Сети се за Джо и леко се отпусна. Имаше чувството, че Джо е центърът на вселената ѝ, оста, около която се върти нейното съществуване, същността на нейното аз, и че без него ще се разлети на всички посоки.

Ами Емет... коя част от пъзъла бе той? Онази нощ в апартамента му... под душа... после в леглото... Господи, беше толкова приятно. Как би могло нещо толкова хубаво да е само каприз? Цяла седмица и нещо тя го отбягваше, но не би могла да го отхвърли завинаги. Даваше си сметка, че не обича Емет по начина, по който обича Джо, но това, което чувстваше, със сигурност бе нещо повече от проста симпатия. Ани замислено загриза нокътя на палеца си. Бе толкова обърквана! Адам размаха стиснато юмруче над главата си и така силно заприлича на невъздържан политикан, който сипе хули срещу увеличението на данъците, че тя се усмихна. Може би все още не беше прекалено късно за нея и Джо.

Всичко щеше да се промени от сега нататък. С грижите около Адам, Лоръл нямаше да има време да се мотае около Джо както преди. Дори бе отворила дума да се изнесе в самостоятелно жилище. В първия момент Ани беше против, но после си помисли, че може и да е по-добре. Може би бе дошло време Лоръл да се погрижи сама за себе си.

— Карамфили — каза Доли. — Помня, че когато ти се роди, баща ти напълни стаята на Ив с розови карамфили, гора от карамфили. Сигурно беше изкупил цветята на всички цветарници от Бел Еър до

Уестуд. А Ив каза, че се чувствала нещо средно между труп, погребван от мафията, и победител на конните състезания в Кентъки.

Ани се усмихна, но веднага си спомни огромния букет розови рози, който Джо бе изпратил на Лоръл, и нещо я бодна в сърцето.

— Май е време за хранене — каза тя. Сестрата тъкмо се навеждаше над кошчето на Адам и го вдигаше. Ани с нетърпение очакваше да дойде моментът, в който тя също ще може да го подържи.

Доли се обърна към нея, сините ѝ очи блестяха, цялата бе зачервена от вълнение.

— Мислиш ли, че ще ми разрешат да го подържа? Само за минутка, няма да им се пречкам.

Ани потисна досадата си, макар че ѝ се искаше да каже: „Защо ти първа?“

Сетне, чувствайки се пълна егоистка, каза бързо:

— Кажи на сестрата, че си баба му. То си е така де. — Стори и се, че Доли иска да я разцелува, и инстинктивно се отдръпна.

— Отивам да видя как е Лоръл — каза тя. — Целуни Адам и от мен.

Лоръл беше станала и се бе облякла с дрехите, които Ани бе донесла предишния ден — поло и широк син джемпър за бременни, който ѝ висеше като срутена палатка. Изглеждаше слаба и уморена, с лилави сенки под очите, и все пак излъчваше щастие.

— Я виж кой е дошъл — каза шеговито Лоръл. — Все си мислех, че аз съм тази, която има нужда от реанимация. Изглеждаш още по-зле от вчера.

— Мисля, че се държа доста добре за човек, който току-що едва не е получил инфаркт. — Ани пресече стаята и седна на леглото до Лоръл.

— Това ме подсети, че ти така и не ми каза къде те откри Луиза.

— За твое сведение бях в приемната на „Кендал, Дейвис и Джеркинс“. Когато ми казаха за теб, само дето не припаднах на място.

— При адвокатите? — Очите на Лоръл заискриха. — И какво прави там?

— Тъкмо щях да ти кажа — „Гут де суит“ става корпорация. Вече подготвят бумагите, представяш ли си?

— Всъщност по-лесно, отколкото това, че съм станала майка. — Лицето на Лоръл грейна в усмивка, очите ѝ се навлажниха. — Мога да стоя и да го гледам с часове, без да ми омръзне. Видя ли го днес? Нали е най-хубавото бебе на света?

— По този въпрос спор не може да има! Мисля обаче, че ще си имаш работа с женкар. Трябваше да видиш как правеше мили очички на една от сестрите.

— Знам, той си пада по всичко с цици. Да знаеш как мачка моите... — Тя докосна предницата на дрехата си и трепна.

Ани гледаше сестра си: толкова хубава, толкова щастлива. Забеляза, че за пръв път, откакто Лоръл беше в болницата, косата ѝ бе измита, прихваната на тила с дебела сребърна шнола и пада по гърба и като сноп, отразяващ светлината, струяща от прозореца. Лоръл миришеше на хубаво, на сапун и розова вода. Ани тъкмо усети семето на омразата, пазено дълбоко в нея месеци наред, да се разпада, когато погледът ѝ попадна върху вазата с вече позавехнали рози, чийто аромат се носеше във въздуха на прекалено затоплената стая.

Замисли се за Джо и сведе поглед, за да не срещне очите на сестра си. Топлотата в нея внезапно изстина.

След момент на неловко мълчание тя пое дъх и се изправи.

— Готова ли си да тръгваме? Да кажа ли на сестрата да донесе Адам?

— След малко.

— Всичко съм приготвила вкъщи — каза Ани. — Даже кошчето... Снощи Емет ми помогна да го сглобим.

— Знам, той мина сутринта и ми каза. Какъв човек! Винаги всичко прави на място. Помниш ли като се оплаках, че вечно мръзна, и той ми донесе онези ужасно дебели алпийски чорапи? Виж какво ми донесе този път.

Тя измъкна една фланелка от чантата, подпряна на пода до леглото, и я разгъна. Ани видя нарисуваната на нея крава и се усмихна.

— Не се смей — каза Лоръл. — Сестрите ми казват Лори кравата. Макар че Адам суче всеки път като че ще му е за последно, ми се налага да използвам толкова тампони, че ме заплашиха да ме доят с помпа...

— Нямах вид на човек, който страда прекалено.

— Аз не страдам. Просто ме е страх. — Лоръл се облегна с ръце зад тила и устреми поглед към тавана. — Знаеш ли, тази сутрин, като го кърмех, го гледах и си мислех: ами ако му объркам живота? Искам да кажа, той е толкова... толкова доверчив. Пък и нищо не знае, не е ли така? Ако аз всичко правя грешно, кой ще ме спре? Как да разбере дали постъпвам добре?

Ани се замисли за всичките грешни стъпки, които сигурно бе направила с Лоръл. Къде щяха да са сега, ако бе постъпвала по друг начин, по-малко под влияние на импулсите си? Може би все още в Калифорния, при Вал.

Стомахът ѝ се сви на топка при мисълта за пастрока ѝ. Лоръл ѝ беше казала за неговото посещение предишния ден. Цели пет минути минаха, докато се съвземе от шока и докато си спомни, че вече няма никакъв легален начин той да им навреди. Дали обаче нямаше да се опита да се види с Лоръл, и дали Лоръл... дали тя не би поискала да се върне при Вал, след като вече нямаше защо да се страхува от него?

— Мисля, че ако го обичаш, дори и да направиш някоя грешка, това няма да е от кой знае какво значение — отговори Ани.

— Ани? — Лоръл колебливо захапа долната си устна.

— Да?

— Виж, знам, че ти винаги си полагала много усилия за мене... и... че в повечето от случаите не ти е било много лесно. — Тя се изправи и от рязкото движение лицето ѝ се зачерви. — Просто искам да знаеш, че... дори и невинаги да го показвам, аз съм... всъщност не мисля всичките ужасни неща, които ти наговорих онази вечер след... след онзи скандал. — Очите ѝ издайнически заблестяха и тя ги избърса с нервен смях. — Виж ме само — тека отвсякъде. Изобщо не предполагам, че ще се разкисна толкова.

Ани също усети сълзите да напират в очите ѝ. Наистина ли щяха да превъзмогнат съперничеството, появило се помежду им? Дали един ден, след години, когато и двете се омъжиха и имаха семейства, щяха да се обърнат назад и да се почудят как са могли да допуснат един мъж — вече само смътен спомен — да застане между тях?

Не знаеше. Знаеше само, че обича сестра си.

— Не се тревожи — каза тя на Лоръл. — Запасила съм се с купища салфетки — за всеки случай.

— Ей, малкия, ти още не ме познаваш, обаче само почакай и ще видиш! — говореше Доли на бебето в прегръдките си. — Така ужасно ще те разглезя, че ще решиш, че си се родил направо в райските палати.

Бебето я гледаше втренчено, леко смръщено, като че ли се мъчеше да я фокусира. Толкова много коса! А я виж как се е смръщил... като порасне, определено няма да се срамува да си каже мнението.

Под бдителния поглед на сестрата, която стоеше на входа на бебешкото отделение, Доли нежно докосна свитото бебешко юмруче и усети как Адам я хвана здраво за пръста. Сърцето ѝ подскочи.

Изведнъж, без предупреждение, личицето на Адам се сгърчи и той започна да крещи. Доли взе да го друса, обаче от това бебето само заплака по-силно. Тя панически се обърна към сестрата, която най-невъзмутимо я гледаше, скръстила ръце пред мършавите си гърди.

— Да не би да е гладен, как мислите?

— Вероятно има колики — отвърна сестрата. — Преди малко му бе следобедното хранене. Подпрете го на рамото си и го потупайте по гръбчето.

Тя предпазливо го повдигна до рамото си и внезапно се почувства ужасно несръчна — беше убедена, че не го държи както трябва. Пък и какво ли разбираше от бебета? Бе получила единствената приблизителна представа какво е да си майка, когато я оставяха да се грижи за Ани като малка. Обаче когато Ани беше съвсем малко бебе като това тук, но за нея се грижеше бавачка — една солидна германска дама, госпожа Хилдебранд, която бдеше над бебешката люлка на Ани като нацист от отряда за бързо реагиране и не допускаше никой да припари в радиус от шест стъпки.

Адам вече направо се дереше, риташе и размахваше юмручета. Доли също бе на път да се разплаче. Знаеше, че кучетата усещат този, който се страхува от тях; може би това важеше и за бебетата. Дали пък това мъничко човече не бе усетило липсата ѝ на опит? Ако бе така, значи то показваше повече прозорливост от нея, въпреки четирийсет и две годишния ѝ опит. Ако можеше да говори, може би дори щеше да ѝ каже, че само си губи времето с него, след като може да се вее в Париж с Анри.

Замислена за собствената си неадекватност, Доли се опитваше да успокои Адам и с усилие на волята се сдържаше да не връчи внука — племенник на сестрата и да не се хвърли посрамена към първия телефон, по който да съобщи на Анри, че пристига.

Нещо я задържаше. Тя закрачи напред-назад по коридора пред бебешкото отделение продължи да успокоява Адам, да го люлее и да му говори, като че ли той можеше да разбере какво му казва.

— Знам, знам, че никак не ти се харесва да те прехвърлят от ръце на ръце като чувал с картофи, но мама е ей там в края на залата и ще си стигнеш вкъщи, преди да се усетиш. Ще те откарат дотам не как да е, а в лимузина с шофьор. Как ти се струва? Ще се почувстваш като Елвис Пресли. Истината е, че дори донякъде си приличате, с тая черна коса... Ако имахме малко гел за коса, щяхме да те превърнем в истински сладък помпадур. — Тя тихичко затананика „Обичай ме нежно“.

Постепенно Адам спря да реве. Доли тъкмо започна да се чувства по-уверено и почти изпита гордост от себе си, когато чу бебето да сумти... и усети нещо топло и миризливо да се излива по предницата на блузата ѝ. Объркано погледна към нарастващото петно с цвят на горчица, изтичащо изпод разхлабената пелена.

Сестрата се засуети край нея.

— Опа, май е било нещо по-сериозно от газове. Не мърдайте, ще донеса кърпа.

Доли стоеше закована на място и се чувстваше като куче, оваляно в тор — беше убедена, че и мирише по този начин. Сетне започна да се смее, взря се в тъмносините очи на Адам и прошепна:

— Окей, малкият, показва си рогата. И все пак съм луда по тебе. Сега какво ще правим, можеш ли да ми кажеш? Какво да кажа на Анри?

Докато се връщаше към бебешкото отделение, Ани видя зелена светлина над вратата на единия от асансьорите. Разнесе се звън и вратата плавно се отвори. Излязоха две сестри, следвани от висок мъж с очила, износени дънки и морскосин пуловер. Той приведе глава, като че ли се боеше да не се удари в горния праг. Кестенявата му коса бе разрошена, лицето му бе с такъв цвят, все едно бе тичал нагоре по стълбите, а не бе взел асансьора. Сърцето ѝ подскочи.

— Джо — повика го тя тихо.

— Здравей, Ани.

Изглеждаше изморен. Дори очилата не успяваха да прикрият тъмните кръгове под очите му.

Искаше ѝ се да го прегърне... но усещаше, че не бива. По дяволите, нея също я болеше.

— Как е Лори? — попита той.

— Добре. Тъкмо отивах към бебешкото отделение да помоля някоя от сестрите да ѝ занесат Адам. Ще го водим у дома.

— Знам, затова съм тук. Имах работа насам и реших, че може да имате нужда от превоз.

— Благодаря, но Доли ще ни закара. Джо, аз... — Тя преглътна с усилие и усети гърлото ѝ да се свива, като от нещо горчиво. — Благодаря ти, задето помогна на Лори да премине през това изпитание без поражения. Ако не беше ти... — Тя не искаше да си представя какво можеше да стане. — С една дума, щастлива съм, че беше край нея.

Той сви рамене, сякаш за да омаловажи ролята си.

— Хлапета като Адам, които толкова бързат да се пръкнат на бял свят, нямат нужда от много помощ. Само като го видиш, си личи, че е борбен. Освен това е сладък.

— Никак не прилича на Лори.

— Очите му — каза той и тържествено докосна с показалец едното стъкло на очилата си. — Приличат ми на твоите.

Ани усети как я облива топлина. Господи, дали този човек си даваше сметка какво въздействие има върху нея? Ако имаше намерение да спазва дистанция, дали бе нужно да ѝ напомня колко малко им остана да се сблизат? Искаше ѝ се да изкрещи, да се хвърли на шията му, да го накара да свали тази учтива маска, дори да го удари — каквото и да е.

Вместо това тя се усмихна.

— Баща му е пуерториканец. Всъщност Лори се запозна с него в шести клас в Бруклин. Той играеше в оная пиеса, от която ти отиде да я вземеш. По-късно се срещнали в Сиракуза. Интересно съвпадение, нали?

Джо се изчерви и се обърна настрана, погледът му проследи количката с мръсно бельо, която един тъмнокож санитар тъкмо

вкарваше. Стори ѝ се, че забелязва нещо в очите му... следа от чувство, появила се и изчезнала толкова бързо, че не бе сигурна дали не си е въобразила.

Ревност? Дали не ревнува, че не той е бащата на детето?

Забеляза, че носи някакъв пакет под мишница, и попита възможно най-небрежно:

— Това за Лори ли е?

Той измъкна пакета, като че ли бе забравил за неговото съществуване, и каза:

— Доктор Спок. Много основна книга.

Беше излишно да му казва, че Лоръл вече има два екземпляра — един от Ривка и един от Доли.

Напрегнато мълчание — като бавно потъваща лодка — се възцари за момент между тях. Сетне той посочи унилата зала с пластмасови маси и столове и попита:

— Искаш ли да прием кафе?

Ани имаше чувството, че още едно кафе ще ѝ пробие дупка в стомаха, но с учудване установи, че кима в знак на съгласие:

— Само че бързо. Обещах на Лори да се върна веднага.

Залата за посетители бе почти празна; само един мъж с перука седеше прегърбен, опрял ръце в коленете си. Джо пусна няколко дребни монети в автомата, после седнаха на два стола един до друг, с почти допрени колене, стиснали в ръце димящите пластмасови чаши. Ани имаше чувството, че е статуя, изваяна от лед, но сърцето ѝ препускаше и дъхът не ѝ достигаше.

„Знаеш ли колко пъти съм хващала слушалката да ти се обадя? Знаеш ли, че един път дори стигнах дотам, че дойдох посред нощ до вратата ти и едва на прага се сепнах и си тръгнах?“

Гледаше втрещено охлузените му кожени обувки, целите в петна. Джо имаше дълги стъпала — не големи, просто дълги и тесни, а глезените му бяха възлести. Неизвестно защо тя си спомни за Емет, за първата им нощ в Париж, как преди да се вмъкне в леглото той се беше изсулил от ботушите си. Необичайното бе, че вместо да се отвори, тя изпита някаква нежност.

Но сега във въображението ѝ краката, преплетени в леглото с нейните, бяха тези на Джо, дъхът му бе в косите ѝ, ръцете му...

— Как е? Имам предвид бизнеса — попита той.

— Прекалено добре — каза тя и изпита моментен ужас при мисълта какво би станало, ако той можеше да прочете мислите ѝ. — Наех едно ново момиче да помага на Луиз в кухнята. Ако нещата продължат така, ще ми се наложи да организирам работа на смени и да назнача още хора. Вече едва смогваме да изпълняваме поръчките.

— Ако имаш нужда от нещо, казвай! — рече той. — Мога да ти пращам по едно-две от моите момчета, когато наистина си на зор.

— Благодаря ти. Ще го имам предвид. — Тя погледна втречено мазното петно, което плуваше на повърхността на кафето ѝ и преливаше във всички цветове на дъгата — приличаше на машинно масло, после постави чашата на малката масичка, чиято повърхност бе цялата прогорена от цигари.

— Как върви ресторантът след ремонта?

— Вече пращи по шевовете, отчасти благодарение на майка ми и баща ми. — Той се усмихна. — Да не повярваш — идват поне веднъж седмично на вечеря. Татко понякога води куп приятели на обед. Изглежда, от възрастта се е размекнал. Стават и чудеса, нали? Всъщност започнах да свиквам да се мотаят наоколо, даже взе да ми харесва — нещо като да се върнеш отново в детството. Само че ролите са разменени, този път като че ли аз съм възрастният.

Въпреки напрежението си тя неволно се усмихна.

— Радвам се.

Отново се възцари мълчание, този път още по-дълбоко. Млада монахиня — от модерните, в светлосини дрехи до коленете — седна на празния стол до апатичния мъж с перуката и го заговори. Ани не чу думите ѝ, но изглежда, тя се опитваше да го утешава.

— Ани...

Усещаше, че Джо я гледа, но не отвърна на погледа му. Сякаш нещо ѝ подсказваше, че се готви да ѝ каже нещо, което тя не иска да чуе.

Съсредоточи се върху задачата да остане неподвижна, като препълнена ваза, която всеки момент ще прелее.

„Ако не отговоря и се направя, че не чувам, той няма да успее да каже най-ужасното нещо.“

— Има нещо, което смятам, че трябва да ти кажа — почна Джо с тих, едва доловим глас. — Радвам се, че те срещнах, но искам да

знаеш, че все едно, щях да ти се обадя. Нищо не съм казвал на Лори, защото исках да говоря първо с теб.

Тя се насили да го погледне в очите и това, което прочете в тях, бе наистина ужасно. Съжаление. Той я съжаляваше! Боже! О, боже.

— Какво има, Джо? — настоя тя. — За бога, какво има?

Съзнанието като че ли се отдели от тялото ѝ като някаква странна версия на Светия Дух. Всичко изглеждаше странно изкривено; колички и носилки летяха като коли по магистрала, а някакъв човек с патерици като че ли не помръдваше. Неоновите лампи над тях изведнъж се превърнаха в пещ, която топеше мозъка ѝ, черепът ѝ сякаш всеки момент щеше да експлодира.

Тя започна да мисли за играта, която играеха с Лоръл като малки. „Какво би било, ако...“ Просто, но ужасяващо:

„Ако се налага да умреш, как би искала да си отидеш?“ Тя самата обикновено предпочиташе чрез измръзване, отколкото чрез изгаряне, защото бе чувала, че този начин е по-безболезнен. Лори смяташе, че да бъдеш гилотинирана като Мария Антоанета или да изгориш на кладата като Жана д'Арк е къде-къде по-романтично. Ани си помисли, че и трите начина, взети заедно, биха били по-малко мъчение от агонизиращата болка, която изпитваше.

— Какво? — се чу да казва, но думите като че ли нямаха връзка с нея. Бяха като бръмчене на муха, която се блъска в стъкло на прозорец.

— Ани... — Джо посегна да хване ръката ѝ, но тя се дръпна толкова рязко, че удари с лакът облегалката на стола. Болката отекна в рамото ѝ — огнена, съвземаща.

— Не искам да го чуя — каза тя. — Моля те, не ме карай да слушам.

Искаше ѝ се да си запуши ушите, както правят малките деца.

Той внимателно свали очилата си и с два пръста замасажира основата на носа си. Без да иска, Ани се загледа колко дълги са миглите му, дълги и гъсти. Пъстрите му очи бяха зачервени, като че не бе спал дни наред. Изглежда, той също страдаше.

Тя изпита омраза — мразеше го, задето я караше да изпитва съжаление към него, когато единственото ѝ желание бе да го накара да страда, така както той я караше да страда.

— Обичаш ли я? — насили се да попита тя. — Това ли е причината?

Джо мълчеше.

Тя усети радост с остатъка от разбитото си сърце. Наистина ли я обичаше, след като се налагаше да спре и да помисли?

— Виж — каза той, като внимателно избираше думите си, — ще ти спестя евтините приказки. Ани, не искам нито да те нараня, нито да те оскърбя. Но позволи ми да ти кажа следното: наистина има повече от един или два вида любов, да не говорим за всички видове нюанси помежду им.

— Надявам се поне, че ще кажеш по друг начин това на Лори — каза тя горчиво. — Освен това се надявам, че не очакваш да ти дам медал за образцово семейство. И се надявам, че не си въобразяваш, че й правиш услуга.

— Нещата са много по-сложни, не разбираш ли? По дяволите, де да не бяха! — Той смачка празната чаша и я запрати към насрещната стена. — Щеше ми се да мога да твърдя, че само се правя на самарянин, и да се оставя да ме убедиш, че не съм прав да постъпя така.

— Искат ли те да те разубеждавам?

— Не знам — каза той. — Това, което знам, е, че моите чувства към теб не са се променили.

Ани се бореше със сълзите, които напиреха и се опитваха да я задушат. Трябваше да му каже за чувствата си, трябваше да го умолява на колене да не прави това. Но нещо я спираше, като че ли устата ѝ беше запечатана. Просто не можеше да го направи.

Може би от гордост. Не знаеше. Знаеше само, че мрази този мъж, мрази го и го обича с цялото си сърце.

Ани забеляза човечеца с перуката да плаче; монахинята го беше прегърнала. Може би жена му бе починала. Господи, каква ужасна мисъл! Монахинята го хвана под ръка и му помогна да стане.

Мъжът се препъна, перуката му се накриви и провисна на фиба, закрепена за посивялата му коса. Той посегна да я оправи и за момент ѝ се стори, че вдига шапка за поздрав. Представи си го как ще вечеря сам довечера, с остатъците от храната, приготвена от мъртвата му съпруга.

Страдаше и за него, и за себе си, но си даваше сметка, че е стигнала до състояние, в което дори да искаше да заплаче, сълзите нямаше да дойдат. Те бяха замръзнали дълбоко вътре в нея. Знаеше, че

кожата ѝ е изстинала. Веднъж вече ѝ се беше случвало да се чувства така — в онзи сив следобед, когато гледаше как спускат в земята ковчега на Диъри. Само че този път бе още по-мъчително, защото тя бе тази, която бе умряла.

— Върви — каза му Ани с безизразен глас. — Върви при Лори.

По-късно същия ден Доли набра номера на хотел „Ланкастър“ и зачака, заслушана в бръмченето на линията. Беше в офиса си. Тук се чувстваше по-делово, по-сигурна, че се контролира, отколкото вкъщи. Все пак дори и тук, при мисълта какво я чака сега, ѝ приляваше.

Най-накрая я свързаха със стаята на Анри. Тя се молеше да е излязъл — изведнъж ѝ се прииска да отложи разговора, макар да знаеше, че утре и вдругиден решението ѝ ще си остане същото. Щом трябваше да го направи, по-добре веднага.

— Анри?

— А, скъпа, четеш ми мислите. Тъкмо бях изгубил търпение и мислех да те набера.

Щом го чу, ѝ се зави свят, като че ли беше пила шампанско на гладен стомах. Как бе успяла да забрави само за няколкото часа от последния им разговор какво е въздействието на гласа му върху нея!

Доли се запъна, сетне се сети за чувствата, които изпита, докато държеше бебето в прегръдките си. Сякаш още усещаше малкото топло телце в ръцете си. То бе оставило своя отпечатък върху цялото ѝ съществуване. Вече знаеше, че Адам е олицетворение на онова, което щеше да загуби.

— Анри, не мога. Просто не мога да го направя — каза тя и усети как между тях се отваря огромна болезнена пропаст. Сълзите заструиха по лицето ѝ по-бързо, отколкото можеше да ги попиет с кърпата. — Станах баба. Лоръл има чудесно бебе и наистина станах истинска баба. — „Нали и Ани каза така“ — помисли си тя и продължи: — Бебето се казва Адам и е толкова хубаво, най-чудесното бебе на света. Лоръл има нужда от мен, бебето също. А и аз имам нужда от него. Сигурно бих умряла от мъка по него, ако дойда, и не смей да ми казваш, че не е така. Не ми казвай, че бих могла да им ходя на гости и те да ми идват на гости, защото няма да е същото, и ти го знаеш. И още нещо: можеш ли да ми кажеш къде в цял Париж ще си

купя топъл нюйоркски геврек в неделя сутрин? — Тя спря не защото ѝ бяха свършили аргументите, просто дъхът ѝ секна.

По линията настъпи дълга тишина, после Анри въздъхна:

— Спомних си нашите последни минути в Гренада... така и не си казахме довиждане, не и с думи. Може би сме знаели, че ще дойде време да си ги кажем.

Тя се усмихна през сълзи, учудена, че болката е толкова остра. Сърцето ѝ бе разбивано толкова пъти, че си мислеше, че вече нищо не е останало за разбиване. Слава богу, че той я разбра и нямаше да я разубеждава. Всъщност сигурно е бил подготвен още от явното ѝ колебание миналата нощ. Мракът я заливаше като излязла от бреговете си пълноводна река. Нима имаше нещо по-чудесно от щастието да прекара остатъка от живота си с Анри?

— Обичам те! — каза му тя.

— Макар че не мога да ти купя геврек? — пошегува се той, но тя долови болката в гласа му.

— Mais oui, chéri — избърбори тя на ужасяващия си френски. — О, Анри, какво мога да кажа?

Последва дълго мълчание, в което Анри като че губеше битката. Накрая той проговори, но гласът му се беше променил към онази висока, задавена интонация, която има човек, който едва съдържа сълзите си.

— Просто кажи довиждане. След всичките тези години кой би могъл да каже какво ще донесе бъдещето?

Доли знаеше, че е време да затвори, и стисна слушалката, като че ли, ако я пуснеше, щеше да прекъсне някаква жизненоважна артерия, която никога нямаше да бъде съединена отново. Докато отчаяно се държеше за последната сламка, усети как всичко се разпада — всичко, което ги свързваше, нейните надежди и мечти, дори спомените за Анри до нея в леглото, ръката му, която я подкрепяше, докато тичаше из Париж на невъзможно високите си токчета. „Господи, нали не сънувам?“

— Au revoir — каза тя тихо в слушалката. Една сълза се откъсна от брадичката ѝ и преди да падне върху навития кабел на телефона, блесна като капка дъжд.

— Au revoir, ma rouree.

Доли сложи слушалката на вилката много внимателно, като че ли най-малкият натиск можеше да я разбие на парчета. После, изправила гръб, започна да подрежда купчината поръчки, фактури и сметки на бюрото си. В четири един журналист от „Newsday“ щеше да ѝ взима интервю, после имаше среща с Хелмут Кнудсен, за да види проектите му за новите кутии за празника на Свети Валентин. Утре имаше обяд, организиран от комитета за подпомагане на децата, след това...

Тя спря, ръцете ѝ застинаха върху картоните с имената, адресите и рождените дати на постоянните клиенти, на които винаги изпращаше кутийка с трюфели за рождените им дни.

Изплака, сетне си пое дъх и помисли: „Трябва да правя нещо, да съм все заета, за да не мисля. Освен това днес положението не е по-различно от вчера, тъй че за какво се тръшкам?“

След като подреди бюрото си, Доли извади пудриерата с огледалце и армията от червила, които държеше в горното чекмедже — Бил Нюкъм щеше да я вземе в седем и половина. Този път беше купил билети за „Брилянтин“ и тя трябваше да се направи на красива. Избърса разтеклия се грим под очите си. Реши да облече червената си рокля от „Халстън“ с тънките презрамки — ако имаше късмет, след представлението Бил щеше да я заведе някъде да потанцуват и вечерта тя щеше да е останала без дъх и да заспи още преди да си е свалила обувките.

Нямаше намерение да го покани да остане да спи при нея, колкото и да му се иска, защото няма нищо по-лошо от това да плачеш във възглавницата за отсъстващия мъж... и да се надяваш, че присъстващият няма да чуе.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Не е кой знае какъв меден месец — каза Джо и се усмихна на жена си. Лори се беше свила в люлеещия се стол до парното, а Адам спеше дълбоко на рамото ѝ като чувал с брашно. — Ще ми се да бяхме на Бермудите или пък на Поконос.

— На мен ми харесва там, където съм — отвърна тя, подхвана главичката на бебето с ръка и внимателно се изправи. Приличаше на златокоса гейша с това копринено кимоно.

Още бе разгърдена след кърменето на Адам. Джо зърна извивката на гръдта ѝ — бяла като сметана, със съвсем лек розов оттенък — цвета на праскова.

Почувства се странно възбуден. Жена му и неговият син. Неговият син! Още не можеше да повярва, макар документите за осиновяване вече да бяха подадени и след някакви си шест месеца Адам щеше да е негов законен син. Технически подробности. Дори Адам да беше негова плът и кръв, нямаше да го обича повече. С Лоръл бе различно... чувствата му към нея бяха по-сложни. Въпреки това бяха вече младоженци. „Господи! Какво правя аз! — каза си той. — Как мога да се надявам, че нещата ще потръгнат, като нито веднъж за цял месец, откакто сме женени, не успях да я погледна в очите и да ѝ кажа с чиста съвест, че я обичам?“ Чувство на вина го заля като вълна.

— Да ти помогна ли с нещо? — попита Джо и тръгна след жена си, която зашляпа с боси крака към спалнята — бяха сложили кошчето на детето до двойното легло.

Видът на променената до неузнаваемост ергенска квартира все още го изненадваше с бъркотията от бебешки принадлежности, пеленки, бурканчета и шишенца, без да се споменават купът дъски, платната, подпрени до стените, триножникът, боите — рисувателните принадлежности на Лори, всичко това размесено с гащи, сутиени, сатенени фусти, нощници, пижами, фланелки и други неща, които като че бяха поникнали за една нощ и образуваха тайнствена непозната джунгла.

— Подай ми чиста пелена да му я сложа под главичката — прошепна тя.

Джо ѝ подаде една бархетна пелена от купа на масата и тя я постла върху матрака, преди да сложи бебето с лицето надолу. Адам, вече почти на месец и половина, с леко дръпнати очи и кичур черна коса, който допълваше образа му на миниатюрен сумо борец, изръмжа в просъница и сви колене под себе си. Гледката на стърчащото задниче с жълти хавлиени ританки бе толкова комична, че Джо тихо прихна. Любовта, която внезапно изпита, сякаш огря цялата стая. Без да откъсва очи от Адам, той намери ръката на Лоръл и я стисна.

— Виж го, прилича на таралежите на Биатрик с Потър с този вирнат задник — каза тя усмихнато.

— Защо лежи така?

— Фетална позиция. Така се чувства в безопасност.

— Откъде знаеш толкова много? Доста си осведомена за начинаеща майка.

— Забравяш опита, който набрах, докато живеех при Ривка. — Тя тихо се засмя. — Ривка ме наричаше малката мамалех. Вече знам какво е имала предвид.

Джо зави раменцата на бебето с одеялцето, подарък от Доли, с бродирани зайчета по краищата. Бебето се размърда, сбърчи смешно личице и след миг заспа спокойно. Джо не можеше да му се нагледа.

— Хубаво ще е, когато ще можем да го преместим в отделна стая — въздъхна Лоръл, — но някак ще ми липсва, че не сме тримата заедно.

Искаха да купят къща в Бейсайд. Офертата, която направиха, беше доста разумна, макар и не особено висока, и Джо се надяваше, че собствениците наистина много бързат да се отърват от къщата, както твърдеше агентът за недвижими имоти.

— Следобеда говорих с Джек — каза той тихо, макар че Адам сигурно можеше да спи и до аутобан в час пик. — Каза, че все още мислели. Щели да ни отговорят до края на седмицата.

— Не е зле — каза Лоръл. В момента явно не мислеше за никакви къщи, а стоеше и зяпаше Адам като омагьосана. Сетне вдигна поглед и Джо разбра, че той също е част от магията. Към удоволствието се примеси срам. За сетен път се запита защо неговата любов към нея не е също толкова безоблачна.

Вярно, бе се оженил за нея, но брачното свидетелство не беше гаранция за любов, а Лоръл заслужаваше много повече от някакъв половинчат ангажимент. Той си спомни горчивите думи на Ани, че не прави услуга на Лоръл като се жени за нея. Не, не ставаше дума за спасители в ръжта. Лоръл бе способна да се справи съвсем добре и сама. Ако някой се спасяваше, това бе самият той. Той имаше нужда от това... от Лоръл... от Адам, от съпруга и семейство. Може би винаги го бе знаел, дълбоко в себе си, само че се бе страхувал да си го признае. Останалото — дълбокото чувство, като това, което изпитваше към Ани, щеше да дойде от само себе си — щеше, нали? Какво ще му попречи?

Ани...

Усети как сърцето му се сви. Да, по дяволите, той я обичаше, нямаше съмнение, обаче дали тя беше готова да се задоми, да влезе в ролята на съпруга? Много се съмняваше в това. Тя имаше своята мечта и той се възхищаваше на постоянството, с което я преследваше, но истината беше, че тя бе прекалено погълната от „Тут де суит“. Веднъж му бе казала, че не иска да има деца, докато нещата не се стабилизират, и, доколкото той я познаваше, това време нямаше да настъпи скоро. Тя твърдеше, че го обича, и може би наистина бе така, но да се опитваш да спреш Ани на едно място беше равносилно на игра на рулетка — рано или късно средствата ти се изчерпват.

Независимо от това той си даваше сметка, че все пак щеше да се ожени за Ани, ако Лоръл не се нуждаеше от него по-силно. Ако желанието му заедно с Лоръл да вземе участие в този нов живот, появил се на бял свят с негова помощ, живота на неговия син, изведнъж не бе изместило всичко останало. Пък и самата Лоръл бе толкова близка, толкова земна и непосредствена! След като цяла вечност беше тичал, за да настигне Ани — бе тичал към нея като към далечни снежни върхове, които винаги изглеждат близо, но някак все не успяваш да ги достигнеш, — сега най-накрая му се струваше, че е стигнал на завет, в топло убежище.

Взря се в Лоръл и в съзнанието му изплува друго, отдавнашно лице — на младо момиче, което го гледаше с доверчиви очи. Дали ще може да оправдае това доверие? Дали ще може да я обикне по начина, по който обичаше Ани? В момента бе сигурен само в едно: той я желаше. С коси, разпилени по раменете, с подпухнали от недоспиване

очи и разтворено кимоно тя изглеждаше толкова привлекателна, че му се искаше да я грабне в прегръдките си.

Нещо го спираше. През месеца, откакто бяха женени — скромна, делова церемония в градското кметство, на която присъстваха само Доли и Ани — не се бяха любили нито веднъж. Тялото ѝ имаше нужда от време, за да се възстанови. Докторът бе казал четиридесет дни. Джо всъщност не бе особено разстроен. Бездруго тяхното едва ли можеше да се сметне за обичайния за младоженци романтичен меден месец — с Адам, който заявяваше непрестанно правата си върху тялото ѝ и непрекъснато шумно настояваше за цялото ѝ внимание.

„Не само Адам ти пречи. Признай си, приятелче, Ани също. Искат ти се тя да носи брачната халка.“

Джо усети как стомахът му се присвива от спазми. Може и така да е. Добре де, наистина доста мислеше за Ани. Питаше се дали ѝ липсва старият ѝ апартамент на горния етаж, дали новото ѝ жилище в западната част на Десето авеню е достатъчно комфортно. Питаше се също дали той самият ѝ липсва.

Обаче тук и сега пулсът му препускаше заради Лоръл. Може би това не се наричаше любов. Вероятно това бе само старата черна магия, желанието. Но то съществуваше.

В тишината с дъх на бебе Джо хвана кичур от косата ѝ и го уви около пръста си. Тя се усмихна и се доближи до него, като се остави да я придърпа, докато челата им почти се докоснаха. Лицето ѝ изгуби очертанията си като в мъгла, косата ѝ се превърна в златен облак и той се сети, че дъхът ѝ замъглява лещите на очилата му.

Джо ги свали и ги остави на масата до кошчето. Сърцето му биеше силно. Той вдигна поглед и видя, че Лоръл е пуснала кимоното си на пода. Беше я виждал да се съблича и преди, но този път бе различно. Той усети някакъв възторг, като плувец, който плувайки в ледена вода, изведнъж попада в топло течение.

Голотата ѝ сякаш искреше в проникващата отвън светлина. Кожата ѝ бе сребърнобяла, като крила на нощна пеперуда. Господи, колко бе красива! Коремът ѝ, все още кръгъл и прорязан от избледняващи лилави стрии, и пълните ѝ гърди, натезали като зрели плодове, готови да се откъснат от дървото, я правеха в неговите очи още по-красива.

Тя нямаше почти нищо общо с онази Лоръл, която той помнеше до не много отдавна — високото върлинещо момиче по джинси и с размъкнати тениски.

Той отиде до нея и я целуна. В тялото му се надигна трепет.

Бе сладка и миришеше дори още по-хубаво... като Адам. Джо я погали по врата, като се дивеше на деликатната извивка и на хладната коприна на кожата ѝ. Почувства как сладка, мъчителна болка се разлива по тялото му. Знаеше, че вече може да се отпусне. Беше дал на тялото ѝ достатъчно време, за да заздравее. Беше дал и на себе си достатъчно време, за да може да свикне с мисълта, че наистина е женен за нея.

И все пак се поколеба, с ръка на гърба ѝ, заровил лице в шията ѝ. Ани ли го спираше, или Лоръл — фактът, че не я обичаше по начина, по който тя него? Смътно усещаше, че по някакъв начин я мами.

— Джо. — Лоръл бавно плъзна ръце по неговите, пръстите ѝ погалиха вътрешната страна на лактите му и продължиха надолу, заключиха се като хладни гривни около китките му. Тя повдигна едната му ръка и я сложи на гърдата си. Топлината ѝ сякаш напълни ръката му и преля през пръстите.

Джо изстена и я придърпа към себе си, този път не толкова внимателно. Заедно се свлякоха на колене на килима, като в някакво хореографирано па де дьо. Леглото беше на само на няколко стъпки от тях, но Джо не можеше да спре да я целува и да я гали, така че не можеха да го стигнат. Той някак си успя да се измъкне от пуловера и потника си, но всяка секунда, в която не бе в допир с кожата ѝ, му се струваше агония.

— Боже мой, Джо, виж! — Лоръл се закикоти без дъх.

Джо усети нещо топло и мокро по гърдите си. Погледна надолу и видя, че го пръскат тънички струйки мляко. Без да се замисля, той се наведе и започна да пие от нея, устата му се напълни с топлото ѝ сладко мляко. От една страна, сякаш вършеше някакво светотатство, и в същото време това му се струваше съвсем естествено.

Усети зърното ѝ да се втвърдява от езика му. Тя се изпъна назад и от гърлото ѝ се изтръгна полустон, полувъздихка. Коленете ѝ се разтвориха, правейки място на ръката му, която усети друга, още по-копринена влага. Джо усети как дънките му опасно отесняват под

колана. Отчаяно я желяеше... достатъчно отчаяно, за да я обладае направо на килима, до кошчето на сина си.

— Сигурна ли си, че може?

— Карай, само че полека — кимна тя.

Той се изправи и се събу, сетне я притегли да стане. Лоръл сякаш поникна от пода, като във филмите със забавени кадри, показващи разцъфването на цвете; грациозните ѝ крайници бяха на ивици от сянката, хвърляна от решетката на кошчето на Адам.

Отпуснаха се на леглото. Той очакваше Лоръл да е срамежлива и неопитна... в края на краищата той ѝ бе едва вторият любовник... но тя приятно го изненада като веднага посегна и започна да го гали със знаещи ръце и пръсти, които нямаха нужда от подканване. Той застана на колене над нея и тя го въведе в себе си.

Той влезе в нея внимателно, тръпнещ от усилието да се сдържа. Тя за момент се напрегна, сетне прошепна:

— Всичко е наред. Да, Джо. Да. Обичам те. Господи, обичам те.

Джо мислеше, че ще експлодира, но се насили да се движи бавно, внимателно... всеки тласък бе агония от удоволствие. Той усещаше един пулс в стомаха си и друг в слабините и в устата си.

Когато почувства, че повече не може да се сдържа, той я стисна силно, зарови лице в косата ѝ с миризма на мляко и бебешка пудра и усети бедрата ѝ да се извиват срещу неговите.

Свърши с взрив, който сякаш избухна право в черепа му.

Лоръл потрепери и той помисли, че и тя свършва, но видя, че плаче. Тя се залепи за него и тялото ѝ се разтресе от беззвучни ридания.

— Лоръл, какво има? — извика той в паника. Дали не я беше наранил? Или пък я бе разочаровал? Дали тя внезапно не си беше дала сметка, че е направила ужасна грешка, като се е омъжила за него?

— О, Джо... Толкова съм щастлива!

Джо леко се отпусна. Докато я прегръщаше и успокояваше, докато сълзите ѝ мокреха врата му, а млякото ѝ започваше да лепне по гърдите му, той си каза, че ще им е хубаво заедно. Щеше да направи така, че да им е хубаво. Щеше да я обикне.

Лоръл лежеше до Джо в тъмнината и слушаше как дишането му става по-дълбоко. Той беше неин. Това, че Джо я обича — че е избрал нея, приличаше на чудо, почти толкова велико, както и раждането на Адам. Сега те наистина бяха мъж и жена. Всичко беше чудесно.

Освен за Ани. Но Ани щеше да го забрави. В края на краищата тя си имаше Емет, който бе добър човек и я обичаше. Лоръл го беше прочела в очите му още в деня, когато се запознаха преди няколко месеца. Емет ги бе завел с Ани на бейзболна среща и докато всички наоколо възторжено крещяха, скочили на крака, очите му бяха приковани върху Ани. Нямаше да е зле, поне за разнообразие, Ани веднъж да престане да желае нещо, което е недостъпно, и да оцени това, което ѝ се пъха само в ръцете.

Лоръл искаше сестра ѝ да е щастлива, но беше доволна, че веднъж в живота си има нещо чудесно, в което Ани няма дял. Не че смяташе да изключи сестра си, не, това би било ужасно. Само че... сега всичко щеше да става според правила, които щеше да определя тя. Ани щеше да идва на гости, естествено. Но това щеше да бъде нейната къща, нейният съпруг, нейното бебе.

За миг почувства угризения на съвестта и се запита дали не е прекалена егоистка. Но в момента това не я засягаше. Всичко, което желаше в този момент, беше тук, в тази стая.

ТРЕТА ЧАСТ
1980

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Управителят заведе Ани до масата и тя бързо седна и въздъхна с облекчение. Бе успяла да дойде преди Фелдър. Ресторантът „Четири сезона“ беше прекалено голям и неуютен за сама жена, особено жена с омачкана пола и разрошена коса, както тя се носеше напоследък. Обикновено не се интересуваше много как изглежда, но днес това можеше да наклони везните не в нейна полза и беше важно, защото от този мъж зависеше нейното спасение.

Сигурно трябваше да дойде с някой адвокат или с някое от приятелчетата на Емет от Уол Стрийт. Какво разбираше тя от големи финансови сделки? Ако не беше такъв прекалено доверчив идиот в тази област, нямаше сега да е тук.

Сърцето ѝ заби учестено и тя се хвана, че си гризе нокътя на палеца — с този навик никога нямаше да успее да си пусне подходящ маникюр. Ядосана на себе си, Ани тръсна ръката си и седна върху нея. Огледа се. Салонът започваше да се пълни с мъже и жени с еднакви делови костюми в строго сиво, в тъмносиньо, на тънко райе. Само една жена беше достатъчно смела да си сложи огромна черна капела и ярко розово шалче около шията. Ани се зачуди дали не е филмова звезда или моден дизайнер.

Но къде се губеше Фелдър? Може би трябваше да се обади и да потвърди срещата. Господи, ами ако бе решил да не дойде?

Глупости. Разбира се, че щеше да дойде, нали той бе направил резервацията? Независимо от тази мисъл, която би трябвало да я успокои, тя почувства влага под мишниците си. Доця ѝ се да избърше челото си с елегантно нагънатата във формата на конус бяла ленена салфетка в чинията пред нея.

— Да ви донеса ли нещо от бара, докато чакате? — осведоми се управителят.

— Перие — каза тя. Щеше да ѝ оправи поне стомаха. Хвърли поглед на часовника си, елегантен златен „Пиаже“, подарък от Емет за тридесет и втория ѝ рожден ден, само преди месец. Фелдър трябваше

да пристигне всеки момент. Дали не беше по-подходящо да го изчака, преди да поръча нещо за пиене?

Докато наблюдаваше сервитьора да се отдалечава ловко между масите, се ядоса сама на себе си. По дяволите, ако не може да реши как да постъпи за нещо толкова дребно като поръчването на питие, как щеше да успее да убеди Фелдър да сключи с нея сделка за милиони?

Едва устоя на изкушението да извади от чантата си огледало и червило. Искаше да изглежда спокойна и изискана, не неуверена като ученичка. Бездруго достатъчно време загуби вкъщи с подобни глупости. В един момент тази сутрин се бе затрупала с блузи, поли и пуловери, които бе опитвала и се бе отказала да облече. Накрая се спря на този костюм в тиквено жълто и златно, на пурпурното копринено поло, едновременния златен ланец, който носеше като колие, и чифт огромни подрънкващи обици. Какво съвпадение, че ги беше купила точно от магазина на Фелдър! Според нея общият ефект беше доста делови и в същото време предизвикателен.

Перието ѝ пристигна в заскрежена стъклена чаша с парченце лимон, закрепено на ръба, и тя бавно отпи, докато наблюдаваше четиримата мъже на отсрещната маса. Те дружно и гръмко се смееха; единият ѝ изглеждаше смътно познат. Да не беше някой телевизионен артист? Дали не беше го гледала в „Далас“?

— Госпожица Коб?

Ани вдигна очи към набития мъж на средна възраст с четинеста сива коса, който се бе надвесил над нея. Това ли бе фамозният Фелдър? Как ли бе успял да се приближи до масата, без тя да го забележи? Вероятно защото никак не приличаше на образа, който си бе създавала за него от четеното във вестници и списания: тя очакваше да види импозантен мъж, излъчващ суровата сила и чар на холивудски магнат от началото на века. Знаеше безброй истории за това как Фелдър оцелял от Холокоста, как пристигнал в Америка от концентрационния лагер и как като младеж обикалял задните дворове на фабриките за трикотаж, изкупувайки отпадъците, които после продавал в магазина за платове на чичо си, как постепенно се издигнал и създал изумително печелившата верига от магазини за стоки с намалени цени...

Ако се изключеше безупречно скроеният костюм, човекът, който стоеше насреща ѝ, със същия успех можеше да бъде месар, водопроводчик или бояджия.

Беше с доста широка челюст, на някои места недостигната от самобръсначката, и с нос, който ѝ напомни на рисунката на Юлий Цезар от учебника ѝ за Шекспир. Сивата му подстрижка беше строго армейски тип, лицето му бе като изсечено от дърво.

— Ани, просто Ани.

Тя се надигна, за да се ръкува с него, и слисано установи, че ръката ѝ е изтръпнала. Подаде му я като мокър парцал и единственото, което можа да стори, бе да се усмихва широко, макар вътрешно да се свиваше. Той не отговори на усмивката ѝ. Дотук тя бе успяла да каже само името си и вече усещаше, че губи играта безвъзвратно. А трябваше на всяка цена да я спечели. Емет я беше предупредил да намали темпото, Доли също, но тя бе прекалено отдадена на мечтите си и се остави да бъде съблазнена от водопадите и мраморните пътеки на новия елегантен „Райски вълнолом“ на Глен Харбър.

Като капак на абсурдните наеми, които вече плащаше за магазините си на Медисън Авеню и Кристофър Стрийт, после и в Саутхамптън, сега си беше сложила шията на дръвника с наемането на помещение в „Райския вълнолом“. От друга страна, нали беше на гребена на вълната? „Тут де суит“, който добиваше популярност по-светкавично от супернова звезда, нямаше начин да тръгне на загуба.

Или поне така си мислеше тя.

До настоящата дата бяха наети по-малко от половината скъпи, облицовани с дъбова ламперия магазини, и въпреки монументалния лукс само тънък поток клиенти удостояваше с присъствието си мраморните пътеки, стъклените асансьори и дори слънчевия атриум с кремавите салонни маси и столове.

Магазинът ѝ, който се намираще на партера, смучеше парите ѝ като вампир.

Тя беше убедена, че в крайна сметка търговският комплекс ще се прочуе, но това щеше да отнеме повече време, отколкото бе предвидила. Пък и това бе само върхът на айсберга. Трябваше да си признае, че се е изхвърлила с откриването на новата фабрика в Трибека, заедно с оборудването и персонала, необходим за производството, счетоводството, експедицията и прочее. Финансово се беше изкачила на върха на пясъчен замък, който всеки момент можеше да се срути. Още колко време щеше да е в състояние да продължи — освен бездруго тежките оперативни разноски — да плаща наеми до

небето и същевременно да изплаща банковите си заеми? Нейният обикновено сдържан счетоводител Джаксън Уедърз миналата седмица ѝ изложи всичко най-подробно: ако не успее да реструктурира спешно финансите си, „Тут де суит“ ще излети яко дим през комина, или ще изтече по канализацията, при това *tut de suit*^[1].

Същия този ден тя прочете в „Уол Стрийт Джърнъл“, че „Фелдър“ има намерение да се преустройва, като превърне някои от помещенията в сградата си на малки магазинчета, включително магазин за деликатеси, така че незабавно позвъня на Хайман Фелдър. Неговата секретарка ѝ препоръча да изпрати рекламни и информационни материали, ако има такива, заедно с образците. Сетне, само седмица по-късно, самият Фелдър и се обади и я покани на обяд.

— Хай^[2] — поздрави я той с дълбок, грубоват глас.

— Здравейте — отвърна тя.

— Не, имам предвид Хай — поправи я той. — Всички — дори склададжиите ми, ме наричат Хай. Гласът му мигновено събуждаше спомени за шофьорите на таксите и продавачите на хотдог с горчица и кисело зеле от Кони Айланд.

Той се отпусна в стола срещу нея. Един сервитьор като че ли се появи от нищото и Фелдър си поръча „Дюър“ със сода и капка лимонов сок.

— По-млада сте, отколкото очаквах — започна той. — Мога ли да ви попитам на колко сте години?

— На тридесет и две. Но възрастта ми сама по себе си не ме притеснява — добави тя със смях. — Притеснява ме фактът, че не знам как от двадесет и шест стигнах до тридесет и две — струва ми се, че стана за по-малко от две седмици.

Той се засмя.

— За бога, дъщерите ми са по-възрастни от тебе! Когато Бруклинският тунел беше в строеж, аз вече бях в бизнеса. — Той хвърли поглед към чашата ѝ. — Сигурна ли си, че няма да пийнеш нещо истинско?

— Може би още едно Перие.

— Тука храната е добра. Яла ли си някога на това място?

— Един-два пъти. Всъщност рядко обядвам по ресторанти. Обикновено ям сандвичи или кисело мляко. Аз съм доста заета,

госпо... Хай. Ако ме хванете да лежа в неделя, ще е под някоя машина, която се опитвам да накарам да заработи.

Той се ухили.

— Тъй ли? Значи разбираш от техника? Това е малко необичайно за хубава дама. Аз нищо не разбирам от машинарии, но знам всичко възможно за това как се работи осем-девет дни седмично. — Той излови едно малко кубче лед, пхна го в устата си и шумно го засмука. — Това, че ми се обади, беше много умно от твоя страна.

На Ани отведнъж ѝ се стори, че температурата в стаята се е качила с петдесет градуса. Дали това означаваше, че той сериозно мисли да склучи сделка? Господи, Фелдър имаше четиридесет и два огромни магазина само в източната част на Щатите. Щеше да се наложи фабриката да работи двадесет и четири часа на ден само за да се опита да ги снабдява всичките, но тя щеше да успее да покрие всички платежни и дори щяха да ѝ останат пари.

— Прочетох, че смятате да направите значителна реорганизация на магазините си, които бездруго са хит — каза тя.

— Умееш да ласкаеш, това ми харесва. Нещото, което се научава след толкова години в бизнеса, е, че това, което има успех днес, може да няма успех утре. Отворих първия си магазин след края на войната, когато думата „намаление“ беше ключова. Сега времената са подобри... и изведнъж всичко стана бутик... дрехи бутик, калъфки за възглавници бутик, шоколадови бисквити бутик. От друга страна, ако някой реши да се набуца със сто долара за чифт дънки, какво лошо има в това да му предложиш чаша кафе или папая джус? Играта е на съвсем друго ниво.

Ани не можеше да реши дали Фелдър ѝ допада, или не. Държеше се сърдечно, но под повърхността можеше да е по-твърд от гвоздей.

— Харесаха ли ви образците, които ви изпратих?

— Ще ми се да можеш да кажа да. Истината е, че не мога да се докосна до такива неща. — Той сложи ръката на обемната си талия. — Разни глупави доктори ми казват, че ако не махна част от това нещо, в близко бъдеще ще направя госпожа жена ми много богата вдовица.

— Но...

Той я спря с жест.

— Това, което ми хареса, бе, че ти се обади. И то в същия ден, когато информацията излезе в пресата. Ти имаш усет и реагираш

бързо. „В килера на Фелдър“ — харесва ли ти името? Звучи добре, нали? Представям си нещо като... ами дъхави френски сирена, висококачествено колумбийско кафе на зърна, такива неща. Също и сладки неща, но пакетирани в кутии — като в супермаркета, само че по-добро качество.

— Чудесна идея, но това, което имах предвид за вас, е цял отделен бутик за шоколадови изделия — каза тя, като преглътна паниката, хванала гърлото ѝ като в клещи. — Нещо като... миниатюрна версия на „Тут де суит“. Донесла съм снимки — Тя извади стар брой на списание „Ню Йорк“ от куфарчето, подпряно на стола ѝ, и го разтвори пред Фелдър. — Това е една статия за мене, публикувана миналия септември.

— Я, този свещник ми харесва. Откъде си го изровила? От какво е направен, от птичи гнезда ли?

— Знам един цветар, който ги прави. Всеки свещник е различен. Той прави и всичките ми кошници, и ги украсява с картинки и панделки с различен цвят, в зависимост от годишния период или конкретния празник.

— А това какво е? — Той сложи пръст в ъгъла на снимката върху изображението на нещо като каменна чаша.

— Вана за птици. Спасих я от двора на една къща, която рушаха.

— Добра идея. Обичаш ли птици? Тук правят невероятно хубаво пиле. И гъската със сос от червени боровинки не е лоша. Без майтап. Искаш ли да поръчаме нещо?

„Не, искам да ми кажеш, че умираш от желание да имаш по едно очарователно магазинче, пълно с моите шоколадови бонбони изделия във всеки един от магазините ти.“ Но, разбира се, тя не можеше да каже това. Трябваше да кимне и да се усмихне, като в същото време се съпротивляваше с цялата си воля да устои на някакво силово поле, което теглеше — като с магнит, палеца към устата ѝ.

Тя се наведе напред, с поглед, устремен към него, мислено привличайки вниманието му. Уверена, че няма опасност погледът му да се сведе към менюто, докато говори, тя каза непринудено:

— Вие сте много умен човек, и сте прав — на всички ни се налага да се променяме в крак с времето. Тези хора наистина търсят качество и са готови да си плащат за него. Те купуват „Хааген-дази“ в пинтови контейнери и бисквити „Дейвидс“ на практика по долар

парчето. — Тя пое дълбоко въздух. Искаше ѝ се артерията на шията ѝ да престане да пулсира толкова силно: — Миналата година „Тут де суит“ стигна един милион оборот. Тази година изгледите са да е четиридесет процента отгоре.

— С още половинмилионен дълг в негарантиран дълг, може би около шестдесетпроцентен скок в разходите за заплати и профсъюза по петите ти, плащанията върху ипотеката на новата ти фабрика и лизингово задължение към оня нов град — призрак — търговския комплекс в Глен Харбър. Е, можеше да е и по-зле!

Веселякът, добродушният чичо Хай, бе отстъпил място на безмилостния Хайман Фелдър от легендите.

Ани поразена се дръпна назад. Имаше чувството, че с нея са злоупотребили, като че ли се бе опитал да пъхне ръка под полата ѝ.

— Как... От къде разбрахте всичко това?

— Аз съм като тебе, Ани. — Той се усмихна и усмивката бе тази на чичото — любимец на всяко хлапе — добрият чичо Хай, който никога не идва без нещо сладко в джоба. — Нямам време да се мотая. Ако не си бях приготвил домашното, сега нямаше да седя тук с тебе.

— Но...

Той вдигна ръка отсечено като регулировчик.

— Но не трябва да ме разбираш криво. Нямам намерение да те нокаутирам. Мислиш ли, че съм построил „Фелдър“ с дебела сметка в банката и тухли от лято злато? Беше време, когато имах три ипотекки върху къщата ми и се опитвах да измъкна четвърта. Така че бъди благодарна, че не си се разпродаде на части, защото тогава наистина щеше да имаш проблеми.

— Вече получих няколко предложения за това, но на този етап нямам такова намерение.

— Фелдър не е един от тези хора. — Той се засмя и грабна едно маково хлебче от кошницата за хляб, която келнерът тъкмо слагаше на масата. — Имам повече главоболия от цял полк фригидни съпруги. Ще преживея и без твоето.

— Тогава какъв договор смятате, че можем да сключим? — Ледът бе разчупен, защо да не използваше момента докрай.

— Слушай, ние тъкмо се срещнахме. Трябва да се опознаем малко.

— Много добре разбирате, че не моля за никаква услуга. „Фелдър“ може да спечели доста от това, което предлагам.

— Може да си права. Евентуално, след време. Но като начало, кой ще извади мангизите за клонестите свещници и птичи вани? Моето предположение е, че не ги дават евтино. — Той се наведе напред, толкова близо до лицето ѝ, че тя можеше да види косъмчетата, стърчащи от носа му. — Пък и твоите шоколадови неща трябва да са скъпи за произвеждане. И колко отгоре смяташ да ги маркираш? Така че колко доходи може да има?

— Ами златната бижутерия? — парира тя. — Вие продавате бижута, нали? Скъпи са, но носят добра печалба. Важното е, че и двамата преследваме един и същи клиент, от типа, който повече се интересува от качеството на стоката, отколкото от цената ѝ — разбира се, в разумни граници. Шоколадовите бонбони на „Тут де суит“ са един от върховете на лукса. Моите клиенти смятат, че си угаждат, по същия начин, както когато си купуват копринено бельо или „Шанел-5“ — те го взимат, защото е най-доброто.

— Харесва ми твоята самоувереност. „Най-доброто.“ Звучи велико, но кой го казва? Ти ли? Откъде аз да знам, че ти си най-добрата? — Той я гледаше втренчено, изразът му полуусмивка, полунедоумение — сякаш целеше да я предизвика.

Ани бе срещала този привидно невинен и хитър израз и преди, на лицата на шофьорите на такси, които те карат по най-дългия обиколен път, и на месарите, които казват: „Малко е повече“... Е, Хай явно бе от породата на измамниците. Но пък кой от онези, достигнали дотам, където бе той, не бе мошеник? Освен това, въпреки грубите му улични маниери, той изглеждаше истински заинтригуван. Затова въпросът бе как да наклони везните в своя полза, как да го убеди да ѝ позволи да отвори щандове в магазините си.

„Той иска да напирам. Изпитва ме.“ Не беше в стила на Фелдър да отстъпва. Е, нито пък в неин стил.

Само да не бе толкова горещо, като в сауна... Но Фелдър не даваше никакви признаци на прегряване.

Мислите ѝ препусаха в галоп. „Хайде, Ани, и друг път си бивала натясно.“ Една идея ѝ хрумна. Годишния панаир на шоколада на списанието „Гурман“ щеше да се проведе седмица след тази събота в „Плаза“. Щяха да се съберат производителите на шоколад от цял свят

— най-големите имена, като „Годива“, „Крон“, „Тоблер-Сушард“, „Перуджина“, „Джиандуха“ и всичките малки великани като „Манон“ от Белгия и „Тъчер“ от Швейцария. И, разбира се, „Жиро“. Както винаги, щеше да има банкет, танци, речи и — да, разбира се, награди. Да се състезаваш с онези велики сили бе малко като Давид срещу Голиат, но за съвсем нова организация като нейната да спечели наградата за общо отличие можеше да бъде манна небесна: страхотна безплатна реклама, изключителен стимул за продажбите на дребно и много нови договори с хотели и деликатесни магазинчета.

Ани си спомни колко бе развълнувана в годината, когато „Жиро“ спечели първо място. Други години бяха втори, а един път едва трети. Тя знаеше също, че Доли има намерение и тази година да отнесе една от наградите, но бе получила неофициалната благословия на леля си, която каза: „Единственото нещо по-хубаво от това «Жиро» да спечели първо място, би било да видя теб да си излезеш с този трофей.“

За „Тут де суит“ това щеше да бъде първо участие в състезание. Досега Ани не се чувстваше достатъчно уверена, за да представи новата си серия от чудесни малки пасти и еклери, съвсем наскоро пуснати в продажба в нейните магазини и още в процес на експериментиране. Сега обаче бе твърдо решила, че „Тут де суит“ трябва да спечели. Вече месеци наред на практика не се прибираше къщи дори и нощем. Експериментираше безкрай с нови вкусови съчетания, нови опаковки и начини на излагане. Нямахте намерение да пропусне нито един детайл, па бил той и най-дребният... дори роклята, която Лоръл ѝ шиеше. Всъщност тъкмо на следващия ден щеше да посети къщата на Лоръл и Джо в Бейсайд за последна проба.

Дали тъкмо мисълта за роклята — с елегантни очертания и гол гръб, не бе причината за внезапния ѝ прилив на смелост?

— Ще участвам в панаира на шоколада на списание „Гурман“ следващата събота — в моя бизнес това е еквивалент на наградите „Оскар“. — Тя разгъна салфетката си и я сложи на коленете си: очите надолу, ръцете заети с нещо, та Фелдър да не забележи, че треперят. И небрежно добави: — Ако получа една от наградите, ще бъде ли достатъчно, за да се убедите?

— Ако получиш първа награда.

— Наистина ме амбицирате.

— Ти сама каза, че си най-добрата.

Ани се поколеба, преглътна с усилие — гърлото ѝ се бе свило, и каза:

— Добре, първа награда. И след това?

— Искаш да подпиша договор на празен стомах ли?

— Всъщност да. Иначе сигурно няма да мога да преглътна и хапка.

— Е, щом е така, сигурно нямам право да оставя гладна такава привлекателна и решителна госпожица като тебе. — Той намигна и избърса със салфетка полепналите по устните му макови семки.

— Значи...

Той се засмя, поклати глава и посегна към менюто.

— Разбира се, защо не? Донеси трофея вкъщи и ще говорим за пуйката.

Искаше ѝ се да скочи и да го разцелува; вместо това скри лицето си зад менюто, за да не забележи идиотската ѝ усмивка. Освен това беше рано да се радва. Първо трябваше да спечели и да се разберат за условията. „Трябва да спечеля“ — каза си тя.

За момент дори почувства увереност, че наистина ще спечели. Сетне самоувереността ѝ се изпари и стомахът ѝ закурка. Докато Фелдър изучаваше менюто, тя за момент загриза нокти.

След по-малко от час Ани стоеше в малката опитна кухня встрани от основната производствена зона на фабриката на „Тут де суит“ на Уошингтън Стрийт и гледаше през рамото на Луиз, която тъкмо нанасяше последните щрихи на тортата с трюфели и канела — произведение от четири пласта блат, пропити с ром, между които имаше редуващи се слоеве канелено-шоколадов ганаж и маслен крем пралине — цялото това нещо намазано с ганаж, след това покрито с горчиво-сладка глазура от натурален шоколад и обкръжено с пръстен от печени лешници. Ани беше измислила рецептата един следобед в собствената си кухня и още същата вечер я сервира на гостите, които бяха дошли на вечеря.

Усмихна се при спомена за Трина Деверо, възрастната, тънка като вейка бивша балерина, с която живееха врата до врата — как, докато Ани събираше десертните чинийки, Трина прочисти фламингообразното си гърло и помоли с пискливия си момичешки

глас: „Ако не те затруднява, мога ли да получа още едно парче от тази божествена торта?“

Някои от гостите последваха Трина и също си поискаха допълнително. Между тях бе и Хюбърт Диксън — неин клиент и приятел от веригата хотели „Уест Ин“. В тортата имаше калории, достатъчни да потопят траулер, но никой като че ли не се интересуваше от това.

Тя се надяваше тортата да има същия ефект върху съдиите на „Гурман“.

— Какво стана с турския сладкиш? — попита Ани Луиз, която след всичките тези години непрекъснато ядене на сладко изглеждаше все така безпризорна като малката кибритопродавачка.

Луиз издуха падналите върху очите ѝ руси кичури.

— Искаш ли да го опиташ? Довърших го, докато ти беше на обяд. — Тя отрязва парче от сладкиша върху мраморния плот в средата на кухнята. Ани отхапа парченце колкото един пръст. Чудесните различни плътности и вкусове се смесваха в устата ѝ възхитително: хрупкавите листове маслено тесто, не прекалено тежкит, подправен с бренди сироп, млените фъстъци, смесени с дъхав, ухаещ на кардамон ганаж, всичко това заляно с крехка шоколадова глазура, покрити с пращинки млени фъстъци и парченца кристализиран джинджифил. Идеята я бе осенила на една вечеря в един турски ресторант на Трето авеню, където беше яла невероятно вкусна баклава.

— Ммм, перфектно — каза тя на Луиз. — Може би още съвсем малко кардамон?

— Нали току-що каза, че е перфектно? — Луиз спря да маже тортата и погледна Ани, като отново издуха надвисналите кичури и те се разлетяха. Беше навлякла огромна бяла престилка, дълга почти до глезените. Връзките ѝ я обикаляха няколко пъти през тънката талия. Предницата изглеждаше като че някое дете беше рисувало по нея с пръст, топнат в шоколад.

— Е, почти перфектно.

Луиз се разсмя:

— Това трябва да ти го напишат на гроба: „ТУК ЛЕЖИ АНИ КОБ, ПОЧТИ ПЕРФЕКТНА“. — Тя облиза от пръста си малко крем. — Това ме подсети, зет ти се обади. Каза, че не е спешно, просто да му се обадиш, когато имаш свободно време.

— Искаш да кажеш някъде през 1993 година?

Ани се изсмя на шегата си, но вътрешно усети спазъм. Шест години бяха минали, а тя все така изпадаше в паника, щом чуеше неговото име или, още по-зле, щом го видеше. Като дете, което без да иска е направило пожар и трябва бързо да затъпче пламъка. Разбира се, в последно време всичко вървеше нормално. Бяха добри приятели, нищо повече. От време на време на път за месния пазар Джо се отбиваше за по едно кафе. Някой път се обаждаше просто да си побъбрят. Най-вече го виждаше на семейни празненства — в Деня на благодарността и Коледа, на пикника, който Лори организираше веднъж годишно по случай Четвърти юли, на рождените дни на Адам.

И все пак всеки път, когато той я посрещаше с прегръдка или по време на разговор докосваше ръката ѝ, нещо в нея трепваше. Ако той усещаше същото, значи много добре го прикриваше. Беше внимателен — може би прекалено внимателен? — винаги я посрещаше с целувка, обичайна за роднини и необичайна за любовник. Стараеха се да поддържат отношенията си леки, издаващи привързаност, шеговити, — особено пред Лори.

На Ани понякога всичко това дори ѝ се струваше истина. Но тя знаеше, че не е — беше театър с всичките му уникални ритуали, сложен като японско представление. Ако беше...

Ани решително затръшна вратата пред следващата си мисъл, която като че ли все я дебнеше и се опитваше да влезе в съзнанието ѝ.

Тя не можеше и не искаше да си представя как щеше да изглежда животът ѝ, ако тя се беше омъжила за Джо.

Той беше мъжът на сестра ѝ, и точка. Ако Ани дори за момент стъпеше встрани от тясната камениста пътека, с всички тях бе свършено.

„По-добре вместо на него да се обадя на Емет — помисли тя. — Да му напомня да си вземе костюма от шивача за довечера.“

Партито, на което щяха да ходят, беше по случай издаването на най-новата книга с рецепти за десерти на Танси Бун, в която бяха включени и някои от специалитетите на „Тут де суит“. Танси естествено щеше да бъде там, с типовете от медиите и хората от издателството... и най-важното, критиците от списанията „Гурман“, „Кухня“ и „Познавачи“.

Ани бе решила да извлече максимална полза от това за „Гут де суит“ и беше предложила да достави десерти за случая. Тя мислено си напомни да провери дали Танси не е добавила в списъка още гости в последния момент, а също и да прати на Фелдър по куриер последния брой на „После дойде шоколадът“, заедно с покана за партито.

Да, точно това щеше да направи: да се съсредоточи върху Фелдър, върху това да излезе от финансовата си криза, без да гледа наляво-надясно, без да се отклонява, без да има никакъв начин да кривне с Джо, даже случайно.

Остави Луиз и бързо обходи фабриката. Огледа разхвърляните работни помещения с плотове като в месарница с лавици отдолу, разположени как ли не — истински лабиринт. Работници в бели престилки и бели еластични шапки се суетяха около масите, размахваха тави с тънки като хартия формички с шоколадов десерт, фондани пралине, портокалови скалички, топнати в шоколад, трюфели, готови да бъдат сложени в кутии.

Покрай една от стените стоеше редица стоманени пещи, котлони, дълбоки умивалници, съдове за топене на шоколад; старото й устройство за опаковане, както и две по-нови заемаха другия край на голямото помещение. Когато Емет за пръв път й показваше мястото, той каза на Ани, че тук се е помещавала голяма фабрика за шапки.

Видя как пълничката, с кожа с цвят на кафе Нета, носи една тава с котешки езичета. Дали си беше спомнила да подложи картон, преди да ги пъхне във фурната? Последния път бишкотите бяха малко пресушени, а картонът щеше да запази част от влагата. Погледът й падна върху купчина дървени касети. Тези грейпфрути... ако не се използваха скоро, щеше да се наложи да ги изхвърлят, нямаше да могат дори да ги захаросат, кората трябваше да е прясна, за да не омекне прекалено.

Ани отиде при намръщения Дъг — тъмните му гъсти вежди стърчаха като нестриган жив плет. Имаше проблеми с една от лентите на конвейера — металните калъпи, които трябваше да минат под струите течен шоколад, се бяха задръстили. Когато готовите форми се охладяха и изсушаха, се пълнеха с кремове с ликьори, а накрая им се слагаха шоколадови дъна. Ако лентата не заработеше, нямаше да има бонбони. По дяволите! Май трябваше да се обади на фирмата — производител да пратят някого.

Тя заръча на Дъг да продължава с опитите и се насочи към една работна маса, където Лиза топеше захар за шоколадово-орехова глазура в широка медна тенджерата. Ани я попита дали коледните калъпи са разопаковани. Лиза, с бяла шапка и престилка на хлебар, каза нещо, но думите ѝ потънаха в шума на машините и подрънкването на тавите и тенджерите, така че тя посочи с оцапаната си с шоколад ръка експедиционната линия до отсрещната стена.

На една висока лавица Ани намери това, което търсеше — комплект викториански железни калъпи — чудати и безценни: дядо Коледа като на илюстрация от Клемънт Мур, джудже в къси балонести шалвари и шапка като чорап, ангелче с нацупено лице стил Бърн-Джонс, две преплетени на кълбо котета. Беше ги открила преди две години в антикварно магазинче на Портобело Роуд в Лондон и се бе влюбила в тях от пръв поглед. Онази първа Коледа беше произвела по сто плътни шоколадови отливки от всеки вид, и всичките бяха продадени още първия ден. Бяха се превърнали в най-великия ѝ основен празничен продукт. Още не им бе дошъл сезонът, но тя смяташе, че ще бъдат очарователно допълнение за нейния щанд на панаира. Ани за миг затвори очи, като се опитваше да си представи къде да разположи празничните деликатеси. Потънала в мислите си, не чу стъпките зад гърба си.

— Ани?

Тя стреснато се обърна.

— Джо!

— Извинявай, няхах намерение да те стресна. — Той се усмихна с типичната си крива усмивка и вдигна ръце в знак на извинение. Беше с избелели дънки и дънково яке с подплата, навлечено върху тъмносин пуловер. Сред миризмата на какао и ванилия тя усети миризма на кръв и дървени стружки, донесена от него — явно бе ходил на месния пазар.

— Имаш ли малко време и желание да се поразходим?

Ани се усети, че кимва, макар да имаше поне хиляда задачи.

— Разбира се, защо не?

Щом излязоха на открито, Ани се зарадва, че се бе съгласила. Есента беше дошла, без да я забележи. Листата на дърветата пред фабриката бяха засипали пътеката. Небето имаше свеж ментовосин цвят. Слънцето, залязващо нейде към Джърси, все още изливаше ярка

светлина и образуваше златен ореол около старите складове и зданието на фабриката. Джо вдигна лице да вдиша вечерния въздух, очилата му хвърляха слънчеви зайчета. Ани забеляза един облак да се оглежда в стъклата им. Забеляза и проблясъци от сиво в тъмната му коса.

Без да разговарят, те тръгнаха един до друг по Уошингтън Стрийт. Той беше толкова мълчалив, че Ани започна да се безпокои. Надали я беше повикал само заради удоволствието от разходка в нейната компания. Нещо не беше наред. Имаше нещо, което Джо искаше да сподели.

Дали не бе свързано с Лоръл? Ани имаше някои подозрения, че нещата между тях не вървят съвсем гладко. Лоръл никога не беше казвала нищо конкретно, но всеки път, когато говореше за Джо, гласът ѝ изведнъж ставаше прекалено бодър, като че ли искаше да убеди сестра си, че всичко в брака ѝ е повече от чудесно. „Може да си въобразявам“ — помисли Ани. Може би на самата нея подсъзнателно ѝ се искаше да вярва, че работите между господин и госпожа Джо Доуърти не са толкова прекрасни, колкото изглежда. Може би затова и Лоръл нямаше желание да си споделя с нея. Пък и независимо от тяхната нова близост, независимо от това, че вечно клюкарстваха по телефона и си разменяха шеги, дистанцията си оставаше — невидима, но осезаема.

Стигнаха до Мортън Стрийт и завиха към Хъдсън и към залязващото слънце. Тази част на града едно време се е състояла най-вече от складове на презокеански товарни кораби и огромни печатници. Сега Ани забеляза тук-там пред окадените издигнати скелета сгради и забързани работници, които се движеха насам-натам с колички, натоварени с дървен материал, каменна облицовка и цимент. Тези сгради скоро щяха да бъдат превърнати в жилища и щяха да се напълнят с децата и внуците на онези, които едно време бяха работили по четиринадесет часа на ден на същото това място. Боже, колко бързо се променяха нещата! Понякога ѝ се струваше, че всички, освен нея тичат напред.

Най-сетне Джо се обърна към нея и каза:

— Баща ми става все по-зле.

— Джо... Съжалявам. — Искаше ѝ се да го хване за ръката, но успя да се сдържи.

Бе забелязала, че Маркъс наистина беше започнал да изпада все повече, откакто майката на Джо бе починала миналия май. Още един микроинфаркт... сетне бяха започнали онези странни скокове в настроението и провалите в паметта. Докторите бяха нарекли това болестта на Алцхаймер, но според Джо това бе начинът, по който баща му се справяше с излезлия си от релси доскоро подреден живот.

След като не можеше да върне нито здравето си, нито жена си, старецът просто, както се бе изразил Джо, заключваше вратите и удряше кепенците.

— Дори с остатъка от акъла си старото копеле е непоносимо! — Гласът на Джо бе сърдит, но тя виждаше следите от умора и загриженост върху лицето му. — За последния месец и половина сменихме три болногледачки. Последната ми показа ръката си — цялата в синини. „Надявам се, не мислите, че съм от онези, които биха ви съдили“ — каза. Само имала нужда от малко почивка, но кой би могъл да си позволи да си вземе отпуск с всичките тези сметки, които трябвало да се плащат в днешно време? — Джо прокара пръсти през косата си и се изсмя с недоумение. — Божичко, можеш ли да си представиш?

— Какво смяташ да правиш?

— Работата не е в парите — продължи той. — Ако иска, да ме съди. Лошото е, че баща ми се разпада на парчета. — Той пое дълбоко дъх. — Миналата седмица се срещнах с Наоми Дженкинс, онази съветничка, за която ти разправях. Тя помага на семейства в подобни ситуации. Нали знаеш, помага им да решават дали не е време... Тя беше при баща ми онзи ден и днес дойде да ме види в ресторанта.

— Е, и?

— Препоръчва да го дадем в старчески дом. Наистина няма друг начин.

— Джо, толкова съжалявам! — И преди да помисли какво прави, тя хвана ръката му и силно я стисна. Дълго стоя така, свързана с него от съчувствие и копнеж, уплашена да продължава от мисълта, как би се изтъквало това, и в същото време още по-уплашена да продължи...

Джо първи се дръпна и се наведе да вдигне една монета, лежаща на пътеката. Стара монета, почерняла от времето, прикрита под слоя

паднали листа; как ли бе успял да я забележи? Той за момент я загледа втренчено, после я запрати върху плочките някъде далече и въздъхна.

Обърна се към Ани и на красивото му, интелигентно лице изплува тъжна усмивка.

— Знаеш ли какво ми каза синът ми снощи, докато му оправях одеялото? „Да ти кажа, татко, понякога втори клас не струва.“ — Джо се засмя истински развеселен. — Това горе-долу казва нещата с две думи, не мислиш ли? Понякога животът нищо не струва. Мисля, че баща ми би се съгласил.

„Аз също“ — помисли си Ани, като нямаше предвид възрастта или старчески домове. Мислеше колко е несправедливо да обича толкова силно двама души, като Джо и Лоръл, и в същото време да знае, че едната любов ще унищожи другата.

Не бе справедливо и спрямо Емет. Бяха заедно вече от толкова време, понякога дори имаше чувството, че са женени, но тя така и не посмя да направи решителната крачка. Може би никога нямаше да може, не и докато не повярва, че на Джо му е все едно. Или пък ако на него не му е все едно, на нея да ѝ стане безразлично. Господи, защо се разсейваше с всичките тези чувства, точно когато „Тут де суит“ изискваше всичките ѝ сили? Защо не можеше да остави всичко друго настрана?

Шест години минаха, време беше да приеме действителността. Да, време бе. Но какво точно ставаше с нея?

— Съжалявам — рече тя, без да е сигурна за какво точно, — наистина не е справедливо.

— Още не съм казал на Лори. Тя много ще се разстрои. Странното е, че те са толкова различни хора, а се разбират още от самото начало. Тя много го обича. Намери хиляди начини да му влезе под кожата, докато аз все тръгвах с рогата напред и свършвах с това, че се вбесявах.

— Ще трябва да ѝ кажеш.

— Знам. — Той сведе поглед, но не достатъчно бързо и тя успя да съзре нещо в очите му... нещо тъмно и тревожно.

— Джо... Всичко наред ли е между теб и Лори?

Той помълча прекалено дълго; сетне сви рамене.

— Разбира се. Защо питаш?

— И аз не знам. Забрави! Бездруго не ми влиза в работата.

Той се усмихна:

— Е, наистина си се променила.

Благодарна, че сменят тона, Ани с лекота премина към обичайните шеги.

— Само през работно време — парира тя. — Вечерно време пак ставам много любопитна. Ривка казва, че съм толкова добра в тази роля, че мога да давам уроци.

Той докосна ръката и.

— Как е Ривка напоследък?

— Все така се занимава с преброяване, този път на внуците си. Мисля, че е стигнала до девет, като още две са на път. Неудобно е да си призная, че не мога да им запомня имената... — Тя млъкна за момент. — Джо, ако мога да помогна с нещо за баща ти...

Той вдигна рамене.

— Благодаря ти, но няма нужда. Само исках да се разтоваря пред някого. Всъщност успях да накарам болногледачката да ми обещае, че въпреки синините и всичко останало ще остане до края на месеца.

— Господи, Джо, с какво я подкупи?

— С екскурзия с параход до Бахамите. Повярвай ми, докато се качи на борда, ще си е изкарала парите с честен труд.

Ани се засмя:

— Сигурна съм в това.

— Знаеш ли, понякога си мисля, че ще е по-добре за всички, ако старецът просто умре. — Погледът му беше насочен някъде далеч. Той млъкна и потри челюстта си с разкаян вид. — Господи, това никога не съм го признавал пред никого.

— Всичко е наред — каза му тя. — Не те осъждам. Всъщност смятам, че и баща ти би го предпочел.

Той пак докосна ръката ѝ и каза:

— Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че не ми каза какво безсърдечно копеле е синът на стария Маркърс Доуърти.

Тя впери поглед в него и бавно произнесе:

— Мисля, че за това, което правиш, се иска много сила и... много любов.

— Колко странно. — Той погледна към небето, сякаш търсеше потвърждение. Тя гледаше хипнотизирана как адамовата ябълка на шията му прескача. Сълзи заблестяха в очите му. Накрая каза със свито гърло: — Никога не съм мислил за него по този начин. Говоря за любовта. За мен той е просто баща ми...

Джо хвана здраво ръката ѝ и тръгнаха обратно по Уошингтън Стрийт, огрени от златното библейско слънце, като че ли това бяха правила цял живот. За първи път от години тя се чувстваше спокойна и необичайно доволна от присъствието му.

В същото време нещо тъмно потръпна вътре в нея.

Едно изречение на Диъри изплува в съзнанието ѝ: „Не разлайвай кучетата“.

Ани пиеше на малки глътки шампанско в помещението на „Забар“ на мецанина. Опитваше се да приеме интериора. Под тавана бяха окачени цедилки, ярки емайлирани чайници, тройни редици метални кошници, пълни със салфетки за чай и подставки за гърнета и тенджери. Стените също бяха отрупани с всевъзможни кухненски прибори — от миксери до чинии. Ани правеше опити да обработва околната среда. Тук целуваше нечия буза, там стискаше нечия ръка, спираше да побъбри с онези, които познаваше — Ейвъри Съфолк, който беше направил интервю с нея за статия в „Кюизин“; Танси Бун, в шифонова рокля на цветя, с която приличаше на кола от Парада на цветята. Тя стоеше на стража до пирамидата от екземпляри на книгата си; а също и Лидия Шер, издателката на Танси от „Спийдуел Прес“, на която Ани подхвърли идеята за готварска книга, посветена изцяло на трюфелите.

До девет часа всичките багели, бяла риба, съомга от Нова Скотия, ньоки ал песто и спагети „Примавера“ от долния етаж бяха унищожени и сервитьорите в колосани снежнобели куртки започнаха да сервират кани с кафе и чаши и тави с десертите на Ани. Тя видя, че много хора въпреки обилното количество току-що погълната храна, ги разграбват.

Но нещо не беше наред. Дори по-лошо — когато похвалите и поздравленията за тортата с трюфели и тъничките кофички от бял шоколад, пълнени с мус с бренди, заваляха от всички страни и хората

ентузиазирано ѝ стискаха ръката, правеха екзалтирани изявления и ѝ изпращаха въздушни целувки, обичайното чувство за триумф отстъпи място на главоболие.

Тя си запроправя път към масата с десерти с мисълта, че една доза кофеин ще оправи нещата, когато се появи Емет, хвана я под ръка, изтегли я настрани и попита:

— Добре ли се забавляваш?

— Разбира се — отвърна тя с пресилена лекота. — Защо не?

И с жест обхвана помещението, в което се намираха, с всичките му тенджери, тигани и скари с всякакви размери. Чувстваше се наистина у дома си, макар че едва ли би облякла тази изискана копринена рокля и тези обици, за да си опече тава бисквити с лешници например.

— Гледаш като... — каза той нежно и приглади един кичур на слепоочието ѝ.

— Като?

Сините му очи искряха.

— Ами като генерал Макартур, атакуваш Корехидор. Отпусни се, Коб, това е само някакво си парти. Не е нужно да завладяваш всички с чара си.

Ани го изглежда със смесица от нежност и раздразнение. Понякога можеше да бъде доста досаден... особено когато бе прав. Вечно я будалкаше, бодеше, предизвикваше, караше я да погледне нещата от всички страни, особено когато тя нямаше никакво желание за това; както когато тя обмисляше онова предложение от „Дженерал Фудс“ да сключат сделка за разширение на нейната серия от причудливи замразени десерти. Спомни си, че бяха в леглото, когато каза на Емет, че има намерение да сключи сделката. Той сложи длани под главата си и впери поглед в тавана... и досега го виждаше как беше подпрял крака си на най-долната пречка на пиринчената табла. А в момента с типичния си замислен, отмерен глас, който понякога толкова я дразнеше, но винаги я караше да се замисли, той продължи:

— Според мен хората, които искат необичайните десерти на „Тут де суит“, знаят къде да те намерят. Това, че се налага да се отбият от пътя си, за да ги получат, им придава особено значение, не мислиш ли? С други думи, ако просто ги хвърлиш в количките им в супермаркета, някак си няма да е същото.

Ани бе възразила, че с парите, които щеше да изкара от тази сделка, ще си изплати заемите от банката и дори ще ѝ останат. Но дълбоко в себе си тя знаеше, че той бе прав. Нещо щеше да изчезне безвъзвратно, и това нещо бе качеството и печатът на „Тут де суит“.

Два дена по-късно тя се бе обадила на „Дженерал Фудс“ и бе отказала сделката.

Не, Емет, въпреки неравната си походка и непринудената усмивка, никак не бе лесен. Всеки път, когато Ани се опитваше да наложи своето, той веднага отвърщаше на натиска с натиск. Никога не успяваха да постигнат съгласие кой филм да гледат, в кой ресторант да отидат. Освен това той можеше да бъде невероятно нетактичен, както миналата седмица. Ани тъкмо отправяше една специална поръчка за голяма сватба, когато той заяви, че мусът, върху който тя бе работила часове, имал вкус на шоколадено нишесте, и тя бе готова да го убие.

Едно бе сигурно: през шестте години, които бе прекарала с Емет, Ани никога не бе сучала с него. Имаше много случаи, в които така я бе вбесявал, че имаше желание да го удари, но никога не ѝ беше омръзвал.

В този костюм в антрацитносиво на тънко райе с цвят на бургундско вино, Емет изглеждаше доста представително, както подобава на нов партньор в голяма агенция за недвижими имоти. Като се изключат новите му обувки, които само за няколко седмици щяха да изглеждат също толкова износени, както и старите, никой не би предположил, че този мъж едно време е монтирал сонди в петролни кладенци или е издърпвал мрежи на борда на лодка за лов на скариди. Ръждивата му коса, макар добре подстригана, също не бе съвсем обуздана — няколко немирни кичура стърчаха отпред, а отзад, върху яката на ризата му от „Брук Брадърс“, тя стоеше на туфи.

— Нямаше да съм тук, ако това не беше добре за бизнеса — каза тя. — Тъкмо преди малко говорих с Ед Сандерсън и знаеш ли какво каза той? Каза, че иска да направи обширен материал за мене.

— Сигурен съм, че му се иска — намигна Емет похотливо, с което изтръгна от Ани усмивка.

— Говоря съвсем сериозно, Ем, и ако не спреш да ми се подиграваш, ще...

Той я хвана под мишница и я привлече до себе си, толкова близо, че бакенбардите му погъделичкаха бузата ѝ; дъхът му бе топъл, с лек

дъх на карамфил:

— Какво? Ще ме изриташ от леглото ли?

— Напротив, ще те държа там, докато не започнеш да се молиш за милост.

— Това ще ти отнеме доста време.

— Мога да чакам.

Той леко докосна слепоочието ѝ с устни и прошепна:

— Какво ще кажеш да се измъкнем сега и да отидем у нас, за да почнем?

Ани усети как ѝ става горещо. Защо трябваше да я изкушава точно в най-неподходящия момент? Искаше ѝ се да остане сама след това парти, да подреди мислите си, да си припомни разговора с Джо.

Тя поклати глава.

— След малко. Има още някои хора, с които ми се иска да поговоря.

Мрачен израз премина бегло през квадратното обрूलено лице на Емет. Сетне той я пусна и леко вдигна рамене. Ани усети пристъп на безпокойство. Тя го отблъскваше, и той го знаеше. Това, което я безпокоеше, бе, че той не протестираше. Ани знаеше от опит, че Емет е най-кротък, когато е най-обезпокоен.

Колко дълго щеше да остане край нея този път?

Споменът я върна към миналия октомври. Този месец ставаше една година, откакто Емет ѝ бе предложил за кой ли път да заживеят заедно, да си намерят достатъчно голям за двамата апартамент. Тогава по възможно най-милия начин му обясни, че още не е готова... никога нямаше да забрави лицето му в този момент: не сърдито, не и огорчено, просто като врата, която се затваря. Това беше в нейния апартамент, тъкмо след вечеря. Той учтиво се извини, взе си сакото, окачено на облегалката на стола, праметна го през рамо и... излезе.

Тя бе сигурна, че Емет ще се върне, но той не го направи. Той се оттегли за цели осем месеца. Никакви обаждания по телефона, никакво наминаване, никакви посещения в магазина.

Липсваше ѝ повече, отколкото си мислеше, че е възможно. Не като горчиво-сладката болка, която изпитваше по Джо. Беше по-скоро като че ли от рана — беше уязвена, без да може съвсем да го повярва, и бясна, най-вече на себе си, че толкова много се вълнува. Сетне, когато разбра, че той се е сгодил с друга жена, която бе срещнал по време на

работата си с недвижими имоти, изпадна в депресия, която седмици наред я караше да се чувства измръзнала и с главоболие дори в най-топлите дни, като че ли бе на границата да се разболеет от лош грип.

Ясно си спомняше деня в началото на юни, когато Емет без предупреждение се бе появил на вратата ѝ — с джинси и блуза от „Хенли“ и с омачкана книжна кесия в ръце.

— Бях на гости на едни приятели в провинцията през уикенда, и намерих тези неща в задния им двор — каза ѝ той без предисловия и ѝ подаде кесията. — Помислих си, че ще ти харесат.

Ани погледна в кесията и сърцето ѝ трепна. Пърхутки! Той помнеше колко ги обича и как се ядосваше, че не ги продават по магазините. Изведнъж тя заплака, сълзите ѝ се стичаха и капеха от брадичката ѝ върху плика с леко повехнали пърхутки.

— Можеш ли да останеш? Мога веднага да ги опържа, ако имаш време.

— Мога да остана — каза той тихо и в сините му очи тя прочете, че има намерение да остане не само за петнадесетина минути или час, а за доста по-дълго.

Той така и не ѝ разказа нищо нито за жената, за която насмалко не се бе оженил, нито защо е развалил годежа. А и Ани никога не го попита. Тя беше доволна, че той се е върнал в нейния живот и в леглото ѝ — Емет не отваряше въпрос и да заживеят заедно. Ани знаеше, че тази мисъл му се върти в главата и понякога е на върха на езика му, но той благоразумно мълчеше.

Но колко дълго щеше да продължи мълчанието му? Доколкото Ани го познаваше, надали безкрай.

Тя се върна към настоящето и загледана в стената, отрупана с медни тигани от всички големини и безброй емайлрани тенджери, изведнъж се почувства самотна и загубена. Като че плуваше върху айсберг в средата на безбрежен океан. Не искаше да го загуби. От друга страна, как да му каже, че го обича, обожава... но недостатъчно, за да се омъжи за него? Да си продаде любимата къща — приют за чайки, и да се премести при него? Тя беше мислила за това и на няколко пъти за малко да направи този скок... но все нещо я спираше.

Може би Джо. А може би просто не бе създадена за брак с никого. Помисли за сестра си, за която да бъде съпруга и майка бе толкова естествено, колкото за птицата да свие гнездо. Къщата на

Лоръл не беше просто място, където се спи, яде и се приемат гости. Това беше дом, пристанище, убежище, напълнено със стари мебели, които Лоръл сама бе реставрирала, с дреболии, събирани с години, с четени и препрочитани книги, пухени завивки, които тя бе шила, бебешки играчки на Адам, които сърце не й даваше да изхвърли. Ани обичаше своя дом и работата си и съвсем не мечтаеше за живота на Лоръл... но в този момент чувстваше необичайна празнота.

— Ем, съжалявам...

— Е, чудо голямо. — Той й хвърли поглед — остър, преценяващ, сетне отмести очи. — Ако не възразяваш, аз също съм малко нещо разбит. След часовете, които прекарах да се правя на велик, краката повече не ме държат. Имаш ли нещо против да изчезна?

— Само ако ми обещаеш да вечеряме заедно утре вечер.

Той й намигна.

— Въпросът ти е уреден.

Тя наблюдаваше широкия му гръб да се отдалечава към стълбите, изпращан от одобрителните погледи на доста жени. Усети мрачното й чувство да се усилва. Колко ли още ще издържи — питаше се тя, — преди да си отиде, този път завинаги? Изведнъж я налегна умора. Искаше й се да изтича след Емет, да му каже, че е променила решението си, — но краката й като че бяха завинтени за пода. Тя си спомни всичките филми с хора, гонещи влакове, без никаква надежда да настигнат своите любими, които през сълзи и с тревога гледат през прозореца на вагона, докато влакът изпуска пара и ги отнася.

Макар да не беше помръднала нито с милиметър, имаше чувството, че е гонила влак, който вече е изпуснала.

[1] Незабавно (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Здравсти (амер.) — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Лоръл хвана топката и я подхвърли обратно на Адам, а той подскочи с ръце към небето да я спре. Изпод фланелката му с надпис „Важна птица“ се подаде коремчето му, още бебешки закръглено.

Топката се плъзна по бейзболната му ръкавица, но той не успя да я задържи и тя отлетя, шумно се удари в задната врата на къщата и падна на земята. От удара по тревата се посипаха малки люспи боя — като конфети.

Къщата имаше нужда от боядисване. Господи, струваше й се, че само няколко месеца бяха изминали, откакто двамата с Джо старателно бяха закърпили и боядисали цялата фасада. Всъщност това бе по времето, когато току-що се бяха нанесли. Адам тъкмо бе започнал да пълзи. Нима бе възможно да са изминали цели шест години оттогава?

Тя обхвана с поглед двуетажната сграда с очарователни сини щори на прозорците. Почти цяла година двамата с Джо бяха работили до премала, за да я оправят — стържеха пласт след пласт боята, датираща от времето на Депресията, върху полиците над камшика и дървените каси, циклеха и лакираха паркетите, заместваха старата дограма на прозорците с нови двойни рамки, боядисваха и шпакловаха, докато вратовете им се изкривяваха и ръцете им бяха готови да окапят.

Но къщата беше хубава и си струваше потенето и усилията. Бейсайд се намираше едва на половин час път с трамвай от града, като в същото време имаше всички предимства на живота в предградията. Заливът Литъл Нек беше на пет минути пеша, както и училището на Адам. През топлите месеци тя си имаше цветна и зеленчукова градина, а Адам разполагаше с целия покрит с гъста трева заден двор за игра.

— Маа-мо!

Лоръл хвърли поглед към Адам, който стоеше пред редицата високи хортензии, делеящи техния двор от този на съседите Хесъл. Държеше бейзболната топка и пристъпяше от крак на крак като че ли му се ходеше до тоалетната. Щом видя, че тя го гледа, Адам запрати топката към нея и този път тя я метна обратно надолу, достатъчно

ниско, за да може да я хване, без да трябва да подскача. Дори и така той за миг се поколеба и тя помисли, че ще я изпусне, но след миг той я хвана в ръкавицата си и погледна майка си сияещ, като че ли току-що беше предотвратил гол в Световните състезания. Тя почувства прилив на гордост и обич и се провикна:

— Много добре! Сега е твой ред. Искам да ми покажеш как прави Реджи Джаксън.

— Внимавай да не ти пробия дупка в ръкавицата с тая топка!

— Ама аз нямам ръкави... — Лоръл бе толкова поразена от мъжествената решителност върху малкото личице с цвят на кехлибар, че остатъкът от изречението замря на устните ѝ. Тя видя сина си да върти ръката от рамото, и, набрал инерция, да запокитва топката с такава сила, че загуби равновесие и падна на колене в тревата. Топката изхвърча нагоре и за момент увисна във въздуха, отричайки земното притегляне — като съвършена бяла дупка, пробита в бляскавото есенно небе.

Сетне топката се срина, минавайки през клоните на старата ябълка, обрули две-три късни ябълки и тупна на няколко стъпки от Лоръл в крехката почва на зеленчуковата леха. От мястото си тя виждаше мръснобялата сфера, полускрита от проядено от бръмбар есенно листо, близо до последните тиквички, които със сетни усилия се държаха за стеблата си. Всичко останало: тикви и шарен боб, бе обрано още преди няколко седмици, и с настъпването на есента и това циганско лято тя бе доволна, че се е запасила с цели редици буркани в старомодния килер, въпреки горещината, която трябваше да понесе по време на консервирането.

Наблюдаваше сина си, докато той се навеждаше да вдигне топката, и си мислеше за силната прилика с истинския му баща — както преди секунда бе размахал победоносно юмруче, с блестящи тъмни очички. За момент като че ли съзря Джес Гордън да стои на стълбите на студентския център и да ораторства пред малка хипнотизирана тълпа, разсичайки въздуха с юмрук.

Адам бе наследил от баща си гарвановочерните коси и острите черти, а също и склонността му да се раздава. В училището класният на Адам ѝ бе казал, че малкият е в състояние да си поделит сандвича или бисквитата с всяко хлапе, което си поиска, дори ако това означава да остане без обяд.

Лоръл се сети за небесносиния плик от Джес, получен по пощата, когато Адам навърши три години. Той ѝ съобщаваше, че се бил присъединил към Корпуса на Мира и че живеел в Мексико, в просто юкатанско село. Помагал на местните фермери, почти издъхващи от постоянната суша. Пишеше, че непрекъснато имал диария, но бил по-щастлив от всякога. Бил срещнал една местна девойка, Роза Торентес, и щели да се женят...

Споменът за нейната собствена прибързана сватба в градското кметство изплува в съзнанието ѝ. Без бяла рокля, без воал, без букет. Дори без ориз. И все пак тя бе толкова полудяла от радост, че липсата на голяма сватба не бе в състояние да я впечатли. Всичко, за което бе мечтала, стоеше до нея, и името му бе Джо.

Дали той бе изпитвал същото щастие? В тогавашното си състояние на еуфория тя не бе обърнала внимание дали той не бе помалко ентузиазирани. Както коленичеше на земята, за да вземе топката, Лоръл замръзна на място, без да усеща как влагата прониква в плата на дънките ѝ.

„Не плачи. Не бива да плачеш пред Адам“ — заповяда си тя. Но сълзите непослушно напиреха, щипеха очите ѝ, и с тях идваше образът, който съзнанието ѝ въртеше като на плейбек отново и отново до безкрай: Джо и онази жена, в ресторанта. Тъкмо беше приключила с илюстрациите на „Глупавата гъска Сали“, които правеше за издателство „Викинг“, и реши да наmine към ресторанта и да изненада Джо. И щом влезе в залата, го забеляза: с гръб към входа, в едно от сепаретата, с хубавичка непозната червенокоса жена. Лоръл ясно видя, че жената бе хванала ръката му в двете си ръце.

Джо седеше с гръб и тя не можеше да види изражението му, но и така си личеше, че е разстроен. Извинение? Кавга между влюбени? Или сбогуване? Тя отново преживя шока и ужаса, които бе усетила в онзи момент. Картината в съзнанието ѝ бе като колаж от изображения: отблясъците на светлината, падаща върху квадратните златни обици на жената, посягаща да погали лицето на Джо; извивката на раменете на Джо, както се накланя напред към нея; салфетката до лакътя му, сгъната в разпадаща се линия. Беше ѝ напомнила великденска лилия. В ресторанта, зареден с всички хитове от 40-те до 60-те, звучеше „Град без жалост“ на Джин Литни. Самата Лоръл стоеше като призрак, незабелязана от Джо и жената.

Цялата минала вечер и целия днешен ден тя прекара в напразни усилия да не си представя онези двамата, с преплетени голи тела, как си говорят весели неща, как се целуват, как се любят. Можеше ли да има някакво съвсем невинно обяснение на това, което бе видяла?

Окей, може би имаше. Но проблемът не беше само в жената от ресторанта. Напоследък Джо изглеждаше толкова далечен и загрижен. Не бяха се любили повече от две седмици. А и неговата дистанцираност не бе нещо, появило се ненадейно преди месец-два.

„Ти знаеше. Дори докато той произнасяше своето «да», ти знаеше, че той се ожени за тебе, без да те обича — не страстно, тотално, не по начина, по който ти го обичаш. Ти го прие независимо от това. Така че ако той има връзка с някоя, това не би трябвало да те шокира толкова. Поне не е с Ани...“

— Видя ли? Ау, мамо, видя ли колко високо стигна? Чак до небето! — Гласът на Адам я върна към действителността. Бършейки очи с опакото на ръцете, тя се изправи и отиде при сина си.

— Ако бях ловец на таланти — каза тя, докато го прегръщаше, — щях да те запиша в отбора на Янките или може би в НАСА. Как само я запрати! Мога да се обзаложа, че те бива и с ракетите. — Лоръл се бе изпотила въпреки хладното време. Адам се издърпа от ръцете ѝ, разроши копнинено-черната си коса и трезво каза:

— Малките момчета не могат да са астор... нефти. — Големите му тъмносини очи я гледаха със спокойна интелигентност. Сърцето ѝ се сви — светът, в който живееше момчето ѝ, беше толкова подреден — запълваш с цвят очертаното пространство и няма начин да сбъркаш...

Искаше ѝ се животът наистина да е толкова прост. Искаше любовта да е като пари в банката — колкото повече внасяш, толкова повече получаваш. Всичките тези години се беше борила да спечели любовта на Джо, уверена, че това е само въпрос на време — нещо, в което сега беше започнала силно да се съмнява.

Виж, страст бе имало. О, да! Тя помнеше как бе в началото — ръцете на Джо по тялото ѝ, нежни, знаещи. Но винаги в едно ъгълче на съзнанието ѝ присъстваше съмнението дали той не копнее за тялото на Ани, докато гали нейното. Беше си казвала, че е естествено за брачните двойки да позагубят интерес един към друг след толкова време заедно, но защо тогава тя бе по-влюбена в Джо, отколкото в деня

на сватбата си? Защо изпитваше болка всяка нощ, когато гърбът му заставаше като стена между тях?

— Мамо...

Лоръл, изкарана от мислите си, видя разтревоженото лице на Адам и почувства остра вина. Не беше редно Адам да разбере колко е изплашена. Тя искаше синът ѝ да се чувства в безопасност и сигурност — нещата, които липсваха в нейното собствено детство.

Тя толкова силно прегърна Адам, че той започна да се дърпа. Обичаше тази миризма на малко момченце, толкова различна от онова, на което миришеха момиченцата. Порязвания от трева, потни чорапи, слаб ванилен аромат на пластилин. Тя го целуна и го пусна, той се стрелна като камъче от прашка и затича на смахнати кръгове по обсипаната с листа ливада, като се тупаше с ръце по хълбоците.

— Рррррр... Аз съм ракета! Виж как летя!

— За къде пътуваш?

— За Марс!

— О, колко неприятно. Аз живея на Юпитер. Надявах се, че можеш да ме закараш до нас на връщане.

Адам спря и тупна на тревата с кикот:

— Мамо, каква си глупава!

— Я виж, кой да ми го каже!

— Ако наистина живееше на Юпитер, кой щеше да ми оправя завивката нощем?

— Татко, разбира се. — Като че невидима ръка стисна сърцето ѝ.

— Ани също!

— О, не знам... Леля ти Ани е доста заета.

— Не е толкова заета, щом става дума за мене — каза той с властността на седемгодишно момченце, глезено от всички, откакто се помни — не само от Ани, но и от леля Доли и Ривка.

— Не, естествено.

Макар Ани да бе побъркана по сладкарския си бизнес, винаги успяваше да намери време да дойде да види Адам, да го заведе на куклено шоу, в зоопарка или на минигольф.

— Тя ще дойде днес, нали? Нали? — настояваше Адам.

— После. След като поспиш.

— Оох, само бебетата спят следобед. — Той стана с вид на човек с накърнено достойнство и плахо добави: — Хващам се на бас, че Ани

нямаше да ме кара да спя следобед.

— Нали искаш да оздравееш от настинката си? Освен това Ани не е тука и ще ти се наложи да послушаш старата си лоша майка. — Лоръл го хвана за вратлето и го побутна към къщата. — Освен това имам една изненада за теб, но няма да ти кажа, докато не скочиш в леглото.

Той обърна възбуденото си лице към нея:

— Ти си ги купила!

— Не казвам.

— Иха, чаршафите на Люк Скайуокър! Купила си ги! Купила си ги! — Той се хвърли в лудешки малък танц, после спря и я погледна със съмнение. — Наистина ли си ги купила?

Лоръл искаше това да бъде изненада, но, о, този поглед — тя го бе виждала на лицето на Джо, когато получи нещо чудесно, без да го е очаквал, както когато веднъж го бе скицирала както си спеше на дивана, бе сложила скицата в рамка и му я беше подарила за рождения ден. Тя кимна, невидимите нажежени клещи стиснаха още по-силно сърцето ѝ.

— Мога ли да стоя буден и да ги покажа на Ани?

— След като поспиш.

След като Адам, много развълнуван от новите си завивки със Звездните войни, най-сетне бе настанен благополучно в леглото, Лоръл си направи чаша чай и отиде в допълнителната спалня, която бе превърната на ателие. Много обичаше тази стая, най-малката в къщата. Имаше прозорец на изток, който сутрин пропускаше великолепна за рисуване светлина.

През късните следобеди тя шиеше тук на стария си „Сингер“ в ъгъла. В момента работеше върху чудноватата рокля на Ани за панаира на шоколада. Сестра ѝ спокойно можеше да си позволи да носи дрехи от „Халстън“ и „Валентино“, но беше видяла тази рокля в един брой на „Вог“ и се беше влюбила. Естествено Лоръл с голямата си уста си предложи услугите, макар че нямаше никакво време.

Дясната стена бе цялата облицована с корк, с набодени с кабарчета по него десетки скици, някои с подгънати ъгли, и придаваше на стаята малко разхвърлян вид. Плотът за рисуване с няколко защипани отгоре недовършени рисунки стоеше до прозореца. До него беше триножникът с паркирана отстрани полуразпаднала се количка за

коктейли, която в случая служеше за склад на бои и четки. Останалите ѝ неща — големи листове картон, хартия, платна, четки, кутии с гипс и терпентин, спрейове с фиксаж, кутии с парченца плат, големи пластмасови буркани с боя на прах и кутия от кафе, пълна с моливи за Адам — бяха много грижливо подредени върху лавиците, които бяха окачили с Джо на южната стена. Въздухът бе пропит с острата миризма на ленено масло и терпентин — миризма, която тя като че ли носеше навсякъде със себе си: по дрехите, в косите, като някакъв екзотичен парфюм.

Лоръл седна на високия стол пред масата за рисуване и се загледа в рисунката на еднорога, който блещукаше призрачно под листа предпазващо фолио. Имаше доста идеи за следващите илюстрации на приказката и искаше да ги скицира, докато са пресни във въображението ѝ. Откъсна лист от скичника, погледна го и въображението ѝ изключи. Изтекоха няколко минути. Тя се облакът на наклонената повърхност на масата и подпря главата си с ръце.

Загледа се през прозореца към задния двор, във възлестата ябълка и малиновите храсти, вече ръждивочервени поради настъпващата есен. Усети вълна на умора. Както всичките пъти, когато бе бременна: замаяна, почти дрогирана. Вътрешностите ѝ се свиха при спомена за тези бебета... три пъти. Не по-големи от главичка на карфица, за нея те не бяха дребни и незначителни — бе си представяла всяко от тях като дете с розови бузки. Всяка поредна загуба беше ужасна, почти толкова, колкото ако загубеше Адам. Те бяха децата на Джо, неговите синове и дъщери. Ако беше успяла да износи докрай поне едно, щяха ли сега нещата да са различни? Не бе справедливо да мисли така. Джо обичаше Адам като да бе от негова плът и кръв и тя не можеше да смята спонтанните си аборти за причина за отдалечаването му. Главата ѝ се въртеше. Тя въздъхна и се изправи. Дали не преувеличаваше нещата? Имаше и хубави моменти.

Ваканцията в Барбадос, където през цялото време не спря да вали, а на тях въобще не им пукаше. Стояха си в стаята, пиеха пунш след пунш, любеха се и ядяха мънички сладки бананчета, не по-едри от пръста ѝ.

Друг спомен смени първия — денят, когато една тръба се бе спукала в банята на втория етаж и водата бе протекла през тавана право върху завършените ѝ илюстрации за „Джаберуоки“. Илюстрации

за, които бе положила робски труд седмици наред, всичките безвъзвратно развалени. Тя бе безутешна, макар че Джо опита всички средства, за да я развесели. Нищо не бе в състояние да я утеши.

Нито дори вечерята у Ривка същия петък — имаше традиционен еврейски празник, ден за успокоение и радост, и тя я бе чакала с нетърпение. Сега обаче нямаше никакво желание да се забавлява. Все пак сложи хубава рокля, нагласи Адам в костюмче и отидоха.

Седеше на масата на Ривка, обкръжена от децата и внуците ѝ, и слушаше шегите на господин Груберман как догодина щяло да му се наложи да наеме стадион, ако семейството им продължи да расте със същото темпо.

После, след благословията, се случи нещо чудесно. Джо до нея се прокашля и каза:

— Има една молитва, която бих искал да прочета на английски. Може ли?

Господин Груберман, с богато избродирана шапчица и строг, черен костюм, малко се учуди, но кимна:

— Да, разбира се, карай.

— Тя е от Притчите. — Джо намери това, което търсеше, в малкия молитвеник, който Ривка им бе дала, защото наред с еврейския текст включваше превод на английски, и с прочувствен глас започна да чете:

— „Кой ще намери жена добродетелна? Нейната цена е по-висока от бисер; сърцето на мъжа ѝ е уверено в нея, и той не ще остане без печалба; тя му отплаща с добро, а не със зло, през всички дни на живота си...“

Лоръл слушаше и сърцето ѝ се трогна, а очите ѝ заглождиха от напирещите сълзи. Унищожените рисунки избледняха. Единственото, което наистина имаше значение, бе този мъж до нея, финият му профил, изваян на фона на меката светлина на празничните свещи, тихият му глас, отекващ в стаята като музика. „Той ме обича — помисли тя и усети щастие да блика в нея. — Обича ме...“

Сега, години по-късно, таванът беше отдавна замазан и боядисан без следа от мокри петна, а тя вече не бе уверена в неговата любов.

Лоръл отпусна лице в дланите си и затвори очи. Беше така уморена! Истината бе, че имаше нужда от следобедната дрямка на Адам много повече от него. Той все се жалваше, че следобед спят само

бебетата и че той бил прекалено голям за това, и вероятно беше прав. Но освен дните в седмицата, когато Адам ходеше на училище, това бе единственото спокойно време, когато тя имаше възможност да работи. Имаше толкова много работа — още две илюстрации за книгата на Мими за следващата седмица, а дори корицата още не бе започната.

Ами Джорджия Милбърн, която вчера се бе обаждала два пъти да я пита дали е направила онези скици за „Костите на просяка“... Ани беше обещала да ги направи преди уикенда, обаче как да ги направи?

Господи, защо сама настоя да ушие роклята на Ани? Защо винаги толкова се стараеше да достави на сестра си удоволствие? Понякога изглеждаше, като че ли се бори, за да изкупи някаква ужасна несправедливост, която бе причинила на Ани. Но каква? Не бе заради Джо. Той бе дошъл при нея по собствено желание. Не беше ли така?

Не беше и самата Ани. Тя беше страхотна. И толкова добра с Адам. Само дето понякога можеше да бъде толкова опустошителна. Като торнадо — винаги влиташе през входната врата, високите ѝ токчета тракаха, златните обици хвърляха мълнии, оставяше след себе си дъх на мускусен парфюм като водопад, както се носеше от една стая в друга, раздавайки прегръдки, целувки, подаръци, комплименти, съвети. Когато Ани бе наоколо, Адам ставаше див, трескав, направо неконтролируем — а после, половин час след като тя си заминеше, просто припадеше от умора. Тя го намираще свит на кълбо върху мокета в стаята си, заспал както си е играл с конструктора, или заровен в дивана във всекидневната. Когато се събудеше, ставаше невъзможен със своето мрънкане, като питаше до безкрай кога пак ще дойде Ани, докато на Лоръл не ѝ идваше да изкрещи.

Все пак тя разбираше детето. След Анините посещения предметите наистина изглеждаха някак по-сиви. Тази къща, пълна с ярки покривала и тъкани гоблени по стените, с мебели от белен бор и пиринчени купи, пълни с борови шишарки и кедрови стружки, наистина като че губеше цвят, избеляла като пердета, стояли на слънце прекалено дълго. От присъствието на Ани дори въздухът като че оживяваше и искреше като шампанско — достатъчно е само да вдишаш, и си леко пиан, — но щом сестра ѝ затвореше вратата след себе си, всичко ставаше безизразно.

Дали Джо имаше същото усещане? Сигурно имаше. При тази мисъл Лоръл понякога полудяваше от ревност: мислеше си, че Джо

непременно копнее за Ани.

Понякога като виждаше как от присъствието на Ани лицето на Джо се оживява, колко щастлив изглежда, като зареден в нейно присъствие, Лоръл имаше чувството, че потъва в земята. Налагаше се да си напомня, че и тя е интересна и активна личност. Освен че се грижеше за Адам и за голямата къща с градина, две от книгите, които бе илюстрирала, бяха номинирани за наградата „Калдекот“. Изложбата ѝ в галерията „Робсън“ на Спринг Стрийт беше предизвикала два уважителни и един блестящ отзив в пресата; тя дори бе продала шест от картините, при това на възмутителните цени на галерията, на един малък музей до Филадельфия. Шиеше сама почти всичките си дрехи, печеше собствен хляб и беше много добра готвачка. Тогава защо, за бога, да се чувства второ качество?

Нямаше абсолютно никаква причина. Освен ако не се броеше фактът, че съпругът ѝ изглеждаше хипнотизиран от Ани, докато към нея показваше... привързаност.

Слава богу, че не Ани бе тази, с която имаше връзка. Мисълта стоеше някъде в ъгъла на съзнанието ѝ. С друга жена може би щеше да се справи, но с Ани? Господи, недей!

Гледката на Джо и хубавата червенокоса жена, която отдалече малко приличаше на Ани, отново изплува пред очите ѝ. Тя усети болезнени спазми в корема, напомнящи спазмите, предшествващи спонтанните ѝ аборти.

Трябваше да престане. Трябваше да спре да се самоизтезава и просто да попита Джо. Сигурно имаше някое съвсем невинно обяснение и като го узнаеше... колко глупава щеше да се чувства, нали?

И все пак щеше ли това да поправи всичко останало? Хилядите пъти, когато го беше забелязвала с поглед, зареян в пространството, и с онзи потиснат вид, като че ли носи целия свят на плещите си и няма с кого да сподели мъката си. Все пак, дявол да го вземе, се предполагаше че тя е най-добрият му приятел, нали? Ами нощите, когато тя бе лежала на своята половина от леглото, вцепенена от копнеж, молейки се той да поиска да се любят.

Веднъж, задавена от смущение, го бе попитала дали нещо с нея не е наред. Дали не иска нещо по-вълнуващо от съпруга, която се мота из къщата по джинси и фланелка и дори не се сеща кога за последен

път си е правила труда да си сложи грим... а той бе толкова изумен, че я прегърна и я люби толкова нежно, че после тя се разплака. Но не от радост, а защото просто бе опитала това, което беше в началото, което за малко да стане нейно, и това прониза сърцето ѝ.

Дори да нямаше връзка с онази жена, Джо вече бе я напуснал някак си. Макар че как може да те напусне някой, който поначало никога не е бил напълно с тебе? Господи, какво можеше да стори? Какво трябваше да направи? Да стои до своя мъж, като че ли е героиня на някоя кълнтри-уестърн песен, и да се надява, че той все някога ще се върне? Нима бе толкова жалка и безпомощна?

Мисълта, че ще загуби Джо, я ужасяваше. Тя го обичаше, дори нещо повече — беше израснала с тази любов; как можеше да се откаже от нея? Нима чувствата ѝ щяха да избледнеят, както според нея тя бе избледняла за Джо?

„Ани. Какво щеше да направи Ани на мое място?“

Защо все се връщаше към Ани, Ани, Ани? Този живот си бе неин, а не на Ани, и тя съвсем нямаше нужда Ани да ѝ се вре. „Помниш ли как скочи до тавана, като ѝ каза за Вал?“ Един ден, докато обядваха в малко индийско ресторантче, тя между другото спомена на Ани за писмото на Вал, в което той казваше, че иска да я види и да се запознае с внука си — Адам бе на две години по онова време, и че тя се е съгласила да ѝ дойде за малко на гости.

— Как можеш? — Ани я зяпна невярващо. Вилицата ѝ с трясък падна в чинията ѝ. — Как можеш дори да го помислиш?

— Адам има право да познава дядо си — бе казала Лоръл тихо, но твърдо, — дори ако този дядо е малко побъркан, както Вал.

— Побъркан? Мислиш ли, че само това му е проблемът? Божичко. Лори, този човек е способен на всичко. Откъде знаеш, че няма да забърка някоя каша?

— Каква например? Говориш като че ли е някакъв престъпник. Той не е толкова лош, Ани. Всъщност на мен ми е жал за него. Нищо хубаво не му се случва и си няма никого, освен мен и Адам.

— И затова ти имаш намерение да запълниш дупките, така ли?

Лоръл я беше погледнала внимателно и нещо в очите на Ани я наведе на мисълта, че под стоманената непробиваема броня Ани също може да се чувства несигурна.

— Това не е състезание — каза тя. — Аз не ви сравнявам, нито казвам, че си постъпила неправилно като ме отведе от него.

Това бе накарало Ани да замълчи, но ако се съдеше по напрегнатата ѝ физиономия, далеч не бе убедена.

Не че Вал идваше на гости особено често — след онзи пръв път беше долетял само още два пъти. Истината бе — нещо, което Лоръл благоразумно премълча, — че Вал не можеше да си позволи да плаща билетите.

Ани сигурно щеше направо да побеснее, ако разбереше за парите, които Лоръл пращаше на баща си. Не че бяха много — чекове за малки суми от време на време, така че Джо да не забележи и да не започне да задава въпроси. Още преди години Вал бе започнал да се обажда и да обяснява смутено за финансовата дупка, в която бил попаднал временно, та дали не би могъл да вземе на заем, само колкото да изчака резултатите от сделката, която очаквал всеки момент да стане.

Странно нещо, до тук всичките сделки на Вал пропадаха заедно с парите, които той така и не връщаше. Лоръл не се сърдеше. Тя изпитваше жал и нещо като вина, като че ли и тя имаше пръст в неговото окаяно положение, което, разбира се, не беше вярно. Още по-странно бе, че Руди ѝ липсваше. Тя не бе отговорила на нито едно от дузините му писма, и винаги му затваряше телефона, но все пак всеки път, щом се сетеше за чичо си, усещаше буца в гърлото си. Би трябвало да го ненавижда за това, което бе сторил... и все пак интуитивно знаеше, че неговите лъжи за Вал и после за семейството, което уж искало да осинови Адам, не бяха изречени с цел да ѝ навреди. Дори в известен смисъл той ѝ бе сторил услуга — защото ако не беше той, тя може би наистина щеше да даде да осиновят Адам. Само като си помислеше какъв би бил животът ѝ без Адам, се поболяваше.

Изпита отчаяна нужда да сподели чувствата си с някого. Дали да не разкаже на Ани за случката с Джо? Струваше ѝ се, че ако не поговори с някого за това, просто ще експлодира. Може би Ани ще може да направи нещо.

Докато си мислеше колко би било хубаво да се разтовари, Лоръл се изправи и започна да закрепва празен лист хартия с парченца лепенка, а след това грубо скицира с въглен контурите на еднорог. Не

обикновен еднорог — този имаше криле, блещукащи като дъга, и летеше високо в небесата, сред звездите.

— Още малко по-късо според мен — говореше Ани. — Съвсем мъничко.

Лоръл, коленичила с карфици в устата върху рогозката с ресни във всекидневната, изплю карфиците и рече:

— Може и още по-късо. Чух, че минижупът отново идва на мода.

— Тези, които се снимат във „Вог“, сигурно могат да си го позволят, но не и аз. Не стига, че гърбът ми е гол... пък и няма да участвам в конкурс за бански костюми. Бих предпочела съдиите да се съсредоточат върху трюфелите ми, не върху краката.

Лоръл учудено погледна сестра си.

— Те направо ще полудеят от сладкишите ти. За какво толкова си се притеснила?

— За всичко... — Тя си сложи самоуверената усмивка, но Лоръл улови моментния жест: Ани едва се сдържаше да не загрize нокти. Лош признак. Инак никой не би предположил, че Ани някога изпитва несигурност.

Лоръл клекна на пети и погледна нагоре към сестра си. Ани изглеждаше разкошно с вечерната рокля, която допреди малко беше само парцал, висящ на закачалката. Върху Ани парцалът бе придобил форма, която сияеше, вълнуваше се, танцуваше — пясъчно кадифе, златисторозово като кована мед, меко като коприна. Изглеждаше изключително. С кръгло деколте, омекотяващо остриите Анини рамене, роклята падаше меко, като подчертаваше малките ѝ гърди. Гърбът бе изрязан доста ниско, но Лоръл смяташе, че изглежда забележително. Гърбът на Ани, която се въртеше, докато Лоръл закрепваше подгъва с карфици, беше пленителна гледка — движението на мускулите под гладката маслиненна кожа беше като мъртво вълнение.

Колко мъдро! Ани поддържаше косата си къса, типично в неин стил — практично, модерно и подходящо. Някак неусетно, между другото, Ани се беше превърнала в красавица — не от типа на Грейс Кели; по-скоро с екзотичната красота на София Лорен. Огромните ѝ очи бяха подчертани с очна линия и спирала, широките и устни бяха

оцветени с не особено модерно тъмнолилаво червило — но на нея ѝ отиваше страхотно...

В сравнение с нея Лоръл се чувстваше като мишка със старите си джинси и памучната карирана риза, изтъняла от пране.

Откога не беше ходила на фризьор, нито си беше правила маникюр... Носеше косата си по същия начин, както в училище и в колежа — с път по средата, в момента завързана на неразресана конска опашка ниско на тила и прихваната с ластика от списание „Таймс“, пристигнало сутринта. Тя загледа ръцете си, ноктите с ивици червено и жълто от плакатните бои, които бе размесвала за Адам, получил специално разрешение да рисува на статива ѝ, докато оправят подгъва на Ани. Какъв ти маникюр!

Ани, досущ като красивата кръстница от „Пепеляшка“, се наведе и докосна рамото на Лоръл.

— Наистина трябва да дойдеш — каза тя. — Ще се позабавляваш. Познаваш повечето от хората, които ще присъстват.

Лоръл сви рамене.

— О, не знам...

Ани я канеше не за пръв път. Лоръл се разкъсваше между желанието да достави удоволствие на сестра си, да ѝ бъде подкрепа в толкова важно събитие и омразата си към големи събирания, на които се чувстваше неудобно. Тя си спомни последното парти, на което бяха ходили с Джо — беше по повод две десетилетия в бизнеса на неговия доставчик на вино. Всичките тези хора, съвсем непознати, които се смееха гръмко и крещяха, за да се чуят през звуците на оркестъра, и се блъскаха около нея като допираха студените си мокри чаши до голите ѝ рамене. Тя не знаеше какво да говори с тях, опитваше се да говори остроумни и интересни неща на хора, които дори нямаше да си спомнят името и в момента, в който видеха гърба ѝ. Искаше ѝ се да си е вкъщи, облечена в стария си хавлиен халат, уютно разположена с някоя книга, или да гледа някой изтъркан филм по телевизията.

— На Джо би му харесало — каза Ани.

Лоръл почувства пристъп на омраза. „Кое те прави такъв специалист по Джо?“ — прииска ѝ се да отвърне рязко, но не го направи, защото си даваше сметка, че Ани иска да ѝ помогне. Доброжелателно. Истината бе, че през всичките тези години, Ани нито

за миг с нищо не бе намекнала, че Джо за нея е нещо повече от приятел и зет.

— Сигурна съм, че е така — отговори тя спокойно.

Всъщност тя вече бе предложила на Джо да отиде сам или да придружи леля Доли.

— Помисли си и ми кажи.

— Добре. — По-лесно бе привидно да се съгласи, отколкото да спори с Ани — това беше като да решиш някой от ония китайски пъзъли, където колкото повече се стараяш, толкова повече се заплиташ. — А сега стой мирна, за да изравня подгъва.

Забоде още няколко карфици и се изправи.

— Готова си. Иди да се огледаш. Огледалото е в спалнята, само моля те не обръщай внимание на лудницата. Дори не съм си оправила леглото.

Всъщност цялата къща бе лудница. Лоръл се огледа. Легото на Адам бе пръснато по цялата стая, която не бе чистена с прахосмукачка и й личеше. Възглавниците на дивана бяха целите в трохи от бисквити, а върху масичката имаше дебел пръстен от портокалов джус. Откакто се беше върнала от ресторанта вчера, единственото й желание бе да спи.

Внезапно си даде сметка, че Ани все още е в стаята и я зяпа, без да помръдне.

— Леглото ти не ме интересува. Интересува ме какво става с тебе. Изглеждаш ужасно. Какво се е случило?

Изведнъж Лоръл усети смъртна умора. Как можеше дори за момент да допусне, че ще й олекне, ако сподели с Ани?

— Нищо — каза тя рязко. — Просто бях задрямала, преди да дойдеш, затова леглото не е оправено.

Ани наново се взря в нея.

— Да не си болна?

— Искаш да кажеш дали не съм бременна? — отвърна рязко Лоръл.

— Бременна ли си?

Лоръл рязко пое дъх.

— О, Господи, защо всеки път, когато не съм добре, смяташ, че трябва да съм бременна? — Тя се сети за Джо, спящ, без да я докосне, нощ след нощ. — Ако толкова искаш да знаеш, това би било цяло чудо.

За момент Ани онемя от изумление. Сетне се съвзе и попита:

— Какво става с вас двамата?

— Нищо, което един свестен знахар да не може да оправи. — Лоръл се изсмя сухо. — Искаш ли кафе? Имам и малко бананов сладкиш...

Ани се отпусна в люлеещия се стол от кленово дърво до камината, без да отговори на предложението. Роклята се долепи до тялото ѝ, като образува малки блещукащи езерца — карфиците стърчаха като някакви антени. Очите на Ани бяха все така устремени в лицето на сестра ѝ.

— Говори ли ти се за това?

— Всъщност не.

— Да не сте се скарали?

— Не, нищо подобно. Хайде да говорим за нещо друго. Нямам настроение за кръстосан разпит.

— Изглеждаш уморена.

— Вече ти казах, че съм.

— Какво е направил Джо?

Лоръл се чувстваше, като че ли виси на ръба на пропаст и ръцете ѝ всеки момент ще се откъснат. Би било толкова лесно да се пусне. Да падне в скута на Ани и да се остави да я утешат.

— Радвам се, че роклята ти харесва — каза тя весело. — Не бях сигурна какво ще излезе от нея. Каdifето се шие по-трудно от коприната: трябва да спазваш посоката на тъканта, освен това се хлъзга и шевовете излизат криви. Не знам колко пъти го ших от лявата страна. Да не говорим за ципа...

— Джо те обича — продължи Ани настойчиво. — Трябва да го знаеш.

— ... затова ми се наложи да изрежа малко гърба, обаче смятам, че така е по-хубаво, не намираш ли? — Сетне самообладанието я напусна и тя изхлипа — О, Ани, той има любовница...

И задъхано разказа на Ани за жената в ресторанта, колко бе ужасно и как ѝ се искаше да умре на място. Дори сега, докато говореше за това, с всяка изречена дума нещо в нея се късаше.

Погледна към ръцете си, в които стискаше възглавничката за карфици във формата на сърце, и внезапно си даде сметка колко комично изглежда — като някаква неудачна метафора, — и започна да

се смее безпомощно. Сълзите течаха по бузите ѝ. „Спри!“ — заповяда си наум. Но не успя да се овладее и я налегна паника. Ани всеки момент щеше да се втурне да я утешава, а това беше последното, от което Лоръл имаше нужда. Ани щеше да ѝ отнеме остатъка от достойнство и да го задуши.

Ани обаче не мърдаше от мястото си. Вместо това тя изведнъж започна да се смее. Тя се смееше!

Лицето на Лоръл защипа, като че ѝ бяха ударили шамар.

В следващия момент Ани се спусна да я утешава.

— Господи, как ме уплаши! За момент помислих, че... — Тя грабна ръката на Лоръл и започна да я мачка, като все още се смееше с облекчение, останала без дъх. — Лори, сладката ми, ти нищо не си разбрала! Джо няма любовница. Жената, която си видяла, трябва да е същата, за която той ми говореше — някаква обществена съветничка. Той ми каза, че баща му гонел болногледачките. Мисля, че съветничката се казваше Наоми. Та тя му препоръчала да го даде в старчески дом. Наистина е ужасно за Маркърс, но...

О, да, Лоръл разбра, и още как. Ясно като бял ден.

Нямаше никаква връзка с друга жена. Имаше нещо по-лошо — истинско предателство. Джо беше взел важно решение относно баща си, без изобщо да ѝ спомене нищо.

Затова пък се беше доверил на Ани, забележете: не на жена си, а на Ани!

През цялото време е било така: Джо и Ани.

Изведнъж си смениха ролите: Ани бе тази, която внезапно изглеждаше болна, маслинената ѝ кожа бе станала жълтеникава като пестил. Тя грабна Лоръл за раменете и я разтърси.

— Лори, какво има? Побеляла си като платно. Господи, нали не мислиш, че ще те лъжа за нещо толкова важно? Това ли е? Мислиш ли, че те лъжа, за да те успокоя?

— Не. Не, разбира се.

Струваше ѝ се, че гласът ѝ идва нейде отдалече, като ехо от някой планински връх; в същото време страничните звуци излизаха на преден план: Адам, който пееше високо и фалшиво в съседната стая... чукаването на кълвача на черницата отвън... тиктакането на стария часовник върху камината...

— Лори, какво има? — Гласът на Ани прозвуча обезумяло.

Лоръл се обърна с накъсани движения като кукла на конци, една от онези, които бе гледала едно време като малка в „Ед Съливан Шоу“. Как се казваше, Чарли Маккарти или Едгар Бергем? Не, Берген беше вентрилокистът. Той...

Зяпаше Ани, като че ли я виждаше за пръв път; нещо в нея се срути като лавина от любов, мъка, тъга, омраза.

— Ти — каза тя силно, за да надвика шума в ушите си. — Ти си причината.

Ани рязко се отдръпна и вдигна ръка пред устата си.

— Какво?!

— Седиш и се усмихваш, като че ли трябва да съм доволна. — Тя отстъпи назад, без да гледа, и настъпи някакъв чарк от играчките на Адам — глезенът ѝ болезнено се изкриви. Взря се свирепо в Ани. — Как можеш? Как можеш да се преструваш, след като и двете знаем, че той иска да бъде с тебе? Поне имай доблестта да си признаеш... Ти също го желаш. Нали това е причината да пренебрегваш Емет през всичките тези години? Престани да се правиш на благородна и поне си признай... — Тя се почувства окончателно разнищена. — Признай си, че го искаш за себе си!

В стаята настъпи напрегната тишина. Лоръл трепереше. Ани я гледаше втренчено, очите и бяха като петна от въглен върху лист бяла хартия.

— Мамо?

Лоръл подскочи като ударена и се обърна. Адам бе застинал в дъното на стълбите. Беше облечен в една от ризите на Джо със завърнати ръкави, висеше му до пода. Предницата бе изцапана цялата с боя; той държеше в ръка дебела четка. Очите му бяха огромни и уплашени. Господи, о, Господи, откога стоеше там?

Искаше ѝ се да изтича към него, да го покрие с целувки, да го успокои, но не можеше да помръдне — краката ѝ бяха залепнали за пода. Вместо нея Ани, с лъскавата кадифена рокля с недовършен подгъв, който се замотаваше в глезените, и с карфици, проблясващи в отслабващата светлина, изпърха до Адам и го хвана за ръката.

— Мили боже, я да те видя! Май си боядисвал блузата, а не листа. Хайде да ми покажеш какво си нарисувал, преди да умра от любопитство...

Гласът и бе прегракнал; тя явно също бе разстроена, но доста добре се владееше. И закриляше Адам, както едно време беше закриляла малката Лори.

Хвърли остър поглед през рамо към Лори и задърпа Адам по стълбите към горния етаж. Лоръл за момент продължи да гледа след тях, сетне рухна на дивана с отчаяното желание да заплаче, но твърдо решена да не го направи.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джо зави с волвото по асфалтовата алея. Гумите му тихо изшумоляха върху килима от паднали листа. Предните фарове за миг осветиха зелената ивица на живия плет, успоредно на гаража. Къщата бе потънала в тъмнина, само в хола на горния етаж се виждаше слаба светлина. Беше почти полунощ. Лоръл и Адам сигурно отдавна спяха дълбоко. Искаше му се и той да е в леглото. Господи, каква нощ! Поръчките валяха и всички останаха да работят втора смяна, машината за миене на чинии откачи и заля пода в кухнята, а в същото време на горния етаж ергенското парти се вихреше с пълна сила. Тридесет и двама йейлски студенти, до един пияни, се замеряха с топчета от хляб. Наложиха му се да командирова при тях двама от и без това крайно недостатъчните сервитьори от долния етаж, само за да ги пазят да не потрошат всичко. По-късно, докато поръчваха десерта, се довлякоха още десетина приятелчета на младоженеца, които заявиха с кръсъци претенциите си да бъдат нахранени...

Цялата седмица беше едно безкрайно препускане, от ресторанта, до новото заведение „При Джо“ на Трето авеню и Осемдесет и втора. Направо не виждаше как ще го открие на първи декември, според плана, въпреки готовите менюта и наетите сервитьори. Струваше му се, че колкото повече си съдира задника от работа, толкова повече се бавят нещата. Нито едно от поръчаните кухненски съоръжения не беше доставено в срок. Водопроводчикът бе изчезнал яко дим. На всичкото отгоре общинският инспектор по хигиената ги бе ударил за три сериозни нарушения на разпоредбите, след като бе напусван на испански от Хорхе, шеф-готвача на бъдещия ресторант. Глупакът не бе предполагал, че оня шкембест бруклински цървул, при това на име Жарейки, ще го разбере...

Но всичките тия ядове бледнееха пред онова, което го чакаше на следващия ден, когато щеше да се срещне с директора на центъра „Цент-Франсис“, а и предстоеше да съобщи лошата новина на Лоръл — нещо, което отлагаше ден след ден... Тя беше луда по Маркърс.

Сигурно щеше да започне да настоява да вземат стареца у тях и накрая той щеше да излезе долно копеле, че отказва. Господи, каква бъркотия!

Докато вървеше по малката бетонна пътека покрай къщата, Джо се поуспокои. Нощта облъхна лицето му с хлад, дъхът му излизаше на пара. Джо мина по плочките до кухненската врата. Погледна нагоре и едва сега забеляза, че имаше пълнолуние. Огромната оранжева луна стърчеше над покрива като издълбана тиква в нощта на празника на Все светии. Той вдиша дълбоко и улови уютната миризма на нечий запален огън и на печено. Нещо го човъркаше несъзнателно. На пръв поглед всичко бе както обикновено, и все пак имаше нещо не както обикновено. Изведнъж забеляза, че външната лампа на малката дървена порта не е запалена. Лоръл имаше обичая да я оставя да свети, когато знаеше, че той ще се забави. Този път тя бе угасена. Дали пък просто не бе забравила? Едва ли...

Лоръл понякога биваше доста разсеяна, но нямаше случай, в който да забрави точно тази подробност. Дори да беше водила Адам да ядат хамбургери или пък на Мъпет шоу за стотен път, трябваше отдавна да са се върнали.

Дали не ѝ се беше случило нещо? Той още помнеше случая отпреди година, когато една сутрин бе открил Лоръл, бременна в петия месец, припаднала на пода в банята; нощницата ѝ бе цялата в кръв. В болницата му съобщиха, че е било момиченце. Предишните случаи не бяха толкова болезнени, защото тя бе губила плода преди той да успее да свикне с мисълта, че ще става баща. Но този път бе различно, може би защото на Лоръл беше започнало да ѝ личи. Момиченце... Джо отново усети сълзите да напират както тогава, но тъгата му бе смесена и с облекчение, защото ако не беше открил жена си и не я бе закарал в болницата навреме, кой знае...

Можеше да умре.

Знаеше, че в този момент Лоръл едва ли е бременна, и все пак стомахът му се свиваше от напрежение, докато отключваше вратата и влизаше в къщата.

Без да пали осветлението, той премина от кухнята и сушилнята, където го лъхна успокоителна миризма на пране и сапун. Искаше му се да повика Лоръл, но се сдържа при мисълта за спящия Адам.

Все пак нещо не беше наред, усещаше го с кожата си.

Косъмчетата на тила му настръхнаха, стомахът му се беше свил на топка.

Докато пресичаше кухнята, осветена от лунната светлина, отбеляза, че не е почистено. Купчина мръсни чинии бяха натрупани на плота, върху дървената маса в трапезарията имаше корички от препечен хляб и смачкани салфетки. Дори африканските теменужки по перваза на прозореца изглеждаха някак занемарени и клюмнали. Това не беше в стила на Лоръл. Обикновено когато се прибираше, намираше всичко в безупречен ред. Лоръл беше толкова горда от своя дом — казваше, че за нея е удоволствие да прави дори онези глупави дребни неща, които повечето жени ненавиждат: да полира мебелите, да чисти с прахосмукачка, да обира прах от всяка дреболия; тя отказваше да наемат жена за чистене дори на половин работен ден. Не искаше чужди хора да участват в интимния им живот и освен това твърдеше, че докато се занимава с домакинска работа, умът ѝ се прояснява и ѝ идват идеи за илюстрациите.

Джо мина през трапезарията с кръглата дъбова маса и остъкления шкаф с дърворезба, пълен не с фин костен порцелан, а с мексикански гърнчарски изделия с ярки, примитивни цветове и с любимите дреболии на Лоръл — месингови слонове, всеки следващ по-дребен от предишния, наредени в индийска нишка; кривите глинени животни, изработени от Адам; руска кутия със сложни орнаменти; два пиринчени свещника; касичка с формата на куче, което махва с опашка като пуснеш монета; малка кошничка, пълна с ярки топчета. На тясното пространство отляво на вратата, сякаш обрамчени с квадрат от лунната светлина, бяха наредените от Лоръл по стената изящно изрисувани японски ветрила — едно антично, направено от дантела и кост, и няколко с форма на обърнати дъждовни капки.

„Къщата на Лоръл“ — помисли си Джо. Той живееше в нея, но тя всъщност бе нейна, нейно произведение. Хрумна му, че досега не си е давал сметка колко успокоително му действа атмосферата в този дом. Вечер се прибираше целият напрегнат, до болка в мускулите, но щом прекрачеше входната врата, се отпускате — както когато се мушваш в топло легло.

Лоръл. Всичко наоколо носеше нейния отпечатък.

В съзнанието му нещо го човъркаше... нещо бе забравил да стори. После му хрумна колко отнесена бе изглеждала предишната

вечер — просто уморена, беше казала, но той бе усетил, че тя премълчава нещо. Обаче не бе настоял да му каже.

Заизкачва стълбите безшумно и бързо, като вземаше по две стъпала наведнъж. Стигна до втория етаж и надникна през откренатата врата в стаята на Адам. Синът му спеше дълбоко, свит на кълбо, почти изритал завивката, и в слабата жълта светлина на нощната лампа с Доналд Дък се виждаше, че палецът му е скрит на сигурно място в устата. Джо усети част от напрежението му да се изпарява. Ако с Лоръл се беше случило нещо лошо, надали Адам щеше да бъде тук по пижамка и да спи безгрижно.

Той се приближи на пръсти и по навик пипна долнището на пижамката с картинки на „Спайдърман“. Сухо! Благодаря ти, Господи, за малките благоволения. По едно време преди около година Адам като че ли се подмокряше всяка нощ, но напоследък ставаше нощем да пишка. Лоръл беше понесла основната тежест — неприятностите с Адам и допълнителното пране, — без да се оплаче нито веднъж.

Джо целуна потната, ухаеща на паста за зъби буза на сина си. Внезапно го споходи необичаен спомен. Изведнъж се върна в училище, в театралния клас на мистър Дънрати, играеше в сцена от „Нашето градче“. По онова време, ударен от хормона и увлечен от футбола, не беше разбрал пиесата. Едва сега си даваше сметка как точно се е чувствала нещастната Емили — да стои и да гледа как изтичат безценните мигове от предишния ѝ живот, колко е била безпомощна, отчаяна и изпълнена с копнеж. Така се чувстваше и той сега, с Адам... както често се бе чувствал с Лоръл. Като че ли събираше тези моменти със своя син и жена си за един ден, когато те ще са си отишли и той ще остане сам със своите спомени.

Може би този ден не бе далеч...

При тази мисъл стомахът на Джо отново се сви. Господи, как бяха стигнали до тук? Той толкова много се беше старал нещата между тях да бъдат наред. Бе като да тичаш по пясък — все му се струваше, че изостава. Дали не се старяеше прекалено?

Истина бе, че когато се ожени за Лоръл, не беше влюбен в нея. Бе омагьосан, озадачен и объркан от нея, но за дълбокото чувство, което изпитваше към нея сега, беше нужно време.

Още я виждаше такава, каквато бе онзи ден в болницата, току-що родила Адам, когато той ѝ предложи да се оженят. Лоръл го бе

погледнала като че ли всичките му мисли са прозрачни, и бе попитала:

— Обичаш ли ме, Джо?

— Обичам те, разбира се — бе отвърнал, като се стараеше да не отмести поглед пред смразяващата настойчивост в погледа на небесносините ѝ очи.

— Не така — каза тя почти сърдито. — Не както ме обичаше, когато бях хлапачка. Сега, отделно от Адам и от... — той видя как жилите на врата ѝ се опънаха от усилие да преглътне — ... от Ани. Обичаш ли ме?

Джо, хванат натясно между истината и една лъжа, която всъщност бе лъжа само наполовина, взе ръцете ѝ и ѝ каза това, което ѝ се искаше да чуе.

— Обичам те. Отделно от Адам. Отделно от всички. И искам да се омъжиш за мен.

И сетне наистина трябваше да отмести поглед, за да не бъде овъглен от пламъка на радостта в очите ѝ. И беше помислил: „Как бих могъл да ѝ кажа, че обичам и Ани... и че ако нещата бяха различни, Ани щеше да е тази, на която правя предложение за брак...“

Не ѝ го каза, но тя, изглежда, подозираше истината дълбоко в себе си. Не беше ли това коренът на сегашния им проблем? Не беше ли това причината напоследък да не може да я докосне, без да се почувства някак виновен? Не че вече не я обичаше и желаше... бедата бе, че изпитваше същото и към Ани. И което бе по-лошо, Лоръл знаеше, знаеше и знанието я убиваше. Джо не можеше дори да говори с нея за това, защото това щеше да означава да каже на глас нещата и да потвърди, че тя не си въобразява. И тогава сигурно щеше още повече да я нарани...

А той не искаше да я загуби.

За него тя беше красива, умна и талантлива жена, свирепо предана съпруга и майка. Сигурно не бе толкова впечатляваща, колкото Ани, но по своя по-тих начин ненатрапчиво можеше да бъде не по-малко силна и решителна. Ако Ани бе огън и мълния, Лоръл бе крайъгълен камък.

Нов спомен изплува пред него в тъмнината на детската стая — един летен ден, докато отчупваше прогнилите дъски на верандата, изведнъж го нападнаха оси — жилеха го, пълзяха, пъхаха се под яката на ризата му — явно бе разрушил гнездото им. В наелектризираната

мъгла на агонията той се бе разкрещял към Лоръл, която садеше домати в градината. Тя бе вдигнала поглед и за момент бе останала неподвижна, след това машинално бе посегнала към градинския маркуч до нея, пълзящ като змия в пръстта. Сетне той усети тласъка на студената струя и видя Лоръл да стои безстрашно на пътя на летящите оси и да насочва струята вода като че ли стреля с картечница. Видя как няколко оси кацат по ръцете ѝ, една на шията. Тя се сепна от ужилванията, но продължи да ги полива, докато той успя да се отърси от осите.

— Бягай! — изкрещя той и тя захвърли маркуча и отпердаши след него, периферията на сламената ѝ шапка подскачаше, мяркаха се почернели ръце и крака.

— Събличай се — изкомандва Лоръл, щом успя да го настигне до оградата, и трескаво започна да се измъква от шортите и фланелката си.

— Господи, какво правиш! — Той я зяпна неразбиращо. Ужилените места по ръцете и краката му започваха да тупат и да горят, като че ли се бе запалил.

— Сваляй дрехите!

Двамата бяха вече по бельо и Лоръл започна да гребе шепи кал покрай невените, които преди малко бе поливала. След секунди двамата бяха покрити с кал. Джо усети паренето да се уталожва и изведнъж си даде сметка колко абсурдно изглеждат — на открито, посред бял ден, по бельо и покрити с кал, за радост на съседите. Започна да се смее, преви се на две от кикот.

— Кое ти е толкова смешно? — попита тя свадливо с ръце на кръста, с коса, изцапана с кал, и с кална черта по бузата, като следа от скара.

— Тъкмо се чудех какво би казал господин Хесъл, ако сега отидеш така и му поискаш лозарските ножици.

Лоръл се наведе и в следващия момент Джо усети нещо мокро и рядко да го плесва по челото малко над веждите. Калта потече по лицето му, а Лоръл с кикот се шмугна зад едно дърво. Той гребна шепка кал и я запрати по нея като на косъм не я уцели. Тя изпищя и хукна да бяга. Не му оставаше друг избор, освен да я подгони. Лесно я настигна, защото тя се смееше прекалено силно, за да тича бързо, и я събори.

И изведнъж вдигна глава и видя възрастния съсед Гюс Хесъл, който зяпаше над оградата, с увиснала от изумление челюст. Лоръл също го забеляза, скокна на крака и побягна към задната врата, като остави Джо да се усмихва с неудобство на съседа, преди и той да се оттегли набързо. Като се прибраха в къщата, се набутаха под душа и се държаха един за друг, смееха се като побъркани, докато от тях не престана да тече мътна вода.

— Как сега ще погледна в очите господин Хесъл? — изстена тя през смях.

— Няма да можеш — той ще е прекалено зает да оглежда други части от тялото ти.

Тя го удари с мократа кърпа. Когато излязоха от банята, ужилванията вече бяха престанали да горят, и те довършиха в спалнята започнатото в двора.

Джо изпита силен копнеж за онези безгрижни дни. Напоследък, покрай напрежението в ресторанта и усилването на болестта на баща му, имаше чувството, че гледа Лоръл през обратната страна на бинокъл — виждаше я от разстояние дори когато би могъл да я докосне с ръка. Освен това, сякаш винаги присъстваше и Ани... Господи!

Докато се разхождаха вчера следобед, той се чувстваше като избягало от часовете хлапе, за момент откраднало парче сладка свобода, освободило се от всички проблеми. Ани бе успяла да го разведри по някакъв начин. След това се чувстваше наистина чудесно — за около час...

Джо внимателно оправи завивката на Адам и се измъкна от стаята. Следващата врата беше на тяхната спалня. Джо видя, че вътре е тъмно. Първо реши, че Лоръл спи; но леглото бе празно, макар че завивките бяха смачкани.

Той отново слезе на първия етаж и се насочи към студиото на Лоръл. Ивица светлина се виждаше под затворената врата. Вероятно тя толкова се бе увлякла в работата си, че бе изгубила представа за времето. „Сигурно затова лампата не светеше и кухнята не е оправена“ — помисли си Джо и малко се отпусна.

Почука на вратата и тихо повика:

— Лори.

Отговор не последва. Той тихо отвори вратата и я видя надвесена над масата за рисуване, прегърбена над наклонената повърхност;

дългата ѝ коса закриваше лицето ѝ, до лакътя ѝ имаше купчина моливи, гуми, пръчици въглен. В белия конус светлина от лампата, закрепена на едната страна на масата, ръката на Лоръл бясно скицираше и като че ли самата тя излъчваше собствена светлина.

— Лори? — повика Джо отново и влезе. Ръката ѝ се дръпна нагоре, раменете ѝ се изправиха. Тя се обърна с лице към него и удари лампата с лакът. Сенките в стаята подскочиха. Лицето ѝ, полускрито в тъмнината, имаше странно накъсан вид — огромни очи, които гледаха от редица припокриващи се ъгли. Беше облечена в свободна копринена роба, синя като сойка — цвета на очите ѝ. Лъскавите гънки на робата висяха като на закачалка и Джо забеляза колко е отслабнала като че ли за един ден: ръцете ѝ стърчаха от ръкавите като бледи тръстики. Изглеждаше зле, като много болна. Сърцето на Джо се обърна. Господи, какво ставаше тук?

— Здравей. Извинявай, ако съм те стреснал — каза той и мислено се предупреди: — „Дръж се спокойно, тя сама ще ти каже, когато бъде готова“. — Бърза поръчка, а? — И посочи множеството смачкани хартии, нахвърляни на килима около краката ѝ.

Тя кимна.

— Искат ги за понеделник. — Гласът ѝ беше безизразен. — Опитвам нещо различно — въглен и пастели. — Тя погледна към ръцете си, с черни следи от въглен по пръстите. — Обаче не върви. Този еднорог не е... — Тя преглътна и отмести поглед от него.

Джо се приближи и надникна през рамото ѝ. Крилатият еднорог, целият в плавни преливащи линии, целият гъвкаво движение, сякаш литна към него от почти завършената рисунка. Изключително. Лори беше толкова талантива! Като че единственият талант, който ѝ липсваше, бе умението да вярва в себе си.

— Не е това, което исках — довърши тя.

— Какво исках да кажеш?

Лоръл сви рамене, ръката ѝ литна към лицето, оставяйки диря от черни сажди.

Джо усети пристъп на отчаяние. Защо винаги трябваше да ѝ измъква думите с ченгел? Тя беше толкова изразителна в творбите си, но ако трябваше да се говори, млъкваше и се превръщаше в тухлена стена.

— Много е хубава — каза той меко; погледът му се върна към рисунката. Еднорогът беше почти триизмерен, като че ли излиташе от листа. — Наистина е чудесна. Може би е най-доброто, което си правила. — Наистина го мислеше.

Лоръл се смръщи и се втренчи в пода.

— Не е — каза тя със същия ужасен безизразен глас. — Това е просто един кон с криле и рог.

— Има ли значение?

Тя го погледна учудена, че той не вижда това, което за нея е очевидно.

— Той трябва да бъде... вълшебен. Децата, които четат приказката, трябва да повярват, че съществува.

— Лори, това е само приказка — напомни ѝ Джо.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, твърди и блестящи като ледени капки.

— Не разбираш ли? Ако вярваш в нещо, то става реално. Като Дядо Коледа и феите. Когато рисувам нещо, аз вярвам в него, без значение колко е фантастично. Затова става.

— И ти не вярваш в еднорозите? Или само в този еднорог? — Той се усмихна. Наистина искаше да я разведри.

Тя го гледаше втренчено, върху финото ѝ лице бе изписана ужасна тъга. Джо усети как неудържимо се плъзга към самотното бъдеще, от което толкова се страхуваше.

— Изглежда, че не вярвам. — Тръпка мина през тялото ѝ. Тя пъкна ръце под мишниците си и скри босите си крака под стола, като плътно прилепи колене. После тихо, много тихо, като дъждовни капки, които се плъзгат по прозорец, или като листа, носещи се заедно с дъждовен поток, каза:

— Джо, искам да... да се разделим за известно време. Моля те, недей да спориш. Моля те. Струва ми се, че няма да мога да понеса да говорим за това в момента. Ако не те обичах, щеше да е различно. Щях да съм по-силна. Но... Господи, толкова е трудно. — Тя дълбоко, на пресекулки въздъхна.

Джо я зяпаше, без да може да повярва на това, което чува, и в същото време почувства странно облекчение, сякаш бе знаел, че това ще се случи, и го беше очаквал.

— Лори, какво има? Какво става? — Направи крачка към нея, но тя го спря с ръка.

— Знаеш ли — каза тя след малко, донякъде възстановила самообладанието си, — няма никаква полза да започнем да си хвърляме обвинения. Когато Ани ми каза за... за баща ти, аз се почувствах така... така... не че е нещо ново за мен да се чувствам някъде встрани. Новото бе, че аз вече не вярвам в нас двамата. Всичките неща, които желяех, за които се надявах... просто няма да станат, нали? Само моята вяра не стига.

Джо толкова отдавна знаеше, че този момент рано или късно ще настъпи, че като че ли вече го бе преживял. И все пак тъгата го погълна като морски прилив. С всяка фибра на тялото си, той желяеше да може да предаде някак на Лори колко отчаяно я обича, колко много му е нужна.

— Извинявай, че не ти казах за татко. Тъкмо щях да... — Той спря и сви рамене. — Предполагам, че не става дума за това, нали?

— Не.

По погледа ѝ Джо позна за какво мисли и преди да успее да се спре, произнесе:

— Ани?

Тя го погледна право в очите.

— Да.

Господи, тя беше разбрала всичко погрешно. Трябваше да я убеди някак си. Не можеше да отрече чувствата си към Ани... но каква бе истината? Нямаше линии, разграничаващи чувствата му, имаше само безрадостно съзнание, че обича две жени, две сестри, които бяха толкова различни, като ден и нощ, както и това, че двете половини на разделеното му сърце никога нямаше да са равни на едно цяло.

— Лори, аз...

— Защо просто не си тръгнеш, Джо? — Тя му хвърли яростен поглед, сетне рязко го спря с ръка. — Чакай! Баща ти знае ли какво имаш намерение да направиш?

— Дори да му бях казал, нямаше да ме разбере. Много е зле. Помниш ли, че като го посетихме миналата седмица, каза, че Хитлер току-що бил нападнал Полша? Е, вчера дори не ме позна. От друга страна, предполагам, че това не е нещо ново. — Той криво се усмихна.

— Така е още по-тежко. Цял живот все исках от стареца повече, отколкото можеше, или искаше да даде. А сега вече е късно.

— Той те обича, Джо. Може невинаги да го е показвал, но аз знам.

Дори да не бе съвсем истина, той ѝ бе благодарен, че го казва.

— Може би. Сега знам само, че ненавиждам това, което се налага да направя. Може да не е бил най-великият баща на света, но имаше твърдост и стил. Някога виждала ли си как се събаря петстотингодишна секвоя? Така го виждам баща ми, докато гледам как отпада... — Стори му се, че и той започва да губи опора и всеки момент ще се срути.

Не искаше да си отиде. Ако много настоеше да разнищят проблема още сега, тя вероятно щеше да се предаде и нещата щяха да се позагладят поне за няколко дни. Но в крайна сметка нищо нямаше да се промени. Може би тя беше по-мъдрата. А и не ѝ ли дължеше поне това да уважи желанието ѝ? Кой знае, може би това по някакъв начин щеше да им помогне. Господи, ако това бе правилно, защо болеше толкова дяволски силно?

— Ще взема някои неща — каза той. Думите му отекнаха глухо в собствените му уши.

— В апартамента ли ще бъдеш? — Тя го погледна тъжно, после бързо добави: — Адам ще иска да знае.

— Да, разбира се. — Апартаментът? За момент не можа да си спомни, сетне мъглата в мозъка му се разсея: старата квартира на Двадесет и първа улица, която бе задържал, защото наемът бе незначителен и можеше да преспи там, когато бе прекалено разбит, за да кара до вкъщи. Все пак да живее там... Адам да му идва на гости като на някой мил чичо, да остане без тате, който да му оправя завивката нощем?

Усети напрежение в основата на носа и в очите. Не трябваше да мисли сега за Адам. По-късно, когато сърцето му престане да препуска като прегрял мотор, ще може да си го позволи...

— Ще му се обадя утре по някое време — каза Джо на Лори.

— Какво да му кажа на закуска?

Джо се поколеба. Даде си сметка, че на карта беше нещо повече от сигурността на Адам — може би цялото им бъдеще, на него, на Лори... Господи, бяха имали толкова много, всичките тези години

заедно, не само Адам, но и всичките тези споделени години. Някои чудесни, някои смешни — като онова парти, което бяха дали по случай една книга, която Лоръл бе илюстрирала — за момченцето, което мразело къпането, докато в мазето не се върнали каналните мръсотии... някои тъжни, както всеки път, когато бяха губили бебе. Шеги, които само Лоръл би разбрала. Спомени. Албуми със снимки, които биха били досадни на всички, освен на тях. Не, не искаше да загуби всичко това. Нищо от това.

Един образ изкристализира в съзнанието му: Лоръл в хубавичка рокля на цветя, готвеща се за рецитал на пиано в Карнеги Хол, за който имаха билети. Седеше пред тоалетката с глава, килната на една страна, докато закопчаваше перлената си обица, и той виждаше отражението ѝ в огледалото. Тя като че ли му се усмихваше, веждите ѝ бяха леко привдигнати. Без да разменят дума, той разбра, че тя има нужда от помощ да закрепил мъничката закопчалка на ухото си.

Защо ли мислеше за това сега? Толкова дребно нещо. А може би това бе истинският смисъл на брака — не дивата страст, а простият мълчалив език, използван между съпрузите. Не велики подеми и падения, а малки спокойни мигове, които, събрани заедно, бяха като молекулите, които образуват Вселената.

И тогава Джо най-сетне направи това, което му се искаше да направи още в момента, в който я видя. Пресече стаята с две дълги крачки и силно я прегърна. Парфюмът ѝ — като дъх на диви цветя, смачкани под безгрижен ботуш, го обгърна с внезапна замайваща сладост.

— Кажу ми, че ще се върна — прошепна той и сетне я пусна.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Анри седеше в мрачната адвокатска кантора на Амаду и Фурше. Чувстваше се като залостен в задушен, пълен с плесенянали антики таван. Отбеляза червената дървена ламперия и видя, че древните тапети около прозорците към улицата са целите в белезникави петна от влагата. В анемичната сутрешна светлина, процеждаща се през претенциозните кадифени пердета в миши цвят, масивните позлатени мебели стил ампир приличаха на погребални. Господи, кога ли за последен път старият Амаду беше отварял прозорците? Стаята вонеше на прах и застоял тютюнев дим. Самият почтен адвокат, седнал зад бюрото си в стил Луи Петнадесети, тупаше несръчно лулата си в пепелника. Изглеждаше още по-древен от мебелите и беше много подходящ за случая. След като старият Жиро бе надживял почти всичките си приятели, кой да му прочете завещанието, ако не подобен призрак? Анри улови погледа на Франсин. Тя седеше изправена, по войнишки, във фотьойл от позлатено дърво, лицето и беше полуобърнато към него. Косата ѝ бе дръпната назад в безупречен кок, който подчертаваше острите ъгли на чертите ѝ. Облечена бе в елегантен кремав костюм от вълнен жоржет с тъмни кантове и бе кръстосала небрежно обутите си в копринени чорапи крака. Черното ѝ високо токче описваше малки кръгове в застоялия въздух.

Той добре познаваше този самодоволен вид. Лицето ѝ имаше същото изражение, както когато беше успяла да издейства уволнението и да изпрати обратно в Алжир поредния любовник на Жан-Пол. Разбира се, Франсин никога не би признала, че синът им е хомосексуалист, но не жалеше сили да саботира любовните му похождения.

Дали не знаеше нещо повече от него за завещанието на татко Жиро? Анри усети тревожно убождане.

„Това е театър — каза си той. — Щом «Жиро» стане мой официално и легално, тя вече няма да има власт над мен и добре го знае. Най-сетне ще получа развод. Няма да може да ми навира в носа фалшивата си мъка по стареца. Вече ще съм свободен...“

Свободен да се ожени отново, стига да поиска. За кого ли? За Доли? Глупаво бе да храни напразни надежди.

„Доли сигурно ме е оставила в миналото, както всъщност е редно. Шест години са много време.“

Все пак, само като си помисли за нея, настроението му се повдигна. След два дни щеше да бъде в Ню Йорк, на панаира на шоколада. Щеше да я види и да разбере дали все още има някакъв шанс.

Погледна към децата см, които седяха до него на дивана с дърворезба под поставената в рамка снимка на Уилсън и Клемансо, и се запита как ли биха реагирали за Доли. Жан-Пол, с преждевременно окапващата си коса, потънал в книгите си, вероятно дори не би я забелязал, освен ако тя не седне върху него. Милата, пълничка разсеяна Габриела, с този ужасен кафяв костюм, с който изглеждаше като част от мебелите... тя бе толкова заета с децата, че дори не беше забелязала колко се е занемарила. Той си представи как Доли замъква Габи на пазар в „Кашарел“ или „Кензо“, как ѝ купува цял гардероб ярки дрехи на цветя, шалчета с всички цветове на дъгата, обувки, непрактични до безобразие...

Не, прекалено много неща още не бяха оправени, за да мисли за това. И все пак не можеше да спре прилива на кръв към главата си.

Анри замърда на стола си, който заскърца шумно като сигнални ракети в задушната тишина. „Давай по-бързо“ — подкани той наум стария мънкащ под носа си адвокат.

Беше чакал цяла вечност, за да може накрая да нарече „Жиро“ свой, и все пак изпитваше странно чувство на тъга от загубата на стареца. Анри си го представи как седи като на трон в стола с висока права облегалка до бюрото на Амаду, ръцете му — с изкривени като птичи нокти пръсти, заключени върху дръжката на бастуна. Приведен напред, с наклонена на една страна глава, очите весело блестят... „Щеше да се смее, ако можеше да ме види как подскачам на стола като четиригодишно хлапе, почувствало зова на природата.“

Нямаше причини да нервничи. Жиро беше спазил обещанието си и бе подписал документа пред него. Анри дори пазеше копие от този документ вкъщи. Разбира се, за последните шест години той можеше да е променил завещанието си повече от веднъж, но не и частта,

отнасяща се до фирмата. Старецът беше инат, но иначе беше човек на честта.

„Тогава защо си толкова нервен?“

Анри усещаше режещия поглед на Франсин, твърд и остър като диамантите на ушите ѝ — явно подарък от любовника ѝ. Удивително бе, колко старателно държеше скрита тази част от живота си. Човек можеше да помисли, че любовникът ѝ е най-малкото, агент на КГБ. За шестте години, откакто Анри се беше изнесъл от апартамента им, единствената промяна, която Франсин бе направила, бе да обърне бившия му кабинет на параклис. Не че допълнителните молитви бяха помогнали омразата ѝ към него да намалее. Всичко бе и щеше да си остане негова вина, като се почнеше от главоболията ѝ, болките в черния дроб, та до „съсипания“ характер на Жан-Пол и дори жалката смърт на техния кокер шпаньол, който беше попаднал на пътя на едно летящо такси малко след като Анри се бе изнесъл.

Тя беше в състояние да съсипе всеки. Приятели, любовници, децата си, дори своя упорит баща — всички изпълняваха прищевките ѝ, всички, освен той, нейният съпруг... и точно това, даде си той сметка, беше коренът на нейния гняв, на омразата ѝ.

Тя сигурно би предпочела той също да я мрази — това бе нещо, което тя можеше да разбере и да приеме. Той знаеше, че неговата жалост е това, което най-много я влудява. Но как да не я съжалява? Макар сега тя да бе твърда и пълна с горчивина, в паметта му все още витаеше споменът за младата жена, с която — преди светлинни години, се бе разхождал по плажа в Ла Трините сюр Мер — всъщност момичето, което нямаше и деветнадесет години. Спомняше си как тя нагази до кръста в ледената вода, за да спаси очилата, паднали от носа на някаква възрастна дама от една лодка.

Онова момиче му напомни за импулсивната жена с щедро сърце, за която копнееше днес — Доли. Господи, колко му липсваше!

Анри спря поглед върху стария Амаду. Той запали лулата си и тя изпусна кълбо зловонен дим във вече бездруго гъстия въздух. Сетне, захапал лулата със зъби, той смъкна очилата на върха на носа си и зашумоли с хартиите на бюрото.

— Така... докъде бяхме стигнали... а, ето...

Той приключи с изчитането на глас на дребните дарения за племенници и племеннички, един любим братовчед, възрастна сестра,

и на шофьора и камериера Мохамед ал Таиб, който повече от двадесет години бе служил предано на стареца.

— Пардон, мосю Амаду — прекъсна го Франсин, — но това какво баща ми е оставил на своя камериер, абсолютно не ни засяга. — Тя махна повелително с ръката си, набраздена с лилави изпъкнали вени. „Колко жалко“ — помисли Анри. За нейните петдесет години лицето ѝ бе забележително гладко, а в ръцете приличаше на осемдесетгодишна бабичка. — Моля ви, нека преминем към въпросите, които ни интересуват.

„Направо в целта“, чу Анри саркастичния глас на Доли в ума си и закри уста с ръка, за да скрие усмивката си. Престори се, че се почесва по брадата.

Откровено смутен, Амаду се запъна:

— Ах, да... аз просто исках да... хммм, е, щом така искате, госпожо Батист, разбира се...

Амаду отново се зае с лулата си, натъпка я и пак я запали, като сееше тютюн по документите пред себе си, докато на Анри не му се прииска да я изтръгне от ръцете му, покрити с чернодробни петна. Сетне Амаду се прокашля и отново започна да чете с тържествената интонация на провинциален актьор, рецитиращ Расин.

— Аха, ето от тук... „На моя внук, Жан-Пол, завещавам библиотеката си с редки издания, изключая първото ми издание на «Кромюел» на Юго, което оставям... на моя почитан приятел професор Котар от Националната библиотека...“

О, книги, чудесно! Анри забеляза как Жан-Пол изправи рамене, как дълбоките му очи заблестяха. Спомни си как, като момче, синът му обичаше да се рови в томове с фина подвързия и излизаше от библиотеката с нежелание дори за да се нахрани. И досега Жан-Пол предпочиташе книгите пред хората и преди всичко пред лепкавите удоволствия на „Жиро“. От шоколада получаваше копривна треска.

Той разглеждаше сина си — космат мъж с тесни рамене като на жена, с големи потни ръце, оредяваща черна коса и чело, бяло и прозрачно като порцелан. Колко странно, че бе произвел на бял свят такъв син, който никак не приличаше на тях с Франсин. Когато Габи го представяше като свой брат, хората се усмихваха невярващо. Жан-Пол бе взел само носа от Франсин — прав и тесен, с потрепващи ноздри, които непрекъснато бяха астматично червени. Останалото бе събрано

от тук от там: ушите от далечен братовчед, уста на някой вуйчо, брадичката на прабабата.

И все пак Анри обичаше сина си — професора — ентомолог, който ставаше и лягаше със своите бръмбари и предпочиташе мъжете пред жените. Може би го обичаше тъкмо заради тези странности. Спомни си как Доли веднъж каза, като гледаше един трюфел: „Най-много ми харесват тия с бучките, защото ми напомнят за хората и за това как трябва да се грижим един за друг, въпреки недостатъците си.“ Искаше му се само Жан-Пол да можеше да държи на своето пред майка си, вместо да се измъква като крадец, за да се види с гаджетата си — като ученик, бягащ от часове.

„От друга страна, кой съм аз да го окуражавам? Какъв пример съм му дал?“ Трябваше да се разведе с Франсин още преди години, без да се грижи за последиците, тогава щяха да могат да се оженят с Доли.

— Татко, добре ли си? Изглеждаш блед. Да ти донеса ли малко бренди? — прошепна на ухото му Габриела. — Знам къде го държи... там зад онези кафяви книги. — Тя се усмихна съзаклятнически.

Анри хвана ръката ѝ и я стисна. Милата Габриела, неговата любимка. Тъмна и нежна като майка си, но без капка от студенината на Франсин. Все още закръглена след раждането на четвъртото си дете, момиченце, Габи му напомняше за праскови и слънчева светлина, за градината с плодови дръвчета зад селската къща край Довил, където преди цяла вечност той гонеше дебелото, смеещо се, едва проходило дете под огрените от слънце дървета.

— Мислех си за праскови — отговори той също шепнешком.

Габи му отвърна с неразбиращ поглед и приглади с ръка една гънка на самото му. Анри изведнъж си представи самия себе си като старец, живеещ в малкия апартамент на улица „Мурильо“ под грижите на дъщеря си, която от време на време щеше да се отбива, за да се увери, че той се храни достатъчно, че взима лекарствата си и да го изведе на разходка. Потръпна и помисли колко различно би било, ако бе с Доли.

Съсредоточи се върху мърдащите устни на Амаду, сякаш им внушаваше да произнесат думите, които толкова силно желаше да чуе.

— ... По въпроса за „Жиро“ — продължаваше старецът. — На моя внук Жан-Пол Батист и на внучката ми Габриела Батист-Рамо

завещавам на всеки един от тях съответно по десет процента от акциите ми. И на тръст в полза на моя предан зет Анри Батист тридесет и пет процента...

Сърцето на Анри подскочи и радостта го обзе като огън. Искаше му се да подскочи от стола си, да прегърне Габи, да затанцува из стаята. Старецът бе сдържал обещанието си! Тридесет и пет процента, заедно с неговите двадесет, му даваха неоспоримо контрола върху бизнеса. Вече можеше да купи оборудване, да наеме по-голям персонал, да подобри опаковките, с една дума да управлява бизнеса без разни старци да му вадят душата. И, най-важното, можеше да се разведе с Франсин, без да се страхува от нищо.

Но Амаду още не беше свършил:

— ... които да бъдат управлявани от членовете на тръста от името на Анри и дъщеря ми, Франсин Жиро-Батист. В случай на смърт или на Франсин, или на Анри, същият процент да бъде прехвърлен на този от съпрузите, който е останал жив, и тръстът да бъде разтрогнат. В случай че по някаква причина Анри и Франсин се разведат, същият процент да бъде прехвърлен изцяло на Франсин.

Анри се почувства като ударен с тухла. Добре ли бе чул?

Насили се да погледне към Франсин и като видя самодоволния ѝ израз, разбра, че е истина. Двамата го бяха замислили, бяха го изработили брънка по брънка, като верига, с която го бяха заковали до живот за Франсин. Заради църквата и заради благоприличието. Колко глупаво! Дело на душевноболни. Лайнарска история.

Как бе допуснал да го правят на такъв глупак! Трябваше да накара стария лицемер да му припише акциите още приживе. Жиро наистина го обичаше и му бе имал доверие като на никого друго. Не беше възможно да се е преструвал, просто кръвната връзка с дъщеря му бе излязла по-важна. Боже Господи, трябваше да се досети навреме!

Главата го заболя, вътрешностите му се бяха вързали на възел от гняв. Анри с усилие се овладя да не скочи и да не изкрещи, че това е чудовищно и той няма да се примири. Имаше желание да удуши Франсин, да усети как тънкият ѝ врат се троши между пръстите му.

„Няма да оставя нещата без борба!“ — мислеше си с ярост. Щеше да намери някой свиреп адвокат, не като този мрънкащ дъртак. Щеше да се обърне към съда, да покаже оригиналното завещание като

доказателство за старческото слабоумие на Жиро, ловко манипулирано от тази усойница дъщеря му.

Сетне усети ръката на Габи върху своята и яростта му започна да утихва и да се топи. Не би могъл и не искаше да подлага дъщеря си, сина си и своите внуци на подобно грозно изпитание. Едно беше развод без много шум, но да водиш публични битки в съда, да се разправяш като тъп селянин на пазара... самата мисъл го отвращаваше. Освен това, дори да оспорва, имаше голяма вероятност да загуби.

— Мисля, че това е всичко — каза накрая Амаду. Гледаше над очилата си като някоя карикатура на Домие. — Ако имате някакви въпроси, моля...

Анри се изправи, отиде до голямото каучуково дърво до прозореца, опипа едно дебело листо с внушителни размери и попита:

— Ще ми кажете ли... каква тор използвате, за да поддържате тази изключителна свежест и зеленина? Някои твърдят, че конски тор е най-добра, а други се кълнат в гуаното, известно още като птичи курешки. — Той хвърли поглед към Франсин и забеляза как очите ѝ се присвиха и изкуствената ѝ усмивка увехна. — Вие кое предпочитате, мосю Амаду?

Възрастният адвокат се изчерви и изпелтечи:

— Никога не съм мислил много за това... хортикултурата не е една от моите... хм... — Той се изкашля. — Всъщност мисля, че е трябвало навремето да попитате тъста си...

— Разбира се — кимна Анри. — Убеден съм, сигурен съм, че ще поддържа рая потънал в зеленина.

Червенина изби по врата на Франсин, ушите ѝ порозовяха. Тя му хвърли убийствен поглед — язвителната му забележка явно бе постигнала целта си. И все пак Анри не почувства особено задоволство, беше все още прекалено изтръпнал. Сърцето му препускаше бясно. Имаше нужда да отиде някъде на спокойствие и да се излегне.

— Трябва да ме извините, но имам една спешна среща. — Той се обърна към сина си. — Жан-Пол, дали ще те затрудни да ме оставиш някъде на път към Сорбоната?

Жан-Пол му хвърли стреснат поглед и бързо отмести очи.

— Аз... всъщност съм в обратната посока, татко — заекна той.

„Без съмнение някоя друга задача“ — помисли Анри с тъга, но само кимна и каза:

— Няма нищо, ще хвана такси.

Габи се изправи, явно нещастна — изглеждаше още пораздърпана отпреди; кичури тъмна коса висяха покрай страните ѝ, имаше петно на ревера на размъкнатия кафяв костюм. Анри не го бе забелязал преди — ако се съдеше по вида му, бебето я бе олигавило. Видя как Франсин се намръщи на Габи с неприкрито неодобрение.

— Аз ще те закарам, татко — предложи плахо дъщеря му. — Отивам в същата посока... Обещах на Мари да ѝ купя балетни пантофки. Казах ли ти, че в балетното училище ще играят „Жизел“? Е, поне една част...

Излязоха и докато той се сгъваше, за да седне в мъничкия ѝ ситроен, тя попита:

— Дълго ли ще продължи срещата ти? Мислех си, че бихме могли да... ако имаш време... да прием по кафе или да хапнем нещо. Няма да пазарувам повече от половин час, а компаньонката ще бъде с бебето до два часа.

Той видя блясъка на сълзите ѝ миг преди тя да сведе поглед към чантата си, уж че рови за ключовете.

— Не е необходимо да ме утешаваш — каза той меко.

— О, татко — изхлипа Габи и зарови лице в шепите си. — Толкова е ужасно. Знам колко много искаше да... не е честно. Майка нищо не разбира от управлението на „Жиро“, иска го само за да го използва като оръжие срещу тебе. — Тя обвини Анри с ръце и заподсмърча на рамото му. — Какво смяташ да правиш?

— Първо, смятам да отида на срещата. Сетне — той галеше раздърпания сноп коса на розовата ѝ шия — смятам да те заведа на обяд във „Фоке“.

— Можеш да вземеш моя дял — каза тя свирепо. — Аз не ги искам.

Анри я прегърна и я задържа така. Мил жест, но недостатъчен, за да го направи собственик на контролния пакет от акции.

— Благодаря ти, момичето ми, ти току-що ми даде нещо по-ценно от всички акции на света.

— Татко...

— Побързай, и двамата закъсняваме.

— Накъде?

— Срещата ми е в магазина.

Всъщност нямаше никаква среща, просто искаше да остане сам, за да събере мислите си.

Габи си избърса носа с ръкав, запали двигателя и подкара колата. Гумите с хрупане замачкаха клонките на току-що окастрените дървета.

Тя караше внимателно, но на Анри му се струваше, че се движи все по-бързо към някаква стръмна пропаст. Нима можеше на тази възраст да се махне и да започне всичко отначало?

„Та аз не живея с Франсин, дори няма да ми се налага да я виждам“ — мислеше той и все пак съзнаваше, че така няма да е истински свободен човек и че не може да се надява отново да спечели Доли. Стана му студено. Докато Габи с изумителна ловкост се придвижваше през гъмжилото на центъра, Анри си представяше свежата напудрена плът на Доли, притисната до него, устните й... о, Господи...

Сигурно бе прекалено късно и все пак той не можеше да престане да мечтае и да се надява. Чудеше се как щеше да се гледа сутрин в огледалото и да знае, че сам е предпочел да остане завинаги закован с верига за Франсин.

„Още два дни и ще видя Доли, и всичко ще стане ясно.“ Анри с въздишка се облегна назад и се опита да опъне краката си сред купа пластмасови играчки и бебешки бутилки с биберони. Хвана се за дръжката, докато колата завиваше рязко, и затвори очи, като си представи Доли, както я бе видял за последен път — качваща се на самолета, с рокля на точки и с голяма сламена шапка; огромните тъмни очила се бяха оказали недостатъчни, за да скрият сълзите й.

Доли натисна звънеца на вратата и зачака. Отговор не последва, но тя чувстваше, че Лоръл си е вкъщи. Не би могла да обясни защо, но беше сигурна в това. Може би защото петуниите и самакитките миришеха, като че ли току-що бяха полети, или заради спуснатите завеси на предния прозорец, като че ли Лоръл искаше незабелязано да види кой идва?

Тя отново позвъни, но този път не почака отговор, а слезе от верандата и тръгна около къщата. Високите й точета затъваха в

тревата, още мокра от утринната роса. Краят на роклята ѝ закачи един розов храст. Тя опита да отвори задната врата. Вратата не беше заключена и Доли влезе в къщата на пръсти. Стигна до откритата врата към всекидневната и повика:

— Лоръл, аз съм... Доли.

Отговор нямаше. Малко вероятно бе Лоръл да е още в леглото, макар да бе само девет без нещо. Доли знаеше, че племенницата ѝ през седмицата става рано, за да изпрати Адам на училище. Беше много вероятно просто да не иска да вижда никого. Във всеки случай не вдигаше телефона.

Доли бе разбрала тъжните новини от самия Джо, след като два дни беше звъняла в къщата, без никой да вдигне слушалката, и бе отишла в ресторанта. С напрегнат глас той ѝ каза, че се е изнесъл от къщи, но че се надявал да е временно. Не ѝ даде повече обяснения, но си личеше, че е нещастен.

Доли не можеше да не дойде до тук. С покана или без, беше решила да се опита някак да утеши Лоръл.

— Миличка... тук ли си?

В оскъдната светлина, пропускана от спуснатите пердета, тя забеляза разхвърляните по целия килим играчки и оптимизмът ѝ се възвърна — Лоръл щеше да се оправи, поне заради Адам.

— Здравей, лельо. — Мекият глас на Лоръл я стресна и Доли за малко не изпусна голямата си черна кожена чанта.

Обърна се и видя Лоръл на вратата на кухнята, облечена в смачкана роба, с която, изглежда, беше спала. Дългата ѝ коса беше хваната в несресана опашка, която също изглеждаше като току-що напуснала възглавницата. Дори в тази оскъдна светлина се виждаше колко е червено и подпухнало лицето ѝ. Сърцето на Доли се изпълни със съчувствие. Кой, ако не тя, знаеше какво е да те боли за мъж, когото го няма? Толкова сутрини се беше будила с влажна от сълзи възглавница и непоносимо главоболие...

— Почуках, но май не си чула — каза Доли, за да ѝ спести неудобството. Достатъчно бе, че беше нахълтала като ФБР.

— Ами... бях в банята — каза Лоръл с немощен глас и махна с ръка към вътрешността на къщата.

— Може. Но в момента приличаш на човек, на когото едно кафе няма да му навреди — каза Доли и бързо се приближи до

племенницата си. — Защо не седнеш, докато го приготвя?

В кухнята Доли дръпна пердетата със замах и помещението се напълни с ярка слънчева светлина. Лоръл се намръщи и се отпусна на един стол до масата за закуска. Доли откри кафето в един от шкафовете над фурната и докато то се вареше, затършува за яйца, хляб и масло. Помириса една кутия с не особено свежо мляко и реши, че става.

— Откога не си яла сваятна храна? — попита Доли.

— Недей да си правиш труда — каза Лоръл с гъгнив глас, сякаш от настинка. — Наистина не съм гладна.

— Питам те за друго, нали? — С ръце на кръста Доли отправи строг поглед към племенницата си. — Мога да се обзаложа, че нищо не си хапнала от сутринта... или от вчера. Виж се само. Приличаш на нещо, което пощаджията е проврял под вратата.

— Не съм добре напоследък — въздъхна Лоръл.

— Забелязвам. — Доли се отпусна в стола срещу племенницата си и попита меко: — Искаш ли да си поговорим за това, миличка?

Лоръл поклати глава. Очите ѝ блестяха, устните ѝ бяха стиснати, като че ли ако ги отпуснеше, щеше да освободи поток от сълзи. В ярката слънчева светлина, влизаща през прозореца гъста като мед, Доли забеляза невчесаните ѝ кичури. Плитката ѝ изглеждаше като орфанно въже.

— Джо ми каза, че се е изнесъл — произнесе меко Доли и хвана безволно отпуснатата ръка на Лоръл. Тя пребледня още повече и попита:

— Какво... какво каза той?

— Почти нищо. Знам само, че изглеждаше много нещастен. Не прилича на човек, който ще изостави жена си и детето си без някаква много сериозна причина.

— Аз го помолих да си върви. — Гласът на Лоръл се задави и тя преглътна. Мъчеше се да се овладее.

— Сигурна съм, че имаш причини, и няма да те разпитвам — каза Доли, като разтриваше пръстите ѝ, сякаш за да ги постопли, — но трябва много добре да си помислиш дали наистина искаш точно това, защото подобно нещо може още повече да ви раздалечи. Проблемите в брака трябва да се разрешават, но когато двама души са разделени, те не могат да решат кой знае какво.

— Не... не съм сигурна, че този проблем може да бъде решен.

— Мисли. Искам да си помислиш за следното: дали ти и Адам наистина ще бъдете по-добре, като се разделите с Джо?

Лоръл издърпа ръката си, наведе глава и стисна слепоочията си с ръце, като че ли имаше главоболие. Доли чакаше напрегнато, едва се сдържаше да не ѝ извика: „Ти не знаеш колко е тежко да спиш в празно легло нощ след нощ, още не познаваш самотата!“ Какво можеше да е по-лошо от страданието, което изпитваше всичките тези години, след като се раздели с Анри?

— Ани е проблемът — каза Лоръл толкова тихо, че Доли едва я чу. — Тя е тази, която той желае. Винаги е била тя.

Доли настръхна и все пак някак не се учуди. Дали и тя не се бе досещала?

— Той ли ти го каза?

— Не. Просто знам. Повярвай, не си въобразявам.

— Сигурна ли си?

— Съвсем.

— Добре, да допуснем, че е истина. Какво смяташ да правиш?

Лоръл учудено вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш? Вече го направих: помолих го да си върви.

— Е, ако целта ти е да се разведеш, мога да кажа, че си на прав път. Обаче ако мислиш, че този брак си струва да се бориш за него, бих те посъветвала да направиш нещо друго.

— Какво например?

— Като начало, да ме оставиш да вкарам малко храна в устата ти. След това какво ще кажеш да хвърлиш този ужасен халат и да си облечеш нещо хубаво? Оправи си косата, сложи малко червило. Малко парфюм също няма да ти навреди.

— Парфюм... Лельо Доли, знам, че ми мислиш доброто, но парфюм и червило няма да оправят нещата между мен и Джо.

— Не съм казала, че ще ги оправят. Обаче отнякъде трябва да се започне, нали? Ако ти не си доволна от себе си, как можеш да очакваш да са доволни другите? — Доли се изправи и се зае с довършване на закуската. — Искаш ли мармалад, или да ти сложа само масло?

— Искам. Трябва да има в хладилника. — Лоръл изглеждаше все така нещастна, но това, че иска мармалад, бе добър признак.

След няколко минути Доли сложи чинията пред Лоръл, която успя да изобрази подобие на усмивка. Погледна към пържените яйца с хрупкава кафява коричка по краищата и към препечената филийка, която беше доста черна, и каза:

— Изглежда много вкусно.

Доли усети, че се изчервява. Лоръл просто се стараеше да бъде учтива и двете го знаеха.

— Никога не съм твърдяла че съм идеална готвачка, но поне е топло.

— Благодаря, лельо Доли. — Лоръл докосна ръката ѝ. — Мога ли да те попитам нещо? За вас с Анри?

— Разбира се. — Тя се усмихна насила и загриза парченце жилав бекон.

— Защо не се оженихте?

— Ами, много просто. Ти знаеш отговора — защото Анри е женен. — Тя се стараеше да говори небрежно, но сърцето ѝ биеше силно.

— Знам, но защо той не се разведе, след като толкова те обичаше?

— По ред причини, мила — въздъхна Доли.

— Виждате ли се още?

— Доста рядко. Най-вече по работа — на конгреси, панаири, такива неща. Говорим си по телефона от време на време. — Трябваха ѝ доста усилия да продължава да се усмихва, но след всичкото това време, през което бе крила сърдечната си болка, се справяше доста добре.

— Нали току-що сама каза, че хората трябва да са заедно, за да оправят нещата. Защо вие с Анри не го направихте?

Доли не каза нищо. Въртеше чашата с кафе в ръцете си и гледаше как една катерица подскача в клоните на клена зад прозореца.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Емет стоеше край вратата на втория етаж на фабриката на „Тут де суит“ и вдъхваше богатия аромат на шоколад. Странно как определена миризма можеше да събуди спомен. Това често му се случваше — един полъх от океана и той почти усещаше люлеещата се палуба под ботушите си, а в дланите си — врязването на грубите възета на мрежата за скариди. Или пък когато пътуваше през царевично поле в разгара на лятото — за момент като че ли усещаше да прави любов с Кора Бигсби под балдахин от шептяща зеленина, през която се провираха слънчеви лъчи и топлеха гърба му.

Какъв ли спомен щеше да събужда след години този аромат на шоколад... Дали щеше да си спомня как веднъж, след като бе работила до среднощ, Ани се бе мушнала в леглото му, цялата ухаеща на шоколад: кожата, косата, устните ѝ? Или може би буца щеше да засяда в гърлото му от този мирис, може би той щеше да му напомня вечерта, когато трябваше да ѝ каже сбогом?

„Недей! — каза си той остро, — още не си си тръгнал. Все още не си ѝ дал възможност да промени решението си.“ Щеше да ѝ каже за предложението, което бе получил — да стане директор по продажбите във Фаунтин Вали — прекрасно проектирани луксозни къщи на обща стойност деветдесет милиона долара, точно до Ла Джола. Това бе възможност, каквато втори път едва ли щеше да има. Щеше да ѝ каже, че е дошло време тя или да извади рибата, или да махне стръвта. Емет имаше нужда от нея, но искаше тя да реши веднъж завинаги да се обвърже — да стане негова съпруга. В противен случай най-доброто бе да забрави за нея и да замине по пътя си.

Наблюдаваше Ани, която работеше заедно с Дъг и Луиз. Косата ѝ бе на клечки от спарената горещина във фабриката. Ръцете ѝ и предницата на престилката ѝ бяха целите в шоколад. Те топяха пластмасови листенца в разтопен натурален шоколад за дървото, което щеше да бъде цялото направено само от шоколад. Това щеше да е гвоздеят на изложението на „Тут де суит“ на утрешния панаир. По тезгяха имаше множество тенджери с разтопен шоколад, мраморни

плочи, намазани с шоколад и метални подноси, върху които се сушаха направените листа. Видя как Луиз отметна надвисналите над очите ѝ кичури с опакото на ръката си и отново потопа листо в кафявата смес пред себе си. Той знаеше, че когато покритието върху листата изсъхне, то ще бъде внимателно отделено и залепено с помощта на топъл шоколад за някоя от клонките на дървото, което стоеше полузавършено върху масивния плот в центъра на помещението. Дървото беше истински шедьовър — високо четири стъпки, стеблото и клонките му бяха отлети от масивен шоколад.

— Не бях чувал някой да може да направи от нищо цяло дърво... освен може би Господ — пошегува се Емет. Усещаше тъпа болка под корема. „Какво мога да кажа на една жена, която мисли, че може всичко, за да я убедя, че с мене ще ѝ е по-добре?“

— Да — въздъхна Ани и изтри ръце в престилката. — Само дете Господ е създал цялата вселена за шест дни, а ние с голям зор и ако имаме късмет ще приготвим изложението през следващите двадесет и четири часа. Ако се замисля колко време се занимавам с това, сигурно ще припадна.

— Може би наистина е време да поприпаднеш — предложи Дъг с усмивка, вдигнал за миг поглед от клонката, която мажеше с шоколадова глазура, и Емет му хвърли признателен поглед. Дъг, ниско набито момче с гъста черна коса и гъсти вежди, с непрекъснатите си шегички много помагаше на Ани да не приема себе си и „Тут де суит“ прекалено на сериозно. Дъг погледна водоустойчивия часовник на косматата си китка и продължи: — Започнахме в шест и половина сутринта, а сега вече минава полунощ. Да не сме от желязо?

— Много ти благодаря, Дъглас. — Ани му хвърли попарващ поглед, макар че се усмихна. — Ти си ми говорещият часовник.

Зад усмивката ѝ Емет забеляза прегърбените ѝ рамене и тъмните кръгове под очите ѝ и му се прииска някак да я спаси, да я грабне в прегръдките си като някой пазител на закона със златно сърце от стар уестърн, и да я отнесе в лъчите на залеза...

„Кога ще поумнееш? — напомни си той. — Тя няма да се омъжи за теб... Дори няма да дойде да живее с теб.“

„Ем, не сега, моля те, не можем ли да поговорим за това някой друг път?“ Колко пъти бе чувал тези думи от нея? А и с тези безумни ежедневни задължения, които имаха и двамата, кой знае кога щеше да

настъпи този друг път. Само през последната седмица беше прекарал цели три дни заврян в една адвокатска кантора, където се стараяше да бъде честен и солиден посредник в договор за продажба на една изтърбушена къща, като вече бе изгубил надежда, че някога договорът ще бъде подписан. Беше сключил още две сделки, бе провел и три вечерни срещи с инвеститори от друг град, които искаха да купят второкласни сгради за офиси, като между всичко това бе имал съвещание с един счетоводител по повод една необлагаема сделка.

А преди малко старият Хаберман удължи вечерята им с кафета и двойно бренди, за да може да изложи размишленията си как това, от което Америка и нийоркският пазар за недвижими имоти имали нужда, било Роналд Рейгън в Белия дом, за да намалят данъците. Цялата вечер Емет мечтаеше да се спаси. Не беше виждал Ани от доста дни и беше решил, че тази нощ трябва да поговорят.

Обаче сега, като я видя как се е направила на маймуна, за да успее да подготви изложението си до следващия ден, започна да се разколебава — Ани изглеждаше направо изчерпана. И след като тъй и тъй беше тук, не беше лошо да се включи.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита той и започна да си съблича самото.

— Да, като не ни се пречкаш — каза Луиз и му прати усмивка, за да му покаже, че се шегува. — Ако говорим сериозно, има нещо, което можеш да направиш. — Тя хвърли обезпокоен поглед към Ани. — Изкарай я от тук. Моля те, поне за един час. Изведи я и я нахрани, защото тя е тук много преди нас и не поиска да почине дори пет минути и да пие едно кафе.

— Никакъв шанс! — извика Ани, понесла един поднос с готови листа към Дъг. Сетне, изглежда, се спъна в нещо и политна напред, а подносът едва не се изплъзна от ръцете ѝ. Дъг хвана подноса, Ани изтрака с точета и някак се задържа на крака, пое си дъх и с ръце на кръста изгледа свирепо Луиз.

— Ако това тук не бъде готово до утре и не бъде достатъчно добро, за да спечели първата награда, ще замина за Таити... или ще се оттегля завинаги, защото можете да сте сигурни, че ако не успея да сключа сделката с Фелдър, вече няма да има смисъл да си съдирам задника от работа.

Челото ѝ блестеше от пот; изглеждаше като че всеки момент ще припадне.

— Коб, вече сме утре, за бога — отбеляза Емет. Искаше му се да я прегърне заедно с шоколада по престилката ѝ и в същото време му идеше да я напляска, задето толкова се инати.

— Всъщност не остана много работа — каза Дъг. — Луиз и аз спокойно ще свършим сами. Можеш да разчиташ на нас.

— О, не знам... — Емет виждаше, че тя започва да се предава, но все още оказва съпротива. — Марципанените круши дори не сме ги почвали.

— Лиза ще дойде призори и ще ги направи — възрази Дъг. — Тестото е готово в хладилника.

— Но...

— Или тръгваш, или вдигаме стачка — заплаши Луиз.

— Няма да го направите — хлъцна Ани.

— Пробвай — отвърна Луиз съвсем сериозно.

И в този момент Емет за всеобщо и най-вече за собствено учудване грабна Ани през кръста, вдигна краката ѝ и я метна през рамо. За доста високия си ръст Ани беше неочаквано лека — беше също като да вдигнеш теле на един ден.

— Ем, престани... пусни ме! — Той почувства как тя немощно се опитва да се освободи, докато я мъкнеше към вратата.

— Извинявай, ама е за твое добро — изсумтя той, докато тромаво се разминаваше с плотове, колички и струпани табли с огладен ганаж. Хвърли поглед през рамо и видя, че Луиз зяпа след тях с изумление.

— Ем, сериозно ти говоря, почваш да ме ядосваш. Това... това е смешно! Няма да бъда изнесена от тук като чувал с картофи! Пусни ме! Сериозно! Трябва да... — Ани спря да рита и взе да се кикоти. — Господи, ако Хай Фелдър влезе в този момент...

— Майната му. — Той зави покрай поредното препятствие от незакрепени метални рафтове, пълни с опаковъчни кутии, стигна до вратата и се опита да я отвори с ритник... но металът само кухо издрънча под ботуша му — вратата не помръдна. Защо ли в уестърните дребни подробности като завъртане на топките на бравите сякаш не играеха роля... С ръмжене Емет я сложи да стъпи пред вратата и я затисна с тяло, за да не мърда.

— Ще кротуваш ли, или трябва да те вържа?

— Ем, ти си луд! — Тя неудържимо се смееше.

— Луд съм по тебе. — Той я целуна в устата. В началото усети съпротива, сетне тя стана податлива и мека и дори го подразни с върха на езика си. Миришеше на хубаво, а на вкус бе още по-добре, направо неотразима. Тъпата болка в корема му се усили. Проклетата да е... и все пак той я обичаше, как да си отиде от нея?

Тя се дръпна.

— Дъг и Луиз...

— Не ни виждат от тук, а дори и да виждат, голяма работа. Надали ще са особено изненадани.

— Добре де, печелиш. — Тя въздъхна и за момент задържа ръката си върху рамото му. — Ако се съглася, ще ми обещаеш ли нещо?

— Всичко.

— Престани да говориш като Мат Дилън. Започва да ме изнервя.

— Защо?

— Защото на края на всеки епизод има винаги разкриване на картите.

Дали се безпокоеше за тежката конкуренция, с която щеше да се сблъска утре на панаира, или може би чувстваше, че е дошло времето да свалят картите?

След няколко минути вървяха бавно по Уошингтън Стрийт към най-близката денонощна пицария. „По дяволите — мислеше си Емет, — може би трябва да го кажа и да го махна от главата си, преди да ми е пробил дупка. Аз съм на тридесет и шест, Ани, и ми писна от чакане. Писна ми да съм на повикване. Доста добри пари изкарвам като продавам апартаменти и къщи, а още не съм си купил за себе си. Като полуидиот с повече мечти, отколкото мозък, носен по течението, все отлагах за времето, когато ще можем заедно да изберем къща.“ Той си спомни каменната къща в Търтъл Бей, на която бе хвърлил око и сигурно щеше да я измъкне почти без пари — истинска развалина, но той си представяше как щяха заедно да я оправят. Ани каза направо, че не е готова. Обичала го, но ако се пренесяла при него, не знаела дали ще може да издържи дълго, и нямало ли да бъде още по-лошо да си излезе след като са живели заедно, отколкото въобще да не се събират? Тя, разбира се, беше права, защото това наистина щеше да бъде много

по-ужасно. И все пак, защо Ани не искаше да допусне мисълта, че е възможно да ѝ хареса да живеят заедно? След онзи случай, от който измина вече година, той наистина си изми ръцете. След като не може да се реши да бъдат заедно, щеше да намери някоя, която да може.

Спомни си безкрайните месеци без нея, как не можеше да спи, как болките в стомаха бяха станали нещо обичайно. Беше твърдо решил да я забрави — не ѝ се обаждаше, не се срещаша, дори смени обичайните си маршрути, за да избегне местата, където можеха да се сблъскат. После, като пролет, която внезапно се появява тъкмо когато си изгубил надежда зимата да свърши, срещна Елейн, толкова различна от Ани, колкото широко отворена маргаритка от плътно свита роза. Меко закръглена, винаги с хубави рокли и често с панделка в къдравите коси. Елейн преподаваше на шести клас в „Сент Люк“. Тя нямаше енергията на Ани, нито бе погълната от работата си. Беше истинска домошарка и много мила. Когато и предложи да се омъжи за него, нейното „да“ дойде след по-малко от секунда.

Тогава защо той не поиска да довърши започнатото и не завърза възела?

Сега, докато Ани крачеше уморено до него, с жълт шлифер, пристегнат с колан срещу нощния хлад, докато гледаше късо подстриганата ѝ коса, разпиляна от вятъра, той разбра защо не се беше оженил за Елейн — просто защото тя не бе Ани.

Елейн беше добра, умна, хубава и забавна, но не беше жената, към която той се стремеше. Затова той донякъде разбираше какво изпитва Ани към Джо Доуърти. Половината от живота ѝ бе минал под знака на любовта ѝ към този мъж, без двамата с Джо да получат възможността да опитат. Донякъде Емет желаше да бяха имали. Великите маниакални влюбени, Ромеовците и Жулиетите, винаги бяха онези, които по някакви причини не можеха да бъдат заедно. Как би могъл той — с тоя сакат крак, с хъркането си, с неспокойното си спане, от което леглото му ставаше на кочина, да се бори с една мания?

Не че не се беше старал — и как още, с надеждата, че един ден тя ще се освести и ще открие, че всичките незначителни неща, които правеха заедно — четенето на „Сънди Таймс“ в неговото или нейното легло, това, че се сапунисваха един друг под душа и после дълго спореха кой ще вземе последната суха кърпа, как се прибираха вкъщи след някой филм умрели от глад и ровеха в хладилника за храна, как

слушаха радиото и как се смееха до премала — това бе любов, най-хубавият вид, единственият вид, който имаше значение.

И все пак Ани — да, тя беше много прозорлива когато ставаше дума за други хора и за бизнес, мозъкът ѝ сечеше като бръснач... но когато ставаше дума за нея самата, за това кое е най-добре за нея, бе като кривогледео муле.

Емет докосна лакътя ѝ.

— Още ли си нервна за утре?

— Вече съм по-добре. — Тя му се усмихна. — Само че не се вдъхновявай и недей да ми прилагаш повече хватки като тази преди малко.

— Няма, честен кръст.

— Защо никога не знам дали не ме будалкаш?

— Ако говорех сериозно, щях да ти кажа, че в момента мястото ти е в леглото... за предпочитане в моето. — Той сграбчи ръката ѝ и я стисна. Надяваше се тя да не усети как бие сърцето му, защото от пулса му цялата ръка туптеше.

— Ем, съжалявам... Знаем, че напоследък нямах много време за тебе. Просто имах толкова много работа... подготовката за този панаир, изпълняване на поръчките и... — Тя въздъхна, дъхът ѝ литна като малко облаче дим в хладния въздух. След това с видимо усилие Ани изправи рамене и каза: — Все едно, забележи на кого го казвам. За последните няколко седмици не може да се каже, че си се излежавал. Сключи ли сделката, за която ми разправяше?

— Още не съм, но ще стане. Всъщност тъкмо тази вечер вечерях с Хаберман — човекът, който организира дружеството с ограничена отговорност. Имат шестима инвеститори и са решили да продължат, дори ако не могат да откупят жилищата на малкото останали собственици.

Ани се прозя и го погледна извинително.

— Прощавай, но и снощи не съм спала особено много.

— Пак ли имаше работа?

— Не, всъщност говорих по телефона с леля ми. Тя много се притеснява за сестра ми.

— За Лоръл ли? Болна ли е?

Ани поклати глава и погледна едно такси, спряло на ъгъла, от което излизаха трима души с еднакви черни кожени якета.

— Не точно, но Доли казва, че е наистина разбита. Джо се е изнесъл... в стария си апартамент. Лори го е помолила.

Емет забави крачка, изведнъж усетил нуждата да се движи внимателно, както се избира път по стръмен каменист наклон.

— Не знаех, че са имали проблеми. Отстрани изглеждаше, че се разбират.

Емет харесваше Лоръл, а и Джо също. Те наистина изглеждаха доста щастливи... защо ли не се учуди особено при известието, че се разделят?

— Предполагам, че нещата са се натрупвали от доста време.

Емет усети, че тя не му казва всичко, но не я попита нищо. Обикновено избягваше да задава прекалено много въпроси, когато ставаше дума за Джо Доуърти.

— Мислиш ли, че ще се оправят?

— Не знам.

Какво ли искаше да каже с това Ани — че няма представа или че... се надява да не се съберат отново? Стомахът на Емет се сви при мисълта, че Джо и Ани най-сетне ще имат възможност да направят това, за което самият той бе мечтал толкова дълго.

— Нещо друго те тревожи — реши да опита почвата Емет. — Искаш ли да ми разкажеш?

— Онзи ден, когато бях у тях, тя беше доста разстроена. Мислеше, че Джо има любовница. Аз се опитах да я убедя, че се заблуждава, и тя се нахвърли върху мене. Каза, че... казва, че аз съм виновна за... — Гласът ѝ секна. — За много неща... И боже, знам ли, може би е отчасти права.

— Ани, това, което не е наред между тях, си е между тях двамата, каквото и да е то.

Тя мушна ръце по-навътре в джобовете си и се сви.

— Не е толкова просто, колкото си мислиш.

— Нищо не е просто.

Той мислеше за Ани. За това, как въпреки че тя понякога го държеше на дистанция, нейната привързаност, любовта ѝ — ако можеше да бъде наречена така — е по-осезаема и му дава подкрепа много повече от пълната преданост на Елейн. Това го крепеше и беше причината да не си отива. Но този път... този път той беше изчерпан.

— Ани, искам да ти кажа нещо...

И спря. Бяха стигнали до пицарията, без да ѝ разкаже за Калифорния. За развойния проект във Фаунтин Вали, за невероятното предложение за работа... Ярко осветена табела над запотения прозорец крещеше за пица, калцоне и фалафел.

— Какво е то? — Ани се усмихваше в очакване.

„По-добре да почакам“ — помисли си Емет. Ани имаше нужда да се отпусне и да хапне нещо, а според него тук предлагаха най-доброто калцоне в цял Ню Йорк.

— Има време — каза той. — Ще ти го кажа друг път.

След панаира. Утре или вдругиден, когато не е толкова напрегната. Щеше да ѝ обясни, че в Ню Йорк се чувства затворен и по някакъв странен начин изключен от центъра на събитията — като че ли никога няма да може да стане нещо повече от статист в играта с най-високи залагания на света — недвижимите имоти. Щеше да ѝ каже, че не вижда смисъл да се мотае тук, освен ако тя не му даде сериозна причина. Защото ако и този път откажеше да се омъжи за него, щяха да са необходими много мили разстояние между тях, за да му попречат отново да се върне и за пореден път да се направи на пълен глупак...

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Руди блъсна стъклената врата на фитнес клуба „Венеция“, където работеше Вал, и бързо огледа мърлявото помещение с плесенянали стени и лайняно зелена ожулена рецепция. Почуди се дали Вал е все още тук, или е приключил за днес и е изчезнал. Боже, какво сметище! До там ли я бе докарал готиният му брат, това ли бе най-добрата работа, която бе могъл да си намери — да преподава карате на педали в някакъв изпаднал клуб на Уошингтън Булевард?

Шест години бяха изтекли, откакто за последно беше видял брат си. „Някои неща не се променят никога“, помисли Руди. Дали Вал все още му имаше зъб? Дали щеше да го прати по дяволите дори след като Руди му каже защо е дошъл? Започна да му се гади, капки пот покриха челото му. Наистина беше малко запарено тук, но той знаеше, че потта му се дължи на друго, както и болките в стомаха. Стегна се срещу вълната от смайване, която заплашваше да го погълне, и се концентрира върху хлапака на рецепцията, който го питаше:

— С какво мога да ви помогна?

Руди гледаше пъпчивия акселерат, седнал зад металната масичка, на която бе отворен брой на списание „Ринг“.

— Търся един човек.

— Ти член ли си?

— Не.

— То си личи.

Безочливият хлапак го бъркаше за ниския ръст и изскочилото шкембе, което скъпото му сако не успяваше да прикрие.

— Откъде си толкова сигурен, по дяволите?

— Ами... не съм те виждал преди. — Нахалникът примига и се облегна назад, явно стреснат от ядния отговор на Руди.

„По-полека, не проваляй работата преди още да си прекрачил прага.“ Руди пое дълбоко дъх и изстиска от себе си усмивка, която можеше да погълне цял автобус.

— Нали ти казах — търся Вал Карера. Чух, че работел тук. — Стараеше се да говори любезно.

— Тъй ли? О, разбира се, тук е. Мисля, че няма час в момента. Може да е в залата за вдигане на тежести.

Руди понечи да тръгне към вратата.

— А, не можеш да влезеш, ако не си член. — Младежът се надигна. Беше едър поне два метра. — Трябва да проверя дали ще мога да ти го намеря — каза той недоволно, като че ли го откъсваха от преките му задължения на безделник.

Заболя го сърцето. Планът му беше да се стовари изневиделица при Вал, преди той да усети какво му се готви. Подозираше, че ако бе отишъл да търси брат си вкъщи, онзи би му хлопнал вратата под носа. Затова реши да дойде тук, а сега този глупак с лице като пица щеше да му провали плановете...

Руди измъкна портфейла си от змийска кожа със златни ъгълчета — струваше почти колкото банкнотите в него, измъкна една двайсетачка и я плъзна към якия дангалак.

— Ето ти един хубав паричен знак, с който да си отбелязваш страницата, до която си стигнал.

Дангалакът развъртя кръст, за да завре банкнотата в джоба на тесните си джинси. Малките му очички изразяваха събуден интерес:

— Вал да не се е забъркал в нещо?

Явно хлапакът прекаляваше с гледането на истории за ченгета. Руди дори се усъмни дали трябваше да му дава банкнотата.

— Нищо подобно. Аз съм негов приятел. Чух, че може да е тук, и реших да намина и да кажа здрасти.

— Ами, аз нямам право да те пускам, ако нямаш карта... — очите му нервно зашариха към вратата с надпис ОФИС, — но мога да направя и изключение. Залата за тренировки е в дъното на коридора, няма начин да я пропуснеш.

Руди тръгна бавно по мрачния, смърдящ на мухъл коридор. Стените и таванът бяха целите в пукнатини и лепкава влага. Пъхна глава в първата врата отдясно — зала с добри размери, пълна с велосипеди, машини за гребане, наклонени плоскости и всевъзможни гладиатори. Вътре имаше около половин дузина мъже, повечето млади и мускулести, но Вал не беше сред тях. Дали не се бе измъкнал без оня юнак на входа да забележи...

— Момчета, някой да е виждал Карера? — извика той през звуците на въртенето на велосипедни педали и вдигане на тежести.

— Виж... в... сауната — изпъшка един хипопотам от пейката, докато тласкаше нещо, което приличаше на петстотин кила, и кимна към една врата зад редицата стационарни велосипеди.

Руди прекрачи вратата и се оказа в неголяма съблекалня с дъх на кисело, задръстена от сиви като боен кораб шкафове и дървени пейки.

Десетина души се обличаха и събличаха, някои бяха голи или с кърпи през кръста, други се бръснеха или си сушаха косата пред редицата умивалници с огледала. На стената отдясно Руди видя една метална врата като за хранилище на месо, на която пишеше: „Сауна“. Той понечи да влезе, сетне се сети, че е с дрехи. Щеше да изглежда доста странно да влезе в банята с всичките тези дрехи на гърба си, нали.

Докато си смъкваше панталона, се зачуди дали идеята му е чак толкова добра. Не че се притесняваше от голотата си, но до Вал щеше да се чувства като гол охлюв, който само чака да бъде размазан. Сърцето му се разтупка, сетне той си помисли, че надали ще са сами в сауната. Вал едва ли щеше да рискува да си покаже злобата пред други хора. Освен това, като се замислиш, какво толкова имаше да губи?

Руди грабна една влажна кърпа от скамейката до вратата и я зави около закръгления си кръст. Още не бе направил и крачка към сауната, а целият плувна в пот. Божичко, колко мразеше да е толкова... толкова изложен на показ.

Обаче всичко зависеше от Вал. Руди трябваше да види Лоръл и малкия и Вал беше неговият пропуск. Ако успееше да накара Вал да се откаже от глупавата си омраза и да му помогне да говори с Лоръл... само да поговори, за бога, това бе всичко, което искаше. Да я накара да разбере, че той, Руди, не бе имал за цел да ѝ навреди. Тя не бе отговорила на нито едно от телефонните му обаждания, беше затваряла телефона веднага щом разбереше, че е той. Той чакаше и чакаше... с надеждата, че ще ѝ мине. Но повече не можеше да отлага; ако и сега не успееше да стори нещо, скоро щеше да стане прекалено късно...

Някаква метална врата се затръшна с трясък. Руди хвърли поглед към големия стенен часовник и видя, че вече е почти три и половина следобед. Трябваше да побърза. След час трябваше да бъде при доктора.

Отвори вратата към сауната и почти ослепя от плътната пелена пара. Зърна края на скамейка, после призрачно стъпало, нечия ръка. Вал? Въздъхна дълбоко, за да усмири блъскащото си сърце, и парата задръсти белите му дробове. Закашля се с чувството, че ще се задуши. Топлината, досега едва поносима, като че ли се покачи още. Божичко, хората си даваха парите за това и го наричаха забавление. Руди за пръв път влизаше в сауна и искрено се надяваше повече да не му се налага да стъпи на подобно място.

— Ти ли си, О'Донел? — Дълбокият глас на Вал се разнесе странно изкривен. Руди се вкамени: нима вътре бяха само двамата с Вал? Господи! Очите му постепенно започваха да свикват. През мъглата различи самотна фигура върху долната скамейка. Мускулест белокош човек, съвсем гол, се бе излегнал на дървената скара.

Стомахът на Руди изкъркори и за миг го обзе непреодолимо желание да се изпари преди Вал да го познае.

В следващия момент в съзнанието му изплува образът на Лоръл — как стоеше на замръзалия тротоар, бременна, с огромен корем, как му махаше за довиждане. Той просто трябваше да я види... за последен път. Както и момченцето, което за малко, за много малко не стана негово.

Руди се приближи към брат си.

— Здравсти, Вал.

Брат му се загледа втренчено в него, по лъщящото му от пот лице се изписа растящо изумление. Студените му черни очи фиксираха Руди като поглед на змия.

— Ти... как можа... какво, по дяволите, искаш?

Руди преглътна гнева си и загледа брат си изучаващо. На петдесет и две години — възраст, на която повечето мъже започват да губят косите си и да изскачат от костюмите си, Вал сякаш бе в още по-добра форма, още по-як, по-изваян.

Като го гледаше така излегнат, обвит в мъгла, почернялото му мускулесто тяло да лъщи, Руди се почувства още по-отблъскващо грозен, отколкото когато бе влязъл. Дори оная работа на Вал беше — за бога, беше с размер на пожарникарски маркуч.

— Искам да поговорим — каза той, като се опитваше в гласа му да не звучи горчивина. — Просто да поговорим, нищо друго.

— Така ли? А защо всеки път, когато си говорим, аз излизам прекараният?

Вал се надигна и седна, стъпи на плочките на пода. Мускулите му се размърдаха, юмруците му се свиха.

— Вал, за бога, оттогава минаха години. Не си ли ме наказал достатъчно?

— Достатъчно? Тебе ли? — Вал се засмя гръмогласно и изведнъж скочи, извиси се над Руди като канара, очертанията на снежнобялата му глава се губеха в облака пара. — Ти наричаш това наказание? След всичко, което направи? Господи, би трябвало да ги извия тлъстия врат! — Той мушна с показалец Руди в гърдите.

Руди отстъпи една крачка; гърбът му опря в топлите плочки; в удареното място се появи тъпа болка.

— Чуй, Вал...

— Няма „Вал“...

Страхотен шамар го запрати към стената. Главата му се удари в плочките и Руди чу звук като от разчупена ледена висулка. Бяла светлина избухна пред очите му. Горещ метален вкус изпълни устата му и той се сети, че е кръв.

Черна, задушаваша омраза се надигна в гърдите му. Шамар! Щеше да понесе всичко и да го забрави, ако Вал го беше ударил с юмрук. Юмрукът показва поне уважение. Шамар се удря на жена.

Руди се изсмя високо — почти изплака.

— Давай, изкарай ми лайната, извий ми врата. Ще ми направиш услуга.

— За какво говориш, по дяволите?

— Казвам, че тъй и тъй умирам. Със същия успех мога да хвърля топа и в сауна с помощта на любещия ме брат, обвинил ръце около врата ми. — Той се засмя сподавено, почти истерично. — Много мило, не мислиш ли?

— Какви лайна ми разправяш, Руди?

— Само истината, а тя, да ти кажа, е всъщност доста лайняна. — Той се потупа по корема. — Рак. От онзи тип, за който не се говори в прилична компания.

— Не ми приличаш на болен — каза Вал, но Руди забеляза несигурния израз на брат си и усети, че червеят на съмнението вече гложди птичия му мозък.

— През повечето време се чувствам нормално. Докторът ми даде да пия някаква радиоактивна гадост и цял куп хапчета. Обезболяващи. Пия толкова много лекарства, че всеки момент ще заприличам на Елвис Пресли.

— То ако ставаше с хапчета...

Този път и двамата се изкикотиха.

— Руди, заклевам се, че ако ме будалкаш, ще те убия. Направо ще помета пода с тебе.

— Окей, давай. Все пак не искаш ли първо да ме изслушаш?

— Искаш да кажеш, че има и друго? Господи боже!

— Не съм дошъл да ти кажа, че съм болен, ако това имаш предвид — почна Руди предпазливо. Не искаше всичко да се превърне в съзливо завръщане на блудния брат. — Това можеше да го научиш и като прочетеш некролога ми. Виж, имаш ли нещо против да седна?

С опакото на ръката той избърса кръвта, смесена с пот, от брадичката си. Чувстваше страх, дори ужас. Не от Вал, а от това, което предстоеше.

Вал с жест посочи пейката, но остана да стърчи над него.

— Доста е странно — започна Руди, като се стараеше да говори непринудено, едва ли не весело, — какви неща ти минават през главата, когато разбереш, че умираш. Например спомних си как веднъж Шърли имаше пристъп на майчински чувства и ни заведе до Кони Айланд, а на връщане ти повърна в метрото всичките хотдози, които беше изял.

— Не си спомням.

— Естествено, след като аз бях този, който отнесе пердаха.

— Защо ти?

— Шърли каза, че е трябвало да внимавам да не се тъпчеш прекалено. Ти обаче винаги се тъпчеше. — Той се изхили. — Като станеше дума за вкуснотии, беше направо ненаситен.

— Какво общо има това?

— Нищо. Освен че, като размислям, аз самият съм бил хлапе, разбираш ли, обаче от мене се очакваше да се грижа за тебе. На човек му става навик в един момент, не мислиш ли? — Той облиза устните си, които изведнъж бяха станали сухи като тебешир. — Знаеш ли, когато открих къде са Лоръл и Ани, имах намерение да ти кажа. Господ ми е свидетел, че това беше първата ми мисъл. Защото, знаеш

ли, винаги се грижех за теб. — Той направи пауза, за да затвърди думите си, преди да каже втората част от лъжата. — Обаче след това Лоръл ми каза, че ако някога ги издам и ти се опиташ да се добереш до нея, Ани щяла да намери начин да те убие. Начинът, по който ми го каза — е, повярвах й. Нали видях как те беше ударила. Тя е костелив орех, да ти кажа.

— Кучка! Трябваше да й изкарам лайната с ритници, докато имах възможност. — Вал плесна с ръка по плочките до главата на Руди, която тупаше до пръсване.

— Тъй че, виждаш ли, бях един вид в задънена улица. Грижех се за теб както винаги. Може и да не съм се справил особено добре. Може би трябваше все пак да ти кажа. Обаче знаеш как е: тръгваш от снежна топка и стигаш до лавина. Виж, Вал, всъщност се опитвам да ти се извиня.

— Как така не си ми казал всичко това досега?

— Ами ти не ми даде възможност!

По лицето на Вал пролича вътрешната борба между вродената подозрителност и желанието неговият по-голям, по-богат и по-умен брат да премине отново на негова страна. Накрая Вал се отпусна на скамейката до брат си. Сърцето на Руди подскочи.

— Е, да... — Вал погледна уморено Руди. — Наистина ли си толкова болен?

Руди сви рамене.

— Смятам да ти спестя кървавите подробности.

— В Мексико има едни клиники...

— Знам, чух. Може да опитам. Предполагам, че си струва да опитам всичко. — Той докосна ръката на Вал. — Знаеш ли, казват, че като тръгнеш да умираш, целият ти живот преминава пред очите ти, нещо като моментални кадри. Само че ако си скочил от скала или си наръган с нож, нямаш много време да сториш нещо, нали? Затова ми се струва, че имам късмет в това отношение... Имам малко време да оправя някои неща, като се почне с тебе.

— Трогнат съм.

По начина, по който го каза, Руди не успя да разбере дали Вал наистина мисли така, или не. Почувства слабост; погледна надолу и видя краката си, които се бяха зачервили и блестяха като варени скариди. Боже, ако не се измъкнеше от тук спешно, щеше да припадне.

— Лоръл — почна той и спря. Задушаваше се. Опита се да преглътне, но гърлото му бе като запечатано. Накрая успя да произнесе: — Трябва да я видя, но не искам да разбере за... това. — И докосна корема си.

Вал поклати глава.

— Откажи се. Никога няма да се навие. Защо просто не й кажеш, че си болен? Тя е милозлива... Имам предвид, че ако й кажеш, че си на път да хвърлиш топа и така нататък, тя сигурно ще се разчувства и ще реши да погребее миналото.

Господи, нима Вал не разбираше, че той не иска нейното съжаление? Искаше само да... да я види за последен път, да й обясни.

— Имам си причини — каза Руди.

— Ти винаги си имал причини, това ми е известно.

В гласа на Вал се промъкна ирония. Край на съчувствието към умирация брат. „Да ти го начукам в гъза, Вал!“ От друга страна, нима Вал някога се беше интересувал от нещо друго, освен от собствената си особа?

— Ще го направиш ли? Ще говориш ли с нея? — Той се опитваше да не се моли, но имаше толкова голяма нужда от това, че...

— Не знам — започна да го усуква Вал. — Слушай, тъкмо съм се оправил с нея, нямам желание да усложнявам нещата. Може да ме разбере криво, ако се опитам да те вмъкна в живота й.

„С други думи, не искаш кладенецът да пресъхне.“ Руди познаваше този уклончив поглед... по дяволите, Вал измъкваше пари от Лоръл. Нямахте нужда да преглежда портфейла му, за да разбере защо се колебае.

Изведнъж Руди видя бъдещето съвсем ясно. Вал щеше да затъва все по-дълбоко и щеше да иска все повече пари от Лоръл. Сетне, един ден, след години, когато стане жалък старец, разорен и прекалено слаб или прекалено болен, за да си изкарва хляба, наистина щеше да започне да я смуче. Щеше да натисне правилно копчетата, щеше да я накара да го съжалява и да се грижи за него. Божичко! А него, Руди, нямаше да го има, за да направи каквото и да било.

— Колко? — изръмжа той. — Колко искаш? Ще ти платя.

— Я стига! Какво си въобразяваш, че съм някаква низша форма на живот, която ще направи всичко възможно да изстиска болния си

брат ли? — Вал се опитваше да се направи на обиден, но Руди усещаше как му щрака мозъкът.

— Не съм казал такова нещо — каза Руди с внезапна умора. Беше прекалено отпаднал, за да му каже да спре с простотиите. — Виж какво, приеми го като... наследство, един вид. След като умра, всичко отива за Лоръл и момчето, тъй че по този начин ще съм се погрижил и за тебе.

„А Лоръл ще се отърве от въдицата ти, надявам се.“

— Господи, Руди...

— Как ти звучи цифрата триста хиляди?

Вал насмалко да падне от пейката.

— Будалкаш ли ме? Триста бона? — През облаците пара Руди забеляза как брат му широко отвори очи, с алчно недоверие.

— Разбира се, няма да ги вземеш на куп. Парите са вложени в инвестиции, които изкарват добър доход.

— Колко?

— Грубо около три хиляди на месец. Не е богатство, но ако стоиш по-далеко от надбягванията и игралните маси, би могъл да живееш съвсем сносно.

Вал стана и закрачи напред-назад; босите му крака шляпаха по мокрите плочки; правеше се, че мисли, но беше очевидно, че вече е взел решение.

— Не знам дали ще те приеме в къщата си... ще се притеснява за момчето. Обаче онзи ден говорих с нея и тя каза, че през уикенда отива на някакво голямо събиране в хотел „Плаза“. Мога да ѝ се обадя... един вид да я разчувствам, и после да я помоля да се срещне с тебе във фойето или да пийнете по едно в бара.

— Ами... добре. Благодаря, Вал. — Да произнесе тези думи беше като да изплюе стъкло, но Руди съзнаваше, че без помощта на баща ѝ нямаше да се добере до Лоръл. Пък и какво значение имаше Вал? В мислите на Руди Вал вече беше останал някъде на заден план. Той мислеше за Лоръл, представяше си какво щеше да ѝ каже... и се молеше този път тя да го изслуша. Трябваше да го направи, наистина имаше нужда от това.

— Не прегря ли вече? — попита Вал през мъглата и се насочи към изхода. Руди се изсмя насила и смехът му отекна в гърдите като падащи камъчета. Не искаше брат му да разбере колко болен и отчаян е

всъщност. Предпочиташе да опъне петалата на място, отколкото да достави на брат си това удоволствие.

— Да вървим. Още малко и няма да мога да си дам органите за науката, защото ще ги оставя в сауната. — Той се надигна и усети краката си омекнали.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ани се спря пред сградата, където навремето бяха живели с Лоръл. Бе се разхождала, потънала в мисли, и нямаше представа как е стигнала до тук. Тротоарът беше пуст, сигурно беше към три-четири сутринта. Втренчи се в опушената тухлена фасада на сградата с чувството, че е някакъв сомнамбул или участник в хипнотичен сеанс, когото току-що са извадили от сън с щракване на пръстите.

Помнеше, че беше ходила в „Артуро“, където изгълта две парчета пица и половин калцоне със спанак, после Емет я качи в едно такси и ѝ нареди да се прибира да спи. Таксито я докара до Десета-Запад, където се намираше нейният уютен и разхвърлян апартамент. Смътно си спомняше, че отключи портата от ковано желязо към улицата и мина по частния път, използван от хората от нейната и от още три къщи. Няколко пъти се беше препънала в заскрежените стари павета. После отключването, траяло цяла вечност, на трите ключалки на вратата ѝ. Най-сетне вкъщи, опипом, тръгна по тъмните стаи. Беше толкова уморена, че дори не запали лампите и явно се беше проснала в леглото заедно с дрехите. Смътно си спомни как след час-два се събуди с пресъхнала уста и сърцебиене; беше ѝ горещо и се чувстваше затворена, като в клопка; умираше от желание да се измъкне... да подиша малко свеж въздух. После, като в мъгла, бе вървяла и вървяла, без да гледа накъде.

Сега, докато стоеше на тротоара пред бившата си къща, трепереща в тъничкото яке, което бе облякла, без да мисли, ѝ хрумна, че подсъзнателно трябва да е знаела през цялото време накъде се е запътила.

Към Джо. Видя осветените прозорци на втория етаж и не се изненада. Трябваше да го види и да разбере дали Лоръл е права... дали тя има нещо общо с това, че Джо и Лоръл се разделяха. Господи, ами ако бе истина? „Искам ли да е истина“ — питаше се тя. Без да усети, започна да гризе старателно отгледания си маникюр.

Спомни си как Емет я беше вдигнал и понесъл към изхода на фабриката. В момента имаше същото усещане, сякаш нещо я беше

повлякло. Изкачи напуканите каменни стълби и блъсна остъклената входна врата към тясното фоайе, облицовано с опушени плочки. Ръката ѝ машинално посегна към звънеца на Джо и го натисна.

Микрофонът изпраця и в студената тишина отекна изкривен до неузнаваемост глас. Беше Джо и съвсем не изглеждаше заспал. Сякаш бе очаквал някого.

Докато се качваше по стълбите, осветени само с голи крушки, главата ѝ започна да се прояснява. „Това е лудост — мислеше си Ани, — не биваше да идвам. Вероятно само ще влоша нещата за Лоръл.“

Сети се как се беше почувствала миналата година, когато бяха разделени с Емет — не че беше разбита до степен да не може да стане от леглото, но усещаше някаква празнота, като че беше празна къща, от която са изнесени и мебелите, и шумните обитатели. Не беше предполагала колко държи на него и колко се е преплел животът им, докато той не си беше тръгнал. И все пак тя просто не можеше да се реши да сложи халка и да се обвърже за цял живот. Имаше желание да го стори, но нещо все я спираше. Някакъв лабиринт вътре в нея, през който първо трябваше да премине. Може би затова бе тук сега — Джо да ѝ покаже пътя.

Видя Джо, който я чакаше на площадката пред отворената врата. Висок, с рошава кестенява коса. Дългата му сянка падаше под ъгъл върху стената насреща. Беше облечен в широк панталон и стар пуловер с висока яка, ръкавите му бяха навити над лактите. Краката му бяха боси, сякаш не забелязваше студа, или пък не го интересуваше.

Тя го целуна по ледената буза. За момент сякаш се движеше под вода — много бавно, само сърцето ѝ препускаше. После преплува покрай него, през отворената врата, мина по тесния, слабо осветен коридор в ярко осветената дневна. Обърна се и видя Джо. Гледаше я озадачено, без да може да реши дали тя е дошла наистина, или е само сън.

— Ани! Господи! Какво правиш тук? — Той потри лицето си; кожата по челюстта му изглеждаше ожулена и на петна.

— Ще ми повярваш ли, че просто минавах от тук, видях, че прозорците ти светят, и реших, че малко компания няма да ти навреди?

— В четири сутринта?

— Не можах да заспя.

— Да... аз също.

— Мога ли да седна?

— О, разбира се. — Той примигна и поклати глава, сякаш да се съвземе. — Кафе? Направил съм достатъчно кафе да държи целия град на педали.

— Не, благодаря. — Тя се огледа. От години не беше идвала тук, но квартирата му изглеждаше точно както си я спомняше — лакирания дървен под със самотното навахско чердже, варосаните тухлени стени, монашеските диван и столове. На масичката за кафе мерна стар брой „Нюзуик“ с Елвис на корицата — бяха минали три-четири години от неговата смърт, но Джо все още го пазеше. Господи, това място беше като музей... като завръщане към миналото — нейното минало; всяко нещо, спиращо погледа ѝ, съдържаше спомен, хиляди спомени.

— Странно е да дойда отново — каза тя — и да те намеря тук. Сякаш никога не си мърдал от това място.

— Нямам такова усещане. — Той се огледа като че наистина очакваше да открие, че по погрешка е попаднал на чуждо място. — Да живея отново тук ми се струва някак неуместно. Като че се опитвам да се напъхам в дреха, от която отдавна съм израсъл.

Ани докосна ръката му.

— Джо, какво става с теб и Лори? Онзи ден бях у вас и тя ми се видя много разстроена, но не предполагах, че...

— Какво ти каза?

— Тя... мислеше, че имаш любовница. Видяла те с онази жена, съветничката. Но когато ѝ казах, че е изтълкувала видяното неправилно, тя... тя истински се ядоса и ми наговори куп налудничави неща... Сигурна съм, че не може да ги мисли наистина. За мен... и теб.

— Може и да не са толкова налудничави. Може би ние с теб сме лудите.

Той гледеше отраженията им в тъмния прозорец със странно отнесен израз. Беше без очила и изглеждаше някак разголен и беззащитен като малко момче. Клепачите му бяха зачервени, като че ли ги беше търкал. Покъртителни очи.

— Някога вслушвала ли си се в тишината? — каза той тихо, като че на себе си. — Имам предвид наистина да се вслушаш? Без музика, без телевизия, дори без външен шум. Можеш да чуеш ритъма на сърцето си. Плашещо е. Започваш да мислиш, че то може просто да спре. Като часовник с развита пружина. — Джо спря и се обърна към

нея, като че ли този път наистина я видя. Тя също го виждаше по-ясно от когато и да било през всичките тези години. Изглеждаше изтерзан, но чертите на лицето му, които през по-младите години изглеждаха неопределени, бяха придобили ясни, завършени очертания, без прекалено остри ъгли.

„Заслугата е на Лоръл“ — помисли Ани. Може първите години да не е бил безумно влюбен... но Лоръл му беше дала нещо, което тя самата надали бе в състояние да предложи. Дом, семейство, убежище от напрежението и вълненията в работата. Защо тогава това беше на път да се разпадне?

— Господи, какви ги дрънкам! — каза Джо и тръсна глава. — Ставам отвратително черноглед с възрастта. Или пък съм прекалил с кафето.

— Ти говори ли с Лоръл? Аз се опитвах да се свържа с нея, но ми дава все заето. Подозирам, че оставя телефона отворен.

— Тя не иска да говори и с мен — въздъхна той. — Кара Адам да ми се обажда. — Той притисна косата си с две ръце към черепа си, после я разроши и продължи: — Господи! Знаеш ли какво е да казваш на хлапето си, че не знаеш кога ще се прибереш!

Краката на Ани изведнъж омекнаха и тя се отпусна на твърдия кожен диван. Сърцето ѝ сякаш се беше кичило в гърлото.

— Джо, искаш да кажеш, че... Нали не мислите за...

— Развод ли? — Той я погледна с ужасени кървясали очи и стисна зъби. — Господи, не. Лори иска за малко да остане сама. Да размисли. Да разбере към какво вървим... — Той се усмихна криво. — Евфемизми. Това, което всъщност иска да каже, е: „Ти ме предаде, кучи сине“.

„Може и да е така, но и аз отчасти нося вина.“ Външно тя се беше отказала от Джо, но не и в сърцето си. Там тя се бе вкопчила в тази любов и тайно се грижеше да не завехне, закриляше я като мъждукаща свещичка, за да не угасне. С нейна помощ държеше Емет на разстояние... и може би я използваше да наказва Лоръл за това, че ѝ бе отнела Джо.

Но ако това бе истина, тя не бе го направила нарочно.

— Лоръл просто е наранена. Ще ѝ мине — заговори тя бързо, сякаш за да убеди себе си.

— Не... не е само това. — Джо се отпусна на дивана до нея, с лакти, опрени на коленете, и хвана главата си с ръце. Ани виждаше меките косъмчета на тила му, като бебешките коси на Адам. Едва съдържа желанието си да посегне и да го погали. — Тя е различна. Аз се ожених за хлапе. Сега това хлапе е пораснало. Тя ме обича, но вече няма нужда от мен, не както едно време. И това е добре... Лошото е, че аз имам нужда от нея. — Гласът му се задави.

— Какво смяташ да правиш?

— Мислех да ѝ напиша писмо. — Той посочи към тефтера с няколко на драскани думи върху горния лист; наоколо се валяха още няколко, смачкани на топка.

— И какво ще ѝ пишеш?

— Че я обичам.

— Тя сигурно го знае.

— Зная. Поне се надявам, че е така.

— Тогава защо е всичко това?

— Защото тя знае, че не е единствената. Тя знае за моите чувства към теб.

Ани чу стъпки на горния етаж. На перваза на прозореца един гълъб загука и тя се почуди дали утрото вече не е приближило. Почувства студ, пронизващ костите и сърцето ѝ — дали не спираше постепенно, като развит часовник?

— Не сме направили нищо лошо — каза тя като тъп ученик, който не се сеца как да отговори.

Джо въздъхна.

— Господи, понякога си мисля, че всичко, което сме направили, е било лошо. Всичкото това преструване.

Искаше ѝ се да запуши уши, за да не чува гласа му.

В същото време по тялото ѝ се разля горещина и пулсът ѝ се разбърза.

— Не! — извика тя. — Не беше така. Аз исках... искрено исках да сте щастливи с Лоръл.

Мислено прецени думите, които каза, както клиент проверява дреха да няма петна, някое липсващо копче или разпран тегел, и се отпусна: да, беше казала самата истина. Разбира се, че искаше сестра ѝ да бъде щастлива и бракът ѝ да е успешен. Разбира се.

— Аз също. — Джо притисна ръце към затворените си очи. — Аз също.

— Кажи й го. Кажи й, че...

Джо я погледна с непоносима мъка в очите. Господи, как понасяше?

Как го понасяше тя самата?

— Понякога мисля — започна бавно той, — че ако бяхме правили любов, аз и ти, поне веднъж... нямате да се чувствам толкова измамен.

Тишината сякаш ги погълна. Чуваше се единствено гукането на гъльба на прозореца и цъкането на изстиващия радиатор.

— Искаш ли да се любим сега? — Думите й се изплъзнаха преди да осъзнае тяхното значение и тя замря стресната, без дъх, сърцето й препускаше в галоп. И псе пак усети някаква необикновена безметежност, сякаш потъваше в кладенец, дълбок и хладен, а в тъмните му води мъждукаше едва забележимото й отражение. Беше изминала безкраен път, за да стигне до тук — може би бе време това пътешествие да свърши. Нима не затова беше тук, за да уталожи едно желание толкова старо, че бе станало част от нея, нейна плът и кръв? Когато беше с Джо, желанието й беше в тона на всяко нейно изречение, в сърцевината на всяка нейна мисъл.

Но тя винаги се владееше и внимателно следеше всяка своя дума, докосване, всяка своя целувка пред свидетели. Винаги благоразумна, в границите на сестринството.

Джо я гледаше втренчено, сякаш нежно я прегръщаше с очи. В тази светлина очите му бяха по-скоро кафяви. Какъв красив цвят! Как може хората да считат кафявия цвят за скучен? Очите на Джо бяха с цвета на земята, с цвета на вековете. Дори тънката мрежа от бръчици, излизащи ветрилообразно от ъглите на очите му, я трогваше: още повече й се искаше да го прегърне.

Той рязко се изправи и без да докосне сепнатата Ани, без дори да я погледне, излезе от стаята. Ани като в транс го последва.

Спалнята на Джо бе по-малка, отколкото в спомените й, с един висок прозорец към мъничкия двор, осветен с жълта крушка, която разливаше восъчна светлина върху ниските вечнозелени растения и лехата с полуживи цветя, останали от лятото.

Беше осветена само от светлината, идваща от двора, и всичко беше някак вцепенено, като на черно-бял филм. Филм, на който липсваха началото и краят... имаше само сега и тук.

Джо не продума, докато тя се събличаше. Тъмните му очи я гледаха непроницаемо. Сетне той свали пуловера си и застана пред нея само по панталон: дългият му торс бе на петна от сянката на дървото зад прозореца. Образът на Лоръл за миг мина през съзнанието на Ани, но тя го прогони. „Това принадлежи на мен — каза си тя яростно, — на нас. Лоръл никога няма да узнае.“

Гледаше го, докато той сваляше останалите си дрехи. Потръпна, но не от студ, при вида на голия Джо — висок и хубав. Лицето му сякаш бе съставено само от светлосенки. Стояха един до друг, голи, без да се докосват. Ани имаше чувството, че е хваната в електрично поле, въздухът около нея вибрираше от статични заряди, искрящи по голата ѝ кожа, по корените на косата ѝ. Стори и се, че вижда далечни звезди да блестят някъде на границата на полезрението. Главата ѝ бучеше. Тя едва се държеше на крака от уплаха и трепет.

Ако не избягаше много бързо, щеше да бъде пометена. Може би без да може никога да спре.

Но дори да знаеше, че бързият влак фучи право срещу нея, тя пак не би могла да помръдне.

Джо започна да я гали. Докосна косата ѝ, лицето ѝ, връхчетата на пръстите му се плъзнаха леко по клепачите ѝ, носа, устните. Нежни ласки, които успокояваха и в същото време я възбуждаха. Сякаш я нанасяше на карта, изучаваше я и я запаметяваше. Познаваха се от толкова време, че беше странно колко много още им предстоеше да открият — цяла нова вселена.

Меки длани, хладни в един момент, огнени в следващия, се плъзгаха надолу по шията, по раменете, по ръцете ѝ. Той хвана в шепи гърдите ѝ и се наведе да ги целуне една по една. Зави ѝ се свят, сини искри затанцуваха пред очите ѝ.

— О, Господи... Джо.

Той потръпна и от гърлото му се изтръгна полувъздишка, полустон. Придърпа я към себе си и тя почувства неговата възбуда, неговата топлина. А после я целуна. Не, не беше просто целувка. Беше нещо повече, много повече. Ако в този момент беше влязъл в нея, надали щеше да почувства по-голям екстаз от това, което вече

изпитваше. Ярка горещина се разливаше по тялото ѝ и тя имаше чувството, че цялата свети и блести. Господи, как бе могла да се лишава от това толкова дълго? Как бе могла?

Тя го докосна. Там... и там. О, колко беше хубав! Харесваше и икономията в тялото му — нямаше нищо излишно, нищо, което да наруши хармонията на дългите кости, мускулите като на котка. Яки прасци... А там, където го докосваше в следващия момент... Издължен и гладък... капчица течност на връхчето, топла и лепкава.

Стаята се разлюля и стените се килнаха. Тя бе легнала на леглото, Джо се надвеси над нея. Той целуна гърдите ѝ, целуна пъпа и продължи надолу. Ани извика от нежния шок от допира на устата му, дъхът ѝ спря, почти в агония. Хвана главата му, дланите ѝ около слепоочията му усещаха как пулсът му бие като полудял. Тя заплака беззвучно, сълзите течаха от ъглите на очите ѝ към косата. Тя го желяеше — о, колко го желяеше... но в същото време не искаше това да свърши. Искеше ѝ се да продължи завинаги.

И в същото време нещо я теглеше към някаква по-висока, по-изтънчена точка. Тя можеше да го улови в ускоряването на дишането и на двамата. Усещаше го да се усилива, да съзрява с всеки удар на пулса. Беше цялата набъбнала и влажна.

Сега.

— В теб съм — ахна той — Почувствай го. Чувствай ме. Толкова е хубаво. Ани... Името ти. Господи, толкова обичам името ти. Ани, Ани, Ани! Господи, свършвам!

— Да! — извика тя.

Последва изгаряща треска — бяла, ослепителна, по-сладка от всичко, което познаваше досега. Да... о, да!

А после лежаха изтощени и възхитително чувствени. Ани помисли, че ще си тръгне променена. Струваше ѝ се, че кръгът най-сетне е затворен. Изпитваше странно успокоение, макар мисълта да живее без Джо винаги да бе агония за нея.

Светът започна да навлиза в стаята. Приглушени гласове долетяха от долния етаж, на горния някой пусна водата в тоалетната. Навън се чу жално котешко мяукане, последвано от дрънчене на кофа за боклук. Някъде далече зави сирена.

Утро.

Тя се обърна към Джо, сгушен до нея: единият му дълъг крак бе прехвърлен върху нейния, едната му ръка минаваше под кръста ѝ.

— Обичам те. — Думите излязоха с лекота, като реплика, репетирана безброй пъти наум.

Джо отметна едно кичурче от бузата ѝ — тя се беше подстригала миналата седмица, по-късо от обикновеното, и сега тъмнокестенявата ѝ коса стоеше като камбана. Съжали, че не я беше пуснала дълга, че нямаше къдрици до кръста, които Джо да увие около пръстите си и в които да зарови глава.

Но той не обръщаше внимание на косата ѝ, той я гледаше с меките си кафяви очи.

— Благодаря ти — измърмори той. — За това. И за тебе.

— Беше по-лесно, отколкото би трябвало да бъде.

— Не говори така. — Той постави пръст на устните ѝ. — Не можах да се почувствам виновен. Може би, би трябвало... не знам. Но изглежда, че направихме повече бели с това, че се опитвахме да се държим почтено.

— Джо, мислиш ли, че ако бяхме... — Тя се опита да седне, но Джо я спря.

— Ани, сега сме само ние... двамата, сега, тук, в това легло. Не знам какво ще се случи утре или вдругиден, или догодина. Знам само едно в момента — че те обичам.

Образът на Лоръл примигна и угасна. Утре щеше да мисли за това, както и за вината. Нима не можеше този момент да принадлежи само на нея?

— Хайде пак, Джо — прошепна тя и силно го прегърна. — Хайде да се любим пак.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Доли излезе в приемната пред балната зала, цялата обвита в облак цигарен дим. Толкова много хора! Сводестото помещение беше претъпкано — мъже във фракове, жени с вечерни тоалети, целите в ефирна коприна, корав брукат, лъскави ламета — купища хора. Безброй ръце вземаха чаши шампанско или сандвичи от сребърните табли, предлагани от сервитьори в кафяви сака. Всичките тапицирани в алено дивани бяха заети и дори палмите в саксии и малките масички с настолни лампи с розови абажури бяха избутани до стените, за да се отвори още място за посетителите.

Камерният квартет свиреше едва доловимо в един ъгъл под позлатен стенен свещник. Приличаха на механични фигурки върху изкусно изработена музикална кутийка. Тя погледна красивите огледални врати, позлатата върху гипсовите орнаменти по таваните и стените и си спомни за минали години и минали панаири, когато те с Анри си бяха стискали ръцете под масата по време на безкрайни вечери, нетърпеливи да се измъкнат и да се доберат до леглото в нейния апартамент.

Усети болка в гърдите и сложи ръка върху деколтето на изумруденозелената си сатенена рокля. Малко ѝ се виеше свят и залиташе на високите тънки токчета, като че ли балансираше върху опънато въже. Хвана се за едрия сапфир, сгушен между гърдите ѝ, сякаш за да запази равновесие.

Анри. Къде беше Анри, проклет да е? Беше казал, че ще бъде тук, нали? Съобщението, което бе оставил на телефонния секретар, беше толкова неясно от пукота и прашенето по линиите... Беше се обадил от летище „Шарл дьо Гол“ — тази част на съобщението беше ясна — и самолетът му излитал след няколко минути... и бе казал, че ще дойде в Ню Йорк за панаира. Бе казал също — тук сърцето ѝ беше замряло, — че имал да обсъди с нея нещо много важно.

Беше си наложила да изчака до днес следобед преди да се опита да се свърже с него в „Риджънси“, хотелът, в който той обикновено отсядаше. Да, господин Батист бил направил резервация, но не, мистър

Батист още не бил пристигнал, поне до този момент. Тя бе оставила съобщение, но той не се обади. Дали пък нещо не се беше случило със самолета му? И какво, мили боже, означаваше загадъчното съобщение?

Доли затвори очи. „Дали не откачам — помисли си тя, — или промените, през които минавам, съвсем са ме побъркали. Все пак ми се струва, че Анри не иска да говори с мен само по работа, и ако не си избия тая тъпа идея от главата преди той да се появи, ще стана за смях.“

Мислено се върна в миналото. Бяха изминали вече четири години от последното идване на Анри в Ню Йорк за панаира на „Гурман“ — обикновено той пращаше Помпю заедно с Морис или Тиери. Защо този път идваше лично?

През пукота на статичното електричество бе дочула думата „погребение“. Може би старият Жиро бе умрял. Може би Анри най-последно беше свободен.

Но по-вероятно Анри идваше с лоши новини. Сигурно Франсин беше спечелила битката — и Доли беше аут. Да, това би било достатъчно сериозна причина за идването на Анри — сигурно искаше да ѝ го каже лично. Доли се задъха.

Тя просто трябваше да намери Анри. Трябваше да узнае.

Прогони с жест сервитьора, протегнал към нея поднос с чаши като лалета с разпенено шампанско и се повдигна на върховете на обувките от зелен сатен — опитваше се да види нещо над морето от глави. Анри го нямаше. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

Тя примигна и зрението ѝ се проясни. Започна да забелязва познати лица. До бара видя главите на две от най-големите белгийски сладкарски къщи — Крон и Нюхауз — да си приказват като първи приятели; всъщност бяха съперници и сигурно всеки един от тях в мечтите си виждаше как полилеят се срутва право върху изложението на другия. В другата страна на помещението забеляза висок, добре сложен мъж с къдрава сивееща коса — Теди Макклауд, стар познайник от „Перуджина“. Тя му прати въздушна целувка и в отговор получи намигване. До съседната маса, където се раздаваха определените за всеки места за сядане на банкета, видя слаб очилат мъж, гризящ кралска скарида... май беше Робърт Линкс от „Ла мезон дю Шокола“. Разпозна също Морис Бернашон и сина му, Жан-Жак, както и Мари Биар от „Дебъов & Гале“.

Имаше доста познати лица, но имената бяха излетели от паметта ѝ. Онзи тежък момък от „Чарлстън Чоклитс“, които уж били любимите бонбони на Елизабет Тейлър. Русокосата дама от „Лю-Ляк“. Красивият мъж с румено лице от „Леонидес“.

Къде, по дяволите, беше Анри...

Хрумна ѝ, че може би е вътре и проверява щанда на „Жиро“.

Докато си проправяше път към огледалните врати на балната зала, видя някой да ѝ маха — импозантен блондин, сякаш излязъл от някоя опера на Вагнер, с тънка кафява цигара в ръка. Беше забравила името му, помнеше само че е свързан някак с „Тоблер-Сушард“. Тя помахаше в отговор, но не промени посоката си.

Влезе в залата, която беше тиха и безлюдна, с изключение на персонала на хотела, който привършваше със сервирането на масите, и съдиите от Гурман, които си правеха бележки около изложенията. По-късно, докато сервираха вечерята, съдиите щяха да дегустират и да оценяват ястията. В категорията на бонбоните и трюфелите ароматът и вкусът играеха голяма роля, но още по-важно беше самото качество на шоколада, който беше оценяван по различни критерии — „представяне“, което означаваше, че бонбонът трябва да има гладка, равна повърхност; „хрупкавост“, или с други думи дали се разчупва лесно, без да се рони или да се превръща в лепкава киша; „усещане в устата“ или текстурата... да не е песъчлива или прекалено влажна; „вкус“, определящ сладостта, процента шоколадов ликьор и букета.

Доли, спокойна, че бонбоните на „Жиро“ са на ниво, спря под дългата аркада с мраморни колони, която ограждаше ресторантската част. Сервитьорите, хванали празни табли от сандвичи, прелитаха покрай нея по пътеките и хлътваха в двойните врати към кухнята, като след секунда отново изникваха с нови сандвичи. През мраморните колони тя виждаше главната бална зала, осветена от два гигантски полилея, и кремавите стени със златни орнаменти. Сводовете на залата бяха украсени с камеоподобни овални стенописи, изобразяващи пасторални сцени, обкръжени с филигранни корнизии. В единия край имаше сцена, обрамчена с розови кадифени драперии; по продължение на противоположната стена бяха издигнати четири сепарета с арки, подобно на ложи в театър. Групи от маси, всички покрити със светлорозови покривки и с вази с фрезии и бебешкорозови рози, бяха разположени около дансинга. Тя си спомни как същата сутрин беше

помагала на Помпю да подреди тяхната изложба. Цялото помещение кипеше като кошер, сътрудниците внасяха кутии с всякакви размери, персоналът аранжираше масите за вечерята, сладкари в бели готварски куртки внимателно изваждаха от кутиите своите крехки произведения и подреждаха изложенията си върху дългите маси с бели покривки пред сцената, като нанасяха последните щрихи върху шоколадените си шедьоври.

Сега вече всичко беше подредено и изглеждаше великолепно — истински триумф на човешката изобретателност и артистичност, и Доли го гледаше омагьосана.

Всяко изложение бе разположено на известно разстояние от другите и малка златна табелка оповестяваше името на сладкаря. Сребърни табли с изкусни конструкции от трюфели и крем шоколадови бонбони; пищни кейкове, торти и бисквити. Сякаш бяха бижута, изложени на витрина на „Картие“. Тя видя огромна купа за пунш, изработена от шоколад и напълнена с ягоди, наполовина топнати в бял, наполовина в кафяв шоколад. На следващата маса имаше шахматна дъска — цялата от два вида шоколад, както и издяланите фигурки. До нея стоеше шоколадов модел на испански галеон, на който имаше дори бинокъл и торба със „златни“ дублони. Усмихна се при вида на поредния шедьовър — влакова композиция. Във всеки вагон седяха войници и кукли, отлети от шоколад. Следваше подпрян на статив събран пъзъл, на който с натурален шоколад върху бял бе изписана селска сцена.

До него имаше удивително копие на Мона Лиза. Върху бялото шоколадово „платно“ с помощта на четка бяха постигнати удивителни нюанси на кафявото с „боя“, направена от смес на какао на прах и екстракт от кафе. Изкусната резба на рамката, също направена от шоколад, бе украсена с парченца златно фолио.

Имаше миниатюрна къщичка от шоколадови дънери, посипани с какао на прах, пред която имаше мъничък кладенец, сглобен от парченца натрошен шоколад. Орелът, скулптиран от огромен блок тъмен шоколад, деликатно изрязан, главата и перата по краката бяха боядисани с бял шоколад, беше толкова истински, сякаш щеше да литне.

В центъра на голямата маса видя нещо, което я накара да плесне с ръце от възхищение: един куклен замък, направен от шоколадово

тесто за еклери, карамелизирани стени, кули, оръжейни кулички и всичко останало — цялото обкръжено от ров, пълен с разбита сметана. До него стоеше един мъж с фотоапарат, докато гордият автор с бели дрехи повдигна покрива на замъка, за да може фотографът да снима и вътрешността — пухкав облак от сметана с цвят на кафе, пълна с малини и препечени лешници. На Доли ѝ потекоха слюнките.

После видя дървото.

Беше централната творба на изложението на „Тут де суит“, поставено на върха на нисък постамент на една от дългите маси. Наоколо имаше ужасно вкусни наглед кейкове върху битови дървени чинии и трюфели, които се разсипваха от съборени кошници, направени от шоколадови клонки. Пикник — колко умно го беше измислила Ани!

Тя се приближи, за да го разгледа отблизо, и забеляза, че стволът и клоните на дървото са отлети от натурален шоколад, смесен с натрошени орехи, и са нарязани с остър нож, за да приличат на груба кора. Листенцата бяха толкова тънки, сякаш всеки момент щяха да се размърдат от течението на въздушните инсталации и да зашумолят като истински. От клонките висяха на тънки златни нишки множество чудесни мънички марципанови круши.

Беше истински триумф — и нейната Ани го беше направила! Доли се изпълни с гордост. Спомни си как преди два дни Ани се беше обадила и ѝ беше разказала за дървото и колко е сложно да се направи. Но Доли не си беше представяла, че ще е толкова хубаво. Журито щеше да е нокаут.

Първа награда. Ани беше казала, че непременно ще спечели, и Доли вече беше убедена в това. Ани бе наследила огъня на майка си, но нито капка от крехкостта на Ив. Само да прогледнеше и да вземеше да се ожени за онзи мил човек. Емет беше чисто злато, но Ани просто не можеше да го разбере. Искаше ѝ се да я разтърси и да ѝ каже: „Дръж го, омотай го, преди да стане късно, преди да избяга“.

„Но коя съм аз да давам съвети за мъже?“

Мислите ѝ отново се върнаха към Анри. Тя огледа изложението на „Жиро“ — бойна редица от малки пасти, бонбони и трюфели, разположени на различни нива, като цъфтяща градина. Дали Анри щеше да одобри? Със сигурност не хващаше окото, колкото някои други, но „Жиро“ можеше да си позволи спокойна самоувереност,

която вървеше в комплект с мястото на върха. Все пак Доли се притесняваше. Дали шоколадовата маркиза се беше вдигнала достатъчно? Дали не бе възможно Помпю да не е успял да уцели нужната хрупкавост на глазурата от натурален шоколад върху снежната топка? Обаче следващият експонат изглеждаше перфектно. Пръстен от глазирани с карамел еклери, напълнени с шоколадов сладкарски крем, плуваше върху облак от бита мока сметана, с която бе напълнена форма от хрупкаво бисквитено тесто. Анри ще бъде доволен...

Сетне тя забеляза в средата на изложението празно място с размерите на табла — сякаш в последния момент Помпю беше решил да освободи място за още нещо. Но за какво? Тя беше прегледала всички артикули с него, бяха отбелязали всичко до последния резен захаросан джинджифил. И ако той мислеше да включи още нещо, щеше да ѝ каже, нали? Освен ако...

Доли спипа един от съдиите, когото познаваше — Кларк Невелсън, който съсредоточено драскаше бележки в тефтера си.

— Познаваш ли мосю Батист от „Жиро“? Виждал ли си го насам?

Невелсън, висок и слаб, с издадено шкембе, с което като цяло имаше силует на кенгуру, беше главен редактор на „Гурман“ и сигурно познаваше всички тук.

— Анри? Разбира се, видях го преди няколко минути. Правеше нещо в кухнята.

Значи той беше тук. Какво ли беше намислил? Сърцето на Доли затуптя, стаята изведнъж ѝ се стори гореща.

Тя забеляза погледа на Невелсън, прикован в деколтето ѝ — поглед на плувец, който жадува да се гмурне, и изпита тайно задоволство от това явно доказателство, че циците ѝ все още стават за нещо. Но се направи, че не забелязва.

— Благодаря — каза му тя и забърза към кухнята.

В същия момент вратите към фойето се разтвориха широко и тълпата нахлу. Доли изведнъж се оказа притисната от трима мъже с фракове и дебело женище с брокатен тоалет. Тя изруга през зъби и се опита да ги заобиколи, но междувременно помещението се бе превърнало в нещо като станцията на метрото „Тайм Скуеър“ в час пик.

Тя се размина на сантиметър с един господин, който явно бе изпил повече, отколкото му се полагаше (Защо ли — почуди се тя мимоходом — пияниците във фракове си остават елегантни като Кари Грант, а същите пияници в джинси събуждат само отвращение?), и забеляза Ани до една от червените мраморни колони.

Племенницата ѝ бе потънала в разговор с един възрастен мъж с цветущо лице и сива, късо подстригана коса като на морски офицер. Хайман Фелдър — беше ѝ познат или от „Бизнес Уик“, или от „Форбс“. Ани беше облечена в дълъг кадифен тоалет с цвят на кована мед; по форма беше нещо, което Марлене Дитрих би облякла за „Тъжният ангел“. При всеки неин жест роклята незабележимо се разлюляваше и сияеше като пламък. Маслинената ѝ кожа блестеше, подчертана от лъскавите кичури на късата ѝ коса. Дълги обици във формата на златни ками висяха от ушите ѝ.

Въпреки целия този блясък Доли все пак забеляза напрежението в извивката на раменете на Ани, резкия наклон на главата ѝ, докато слушаше това, което ѝ говореше Фелдър. За нея бе от огромно значение дали ще спечели първата награда и договора с Фелдър и Доли отправи мислена молба: „Господи, нека да победи!“

За „Жиро“ не беше от голямо значение дали ще бъдат втори или дори пети, защото тяхната репутация беше вече затвърдена и нямаше да настъпи краят на света, ако си отидат без първата награда, но Доли знаеше, че за „Тут де суит“ това е жизненоважно, за да изплува.

„Де да имаше начин да мога да убедя Фелдър“ — помисли тя и смени посоката с намерението да почерпи Фелдър с щедра порция чар и гледка на прелестите в деколтето ѝ, но в същия момент един мъж във фрак заговори в микрофона:

— Моля, заемете местата си, вечерята ще бъде сервирана.

Доли се слиса. Налагаше се да отложи всичко и само да се надява, че ще бъдат на една и съща маса с Анри...

Хрумна ѝ, че не беше видяла и Лоръл. Племенницата ѝ беше казала, че ще закъснее малко, но вече минаваше осем, а никаква я нямаше. Дали не беше променила решението си да дойде? Може би перспективата да срещне Джо я беше изплашила. Ако беше така, щеше да е доста смешно, още повече, че доколкото Доли знаеше, Джо също не се бе появил до този момент.

Усети нечия ръка да я хваща през кръста и се обърна с надежда. Но това не беше Анри, беше само един стар приятел, Сет Хатауей, президент на асоциацията на сладкарите, с лице на пияч на бира, цялото в ситни червени венички.

— Доли, къде се губиш? — провикна се той.

— Точно под носа ти — отвърна тя.

Сет хвърли поглед към картата, на която бе отбелязан номерът на масата ѝ, и каза:

— Пак ми излезе късметът. На една маса сме. — И с дворцова тържественост и намигване ѝ предложи ръката си. — Мога ли да помоля за честта да ескортирам до масата най-красивата дама в залата?

Доли го хвана под ръка и се остави да я отведе до масата, като се усмихваше широко, за да не заскърца със зъби от разочарование. Сърцето ѝ биеше като парен чук.

Къде, по дяволите, беше Анри?

— Наистина си куражлия — каза Фелдър. — Да предприемеш нещо толкова рисковано като дърво от шоколад. Кой би могъл да допусне... — Той поклати одобрително глава.

— Нали затова е всичко: да поемаш риска — каза тя, като отпиваше от шампанското си и хвърляше погледи към Фелдър, и в същото време се стараяше да изглежда непринудено. Вътре в себе си беше нервна като затворена в клетка пантера. „Дали не мисли, че се изхвърлям прекалено, че съм прекалено нахална?“

Същевременно съзнаваше, че нейното изложение е нещо повече от обикновено показване сладкишите ѝ бяха с божествен вкус, особено авелиновата торта, най-любимото ѝ нещо. Тя можеше да я види с ъгълчето на окото си, несъразмерно елегантна на фона на карираното одеяло за пикник — слоеве шоколадов блат „Дженовезе“, пропити с ром и шоколадово-лешников крем, покрити със сладко-горчива глазура, тънка като скреж, изпъстрена със златни листа и завързана с алена „сатенена“ панделка, направена от захаросан малинов сироп. Една хапка бе достатъчна на нормален човек да се прирасти.

Обаче съществуваше възможността петимата съдии — между които Нан Уедърби от „Метрополитън“ и онзи новият журналист от „Гурман“ да не обичат ром или лешников крем. Защо ли си бе

въобрази, че ще може да победи имена като „Манон“, „Тъчер“ или „Нюшател“? Дори да вземе второ или трето място, щеше да е голямо постижение, само дето щеше да е на същото положение, в което беше в момента с Фелдър: наникъде.

„Трябва да направя нещо по въпроса — помисли тя, — някак да успея да го убедя, че дори и да не спечеля, той би трябвало да склочи с мен тази сделка. Може би да си пусна чара по време на вечерята, преди да са обявени наградите. Тогава, ако наистина спечеля първо място, той ще остане с мисълта, че е постъпил гениално, като ме е обвързал пръв, преди някой друг да успее да се включи.“

Изведнъж Ани усети, че няма желание повече да се усмихва, да говори и да стои в тази тълпа. Въобще не беше спала миналата нощ и сега се чувстваше невероятно отпаднала. С част от съзнанието си все още слушаше какво казва Фелдър, но останалата част плаваше в други води. Образи от нощта, прекарана с Джо, преминаваха пред очите ѝ като зърнести кадри от изтъркан филм. Лицето на Джо, надвесено над нейното в млечната светлина на ранното утро; телата им, сплетени безразборно — ръце, крака, завивки. Сякаш се бе случило преди много години, не като начало на любовен роман, по-скоро като нещо отдалечено, от друга епоха.

Дали не беше точно това — за сбогом?

Усети сладка тъга да преминава през нея.

Вероятно и двамата си бяха дали сметка, че това е краят, което сигурно бе причината и двамата да не изпитват нужда да кажат думите. От сега, каквото и да станеше с Лоръл, тя и Джо никога нямаше да бъдат нещо повече от това, което винаги бяха били — приятели, някога влюбени един в друг, после предпочели други.

Тя изпитваше тъга и в същото време някаква завършеност, както след изминат дълъг път човек намира ако не това, което е търсил, поне място, където най-сетне ще може да си почине.

През многолюдната тълпа видя Емет — стоеше близо до огледалната врата и говореше с група белгийци. Сърцето ѝ сякаш пропадна. Трябваше сега да е с Емет и да си оправят отношенията, вместо да говори с Фелдър. Тази сутрин, когато се върна, беше намерила оставена от Емет бележка: „Надявам се, че си намерила това, което търсиш“. Какво ли значеше това? Дали не бе предположил, или някак не бе узнал, че тя бе прекарала нощта с Джо? Беше отчаяно заета

през целия ден и беше дошла тук по-рано от необходимото, за да провери изложбата си, тъй че не бе имала възможност да говори с него. Изведнъж усети силна нужда да са заедно, да разбере какво бе имал предвид.

В приемната не се бяха видели, но сега, след като улови погледа ѝ, той тръгна към нея, без да се усмихне.

С голямо усилие Ани насочи отново вниманието си към Фелдър, който говореше:

— В Калифорния ще ми е за пръв път... широкомащабни търговски центрове, един в Пасадена и един в Сенчъри Сити... „Фелдър“ наистина трябва да е на ниво — знаеш какво имам предвид: с вътрешни водопади, много папрат и музика, ама не разни боклуци... ще пусна Моцарт.

Ани се насилваше да изглежда заинтересована, дори започна да му задава въпроси за това какъв вид финансиране е събрал, и изведнъж усети завладяващото присъствие на Емет зад гърба си.

— Обещай ми да седиш до мене на вечерята, за да разбере всички подробности — каза тя на Фелдър с най-ярквата си усмивка и докосна ръката му. — Би ли ме извинил за момент? Трябва да поговоря с един човек.

Фелдър закима и я освободи с царствен жест — розовият диамант на пръстена му блесна.

— Разбира се, разбира се.

Ани се обърна и има удоволствието да види Емет в близък план — с тъмносин фрак, риза от намачкана коприна и връзка, прикрепена с полиран ахат. Сините му очи се приковаха към нейните с необичайна настойчивост.

— Ани — каза той, все още без да се усмихва. — Мога ли да говоря с теб насаме?

Тя кимна и сърцето ѝ се сви. Нещо не бе наред. Изобщо не бе наред.

Емет я поведе през двойните огледални врати към приемната, където бяха останали много малко хора. Крачеше с едри крачки, като по чудо, без да куца. Веднага след гардеробните, там, където коридорът се вливаше в малка чакалня пред тоалетните, той спря и обърна към нея сините си очи, студени и безизразни като камъни на дъното на ручей.

Защо ли я гледаше така? Защо внезапно ѝ бе станало студено? Ани почувства уплаха. Отчаяно копнееше той да обвие ръцете си около нея, да я прегърне, да я обича, да се пошегува, дори да ѝ се скара — всичко друго, но не и този твърд, решителен поглед на човек, който е взел окончателно решение.

„Той знае — помисли тя, — по някакъв начин е разбрал къде съм била снощи... как да му кажа, че всичко е свършило между мен и Джо, без да му кажа за всичко, което се случи?“ Толкова неща искаше да му каже — неща, които трябваше да бъдат изказани още преди години, но, божичко, този поглед...

„Ем, бях толкова глупава, че не забелязвах нещо, което през цялото време беше под носа ми. Приемах те за даденост. Мислех си, че винаги ще си до мен. Не знаех колко много значиш за мен, както не си давам сметка за дишането, храната или съня. Но сега го виждам. Дай ми само още една възможност и аз ще оправя неща...“

— Ани...

— Ем, знам какво ще кажеш — прекъсна го тя, почти без дъх, сякаш беше тичала километри, за да го настигне. Сърцето ѝ пърхаше като птица в клетка. — Моля те, не го казвай. Не още. Нека да поговорим после, когато се приберем вкъщи... когато всичко това свърши.

— Вече свърши. Това. Ние. До гуша ми дойде. — В гласа му нямаше гняв, само тъга и съжаление. — Виж, не те обвинявам. Знаех с какво се захващам и като тъп ездач на родео си въобразявах, че който най-дълго се задържи на седлото, той печели. В живота обаче нещата са по-сложни.

Тя гледаше как устните му се движат и си спомняше как в началото беше решила, че луничките му са странни и особени, но също и секси. Тя искаше Емет. Желаше го също така жадно и страстно, както бе желала Джо само преди часове.

— Обичам те — каза тя и за първи път наистина го мислеше.

Сините му очи, сияещи като неон, се връзаха в нейните.

— Безпокоях се за теб миналата нощ, след като те оставих. Изглеждаше толкова дяволски пребита. Не исках да те будя по телефона, затова сутринта минах през вас да видя как си. Беше пет, но тебе те нямаше. Обадих се във фабриката, дори се обадих на Луиз у тях и я събудих. Тя ми каза, че не би трябвало да си там преди шест и

половина. И тогава си спомних за Джо. Там ли беше отишла... при него? — Тя видя големите му ръце да се свиват в юмруци и да се разпускат. — Не, недей да ми отговаряш. Не искам да знам. Или нека да кажем, не искам да го чуя. — Той рязко вдигна юмрук, но спря, преди да я удари, и нежно я докосна по бузата с побелелите кокалчета на ръката си.

Ани искаше да му каже, че греша, че го обича... но как да му обясни?

Емет тръсна глава и разпери безнадеждно ръце.

— Снощи си дадох сметка за нещо. Винаги съм мислил за любовта като за нещо безкрайно, като звездите или Господ. Обаче не е, знаеш ли. Любовта може да ти свърши, както ти свършва бензинът. Или като гума, която се изтрива след многото километри неравни пътища. Изморен съм, Ани. Изчерпах се.

Ани беше зашеметена, сякаш бе направила скок във вода, която внезапно се оказва прекалено плитка. Всичко я болеше. Сълзи избиха в очите ѝ и започнаха да се стичат по бузите ѝ. Трябваше да го накара да разбере. Той трябваше да узнае колко много го искаше — сега, утре и завинаги.

— Ем... — Гласът ѝ пресекна и замря на устните ѝ. Искаше ѝ се да го умолява, но нещо я спря. Разбираше, че ако му се помоли, може би целият ѝ живот ще тръгне по друг начин, но тя беше закотвена за изправения си гръбнак, който не искаше да се превива, както Емет беше закотвен за куция си крак.

— Все едно — продължи той, — исках да ти съобщя, че няма да остана за банкета. Всъщност дойдох само за да се сбогувам.

— Облечен с фрак? — През сълзи тя успя да изобрази нещо като усмивка. Той се усмихна криво.

— Не мога да потегля към залеза като парцал, нали?

— Да потеглиш... Къде ще заминаваш?

Той вдигна рамене.

— Вдигам гълъбите. Отивам на запад. — Усмихна се, зъбите му блеснаха на фона на широкото му почерняло луничаво лице. — Господи, пак взех да говоря като Мат Дилън.

— Мат Дилън не си е изкарвал прехраната с продажба на недвижими имоти. — Тя силно подсмръкна и забърса с ръка сълзите си, ядосана и на себе си, и на него. Това беше грешка, той нямаше

право да си тръгне. Не беше справедливо, че всички, които обичаше, я изоставяха. — Не искам да си отидеш. Знаеш го, нали?

Емет дълго я гледа и за момент — нещо в погледа му, мимолетна сянка по лицето му — тя помисли, че ще промени решението си. Сетне той я целуна леко и каза:

— Нали знаеш, има голяма разлика между това някой да не иска да си отидеш и да иска да останеш.

Той за момент се забави, погледът му бе впит в нейния — сините му очи бяха леко присвити, сякаш гледаше към далечен хоризонт. Или просто се стараеше да не плаче. Тя изпита внезапно желание да го докосне, някак да го успокои... макар че в момента тя беше тази, която имаше чувството, че се разпада целият ѝ живот. Плахо посегна и забърса влагата в ъгълчето на окото му с върха на пръстите си. Устата на Емет се изкриви в сардонична усмивка и Ани усети разкъсваща болка. Той за миг с тъга докосна лицето ѝ и се обърна.

Ани го гледаше как си отива — висок рижав мъж с един сакат крак и с огромно сърце, което тя не заслужаваше. Искаше ѝ се да се срути на мокета наред хотел „Плаза“ и да плаче, докато всичките сълзи се свършат. Но не можеше да си го позволи, не веднага. По-късно, когато остане насаме.

Обърна се и тръгна към залата, вцепенена сякаш от студ.

„Тут де суит“ си остава — каза си тя. Колкото и да ѝ се искаше да догони Емет, знаеше, че ако не остане тук и не спечели Фелдър, може да загуби не само Емет, а и бизнеса си. Тогава нищичко нямаше да ѝ остане.

Изправи рамене, примигна, за да прогони остатъците от сълзи, и влезе през огледалната врата с високо изправена глава като кралица, която отива към своята коронация.

— По дяволите! — изруга Анри, защото листът шоколад, който режеше, се разчупи на две. Току-що го беше извадил от хладилника и шоколадът беше още прекалено чуплив от студа; трябваше да го остави малко по-дълго на стайна температура, макар че тук, в кухнята на хотел „Плаза“, въздухът беше толкова горещ, че би могъл да разтопи масло. Ако шоколадът се стоплеше прекалено, триизмерното шоколадово чудо, което тъкмо приключваше, щеше да започне да се

разпада по местата, където беше „залепил“ детайлите. Ръцете му трепереха, но той се насили да работи бавно. Никакви грешки повече. Постава парче дебела хартия във формата на лебедово крило върху четириъгълника от шоколадов кувертюр и с няколко ловки движения на ножа изрязва формата от шоколадовия лист, дебел четвърт сантиметър. Искаше творението да е перфектно, за да ѝ покаже колко много я обича.

Оставаха още няколко детайла и работата щеше да бъде завършена: езерото в Болонския лес, където беше завел Доли на първото им излизане заедно в Париж. Самото езеро го беше направил от тънък шоколадов овал, докоснат на места с бял шоколад, за да има вид на леко развълнувана повърхност. Около краищата — бреговете на езерото, тънки клинове, поставени под прав ъгъл към повърхността, образуваха висока тръстика, тук-там посипана с какао за по-голяма достоверност. Имаше цъфтящи лилии от бял шоколад, листенцата им бяха по-тънки от черупка на яйце. В средата имаше лодка, направена от шоколадова „пластмаса“ — гъвкава смес от кувертюр и глюкоза, в която седяха две фигурки — на жена и мъж. Около лодката плуваха лебеди и гъски, а от едната страна имаше дори водопад, направен от стружки млечен, бял и натурален шоколад.

Дали тя щеше да познае езерото? Щеше ли да си спомни? Все пак, дори и да помнеше, това не означаваше, че все още иска да бъде с него...

„Толкова много години пропиляхме“ — помисли той. Защо ли беше толкова упорит да настоява тя да дойде в Париж? Не, ако тя все още искаше да са заедно, щяха да започнат всичко отначало — тук. За щастие той имаше някоя пара настрана, а пък и акциите му от „Жиро“ — ако Франсин искаше да ги задържи в семейството, нямаше друг избор, освен да плати добра сума.

„Жиро“. Беше едва ли не немислимо никога вече да не стъпи в красивия, мил на сърцето му магазин, да не опитва последните творби на Помпю, да не се шегува с продавачите и с чираците. Но той беше в състояние да го стори. Онези хора щяха да продължат без него, както и той можеше да живее и без тях. Той беше влязъл в малкия бизнес на тъста си. Беше се заел с дребния бизнес на тъста си и с много работа, с умение да борави с шоколада и таланта да избира подходящи хора, които да му помагат, беше изградил предприятие с огромен престиж.

Тези негови умения щяха да му помагат навсякъде, дори и ако се наложеше да започне отначало на абсурдната възраст шестдесет и две години.

Така че това подобие на езеро не беше просто парчета шоколад, слепени едно за друго, то представляваше всичко, което Анри знаеше, цялото умение на ръцете му. Нима имаше по-добър начин да изрази своите чувства към Доли? Думите биха прозвучали глупаво. Нека тя види това... и разбере, че той е вложил сърцето си във всяка лилия, във всеки стрък тръстика.

Анри топна дебелия част на крилото в купата с разтопен шоколад, притисна го към тялото на един лебед и го задържа, докато шоколадът се втвърди. Господи, колко бавно ставаше! Анри изгаряше от нетърпение да излезе и да намери Доли, но се насили да действа бавно. Всичко трябваше да бъде изпитано. Готвачите шетаха наоколо и излайваха заповед след заповед, докато въртяха тиганите на огъня. Летящите врати непрекъснато се стрелкаха напред-назад заедно със сновящите сервитьори. Облаци пара се вдигаха от дългата редица подноси с похлупаци.

Анри се опитваше да действа с твърда ръка. От години — всъщност откакто беше напуснал мястото си на шеф-сладкар във „Фоке“ — не беше правил скулптура с шоколад. Като че не си беше изгубил уменията, но му се налагаше да работи бавно, нямаше я лекотата, с която боравеше едно време с ножа и четката. Усети стягане в гръдния кош и за момент се почуди дали няма проблеми със сърцето, макар да знаеше, че просто изпитва страх, че е дошъл прекалено късно. Залепи и последните листа, напръска композицията със сладкарска глазура, хвърли престилката и за момент се спря да погледне завършеното си творение. Беше невъзможно Доли да не познае мястото. Той удовлетворено погледна часовника си и се сепна — вече бе осем и половина; нямаше да има време да отиде да се преоблече. Все още беше със сивия костюм, с който беше пресякъл океана, но смачкан или не, щеше да свърши работа.

Много внимателно Анри вдигна творението си, поставено върху пластмасова плоскост, като някакъв вълшебен, приказен остров, и бавно се насочи към двойната врата. Едва успя да избегне един стремителен сервитьор с огромна табла, отрупана с купи димяща супа, и усети паника. Божичко, вече носеха първото ястие! Ако не намереше

Доли сега, преди да е седнала, преди нескончаемите речи, щеше да се наложи да чака до края на вечерята...

Как не се беше сетил да се обади да ги сложат на една и съща маса — поне щеше да може да я гледа, да диша парфюма ѝ, дори да я докосва... Анри си спомни за деня, когато я бе видял за пръв път. Беше влязла в кухнята на „Жиро“ облечена в червена рокля и увит около главата ярък шал с осмоъгълни фигури. Беше го хванала в неподходящ момент — нещо го беше вбесило. Тя само се засмя на ругатните му. „Не ми обръщай внимание — беше изчуруликала тази красива жена, която той не познаваше и която го бе заинтересувала със своята дързост и непринуденост — продължавай. Няма да го приемам за своя сметка.“ Нима бе възможно тя все още да го обича след всичките тези години, след неговото помайване, както би се изразила Доли... Със стиснати зъби Анри хвана с една ръка скъпоценния си дар за Доли и бутна кухненската врата.

Руди седеше в Дъбовия бар на партера на хотел „Плаза“ и с прискърбие сърбаше чист тоник. Докторът бе наложил пълна забрана за джина. Защо ли се чувстваше, като че ли е пресушил половин дузина мартинита? Струваше му се, че стените на мрачното помещение, облицовани с дъб, се люлеят в унисон с гипсовия таван, и от това му се виеше свят и стомахът му се бунтуваше. Имаше отвратителен вкус в устата — вкус на прокиснало мляко. От мястото си на една маса до стената следеше входа. Въртеше запотената чаша в ръцете си и с усилие се съдържаше да стои на едно място. Вече минаваше осем и половина, а от Лоръл нямаше и следа, макар че трябваше да е тук още преди половин час, или поне така му беше казал Вал. Той беше обещал, но може би го беше избудалкал, или пък Лоръл беше променила решението си. Може би, след като е обмислила нещата, е решила, че не му дължи нищо, дори и няколко минути от времето си.

Той просто трябваше да я види, защото това може би беше неговата последна възможност. Предишния ден едва не го бяха повлекли насила към болницата, както му казаха, за проучвателна хирургична намеса. Как не! Руди много добре знаеше какво щяха да намерят. Той усещаше, дори чувстваше в устата си вкуса на гниещи

черва. Рак на правото черво. Господи. Никакво достойнство. От друга страна, Господ — ако имаше такъв — никога не му беше засвидетелствал особено уважение, само подигравки. Окей, щеше да се примири, но не сега. Не преди да успее да види Лоръл. Не преди да ѝ разкаже това, което го беше гризало години наред. Рак ли? Каква тъпа подигравка. Лоръл бе тази, която го убиваше, а не някакъв рак.

Руди разсеяно посегна към една чинийка пред себе си и си взе един фъстък. Щом го глътна, киселина се разля по стомаха му и той се преви на две от пареща болка във вътрешностите. С ъгъла на окото си забеляза как барманът му хвърли любопитен поглед и с усилие на волята се изправи.

„Стегни се — помисли той. — Стегни се. Не показвай, че си болен.“

— Чичо Руди?

Болката избледня пред шока, който премина по гръбнака му от гласа на Лоръл. Той рязко се изправи, бутна чашата си и я хвана в последния момент. Тя беше само на няколко крачки от него и се приближаваше с несигурна походка, на високи токчета, с каквито явно не бе свикнала да ходи. Беше облечена със затворена рокля от шифон с цвят слонова кост, която плуваше около глезените ѝ като че ли повдигана от невидим полъх. Приличаше на лилия. Косата ѝ беше събрана на тила в свободен кок, от който висяха дълги кичури. С перлени обици и с антична камея около врата, самата тя приличаше на камея. Господи, колко бе красива! Руди бе обхванат от странно усещане — сякаш всяка нейна следваща стъпка вместо да я приближава, я отвеждаше все по-далече от него. Искаше да скочи и да я хване, но не смееше да се довери на краката си.

— Лори... — Името ѝ замря в гърлото му, което сякаш беше задръстено с ръжда. Тя вече стоеше съвсем пред него, от другата страна на масата, хванала облегалката на един стол, сякаш за да се предпази от нещо. Изглеждаше доста нервна, очите ѝ се стрелнаха към бара, над който висеше голяма картина, изобразяваща хотел „Плаза“. И все пак тя беше дошла — за Руди това беше най-важното. Той забрави за болката и гласът му се върна.

— Ти дойде — каза той и думите му прозвучаха безизразно и плоско, съвсем не както искаше. Струваше му се, че ще се пръсне всеки момент.

— За малко да не дойда.

— Е, щом си тук, защо не седнеш? — Той посочи стола, за който се беше хванала като удавник. Не смееше да стане, защото имаше чувството, че тя ще избяга панически. — Тук е много красиво, нали? Виждала ли си толкова много дърворезба? Струва ми се, че съм попаднал във Ватикана или нещо такова... Искаш ли да пийнеш нещо?

— Нищо. Благодаря. Не мога да остана повече от една минута. Вече съм закъсняла — имаше задръстване по източната магистрала.

— Няма да ти отнема много време, обещавам ти. — Той пое дълбоко въздух. — Как си?

— Добре. Имам много работа. — Думите ѝ звучаха механично, като на продавач или борсов чиновник, който ти желае приятен ден.

— Да, видях книгите ти. Изглеждат великолепно. — Не ѝ каза, че има екземпляри от всичките седем книги и ги държи на отделен рафт в жилището си. — В момента работиш ли върху нещо?

— Всъщност имам две-три задачи. — Тя помръдна на стола си. Явно се чувстваше притеснена, макар че направи неуспешен опит да се усмихне. — Много обичам работата си. Проблемът е, че парите идват и си отиват. Не е като да имаш постоянна заплата. Обаче Джо, съпругът ми... — Тя спря, но Руди улови лекото трепване в гласа ѝ.

— Да, разбрах, че си се омъжила.

— Разделихме се. — Тя вдигна очи само за миг, но Руди успя да надникне в тях и видя нещо тъмно и сурово. Искаше му се да научи повече, но не посмя да я попита, защото тя се бе съвзела и сега нетърпеливо почукваше с маникюра си по лакираната повърхност на масата.

— Вал спомена, че си имал да ми казваш нещо. — Тя го гледаше втренчено, с присвити очи. — Ще бъда откровена с теб. Нямахте да дойда, ако той не ме беше убедил. Явно е решил, че е време да оставим миналото зад гърба си.

— А ти?

— Аз не знам какво да мисля. Знам само, че ти вярвах, а ти... — Тя въздъхна. — Какъв е смисълът отново да изравяме всичко това?

Думите ѝ отекнаха глухо в съзнанието на Руди, като камъни, падащи в кладенеца на стомаха му. Знаеше предварително, че тя не му е простила, защо тогава болеше толкова...

— Не съм те викнал тук, за да ми опростиш греховете — каза той тихо, дори с лека усмивка, макар че усещаше как маската му започва да се пропуква по шевовете. — Имаш право да мислиш така. Не те моля за нищо, просто исках да те видя.

Лоръл не се усмихваше... но поне не ставаше да си ходи, слава богу. Руди усети болката да се уталожва и световъртежът му попремина. Наблюдаваше как Лоръл си играе с перлената закопчалка на чантичката си.

— Виж — каза тя, — вече не съм ти ядосана. Искам да кажа, че не прекарвам цялото си време да мисля за тебе, или нещо подобно, ако това е, което те тревожи.

Руди знаеше, че тя не се опитва да го нарани съзнателно, но думите ѝ го порязаха като с нож. Да не значиш нищо... беше може би още по-лошо, отколкото да те мразят.

— Тъй че — продължи тя, — ако това ще ти помогне да се чувстваш по-добре, всъщност нямам желание да изслушвам никакви дълги обяснения.

— Няма да има дълги обяснения. Обещавам. — Той разпери ръце и се усмихна широко като илюзионист, който показва, че не крие хитрости в ръкава си. Не беше нужно Лоръл да знае колко му коства да не се разпадне на милион парчета. — Само едно: все така ме е грижа за тебе. Винаги ме е било грижа. Трябва да го знаеш.

— Тогава защо го направи? — Тя се облакът на масата и подпря лице върху сплетените си ръце с израз на искрено учудване.

Руди усети, че започва целият да се тресе, наведе се напред и се хвана здраво за коленете, за да спре треперенето на ръцете си. „Наистина ли искаш да знаеш? Искаш да чуеш, че си единственият човек в целия ми живот, когото съм обичал и който ме е обичал поне малко...“ Не, Руди нямаше желание тя да го съжалява, по-скоро би предпочел нейната омраза.

— Веднъж имах едно такова дело... един мой клиент загуби битката за опекунство и толкова беше отчаян, че един ден взе дъщеря си и изчезна. Хлапето беше на пет години и никога не беше ходило никъде за повече от една нощ. За късмет на всички, полицията хвана клиента ми, преди да пресече границите на щата. „Защо го направи?“ — питам го аз. Интелигентно момче, завършил колеж. А той ме поглежда с големите си овчи очи и ми казва: „Трябваше“. — Руди

замълча. — Мисля, че сега знам как се е чувствал този човек. Да направиш нещо, за което предварително знаеш, че не е правилно, но просто се налага да го сториш.

Той вдигна поглед и потърси в сините ѝ очи свидетелство, че го разбира. Но тя гледаше в друга посока. Погледът ѝ бе насочен към изрязаната от дърво фигура на девойка върху една от дървените колони.

— Съжалявам — бързо заговори Руди. — Господи, нямаш представа колко много съжалявам. Всеки път щом си помисля за тебе и за момчето... — Той не можа да продължи, нещо стисна гърлото му.

Лоръл седя цяла вечност безизразно втренчена в пространството. Сетне го погледна и на Руди му се стори, че забелязва проблясък на разбиране.

— Той се казва Адам — каза тя меко. — Искаш ли да го видиш на снимка?

Руди кимна. Тя извади тънък портфейл от вечерната си чантичка и измъкна от там малка снимка, три на пет, явно направена от някой училищен фотограф.

На нея имаше момченце с раирана тениска, с широка нащърбена усмивка и тъмни кичури, които влизаха в очите му. Сърцето на Руди се сви. Той дълго гледа снимката, преди да се реши да я протегне обратно.

— Можеш да я задържиш. Вкъщи имам други.

— Благодаря — каза той може би прекалено навъсено, но не искаше тя да види колко дълбоко е трогнат от жеста ѝ. Имаше толкова много неща, които искаше да научи. Щеше ли да се оправи като живее сама? Имаше ли нужда от нещо? Дали на момчето... на Адам му липсваше баща му? Но вече беше късно. Тя се изправяше. Роклята се хлъзна по тялото ѝ на малки меки вълни.

— Трябва да тръгвам — каза Лоръл. Не спомена нито че ѝ е било приятно да си побъбрят, нито употреби някое друго от приятните, фалшиви неща, които хората обикновено си казват. Но докосна за миг ръката му и каза: — Довиждане.

И тръгна към вратата. После рязко се обърна на токчета — толкова рязко, че на Руди отново му се стори, че стените се въртят и се канят да се срутят върху него. Сълзите, които съзря в очите ѝ, бяха безценен дар.

— Знаеш ли, ти ми направи голяма услуга — каза тя. — Адам се оказа най-хубавото, което някога ми се е случвало. — И се усмихна и отново тръгна към изхода с несигурна походка. Този малък жест разби сърцето му. Гледаше я как излиза и притисна ръката, в която стискаше снимката, към диафрагмата си. Топлината, която се излъчваше от детското лице, го стопли и болката в него се уталожи.

Лоръл стигна до залата и веднага разбра, че влизането ѝ едва ли ще остане незабелязано — вечерята беше напреднала, всички бяха насядали около драпираните в розово маси, хапваха, говореха, смееха се. Сервитьорите, понесли огромни табли, сервираха пълни чинии; други наливаха вино, добавяха хляб в опразнените панерчета. Тя се дръпна назад към слабо осветената гънка на една от арките и искрено съжали, че се е съгласила да дойде. Единственото ѝ желание беше да се обърне, да си тръгне и да се прибере къщи. „Не ми е мястото тук“ — помисли си тя, още разтърсена и от срещата с чичо си Руди. Въпреки нежеланието си, тя го съжаляваше. Някак бе усетила, че има още някаква причина той да настоява за среща. Премълчана причина. Сега ѝ беше съвестно, сякаш го беше разочаровала по някакъв начин. Не, това беше абсурдно, нали? Тя нищо не му дължеше.

Все едно, не Руди беше причината сърцето ѝ да препуска в този момент. Нито пък това, че не си тръгна незабелязана от никого, а зараглежда лицата на хората в огромното помещение. Търсеше само едно лице — на Джо. Чудеше се дали е дошъл. Ани го беше поканила — всъщност бе поканила и двамата, но дали той би дошъл сам, без нея? „Доли сигурно му е казала, че ще дойда“ — помисли си тя. Като се имаше предвид голямата уста на леля ѝ и още по-голямото ѝ сърце, беше доста вероятно тя да е организирала цялата работа, за да се опита да ги събере отново. Дори сигурно беше нагласила да седят на една и съща маса.

Лоръл за момент изпадна в безтегловност, зави ѝ се свят, като че ли някаква сила я повдигна високо-високо. Как ли ще се държи като я види? Дали му беше липсвала както той на нея? Дали той също толкова отчаяно, колкото и тя, искаше да се върне у дома?

Но Джо не беше между седящите около масите хора. Не беше благоволил да дойде — явно нямаше желание да я види. Явно тя никак

не му липсваше.

Лъхна я вълна топъл въздух, раздвижен от прелетелия покрай нея сервитьор. Лоръл направи крачка назад и прегърна една от огледалните колони. На сцената в единия край на салона излезе снажен мъж с фрак и направи някакво съобщение. След няколко секунди щели да бъдат обявени наградите, а след това гостите били поканени да си вземат от десертите по свой избор.

— И ако мислите, че на журито му беше лесно да избере победителя... — обработеният му глас на конференсие бумтеше из залата, — само почакайте и ще видите дали ще ви е лесно да изберете десерта си между всичките вкуснотии, от които на човек му потичат слюнките...

Последваха нестройни аплодисменти и няколко слаби възгласа. Лоръл забеляза сестра си на една маса близо до сцената, седнала между леля Доли и някакъв груб мъж с остригана по моряшки сива коса. Сестра ѝ забавляваше гостите с някаква история или шега, при което всички погледи на присъстващите бяха вперени в нея и светеха от удоволствие. Ани, както винаги, владееше положението, беше на върха и се справяше перфектно. Дори облечена в роклята, над която Лоръл беше хвърлила толкова труд — колкото и да бе разстроена, тя все пак беше успяла да я довърши и я беше пратила на сестра си — Ани изглеждаше като че ли няма нужда от ничия помощ, за да покори света. Лоръл изведнъж се почувства не на място сякаш никога нямаше да успее да влезе в света на Ани — в света, който Джо обичаше и в който се чувстваше съвсем удобно. Вероятно това беше причината той да не дойде тази вечер — защото знаеше, че няма да се получи, че тя никога няма да бъде такава, каквато той желаше... „Той иска Ани — помисли си тя, — а аз никога няма да мога да бъда като нея.“ Тя дори не беше сигурна, че иска да бъде като сестра си. Нима беше честно от страна на Джо да се ожени за нея и да очаква тя да се превърне в някакъв идеал, който нямаше нищо общо с нейната същност? „Не ми трябва нейният свят“ — помисли Лоръл, докато наблюдаваше как сестра ѝ пуска хита на историята си и размахва тънките си мургави ръце, сякаш като диригент дава знак всички да избухнат в смях.

Лоръл копнееше да си е вкъщи, да оправи завивката на Адам, да му прочете някоя приказка, която да го приспи. Нямаше желание да е обкръжена от тълпи почитатели, искаше само съпруг, който да я обича,

момченце, което все още понякога допълзаваше нощем в леглото им, стреснато от нещо, и търсеше утеха в прегръдките на майка си. „И ако Джо не може да го разбере, тогава аз не го искам“ — каза си тя. Щеше да преживее и без него. За момента единственото, което можеше да стори, бе да се отърси от невидимите окови, които я държаха на това място, и тихичко да си излезе.

Ани стискаше юмруци в скута си, където никой не можеше да ги види, и гледаше как Сет Хатауей хваща микрофона.

— Щастлив съм да обявя избора на журито за номер едно в категорията общо превъзходство... — Тя задържа дъха си. — „Моля те, моля те, нека да съм аз... толкова много ми е нужно...“ — ... сладкарската къща „Манон“. — На Ани и се стори, че са ѝ ударили плесница, бузите ѝ пламнаха, носът ѝ защипа. В залата гръмнаха аплодисменти и почти напълно заглушиха следващите думи на Сет:

— А второто място... и да ви кажа, за много малко да е първо... да е честито на „Тут де суит“!

Доли улови погледа на Ани и сърцето ѝ се сви. „Нищо, освен най-доброто няма да я задоволи никога — помисли тя, — нищо друго.“ За Ани не беше достатъчно, че на „Тут де суит“ завиждаха всички сладкари в Америка, дори по цял свят. Нито това, че за шест години беше постигнала повече от много други, които бяха и бизнеса от десетилетия.

Ани се изправи в отговор на аплодисментите. Лицето ѝ беше свъсено и сякаш казваше: „Искам повече от това“. Това момиче искаше — не, нуждаеше се — да бъде първа. Не само заради Фелдър. Ако не беше първа, тя ходеше с вид на напълно провалила се. Доли си спомни, че и Ив бе същата. Когато Ив влизаше в някое помещение, всички се обръщаха и я забелязваха. Тя просто ги принуждаваше да я забележат. Репетициите, които едва ли някой вземаше на сериозно, за нея бяха истинско представление и тя се вживяваше в ролите, като че ли единствената цел на съществуването ѝ беше да ги изиграе.

„Аз също можех да съм звезда — внезапно осъзна Доли, — просто не го желяех достатъчно отчаяно.“ Толкова години беше изпитвала омраза към сестра си, а всъщност причината за нейния неуспех не беше нито прекаленият талант на Ив, нито недостигът на

собствения ѝ талант. Онова копеле Сид се беше оказал прав навремето — тя имаше устрема, но не и ненаситния неутолим глад. Тя искаше да бъде първа в класацията както ожадняло дете желае сладолед в горещ ден; а Ив се нуждаеше от това, както се нуждае от въздух давящият се.

Доли слушаше аплодисментите и като видя дъщерята на сестра си да се отправя към сцената, изпита неочакван копнеж. „По право Ив трябваше да е тук сега, не аз — мислеше си тя. — Щеше да е много горда с Ани...“

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Като в замъглен кадър от някой стар филм, залата изгуби ясни очертания и през мъглата Доли смътно видя как Ани тръгва да получи някаква корона, обсипана със звезди, видя червения блясък на косата ѝ, гънките на роклята, които хвърляха отблясъци, докато тя вървеше напред с вирнат нос да си вземе наградата.

Сетне в другия край на помещението видя Анри. Той беше дошъл! Беше тук! Искаше ѝ се да скочи на стола си и да размаха ръце. Дори от това разстояние се забелязваше колко е остарял — мустаците и косата му бяха по-сиви от тези в спомените ѝ — но, Господи, колко се радваше, че го вижда отново! Имаше усещането, че лети, както насън, когато човек сънува, че е птица. Само че това беше наяве.

Очите им се срещнаха. Анри не се усмихна, нито вдигна ръка за поздрав. Той просто я гледаше втренчено и макар нито едно мускулче да не помръдна на лицето му, тя имаше усещането, че той тича към нея. После видя, че той ѝ сочи към изложбата на „Жиро“, която беше точно до нея. Защо ли... И после видя... изкусно направен модел, който досега не беше забелязала. Надигна се от мястото си, за да види по-добре... и, мили боже — тръстика, лилии, езеро, лодка, водопад — ами че това беше...

Болонският лес! Онзи ден първи, който прекараха в гребане. Той помнеше!

Чудесна топлина заля тялото ѝ. Той все още я обичаше! После се обърна и видя, че Фелдър е станал и върви към изхода. Тъй като съвсем скоро се беше извинил, че отива до тоалетната, сега явно си тръгваше.

„Сигурно изобщо няма да ме познае — помисли тя, — но може би ако го омая с приказки, ако му кажа колко е страшотна Ани, ще разбере каква придобивка ще е тя за «Фелдър»...“

Разкъсвана между Анри и желанието си да помогне на племенницата си, Доли за момент се поколеба, но после скочи от стола и се втурна след Фелдър. За късмет го забеляза миг преди той да изчезне надолу по мраморните стълби, които водеха към фойето на хотела. Разтревожена се втурна след него, като се придържаше с ръка за бялото перило и се кълнеше, задето се е покачила на такива високи токове. Представяше си как настига Фелдър... и после какво? Какво по-точно щеше да му каже? О, все щеше да измисли нещо. По някакъв начин щеше да го убеди, че ще направи огромна грешка, ако подмине тази сделка.

Докато стигне до украсеното фойе с полилея на каскади и огромната китайска ваза, препълнена с тигрови лилии, гладиоли и делфинии, беше останала без дъх. Огледа се и като не видя Фелдър, блъсна тежката стъклена врата, без да дочака портиера, и изскочи навън.

Отново мерна Фелдър, който пресичаше улицата към дългата лимузина, спряла през улицата. Без да се огледа, тя се втурна след него и извика:

— Господин Фелдър!

Но беше прекалено късно. Чу воя на спирачките и видя да изникват сякаш отникъде ярки предни светлини. Нещо я удари, тя усети как я смазват, небето се изля върху главата ѝ като ведро мръсна вода — тънък слой сиво, през който успяваха да пробият само шепа звезди.

Несвързано тя помисли: „Каква съм глупачка!“ И шофьорът ѝ, и Анри я бяха предупреждавали хиляди пъти. „Господи, как боли... много боли.“ В следващия момент ярка бяла светлина избухна в главата ѝ, блокира болката ѝ, дори заглуши шума и ръмженето на трафика. Странно, но Доли вече не изпитваше страх. Стори ѝ се, че открай време е вървяла към това тук, от онзи момент, в който беше пуснала онова омразно писмо да се плъзне от пръстите ѝ в пощенската кутия.

А толкова ѝ се искаше да каже на Анри колко много го обича все още... и завинаги.

Лежеше на платното, краката ѝ стърчаха под невъзможни ъгли, не можеше да ги изправи. Доли погледна нагоре към мътното море от лица, надвесени над нея. Струваше ѝ се, че някой вика за помощ, но не

можеше да чуе думите. Само виждаше как се мърдат устните на хората сред лудницата от полицейски свирки, шума на трафика и воя на сирени. Студ започна да прониква в костите ѝ като нанос, отлагащ се по дъното на ручей. Усети как се плъзга... плъзга се надалече от пронизителните звуци... погледът ѝ се обърна нагоре, привлечен от особена светлина, която се беше появила в бучащата тъма.

Слънцето се отразяваше във вълната, която надигаше гребен към брега. Сетне вълната удари. Радостният смях на малко момиче звънна в ушите ѝ. Усещаше миризма на море в соления въздух, чуваше чайките.

Видя сестра си да тича по плажа на Санта Моника, стройното ѝ тяло, очертано със златен ореол от залязващото слънце; с развята коса. Вълната стигна до краката ѝ и се запени около глезените ѝ.

— Ив, каква си блейка, забравила си да си свалиш чорапите!

— Много важно! Дори, не ставай досадница. Виж, успяхме! Вече сме тук! Ка-ли-фор-ни-я. Можеш ли да го повярваш? Божичко, сигурно съм умряла снощи в съня си. Това райт ли е?

— Това ти е последният чифт и ако го скъсаш, не мога да ти услужа с моите.

— Дорис Бърдок, говориш съвсем като Мама Джо. Огледай се наоколо! Виж този пясък! Виждали ли си толкова много пясък? Иде ми да се съблека и да се заровя, дълбоко–дълбоко.

— Само не очаквай после аз да те изравям. Не съм пътувала в автобус целия този път от Кентъки, за да строя пясъчни замъци. Виж само! Вече имаш бримка. Осемдесет и девет цента чифта! Наистина ли искаш да заприличаш на нещо, довлечено вкъщи от котката?

— О, Дори, стига! Вече сме тук! Не усещаш ли вкуса на върха на езика си? Не го ли усещаш? Всичко друго е минало. Клемскот е само един лош сън. Аз никога няма да се върна, чуваш ли? Никога. Дори наум. Отсега нататък аз съм някой. Аз съм...

— Звезда — прошепна Доли и потъна. Топлият пясък се затвори над главата ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лилии... Огромен букет от лилии, месести и бели като свещи, изплува пред погледа ѝ. В светлината, проникваща през спуснатите щори, те сякаш светеха със собствена светлина. Сладки... миришеха прекалено сладникаво... някак изкуствено, като захаросани рози върху сватбена торта. Само че лилиите се използва за погребения...

Доли се опита да разтвори по-широко очи, но върху клепачите ѝ сякаш имаше торби с пясък. Можеше да гледа само през тънки процеци. Всъщност чувстваше цялото си тяло като след цял ден, прекаран на плажа — горещо и смъдящо; пясъкът се беше наврял във всяка гънка на тялото ѝ и дращеше.

— Не съм... — Тя понечи да каже, че още не е умряла, не още, и на тези лилии не им е тук мястото, но от гърлото ѝ излезе само грак.

С едното си присвито око видя нечия сянка да се разгъва от един тъмен ъгъл. Сетне нечии ръце я обвиха, устни се притиснаха към бузата ѝ, към челото. Тя затвори очи — усилието да ги държи отворени беше прекалено голямо, пък и освен това не ѝ трябваша очи, за да разбере, че сянката бе Анри. Усещаше неговата топлина, масивността му, грубата му буза, мустаците му... гъделичкаха я. Дрехите му смърдяха — сигурно беше спал с тях, воняха ѝ на прекалено много цигари — но, Господи, това беше най-хубавата миризма, която беше вдъхвала някога.

Може пък наистина да беше умряла и това да беше раят?

— Анри — изграчи тя.

— Доли... о, кукличката ми. — Неговият глас също звучеше дрезгаво. Доли се опита да си вдигне ръцете — едната, изглежда, беше свързана със система, — за да го прегърне, но от усилието болка прониза гърдния ѝ кош. Можеше да си позволи само най-малките движения, но дори и от тях тъпа пулсираща болка се качваше нагоре по китките и се разливаше по цялото ѝ тяло.

— Не... — Тя усети Анри леко да притиска раменете ѝ към дюшека. — Не бива да мърдаш. Трябва да лежиш абсолютно неподвижно.

— Къде... — Тя вдигна клепачи и го фокусира. Гледаше право в чифт изсветлели, почервенели от умора очи, които блестяха от сълзи.

— „Ленъкс Хил“. Казват, че е добра болница. Не трябва да се вълнуваш.

— Откога съм тук?

— От вчера вечерта.

— А колко е часът сега?

Той хвърли поглед към часовника си.

— Четири и половина. Слънцето почти залезе.

— Искаш да кажеш, че през цялото това време съм била изключена като лампа?

— Не си ли спомняш, че снощи племенницата ти беше тук?

— Ани ли?

— Да. Също и Лоръл... тя се обади два пъти през нощта и тази сутрин дойде да те види. Ти отвори очи, но не знаехме дали я виждаш. Толкова се страхувах... ужасно... но докторите ме успокоиха. Казаха, че ще те ремонтират.

— Като видях тези цветя, помислих, че съм умряла. — Доли се усмихна с усилие. — Обаче умрелите надали ги боли толкова.

— Имаш голям късмет. Четири счупени ребра и сериозно мозъчно сътресение... много лошо, но ти си силна. Ще се справиш.

— Да де, нали каза, че ще ме ремонтират.

Анри се засмя.

— Това е добре. Щом можеш да се шегуваш, това е най-добрият знак.

— О, стига! Оох! — Краката я заболяха ужасно, сякаш ги режеха.

Тя се хвана здраво за ръката на Анри, а светът се завъртя на спирала около нея. Цветята на нощното шкафче се разлюляха като от силен вятър.

— Лилии — каза тя с мъка и си даде сметка, че това сигурно се дължи на болкоуспокояващите, с които са я натъпкали. Сякаш главата ѝ бе отвинтена от тялото. — Те нямат цвят. Не понасям лилии...

— Знам, кукличке. Фелдър не те познава като мен. Когато се оженим, ще имаш рози, жълти и яркочервени... и ще носиш червено... — гласът му пресекна, очите му плувнаха в сълзи, — червена рокля, като онази, която носеше, когато дойде в магазина ми за пръв път.

За какво говореше той? Дали от лекарствата не беше толкова замаяна, че вече не чуваше свястно? Нима това наистина беше предложение за женитба?

— Анри, ти...

— Не, моля те, остави ме да довърша. Знам, че чаках прекалено дълго да кажа това... и ти може би вече нямаш желание да го чуеш, но — да, искам да станеш моя жена. Аз напуснах „Жиро“... което означава, че и ти ще трябва да напуснеш. Мислиш ли, че ще можем да започнем още веднъж отначало?

Лицето му беше мрачно, линиите около очите и устата му — позабележими от едно време. Той изглеждаше уморен... и доста уплашен. Като че ли не успяваше да повярва в стойността на този велик дар, който ѝ предлагаше.

Доли се бореше срещу прилива на мъгла, който се опитваше да я глътне... опитваше се да каже на Анри това, което искаше да му каже вече шеста година. Толкова много неща. Искаше ѝ се да му каже, че никой друг — а тя беше опитала — не може да се мери с него. И това, че няма никакво значение, че ще трябва да започнат всичко отначало, от нула; всяка минута щеше да е удоволствие за нея. И да, тя ги искаше... в дома си, в леглото си — четката му за зъби да е сложена до нейната в шкафчето за лекарства в банята ѝ, халатът му да виси на вратата на банята, дори искаше горчивата миризма на неговите цигари „Голоаз“.

Сърцето ѝ биеше като полудяло и с всеки удар донасяше нова физическа болка, но това вече нямаше значение. Важно бе единствено да го каже правилно, да произнесе думите...

Вместо това успя да каже само:

— Да... пробваме.

След три дни Доли вече можеше да сяда. Тъкмо пиеше чай и се чудеше дали ужасното нетърпение да се измъкне от това потискащо място не е признак, че се е оправила, когато влезе Ани.

— Здравсти! — поздрави я племенницата ѝ, сложи няколко лъскави списания на масичката до леглото на Доли и се наведе да целуне леля си по челото. Беше облечена в кремави габардинени панталони и тюркоазен пуловер.

— Помислих си, че ще искаш да почетеш нещо, освен таблоидите, които видях да предлага някаква захаросана стриптийзъорка на съседната врата. Все пак са подобри от „Мама, изнасилена от извънземни, роди двуглаво бебе“.

— Нали знаеш поговорката — две глави са повече от една — пошегува се Доли.

— Май си по-добре, а? — усмихна се Ани.

— Ами оправям се — каза Доли. Ани беше идвала да я види всеки ден, понякога дори по два пъти дневно, и винаги носеше нещо дребно, за да я разведри — букет жълти хризантеми, кошничка с малини, дори любимото ѝ червило. Ако имаше нещо хубаво освен Анри и цялото това мъчение, това беше възможността да прекарва тези скъпоценни часове с племенницата си.

И все пак нещо в съзнанието ѝ се извиваше и се въртеше като човек, измъчван от кошмар. Тя знаеше какво е и изпитваше ужас от него. Но сега, с Анри до нея, можеше да се осмели да рискува — да произнесе думите и дори може би да сложи край на това вечно угризение, на вината, която я гнетеше. Да, моментът като че ли беше подходящ най-сетне да се изясни с Ани... да ѝ каже истината за това, което беше застанало между нея и Ив. Чудото бе станало: тя имаше възможността да започне наново с Анри. Представяше си живота си като стара къща, която трябва да бъде изчистена от паяжините и мръсотията, за да има място за новите обитатели. Искаше — не, трябваше да започне новия си живот чиста като стъкло.

И все пак се колебаеше. Какво щеше да стане, когато Ани разбере истината? Ами ако решише да няма нищо общо с нея?

Сърцето ѝ подскочи и Доли премина в по-безопасни води:

— Как се разбра с Фелдър?

Ани, която се беше срещнала същата сутрин със супермаркетния магнат, се оживи, направо цъфна:

— Казва, че все още иска да сключи сделка с мен... и че ако леля ми толкова ме цени, че да се хвърли пред таксито, само и само за да се опита да го убеди, аз трябва да съм наистина страхотна. — Тя се ухили. — Обаче знаеш ли какво си мисля?

— Какво?

— Мисля си, че ти си страхотната. — Очите ѝ внезапно станаха необичайно ярки. — Не знам дали трябва да ти благодаря, че едва не

се уби заради мен, но може би ще помогне, ако ти кажа, че те обичам...

Доли почувства удар, сякаш таксито отново я блъсна. Наистина ли Ани беше казала тези думи? През всичките тези години никога не я беше чула да каже, че я обича. Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя бързо ги попи с края на чаршафа, за да не протече тушът от миглите ѝ.

— Миличка, толкова се радвам да чуя това, но...

Сега беше моментът. Трябваше да го хване, преди да отmine. Да каже истината за скъпата, саможертвена леля Доли.

— Като заговорихме за любов, очаквах, че ще намеря Анри да лагерува тук както обикновено — прекъсна я Ани, която вече се чувстваше неудобно от толкова много признания и се страхуваше да не последва сълзлива сцена. Тя се изсмя весело и добави: — О, знам! Сигурно е отишъл да поръчва поканите за сватбата, нали?

— Не бързай толкова. Анри няма да получи развод поне още шест месеца, а може би и повече. — Доли се опита да се изправи малко, но болката отново я прониза.

Ани се спусна да ѝ оправя възглавниците.

— Обаче — добави Доли, — след като съм чакала толкова дълго, какво са още някакви си шест месеца?

— Права си. Анри определено си заслужава чакането. — Очите на Ани се замъглиха и Доли се почуди дали тя не мисли за Емет. Беше ѝ казала, че се е преместил в Калифорния. Отвори уста да ѝ каже да отива при него, да не го оставя да ѝ се изплъзне, но...

Но виж какво се беше случило последния път, когато беше решила да оправя живота на Ани — за малко ли я убият.

— Ани — започна тя, като хвана влажната ръка на племенницата си и меко я придърпа да седне на леглото. — Има нещо, което ми тежи на съвестта от много отдавна. Все се канех да ти кажа, и ако не го направя сега, докато лежа тук с всичките ми защитни релета изключени, не знам дали някога отново ще събера кураж.

— Става дума за Диъри, нали?

Доли кимна. Нещо стегна гърлото ѝ.

— Майка ти беше добър човек — започна тя — и не искам да мислиш, че това, което се случи с нея, си е било по нейна вина, защото това не е истина. Аз бях причината за всички тези нещастия и за нея... и за вас със сестра ти. Бог ми е свидетел, че не търся прошка от тебе, след като дори самата аз не мога да си простя. Знаеш ли, аз направих

нещо ужасно... нещо, което разби кариерата и сърцето на майка ти. Просто искам да знаеш, че...

— Не е нужно да ми казваш — прекъсна я Ани и стисна силно ръката ѝ. Болката отново я заля. — Доста време се чудех какво може да се е случило между вас с Диъри, какво може да е било толкова ужасно, че да я накара да не ти говори толкова години. А сега... — тя спря, сякаш внимателно подбираше думите си — ... сега знам, че каквото и да е било, то няма да промени моето отношение към теб. Аз не съм майка ми — продължи тя меко — и каквото и да е това, което е застанало между вас, не аз съм тази, която ще те съди. И каквато и да е причината, която те кара да мислиш, че носиш отговорност за станалото... е, тя също е имала право на избор. Аз я обичах. Тя беше моя майка. Но не беше идеална.

Доли усети как я обзема облекчение — като необятна океанска вълна. Все едно, че години наред беше търкала петно, което все не искаше да излезе, а сега изведнъж беше изчезнало завинаги.

— Аз също я обичах — каза тя. О, колко беше приятно да може да изрече тези думи, без да се чувства най-долна лицемерка!

— Знам — каза Ани. — Иначе щях ли да съм тук?

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лоръл гледаше цветето, което Доли стискаше в ръка. Леля й, ослепителна в алените си дрехи, бавно вървеше към олтара.

Не носеше традиционния булчински букет... само стрък орхидеи — тъмночервени, с жълти ленти. Роклята й също... никакъв бял сатен; вместо това костюм от червена коприна със свободно сако с кремав кант. Шапка с огромна кръгла периферия с кремава панделка беше закривена под рискован ъгъл върху платинената й коса, мрежата, обсипана с перли, закриваше очите й и й придаваше вид на филмова звезда от четиридесетте. Погледът на Доли беше прикован в олтара, окичен с разкошни рози. Там я чакаше Анри, спокоен и солиден, в перленосив панталон и жилетка.

Лоръл помисли, че нито яркото облекло, нито екстравагантната шапка, нито орхидеите са причина за сиянието. То идеше от погледа на Доли, от усмивката, която огряваше мрачното светилище — сякаш на закуска беше глътнала слънцето.

Лоръл седеше на твърдата църковна скамейка най-отпред, почти до самия олтар. Гърлото й се сви. Много се радваше за Доли, наистина. Никой не бе заслужил щастие повече от нея.

Но не Доли бе причината да се чувства задавена.

Тя хвърли поглед към Джо, седнал от другата страна на пътеката. До нея Адам направи гримаса и прошепна:

— Защо тати не седи при нас?

— Мълчи сега — отвърна му тя също шепнешком.

Моментът едва ли бе подходящ отново да обяснява на Адам. Освен това тя самата бе прекалено разстроена. Да види Джо тъкмо тук беше достатъчно тежко. Може би затова Доли беше предпочела да няма шафери — сигурно е знаела как би се почувствала Лоръл да участва в сватба, когато собственият й брак е в руини.

Тя разглеждаше Джо с крайчеца на окото и отбеляза, че се е подстригал. Такива малки неща винаги успяваха да я изкарат от равновесие. Често минаваха дни и седмици, без да се видят, сетне той, вместо да спре на асфалтовата пътека и да натисне клаксона за Адам,

идваше и звънеше на вратата — и тя губеше ума и дума при вида на най-дребните промени — единият бакенбард остриган малко по-късо от другия, липсващо копче на любимото му яке от агнешка кожа, риза или чифт панталони, които виждаше за пръв път.

„Единадесет месеца и половина станаха вече, а аз все така настръхвам като те видя... като чуя гласа ти по телефона. Често се хващам, че съм се размечтала, и откривам, че съм сложила един прибор в повече на масата... или пък когато се обаждам на Ани или Доли, вместо техните, откривам, че съм набрала твоя телефон. Онази фланелка, на която пише «Янки», дето ти казах, че не мога да я открия... тя е при мен, държа я в моя гардероб и понякога вечер, когато не мога да заспя, я изваждам и я прегръщам, за да вдишам миризмата ти...“

Не, стига! Тя трябваше да престане да мисли за него, иначе нямаше да успее да преживее остатъка от този ден.

Лоръл усети очите ѝ да щипят. С усилие на волята се сдържа да не заплаче. Господи, сигурно нямаше да спре, ако започне. Може би щеше да изглежда, че плаче от щастие за леля Доли; всъщност сълзите бяха за нея самата, скърбяща за съпруга си, който седеше от другата страна на пътеката — чужд човек с тъмносин костюм и раирана вратовръзка — ако протегнеше ръка, Лоръл почти би могла да го докосне, и в същото време той беше толкова далече, сякаш на друг континент.

„Мога ли да продължавам да живея така, без него? — запита се тя и сама си отговори: — Че ти вече го правиш от близо година.“

Онези, първите седмици на самота — тя успя да ги преживее, като си представяше живота си като картина, която замазва с грунд и приготвя чисто бяла основа, на която ще нарисува нещо ново, може би дори по-добро. Щеше да се наложи да работи много, изтощително, но щеше да се справи. Други как се справяха? Освен това, тя го искаше. Трябваше да си докаже, че може сама да стои на краката си.

И тя успя да се справи, нали? Имаше повече поръчки, отколкото можеше да изпълни. А сега и новата книга, която сама бе написала и илюстрирала, беше начело на тоplistата за най-продавани книги за млади читатели на „Пъблишърс Уикли“. Откакто беше публикувана през юни, „Кръпки за Пенелопи“ — история за едно момиченце, което помага на баба си да направи юрган от различни парченца плат и се

опитва да приеме развода на родителите си, — беше минала през още три публикации. Отзивите бяха прекрасни. Но най-хубавото бе, че хлапетата я харесваха. Тя беше видяла веднъж в библиотеката в Бейсайд как едни деца седяха очаровани в кръг, докато им четяха книгата.

Като Пенелопи, тя също се оправяше някак. Най-вече беше въпрос да намира дребни неща, с които успяваше да се залъже и да не се чувства толкова самотна. На рождени дни и годишнини, вместо да си седи вкъщи и да страда, тя си определяше срещи за обяд или вечеря с някой от своите познати издатели. Другият начин бе да е винаги заета — вечерите се насилваше да отиде на някоя среща на писателския клуб или на откриване на някоя изложба... дори когато би предпочела да се свие в леглото с някоя книга. Да намира време за себе си беше правило номер три — да си оправя косата и да слага малко грим дори когато единствените хора, които беше вероятно да я видят, бяха Адам и пощальонът.

От друга страна, след като беше станала толкова силна, защо цялата тази старателно изградена независимост се разпадаше в момента, в който съзреше Джо?

Лоръл преглътна с усилие и погледна към Ани, която седеше от другата страна на Адам. Беше облечена в черно-бяла пола и червено сако. „Господи — помисли си Лоръл, — дай ми малко от нейната сила...“

Но сетне видя, че Ани плаче. Тя сякаш не обръщаше внимание, че гримът ѝ е протекъл: тушът от миглите ѝ се беше размазал под очите и мастилени сълзи капеха от бузите ѝ в свитите ѝ ръце. Лоръл забеляза също, че Ани пак си е гризала ноктите. Дали не страдаше за Емет, който беше далеч, или за Джо?

Лоръл улови недоумяващия поглед на Адам, който също зяпаше Ани, и се сети, че той никога не бе виждал леля си да плаче. Виж, сълзите на майка му му бяха познати много добре — Лоръл държеше сълзите си под точно толкова контрол, колкото и течачо кранче на чешма. Тя гледаше как осемгодишният ѝ син дръпна леля си за ръкава и ѝ протегна една малка пластмасова играчка, която стискаше в потното си юмруче. Ани тържествено прие подаръка и го прегърна през раменете.

Лоръл отново усети как сълзите ѝ напират и се опита да се съсредоточи върху думите на плешивия остронос свещеник. Дали не беше ужасно егоистично от нейна страна да страда за Джо, когато Доли се женеше?

Отново усети с кожата си пространството, което я делеше от Джо — едва няколко стъпки; сякаш я бодяха с игли. Цялата ѝ дясна страна беше напрегната. Тя копнееше той да е до нея, ръката му да е върху раменете ѝ, другата ръка в нейната... но знаеше, че ако направи и едно движение към него, сетне няма да може да се сдържи и ще започне да го умолява да се върне вкъщи с нея.

„Не — каза си тя. — Борбата беше прекалено жестока, за да постигна това, което имам сега. Няма да му позволя да ми го отнеме.“

Разбира се, той не би го сторил умишлено, но това не променяше нещата. Само с жест, с докосване, със случайна целувка щеше да разруши новооткритата ѝ самоувереност със същата лекота, като дете, което ритва пясъчен замък. С това, че ще я обича, но не достатъчно. С това, че ще я накара да се нуждае от него повече, отколкото от себе си.

Тя си спомни за чичо Руди. Един адвокат от Лос Анжелос се беше обадил преди три месеца и ѝ беше съобщил за смъртта на чичо ѝ. Тя беше усетила тъга, а после дойде шокът. Той ѝ беше оставил състояние — къща в Малибу, още една в Брентуд, да не говорим за месечните чекове от участие в търговски центрове и офис сгради — за нея и за Адам. Беше ѝ дал нещо много по-ценно от просто пари. Беше ѝ осигурил финансова независимост. Сега тя никога нямаше да има нужда да разчита нито на парите на Джо, нито на който и да било друг мъж.

Но работата не бе в парите, нали?

Тя толкова завиждаше на Доли. Дори от това разстояние не можеше да се сбърка. Очите и сърцето на Анри принадлежаха само и единствено на Доли.

Лоръл се огледа и видя доста познати лица. Повечето от гостите бяха приятели на Доли — колеги от Асоциацията на сладкарите, икономката ѝ, шофьорът ѝ. Глория де Вит, която едно време беше управител на магазина на Доли, облечена в прекалено голямо сако, обшито с пайети, върху лъскава лилава рокля. Онзи старец в черно май беше човекът, на когото Доли беше услужила с пари, за да открие свой цветарски бизнес. Плътната черна дама, седнала до нейния приятел,

портиера Бил, беше учредителката на Харлемската коалиция, Лоръл я познаваше от снимките по новините. Доли ѝ беше помогнала при намирането на средства за финансиране на стипендии за деца от гетото. Жената подсмърчаше в кърпичка.

И Ривка, облечена в скромна плетена рокля, също беше тук. Лоръл знаеше, че религиозните евреи нямат право да влизат в църкви, но Ривка явно беше направила изключение за Доли. Лоръл си спомни как, когато Хана, най-малката внучка на Ривка, се възстановяваше от менингит, Доли нае един клоун, който пристигна в болницата с балони и торба, пълна с вълшебни фокуси. Тогава Ривка се беше накарала на Доли, че това било екстравагантно и съвсем излишно, но сетне я беше прегърнала и си призна, че никога не била виждала внучката си толкова щастлива.

Докато Доли и Анри си разменяха клетвите във вечна вярност, Лоръл си обеща да не гледа повече към Джо, но като алкохолик, прекалено слаб, за да устои на едно малко, отново хвърли поглед към него.

Джо също не гледаше към олтара — гледаше право в нея. Лоръл се почувства виновна, като че ли я бяха хванали да преписва на изпит. Усети как се изчервява. Той не просто я гледаше: погледът му беше изумен, дори някак развеселен, сякаш тя беше чужд човек, който му изглежда някак познат и той се мъчи да се сети откъде. „Простете, госпожо, изглеждате ми много позната. Сигурна ли сте, че не сме били женени едно време?“

Лоръл усети, че всеки момент ще избухне в истеричен кикот и впи зъби в крайчеца на езика си. От угълчетата на очите ѝ избиха сълзи. „Нямаш нужда от него — напомни си тя, — само така ти се струва.“

Тя си спомни за силната дъждовна буря, седмица след като Джо се бе изнесъл. Вятърът беше съборил един клон върху покрива на гаража — едно от нещата, за които Джо се грижеше обикновено, но вече тя отговаряше за всичко. От една страна, това беше добре за нея — тя бе принудена да излезе от замъгленото, апатично състояние, както и от стария фланелен халат и изтърканите чехли, крило не беше сваляла дни наред. Излезе навън и нагази в кал до глезените, като се опитваше да подпре алуминиевата стълба на едно дърво. След кратка и неравна борба стълбата надви и Лоръл се приземи по задник, и от

натъртеното и стреса започна да хлипа. След малко се съвзе и си даде сметка колко смешна е както си лежи в калта и реве като прерасло бебе.

Боже! Нищо чудно, че бе дошла до гуша на Джо.

Подтиквана от самопрезрението си, тя се бе насилила да стане и да се изкачи по стълбата. А после окастри клона с брадвата, за да може да го изтегли от покрива. Сетне, изтощена, се дотътри до банята и дълго стоя под горещия душ — за пръв път от доста дни, — а след това приготви закуска за себе си и за Адам — пресен портокалов сок, бъркани яйца с гъби, препечени филии.

И си даде сметка, че все пак ще оживее. Колкото и на зло да тръгнеха нещата, тя имаше Адам, имаше себе си. Имаше Ани. Колкото и да се сърдеше на Ани понякога, те бяха свързани завинаги. Бяха сестри.

И все пак, когато мислеше за времето, когато Джо ще бъде свободен да се ожени за друга, я обхващаше отвратителна слабост. Сигурно затова беше отложила разговора за техния развод. Дали не се страхуваше, че той ще се ожени за Ани?

И ако го направеше, тогава какво следваше?

Не, той не би могъл. Тя би дала всичко за още една възможност да спечели Джо отново, но той също трябваше да го желае. Тя просто не можа да го накара да я поиска. Вече беше направила един опит, и ето докъде я докара.

Лоръл пристигна в апартамента на Доли с известно закъснение, понеже един неправилно паркирал камион бе заклецил колата ѝ, и намери празненството в разгара си. Бил, дългогодишен член на обществото на Анонимните алкохолици в Челси, тъкмо вдигаше наздравица за младоженците с пепси и разказваше за случая, когато бил нахълтал в магазина на Доли, облечен като Дядо Коледа, политнал високо на алкохолното хвърчило. Вместо да го изхвърли, Доли му подарила едно шише шери „да го пази от студа“. Накрая той така и не го изпил, и още на следващия ден отишъл право в „АА“. От тогава не близвал алкохол. И до днес, каза той, бутилката била в кухненския му шкаф, за да го подсеща.

— Трябва да внимаваш, Анри, да не започне и тебе да те реформира.

— Прав си — изсмя се Анри, — тя вече го направи.

Лоръл остави Адам при осемгодишните близнаци, внуците на Анри, и видя, че той веднага ги повлече към спалнята, където Доли държеше цял кашон играчки и игри. Тя изстиска всичкия френски, който беше научила в гимназията, за да размени любезности с дъщерята на Анри — хубавичка, закръглена жена с пухкава розова рокля, която никак не й отиваше, и отиде до бара да си сипе нещо за пиене. „Столичная“, чиста. Искаше да се радва заедно с Доли, но в момента още повече й се искаше да се вцепени.

— Лори.

При звука на познатия глас тя се обърна прекалено рязко, водката плисна през ръба на чашата и ръката я заципа. Вдигна поглед към очилата с метални рамки и видя собственото си отражение.

Сякаш не бяха говорили от сто години. Той се обаждаше най-малко веднъж на ден, за да говори с Адам. Но сега гласът му сякаш беше различен, по-мек. Или тя просто си въобразяваше...

— Трябва да поговорим — каза той тихо. — На терасата ще имаме относително спокойствие. Ще ти донеса палтото. Малко е хладно.

Хладно ли... Какво знаеше той за студа — пронизващия до кости студ, когато се събуждаш нощем и протягаш ръце към съпруга си, за да откриеш, че него го няма? Какво е да не можеш да се стоплиш дори когато си завъртяла парното на 80 градуса и си се увила с три дебели одеяла, а продължаваш да трепериш?

Макар че в момента й беше много топло. Сърцето й се удряше в ребрата и мислите й бяха обвити в мъгла, заедно със старателно построените й аргументи. Проклет да е, защо постъпваше така с нея?

Но тя реши да не спори, само кимна и безмълвно го изчака да вземе палтата им.

„Сигурно ще ми каже, че е бил при адвокат; че е време да се разведем. Той, разбира се, е прав... но, Господи, ще мога ли да го понеса?“

Навън тя не си направи труда да си закопчее палтото. Октомврийският вятър развяваше полите му, но тя не чувстваше студ.

За момент се запита дали не е вдигнала температура. Лицето ѝ беше горещо и опънато, гърлото я болеше.

Широката тераса беше празна. Лоръл си представи, че те с Джо са двамата сами на сал и плуват по синия океан. Искаше ѝ се да останат така завинаги, никога да не стигнат до бряг, заедно, само те двамата.

„Мразя края на нещата — помисли си тя, — дори последните страници на книгите. Сякаш героите, които обичаш, умират. Или те изоставят.“

„Не чакай той да ти го каже. Приключи с това, докато все още имаш поне малко достойнство.“

— Мисля, че се досещам за какво става дума, Джо, и не... — Гласът ѝ за момент пресекна. Тя се изкашля и продължи: — Не искам да бъде още по-тежко, отколкото вече е. Знаеш как се разделят някои двойки: свършват с това, че се бият за тъпи неща като кой ще вземе каната за мартини.

Джо се усмихна. Върху хубавия си син костюм носеше стар, но много запазен моряшки шинел, принадлежал още на баща му, с вдигната до ушите яка и блестящи месингови копчета.

— Ние нямаме кана за мартини — възрази той.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, мисля, че знам.

— Искам да кажа, че не вещите са проблемът при нас, нали? О, предполагам, че ще се наложи да направим някакво... разпределение. Нали разбираш, като например Адам. Той все така всяка нощ ме пита кога ще си дойдеш вкъщи. Ще му е доста тежко и без евентуалните ни глупави битки. — Тя пое дълбоко дъх и за миг ѝ се стори, че вместо въздух вдишва солена вода. — Знаеш ли, в крайна сметка май е по-добре, че не можах да запазя другите бебета.

— Не говори така. — Джо я хвана за раменете и я обърна към себе си. В светлината на залеза тя не можеше да види очите му, но усещаше силните му пръсти през дебелото палто. — Никога не казвай това! — Гласът му звучеше ядосано.

— Защо не? — Тя му хвърли яростен поглед; цялата ѝ болка излизаше на повърхността. — Нали е истина? Още едно дете щеше да е просто още една пречка между тебе и... това, което всъщност си желал.

Топлината вътре в нея я галванизираше. Тя нямаше да се остави да я уплаши. Защото това беше същността на всичко, нали? Адам. Причината, поради която Джо не беше поискал развод досега.

— Кое те кара да мислиш, че знаеш какво искам?

— Как мога да знам, след като ти никога нищо не ми казваш! Проклет да си, Джо, трябваше да ми кажеш. За баща си, за Ани. За всичко. Още от началото трябваше да ми кажеш, че се жениш за мен заради Адам.

— Това не е истина.

— Защо отричаш? Разбира се, че е истина. Аз го знаех тогава, дълбоко в себе си, но толкова много исках да те имам, че бях съгласна да се омъжа за тебе въпреки това. Мислех, че ще те накарам да ме обичаш. Обаче не можеш никого да накараш насила да те обича, нали?

— Знам, че трябваше да бъда по-откровен с теб. Съжалявам.

— Все си представях... о, знам, че е детинско... но си представях, че една сутрин ти ще се събудиш, и като в приказките, ще ме видиш заспала там... и ще бъде сякаш зла магия, която е развалена, и ти ме виждаш за първи път и... и се влюбваш в мен. Сякаш никога не си обичал... — гласът ѝ изтъня и секна, и тя усети парещи сълзи по студените си страни — ... сестра ми.

— Състезание не е имало. Вярвай ми, никога не е имало нищо подобно.

— Знам.

За каква конкуренция можеше да става дума, след като тя никога не можеше да постигне дори подобие на Аниния чар и блясък?

Ослепителната слънчева светлина внезапно отслабна, вероятно от случаен облак, и тя отново успя да види очите му, меки на фона на острите му черти, и пълни с нежност. Той не я пусна, но хватката му отслабна.

— Лори...

„Каж ми го — приколи се тя без думи. — Моля те, просто го кажи и да свършваме.“

— Обичам те.

Проклет да е, защо я измъчваше?

Тя се дръпна и, разтреперана, направи крачка назад.

— Не е честно!

— Лори, чакай. Знам, че невината е било...

— Не искам да слушам! Просто считай, че съм умряла. Нека просто приемем, че съм умряла! Защото това е, което искам да чувствам към теб — че съм мъртва отвътре. — Сълзите течаха по бузите ѝ. — Джо, ако въобще ме обичаш, поне мъничко, моля те, престани. Просто престани.

Отчаяна, тя му обърна гръб, тръгна по терасата, заобиколи ъгъла и излезе на предната тераса, която гледаше към Парк Авеню. Търсеше някакъв начин... какъвто и да е, за да се спаси от тази нова заплаха, от новата, безплодна надежда, която бързо растеше в нея. Сляпо, диво, тя измъкна златната сватбена халка от пръста си и я запокити над парапета от ковано желязо. Гледаше я как описва дъга и пада към улицата, дванадесет етажа по-долу, сякаш в забавен кадър, все по-дребна, като монета, захвърлена в кладенец на желанията. Представи си как пръстенът просто се стопява във въздуха, като заклинание на магьосник, което е развалила завинаги.

Погледна назад към Джо и видя, че всичката кръв се е дръпнала от лицето му. На страните му горяха само две ярки червени петна — от студения вятър. Очакваше той да каже, че съжалява и че се надява да останат приятели, поне заради Адам, ако не друго.

Вместо това той се втурна към стъклената врата и потъна в апартамента.

Тя за момент застина изумено, като че ли стигнала до последното парче на пъзъла, изведнъж открива, че то не пасва. Къде отиваше? Какво значеше всичко това?

Сетне изведнъж разбра. Пръстенът. Той беше отишъл да търси пръстена ѝ. Като Язон — златното руно.

Загубила дъх, тя се надвеси над парапета. За момент видя само петна, сетне различи тротоарите, широки колкото следи от охлюви, колите с размерите на количките на Адам, побиращи се в кибритена кутийка, които течаха като реки в различни посоки по Парк Авеню. Докато чакаше Джо да се появи, ѝ стана студено, после забеляза мъничката фигурка — изскочи от сградата, за момент спря колебливо, сетне решително се хвърли между колите. Лоръл, ужасена, за момент сякаш запада надолу, надолу към сивия асфалт; ушите ѝ бучаха от рева на колите.

Тя примига и отново се намери на терасата.

Кръвта ѝ пулсираше в ушите. Мъничката фигура на Джо се шмугна пред фучащите коли с разперени ръце като на ченге, колите го заобикаляха с вой на спирачки. Сърдити клаксони ревяха от всички страни и тяхната какофония достигаше чак до тук, горе.

Джо като някакъв маниак, без да им обръща внимание, се наведе — напред хаоса на улицата.

— Джо, върни се! Върни се! — извика тя, макар да знаеше, че той не може да я чуе.

Видя как едно такси се насочва право срещу него... и в последния момент зави, за да го избегне... хвана се здраво за парапета, без да усеща, че грубите му ръбове се забиват в дланите ѝ.

За момент изгуби Джо от погледа си, но само след секунди, които ѝ се сториха векове, отново го видя — стоеше на средата на Парк Авеню, на островчето. С разкрасени крака, вдигнати ръце, развят шинел... и държеше нещо, което сигурно беше проклетият пръстен, като че беше златен олимпийски медал.

— Джо... глупак такъв. — Тя се задави.

След минути, когато той отново стоеше до нея със стиснат в юмука пръстен, с лице, зачервено от студа, и очи, блестящи триумфално, тя му каза в лицето точно какво мисли за него.

— Можеше да се убиеш, при това за нищо!

— Не, не за нищо. — Той дишаше тежко, дъхът му излизаше на бели валма. — Лори, не мога да променя миналото. Когато се женехме, може би не съм чувствал същото, което и ти. Господи, не знам. Знам само това, което чувствам сега. Обичам те. Нощем не мога да заспя, ако не си до мен. Час не минава, без да мисля за теб и без да усетя колко ми липсваш. Опитвах се... Вярвай ми, наистина се опитвах. Всичките тези месеци те чаках да ми кажеш, че ти липсвам, че искаш да се върна, и когато ти не го направи... — Той спря и хвана ръката ѝ.

— Всъщност каква е разликата кой какво е започнал пръв. Знам само това, какво искам... и това си ти. Лоръл, ще се омъжите ли за мен?

Тя го зяпна изумена, обзета от толкова щастие, че не разбираше съвсем какво ѝ казва, нито какво трябва да отговори.

— Сега. Кажи „да“.

— Джо...

— Започваме отначало, сега. В тази секунда.

— Сигурен ли си, че искаш да бъдеш с мен, а не с Ани?

— С тебе, сладка моя. — Той докосна бузата ѝ. — Само с теб.

Джо дишаше тежко, косата му плющеше около измръзналото му лице. Той я хвана за ръката и постави пръстена обратно на мястото му. Тя усети студенина около пръста си, сетне Джо целуна ръката ѝ... и тя усети топлия му дъх по дланта си.

— Кажу „да“ — измърмори той и я притегли в прегръдките си. Устните му се разтеглиха в усмивка. — Кажу го бързо, преди да съм сторил нещо наистина шантаво, като например да се хвърля от балкона.

Лоръл пое дълбоко въздух, замръзнал и миришец на дим и изгорели газове. Вятърът довя мънички сажди, които полепнаха по бузите ѝ, но вътре в себе си тя се чувстваше нова, чиста и блестяща. Сякаш току-що, в този момент, се беше родила.

— Да! — извика тя на цялата Парк Авеню.

Влязоха вътре и видяха гостите скупчени около пианото, където един от съседите свиреше „Някоя вълшебна вечер“, една от любимите песни на Доли. Гърдеста дама от хора на Метрополитън Опера, облечена в кремав вълнен костюм, гарниран с кожички, остави чашата си на абаносовата повърхност на пианото и запя думите с богат, опиващ глас.

— Къде е Адам? — попита Джо с искрящи очи. — Искам да му кажа, че ще си дойда за вечеря.

— Изпълнява ролята на дипломат с внучетата на Анри — каза му Лоръл.

Докато Джо издирваше Адам, до Лоръл се приближи Доли и я прегърна през раменете с една ръка.

— Тази песен... всеки път се разнежвам.

Лоръл кимна, прекалено развълнувана, за да говори.

— Обаче за всеки е очевидно, че не това е причината за влагата в очите ти.

— Просто съм толкова щастлива!

— Предполагам, че нямам монопол върху щастието, макар че Бог ми е свидетел, наистина имам такова чувство.

— Ние с Джо...

— Не е нужно да го казваш, пише го на лицето ти. — Доли я прегърна. Парфюмът ѝ, ухаещ на цветя, се носеше като облак около нея. — О, миличка, току-що ми направи най-хубавия сватбен подарък.

— Честно казано, не очаквах нещата да приемат такъв обрат.

— Странното при любовта е, че е като муле. Тъкмо се измориш да го подкарваш, то вземе, че се обърне и те ритне. — Доли леко я побутна. — А сега върви, изчезвай от тук. Вървете си вкъщи, където ще можете да го отпразнувате като хората.

— Но вие още не сте разрязали тортата!

— Сладурче, нямах предвид да пиете за здравето на Анри и за моето. Ти и твоят хубав мъж си имате ваши неща, за които да вдигате наздравици. — Тя намигна и отново леко я побутна. — Не се тревожи за Адам. Тъкмо го нагледах, той и близнаците се забавляват с всичка сила. Ще пратя Фелипе да го докара по-късно... след като вие с Джо успеете да се запознаете отново.

— Но какво става с вашия меден месец? Няма ли Фелипе да ви откара до летището?

Доли се усмихна и оправи един увиснал кичур от косата на Лоръл.

— Променихме намерението си. Ще си прекараме медения месец тук. След всичкото това пътуване напред-назад май вече е време да се спрем на едно място.

Лоръл целуна леля си и каза довиждане на Анри и на гостите, с които се познаваше, но никъде не видя Ани.

Вероятно беше в банята или в трапезарията, да провери триетажната торта от бял шоколад, която бе направила специално за случая. Лоръл тайно изпита облекчение. Тъкмо в този момент нямаше особено желание да говори с Ани. Откакто Джо се бе изнесъл, отношенията между сестрите бяха малко обтегнати. На повърхността всичко изглеждаше наред, но всеки път, когато говореше с Ани, Лоръл усещаше сякаш бодване на острие. Често си задаваше въпроса дали Ани просто не изчаква да се разделят съвсем.

Джо беше отишъл да вземе волвото си, паркирано няколко преки по-надолу. Щяха да се срещнат направо в Бейсайд. Искаше ѝ се час по-скоро да си бъде у дома.

Докато забързано завиваше към гаража близо до Трето авеню, където беше оставила колата си, дочу стакатото на нечий токчета,

които бързо се приближаваха към нея.

Обърна се и видя Ани — бързаше да я настигне. Беше облечена с шафранов шлифер от някаква копринообразна материя, който сякаш грееше в настъпващия здрач. Полите на шлифера се развяваха от движението на дългите ѝ крака. Ани ѝ замахна с ръка да я почака — махаше толкова енергично, че минаващото такси го прие за своя сметка и рязко спря.

Лоръл зачака, както винаги обзета от смесени чувства. Обич, привързаност, омраза, вина. Сега пък какво имаше? Държеше се за радостта си, все едно че бе хлапе, здраво стиснало новата си играчка и решено да не я дава никому. Защо ли се тревожеше, сякаш Ани щеше да се опита да ѝ я вземе?

Каквото и да искаше да ѝ каже Ани, на нея ѝ се искаше да го отложат за друг път и просто да отплува към къщи на райския си облак.

Но нямаше как да отблъсне сестра си. Поне това ѝ дължеше.

— Доли ми каза — каза Ани задъхано, щом я настигна. — За вас с Джо. Искан да ти кажа... всъщност само исках да ти кажа, че съм много щастлива за тебе.

Лоръл я погледна изпитателно, но Ани беше искрена.

— Благодаря — каза Лоръл неловко; не знаеше какво друго да каже и вместо това попита: — Ти нали не си тръгваш?

— Не, просто исках да те настигна. Сега се връщам, за да помогна при сервирането на тортата.

— Видях я, много е красива. Прилича на таван от викториански салон... с всичките тези розетки, винетки и извивки.

— Всъщност точно от там взех идеята. — Ани се засмя. — От една резиденция в Нюпорт. И знаеш ли, показах снимка с подобна торта на Хай Фелдър и той веднага поръча една за сватбата на дъщеря си. Цената, която му искам, е цяло състояние.

— Как вървят нещата с щандовете ти в магазините му?

— Изглежда, че ще мине още някой и друг месец преди официалното откриване, но вече започвам да набирам скорост за производството.

— Със скоростта, с която се движиш, не след дълго ще имаш нужда от фабрика с размерите на Бруклин. — Лоръл започна да губи търпение; искаше по-скоро да приключи с бърбренето и да си тръгне.

— Е, когато си втори в бизнеса, трябва да полагаш повече усилия.

— Ти никога няма да си втора в нищо — отбеляза Лоръл със смях и хвърли загрижен поглед на Ани, която сякаш изведнъж потъна в мислите си. — Между другото, обаждал ли ти се е Емет?

— Не. Нали знаеш: далече от очите, далече от сърцето.

— Мислех си, че вие двамата ще... — „Признай си, надяваше се, че отново ще се съберат, само за да си сигурна, че Ани е извън играта поне що се отнася до Джо.“

И все пак не беше само това. Лоръл наистина харесваше Емет и той ѝ липсваше. Липсваше ѝ чувството му за хумор, начинът, по който той някак уравниосяваше Ани.

— Е, значи ние двамата няма — каза Ани някак прекалено рязко. После се овладя и добави небрежно: — Предполагам, че просто не ставам за семейство. Или пък ще свърша като Доли — да марширувам по пътеката към олтара, когато връстниците ми завъдят внуци.

— Ами децата? — попита Лоръл — Не ти ли се иска да имаш поне едно?

Ани помълча няколко секунди. Гледаше пълзящия покрай тях екскурзионен автобус.

— Знаеш ли — каза тя меко накрая, — спомних си онези първи дни в Ню Йорк, когато ти непрекъснато плачеше. Толкова зле се чувствах, сякаш бях направила нещо ужасно, за което ще ме намразиш. Предполагам, че така се чувстват всички майки.

— Не съм те мразила — каза Лоръл. — Просто се чувствах... като с извадени корени. Като Дороти в „Магьосникът от Оз“. Сякаш бях отнесена от тайфун в чужда земя, където не познавах никого, и непрекъснато ме беше страх.

— Защо не го кажеш направо? — Ани вдигна глава и я погледна остро, уязвено. — Обвиняваш ме, че съм те отвела. Вината е моя за всичко, нали? За всичко.

Лоръл бе обзета от безметежно спокойствие. Може би за пръв път в живота си се чувстваше отговорна, сякаш нейната роля, неин дълг бе да се грижи и да успокоява сестра си.

— Не, Ани, не те обвинявам. Ти направи това, което трябваше. И аз те последвах... както винаги.

— Можеше да останеш.

— Нима имах избор? Без тебе щеше да е ужасно. Не. Ако обвинявам някого, това е Диъри. Тя просто ни изостави. Знаеш ли, ти я обичаше повече, отколкото тя заслужаваше.

— Тя беше най-добрата майка, според възможностите си.

— Може би за теб. Но за мен най-важната беше ти.

— Нали сме сестри — каза Ани. — Сестрите се грижат една за друга.

— Нима не разбираш? Винаги ти си била тази, която се е грижила за мен. Никога обратното. — Тя спря. — Донякъде и аз съм виновна за това. Оставях те да поемеш инициативата. — Тя докосна ръката на Ани — Виж, съжалявам за това как се обърнаха нещата. Само че когато Джо си отиде... — Гласът ѝ затихна, тя не знаеше какво точно иска да каже.

— Разбирам. — Очите на Ани срещнаха нейните, светейки от вълнение, и Лоръл разбра, че те току-що са сключили негласно споразумение.

Лоръл наблюдаваше как една жена с плетено палто изчаква малкото си кученце да свали повдигнатото си краче. Забеляза, че тротоарът е целият обсипан с паднали листа — сякаш зимата се бе промъкнала незабележимо и бе съблякла дърветата за една нощ.

— Нали ще дойдеш за Деня на благодарността?

— Не бих го пропуснала за нищо на света.

— И ще нарежеш пуйката.

Лоръл си спомни първия им Ден на благодарността в Ню Йорк, когато всичко, което имаха, беше замразен полуфабрикат от пуйка. Ани, белейки фолиото от нейната порция, се бе пошегувала: „Не разбирам защо всички вдигат толкова шум около рязането на пуйката. Виж колко е лесно...“ — от тогава това се бе превърнало в дежурна шега.

Ани извъртя очи.

— Не беше чак толкова ужасно по онова време, нали?

— Не. Не беше — каза Лори меко.

— Има нещо, за което не съм престанала да се чудя. Помниш ли, когато Джо и аз се шегувахме с теб за тоя тайнствен приятел? Каква беше тайната, която пазеше толкова ревниво?

Лоръл помисли за чичо Руди и за миг се запита дали не е дошло време да покаже на Ани, че тя не е единствената, която се е жертвала,

за да защити някого. Но каква бе ползата от всичко това?

Тя нямаше нужда да се доказва. Вече не.

— Знаеш ли — излъга тя с лекота, — дори не си спомням. Може би просто съм се правила на интересна.

Не много убедена, Ани сви рамене. Беше толкова отдавна, че вече нямаше голямо значение.

— Трябва да тръгвам — каза Лоръл. — Джо ще се чуди какво ме е задържало.

— Джо? О, да, разбира се. Ами... — Тя направи крачка назад и изведнъж се стори на Лоръл самотна и изоставена, сякаш отново бе тийнейджър, но този път нямаше за кого да се грижи... и може би никой, който да се погрижи за нея.

Ани отстъпи още една крачка и изведнъж токът ѝ хлътна в някаква дълбока цепнатина в тротоара. Тя загуби равновесие и политна напред. Лоръл се хвърли да я задържи и дори успя да я хване... но внезапно и двете се изтърсиха на тротоара.

След първия момент на изненада Лоръл успя да седне и помогна и на сестра си. Както си седяха, покрити с парашута на Аниния шлифер, тя изведнъж откри колко много обича сестра си, колко има нужда от нея.

И изведнъж се разкикоти.

Ани също се засмя, после отри очи с ръкави и каза с гръмък шепот:

— Недей да се обръщаш... Онази жена с кучето... гледа ни, сякаш мисли, че едната от нас е нападната.

Лоръл се изправи, помогна на Ани да стане, изчисти полепналите по шлифера ѝ листа и викна на жената, която ги зяпаше с отворена уста:

— Не се притеснявайте. Ние сме сестри.

ЕПИЛОГ

Лос Анжелис, 1983

Ани връчи ключовете от колата на момчето, обслужващо паркинга, и се заизкачва по пътеката към хотел „Бевърли Хилс“. Беше влязла в града откъм север, притисната от тежкия трафик, и сега усещаше напрежение и тъпа болка в главата. Но тук, в тази приятна сянка, сред огромните саксии розови азалии и рубиненочервени рододендрони, започна да се отпуска.

Погледна часовника си. Един без двацет — до срещата ѝ оставаха цели часове. Имаше достатъчно време за кратък сън и след това може би да поплува.

И тогава, докато кимваше на облечения в златно-зелена униформа портиер, който ѝ отвори тежката стъклена врата, изведнъж си помисли с кого има среща, и защо, и усети как стомахът ѝ се свива.

Емет.

Беше минало повече от година и половина, откакто се бяха виждали за последен път. И през цялото това време не бяха разменили нито едно писмо, нито една картичка, нито едно телефонно обаждане. Затова почти се уплаши, когато миналата седмица чу в слушалката си провлеченото му „Как си, Коб?“, изречено така, все едно от последния им разговор бяха минали само няколко дни, а не цяла вечност.

Каза ѝ, че имал агенция за недвижими имоти в Уестуд. Бил „окей“, което, като се имаше предвид обичайният за Емет начин да представя нещата, можеше да означава всичко от последната дупка с телефонен секретар до някое тежкарско място с десетина души, които работят за него. Но той не ѝ се беше обадил само за да я порази с постиженията си. Имаше нещо, което според него щяло да я заинтересува.

Бел Жарден. Щели да я продават и той имал предварителна информация за това.

Ани, вече толкова близо до дома, в който беше отраснала, почувства, че сърцето ѝ започва да подскача.

Възможността да живее отново в Бел Жарден ѝ изглеждаше като приказка — звучеше прекалено хубаво, за да е истина...

„Възможно е да струва повече, отколкото можеш да си позволиш. Защо поне не го попита за цената по телефона? Иначе какъв смисъл имаше да летиш дотук — само за да се разходиш ли? И да се върнеш в миналото?“

Трябваше да си признае най-сетне: Бел Жарден не беше единствената причина за идването ѝ.

Тя си представяше как острите сини очи на Емет забелязват издайнически изгризаните ѝ нокти и как веждите му се повдигат в недоумение. Дали той наистина я викаше тук заради самата нея? Възможно ли беше да не знае, че едно негово телефонно обаждане означаваше за нея усещането, че всеки момент ще се пръсне, означаваше, че в юлската горещина единственото, което можеше да я накара да спре да трепери, беше горещата вана?

Не, нямаше начин. Не би могъл да си помисли такива неща за нея. Досега вече сигурно се беше оженил, дори може би имаше дете. Не беше споменал нищо за съпруга, но всъщност защо трябваше да го прави? Това беше само едно делово обаждане.

Тя се опита да си представи как можеше да изглежда жена му — с дълги ръце и крака и на места изсветляла от слънцето руса коса, с гладка и загоряла кожа, с усмивка като от реклама на „Колгейт“. Вероятно играе волейбол на плажа в опънат бански, като в онези реклами на „Пепси“. Барби от Малибу.

Само дето Емет никак не приличаше на играчката — съпруг на Барби — Кен. Не и отдалече. Дали все още носеше старите си каубойски ботуши? Или беше преминал на мексикански? Дали все още си стоеше онзи близнат кичур, който личеше, когато косата му беше влажна? Дали беше забравил, че някога я е обичал?

— Мога ли да ви помогна, госпожо?

Някой говореше на нея. Ани се опомни и се обърна. До нея стоеше млад мъж в бяло сако. От рецепцията.

— Трябва да има резервация за Ани Коб — каза тя с делово звучащ, сипкав глас.

— Имате ли някакъв багаж? — попита я той, след като тя се записа в книгата на хотела. Да, този приличаше на куклата Кен: руса коса, моряшка подстрижка, невероятен тен и дори бели зъби.

— Само това. — Ани, която винаги правеше всичко възможно да пътува леко, повдигна единствения си куфар — по-точно пътна чанта от колекцията на Марк Крос от телешка кожа, оцветена в канелено и шоколадово, на която беше поставен монограм с инициалите ѝ: АМК. Чантата беше достатъчно голяма за кратки пътувания, а в подплатата ѝ бяха вшити осем еластични джоба за обувки, в които човек можеше да слага и пастата си за зъби, лосиона за ръце или шампоана.

— Мога да я занеса до стаята си сама — каза тя.

Но мъжът от рецепцията, който напомняше бивш олимпийски атлет, ловко взе чантата от ръцете ѝ и я поведе през широкото фойе — море от зелено и розово, в което проблясваше бяла решетка. По средата бе разположен мъхест зелен килим. На Ани това ѝ се виждаше някак неестествено, като старомодно видение на тропическо изобилие, режисирано от холивудските дизайнери, някаква смесица от „Казабланка“ и „Пътят към Рио“.

След стълбите минаха по розов коридор, осеян с рогозки от бананови листа. От прозореца на стаята ѝ се виждаше чакълена пътека, която лъкатушеше около островчета от смарагдовозелена трева и пълзящ филодендрон. Леглото беше с размерите на малък тропически коралов риф. И — Господ просто ѝ забраняваше да бъде гладна тук — върху бюрото, копие на старинно писалище, беше оставена увита в целофан кошница плодове.

Ани изрита обувките си и потъна в леглото. Въпреки климатичната инсталация в копринено-ленения си костюм се чувстваше толкова неудобно, все едно беше загърната в дебела вълна. Е, ако решише да остане тук, щеше да се наложи да поднови целия си гардероб.

Да остане тук? Разбира се, тя си беше подмятала тази идея, и то не само откакто чу за Бел Жарден. Можеше да задържи апартамента си в Ню Йорк и да живее в Лос Анжелос през част от годината. Още повече, с откриването на „Тут де суит“ на Родео Драйв през следващия месец, тя сигурно щеше да има доста работа и тук. Доли и Анри бездруго ръководеха производството, така че тя можеше да потърси някое ново удобно място по Западния бряг — в Ла Джола, Сосалито, Кармел...

Но тя знаеше, че не бизнесът е причината да мисли да се премести тук.

Това беше налудничаво, но Ани не можеше да се отърве от усещането, че да се връща неизменно тук означава бягство. Не бягаше от работата си. Тук тя можеше да работи също толкова много, както и на всяко друго място, още повече че в момента бизнесът вървеше по-успешно, отколкото някога бе мечтала.

Не бягаше и от Лоръл... Тя усещаше сестра си по-близка от всякога. А Лоръл, в шестия месец, с корем като балон, сияеща, преливаща от щастие, нямаше нужда от нея.

Може би искаше да избяга от себе си?

Или може би бягството не беше от, а към нещо... спокойствие, задоволство, към щастieto, което винаги беше само на крачка подалече от достижимото? Колко пъти Ривка ѝ беше казвала, че трябва да се омъжи, да има собствено семейство? Трийсет и четири години! В света на Ривка тя сигурно изглеждаше не стара мома, а бабичка.

Но мъжете, с които имаше връзки след Емет — свързани с майките си, с терапевтите си, с работата, с хобито си (Ръс с неговата страст да колекционира антики), с алергиите си (Дейвид с инсталациите за овлажняване на въздуха и почистването му от праха във всяка стая), или просто със своето собствено его — да, повечето бяха приятни мъже, някои дори забавни, интересни да прекараш с тях вечер или уикенд. Но да се свържеш с тях за цял живот?

Защо не ценеше повече Емет, докато той беше с нея? Защо не го беше помолила да остане, да ѝ даде още един шанс?

И как щеше да се усеща сега, когато го срещнеш след година и половина? Дали щеше да изпитва някаква приятна носталгия, все едно се среща с приятел от училище? Или щеше да изпита цялата сладост, туптенето на сърцето си и тръпките по дланите си, които усети, когато ѝ се обади? По дяволите, изглеждаше невероятно, но тя май все още беше влюбена в Емет?

„Забрави за това! — каза си Ани. — Мисли си за Бел Жарден.“

Колко щеше да е страхотно, ако можеше да има тази къща. Въпреки че щеше да живее в нея само част от годината. Лоръл и Джо също биха могли да я използват. И Адам и неговото малко братче или сестричка щяха да играят на същата поляна, където тя и Лоръл бяха играли на криеница и на „стражари и апаша“. Няма значение дори мястото да е запуснато. Тя ще направи всичко възможно да го възстанови такова, каквото беше, преди Диъри да се разболе.

Вече си представяше как бавно крачи по дългата криволичеща алея, а над главата ѝ шумолят палмите: сенките от дългите им дрипави листа се поклащат по тревата. И после се показва къщата, с цвят на обелен грейпфрут, цялата в млечножълто и бяло, с кривите теракотени керемиди на покрива и с прозорците и балконите, украсени с филигранно ковано желязо. По краищата на поляната пред къщата цъфтят розовите храсти. И пред широката веранда на входа двете високи каменни саксии, целите в цветя. И лозите се вият нагоре към прозорците, обсипани с каскади пурпурни цветове...

О, ето че пак се размечта! Вече живееше в Бел Жарден, а още дори не беше видяла имението.

„Още малко остана“ — помисли си тя и сърцето ѝ отново заби ускорено.

Ани седеше на палубата на „Гнездото на враната“ в Санта Моника, наблюдаваше океана, отпиваше от белия си Zifandel и чакаше Емет. Чадър с рекламата на „Чинцано“ я скриваше от силното слънце. От салона за вечеря във вътрешността на кораба се промъкваше звук на китара, свиреха някакъв блус.

Въпреки тихите разговори, мекия смях, въпреки парчето лед и резените небелен ананас в питието си, тя продължаваше да се чувства напрегната.

Забеляза, че по масите седят доста по-млади от нея хора. Калифорнийци като по учебник. Тя изгледа едно русо момиче с хавайски щампован саронг, бялата му блузка бе завързана на възел под гърдите и се виждаше голият му корем — така гладък, плосък и равномерно почернял, че изглеждаше направо нереален, като на кукла. Нейният спътник, с тъмни очила, закриващи очите и отстрани, торбести шорти и потник, изглеждаше като от реклама за плажно масло. Двамата се бяха надвесили над масата и се гледаха втренчено в очите — или в собствените си образи, отразени в слънчевите им очила. Ани, със своите безупречно изгладени панталони, блуза от златна коприна, високи токове и перли се чувстваше прекалено официална и не на място. Припомни си колко не на място се беше чувствала, когато пристигна в Ню Йорк преди толкова много години... А сега се усещаше заклета гражданка.

Дали Емет от пръв поглед щеше да забележи колко чужда е тя на това място? Господи, защо се бавеше толкова? Имаше чувството, че са минали часове, откакто сервитьорът с хавайска риза ѝ беше донесъл виното. Но като погледна часовника си, видя, че още няма три. Емет трябваше да дойде в три. Както обикновено тя беше подранила.

Нечия сянка падна върху ѝ и тя вдигна очи, като се закриваше от слънцето с ръка. Той стоеше с гръб към светлината — едър мъж с лице, скрито в сянка. Но косата му... Винаги можеше да го познае по косата. Огрени от слънцето, краищата на кичурите светеха с цвят на затихваща жар.

Той се наведе и докосна бузата ѝ с топлите си сухи устни. Тя усети познатата миризма на обработена кожа и потръпна.

— Здравей, хубавице! — Емет се отпусна в стола. — Пак ме изпревари. Имах намерение да те посрещна с отлежало шампанско върху лед.

— Не мисля, че някой тук се интересува от нещо по-отлежало от днешната синоптична прогноза. — Тя се усмихна, като се стараеше да запази спокойствие. Чувстваше се зле. Пулсът ѝ се ускори, дишането ѝ стана тревожно накъсано, сякаш кристалночистият морски въздух я задушаваше.

Тя обви с ръце чашата с вино.

— Здравсти, Ем. Радвам се да те видя.

— Изглеждаш по-хубава от всякога. Виждам, че успехът ти се отразява добре. Четох статията за „Тут де суит“ в списание „Таймс“ миналата седмица. Звучеше като че си кръстоска между Хорейшо Алджър и Глория Стайнъм. Но снимката ти не беше сполучлива. — Той се отпусна назад и кръстоса крака. — Но все едно, моите поздравления. Не знаех, че отваряш магазин по нашите места.

— Затова ли помисли, че може да се интересувам от Бел Жарден?

— Не. Щях да ти се обадя дори да бях чул, че се местиш в Борнео. Знам какво означава за теб тази къща.

— Откъде знаеш, че имам намерение да се местя? — Тя усети отбранителна нотка в гласа си и ѝ се прииска да се оципе. Емет като че се стегна. Дружелюбната му усмивка едва забележимо охладня. Защо ѝ трябваше да казва това? Кого се опитваше да убеди? Емет или себе си?

Молеше се той да не се сети, че истинската причина за идването ѝ тук е по-скоро той, отколкото Бел Жарден. Божичко, би умряла!

— Просто реших, че това ще те заинтересува. Независимо по какви причини. — Емет гледаше с присвити очи към кея на Санта Моника. Очите му изглеждаха по-светли — като че за годината, през която не го бе виждала, бяха изсветлели от слънцето. Забеляза нови малки бръчици от слънцето под очите му. Иначе си беше същият Емет — слава богу, не беше заприличал на местен. Със спортния си блейзър изглеждаше съвсем небрежен, но той винаги беше изглеждал така. Тя погледна надолу и видя старите каубойски ботуши — явно по-овехтели и потъмнели от времето, но личеше, че не бяха оставени без грижи — старата им закръпена кожа беше поддържана, а също и токовете. Като ги видя, Ани почувства през нея да преминава абсурдно щастие, но побърза да извърне глава преди той да е видял идиотската усмивка, появила се на лицето ѝ, и затърси в чантата слънчевите си очила. Докато си ги слагаше, погледна широката му луничава ръка. Не видя халка. И това беше нещо. Но какво доказваше то? Не всеки женен мъж носи халка. Освен това можеше да е сгоден и дори да живее с някоя.

— Мисля, че и аз трябва да те поздравя! — Тя искаше да смени темата. — Обадох се в офиса ти, за да потвърдя срещата ни, и една много приятна дама ми каза, че си отишъл да показваш къща на свой клиент, но ако искам, мога да разговарям с някой от агентите ти. Господи, Ем, колко хора работят за теб?

— Само двама са на пълен работен ден — каза той. — Но те са на комисиона. Така че нямам излишен персонал. Но се справям добре — кимна той. — Тук ми харесва. Не е Париж — той я дари с най-сърдечната си усмивка и тя усети как тилът ѝ настръхва, — но със сигурност е по-добре от Ел Пасо.

Тя копнееше да го попита: „А ти? Как си ти? Влюбен ли си?“ Но вместо това каза само:

— Е, не ме учудва.

Видя, че сервитьорът се приближава. Емет посочи чашата ѝ.

— Искаш ли още вино?

— Не, благодаря. Ще ме приспи. А ти? Няма ли да пиеш нещо? — Тя се молеше той да не си поръча някой от отвратителните калифорнийско-тропически бълвочи.

— Една бира — каза той на сервитьора — младеж с конска опашка.

Добрият стар Емет! Ани почувства облекчение и странна възбуда.

— Сигурно се чудиш защо те накарах да се влачиш през целия този път до Санта Моника, щом Бел Жарден е само на две крачки от хотела ти — каза Емет.

— Да, тази мисъл ми мина през главата. — Долу на плажа тийнейджъри по шорти и бански костюми играеха волейбол. Струваше й се, че най-вече хвърляха пясък във въздуха. — Но не съжалявам. Тук е приятно. Бях забравила какво е усещането да те грее слънце.

— Живея наблизко. Всъщност къщата ми е малко по-надолу по улицата — каза той. — Мислех си, че първо можем да се отбием там. Искаш ли да видиш къде живея?

Ани почувства нещо в нея да се стяга — като въдица, която цяла сутрин се беше поклащала в нея, а сега някой я беше опънал и я дърпаше. Тя отпи от виното си, което беше станало още по-топло. Трябваше на всяка цена да направи нещо, за да премахне това чувство на напрегнатост.

— Разбира се — отговори тя.

— Чудесно. — Той бързо се изправи. — Хайде да тръгваме.

— Ами бирата ти?

— Няма да я пия. Така или иначе ще карам. — Един от волейболистите на плажа удари силно топката и тя полетя към масите. Емет я пресрещна с лекота и му я върна обратно — все едно беше един от играчите. Точно в този момент, ако беше поискал, Ани би го последвала и на Луната.

— Доста е малка — каза той и сви рамене. — Имам планове за друга, много по-голяма, но още не се знае...

Ани прекрачи прага и влезе в къщата, която изглеждаше невероятно ярка и слънчева — сякаш бе по-светло, отколкото дори на улицата. Стъкла — навсякъде имаше толкова много стъкла, все едно цялата къща беше направена само от прозорци, скрепени с няколко дървени летви. Тя се насочи към огромния прозорец, достигащ от тавана до пода и заемащ цялата задна стена на къщата, и спря

вцепенена. Точно под къщата се простираше заслепяващата гледка на плажа и океана. Това ли наричаше той „малко“? Може и да беше така. Но с тази къща Емет притежаваше всичко — не само парче земя, но и морето, небето и слънцето.

— А, вие трябва да сте Ани!

Ани се обърна и видя боса жена да идва към нея с протегнатата ръка. Тя изобщо не приличаше на Барби, както Ани си представяше жената на Емет. Първо, не беше хлапачка — изглеждаше на нейните години. Беше с приятно кръгло лице и кафяви, леко полегати очи. Не беше красива, но усмивката ѝ много топло подканяше да си помислиш за нея точно това. Косите ѝ с цвят на кленов сироп бяха невероятни — безброй разбъркани къдрици. Нямаше дори и особен тен. Носеше окъсани бермуди, срязани под коленете, и стара фланелка, по която имаше пъстри следи от бои. Художничка? Да, това му пасваше. Хайде де, като че ли не знаеше, че Емет никога не би живял с някоя безмозъчна невръстна красавица. Колко беше хубаво, колко чудесно беше, че си е намерил толкова подходяща съпруга...

Но когато повдигна ръката си, за да се ръкува с жената, имаше чувството, че тежи цял тон. Чувстваше сърцето си да потъва някъде, крайниците си да натежават, все едно внезапно се беше озовала на планета, където гравитацията е сто пъти по-голяма от тази на Земята.

— Здравейте.

Наистина ли това беше нейният глас? Толкова нормално звучащ и делови? Тя се насили да се усмихне, но знаеше, че лицето ѝ изглежда напрегнато и изкуствено.

— Аз съм Фоби. — Жената хвърли укоризнен поглед към Емет. — Можеше поне да ме предупредиш. Божичко, погледнете ме на какво приличам! Посрещам гости в най-ужасните си дрехи. — Тя се опита да оправи кичур коса на челото си с изцапаната си с боя ръка и се засмя. — Всъщност и да се бяхте обадили, все едно едва ли щях да се преоблека. Когато съм на средата на картина, губя представа за всичко друго. Дори и за самата себе си.

Беше толкова естествена, толкова земна. О, защо не беше Барби от Малибу? Някое сексапилно и глупаво момиче, което Ани можеше да презира и към което можеше да усеща превъзходство?

— Да ви почерпя с нещо? Ще пиете ли чай? — Фоби се оглеждаше объркано, все едно очакваше по вълшебство да се появи

поднос с чай.

Ани оглеждаше канапетата и столовете, покрити с памучни дамаски и многобройни възглавници, до една различни. Зад голямата печка небрежно бяха натрупани дърва за горене, имаше и голяма кошница, пълна догоре с шишарки. И по средата на всичко това изникваше като носено от водата странно парче дърво — грубо скована маса, затрупана със стари издания на „Нешънъл Джиографик“ и „Аркитекчърал дайджест“, с миди, сякаш захаросани с пясък, очила за плуване, неотворени писма, кана с кафе. Да, това беше място, където Емет можеше да се чувства удобно.

На отсрещната стена забеляза един доста добър морски пейзаж. Художникът — може би Фоби? — беше уловил мощта на океана. Точно сега Ани също изпитваше желание да се понесе като водната стихия напред и да блъсне нещо, някого. А в същото време ѝ се искаше да се стопи, да пропадне през пода. Нямахме работа тук.

„Осемнайсет месеца! И нито едно писмо, нито едно обаждане, нищо... Що за идиот съм аз да мисля, че може би все още има някакъв шанс? Какви глупости съм си въобразявала, по дяволите?“

— С удоволствие бих пила чай, но се страхувам, че нямам възможност да остана. Може би някой друг път. — Ани погледна изразително часовника си. — Емет, забравих да ти спомена, че имам среща в пет и половина. Така че може би е по-добре да тръгваме.

Всъщност тя наистина имаше уговорка за вечеря, но доста покъсно, с един свой стар приятел, който напоследък работеше като дизайнер на бутици и скоро можеше да подрежда и „Гут де суит“.

Фоби сви рамене — Ани беше дошла неочаквано и си тръгваше по същия начин.

— Както кажеш. — Емет ровеше в джоба си и дрънкаше с ключовете. — Всъщност ти видя най-хубавото — гледката. Не е ли страхотна?

— Фантастична е! — Ани отново погледна океана, който се издигаше и спускаше в далечината, и брега, осеян с хора без работа. — Завиждам ти. — Тя осъзна, че докато произнасяше последните си думи, не гледаше към Емет, а към Фоби.

„Да, така е. Искам да имам това, което притежаваш ти. Повече от всичко на света бих искала да бях уловила шанса си, когато го имах...“

— Е, надявам се да се видим отново. — Фоби я изпрати до вратата. — Честно казано, Емет толкова ми е говорил за вас. Ани, Ани, Ани — само това повтаря.

„Обзалагам се, че е точно така.“ Ани, която го беше взела за дадено, и в замяна му беше върнала само малки късчета и парченца. Ани, която го беше използвала, за да замести друг мъж. Ани, която се подигра с него.

— Беше ми много приятно — каза тя на Фоби на вратата. — Наистина ми беше приятно да се запозная с вас.

— Карай полека, Би. И внимавай с терпентина — каза Емет. Гласът му звучеше като на доволен от брака си съпруг.

Ани се вмъкна отново в наетия форд. Можеше да намери пътя към Бел Жарден със завързани очи и настоя Емет да остави БМВ-то си. Запали двигателя. Имаше чувството, че е цялата в огън. Усещаше, че лицето ѝ се изприщва, топли вълни я заливат, косата ѝ пращи. Мечтаеше да кара по крайбрежната магистрала — няма значение в коя посока — със свалени прозорци, а вятърът да я връхлита, да я охлажда. Как можеше да се прави на толкова спокойна и да кара бавно, когато Емет беше само на една ръка разстояние? Да води дребни разговорчета, когато ѝ идваше просто да се разреве? „Била съм пълна глупачка да не те обичам, била съм сляпа, за да не видя колко си чудесен...“

— Все още не си ми казал едно нещо. — Тя зави от булевард „Сънсет“ към Беладжо по тясна, оградена от дървета улица, която водеше към Бел Еър. Вече бяха почти стигнали, оставаха им само няколко минути път. Усещаше как стомахът ѝ се свива. — Имам предвид, ако искат майка си и баща си, изобщо няма какво да ходим там. Дори и да е на разумна цена според стандартите в Бел Еър, все едно не мога да си го позволя.

— Няма да ти струва нищо — каза Емет.

Ани — тъкмо минаваха покрай меките зелени хълмове на игрището за голф на Бел Еър — почти натисна спирачките.

— Какво?

— Каквото казах.

— Ем, това е някаква шега...

— Не е шега.

— Тогава какво искаш да кажеш?

— Ани, не исках да ти казвам по-рано, но... Бел Жарден е продадена.

Този път тя наистина натисна спирачките, достатъчно рязко, за да остави криволичещи следи по асфалта. Колата обърса ниските храсти край пътя. Каква беше тази жестока шега? Първо Емет, сега и Бел Жарден... и двете най-напред размахани пред нея, а после грабнати и отнесени. Имаше чувството, че ще се разкрещи.

Рязко се обърна към Емет, който седеше съвсем спокойно, все едно ставаше дума за нещо съвсем дребно. И за него, разбира се, сигурно така си и беше.

— Искаш да ми кажеш, че съм изминала целия този път само за да ми кажеш, че е продадена?

— Съжалявам, Ани. — Тя усети ръката му върху рамото си и се отдръпна. — Стана току-що. Всъщност тази сутрин.

— Доколкото си спомням, ми каза, че имаш предварителен списък за разпродажбите?

— Така ти казах. Имам. Но приятел на семейството, което продава имението, е направил изгодно предложение. Истината е, че и аз научих това чак когато беше станало. Понякога се случват такива работи. Слушай, ако това донякъде те успокоява, ти всъщност беше права, че едва ли щеше да можеш да си го позволиш. Продаде се за над три милиона.

— Емет. — Тя го погледна в очите. — Имаш ли нещо против да ми кажеш какво по дяволите търсим тук? Имам предвид, ако Бел Жарден е продадена, какъв е смисълът да я гледам?

— Нали все едно си тук? Какво ти пречи? Както ти казах, оглеждането е безплатно, а когато обясних на собствениците, че си живяла тук, те веднага се съгласиха да те пуснат да се разходиш из старите места. Сега ще караш ли дотам, или предпочиташ да се разходим?

Емет се усмихна и тя почувства, че започва да се вбесява. Как може само за една минута от желание да целунеш един мъж да преминеш към желание да го удариш?

— Би трябвало да оставя теб да се разходиш — обратно чак до Санта Моника.

— Почти бях забравил... твоя темперамент. — Емет отново се усмихна. — По дяволите, Коб, щом си набиеш нещо в главата, никой не може да те разубеди.

— Да, и винаги смятам, че ще постигна целта си, като отида там, където не съм била, като получа онова, което нямам.

Странно, но вече се чувстваше по-добре. Пое въздух и усети, че диша по-леко. Но и по-дълбоко — все едно се изкачваше към Бел Жарден пеша.

— Какво ти е толкова на характера? — попита мило Емет.

— Ужасен е. Може би просто трябваше да бъда щастлива с това, което имах. Само че съм проклета идиотка — да не видя онова, което беше пред мен през цялото време. — Тя усещаше натиска на кръвта в носа и очите си. — Виж докъде ме доведе това.

— За Бел Жарден ли говорим все още? — Той говореше тихо, но гласът му сякаш отекваше в сърцето ѝ.

— Не — каза остро тя. — Вече не.

Изви волана и върна колата на пътя, защото знаеше, че ако не го направи, ако не подкара отново, ще направи нещо тъпо, като например да обясни на един женен мъж, че е влюбена в него.

Пое по Шантили и там, зад един висок олеандров плет, се намираще Бел Жарден. Железните порти бяха широко отворени, розовата фасада на къщата сякаш пламтеше в светлината на залязващото слънце в края на дългата алея от счукани миди, оградена с високи като камбанарии палми. Розово? Наистина ли бяха боядисали Бел Жарден в розово? О, боже, може би идването тук не беше чак толкова добра идея!

Господи, колко хубаво беше все пак да се върне. Тя усети, че ядът ѝ към Емет се стопява, завладя я възбуждащото чувство, че няма никакво значение дали е собственичка на Бел Жарден, или не. Бел Жарден си беше нейна. В сърцето ѝ Бел Жарден винаги щеше да бъде нейна.

Спря колата в края на алеята, където имаше място за обръщане, слезе и пое дълбоко въздух. Лимонови цветове, о, да, тя можеше да ги помирише. И жасмин. Старото пълзящо растение беше обвило цялата веранда и беше стигнало чак до покрива. Нямахте рози... а божури, с цветове колкото малки зелки — розови, тъмночервени, бели. Ниски лехи с виолетки. Загледа се в тежката резбована врата в испански стил,

която все едно я викаше под стряхата на верандата. Усети, че сърцето ѝ се преобръща.

У дома. Тя беше у дома.

Всичко, което трябваше да направи, бяха само няколко крачки. И да дръпне металното резе... и щеше да се озове вътре.

Ани се обърна към Емет, който стоеше до нея, и попита:

— Те у дома ли са? Собствениците...

— Не. Но ключовете са у мен. Искаш ли да влезеш?

— Звучи толкова лесно... само да прекрачиш... просто така. О, Ем, не знам. Изглежда ми като... като някаква измама.

— Имаш предвид, защото не са си у дома?

— Не, имам предвид себе си. Имам чувството, че ще измамя сама себе си. Ще го видя както е, вместо както си го спомням.

— Защо не ми го опишеш, докато се разхождаме? Кой знае, може би новият собственик би приел някое и друго предложение за промени в интериора.

— Ами! От къде на къде.

— Не знам. Защо не го попиташ? — Емет обхвана с ръка раменете ѝ. — Той стои точно до теб.

Ани отстъпи назад, коленете ѝ се подгънаха. Тя го гледаше, все едно виждаше нещо, което не е съвсем възможно. Сън. Или може би кошмар. Не беше сигурна кое от двете. Дали Емет го беше направил, за да ѝ се подиграе? Да ѝ го върне за това, как се беше държала с него преди? Или искаше да ѝ каже, че... не, не можеше да бъде...

— Ти? — ахна тя. — Ти си купил Бел Жарден? Но защо? Защо ме накара да дойда до тук?

Сините очи на Емет горяха в угасващата светлина на деня с почти неестествен блясък, блясък без възраст, като на звездите в небето. Лекият ветреца раздухваше косата му и разкриваше онзи смешен близнат кичур, който тя толкова искаше да приглади.

— Защото не си прекарвам толкова добре, колкото си мислиш. О, да, нещата в бизнеса вървят добре. Но аз говоря за теб, Ани Коб, за твоята сладка упорита личност. Близко две години се опитвам да се отърва от спомените за теб, обаче съвършено напразно. Когато този предварителен списък за разпродажба попадна в ръцете ми, си помислих, че сигурно е ръката на съдбата... помислих, че като купя

Бел Жарден, ще бъде все едно да притежавам част от теб. И след това, след като говорих с Лори...

— Обаждал си се на Лори? Защо?

— Е, как да ти кажа... — Той вдигна рамене. — Просто не исках да бъда наранен отново, поне не с прав удар. И тъкмо сестра ти ме насърчи да ти се обадя.

— Какво ти каза?

— Че не си се омъжила. И че веднъж си й казала, и то не много отдавна, че най-голямата ти грешка е, че не си се омъжила за мен. И тогава си помислих, че може би, би искала да делиш Бел Жарден с поправил се безделник като мен.

— А жена ти? — попита тя.

Той повдигна учудено вежди, после на лицето му се изписа усмивка.

— Фоби? Е, разбирам защо си си помислила това. Всъщност по едно време бяхме в интимни отношения... — той сви рамене, — но това беше доста отдавна. Сега сме само приятели. Позволих й да използва допълнителната спалня като студио. — Той пристъпи към Ани и хвана брадичката й с голямата си топла ръка. — Заради светлината. Тя казва, че светлината била идеална за рисуване. С всичките тези прозорци... — Той я придърпа към себе си да я целуне, но тя леко се отдръпна.

— Ти не...

— Дали не спя с нея? — Той се засмя. — Не, прекалено добри приятели сме, за да си объркваме отношенията с такива неща. Напоследък си намери някакъв приятел. Готин тип. Понякога излизаме и се шляем заедно, плуваме, играем карти.

— Това май е най-хубавото нещо, което някога си ми казвал. — Сълзи напълниха очите й. Облекчението и радостта й бяха толкова безкрайни, че не можеше да ги опише с думи. — Сега млъкни и ме целуни.

И той го направи. Целувка, която я накара да си припомни всичко хубаво, за което беше копняла през целия си живот.

Изпълни я сладка, златна топлина. Унес. Досега това беше само дума... нещо, което беше чувала много пъти, но никога не бе изпитвала. Състоянието на екстаз, на което са се наслаждавали религиозните фанатици, пияните поети и героините на романтични

новели. Но... едва ли имаше друг начин да се опише това чувство... тази изумителна светлина, това поразяващо сърцето блаженство. Да, унес.

В съзнанието си тя чу Диъри да казва: „Грабни го, дете... втори шанс като този може никога да нямаш в живота си...“

— Хайде да влезем — каза Ани, като се отдръпна и хвана Емет за ръка. — И ще ти покажа къде ще сложим „Оскар“-а на мама.

Издание:

Айлин Гоудж. Сестра ми
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1995
Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.